

ധർമ്മരാജാ

ധൎമ്മരാജാ

ഒരു ആഖ്യായിക

ഗ്രന്ഥകൎത്താ

സി. വി. രാമൻപിള്ള

[illegible]

സെൻട്രൽ ബുക്ക്ഡിപ്പൊ

ഉടമസ്ഥൻ

കെ. നാരായണ അയ്യരാൽ

പ്രസിദ്ധീകൃതം.

'ഭാസ്കര' പ്രെസ്സ് തിരുവനന്തപുരം.

൧൦൮൮

വില രൂ. 1 അ. 4.

ശ്രീപത്മനാഭപ്രസാദാനുഗ്രഹപരിപൂർണ്ണനും

കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മ

മഹാരാജാ തിരുമനസ്സിലെ

നിരവധി പരമോൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബധാമവും

തിരുമനസ്സിലെ പ്രജാലക്ഷങ്ങളുടെ

സമസ്തയോഗക്ഷേമാദികൾക്കും പരമാശ്രയവും ആയി

എഴുന്നെള്ളുന്ന ശ്രീമൽ

ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ

രാമവർമ്മ മഹാരാജാ

ജി. സി. എസ്സ്. ഐ., ജി. സി. ഐ. ഇ.,

പൊന്നുതമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സിലെ മഹനീയമായ സമക്ഷത്തിൽ,

ഭക്തിസങ്കോചപ്രകർഷപുരസ്സരം

തൃപ്പാദഭൃത്യനായ ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

കൈക്കുററപ്പാടുചെയ്തു

സമർപ്പിക്കുന്നതു്.

ശ്രീ

മാർത്താണ്ഡവർമ്മ എന്ന ആഖ്യായിക എഴുതിയ അപരാധത്തിന്, എന്റെ അനന്തരപരമ്പരകളായ യുവാക്കന്മാർ ഒരു ശിക്ഷ എന്നപോലെ, ചില അപേക്ഷകൾകൊണ്ട് എന്നെ അത്യധികം അസഹ്യപ്പെടുത്തി. സർവകലാശാലയിലെ മാതൃസ്ഥാനൈക്യം കൊണ്ട് സഹോദരസ്ഥാനികളായ ഈ ഉപദ്രവികളിൽ ചിലർ, രണ്ടാമതായി ഒരു ആഖ്യായിക കൂടി എഴുതിയേതീരൂ എന്ന് നിർബന്ധശാഠ്യം തുടങ്ങി. അവരുടെ നിത്യോത്സാഹം പ്രാരബ്ധവലയിതമായ എന്റെ വൃദ്ധതന്ത്രിയെ ഇളക്കി. ആ യുവോത്സാഹത്തിന്റെ അക്ഷീണപ്രേരണയുടെ ഫലമായി ഈ 'ധർമ്മരാജാ' എന്ന ആഖ്യായികയും പുറപ്പെട്ടു. ഇതിൽ വല്ല ആസ്വാദ്യതയോ അനാസ്വാദ്യതയോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിലേക്കുള്ള സംഭാവനയെ മുൻപറഞ്ഞ ഉപദ്രവകർത്താക്കന്മാരിൽ നായകോപനായകന്മാരായുള്ള രാജശ്രീ എൻ. ഗോപാലമേനോൻ എം. ഏ. അവർകൾക്കും, സാഹിത്യകുശലൻ രാജശ്രീ സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി ബി. ഏ. അവർകൾക്കും മലയാളഭാഷയിൽ എം. ഏ. ബിരുദകാംക്ഷിയായ രാജശ്രീ ഏ. ശങ്കരപ്പിള്ള ബി. ഏ. അവർകൾക്കും ദത്തം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതിന് ഇതിനാൽ സമ്മതിദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ രാജകർത്തന്മാരിലും രാജ്യക്ഷേമകാംക്ഷികളിലും വച്ചു പ്രഥമഗണനീയനും പ്രജാകർഷകാവതംസവുമായുള്ള ശ്രീമാൻ രാജാകേശവദാസ് ദിവാൻജി അവർകളുടെ ജീവിതസംക്ഷേപമായ ഒരു പുരാവൃത്തനിർമ്മിതിയാണ് എന്റെ യുവസാഹോദര്യോപദ്രവികൾ എന്നെ ഉദ്യോഗിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ കഥയുടെ ആസ്വാദ്യതയും ആ മഹാനുഭാവന്റെ ജീവിതസംഭവങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതയും ഏകീഭവിപ്പിച്ച്, ഒരു ഒററ ആഖ്യായികാഗ്രന്ഥത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നത് അത്യധ്വാനമെന്നു തോന്നുകയാൽ, ആ മഹജ്ജീവിതകഥയെ മൂന്നായി ഭാഗിച്ച് പ്രഥമഭാഗത്തെ ഈ 'ധർമ്മരാജാ' എന്ന ആഖ്യായികയിൽ കഴിയുന്നതു സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജാകേശവദാസ് എന്ന മഹാനുഭാവന്റെ ജീവചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ ഗ്രഹണം, ആ മന്ത്രിമണ്ഡലദിവാകരന്റെ സ്വന്തവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ശത്രുക്കളുടെ വകയും ആയ തറവാടുകളോട് എനിക്ക് ജനനകാലം മുതൽക്കുള്ള ഗാഢപരിചയ

ത്തിനിടയിൽ സമ്പാദിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. അഭിജ്ഞന്മാരും പ കചവയസ്കന്മാരും ആയുള്ള ആ തറവാടുകളിലെ അംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഐതിഹ്യരൂപത്തിലും മററും കിട്ടീട്ടുള്ള വൃത്താന്തങ്ങളെയാണ് ഈ കഥാരചനയിലേയ്ക്കു പ്രയുക്തമാക്കീട്ടുള്ളത്. കഥാപുരുഷനായ രാജാകേശവദാസ് മന്ത്രിമഹാനഭാവന്റെ ശേഷക്കാരനും അത്യന്തയോഗ്യനും ധർമ്മപരന്മാരിൽ വരിഷ്ഠനമായ മ- രാ- രാ- കെ. പത്മനാഭൻതമ്പി ബി. ഏ., ബി. എൽ. (തഹസീൽദാർ) അവർകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ എഡിൻബറൊ സർവകലാശാലയിലെ വൈദ്യശാസ്ത്രകലാംഗത്തിൽ പ്രശസ്തവിജയിയായ ഡാക്ടർ രാജശ്രീ കെ. രാമൻതമ്പി അവർകളും ഈ ചരിത്രവിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള എന്റെ സാക്ഷ്യത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു് ഉത്തമസാക്ഷികളാകുന്നു.

ഈ കഥാഗാത്രം എന്റെ സൃഷ്ടി എങ്കിലും, ജനകൌതുകാകർഷണത്തിനുള്ള അതിന്റെ വസ്ത്രാഭരണാദ്യലങ്കാരസംഘടനങ്ങളെ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയ കാളേജിലെ മലയാള പണ്ഡിതരായിരുന്ന രാജശ്രീ കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ. അവർകളും ഇപ്പോഴത്തെ പണ്ഡിതരായ രാജശ്രീ ഏ. കൃഷ്ണപിഷാരടി അവർകളും സൌഹൃദസഹായരൂപമായി പരിശോധിച്ച് സാക്ഷ്യപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളവയാണ്. ആളുകളിലെ അഭിരാമത ആ ഭാഷാവൃദ്ധജ്ഞന്മാർക്ക് ഇദംപ്രഥമമായി ഒരു അഭിമാന്യതയേയോ ഖ്യാതിയേയോ നൽകേണ്ടതില്ല. ആദ്യാംശങ്ങൾക്കു ശിക്ഷാർഹൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവുതന്നെ. ആ രണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരുടേയും വിലയേറിയ സഹകരണത്തിനുള്ള എന്റെ അഭിനന്ദനത്തെ യഥാകൃത്യം ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യ ചികിത്സയ്ക്കായി ഗവർണ്മെന്റിൽ നിന്നും സകരുണം അനുവദിച്ചു ആറ മാസത്തെ സാവകാശഫർലോയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥരചന നിവർത്തിപ്പാൻ സംഗതിയായതിനാൽ, ആ മഹാകരുണാദാനത്തിന് എന്റെ ഹൃദയംഗമമായുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സവിനയം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ പുസ്തകരചനാകാലത്തെ ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യദശയിൽ അശ്രാന്തശുശ്രൂഷകിയായും, നാകവിന്റെ പ്രധാന ലേഖനിയായും പരിചരിച്ചു എന്റെ ഭാര്യ കാർത്ത്യായനിപ്പിള്ള ജാനകിപ്പിള്ളയ്ക്കു ഈ കൃതിയെ സർവാവകാശങ്ങളോടും ദത്തം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ശ്രീ

ധർമ്മരാജാ

അദ്ധ്യായം ൧.

ധീരനായുള്ള കുമാരനും മെല്ലവേ
ചാരുസരോജാസനത്തിൻ പദാംബുജമാറം
മാനസതാരിലുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടന്ത്യ-
യാനത്തിനായേ നടന്നു തുടങ്ങിനാൻ.

ശ്രീവീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മ കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ മഹാരാജാവ് തിരുവിതാംകോട്ട സംസ്ഥാനവിസ്തൃതിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്ന കാലത്ത്, നവമായി സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട ചങ്ങനാശ്ശേരി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രജാസംഘങ്ങൾക്കിടയിൽ ചില അന്തഃഛിദ്രങ്ങളും രാജദ്രോഹോദ്യമലക്ഷ്യങ്ങളായ കലാപങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നു. പാണ്ഡ്യദേശീയന്മാരായ ചില പാളയത്തലവന്മാർ ൯൱൭-ൽ കൗശലവിശ്രുതനായ രാമയ്യൻ ദളവായാൽ അമർത്തപ്പെട്ടു എങ്കിലും, "ദുഷ്ടകീടക്കൈവരട്ട"പ്പെട്ട വ്രണംപോലെ വീണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിൽ സംക്രമിപ്പാനുള്ള ദുർമ്മദസമുച്ചയലാഞ്ഛനങ്ങളെ കാട്ടിത്തുടങ്ങുന്നു. സിംഹപരാക്രമനായ ഹൈദരാലിഖാൻ ബഹദൂർ മൈസൂർ മഹാരാജാവിന്റെ പദാതികൾ ചരിത്രവിശ്രുതരണശൂരനായ വെങ്കിട്ടരായർ സേനാധിപന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മധുരാപട്ടണത്തിന്റെ ഉത്തരപ്രദേശങ്ങളെ നിരോധിച്ചിരിക്കുകയാൽ ആ അല്ലായുധപ്രഭാവത്തിന്റെ അത്ര ദൂരത്തുള്ള ആവിർഭാവവും രക്തവർഷസൂചകമായ കൊള്ളിമീനെന്നപോലെ ഒരു മഹാവിഭ്രാന്തി

"പത്തായപ്പടി ചെല്ലത്താനക്കൊണ്ടു മാമന്മാരു എല്ലാപ്പടി നേടിവച്ചിരിക്കണെമപ്പീ! അപ്പാണ്ട്, പിറുപിറുത്താല്, ജമ്പീലെ നാവാറമാട്ടാര്" എന്നു പ്രഭ്വി ദൈവത്തെ മറന്ന് ബാലന്റെ ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയെ മാത്രംനോക്കിയുള്ള വിരാമങ്ങളോടുകൂടി അപഹസിച്ചതും; ആ ഭത്സനവാക്ശൂലങ്ങൾ ക്ഷുൽപീഡിതനായ ബാലനിൽ തറച്ചു, ഇതുപോലെതന്നെ ഒരു ശാസന തനിക്കു ഇതിനുമുമ്പൊരിക്കൽ കിട്ടിയിരുന്നതിന്റെ സ്മരണയെ അവനിൽ ഉണൎത്തുകയാൽ, അവന്റെ മുഖത്തു ലജ്ജാച്ഛാവിന്റെ ലക്ഷ്യമായി സ്വേദബിന്ദുക്കൾ സ്ഫുരിച്ചതും; അവന്റെ ഉള്ളിൽ തിളച്ച പ്രതിക്രിയാകാംക്ഷ ആത്മദമനശക്തിയെ പരാജിതമാക്കി "പെണ്ണാളുന്നാട്ടിൽ 'പെണ്ണടതിനു ചത്തു; ആണ്ണട അലന്നു ചത്തു' പിന്നെങ്ങിനെ നോവാറുവാര് ?" എന്ന് ആ പ്രഭ്വി തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മേൽ നടത്തുന്നതായി കുപ്രസിദ്ധിയുള്ള അധികാരധുരന്ധരതയെ അവനെക്കൊണ്ടു അവരുടെ സ്വരത്തിലും ഭാഷാരീതിയിലും പ്രത്യപഹസിപ്പിച്ചതും; അടുക്കള വാതിൽപ്പടിയിൽ നിന്നിരുന്ന പ്രഭ്വി, ആഭരണാദികളുടെ താളസാഹായ്യത്തോടുകൂടി മുന്നോട്ടുകുതിച്ച് താൻ വഹിച്ചിരുന്ന തവി (കയിൽ) കൊണ്ടു ബാലന്റെ മൂൎദ്ധാവിൽ പ്രഹരിച്ചതും; അവരുടെ അസാമാന്യ മാംസപുഷ്ടിയോടുകൂടിയ കരത്തിന്റെ ഘനത്തെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ഊക്കോടുകൂടി പ്രഹരം പതിക്കയാൽ, തവിയുടെ മൂൎച്ചയുള്ള വക്കുകൊണ്ട് ബാലന്റെ മൂൎദ്ധാവിൽ മുറിവേററു രക്തപ്രവാഹം തുടങ്ങിയതും; എല്ലാം ഒരു ഇടശ്ലോകംകൊണ്ടെന്നപോലെ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞു. ബാലൻവെട്ടുകൊണ്ടക്ഷണത്തിൽ ഉച്ചസ്ഥനായ രുധിരന്റെ ചെങ്കനൽപ്രഭ ചിതറുന്ന മുഖത്തോടുകൂടി എഴുനേററു. അവന്റെ ഉള്ളിൽ അങ്കുരിച്ച പരിതാപലജ്ജാഭാരങ്ങൾ ഇതരമനോവികാരങ്ങളെ പാടെ പ്രതിസ്തംഭിപ്പിച്ചു. അപരാധിനിയായ പ്രഭ്വി തന്റെ കുലമൎയ്യാദയെയും, ആശ്രമധൎമ്മത്തെയും ബാലന്റെ അനന്യഗതികത്വത്തെയും മറന്ന് പൈശാചികമായ കോപാവേശംകൊണ്ട് തുള്ളി ദുൎഭാഷണങ്ങളാൽ അവനെ അഭിഷേചനം ചെയ്തു. പ്രഭ്വിയുടെ ഈ കഠിനകൃത്യവും, വലിയ വായാലുള്ള രോഷാട്ടഹാസങ്ങളും, വെളിപാടുകളും, ദുൎവൃത്താന്തങ്ങളും കണ്ടും കേട്ടും, ഭൃത്യന്മാൎക്ക് ഇടയിൽ സന്ദൾ വി

സ്മൃതിതന്നെ സംഭവിച്ചുപോയി എങ്കിലും, ഉദരംഭരികളായ ആ സാധുക്കൾ തങ്ങളുടെ ഗൃഹനായികയുടെ ക്രിയകളിൽ സഹൃദയത്വം അഭിനയിച്ചു. "ഒരു എമ്പോക്കിമൂതേവിടെ പേച്ചിന്, കേറ്റപ്പാത് വരുമ്പംപാതോളിൻ! എഴിയപ്പടയെല്ലാറ്റും തിന്നുമുടിക്കണൊണ്ടും കോരംകോലാട്ടും നിക്കണൊരോ, ഒരു ചനിയപ്പിള്ളേനെ ചെവിയാലെ ഇക്കിഎടുത്ത് മേലേപ്പടപ്പിൽ കൊണ്ടുചപ്പാണ്ട്?" എന്ന് ഗർജ്ജനംചെയ്തു പ്രഭ്വി തന്റെ ഇളകിയാട്ടത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചു.

തന്നെ ആ ഗൃഹത്തിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനു പ്രഭ്വി ഇതിന്മുന്നും തന്റെ ഭൃത്യന്മാരോട് ആജ്ഞാപന അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ, നിണമണിഞ്ഞുള്ള മുഖത്തോടുകൂടിയ ബാലൻ, മനുഷ്യലോകത്തിലും ബഹുകേസരികളുടെ ജനനം താണനിരകളിലാണ് എന്നുള്ള പ്രാണിശാസ്ത്രതത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുമാറ്, ജൃംഭിത പ്രാഗത്ഭ്യനായി സമസ്തവിക്രമധാമമായി ആ നായികയ്ക്കും മറ്റും കാണപ്പെട്ടു. മന്ത്രബദ്ധരായ സർപ്പങ്ങളെപ്പോലെ നായികയും ഭൃത്യരും നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ "ആ അടിച്ചുകൈവാഴകളെ! ഇന്നു നിങ്ങൾ എന്റെ തലയിൽ കളംതോണ്ടി-നാളെയൊരുകാലത്തു ഇവിടം തന്നെ കളംകോരിപ്പോകാം. എല്ലാത്തിനും ഈശ്വരൻ സാക്ഷി! എന്തായാലും, ആ തങ്കവായ് ഉപ്പുനീരുകുടിച്ചുപോകും. അതുപറയാംശേഷം," എന്നു ശാന്തതയോടും ഗാംഭീര്യത്തോടും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ബാലൻ അവിടന്ന് നിഷ്ക്രമിച്ചു. പ്രഭ്വിയുടെകോപാഗ്നി പശ്ചാത്താപപ്രസ്രവണത്താൽ ശമിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, അന്നത്തെ സംഭവം തന്റെ ഭർത്താവുപോലും അറിഞ്ഞുപോകരുതെന്നുള്ള കഠിനശാസനത്തെ ഭൃത്യർക്ക് കൊടുത്തു. അതിനെ ലംഘിച്ചാലുള്ള അനുഭവത്തെ ഊഹിപ്പാൻ ശക്തന്മാരായിരുന്ന ഭൃത്യവർഗ്ഗത്തിൽ ശിക്ഷാഭയംകൊണ്ട് ആ സംഭവത്തിന്റെ സ്മൃതിപോലും മാഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ, പ്രഭ്വിയുടെ മനസ്സിനെമാത്രം അവരുടെ അപരാധം ഒരു അപസ്മാരബാധപോലെ ബഹുകാലം പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചാപമുക്തമായ ശരത്തിന്റെ വേഗത്തിൽ ബാലൻ, തനിക്കു ഒരു ഭാഗ്യസോപാനമെന്ന് കരുതി പാർത്തിരുന്ന ഭവന

ത്തിന്റെ പുറത്തായി- തരുശിഖരങ്ങളിലും ഗുഹഗഹ്വരങ്ങളിലും നിദ്രയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന കാകജംബുകഷൾപദാദിജന്തുക്കളാൽ മാത്രം സമാവൃതനായപ്പോൾ ദശവയസ്കനായ ആ ബാലന്റെ ചരിതഗതിക്കിടയിലുണ്ടായ ശപാസവേഗം വീണ്ടും ക്രമപ്പെട്ടു. നക്ഷത്രപങ്ക്തികൾ ആകാശത്തിൽ മോഹനതരമായി ശോഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ ഗമനത്തെ വിഷമപ്പെടുത്തുന്ന നിബിഡാന്ധകാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു വ്യാമോഹം ബാലന്റെ മനസ്സിലും വ്യാപിച്ചു. പുരുഷപദത്തിൽ നിന്നു പതിതനാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നൊരവജ്ഞകൊണ്ട് അവന്റെ മാനസോല്ലാസനൈർമ്മല്യങ്ങളും സ്വാശ്രയബുദ്ധിയും നഷ്ടമായി. എങ്കിലും, സത്യനിഷ്ഠനായ ന്യായാധിപന്റെ നിലയിൽ തന്റെ ആത്മശോധനചെയ്തു, പ്രകൃതിയുടെ നൃശംസതയെ മറന്ന്, തന്റെ കുസൃതികൊണ്ട് അവരെ കോപിപ്പിച്ചു ഭാഗം സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു ക്ലേശിച്ചു. വിദ്യാഭ്യസനകാലത്തു വിശപ്പുകൊണ്ടു വലഞ്ഞപ്പോൾ ഭക്ഷണം ലഭിക്കാത്തത് തന്റെ മാതാവോടു ശണ്ഠകൂടി "ഉഴക്കരിക്കു വഴിതേടിക്കൊണ്ടു വന്നേക്കാം" എന്നു ശപഥം ചെയ്തു പോന്ന ദരിദ്രനായ താൻ അഹങ്കരിച്ചത് വലിയമൂഢതയും മൂർഖതയും ആയിപ്പോയെന്ന് ബാലന്റെമനസ്സു വേദനപ്പെട്ടു. തന്നോടു പ്രത്യേകിച്ചൊരു വാത്സല്യബന്ധമുള്ള ഗുരുനാഥാനുഗ്രഹത്താൽ അദ്ദേഹാരാത്രശാസനോപദേശങ്ങൾ മാർഗ്ഗേണ നൽകപ്പെട്ട വിജ്ഞാനം വ്യർത്ഥമായി എന്നു തോന്നി അവന്റെ ലജ്ജയും വ്യഥയും വർദ്ധിച്ചു. ഗർഭാശയത്തിൽ നിശ്ചേഷ്ടപിണ്ഡമായിക്കിടന്നകാലത്തു തന്നെ ഗർഭച്ഛിദ്രം സംഭവിച്ചു പോയെങ്കിൽ താൻ എത്ര ഭാഗ്യവാനായിരുന്നു എന്നുള്ള പഥത്തിലെയ്ക്കു തന്റെ ചിന്തകൾ വ്യതിയാനംചെയ്തു. ജീവധാരണം നരകജീവിതമെന്നുള്ള ആത്മഗ്രാഹം അവനെ ഗ്രസിച്ചുതുടങ്ങി. തന്റെ പുറകിലായി ഒന്നു രണ്ടു നാഴിക ദൂരത്തു മുരളുന്ന സമുദ്രത്തെ ശരണം പ്രാപിച്ചു പ്രാപഞ്ചികാരിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്നു മുക്തനാവുകയോ? എന്നാൽ, ഭക്ഷണരംഗത്തുനിന്നു പോരുമ്പോൾ രംശചരംകൽ സമർപ്പിച്ചു ഘോഷിച്ച ഭാവിസംഭവങ്ങൾക്കു താൻ എങ്ങനെ സാക്ഷിയാകും? വിശിഷ്യ, മാതൃ സംരക്ഷണമാകുന്ന പ്രഥമഋണമോചന

ത്തെ നിവ്വഹിപ്പാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനു താൻ ബദ്ധനാമല്ലൊ? വിശാലമായ ആകാശമണ്ഡലം അതിന്റെ സഹസ്രകോടി നേത്രങ്ങളാകുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സ്ഫുരണംകൊണ്ട് അവന്റെ ഈ തത്വബോധോദയങ്ങളെ അഭിമാനിക്കുന്നതായി ഒരു ദിവ്യസംപ്രഹർഷം ബാലന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ പ്രചരിക്കയാൽ, അവന്റെ ആത്മാവും തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഭാവിവൈശദ്യവും രക്ഷപ്പെട്ടു. ആത്മീയപഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ചിന്തകളെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, സംക്ഷേപമായി അന്നത്തെ പൂവ്വാംഗ സംഭവത്തെ കുറിച്ചു വീണ്ടും പൎയ്യാലോചനചെയ്തു. തന്റെശിരസ്സിൽ ഏറ്റിട്ടുള്ള മുറിവിനു വേണ്ട ചികിത്സയുള്ള മാൎഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ച് വിചാരം തുടങ്ങി. വഴിയരികിലുള്ള രാമച്ചത്തിന്റെ ഇലകൾ പറിച്ച് കരശുചീകരണം സാധിച്ചുകൊണ്ട്, അതികരുണയോടുകൂടി ശിരസ്സിലും രക്തം പ്രവഹിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും ഒന്നു സ്പൎശിച്ചു. അമൃതപ്രായഗുണമായ രക്തസ്പൎശംകൊണ്ട് ബാലന്റെ സകലനാഡികൾക്കും ഒരു പുനർ ജൃംഭണം ഉണ്ടായി. ആ വ്രണം എക്കാലത്തും, നവജീവനോടുകൂടി, സപദ്ഗർവ്വശമനത്തിനു ഒരു ശാശ്വതോപദേഷ്ടാവായി, വേദനയെ നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കട്ടെ, എന്നു വിധിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ ഗമനത്തെ തുടൎന്നു.

ഏകദേശം ഒരു നാഴിക ദൂരം നടന്നപ്പോൾ മുൻഭാഗത്തു ജനബഹളത്തിന്റെ സഘോരാരവം കേൾക്കുമാറായി. ആകാശത്തിൽ ധൂമപ്രസരവും, ചെടികളുടെയും വൃക്ഷങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ കൂടി ദീപ പ്രഭയും കണ്ടുതുടങ്ങി. തന്റെ യജമാനൻ അടുത്തകാലത്തു ഗുരുപാദരായി വരിച്ചിരിക്കുന്ന യോഗീശ്വരന്റെ ഭജന സംഘമായിരിക്കാമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി ബാലൻ പാദശബ്ദം അമൎത്തി, ജനസംഘം കൂടിയിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാന്തത്തിൽ അടുത്തു, ചെടികളുടെ ഇടയിൽ തന്റെ ദേഹത്തെ മറച്ചുനിന്നു. തന്റെനേത്രങ്ങൾക്കു ആദ്യമായി ഗോചരമായതു, ഗജത്തെപ്പോലെ മന്ദമായി ശിരശ്ചലനം ചെയ്തുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന തന്റെ യജമാനൻ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഠരം പ്രഭുവിന്റെ ഏഴടിപൊക്കവും മുന്നടി മാവിസ്താരവും സ്ഥൂലിയു

ടെ ഒരു അതിവിശേഷകർമ്മമായി അക്കാലത്തു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവിദഗ്ദ്ധനും അരസികനുമായ ക്ഷൗരകനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ ഉച്ചഭാഗത്തു ധനരാശിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കുടുമ ദൈർഘ്യവും മാർദ്ദവവും കുറഞ്ഞ് ഇടതുഭാഗത്തോട്ടു വിതറിക്കിടക്കുന്നതിനെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് സ്വസമുദായമുദ്രകളിലുള്ള പ്രതിപത്തിയെ സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. കർണ്ണങ്ങളിൽ രക്തകോഹിനൂർകൾ പോലെ ശോഭിക്കുന്ന കുണ്ഡലദ്വന്ദ്വവും, കരങ്ങളിൽ മദ്ധ്യാംഗുലികൾ ഒഴികെ മറ്റു എട്ടിലും പൂർവകാലാംഗുലീയങ്ങളുടെ ഒരു പ്രദർശനമെന്നപോലെ ആവർജ്ജം ആഭരണങ്ങളെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും, "പോകുന്നടത്തെല്ലാം പത്തുകാശിന്റെ കരുവ് കൈക്കലിരിക്കണം" എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരണവന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുക കൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങൾ ആകൃതിയിലും വർണ്ണത്തിലും തൊണ്ടിപ്പഴത്തോടു സാമ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഗണ്ഡങ്ങളിൽവളർന്നു കൃഷ്ണചാമരങ്ങളായി തൂങ്ങുന്ന കൃതാക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തെ ഒരു ക്രൗര്യരസപ്രചുരിമകൊണ്ട് പുഷ്ടീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതുകളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യാജവക്താക്കളായ സ്തുതിപാഠകന്മാരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നരവീതിയിലുള്ള കട്ടിയും കവണിയും, ഉദരത്തിന്റെ പരമാർത്ഥപരിമിതിയെ മറയ്ക്കുന്ന മടക്കു കവണിയും, ശരീരത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭസ്മത്രിപുണ്ഡ്രങ്ങളും, ഏകദേശം ഒരു ഗർഭച്ഛമട്ടു സ്വർണ്ണം കെട്ടീട്ടുള്ളതും ഓരോമണിക്കും ഒരു നാരങ്ങയോളം മുഴുപ്പുള്ളതും ആയ രുദ്രാക്ഷമാലയും, "പെരുമസ്സുടയോളം" എന്ന്, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ആകാശം, പർവ്വതം, സമുദ്രം, ഗജം എന്നിവകളെ ദൃഷ്ടാന്തമാക്കി അദ്ദേഹം ഘോഷിക്കാറുള്ള ഗജമേചകവർണ്ണത്തെ കഴിയുന്നത്ര ഗോപനം ചെയ്തിരുന്നു.

പ്രഭുവിന്റെ സ്വഭാവ മാർദ്ദവം അറിഞ്ഞിരുന്ന ബാലന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ലവലേശവും അധൈര്യം ഇല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിലും, നാഞ്ചിനാട്ടുപിള്ളമാർ, ശൈവന്മാരായ സ്ഥാനികന്മാർ, പ്രഭുവിന്റെ വർഗ്ഗ്യന്മാരായ നായർപ്രമാണികൾ ആദിയായി ഏകദേശം പത്തുനാല്പേരോളം

ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ചുററിനില്ക്കുന്നതു കാണുകയാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപാന്തപ്രവേശനത്തെ അവൻ ആ ഘട്ടത്തിൽ കാംക്ഷിച്ചില്ല. രാജ്യത്തിന്നു 'ആപച്ഛൂലം' കണ്ടിരിക്കുന്ന ആ കാലത്തു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനംവക പ്രാചീനപാളയവും പടനിലവുമായ ആ മൈതാനത്തെ, മതസംബന്ധമായ ഓരോ ഘോഷത്തിനാകട്ടെ, അനുവദിച്ചതു പ്രഭുവിന്റെ സ്വഭാവസ്ഥിതികൾക്കു ഒരാശ്ചര്യസംഭവമായി ബാലനു തോന്നി. ബാലൻ ആ സ്ഥലത്തെയും അവിടെ തന്റെ യജമാനന്റെ ഭവനസ്മാരകമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കല്ലുമണ്ഡപത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ഓരോ ഐതിഹ്യങ്ങൾ, ആ ഭവനത്തിൽ തന്റെ സഹചാരികളായുള്ള വൃദ്ധന്മാരിൽ നിന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നതേയുള്ളു. ഷോഡശസ്തംഭങ്ങളോടും വിചിത്രവിഗ്രഹവേലകളോടും വെണ്മാടമായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കല്ലുമണ്ഡപത്തെ നോക്കിയപ്പോൾ, അതു തൽക്കാലം ഒരു യോഗീശ്വരവസതിക്കു യോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും, ജീവാക്ഷേപയുക്തങ്ങളായ ബഹുവിധം ആയുധങ്ങളെയും വിവിധമുഖന്മാരായ കിങ്കരന്മാരെയും അതിനകത്തു കാണുകയാൽ, അതിന്റെ നിർമ്മാണാവശ്യത്തെത്തന്നെ ആ മണ്ഡപം അപ്പോഴും നിറവേററുന്നതായി ബാലൻ അനുമിച്ചു. മണ്ഡപത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്തുള്ള ഭൂമിയിൽ തിമർത്തഗാത്രങ്ങളോടുകൂടിയ അശ്വം, വൃഷഭം, ഗർദ്ദഭം മുതലായ മൃഗങ്ങളെ നിർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

മണ്ഡപത്തിന്റെ പുരോഭാഗം അവർണ്ണനീയമായുള്ള സാന്നിധ്യത്തോടുകൂടി പ്രശോഭിക്കുന്നു. ആ വെളിപ്രദേശത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പൂർവ്വദക്ഷിണപശ്ചിമോത്തരഭാഗങ്ങളിൽ അഗ്നികുണ്ഡങ്ങൾ വച്ചുതീർത്തിരിക്കുന്നു. ജടാഭാരം, കാഷായാംബരം, യോഗപട്ടി, യോഗദണ്ഡം ഇത്യാദി ധരിച്ചിട്ടുള്ള ചില ശിഷ്യപ്രധാനന്മാർ ഈ കുണ്ഡങ്ങളിൽ ബഹുവിധപദാർത്ഥങ്ങൾ അർപ്പിച്ച് അക്ഷയജ്വാലയോടുകൂടി അഗ്നിയെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ ചതുഷ്കുണ്ഡങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അതുകളുടെ തേജഃപുഞ്ജം മൂർത്തീഭവിച്ചതു പോലെ ഒരു ജ്യോതിഷ്മാൻ, ആശാപാശവിനിർമ്മുക്തനും സർവ്വവാസനാവർജ്ജിതനും വർത്തമാനനിവൃത്തനും തമോഹങ്കാരവിരഹിതനും എന്നുള്ള നിലയിൽ, ഭദ്രപീഠ

തിന്മേൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വാമാംഗുഷ്ഠാഗ്രത്തെ ഊന്നി മടക്കിവച്ചിട്ടുള്ള പാദത്തിന്റെ ഊരുവിന്മേൽ ദക്ഷിണപാദവും അതിന്മേൽ വാമഹസ്തവും അതിന്മേൽ ജ്ഞാനമുദ്രയോടുകൂടി ദക്ഷിണഹസ്തവും സ്ഥാപിച്ചു, നമ്രമുഖനായി, നാഭിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള സ്ഥിരവീക്ഷണത്തോടുകൂടി, ശ്രോണിപ്രദേശംകൊണ്ടു പീഠസ്പർശം ചെയ്യാതെ, കേവലം കാഷ്ഠശരീരനായി, ഒരു വിഷമയോഗാസനത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന, ആ പുരുഷനെ കണ്ടപ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതരായുള്ള മററു ബഹുജനങ്ങളെപ്പോലെ ബാലനും താൻ അറിയാതെ ബദ്ധാഞ്ജലിയായ്ഭവിക്കുന്നു. സതീദഹനാനന്തരം സാക്ഷാൽ വാമദേവൻ അനുഷ്ഠിച്ച ദീർഘയോഗത്തിന്റെ രൌദ്രപ്രകാരം യോഗീശ്വരനിൽ പൂർണ്ണമായി പകർന്നു കാണപ്പെടുന്നു. ബ്രാഹ്മം, ആർഷം, ക്ഷാത്രം എന്നീ ധർമ്മങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി സ്ഫുരിക്കുന്ന ആ ആകാരം അവകളുടെ സംഗമമാഹാത്മ്യംകൊണ്ട് ത്രിവേണീമാഹാത്മ്യത്തെയും അധഃകരിക്കുന്നു. ആ ധ്യാനത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ച ആ ദാന്താത്മാവിന്റെ നേത്രങ്ങൾ വജ്രസ്ഥാനങ്ങളോടുകൂടി ശോഭിച്ചു അഗ്നികുണ്ഡങ്ങളിലെ പ്രഭയെ ധൂസരമാക്കുന്നു. അന്തർഭാഗത്തിലേക്ക് അത്യഗാധതയെയും, ബഹിർഭാഗത്തിലേക്ക് അതിദൂരവീക്ഷണശക്തിയെയും പ്രത്യക്ഷമാക്കി, നീലരക്തസമ്മിശ്രദ്യുതികളെ വിതറുന്ന ആ നേത്രങ്ങൾ, ആ പുരുഷനിൽ വാമദേവത്വവും കാമദേവത്വവും കാലധർമ്മാനുസാരമായി കൃത്രിമസങ്കലനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിന്റെ സുവ്യക്തസൂചകങ്ങളായി വിളങ്ങുന്നു. സൌന്ദര്യാദി ലക്ഷണങ്ങൾ സങ്കല്പവേലാവിലംഘികളായി വിലസുന്ന ആ ശരീരം കലികാലത്തെ നവമനോധർമ്മങ്ങളിൽ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നവവിധാതാവിനാൽ തന്നെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം. ഉഗ്രതയും ശാന്തതയും തങ്ങളിൽ മത്സരം കലർന്നു കളിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ മുഖത്തിലെ അനുക്ഷണചേഷ്ടാഭേദങ്ങൾ പ്രേക്ഷകന്മാർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവഗ്രഹണം ദുഷ്പ്രാപമാക്കുന്നു. ക്ഷത്രിയാന്തകനായ ഭാർഗ്ഗവരാമന്റെ ഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടിയ ശിരശ്ചലനങ്ങൾ ചെയ്തു അനുവാദസൂചകങ്ങൾ അരുളുന്ന ആ മഹാനുഭാവൻ ക്ഷത്രിയകുലസംരക്ഷകനായ രഘുരാമബാലന്റെ ശാന്തശീലസ്വഭാവത്തിലാണ് വാചാ

കല്പനകളും നൽകുന്നതു്. സരസ്വതീകരലസിതമായ വീണയുടെ ശ്രോത്രഹാരിത്വത്തോടുകൂടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചസ്സുകളും സകലചരാചരങ്ങളെയും വശീകരിക്കുന്നു. പാദങ്ങളിൽ വീണുതൊഴുന്ന ഭക്തന്മാരെ നിസ്സീമമായ നാട്യകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം സസ്മേരം കടാക്ഷംചെയ്തു അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. സംഭാവനയായി സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളെ നട്ടുവവേഷധാരികളായ ചിലകായസ്ഥന്മാർ ഭണ്ഡാരത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനെ സ്വധർമ്മവിലോപമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരവിക്ഷേപങ്ങൾകൊണ്ടു് നിരോധിക്കുന്നതിൽ എത്ര ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു?

യോഗീശ്വരൻ, അന്നത്തെ യോഗസമാധിയും ഉപഹാരസ്വീകരണവും അവസാനിച്ചപ്പോൾ, ധ്യാനപരിശ്രമംകൊണ്ടുള്ള അലസതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ അധരങ്ങളെവിടർത്തിചില ആജ്ഞകളെ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. അതുകളെ ചെവിക്കൊള്ളുന്നതിനായി ജനസംഘങ്ങൾ അഗ്നികുണ്ഡങ്ങളോടു അണഞ്ഞു് ഒരു ജനവലയാകാരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഏതോവിശേഷമായ ഒരു ദ്രവ്യം കുണ്ഡങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു കുണ്ഡങ്ങളിൽ നിന്നെഴുന്ന ധൂമം ചുറ്റും വ്യാപിച്ചു് ഭക്തതതിയെ പരമാനന്ദാധീനരാക്കുന്നു. ധൂമത്തിന്റെ വിശേഷഗന്ധം ബാലന്റെ അപക്വമായും ആ രാത്രിയിലെ ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ട് ക്ഷീണമായുമുള്ള സ്നായുക്കളെത്തളർത്തി ബുദ്ധിയെ മന്ദിപ്പിക്കുന്നു; ഭൂസ്പർശം വെടിഞ്ഞു് ശരീരം ആകാശസഞ്ചാരം ആരംഭിച്ചതുപോലുള്ള ഒരു ഭ്രമത്തെ ഉദിപ്പിക്കുന്നു; മൈതാനവും മണ്ഡപവും യോഗീശ്വരനും ഭക്തന്മാരും സ്വകീയരൂപങ്ങളെത്യജിച്ചു് കാനൽജലമായതുപോലെ തോന്നിക്കുന്നു; ബ്രഹ്മാണ്ഡഭ്രമണത്തിനിടയിൽ സ്വശരീരം ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ടു് പരമാണുക്കളായിത്തീർന്നതുപോലെയും, അനശ്വരമായ ആത്മാവ് അനന്തമായി സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതുപോലെയും ഒരാത്മാനുഭൂതി അവനു സഞ്ജാതമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങൾക്കധീനനായി ബാലൻ സംഭ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഢോലക്ക, സാരംഗ മുതലായ സംഗീത

സാമഗ്രികളോടുകൂടി യോഗീശ്വരൻ ഒരു ശിവസ്തവഗാനം ആരംഭിച്ചു. മദ്ധ്യമശ്രുതിയിൽ. ത്രിസ്ഥാനത്തെ അവലംബിച്ച് സൂക്ഷ്മമായും, സ്ഥൂലമായും, സ്വരശ്രേണചാതുരികളോടും, അനുഭവാസ്വാദത്തോടും, ബ്രഹ്മാനന്ദവും നിശാദേവിയും പരാശക്തിയും ദ്രവിച്ചുപോകുംവണ്ണം ഒരു വിദേശീയകീർത്തനത്തെ സിംഹൻ ഗാനംചെയ്തു. അംഗവിക്ഷേപഗോഷ്ഠികളൊന്നും കൂടാതെ സ്വരമാധുൎയ്യംകൊണ്ട് ജീവലോകത്തെ വശീകരിച്ച് നിർജ്ജീവസാധനങ്ങളാക്കുന്ന യോഗീശ്വരൻ ഒരു ഗന്ധൎവ്വനെന്നപോലെ സദസ്യൎക്ക് അപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടു. സങ്കീർത്തനശ്രവണത്തിന്റെ ദിവ്യാനന്ദധാരയെ അനുഭവിക്കുന്ന ഇവരുടെ മനസ്സിൽ ആ പ്രദേശം ദേവവനിതമാരുടെ നൃത്തമണ്ഡപം തന്നെ എന്നുള്ള ഒരു മായാവിഭ്രമം ഉദിച്ചു. അവരുടെ ഉള്ളിലുണ്ടായ ക്ഷോഭങ്ങളുടെ തിരക്കുകൊണ്ട് പലരും ഉച്ചരിച്ച് ആ അവധൂതനെ അവതാരപുരുഷനാക്കിക്കല്പിച്ചു അവർ ആരാധനചെയ്തു.

പ്രജ മുതലായ സദസ്യൎക്ക് സംഭ്രാന്തിയെ ഉണ്ടാക്കിയ ആ സംഗീതം ബാലന്റെ ആത്മാവ് അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബ്രഹ്മാനന്ദ നിർവിശേഷമായ നിർവൃതിയെ ഭഞ്ജിച്ചു. രാജ്യങ്ങൾക്കു വില പോരാത്തതായ ആ സംഗീതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ബാലൻ അവനെ ഗ്രസിച്ചിരുന്ന സംഭ്രമത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തനായി. ശിരോമാംസഭേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട സന്ദർഭത്തിലും ആത്മപ്രൌഢിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ച ബാലൻ സംഗീതവർഷമേറ്റപ്പോൾ പ്രാണഭയംകൊണ്ടെന്നപോലെ ഗാഢമായ വേഗത്തോടുകൂടി ആ ഭൂമിയിൽ നിന്നും പലായനം ചെയ്തു. മാർഗ്ഗനിശ്ചയമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഗതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം അവൻ സമ്പാദിച്ചിരുന്നതിനാൽ രാത്രി എന്തായി എന്നും താൻ ഏതു ദിക്കിലേക്കു പോകുന്നുവെന്നും, നിർണ്ണയിക്കാൻ അവനു സാധിച്ചു. ചില വനപ്രദേശങ്ങൾ, കർഷകന്മാരാൽ സൂക്ഷിതമായ പറമ്പുകൾ, ജലശൂന്യമായ സരസ്സുകൾ, വിളവെടുത്ത വെയിൽകൊണ്ട് വരണ്ടുവിണ്ടതായ പാടങ്ങൾ, നിലം പററി വളരുന്ന മുൾച്ചെടികളുടെ നിബിഡതകൊണ്ട് പാന്ഥവർജ്ജിതമായ മരുഭൂമികൾ, ഇവകളെല്ലാം കടന്ന്, അരുണ

പ്രഭ കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും ആരുവാമൊഴി കോട്ടയ്ക്കുള്ള രാജപഥത്തിൽ 'വില്ലുക്കുറി' എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി, നേരെ പടിഞ്ഞാറു നോക്കി നടന്നു. കുറച്ചുദൂരം നടന്നതിന്റെ ശേഷം തന്റെ അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കായി അഗസ്ത്യോപദേശമായ ആദിത്യഹൃദയമന്ത്രത്തെ

“അഭ്യുദയം നിനക്കാശു വരുത്തുവാ-
നിപ്പോളിവിടെക്കു വന്നിതു ഞാനെടോ”

എന്നുള്ള പ്രാരംഭഭാഗം മുതൽ ഉറക്കെയും ശബ്ദപദവ്യക്തികളോടും പാരായണം തുടങ്ങി. ഏകാഗ്രചിത്തനായി മന്ത്രജപത്തോടുകൂടി ബാലൻ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ശ്രീബാഹുലേയന്റെ വിവാഹസൌധമെന്നു പേർകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേളിമലയുടെ സാന്ദ്രമായ മരതകച്ഛവി കണ്ടുതുടങ്ങി. ശ്രീസംപൂർണ്ണമായ ആ വിശുദ്ധ ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ മുഖമണ്ഡപംപോലെ ഉദയഗിരി എന്ന ദുർഗ്ഗവും, അതിനു മകുടഭൂഷാസ്തംഭമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ധ്വജവും, ഉദയവാതസ്പർശത്താൽ മന്ദമായി ചലിക്കപ്പെടുന്ന ശംഖമുദ്രാങ്കിതപതാകയും, കേതുവിന്റെ ഇരുഭാഗത്തും ദുർഗ്ഗത്തിന്റെ പാർശ്വവർത്തിയായ ക്ഷേത്രത്തിൽ വസിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗായുഗളം തന്നെ ഭൂകമ്പിനി, ഗർവ്വധ്വംസിനി എന്ന നാമങ്ങളെ ധരിച്ചു രക്ഷിതാക്കളായി നിൽക്കുന്നതുപോലെ കാണപ്പെടുന്ന വലിയ പീരങ്കികളും, ദുർഗ്ഗത്തെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന ഉന്നതമായ ശിലപ്രാകാരവും, ദിഗ്ഗജങ്ങൾപോലെ എട്ടു ദിശാഭാഗങ്ങളിലും ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൊത്തളങ്ങളും, ആ സ്ഥലങ്ങളിലെ ശിലദ്വാരങ്ങളിൽ കൂടി വൈരിവാരങ്ങൾക്കു ഭയപ്രദമായി വദനരന്ധ്രങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ചെറുതരം പീരങ്കികളും, അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഭടജനങ്ങളുടെ കരങ്ങളിൽ ലസിക്കുന്നവയും സൂര്യപ്രഭതട്ടി വജ്രശലാകകൾപോലെ ശോഭിക്കുന്നവയുമായ ആയുധങ്ങളും, ആ സ്ഥലത്തെ സ്കന്ദക്രീഡാസങ്കേതമെന്ന് ഉച്ചൈസ്സ്വരം ഘോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാജപഥത്തിനരികിലുള്ള കൊത്തളത്തിന്റെ സമീപത്തു ബാലൻ എത്തിയപ്പോൾ കോട്ടയ്ക്കകത്തുനിന്നു ഉച്ചസ്വരത്തിലുള്ള ചില സൈനികാജ്ഞകളും പട്ടാളങ്ങളുടെ പടഹകാഹളശബ്ദങ്ങളും അതുകളെ തുടർന്നു ദുർ

ഭേദനം ചെയ്യുമാറുള്ള ആൎപ്പുകളും കേൾക്കുമാറായി. നിൎജ്ജീവരാശികൾക്കും ജീവചൈതന്യത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതായ യോഗീശപ്രസംഗിതത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായ ബാലന്ന ഗംഭീരമായ സൈനികവാദ്യാരവം സ്വാരസ്യഭൂയിഷ്ഠമായ സാളഗസംഗീതമെന്നുതോന്നി. അവന്റെ ഉന്മേഷം വളൎന്നു, "സന്താപനാശകരായനമോനമഃ" എന്ന പാരായണത്തെ മുറുക്കിക്കൊണ്ടു് ബാലൻ കോട്ടയുടെ പശ്ചിമദ്വാരത്തിലേയ്ക്കു സന്ദൎഭയുക്തമായ ഗാംഭീൎയ്യത്തോടും ഉത്സാഹത്തോടും നട തുടങ്ങി.

ബാലനായ കുമാരന്റെ ശ്രവണങ്ങളിൽ പീയൂഷസേചനം ചെയ്ത കാഹളാദിരവങ്ങൾ രാജശാസനത്തോടുകൂടി പുറപ്പെടുന്ന സ്ഥാനാപതിക്കു നൽകപ്പെട്ട സൈനികാചാരഘോഷങ്ങളായിരുന്നു. സ്ഥാനാപതിയായ പ്രഭുവും സഹകാരികളും, അവരുടെ പരിചാരകവൃന്ദവും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആ സംഘത്തിന്റെ യാത്ര കാണുന്നതിനായി വിശാലമായ രാജപാതയിൽ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ പാൎശ്വങ്ങളിൽ തിങ്ങി ആഹ്ലാദത്തോടുകൂടി നിന്നിരുന്നു. കാഴ്ചയിൽ ഒരു വ്യാപാരസംഘമെന്നു തോന്നിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടിയാണു് ആ സംഘം പുറപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ, നടുക്കെട്ടുകളും ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളും ശരീരരക്ഷയ്ക്കുള്ള ആയുധനിക്ഷേപസ്ഥാനങ്ങളെന്നു സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. സംഘത്തലവനായ പ്രഭു ചെമ്പഴുക്കാവൎണ്ണത്തിലുള്ള ഒരു അറബിക്കുതിരപ്പുറത്തു ആരോഹണം ചെയ്തു അതിനെ ദ്രുതമായി നടത്തിപ്പുറപ്പെട്ടും വഴിയിൽ ജനതതി ആനന്ദഭരിതരായി ആൎപ്പുകൾകൊണ്ടു വിജയത്തെ ആശംസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു അനുയാത്രയായി കുതിരയുടെ അടുത്തുകൂടി നടന്നിരുന്ന സ്വന്തം കാൎയ്യസ്ഥനായ ഒരു നായർ, ബാലന്റെ അഭിമുഖമായുള്ള ആഗമനം കണ്ടപ്പോൾ ദുശ്ശകുനാശങ്കകൊണ്ടു "അയ്യനേ, പൊല്ലാശകുനമല്ലയോ കാണുന്നതു്?" എന്നു മന്ത്രിച്ചു.

പ്രഭു—"എത്ര ശകുനങ്ങൾ കണ്ടു; എന്തെല്ലാം ശകുനപ്പിഴകൾ അനുഭവിച്ചു! നീ തിരിച്ചുപോ. മുന്നോട്ടുവച്ചകാൽ പിൻവലിക്കാൻ മടിയുണ്ടു്"

നായർ—"വേലുത്തമ്പി അങ്ങയെ അന്വേഷിപ്പാൻ കൂടി അല്ലയൊ അങ്ങുന്നു പോണതു്? അതുകൊണ്ടു, ശകുനം കൂട്ടാക്കാതെ പോയാലൊ?"

തന്റെ രണ്ടാമത്തെ പുത്രിയുടെ ഭർത്താവ് ചില സംഗതികളാൽ സ്വഭാര്യയെയും ഗൃഹത്തെയും നാട്ടിനെയും ത്യജിച്ച് പോയിരിക്കുന്ന സംഗതിയെ അപ്പോഴത്തെ യാത്രാരംഭത്തിലും തന്റെ ഭക്തനായ ഗൃഹകാര്യസ്ഥൻ ഇതിന്മുന്നംതന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചപ്പോൾ, പുത്രിയെക്കുറിച്ചുള്ള വാത്സല്യംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു ക്ലേശാവർത്തനമുണ്ടായി. എന്നാൽ, മറുപടി പറഞ്ഞതു ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു. "സ്വന്തകാര്യം കിടക്കട്ടെ. രാജകല്പനയെ പാലിച്ചുകൊള്ളണം. ബാല്യം മുതല്ക്കേ ജീവൻ തൃപ്പാദത്തിൽ പണയപ്പെട്ടുപോയി. അച്ഛന്റെ ചരമാജ്ഞയെയും ആ പണയപ്പാടിനെ ഭേദപ്പെടുത്തരുതെന്നാണ്. ഞാൻ ഉപ്പിക്കാരനല്ലാ. അതുകൊണ്ടു കല്പന തന്നസമയത്തെ ഗുണദോഷത്തെ മാത്രമേ നോക്കുന്നുള്ളു. അവിടത്തെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്ന ശ്രീപത്മനാഭൻ തന്നെ നമുക്കു തുണ."

പ്രഭുവിന്റെ കർണ്ണങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഉപശ്രുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തിയ ബാലന്റെ,

"ഇത്ഥമാദിത്യഹൃദയം ജപിച്ചു നീ
ശത്രുക്ഷയം വരുത്തീടുക സത്വരം"

എന്നുള്ള മന്ത്രസമാപ്തിയായിരുന്നു. അതുകേട്ട് അത്യന്തം പ്രസാദത്തോടുകൂടി പ്രഭു തന്റെ കാര്യസ്ഥനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. "അവൻ ജപിച്ചുവന്ന മന്ത്രത്തെക്കാൾ ഉത്തമമായ ശകുനം എന്താണുള്ളത്? ഭയപ്പെടേണ്ട- എല്ലാം ശുഭമായ്വരും."

നായർ—(ബാലനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, വർദ്ധിച്ച പരിഭവത്തോടുകൂടി) "ചോര എറപ്പിച്ചോണ്ടുവരുന്നവൻ നല്ല ശകുനമെന്നു വല്ലോരും പറഞ്ഞോണ്ടാൽ—"

പ്രഭു—(ബാലനോടു) "നീ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു അപ്പൻ?"

പ്രഭുവിന്റെ കരുണാപൂരിത സ്വരത്തിലുള്ള ചോദ്യം കേട്ടു ബാലൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ശകുന്തളാപുത്രനായ ഭരതകുമാരൻ

പ്രഥമദൎശനത്തിൽ സ്വപിതാവിന്റെ അംഗവിലോകനം ഗംഭീരനായി ചെയ്തതുപോലെ ബാലൻ പ്രഭുവിനെയും അശ്വത്തെയും ലക്ഷണശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ഭാവത്തിൽ നോക്കിത്തുടങ്ങി. ബാലന്റെ അംഗസൌഷ്ഠവവും, പ്രഭയും, പ്രായവും തന്റെ മൃതനായ ഒരു പുത്രനെ ഓൎമ്മിപ്പിക്കയാൽ അവന്റെ നേൎക്ക പ്രത്യേകമായ ഒരു വാത്സല്യം പ്രഭുവിൽ അങ്കുരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിനെ മൃദുലമായ സ്വരത്തിൽ ഒന്നുകൂടി ആവൎത്തിച്ചു പ്രഭു, യോഗീശ്വരനേക്കാൾ സൌന്ദൎയ്യസമ്പന്നനും സ്വസമ്പൎക്കയോഗ്യനും എന്നു ബാലന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു തോന്നുകയാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിനു പ്രത്യാശാകാംക്ഷക്കിടയിലും അവൻ കനിഞ്ഞു—"പുള്ളി പട്ടാളത്തിൽ ചേരാൻ പോണു. പൊന്നുതമ്പുരാനെ സേവിച്ചാൽ കണ്ണോരുടെ കാലുപിടിക്കേണ്ടല്ലോ." പ്രഭുവിന്റെ പുരികങ്ങളും ഓഷ്ഠസന്ധികളും ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടുണ്ടായ ചിന്തകൾക്കിടയിൽ അൎത്ഥവത്തായി ചലിച്ചുപോയി. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചത് പുള്ളിപട്ടാളത്തിൽ ചേരുന്നതിനു പ്രായം ഒട്ടും തന്നെ അടുത്തിട്ടില്ലാത്തവനായ ബാലന്റെ പുറപ്പാടുകൊണ്ടാണു് പ്രത്യേകമായി നടിച്ചു്, അവന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു മുഖത്തു പ്രസരിച്ചു തുടങ്ങിയ നീരസത്തെ ബുദ്ധിമാനായ പ്രഭു നീക്കി, രാജസേവനത്തെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായമൊന്നും പുറപ്പെടുവിക്കാതെ, "ഈ മുറിവ് നിനക്കെങ്ങിനെ കിട്ടി?" എന്നു ചോദ്യംചെയ്തു.

ബാലൻ—"നാക്കിന്റെ നെറികേടുകൊണ്ടു് കിട്ടി"

പ്രഭു—" കൊണ്ടതിനു അങ്ങോട്ടു കൊടുക്കാതെ നീ പോന്നോ? നിന്നെ കണ്ടിട്ടു ഒരു റൊക്കപ്പുള്ളിയാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ."

ബാലൻ—(നിവൎന്നുനോക്കി ആത്മഗതമായിട്ടാണെങ്കിലും, ഉറക്കെ) "എന്തുചെയ്യാം! തന്നു പെററമ്മയെപ്പോലെ ഒരു പെൺപിറന്നവരായിപ്പോയി!"

ബാലന്റെ സങ്കോചങ്ങൾകൂടാതുള്ള മറുപടികളും ഒടുവിലത്തെ ആത്മഗതവും കേട്ടപ്പോൾ പ്രഭുവിനു അവനിൽ

കാഴ്ചയിൽതന്നെ ജനിച്ച പ്രസാദം വളരെവൎദ്ധിച്ചു. പ്രഭുവിന്റെ അടുത്തു പുറകിലായി വേറൊരു അശ്വത്തിൽ ആരോഹണംചെയ്തു പുറപ്പെട്ടിരുന്ന, ആലിഹസൻകുഞ്ഞ് പോക്കൎമൂസ് മരക്കായർ ബഹദൂർകുഞ്ഞു എന്നു പേരോടുകൂടിയവനും പോക്കമൂസാ മുതലാളി എന്ന പ്രസിദ്ധവൎത്തകന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഒരു പ്രധാനാംഗവുമായ യുവാവ് തന്റെ വാഹനത്തിൽ നിന്നും താഴത്തുചാടി, ബാലന്റെ ആത്മഗതത്തെ അനുമോദിച്ച് "സബാഷ്! നീ ബഹദൂർ! നമുക്കു തമ്പി! തലവക്കപിള്ളെ" എന്നു പലതടവും പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, അവന്റെ ബഹുജാലകങ്ങളോടുകൂടിയും മലിനമായുമുള്ള വസ്ത്രത്തിനു ആ സംഘത്തിന്റെ ആഡംബരങ്ങളോടുള്ള വൈപരീത്യത്തെ ഗണിക്കാതെ അവനെ എടുത്തു തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തിരുത്തി താനും കയറി. തന്റെ ആത്മമിത്രമായ മഹമ്മദീയവൎത്തകകുമാരന്റെ മഹാമനസ്കതയോടുകൂടിയ ഉചിതക്രിയകൊണ്ട് ബാലൻ തന്റെ സംഘത്തോടു സഹയാത്രക്കാരനാക്കപ്പെട്ടതിനാൽ, ദുശ്ശകുനഭയം ദൈവഗത്യാ ദൂരീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്നുള്ള സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്ഥാനാപതി ആ ക്രിയയുടെ മഹത്വത്തെ സ്തുതിച്ചു.

പ്രഭു— (കാൎയ്യസ്ഥനോടു) "ഇപ്പോൾ ദുശ്ശകുനദോഷം തീൎന്നല്ലോ. ഇനി നില്ക്കൂ. ഞങ്ങൾ പോയിവരുന്നതുവരെ വീട്ടിലുള്ളവരെ അസഹ്യപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതിൽ തന്റെ സാമൎത്ഥ്യം കാണിക്കണം. കൊച്ചമ്മിണിയുടെകാൎയ്യം—"

തന്റെ അന്തൎഗ്ഗതത്തെ ഉച്ചരിപ്പാൻ ശക്തനല്ലാതെ ഹസ്തംകൊണ്ടു മാറത്തുതട്ടി പുത്രിക്കു സന്തോഷം വരുത്തേണ്ടുഭാരം താൻ വിസ്മരിക്കയില്ലെന്നു, പ്രഭു കാൎയ്യസ്ഥനെ ധരിപ്പിച്ചു. വിപരീതചേഷ്ടകളൊന്നും കൂടാതെ അശ്വത്തിന്റെ പുറത്തു തെളിഞ്ഞു വീരനായിസ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ബാലൻ ദൈവേച്ഛയാലബ്ധമായ സോപാനാരോഹണത്തെ 'അവിഘ്നപരിസമാപ്ത്യൎത്ഥം' ഗാഢമായ പ്രാൎത്ഥനയോടെ ആരംഭിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൨.

"അക്കാലങ്ങളിലതിലസവിഭ്രമ-
ധിക്കൃതഭൂപാലസുമനാകിയ
നക്ഷത്രപതിരാവണനെന്നൊരു
രാക്ഷസരാജനധിപതിയായാം"

എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരുടെ ജീവനാഡിയായിരുന്ന കഴക്കൂട്ടത്തു കുടുംബത്തിന്റെ അധിവാസദേശത്ത് ഒൻപതാം നൂററാണ്ടിൽ, ചിലമ്പിനഴിയത്തു (ചൂരക്കോട്ടുപുർ- ചിലമ്പിനേത്തു) എന്നൊരു ഭവനം 'പട്ടിണിയും പരിവട്ടവും' എന്നവിധം കാലക്ഷേപത്തിനുമാത്രം വേണ്ട സ്വത്തോടുകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ ശതവർഷാവസാനത്തിൽ, അതിനു മുമ്പു ആ ഭവനത്തിൽ നിന്നും കൊട്ടാരക്കരെയ്ക്കു ഒരു ശാഖ പിരിഞ്ഞു പോയതു നീക്കി, ചിലമ്പിനഴിയം മൂലകുടുംബം, ഹസ്തിനപുരാദി പ്രഖ്യാത രാജധാനികളെപ്പോലെ പ്രബന്ധവിഷയമായിട്ടുള്ളതെയ്യുമാറു നിശ്ശൂന്യതയേയും, കഴക്കൂട്ടത്തു ഭവനത്തിൽ വളർന്നു വന്നിരുന്ന ഒരു ബാലൻ ഒഴികെയുള്ള അംഗങ്ങൾ കാലഗതിയേയും പ്രാപിച്ചു. കഴക്കൂട്ടത്തു പിള്ളമാരുടെ കുടുംബക്ഷയാനന്തരം ചക്രവർത്തികൾക്കു വാസയോഗ്യമായ ഒരു മന്ദിരം ചിലമ്പിനേത്തു വക പൂർവ്വഭവനസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിച്ചു. സ്വർണ്ണപ്രഭമായി ശോഭിക്കുന്ന ഉന്നതഭിത്തികളും, വിശാലമായ മുറി, അറ, തളം എന്നിവകളും, സോപാനികകൾ അണിയിട്ടു നിൽക്കുമ്പോലുള്ള കഴുക്കോൽപന്തികളും, കണ്ണാടിപോലെ ശോഭിക്കുന്ന തറകളും, വിചിത്രമരവേലകളും മററും വിളങ്ങിക്കൊണ്ട് അക്കാലത്തു കേരളത്തിലെ ഭവനവർഗ്ഗത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിച്ചു മുപ്പത്തിആറുകെട്ടു പ്രധാനമന്ദിരവും, മഠം, പാചകശാല, ഭൃത്യശാല, കരിങ്കൽക്കെട്ടു നീരാഴി, കളപ്പുര മാളിക, ഉന്നതമായ മതിൽക്കെട്ടു, ആനക്കൊട്ടിൽ, കോട്ടപ്പടിവാതിൽമുതലായ എടുപ്പുകളും, അഞ്ചുതെങ്ങിൽ കമ്പനിയാരന്മാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ തീർക്കപ്പെട്ട ചായപ്പണിയും ചേർന്ന, ചിലമ്പിനേത്തുദിച്ച നവഗ്രഹമണ്ഡപം ലോകവിസ്മയത്തെ സമ്പാദിച്ചു. ഇപ്രകാരം

മഹത്വംകൊണ്ട ചിലമ്പിനേത്ത ഭവനത്തിന്റെ വക എന്നു ള്ള പുണ്യപദവിയെ ആകാംക്ഷിച്ച് പറമ്പുകളും പാടങ്ങളും ആ ഭവനത്തോടു ചേൎന്നു തുടങ്ങി. ഭൂദേവിയെത്തുടൎന്നു ശ്രീചക്രവും, അതിനെത്തുടൎന്നു ലക്ഷ്മീദേവിയും ചിലമ്പിനേത്തു ഭവനപ്പടിക്കൽ സേവനം തുടങ്ങി. പുരാതന ഭവനമെന്നുള്ള മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടി ഉണ്ടാകുവാനായി, അവിടത്തെ അറകളിലെ സഞ്ചയങ്ങൾ സൎപ്പത്താന്മാരാൽ രക്ഷിതമെന്നും, പ്രധാന തളങ്ങളിലെ വെങ്കലത്തൂണുകൾ നിക്ഷേപക്കുഴലുകളാണെന്നും മററും ചില ഐതിഹ്യങ്ങളും ആ മന്ദിരത്തെ ചുററി, മുളച്ചു പടൎന്നു തുടങ്ങി. ധനാധീശന്റെ പരിപൂൎണ്ണാഭിമുഖ്യംകൊണ്ടു ആ ഭവനം രാമവൎമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സിംഹാസനാരോഹണകാലത്തോടുകൂടി ഒരു രണ്ടാം വൈകുണ്ഠത്ത ഖ്യാതിയെ പ്രാപിച്ചു. ചിലമ്പിനേത്തു ദശകണ്ഠന്റെ ഹൎമ്മ്യങ്ങൾ, മശകമക്ഷികാദ്യുമാദി ശല്യങ്ങളാൽ ബാധിക്കപ്പെടാതെ അക്ഷയ പ്രകാശത്തോടുകൂടിത്തന്നെ സൎവ്വകാലം ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബഹുശതഭൃത്യജനങ്ങളുടെ സഞ്ചാരനികേതനമായിരുന്നെങ്കിലും, ഒരു നഖലോമശകലംപോലും ആ മണിമണ്ഡപങ്ങളിലും അങ്കണങ്ങളിലും വൃഥാ സഞ്ചാരം ചെയ്യുകയില്ല. ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ, ജടാന്താധനതന്ത്രംകൊണ്ടു ഭൂമിപിളൎന്നെന്നപോലെ, ഉണ്ടാകുന്ന ഭൃത്യസഞ്ചയപ്പുറപ്പാടു ഏവരെയും വിഭ്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അവിടത്തെ അനവരതമായ നിൎമ്മല്യതന്നെ ആ ഭവനേശന്റെ പ്രതാപപാഞ്ചജന്യമായിരുന്നു. അതിധാൎഷ്ട്യക്കാരനായ കാകൻപോലും പ്രഭുസേവനമാൎഗ്ഗത്തെ പഠിച്ചു, ആ ഭവനത്തിലും അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും ബദ്ധതുണ്ഡവ്രതത്തെ ആചരിച്ചു.

ഒരു നവലങ്കാനാഥന്റെ ഇംഗിതത്തെ ത്രികാലജ്ഞാനശക്തികൊണ്ടു ധരിച്ചിട്ടെന്നപോലെ അനന്യസാധാരണമായ ഒരു മാതൃകയിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ബ്രഹ്മാവു നിൎമ്മാണം ചെയ്തു. ഇരുകോൽവിട്ടമുള്ള ഒരു വെള്ളുകിൽ ഗോളത്തിൽ നിന്നു ശില്പവിദഗ്ദ്ധന്റെ കൃത്രിമ കരകൌശലംകൊണ്ടു നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ട ആ രൂപത്തെ അംഗപ്രതി പരിശോധിച്ചാലും മിക്കതിന്റെ സൃഷ്ടിയിലും ഗോളധൎമ്മം വിസ്മൃതമാകാതെതന്നെ രൂപനിൎമ്മാണം നിൎവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു കാണപ്പെടും. വിസ്തൃത

ല്വാടത്തിനു പുറകോട്ടുള്ള ചരിവും തെളുതെളുപ്പും, നേത്രഗോളങ്ങളിൽനിന്നു ഉന്തിനില്ക്കുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളുടെ മണികൾക്കുള്ള പിംഗളതയും, ചിരിക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകളെ എച്ചിലാക്കുന്ന വായുടെ ദൈർഘ്യവും, പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ മീനമഹോത്സവത്തിൽ നിറുത്തപ്പെടുന്ന പാണ്ഡവപ്രതിമകളിൽ കാണപ്പെടുന്നതുപോലുള്ള ദന്തപ്പുരളികളുടെ വെണ്മയും, കഥകളിക്കാരുടെ കറുത്തകുപ്പായം ശകലിച്ചു പതിച്ചതുപോലുള്ള രോമാവലിഭംഗിയും, മിത്രഭേദോപാഖ്യാനത്തിലെ പിംഗളർഷഭന്റെ മുക്കറയെത്തോത്ത ശബ്ദഘോരതയും, ശിവകിങ്കരനായ കണ്ഠധാരന്റെ ഹാലാസ്യപുരാണപ്രസിദ്ധമായുള്ള അതിരോചകതയും, സഞ്ചാരത്തിൽ “പാരിലെന്നെയിന്നാരറിയാതവർ” എന്നു ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന തലഎടുപ്പും, വദനാണ്ഡംകൊണ്ടു് ആകാശപത്രത്തിൽ വൃത്തലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ അന്തർഭവിച്ചുള്ള ഉന്മത്തതയും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ, ആ അമാനുഷന്റെ ആകൃതിയും ഏതാനും പ്രകൃതികളും ഒരു വിധം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

ആജ്യോതിഷികന്മാരായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ സന്താനത്തിന്റെ ഭവിഷ്യൽ പ്രഭാവത്തെ ഗ്രഹിക്കാതെ അതിനനുരൂപമല്ലാത്തവിധത്തിൽ നാമകരണം ചെയ്തു. ആ നാമത്തോടു കാരണവന്റെ നാമവും ചേർത്തു ‘കാളി ഉടയാൻ’ എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടും, ഏറക്കുറെ മരങ്ങതാം ചുവയ്ക്കയാൽ, പരിശ്രമശീലനായ ഉടയാൻപിള്ള സ്വബുദ്ധിയെ ക്ലേശിപ്പിച്ചു തന്റെ ഭവനപ്പേരോടു ചേരുമ്പോൾ ഗംഭീരമായി ധ്വനിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാനനാമത്തെ പുരാതനഗ്രന്ഥവരികൾ പരിശോധനചെയ്തു തിരിഞ്ഞെടുത്തു. ചിലമ്പിനേത്തു എന്ന നാമത്തോടു “ച”കാരാദ്യക്ഷരപ്രാസവും, “ന്ത്ര”എന്ന ത്ര്യക്ഷരസംഘടനകൊണ്ടു് രവമുഴക്കവുമുള്ള ‘ചന്ത്രക്കാറൻ’ എന്ന ഉദ്യോഗനാമത്തെ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്കു ഒരു വിധം പൂർത്തിയുണ്ടായി. “ചിലമ്പിനേത്തുചന്ത്രക്കാറൻ” എന്ന നാമധേയം ക്ഷണകാലംകൊണ്ടു് പ്രസിദ്ധിവിഷയത്തിൽ ‘കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ’ എന്നസ്ഥാനത്തോടു

തുല്യതയെ സമ്പാദിച്ചു. ൟ സ്ഥാനനാമലബ്ധിയുടെ ചരിത്രത്തെയും സംക്ഷേപമായി വിവരിക്കാം. കഴക്കൂട്ടത്തു പിള്ളമാരുടെ കുലദൈവക്ഷേത്രമായ "ചാമുണ്ഡിക്കാവ്" എന്നൊരു ദേവസ്വത്തെ ആ കുടുംബധ്വംസനാനന്തരം ഉടയാൻപിള്ള തന്റെ സ്വാധീനത്തിലാക്കി. വളരെ ഭൂസ്വത്തുകളും, നിറഞ്ഞ ഭണ്ഡാരവും, വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളും, അളവററവെങ്കലപ്പാത്രങ്ങളും, ശ്രീകോവിൽ, നാലമ്പലം, സോപാനം, ഗർഭഗൃഹം എന്നിത്യാദി സാമഗ്രികളും ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഐശ്വൎയ്യസമ്പൂൎണ്ണമായി, ഊട്ടും, പാട്ടും, താലപ്പൊലിയും മററുപല ആഘോഷങ്ങളും നടത്തിവന്ന ആ മഹാക്ഷേത്രത്തെ കരസ്ഥമാക്കിയപ്പോൾ, ചന്ത്രക്കാറൻ എന്ന ഉദ്യോഗനാമത്തെയും അദ്ദേഹം അണിഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണതകൃപ്പുകൊണ്ട് ആ ക്ഷേത്രം അചിരേണ പൊളിഞ്ഞ്, ഇടിഞ്ഞ്, ഒരു തറയും, സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായ ചിലകരിങ്കല്ലുകളും, ബ്രാഹ്മണപ്രേതങ്ങളുടെ ഒരു ശവക്കാട്ടം, ദുർഗന്ധത്താൽ അടുത്തുകൂടാത്തതായ ഒരഗാധക്കുഴിയും ശേഷിച്ചു. നാവില്ലാവിശ്വസ്ത്രപിണിയുടെ സ്വത്തുകളെല്ലാം അതുകളെ സംഗ്രഹിപ്പാൻ പരമശക്തി തൽക്കാലം വഹിച്ച സ്ഥാനത്തു ലയിച്ചു എന്നേ പറവാനുള്ളു. ദേവസ്വം നശിച്ചു എങ്കിലും, ഉടയാൻപിള്ള സ്വായത്തമായി ധരിച്ച ചന്ത്രക്കാറസ്ഥാനം ഒരു സ്റ്റാർ ആഫ് ഇൻഡ്യാമുദ്രപോലെ മഹായശസ്കരബിരുദമായി അദ്ദേഹത്തെ അലങ്കരിച്ചു. ലോകശിരോമണിയെന്നു ന്യായബോധജ്ഞന്മാരാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രാമനാമഠത്തിൽപിള്ളയുടെ ഏകസന്താനമായിരുന്ന ൟ വിക്രമൻ ക്ഷേത്രത്തറയെ കൂടി തന്റെ പ്രഭാവാൎത്തിക്കു ആഹുതിചെയ്യാത്തതിനെക്കുറിച്ചു സന്തോഷിക്കേണ്ടതേ ഉള്ളു.

സ്വസംഭാവനകൾകൊണ്ട് ആരാധിക്കപ്പെട്ടു വന്നിരുന്ന മന്ത്രിപ്രവീണന്മാർ ആ ഭാനങ്ങളെ രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ 'സംസ്ഥാനപരമ്പരത' എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി സ്വീകരണം ചെയ്തു വരികയാൽ, ചന്ത്രക്കാറനായ ഇടപ്രഭുപ്പൈതൃമാർ ആ അഭിമാനത്തിനു പ്രതിഫലമായി സ്വമിത്രങ്ങളായ ഉദ്യോഗവനരാട്ടികളുടെ ഭാരങ്ങളെ തന്റെ വിസ്തൃതമഹാമനസ്സുതട്ടു സ്വ

പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട മഹാരാജപ്രജകളിൽ നിന്നു ലബ്ധമായ കാഴ്ചകളുടെ താരതമ്യം അനുസരിച്ച്, വിധികളും വ്യവസ്ഥാസ്ഥാപനങ്ങളും കല്പിച്ച്, ബലീകരിച്ചു വന്നിരുന്നു. അതുത്താൽ ലേഖനംകൊണ്ടു വഞ്ചനയും, അതുമല്ലെങ്കിൽ ആദരശസ്ത്രക്രിയാ പ്രയോഗത്താൽ അനുകമ്പനോദ്ഗ്രഹവും, വിരോധപ്പെട്ടാൽ സ്വാധികാരബലംകൊണ്ട് ദണ്ഡനീതിയും—ഈവിധമുള്ള പരമകുടിലനയത്രിതയത്താൽ വേളി മുതൽ വർക്കലവരെയും നെടുമങ്ങാടു മുതൽ പശ്ചിമസമുദ്രം വരെയും ഉൾപ്പെട്ട പ്രദേശത്തെ ചന്ത്രക്കാറമഹാരാട്ട് സങ്കടനിവേദനങ്ങൾക്കു സംഗതിയും മാർഗവും കൂടാതെ പരിപാലനം ചെയ്തുവന്നു. അവിടങ്ങളിൽ പ്രസവം മുതൽ ശവദാഹം വരെയുള്ള യാതൊരു ക്രിയയ്ക്കും സംഭവത്തിനും ചന്ത്രക്കാറനൊ, പ്രതിനിധിയൊ മൂളിയെങ്കിലല്ലാതെ നിവർഹണമൊ പൎയ്യാപ്തിയൊ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലായിരുന്നു.

ദശഗ്രീവലങ്കാനാഥൻ സാമവേദജ്ഞനായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ചന്ത്രക്കാറവംശജരും ജ്ഞാനസമ്പന്നരോടു ചില സംബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വഭാഷ യൌവനദശയെ പ്രാപിച്ച് അനേക സരസകവിസന്താനങ്ങളെ ഉല്പാദനം ചെയ്തിരുന്ന അക്കാലത്തു ചിലമ്പിനകം വക കൊട്ടാരക്കരശ്ശാലയിലെ ഒരു ശേഷക്കാരൻ നാടകാലങ്കാരപൎയ്യന്തമുള്ള വ്യുല്പത്തിയെ പ്രശസ്തമാംവണ്ണം സമ്പാദനം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ലാ, ചന്ത്രക്കാറഭരണാന്തത്തിയിൽ പാർത്തുവന്നിരുന്ന ഒരു കണിശ്ശപ്പണിക്കർ 'കാളീശമഥനം' നന്തുണിപ്പാട്ട്, ഉമാസ്വയംവരം കല്യാണക്കളിപ്പാട്ട്, മുതലായ കാവ്യങ്ങളെ രചിച്ചിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനുംപുറമെ, നാന്ദി മുതൽ ഭരതവാക്യംവരെ സങ്കല്പിച്ചു മനോനിൎമ്മാണം ചെയ്തിട്ടുള്ള നാടകത്തിൽ ഒന്നാമങ്കമായ ഭവനനിൎമ്മാണവും, രണ്ടാമങ്കമായ ദ്രവ്യാർജനവും, മൂന്നാമങ്കമായ സ്വാധീനസമ്പാദനവും, നാലാമങ്കമായ യശസ്ഥാപനവും, അരങ്ങേറ്റം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നീക്കി, അഞ്ചാമങ്കമായ മന്ത്രിപദാരോഹണവും കഴിയുമ്പോൾ, പിന്നത്തെ അങ്കമായി കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മ മഹാരാജാവിനെത്തുടൎന്നു 'തഥാമന്ത്രീ' എന്നുള്ള ന്യായേന ചന്ത്രക്കാറനും ചില കവ

നങ്ങൾ ചെയ്തു ചിരഞ്ജീവയശസ്സനാവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും പോരെങ്കിൽ, സംഭാഷണത്തിൽ തമിഴിനെ ഗീർവ്വാണീകരിച്ചും ഗീർവ്വാണത്തെ പ്രാകൃതീകരിച്ചും അനേക നവപദസൃഷ്ടികൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തുംവന്നിരുന്നു. ശബ്ദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ തന്റെ കവിതാരസികത്വത്തെ ഇങ്ങനെ ആസ്വദിപ്പിച്ച ചന്തുക്കാരൻ വനിതാരസികത്വത്തിൽ കയ്യൂക്കുള്ള നിലയും വർണ്ണനീയമായുള്ളതാണ്. ചന്തുക്കാരന്റെ പ്രതാപജ്യോതിസ്സ സർവ്വദിശാന്തങ്ങളിലും വ്യാപരിച്ചപ്പോൾ, മിക്ക നായർ കുടുംബങ്ങളും അദ്ദേഹത്തോടു സംബന്ധമോ, ചാർച്ചയോ, ബന്ധുത്വമോ അവകാശപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. എങ്കിലും, ഒരു വിവാഹംകൊണ്ടുകൂടി തന്റെ ഗൃഹസ്ഥനിലയെ സ്ഥിരീകരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിൽ നിന്നു, ജന്മപത്രികയിൽ പാപഗ്രഹവസതിയായ സപ്തമരാശിയോടുകൂടിയ ഒരു തരുണീരത്നത്തെ "അടുക്കളക്കാരി"യായി ചന്തുക്കാരൻ വേട്ടു. ആ പരിഗ്രഹവും, അതിലുൽഭവനായ ഒരു "പെണ്ണും" അടുക്കളത്തളത്തിനു അലങ്കാരപ്രതിമകളായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ധർമ്മലോപകന്മാരുടെ അഭീഷ്ടങ്ങൾക്കു അപ്രമേയശക്തിയുടെ നിർഗ്ഗുണത്വം കൊണ്ട് നിയമേന പ്രാപ്തിയും, ധർമ്മതല്പരന്മാരുടെ സംഗതിയിൽ വിപരീതഫലവുമാണ് ലോകരീതിയായിക്കാണപ്പെടുന്നതെങ്കിലും, ചിലമ്പിനേത്തു ചന്തുക്കാരന്റെ ഒരിച്ഛയ്ക്കു സാദ്ധ്യം വരാതെ അദ്ദേഹം ക്ലേശിക്കയും, അതുകൊണ്ട് താനും ക്ഷാത്രശക്തിമാൻ തന്നെ എന്നുള്ള ദൃഢബോധത്താൽ സ്വല്പം മദശമനമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരുടെ കണ്ഠച്ഛേദം ചെയ്തതും, ആ കുടുംബങ്ങളിലെ സ്ത്രീ വർഗ്ഗങ്ങളെ കൈവർത്തകന്മാർക്കു നൽകി ജാതിഭ്രഷ്ടരാക്കിയതും, അവരുടെ സർവ്വസ്വത്തുക്കളെയും രാജസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു കണ്ടുകെട്ടിയതും, മൂരിക്കുമിനായി ഉന്മാദവാനായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ചന്തുക്കാരനു മഹാലോകചർയ്യയാകുന്ന നവജന്മത്തെ നൽകുവാൻ ഉപനയനസംസ്കൃതിപോലെ പ്രയോജകീഭവിച്ചു രക്തത്തിളപ്പോടും മാംസക്കൊഴുപ്പോടും വർത്തിച്ചിരുന്ന ആ പ്രായത്തിലെ രാജാധികാരദുഷ്കൃതികൾ അയാൾക്കു ലോകപാഠങ്ങളാണ്, നവവും ദീർഘവുമായ അനേകം പന്ഥാക്കളെക്കാട്ടിക്കൊ

ട്ടത്തു. രാജ്യസർവ്വാധികാരിപദമായ സ്വർണ്ണമഞ്ചത്തിൽ ആരോ
ഹണംചെയ്തു, പൌരദാസസഹസ്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്വർണ്ണദ
ണ്ഡവെഞ്ചാമരവീജനംചെയ്യിച്ച്, രത്നമയമഞ്ചത്തിൽ വാസ്തു
പുരുഷനെപ്പോലെ ഭൂമിയെ സ്വകായവിസ്തൃതിക്കു കീഴടക്കി
ശ്ശയനം ചെയ്തു, തന്റെ ജാഗ്രദാവസ്ഥയിലെ നേത്രനിമേഷോ
ന്മേഷഖഡ്ഗങ്ങൾ കൊണ്ട് ഭരണം ചെയ്‌വാൻ മോഹബീ
ജാപ്പണവും ചെയ്തു. തന്റെ നാടകത്തിൽ ദുസ്സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു
സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്നതായ ൦ം ഷഷ്ഠാങ്കത്തിനു മുമ്പായുള്ള ഒരങ്ക
ത്തിലെ ഒരു രംഗമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ സങ്കല്പ
നിലയിൽ ലയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നത്. കഴക്കൂട്ടപ്പിള്ളകുടുംബത്തി
ന്റെ അനന്തദ്രവ്യങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ളതായ ഒരു നിക്ഷേപം ഉണ്ടെ
ന്ന് അക്കാലത്തു കേരളത്തിലെങ്ങും പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ഇതി
ന്നെല്ലാം അതിസ്വാദുകരമായ ഒരു സാധനം സ്വഹസ്തഗ്രഹണ
ത്തിനു വേണ്ട സാമീപ്യത്തെ അവലംബിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്ത
പ്പോൾ ചന്ത്രക്കാറനു നിദ്രയുണ്ടാകാതെ ബഹുരാത്രികൾ ക
ഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് അതിശയിപ്പാനുണ്ടോ? അതുകരസ്ഥ
മാക്കിയാൽ തന്റെ ധനദാഹശമനവും, കവിഹൃദയം പ്രസി
ദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതായ ഏഴാമങ്കക്കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ നിർവ്വ
ഹണവും, ഇങ്ങനെ ഏകകാര്യപ്രയോഗംകൊണ്ട് പക്ഷിദ്വയ
ഹനനം സാധിക്കാൻ അദ്ദേഹം ബഹുപ്രയത്നങ്ങൾചെയ്തു.
സ്ഥലമെല്ലാം കിണറാക്കി, കിണറുകളെ കുളമാക്കികായലാ
ക്കി, കായലെ കടലാക്കി, സമുദ്രത്തെ കീഴ്മേലും ചെരിച്ചു,
എന്നിട്ടും ചന്ത്രക്കാറനോടു മനഃപൂർവ്വവിരോധംകൊണ്ടെന്നപോ
ലെ നിക്ഷേപം പാതാളത്തിലേയ്ക്കു അവഗാഹനം ചെയ്തുകൊ
ണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. "പോടേ ഹൃതംചൂഴ്ന്ന ആൾക്കൊല്ലി"
എന്നു വിക്രമഭാസനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ചന്ത്രക്കാറൻ ൦ം അപ
ജയരംഗത്തെ സ്വനാടകത്തിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചുകളഞ്ഞു.

കൊല്ലം ൯൱൨ ലെ സ്വർണ്ണച്ചിങ്ങമാസം ഉദയമായി. ചില
മ്പിനേത്തു ഭവനത്തിൽ ആ ആണ്ടത്തെ സംഭാരക്കമിയലും ആരം
ഭിച്ചു. കിഴക്കെ വരാന്തത്തളിമത്തിൽ സാലപത്രനിർമ്മിതമായു
ള്ള സുധർമ്മാസനത്തിൽ തന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ പി
ള്ളാക്കത്തിയോടുകൂടി കടവയർഗോളത്തെത്തുള്ളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന്

ഉദിച്ചുയരുന്ന ആദിത്യന്റെ കിരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് പ്രദേശത്തിലേയും തെരുതെരെ വരുന്ന ഓണക്കാഴ്ചകളുടെ സ്വീകരണംകൊണ്ട് അന്തർഭാഗത്തിലേയും ശീതോപശാന്തിശുശ്രൂഷ പരമഭാഗ്യാംഭോനിധിയായ ചന്ത്രക്കാറൻ നിർവൃത്തിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിച്ചാത്തിയുടെ ചുഴറ്റുകളും, ചില നേത്രത്തുറിപ്പുകളും, തിരക്കുഴിയിലെ പൊങ്ങുതടിപോലുള്ള ശിരശ്ചലനങ്ങളും, വാതുറക്കാതുള്ള പല്ലിളിപ്പുകളും, കൊണ്ട് സംഭാവനക്കാരോടു സ്വാഗതവും, കുശലപ്രശ്നവും, സൽക്കാരവും, യാത്രഅയപ്പും കഴിക്കുന്നു. വന്നുചേരുന്ന സാമാനങ്ങളെ ഭൃത്യന്മാർ ഉടനുടൻ മാററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ വെറുകയ്യനായ ഒരാൾ കിഴക്കെ മുററത്തെത്തി താണുതൊഴുതു. നേത്രഗോളങ്ങളെ നിയമത്തിലധികം തുറിപ്പിച്ചും, ചിഗോളാഗ്രങ്ങൾ സംയുതമായുള്ള താടിയെ ഉന്നയത്തിയും, ഗോളസാനുക്കളായ ഗണ്ഡങ്ങളെ ജൃംഭിപ്പിച്ചും, ശിരോഗോളത്തെ പുറകോട്ടു ചായിച്ചും, ചന്ത്രക്കാറപ്രഭു കാണിക്കകൂടാതെ വന്ന 'നിർഗ്ഗന്ധകുസുമ'ൻ ആരാണെന്നറിവാൻ ഒരു നോട്ടം കഴിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ആഗതനായ വിശേഷപുരുഷൻ ഭവനത്തിന്റെ വടക്കുവശം ചുററി ഒരു പ്രദക്ഷിണംചെയ്ത് അകത്തുകടന്നു് ചന്ത്രക്കാറന്റെ പുറകിലെത്തി ഒന്നു ചുമച്ചു. മന്ദമായി ഒരു മുക്കരയിട്ട്, ചന്ത്രക്കാറൻ തന്റെ ഘനമാർന്ന കണ്ഠത്തെ കകുദഗോളസഹിതം തിരിച്ചു പുറകോട്ടു നോക്കുന്നതിനിടയിൽ ഗൃഹത്തിനകത്തു പ്രവേശിപ്പാൻ തുനിഞ്ഞ 'ജലജ്ജൂകൻ' പടിഞ്ഞാറുവശം ചുററി വരാന്തയുടെ വഹ്നികോണിൽ എത്തി പാദങ്ങളെ പരസ്പരം ഉരുമ്മിയും, അവ്യക്തങ്ങളായ ചില ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചും, മാറോടണച്ചു കെട്ടിയിരിക്കുന്ന മുഴംകൈകളെ പരസ്പരം ചൊറിഞ്ഞും, സ്വശർമ്മനിദാനമായ ചന്ത്രക്കാറന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ വീണ്ടും അഞ്ജലിസമാരാധനംചെയ്തു. മൂന്നു ഭവനനാമശൃംഖലകൊണ്ട് കീർത്തിയും, അനവധി ഗൃഹങ്ങളോടു ചാർച്ചയും, ഒരുവിധം നല്ല സമ്പത്തും, വലിയകൊട്ടാരം രായസമെന്നുള്ള ഉദ്യോഗവും, വിശേഷാൽ ചിലമ്പിനേത്തു ഗൂഢചാരിത്വവും, "അടുക്കളക്കാരി" വഴി തന്റെ അടുത്ത സംബന്ധിയും, ആയുള്ള ഒരാളെ, വാലൂന്നി നിൽക്കുന്ന സർപ്പത്തിന്റെ ചാഞ്ചാട്ടങ്ങളോടുകൂടികണ്ട

പ്പോൾ, ചന്ത്രക്കാറൻ മററു ജനങ്ങളെയും ഭൃത്യരെയും അവിടെനിന്ന് ആട്ടി പുറത്താക്കി,ഗോപുരവാതലും ബന്ധിച്ചു. ഒരു ദീൎഘമുക്കറയായ സംബോധനയോടുകൂടി ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ ആഫണലാംഗ്ലൂലം ചന്ത്രക്കാറൻ ഒന്നു പരിശോധിച്ചു. ആ സരസൻ ആ നോട്ടത്തെ ആദരിച്ചു മിന്നൽപിണർപോലെ വിറച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള, ഒരു പരിഗ്രഹണയത്നത്തിൽ 'കാമനും വിധിതാനും ഖലവൈരികളാ' യിത്തീരുകയാൽ വിവാഹകാംക്ഷയാകുന്ന മാന്മഥനിദേശകാരിയെ ഹൃദയശിലാമന്ദിരഗഹ്വരങ്ങളിൽ എങ്ങാണ്ട് ബന്ധനം ചെയ്തിരുന്നു. സംഗതിഭ്രമണംകൊണ്ട് രണ്ടാമതും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ പൂൎവാനുരാഗപ്രവാഹമുണ്ടായി,വീണ്ടും ഇഴഞ്ഞിട്ടും പ്രണയജലധിയുടെ തരണം അയാളെ വിഷമിപ്പിക്കയാൽ, വിധികാമന്മാരുടെ അനുഗ്രഹത്തിനു ജപതപങ്ങളെ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ, മറെറാരു അനൎത്ഥവും നേരിട്ട്, അയാളുടെ മനോവ്യഥയെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. ലിപിലേഖനത്തിൽ അതിചതുരനായിരുന്നതുകൊണ്ട് മഹാരാജാവിന്റെ കവനങ്ങളെ പകൎത്തുന്നതിനു സഹകാൎയ്യഎഴുത്തുകാരനായിക്കൂടി ഉമ്മിണിപ്പിള്ള നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ദുഷ്കാലവൈഭവം അയാളെ അവിടെയും തുടൎന്നു. 'ജാരസംഗമഘോരദുരാചാര' എന്നു മഹാരാജാവ് രചിച്ചിരുന്നതിൽ 'ജാര' എന്ന പദത്തോടു സന്ന്യാസപദപ്രാപ്തികൊണ്ടുണ്ടായ വിസ്മൃതിയാൽ, രാജകൃതി രാജധിക്കൃതിയാകുമാറു 'രാജസംഗമഘോരദുരാചാര' എന്ന് ആ നിൎഭാഗ്യവാൻ പകൎത്തി. രാമവൎമ്മമഹാരാജാവിന്റെ പരമധാൎമ്മികനേത്രങ്ങൾക്കും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ മനോധൎമ്മാപരാധം ക്ഷന്തവ്യമല്ലെന്നു തോന്നിയതിനാൽ, വിഷമമായുള്ള ജോലികളിൽ നിന്നും അയാളെ ഒഴിച്ചു പകടശ്ശാല എന്ന രായസമണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്ന് അയാളുടെ ധ്യാനവൃത്തികളെ നിൎബ്ബാധമായിത്തുടൎന്നുകൊള്ളുന്നതിനു അനുവദിപ്പാൻ മഹാരാജാവ് പ്രസാദിച്ചു.

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ അന്നത്തെ മുഖക്ഷീണം വല്യതായ ബുദ്ധിക്ഷയത്തെയും, ഇച്ഛാഭംഗത്തെയും, മനോവ്യാധിയെയും സൂചിപ്പിക്കകയാൽ ചന്ത്രക്കാറൻ അയാളുടെനേൎക്ക് തിരിഞ്ഞിരുന്ന് വാത്സല്യപൂൎവം ചോദ്യംചെയ്തു.— "എന്തമ്മിണാ! മാനമി

ടിഞ്ഞുവിഴുന്നൂട്ടൊ? അട്താ പെരുവെള്ളം കേറിവന്നൂട്ടോ? തൊലിയുരിച്ച ഓന്തൊനെപ്പോലെ നീ പെയ്യുറുങ്ങിപോയിരിക്കണതെന്ത്?"

സ്വസംബന്ധിയുടെ കരുണ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ തിങ്ങിനിന്നിരുന്ന വ്യസനക്കാറുകളെ ഭേദനം ചെയ്തു. അയാഠം നേത്രങ്ങളെ കണ്ണുനീർ വാർണിഷ്കൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിച്ച്, തൊണ്ടഇടറി തൻെറ പരിദേവനത്തെ ഇങ്ങനെ ഉണത്തിച്ചു. "തമ്പുരാനെ സേവിച്ചു മാനംകെട്ടു പൊന്നടയതേ! ഇപ്പോഠം ഇതാ, നീട്ടെഴുത്തുവേല ഒഴിവുവന്നു- അപ്പഴും, ഇരുപത്തിഎട്ടുവർഷം അട്ടത്തടീപാളിക്ക ഓലപറണ്ടിത്തികയുന്ന ഇവന്റെ കന്തം! എങ്ങാണ്ട്കിടന്ന, കണക്കജാതി, വീട്ടും കുടിയും പറവാനില്ലാത്ത ചെറുക്കനെ, തൊലിമേനിമിനുക്കം മാത്രം നോക്കി എൻെറ തലയ്ക്കുമീതെ ഉന്തിക്കേററിയിരിക്കണു— തിന്നാൻ വകയില്ലാഞ്ഞാണോ സേവിപ്പാൻ പോണത്! തലമുറവാഴ്ക്കയായിമുന്നിരുന്ന പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാർ തിരുവുള്ളംകൊണ്ടു തന്ന അന്നവെത്തെ ഇങ്ങനെമൊടക്കിക്കളഞ്ഞാൽ എവിടെച്ചെന്നു വിളിക്കാം സങ്കടം?"

ഉമ്മിണിപ്പിള്ള തൻെറ സങ്കടബോധനം നിറുത്തിയപ്പോഠം ചന്ത്രക്കാറൻ ഇങ്ങനെ ഗുണദോഷിച്ചു. "നോക്കെൻെറമ്ണാ! ഇത്രയല്ലാ, ഇതിലേറെയുംവരും! ധർമ്മംകേറി ആറാടണതാണിതൊക്കെ. എന്നാലെക്കൊണ്ട്—നോക്ക്! അവിടെനിന്നു ചിണങ്ങാണ്ടു വന്നു നിന്നു കേള്. നീട്ടെഴുത്തില്ലെങ്കിൽ നീ എറപ്പോടെടുക്കുമോടാ? ചിലമ്പിനേത്തു കലത്തിലിടണവെള്ളം തെളച്ചുമ്പം നമ്മുടെ മച്ചമ്പിക്കും ഉരിയക്കഞ്ഞി വായ്ക്കുപ്പിയൊ? ഇതിനൊക്കെ തമ്പുരാക്കന്മാരെ പിണപറയാതെ. അവക്ക ശബ്ദ [സപ്ത] വെസനങ്ങളും മററുമൊണ്ട്. ഇന്നു പ്രധാസിച്ചില്ലെങ്കിൽ നാളെപ്രസാധിക്കും! ഞാൻ തന്നെ അവിടെ കേറിയാലും ഇങ്ങനെ ചെല അളിച്ചിയാട്ടങ്ങളും, അമളികളും വന്നുപോയെക്കാം! നീട്ടെഴുത്തു പോയെങ്കിൽ പുല്ലൊന്നേപോട്! എൻെറപ്പിക്ക വാച്ചതു സമ്പ്രതി—ഇനികാഴ്ചംവല്ലതുമൊണ്ടെങ്കിൽ ചൊല്ല്! വമ്മങ്ങള് ചൂണ്ടിത്താ, അല്ലെങ്കിൽ നീ എന്തരു ചമ്മന്തി?"

'മച്ചമ്പി' എന്ന പദത്തിന്ന പകരം 'ചമ്മന്തി' എന്ന പ്രയോഗിച്ചത് ആയാളോടുള്ള സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തെ സാക്ഷീകരിച്ചതിനാൽ, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള വാപൊത്തിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട്, "ഇസ്സത്തുവിഥിങ്ങനെ എന്നെ പോഞ്ഞകൊള്ളി പൊറംകൊള്ളിയാക്കിക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ട് മനസ്സെരിയുണങ്ങന്നൊ! അതാണ് താങ്ങാൻ വയ്യാത്തതു" എന്നുബോധിപ്പിച്ചു. ആർത്തനാദത്തിൽ ഒട്ടുവിലത്തെ സങ്കടവചനത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനിടയിൽ അയാളുടെ നേത്രാന്തങ്ങളിൽ ഒരു ചെറിയ ശൃംഗാരരസം അയാളെവഞ്ചിച്ചു പുറപ്പെട്ടതിനാൽ, അയാളുടെ അന്തർഗതത്തെ ചന്ത്രക്കാറൻ മനസ്സിലാക്കി "മച്ചമ്പിക്കന്നൊ, മനസ്സിലായെടൊ! വാല്യക്കെളത്തണത്തെന്തിനെന്നു! നീ ആദ്യം പയനം [ഭജനം] ഇരുന്നില്ലയൊ?—അപ്പച്ചൊല്ലിയതന്നെ ഇന്നും ചൊല്ലുണു— ഒരെവാക്ക്! അതിനിടിവെള്ളം വാങ്ങിവച്ചൂട്! ആ കൊഖാംകത്തിപ്പുടത്തലവന്റെ മോളെ നീ വേട്ടടാ—ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ചവിട്ടിണകാല് ചെമ്പിശ്ശേത്തു തീണ്ടിക്കടാ! ചെമ്പിശ്ശേത്തുകാരും ചെമ്പകശ്ശേരിക്കാരും നെഴല്‌വെലങ്ങിക്കടെടാ—വെലങ്ങിക്കടാ—" എന്നു മറുപടിയുണ്ടായി.

ഉമ്മിണിപ്പിള്ള "പടത്തലവൻ എന്തെങ്കിലും ആവട്ടെ!" എന്നു സ്വാനുരാഗഭാജനത്തിന്റെ പക്ഷവാദിയായി വാദമുഖസ്ഥാപനം ചെയ്യാൻ മുതിർന്നപ്പോൾ, തലയിലും മുഖത്തും ഗ്രഹംതന്നെ ഇടിഞ്ഞു വീണപോലെ, ഉഗ്രക്കൊട്ടുകൂടി ഒരു സംഘടനമുണ്ടായി. "ചത്തു!" എന്നു നിലമറന്നു ശ്വാസനാളംകൊണ്ടു ഉറക്കെ ക്രന്ദനം ചെയ്തു അയാൾ നിലത്തുപതിച്ചു. സംഗതിയുടെ പരമാർത്ഥസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടായപ്പോൾ നരസിംഹമൂർത്തിയെപ്പോലെ രോമസമ്മൂർഛിതശരീരനായിരിക്കുന്ന ചന്ത്രക്കാറനെ കാണുമാറായി. തന്റെ മുഖത്തു വലിച്ചെറിയപ്പെട്ട സുധർമ്മാ തടുക്കിനെ ധൂളിവിഭൂഷിതഗാത്രനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എടുത്തു മണൽ തട്ടിക്കളഞ്ഞു്, ജാനുക്കൾ ഇടഞ്ഞും, ഉദരം ത്രസിച്ചും, ദിഗ്ഭ്രമതാലുഗ്നനും, മുന്നോട്ടു നടന്നും, പുറകോട്ടു ആഞ്ഞും, പിന്നെയും നടന്നും, ഇങ്ങനെ ആ ധൂമ്രാക്ഷസന്നിധിയിലണഞ്ഞു്, ആ ദിവ്യാസനത്തെ പൂർവസ്ഥാനസമീപത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു.

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ബീഭത്സതാണ്ഡവം കണ്ട് ചന്ത്രക്കാറൻ അലറി. "എടാ! പെൺകൊതിയാ! നിന്റെ മനപ്പൂവിറുത്താളെ തന്തയെങ്കില്, ഈ ചന്ത്രക്കാറന്റെ തന്തപ്പെരുമാനെ കൊല്ലിച്ചതും ആ ധാമദ്രോവിയല്ലയോടാ? അവനെ ഞാനും മാനത്തു കേറ്റണമെന്നോ? അവന്റെ കടർമാല ശാത്താൻ കാലം വരും! അതു കള—നിന്റെ സാമീടെ പൊടിപാടെന്തായെന്നു പറ. ലോകം പെരട്ടാനൊള്ള വിത്യയൊക്കെ വന്നൂണചന്തയല്ലിയോടാ നമ്മടെ ഇവിടം? അവനും കൊണ്ടുപോട്ട് അവന്റെ വീതം! നാളെ വരുമൊരുത്തൻ, പറസൂരാമസ്സാമി എന്നും പറഞ്ഞോണ്ട്. ഇപ്പം വന്നിരിക്കുന്നതാര്? ആശപസ്സുമാവോ? എന്നുമാവെങ്കിലും, നമ്മുടെ ആളുകള് തൊണ്ടയിത്തൊടാതെ വിഴുങ്ങൂല്ലിയോ? ഫോടാ, ഫോ! യോഗീശപരസ്സാമി—ചൃത്തയമമോഹംപൊരട്ടി—നിത്തം മൂന്നുനേരം ചോറുവിളമ്പണ മന്ത്രം അവന്റെ തഞ്ചിയിലൊണ്ടെങ്കിൽ, അതെടുക്കാൻ പറ!" ഈ പ്രസംഗത്തിനിടയിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള വിഷ്ണുശങ്കരശക്തി സഹസ്രനാമങ്ങളിൽനിന്നു ഒരു പതിനെട്ടു നാമങ്ങളെ ആശ്ചര്യ്യപ്രതിഷേധപരിതാപസൂചകങ്ങളായി മന്ത്രാവസാനധ്വനിയിൽ ഉച്ചരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പ്രസംഗം അവസാനിച്ചപ്പോൾ, അയാൾ ഭക്തിതിളപ്പോടുകൂടി തൊഴുതുപിടിച്ചു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "പരമാത്ഥമറിഞ്ഞാൽ അങ്ങത്തെ അഭിപ്രായവും—നാരായണ! ഇന്നു പ്രത്യക്ഷ ശ്രീവേദവ്യാസരാണ് സ്വാമിതിരുവടികള്—പൊന്നുതമ്പുരാൻ തന്നെ സമ്മതിച്ചുപോയിരിക്കുണു."

ചന്ത്രു—"ചവറ്, ചവറ്! അതുംകള. കുറ്റ്! മൈസൂരപ്പെരുവെള്ളം എതുവരെക്കേറി?"

ഉമ്മി—"മൈസൂർപട്ടാളത്തിന്റെ കാര്യംകൊണ്ടന്നൊ വലിയ അമളി ഒണ്ട്. നീട്ടമ്മേൽനീട്ടം കായിതത്തിമ്മേൽ കായിതവും, നാഴികക്കു നാഴിക പോയും വന്നുമിരിക്കണു- ഒന്നുമാത്രം വെളിക്കു വിടുണില്ല- ചെവിക്കു ചെവി അറിയാതെ എല്ലാം പൊതിഞ്ഞു കെട്ടി നടത്തുണു."

ചന്ത്രു—"ഛളു! ചെവിക്കു ചെവി അറിയാതെ മറിക്കാൻ മീച്ചയൊള്ളവനാരെടാ അവിടെ? (ആത്മഗതം) "ആ കമ്പനിയാന്മാരുടെ തോക്കുച്ചിറ തട്ടത്തിരിക്കണ്" (ദീർഘമായും ഉറ

ക്കെയും ആകാശത്തെ ആഘ്രാണംചെയ്തു ബഹിശ്ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു്, ആത്മഗതത്തെ തുടരുന്നു) “ആ ചെറക്കററി ഒന്നൊളക്കാൻ ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഒരു കുരുക്കെക്കു കഴിയും. അപ്പഴത്തെ വെള്ളക്കുത്തു എന്തെല്ലാം എട്ടുത്തൊണ്ടുപോറും?—യ! യഃ!”(പ്രകാശം) “മച്ചമ്പീ! കാര്യങ്ങള് ഉത്തമമായംതന്നെ! എങ്കിലും, എല്ലാം കൂടി, തള്ളി, തള്ളി—തള്ളിവരുന്നു, അപ്പംവരുല്ലയോടാ ഒരു മോളം? സർവ്വാധിയും, ദളവായും, അതിന്റെ മേത്തട്ടും വന്നു പിടിക്കുല്ലയൊ ചന്ത്രക്കാറന്റെ താടിയ്ക്കു്?” (വലതുകയ്യിലെ പെരുവിരലിനെയും മദ്ധ്യവിരലിനെയും മുറവായി കശക്കിക്കൊണ്ടു്) “ഇതില്ലാതെ പുള്ളിപടാളും പുലരുമൊ? മതിറപ്പടചാൺ നീളുമോ? കമ്പിനിപ്പടപ്പാറപ്പാസ് നമ്മുടെ കല്ലും ചെളിയും ചവുട്ടാൻ വരുമൊ? എടാ! വെരുകലപ്പുറവച്ച അളുന്ന തട്ടണം, കിലുകിലാംഎന്നു്! അതിനുപോന്ന ആണിന്നാരെടാ, ഇച്ചന്ത്രക്കാറനല്ലാണ്ടു്? അന്നവാ, സമ്പ്രതിക്കു്- അമാത്യൂ, നിനക്കു സമ്പ്രതി.” അഗസ്ത്യപർവ്വതത്തിന്റെ ശിഖരത്തിൽനിന്നു ഒരു വലിയ ചെമ്പുപാത്രത്തെ ഉരുട്ടിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഘോരതയോടും, കാലദൈർഘ്യത്തോടും, രവഭേദങ്ങളോടും ചന്ത്രക്കാറൻ ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അല്പനേരം ഇറുകുന്ന നേത്രങ്ങളോടുകൂടിയിരുന്നു. പിശ്ശാതിച്ചുണ്ടറാസം വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ നാന്ദകം പോലെ ത്രസിച്ചു. ആ കാഴ്ചകണ്ടപ്പോൾ സാക്ഷാൽ ശനൈശ്ചരൻ പ്രത്യക്ഷമായി രാജ്യത്തിനു കണ്ടകശ്ശനി ദശാരംഭത്തിനു മുതിൎന്നു ഉദയം ചെയ്തിരിക്കുന്നതുപോലെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു തോന്നി അയാൾ ഒന്നു നടുങ്ങി. ആപൽക്കരമായ രാജ്യകാര്യത്തിൽ നിന്നു, ചന്ത്രക്കാറന്റെ ചിത്തവൃത്തിയെ സ്വാഭീഷ്ടപ്രകൃതത്തിലേയ്ക്കു തിരിപ്പാൻവേണ്ടി ഉമ്മിണിപ്പിള്ള പിന്നെയും യോഗീശ്വരവൎണ്ണനയെത്തുടങ്ങി. “സ്വാമികൾ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് ഫലങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ, കണ്ടതുപോലെ ഒത്തിരിക്കും. മന്ത്രമെന്തു്? മരുന്നെന്തു്? ജോസ്യമെന്തു്? വരങ്ങളെന്തു്? ഒന്നും പറവാനില്ലാ. അങ്ങനൊരുന്നകണ്ടാൽ—”

ചന്ത്രു—(ആലോചനയോടു) “മഷിയിട്ടു നോക്കാറോ—അതിനറിയാമോടാ?”

ഉമ്മി—“ഉം! മഷി! സ്വാമിതിരുവടികളെ വെള്ളംകോരിക്കുകൂടി അതും അതിന്റെ അപ്പുറവുമറിയാം! സ്വാമിക്കു

കല്ലും, കനകവും, കളിമണ്ണും ഒപ്പം. എന്ത് ആഗ്രഹിച്ചോണ്ട് അവിടെച്ചെല്ലുന്നൊ, സമാധിയിൽ കണ്ണുമടച്ചിരുന്ന്, സൂക്ഷ്മെല്ലാം ഉടനടി അരുളിച്ചെയ്യും. സിദ്ധാല്ലയൊ? അനുഗ്രഹിച്ചൊരുതിലകംതന്നാൽ അതുമിട്ടൊണ്ട് പോണവഴിക്കൊക്കെജയം?"

ചന്ത്രു—"നീ ശിക്ഷ്യനല്ലിയോടാ? ഒരു തിലകവും വാങ്ങിച്ചോണ്ടുപോയി നിട്ടെഴുത്തുപററിക്കാഞ്ഞതെന്ത്? അതിനു ശിണുങ്ങാൻ ഇവിടെ വരണം, പോ! കള്ളമൂധേവി, പൂരായം പറയാണ്ട്" (തന്റെ ആലോചനമുറുകി) "ആ കമ്പക്കുത്താടിയെ ഇവിടെ ഒന്നു കെട്ടിയെടുപ്പിക്ക്-ചന്ത്രക്കാറൻ തെളിച്ചുതരാംപൂച്ചെല്ലാം"

ഉമ്മി—(ഭയനാട്യത്തിൽ) "ഇങ്ങനെ ഉത്തരവാകരുത്! നശിച്ചുപോകും! തിരുവടികള് മഹാപുണ്യവാൻ! പിന്നെ എനിക്കറിയാം ഒരു കാര്യംകൂടി" എന്നു, അട്ടത്താണത്ത് ചന്ത്രക്കാറന്റെ ചെവിയിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എന്തോ സ്വല്പം സ്വകാര്യമായി മന്ത്രിച്ചു. അതുകേട്ടപ്പോൾ ചന്ത്രക്കാറൻ പൂർണ്ണശക്തിയോടുകൂടി തെളിയുന്ന സൂര്യദേവന്റെ അത്യുഷ്ണകിരണങ്ങളാലും ബാധിതനാകാതെ ആ തിളയ്ക്കുന്ന ഗോളത്തെ തുറിച്ച കണ്ണുകളോടുകൂടി ഇമയിളക്കാതെ നോക്കി, ചലനമാകട്ടെ, ശ്വാസമാകട്ടെ കൂടാതെ തന്റെപിശ്ശാത്തിയെ ഉള്ളംകൈകൾക്കിടയിലാക്കി വിചാരശൂന്യതയോടുകൂടി കാൽനാഴികയോളം കറക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുപോയി. കറച്ചുകഴിഞ്ഞ്, പൂർവസ്ഥിതിയിൽ ദൂരെമാറിനിന്നിരുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ അടുത്തുവിളിച്ച്, അന്നത്തെ സംഭാഷണസംഗതികളെ ഏതാനം അഭിപ്രായഭേദങ്ങളോടുകൂടി ആവർത്തനംചെയ്തു. "ഉം! മച്ചമ്പി, ശരി-ശരി! നിന്റെ ദമയന്തി, കൊച്ചമ്മിണിക്കൊച്ച്, കഴഞ്ഞിത്തെ ഉശിരല്ലിയൊ? അതിന്റെ തള്ള ഉഗ്രനെജമാന്റെ മോള്! അതിനെ നിനച്ച് അവളെ നിനക്കു കിട്ടിക്കാൻ ഞാനും പണിയാം! പിന്നെന്തുവേണം?"-

ഉമ്മി—"അങ്ങനെ ആയാൽ പിന്നെ എന്തായാലും വേണ്ടില്ലാ. ഉള്ളതുകൊണ്ട് മാനമായികഴിച്ചോള്ളാം! അങ്ങത്തെപ്പോലെ മനക്കരുത്ത് ഇവനില്ലാ."

ചന്ത്രു—(പ്രസാദത്തോടുകൂടി) "പെണ്ണെന്തെടാ? പിണ്ണെന്തെടാ? ആണായിപ്പിറന്നാൽ ഒരു ഒററ പെരുമെയ്യെങ്കിലും നോക്കണം. അല്ലാണ്ട് പിറവി എന്തിന്? ഉയിരെന്തിനു? ആ ചെറുക്കന്റെകാര്യത്തിനു—അവനൊടുക്കാൻ കഴിക്ക, ഇരുക്കോൽ തറയില്ലെന്നോ?"

ഉമ്മി—(രസിച്ച് അതിയായ മുഖപ്രസന്നതയോടു) "അങ്ങുന്നുവിചാരിച്ചാൽ നാൽക്കോലുമുണ്ടാകും!"

ചന്ത്രു—"അതിന്നൊരു കഴുതാക്കോലുകിടക്കണൊല്ലാമ്ണോ പൂവാററുമുതലാളി അവന്റെതന്തയെങ്കില്—"

ഉമ്മി—"തന്തയോ, തള്ളയോ? അവൻ അവിടത്തെ തൊഴുത്തില്പിറപ്പുനാണ. മുതലാളീടെ തെരട്ടും പടേപ്പടയുമെല്ലാം അവന്റേടുത്തുവന്നൂണ. അവനു ഉലുവാസ്വാമിമഠത്തിൽ പോലെ ചെന്നുചിലവ് അവർനടത്തുണ്. ആ ജാതിക്കാരുടെഭാഷയും അവനറിയാം."

ചന്ത്രു—"അതാണല്ലൊ—ആ കൊള്ളപ്പുണം ചെന്നുചൊരിയണ കഴുത്തറപ്പൻമൊതലാളി എവിടെ! നാലുകാശൻ നാം എവിടെ?" (ദീർഘശ്വാസമിട്ട്, കുറെനേരം മിണ്ടാതിരുന്ന്, ആത്മഗതം) "മൈസൂർപ്പുലി പെരുമ്പടപ്പിനെ അമുക്കി. ഠം ശനിയൻശാമി വലത്തും, ആ പടത്തലവൻ ഇടത്തും, മൊതലാളി രണ്ടുംകെട്ടവനായും, എല്ലാംകൂടി നമ്മെ അടിയറുത്താൽ!—ആഹ! പാടില്ലാ, അത്. ആ ശാമിപ്പൂച്ചനെ നമുക്കു പിടിക്കണം. അതാണുകണ്ണി." ചന്ത്രക്കാറന്റെ നേത്രങ്ങൾ ജ്വാലാമുഖികൾ പോലെ പ്രകാശിച്ചു. അയാൾ ചുണ്ടുകളെ സ്വല്പമൊന്നുവിടുർത്തി, ശിരോസ്ഥിയിൽ കാണുന്നപോലെ കണ്ണും മുതൽ കണ്ണുംവരെയുള്ള ദന്തനിരയെ ഒന്നുഞെരിച്ചു. അനന്തരം ഇങ്ങനെ ഒരു ഗർജ്ജനവും ചെയ്തു—"നിന്റെചാമിയെവിട്ടേടാ! കൊണ്ടാ ഇവിടെ ആ കയംചൂന്ന ഇരുളനെ, ഞാനൊന്നുകാണട്ടെ! തിരുവിതാംകോടു രണ്ടുകാലിലെങ്കിലും നിക്കുണൊ, ഹരിപ്പാൻ ആണുങ്ങളുവേണം." ഉമ്മിണിപ്പിള്ള കണ്ണടച്ചു തലകുലുക്കി ഒട്ടുവിലത്തെ അഭിപ്രായത്തെ ശരിവച്ചു.

ചന്ത്രു—"അങ്ങനെ നല്ല ബുദ്ധിയുള്ളവരുണ്ടെടമ്ണോ! ആണുങ്ങളില്ലാത്തകൊറ, വല്യകൊറ. കഴഞ്ചികളെരിയിലെപ്പോലെ

ചിലപ്പിള്ളരുവേണം. കണ്ടുവച്ചിട്ടൊണ്ട്! എല്ലാം ഒന്നിളക്കി, ഒതുക്കി,കലക്കിത്തളിച്ച് ചൂതാവുംവരുത്തി, കലയറവും കഴിച്ചാല്- പിന്നെ, ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ ഒരിച്ചാൽ തിരുവിതാംകോട്ട് ഒരുമൊരൊന്നാന്ത നോക്കിക്കളയാം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, 'ഒരു' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ ചാതുര്യത്തെ വിചാരിച്ചോ, സ്വാത്മഗതങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്ക ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ പിരിച്ചയപ്പാനുള്ള ധൃതികൊണ്ടൊ പിശ്ശാത്തിയുമായി മുററത്തിറങ്ങി, തന്റെ ഹ്രസ്വങ്ങളും,ഘനമുള്ളവയുമായ കൈകളെ വീശി, തെക്കൊട്ടും വടക്കൊട്ടും ഒന്നു നടന്നിട്ട് ചന്ത്രക്കാറൻ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു യാത്രയനുജ്ഞ നൽകി. "വടക്കെപ്പുറത്തുപോയി, വല്ലതുമൊണ്ടെങ്കിൽ വാങ്ങിച്ചു കുടിച്ചോണ്ടുപോ! ഒന്നും കാണല്ലാ. വച്ചുവിളമ്പാൻ വീട്ടിനകത്തു വെഴസ്സൊള്ളവരു വേണ്ടയോ?"

ഉമ്മിണിപ്പിള്ള യാത്രതൊഴുതു, വച്ചുവിളമ്പുകാര്യ്യത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടായ സ്വാഭിപ്രായത്തെ അടക്കിയുംകൊണ്ടു വടക്കെവശത്തേക്കു പോയി. ചന്ത്രക്കാറൻ വീണ്ടും തന്റെ ആസനത്തെ അവലംബിച്ച് താഴത്തെ നടക്കല്ലിൽ രണ്ടുകാലും ഊന്നി വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ദീർഘമായ ആലോചനയിൽ ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി- "അതന്നെ--അതുവേണം--എന്താണ്ടൊക്കെ കാണണം— പൂയിച്ചേക്കാം-- ചേതമെന്ത്? ദേവീന്ന് ഒന്നുണ്ടെങ്കിലൊത്തു. അല്ലെങ്കി, ആളുകള് വാഴ്ത്തും--ആ മിച്ചം മതി- എന്നെ വിചാരിക്കണ ഞാൻ? 'നാളെനാളേതി' എന്നു ചുമ്മാതല്ല പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ചാമുണ്ഡിഅമ്മയ്ക്കു, പോരെ, നമ്മുടെ കണക്കു കുടിയിരിപ്പാൻ ഒരു മാടമെങ്കിലുമിരിക്കട്ടെ! അവിടത്തെ കാടൊക്കെ ഒന്നു തെളിച്ച്, ഒരൂട്ടും ഗുരുസിയും കഴിച്ചോടെ. ആ കളപ്പാട്ടെ തൊട്ടതിന്നിഷ്ടത്തെ കരയിൽ കൂടി നടത്തുന്നെങ്കിൽ വല്ലൂട്ടെ ഇതിനു വേണ്ടിയ മുതല്." ഇങ്ങനെ പരിഷ്കാരനിശ്ചയവും, അതിലേക്ക് ഉടനെ മുതലുതിരിപ്പും ചെയ്തു, ചന്ത്രക്കാറൻ കാൽനടത്തിപ്പിനാ പാദരഥത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തു. വാതൽ തുറന്നു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ പടിക്കൽ ഒരു വലിയ സംഘം കാഴ്ചകളോടു കൂടി കാത്തുനിന്നിരുന്നു. അവരോടു, സാമാനങ്ങളെല്ലാം അകത്തുകൊണ്ടുവച്ചിട്ട് അടുത്തദിവസം

വരുന്നതിനു ഉത്തരവുകൾ കൊടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചാമുണ്ഡി ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു നടന്നുതുടങ്ങി. "അവനെക്കാണണം ആ ഇരുത്തൊരുവിയൻ ചാമിയാരെ. നിധീടെ വെച്ചാലും ഒന്നു നോക്കിച്ചുകളയാം. പിന്നെ, ഉമ്മിണി പറഞ്ഞപോലെ വല്ലതുമാണെങ്കിൽ, വെട്ടും പുറത്തു ചന്ത്രക്കാറനും." എന്നിങ്ങിനെയുള്ള അന്തർഗതങ്ങൾ കൊണ്ട് കോശമാഗ്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനമാർഗങ്ങളെ നിർണ്ണയം ചെയ്തു നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ചാമുണ്ഡിക്കാവ് ക്ഷേത്രംവക താൻ അടക്കീട്ടുള്ള മുതലിന്റെ ഒരു കണക്കു മനസ്സുകൊണ്ട് ചന്ത്രക്കാറൻ തയ്യാറാക്കി. ആ ചന്ത്രക്കാറഗോളത്തിലെ നിലത്തൊന്നുകൾ ഒരു വളരെച്ചു എങ്കിലും, ഈശ്വരന്മാരുടെ കടാക്ഷത്താലാണ പ്രാപ്തനായ്‌വർ അനുഗ്രഹീതനാകേണ്ടത്, എന്ന മനസ്സിനു സമാധാനം വരുത്തി, അദ്ദേഹം ക്ഷേത്രപ്പുറമ്പിൽ എത്തി.

ആകാശവീഥിയിൽ ആദിത്യഭഗവാൻ അത്യുഗ്രദീപ്തിയോടുവിളങ്ങി, തന്റെ അനിമയകാന്തങ്ങളെ ആ ശ്യാമളാംബികാവേദിയിൽ പ്രസന്നപൂജയാക്കുന്ന ചെയ്യുന്നു. ഗൽപ്രദേശങ്ങളേവിയും ദ്രോഹകർമ്മസാക്ഷിണിയായി വെച്ച അപരാധത്തിനു ശിക്ഷയായി എന്നപോലെ, ആശാപൂർണ്ണമായി ക്ഷമാപണദ്വാരം ചെയ്യുന്ന അവിടത്തെ തരുജാലങ്ങൾ, പരാശക്തിദ്രോഹകന്റെ ഗതിക്കായുള്ള ചണ്ഡദണ്ഡങ്ങളെന്നവണ്ണം അവന്റെ ഉത്തമാർത്ഥഗ്രഹണത്തിനായി, ഗ്രഹതാരങ്ങളുടെ പഥത്തിൽ സമീക്ഷണന്മാരായി നിൽക്കുന്നു. പത്രപുഷ്പാദികളും, ദൈവദ്രോഹത്തിൽ ജാതരായ പരിതാപത്തെ വഹിച്ച്, ക്ഷീണരായവർ ശാപദാനം ചെയ്ത് അനന്താപത്തെപ്രാപിക്കയും, ശേഷമുള്ളവർ ശാപമുഷ്ടികളെ ഉയർത്തി അവസരൈകകാംക്ഷയോടുവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നാരകീയമായ ഒരു നിശ്ശബ്ദത ആ പ്രദേശത്തെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ഓരോ അണുവിൽനിന്നും മാംസകണ്ണുകൾക്കു ഗോചരമല്ലാത്തുള്ള ദുസ്സഹമായ ഓരോ പരിദേവനം സാർന്നീതിപീഠത്തിങ്കലേയ്ക്കു പൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രതിഷ്ഠയുംതന്നെ രുദ്രഭൂമിയായിതീർന്ന്, സമ്പന്നമാക്കളുമും വർജ്ജിക്കപ്പെട്ട ആ ഉദ്ദേശത്തു, സാധനാൾവിശ്വാസം [illegible] ധർമ്മസ്ഥത്തിൽനിന്നു അപഹൃതയായ [illegible] സഞ്ചാരിണിയായി കല്ലാ

ന്തകാലനടനത്തെച്ചെയ്യുന്നു. ഒരു ദിക്കിലേയ്ക്കു ഉദയാൻപിള്ള
പ്രവേശിച്ചു. ക്ഷേത്രം അവിടത്തെ മദ്ധ്യാഹ്നദീപ്തിയും, ഏകാന്ത
തയും, സനാതനാകൃതികളുടെ ദൃഷ്ടിയും, ആയാൾക്കു ഒരു ഹൃദയ
സ്തംഭനത്തെ ഉണ്ടാക്കി. വടക്കു കിഴക്കെ കോണിലെ വിഗ്രഹത്തിൽ നിന്നു്
ഒരു 'ഹുംകാര'ധ്വനി വെള്ളത്തിൽ എന്നതാവിനാശബ്ദമായി പുറ
പ്പെട്ടതു് അധർമ്മചിന്താമലിനമായ ചന്ത്രക്കാരന്റെ മനസ്സി
ന ഭയങ്കരമായിത്തോന്നുകയാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മഗത
ങ്ങൾക്കും കായഗതികൾക്കും വിഘ്നം സംഭവിപ്പിച്ചു. ആ ശബ്ദ
ത്തെ ദേവിയുടെ അനിഷ്ടസൂചകമായി അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥിതി
യിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കയാൽ, ആ ദേഹം ചിന്താഗ്രസ്തനായി, തറ
യ്ക്കപ്പെട്ടതുപോലെ നിലകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തി
ലുള്ള ചുരുണ്ട രോമാവലി എല്ലാം മുള്ളൻ കോലുകൾപോലെ
നിവന്നു് ജൃംഭിച്ചു. തന്നെ ഇങ്ങനെ ചഞ്ചലപ്പെടുത്താൻ സന്നദ്ധ
യായ ദേവിയെ ശപിച്ചു്, "മാടവുമില്ലാ ഇടവുമില്ല" എന്നു
വിധിച്ചുകൊണ്ടു്, സ്വഭവനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നതിനായി അദ്ദേ
ഹം ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനുഷികമായ നേത്ര
ങ്ങൾക്കു ഗോചരമായ കാഴ്ച എന്തായിരുന്നു? പ്രത്യക്ഷലോക
മാത്രനായ ചന്ത്രക്കാരൻ, അല്പഗാത്രനായി വിയർത്തു വിറയ്ക്കുന്നു.
കണ്ണുകളെ കഠിനമായി തിരുമ്മീട്ടും അദ്ദേഹം കണ്ട കാഴ്ച മറയു
ന്നില്ല. പഞ്ചാരിവട്ടം തുടങ്ങിയ തന്റെ ഹൃദയപടഹത്തെ തട
വിലക്കീട്ടും, അതാ, ആശ്ചര്യം കാണപ്പെട്ട സത്വത്തിന്റെ വൈശ
ദ്യം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതേയുള്ളു. ചന്ത്രക്കാരമഹാരാജാവിന്റെ
നിർവ്വാണഗതിക്കു പാതകമായി ചാമുണ്ഡീഭഗവതീവിഗ്രഹം
തെക്കു വടക്കു വീണുകിടക്കുന്ന ഉയർന്ന ഗർഭഗൃഹത്തറയുടെ മദ്ധ്യ
ത്തിൽ, ജഗന്മോഹനകരമായും, സാക്ഷാൽ നേത്രവാക്യകട്ടം
ബിംബിയുടെ മദ്ധ്യാഹ്നദ്യുതിയോടും, ... നീല
കുന്തളഭാരത്തോടും, കരുണാർദ്രങ്ങളായ വിശാലേക്ഷണങ്ങ
ളോടും, അനംഗോജ്ജ്വലമായ വക്ത്രത്തോടും, ഗൌരവർണ്ണസൂരാധരപ്ര
വാളത്തോടും, മണികണ്ഠലഹരാവലികൾകൊണ്ടു പരിഭൂഷിത
മായും, രക്താംബരപരിവേഷ്ടിതമായും, നവയൌവന പ്രൌ
ഢികൊണ്ടു് ഭാസുരതാഴും ഉള്ള ഒരു വിഗ്രഹം പ്രത്യക്ഷമാ
കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു അഭിമുഖീകരണം കണ്ടതു് ദൈവ
മഹാഗതി എന്നു തോന്നി. ചന്ത്രക്കാരൻ, ജീവനാഡികൾ ഭിന്ന
മായി മൃത്യുവശനായോ എന്നുള്ള സ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചു.

എന്നാൽ തന്റെ ബുദ്ധീന്ദ്രിയത്തെ ആകർഷിക്കുമാറു അപ്പോൾ ഒരു മാനുഷ്യകമായ വിലാപനം കേൾക്കയാൽ, ഉടയാൻപിള്ളയുടെ ഔൽചലനം സ്വല്പം ആശ്വാസപ്പെട്ടു വിലാപത്തിന്റെ കാരണം എന്താണെന്നു നോക്കിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ആദ്യം കണ്ട രൂപത്തിന്റെ മുമ്പിലായി മറ്റൊരു രൂപം രക്തവർണ്ണവസ്ത്രധാരിണിയായി മുട്ടുകുത്തി മാറത്തും തലയിലും തല്ലി ദുസ്സഹമായ വേദനയോടു കൂടി ദുഃഖിക്കുന്നതു കാണപ്പെട്ടു. ഇതു ദൈവികമായ കാഴ്ചയല്ലെന്നുള്ള ഒരാശ്വാസം അരക്ഷണനേരം ചന്ത്രക്കാറനു തോന്നിയെങ്കിലും, തെക്കുള്ള കററിക്കാടിനെ ഞെരിച്ചുകൊണ്ടു ഘോരാകാരമായ ഒരു സത്വം ആ രംഗത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, സ്വല്പം മുമ്പു തിരുവിതാംകൂർ കീഴ്മേൽമറിപ്പാൻ കച്ചകെട്ടിയ കഴക്കൂട്ടത്തു കളരിയിലെ വീരശൂരപ്പെരുമാൾ പിന്തിരിഞ്ഞു, ഭൂമികുലുക്കിക്കൊണ്ടു പുകവണ്ടിവേഗത്തിൽ മണ്ഡൂകനെപ്പോലെ കാലുകൾ വിടുർത്തി, ചാടി മണ്ടിത്തുടങ്ങി. സംഭവങ്ങളുടെ സംഘടനാവിശേഷം കൊണ്ടു ശൂന്യമനസ്സാന്നിധ്യവാനായി ധാവനം ചെയ്തു തുടങ്ങിയ ചന്ത്രക്കാറൻ അരക്ഷണംകൊണ്ടു ഒരിരുമ്പുകൂട്ടിലകപ്പെട്ടതുപോലെ നിറുത്തപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടതു രാക്ഷസമൂലബലത്തിലൊ, യമസൈന്യത്തിലൊ ചേർന്ന ഒരംഗമായിരിക്കണമെന്നു തോന്നി. തന്റെ ഒരു കൈക്കുപിടിച്ചുമർത്തി നിൽക്കുന്ന വിരൂപനായ ദീർഘകായൻ, കറുത്തകമ്പാവടങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു സത്വംപോലിരുന്നു. വളഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു അവിടവിടെ വട്ടുകെട്ടിയ കൃശദീർഘദ്രഢശരീരം, ഏകനേത്രം, അതിൽ ശുഷ്കച്ഛായ, മുരടിച്ചു ജടകെട്ടി തിമർത്തുനിൽക്കുന്ന കേശമീശകൾ, നീണ്ടു കറുത്തു ആടുന്ന ഏതാനും ദന്തങ്ങൾ, പെരുമ്പാമ്പുകൾപോലുള്ള കൈകാലുകൾ, തലയിൽ കച്ചകൊണ്ടുള്ള വലിയറെട്ടിക്കെട്ടു് അരയിൽ മുഷിഞ്ഞ കാങ്കിക്കുതിയുടുപ്പു്— ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു രൂപമാണു് ഉടയാൻപിള്ളയെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നതു്. ചന്ത്രക്കാറന്റെ പിശ്ശാത്തിപ്രയോഗങ്ങളും, മെയ്യൂക്കും, കഴക്കൂട്ടത്തു കളരിയിലെ അടവുകളും ഈ മനുഷ്യക്കാടിയോടു അടുക്കുന്നില്ല. ആ നരമൃഗം പിശ്ശാത്തിയെപ്പിടിച്ചു പറിച്ചു പുറകിൽ തിരുകിക്കൊണ്ടു് തോൽവി എന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചന്ത്രക്കാറവിശ്വവിജ

യിയെ ചുമതി എടുത്തു വീരാഴിക്കണ്ണിനെ മറയ്ക്കുന്ന കാവിനുള്ളിലേക്കു തിരിക്കുന്നു. അനുകമ്പയോടുകൂടിയ നിരോധാജ്ഞകൾ പ്രതിഷ്ഠാദേശത്തു നിന്നും കേൾക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ഭയങ്കരസത്വത്തിന്റെ ശ്രവണദ്വാരങ്ങളിൽ അവകൾക്കു പ്രവേശനം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അയാളുടെ ചീറലിന്റെയും മുഖക്ഷോഭത്തിന്റെയും ആസുരരൂക്ഷത അവർണ്ണനീയമായിരിക്കുന്നു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ പ്രഹരംകൊണ്ടാൽ കരിങ്കല്ലും ധൂളിയാകുമെന്നു വരികിലും ഈ സത്വത്തിന്റെ കയ്യിൽ അദ്ദേഹം പഞ്ഞികൊണ്ടു കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞ പാവയെപ്പോലെ ലഘുപദാർത്ഥമായിരിക്കുന്നു. ഉടയാൻപിള്ളയെ നിലത്തിട്ടു അമർത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവരക്തത്തെ പാനംചെയ്യുന്നതിനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിശ്ശാത്തിയെത്തന്നെ ആ കരടിത്താൻ ഉയർത്തുന്നു. അതിദൈന്യസ്വരത്തിൽ ദൂരെനിന്നും "കൊല്ലാതെ കപ്പാ! പൊല്ലാക്കർമ്മം ചെയ്യരുതാത്ത്." എന്നു രോദവാക്യങ്ങൾ കൊണ്ട് ക്ഷീണതയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ സ്വരം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതും ഫലപ്പെടാതെ പിശ്ശാത്തി കീഴ്പ്പെട്ടു പതിയുകയും ധീരനായ ചന്ത്രക്കാറൻ നിർവ്വാണത്തിനു സ്വാഗതം പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ സംഗതിയിൽ ഈവിധമുള്ള ദുരന്തം ദൈവനീതിക്കു സന്തുഷ്ടി വരുംവണ്ണമുള്ള പരിണാമമാകാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, "വിട്ടുകപ്പുമ്മാൻ" എന്നൊരു കാകളീസ്വരം സമീപത്തു കേൾക്കപ്പെടുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ലാ, പിശ്ശാത്തി പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കരുന്താളിലക്കെപോലുള്ള കരത്തിനെ തങ്കക്കടകങ്ങൾപോലെ രണ്ടു കോമള ഹസ്തങ്ങൾ ആവരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ലക്ഷ്മീസദൃശയായ ഈ രൂപത്തെ സമീപത്തു കണ്ട കൃഷ്ണസത്വം ആർദ്രഭാവമെന്നു പറഞ്ഞറിയേണ്ടതായ ചില ചേഷ്ടകൾകൊണ്ടു വാത്സല്യകടാക്ഷങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി കഴിഞ്ഞ പ്രായം ചെന്നതായ രോഗിണി അവിടെ എത്തി. കപ്പൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടവൻ എഴുന്നേറ്റു ചന്ത്രക്കാറനെ കുറച്ചുദൂരത്തു മാറ്റിനിറുത്തി താൻ കാവലായി നിന്നു. ഉടയാൻപിള്ളയെ അടുത്തുകണ്ടപ്പോൾ ചേലയുടെ ഒരു വിട്ടുമുന്തി ഉയർത്തി മുഖം മറച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ വക്ഷോഭേദനം ചെയ്യുന്ന ദുഃഖത്തെ അടക്കാൻ അശക്ത

യായ വൃദ്ധ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. യാത്രക്ഷീണംകൊണ്ടു ഫലിതമാക്കപ്പെട്ട് ഏററവും ദർശനീയമായിരിക്കുന്ന സൌന്ദൎയ്യപ്രഭയോടുകൂടിയ ബാലിക വൃദ്ധയെ കെട്ടിത്തഴുകിത്തലോടി ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറൻ കിങ്കരനെയും, വൃദ്ധാബാലികമാരെയും വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കീട്ടു, "ചെലവടിച്ചും ചന്ത്രക്കാറനെ നേട്ടം" എന്നു ചിന്തിക്കയും, കാടിത്താന്റെ ഏകനേത്രത്തെ അഭിനയിച്ചു അർത്ഥവത്തായ ഒരു മൂളൽകൊണ്ടു സചന്ദ്രഹാസമൃദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു, വൃദ്ധയെ താണു തൊഴുതു ഓച്ഛാനിച്ചു നിന്നു. മനസ്സുകൊണ്ടു ഏതാണ്ടു ചിലതു ഞെറുങ്ങുകയും ബീഭത്സമായ ചാമ്പൊട്ടങ്ങൾകൊണ്ടു ചന്ത്രക്കാറന്റെ മൂർഖതയെ അഭിനന്ദിക്കയും, ബാലിക കുപ്പനെ കൈക്കു പിടിച്ചു ഒന്നു ചായിച്ചു കണ്ണുത്തിൽ "ഇവരാരമ്മാൻ" എന്നു ഗൂഢമായി ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം ൫.

" തപോബോധത്താൽ ബൃഹസ്പതിക്കൊത്തവൻ,
സത്വഗുണംകൊണ്ടു വിഷ്ണുതുല്യോദയൻ,
ശൌര്യവീര്യങ്ങൾകൊണ്ടു രുദ്രൻ നല്ല-
ശത്രുസംഹാരപ്രയോഗശക്തൻ താനവൻ."

വിദേശീയവസ്ത്രധാരിണികളായ സ്ത്രീകളെ തന്റെ ഭവനത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ ഗൃഹത്തിൽ ചന്ത്രക്കാറൻ പാപ്പിച്ചു. ആ അതിഥിസംഘത്തിലെ യുവതി ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഹൃദയവങ്കത്തെ തസ്കരിച്ചു. ആ അപരാധത്തിനു ശിക്ഷയായി, താൻ ആരായുന്ന നിധിയെ കാക്കുന്ന ഭൂതത്തിനു ആ സുരഭിയെ ബലികൊടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് ചിലനാഴികകളെക്കൊണ്ട് സംസ്ഥാനത്തെ അസഹ്യപ്പെടുത്തീൽ കോടതിയുടെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം വിധി നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ, ചന്ത്രക്കാറന്റെ അനന്തരവനായ വിദ്യാൎത്ഥിയും, സംബന്ധിയായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തൎഗ്ഗതങ്ങൾ ധരിക്കാതെ പരിണയകാംക്ഷയോടുകൂടി ആ ബാലികയുടെ വാസഗൃഹത്തെ ചുററി ഭ്രമരപ്രദക്ഷിണം തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു, ആ ബലികൎമ്മശിക്ഷാവിധിയെ നടത്തുവാൻ സൌകൎയ്യം ഉണ്ടായില്ല. നിക്ഷേപലബ്ധിക്കു മററൊരു മാൎഗ്ഗമായി കണ്ടിരുന്ന യോഗീശ്വരകാമധേനുവും ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഹിതാനുവൎത്തിയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു 'കെട്ടിയെടുപ്പിക്ക'പ്പെടുന്നതിനു അനുഗ്രഹിച്ചില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ രവിസംക്രമം രണ്ടു കഴിഞ്ഞ് തുലാവൎഷവും ഇടി, മിന്നൽ, സമുദ്രകോപാരവം, ഇതാദി ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടി ആരംഭിച്ചു. അസ്തമനം അടുക്കുമ്പോഴെല്ലാം മേഘകംബളം ആകാശത്തേയും, അന്ധകാരനിചോളം ഭൂമിയേയും മറച്ച് ഗതാഗതത്തിനു അതിവൈഷമ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു സന്ധ്യയിൽ, ചന്ത്രക്കാറപ്പട അനന്തശയനപുരവീഥികളെ തന്റെ പാദപിണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ട് പരിപൂതമാക്കി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ വക തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ഭവനത്തിൽ നിന്ന്, കടിയും കവണിയും ഉടുത്തു തെറുത്തുകയററി, ഉറുമാൽക്കെട്ടും തലയിൽ വലിയവട്ടക്കെട്ടായി ധരിച്ച്, ചന്ത്രക്കാറൻ പുറപ്പെട്ട യാത്രയിൽ

കത്തിജ്വലിച്ചെരിയുന്ന ചങ്ങലവട്ട, വലിയ ഓലക്കുട, ചെല്ലം, പിടിമൊന്ത എന്നീ സൌകൎയ്യസാധനങ്ങളും ചില കാൎയ്യസാമാനങ്ങളും വഹിച്ച് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള മുതലായ സേവകന്മാരും ഭൃത്യജനങ്ങളും ചന്ത്രക്കാറന്റെ മുന്നും പിന്നും അകമ്പടിക്കാരായി ഗമനം ചെയ്തു. ശ്രീ പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഗോപുരത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു യോഗീശ്വരമഠാവാടത്തിനകത്തു ഒരു സംഘം പ്രവേശിച്ചു. മണൽത്തരിപോലും വീഴാൻ ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലംവിടാതെ തിങ്ങിനിൽക്കുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ ചന്ത്രക്കാറപ്രഭൃതികൾ കടന്നപ്പോൾ, കാഷായവസ്ത്രം ധരിച്ച ചില നാഗികേശ്വരന്മാർ അവരെ എതിരേറ്റു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ചില കടാക്ഷസംജ്ഞകൾ തന്നോടുകൂടി വന്നിരിക്കുന്ന സാൎവ്വഭൌമന്റെ ഹിമാദ്രിസന്നിഭമായ കൈക്കമതാപത്തെ ആ കിങ്കരന്മാരെ മനസ്സിലാക്കി. ചന്ത്രക്കാറൻ എന്ന നാമത്തിലെ ആദ്യാക്ഷരദ്വയം അദ്ഭുതത്തിന്റെ വിസ്തൃതശരീരത്തിനു, കൈകളെ സന്ദൎഭയുക്തമാംവണ്ണം വീശി, സ്വൈരഗമനം ചെയ്യാൻ വേണ്ട മാൎഗ്ഗത്തെ തെളിച്ചുകൊടുത്തു.

ഏതാനും തളങ്ങൾ കടന്ന് യോഗീശ്വരന്റെ പൂജാമണ്ഡപത്തിൽ ചന്ത്രക്കാറൻ പ്രവേശിച്ചു. പ്രമാണികൾ ഇടതിങ്ങിനിന്നിരുന്ന ആ സ്ഥലത്തു, അനവധി ദീപതാരങ്ങൾ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന രത്നങ്ങളാൽ ഖചിതവും, മണമാന്ന പുഷ്പഹാരങ്ങൾകൊണ്ട് അലംകൃതവും, നീരാളാംബരപ്രഭാപൂരിതവും ആയ വിമാനത്തിനകത്തു, ത്രിജഗദംബികാവിഗ്രഹം സജീവപ്രതിഷ്ഠ എന്നപോലെ അനുഗ്രഹ പ്രസന്നമുഖമായി കാണപ്പെട്ടു. പുഷ്പസഞ്ചയത്തിന്റെ സമ്മൎദ്ദകമായ സൌരഭ്യവും, ശ്വാസനാളത്തെ ഭേദിക്കുന്നതായി ധൂപക്കുറ്റിയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ധൂമഗന്ധവും, പരിചാരക പ്രധാനികൾക്കുള്ള വീരസൌന്ദൎയ്യപരിപൂൎണ്ണമായ ഗാത്രപ്രൌഢിയും, പൂജാധികാരിയായി നിൽക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ വേഷവിശേഷവും, ഭക്തന്മാരുടെ ബഹുലതയും കണ്ടപ്പോൾ, യോഗീശ്വരനും അനല്പസാമൎത്ഥ്യവാനായ ഒരു സൂത്രധാരൻ തന്നെ എന്ന് അതിഭക്തനായ ചന്ത്രക്കാറനു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. യോഗീശ്വരനെ കാണാനുള്ള തിടുക്കത്തോടുകൂടി ചന്ത്രക്കാറൻ വട്ടമിട്ടു സ്തോത്രം തുടങ്ങി. 'ക്ഷമിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ അതൊസ്സിനാപോവാ' എന്നു ഉമ്മി

ണിപ്പിള്ള നേത്രക്കമ്പിമാർഗ്ഗം അറിവുകൊടുത്തു. ദീപാരാധന ആരംഭിച്ചു. അതിമനോഹരമായുള്ള നാഗസ്വരവും ഗംഭീരമായുള്ള നഗാരഘോഷവും, അസംഖ്യം ചേങ്ങലകളുടെ നാദവും, സന്നിഹിതരായ ജനങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട ഭക്തിപൂരിതമായ ഉൽഘോഷങ്ങളും, ചന്ത്രക്കാറന്റെമനസ്സിനേയും ഇളക്കി, അയാളെക്കൊണ്ടും ഒന്നു തൊഴുവിച്ചു. ദീപാരാധന അവസാനിച്ചു. വലുതായ ധൂപക്കുററിയിൽ രംഭാപത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ജ്വലിക്കുന്ന കർപ്പൂരദീപത്തെ ഓരോരുത്തർ തള്ളിത്തിരക്കി അക്ഷിപ്രോക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, സാക്ഷാൽ വേദവ്യാസാത്മകൻ തന്നെ പാവകദീപ്തിയോടുകൂടി അവതീർണ്ണനായതുപോലെ ഒരു പുരുഷൻ പ്രത്യക്ഷനായി. ആ പ്രദേശം ശ്വാസോച്ഛ്വാസപര്യന്തം സ്തബ്ധമായും ആക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരമുണ്ടായ വിഭ്രമണത്തിനിടയിൽ ചന്ത്രക്കാറൻ പുരഃകാട്ടി കൈനീട്ടി, താൻ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന പട്ടാംബരം, സ്വർണ്ണപ്പനിനീർക്കുപ്പി, ഫലപുഷ്പകന്ദങ്ങൾ. എന്നീ സാധനങ്ങളെ വാങ്ങി, പഞ്ചമഹാദാനമായി യോഗീശ്വരപാദങ്ങളിൽ സമർപ്പണം ചെയ്തു. വരദാനഹസ്തത്തെ ഉയർത്തി യോഗീശ്വരൻ അനുഗ്രഹിച്ചു. യോഗീശ്വരന്റെ മുഖവും ചേഷ്ടകളും ചന്ത്രക്കാറന്റെ മനസ്സിൽ ബഹുദൂരമായ ഭൂതകാലത്തെ സ്മൃതികളെ തന്മയത്വത്തോടും പക്ഷെ അവ്യക്തമായും, ഉണർത്തി, അദ്ദേഹത്തെ ആശ്ചര്യസരസ്സിൽ വീഴിച്ചു. ആ അനുഭവത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെ ഗ്രഹിപ്പാൻ ബുദ്ധിക്ലേശം ചെയ്തു് പരവശപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർണ്ണങ്ങളിൽ മൂലമന്ത്രോപദേശവും, ഹസ്തത്തിൽ സൂത്രബന്ധവും, ലലാടാദി ദേശങ്ങളിൽ മുദ്രാധാരണവും, ശിരസ്സ്പർശംചെയ്തു് ആത്മസംസ്കരണവും, യോഗീശ്വരഗുരുവര്യൻ യഥാനുഷ്ഠാനം നിർവഹിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ ആത്മാവ് കാന്തത്താൽ അയശ്ശകലമെന്നവണ്ണം യോഗീശ്വരപ്രഭാവത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഹസ്തങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചു്, ബന്ധുവത്സലത്വം കൊണ്ടു് ശുദ്ധകേരളീയവാണിയിൽ യോഗീശ്വരൻ കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഹ്രസ്വനായ ശിഷ്യ 'മഹിഷ'ൻ, ഉന്നതനും ഉദ്ധതനും ആയ യോഗീശ്വരന്റെ വൈദ്യുതകാന്തി ഉജ്വലിക്കുന്ന മുഖത്തു്, കൃതജ്ഞതാസൂചകമായി,

തല ഉയൎത്തി ഒന്നു നോക്കുന്നതിന്നു തുനിഞ്ഞു. യോഗീശ്വരന്റെ കാഞ്ചനപ്രഭമായ മുഖതലത്തിൽ നേത്രമണികൾ കൃഷ്ണസ്ഫടികമയതയോടെ തിളങ്ങി ചന്ത്രക്കാറന്റെ നാഡ്യാകൎഷശക്തിയെ ആവാഹിച്ച്, അതിന്റെ ചേഷ്ടകളെ ഉദ്വാസനം ചെയ്തു. യോഗീശ്വരന്റെ കൃഷ്ണമണികളിലെ അണുക്കൾക്ക് അചിന്ത്യമായ വേഗത്തിൽ ഒരു സമ്മിശ്രചലനം തുടങ്ങി, ക്ഷണംകൊണ്ട് സ്ഫടികനൈൎമ്മല്യത്തോടുകൂടി പ്രശാന്തനിലയെ പ്രാപിക്കയും, ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ആ നേത്രങ്ങൾ ആകാശമാത്രങ്ങളായ സുഷിരങ്ങളായി ചന്ത്രക്കാറനു തോന്നുകയും ചെയ്തു. നിൎജ്ജീവവീക്ഷണനായി നിന്നുപോയ ചന്ത്രക്കാറനു ജഗൽസ്ഥലമായുള്ള ഒരു ദിവ്യനിക്ഷേപത്തെ ‘അഞ്ജനപ്പട’ പ്രയോഗംകൊണ്ടെന്നപോലെ യോഗീശ്വരന്റെ അനന്തമെന്നു തോന്നപ്പെട്ട നേത്രവിലം കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ സൎവ്വധാതുക്കളും ജ്വരാധിക്യംകൊണ്ടെന്നപോലെ വിറകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മസ്തിഷ്കം അശ്മമയമായി. കാലസന്ദൎഭങ്ങളെ വിവേചനം ചെയ്വാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തിയും നശിച്ചു. ആ പ്രഭുവിന്റെ വ്യാമോഹപാരവശ്യം കണ്ട് യോഗീശ്വരൻ പ്രത്യേകശിഷ്യന്മാരെ ആദരിക്കുന്ന ക്രമത്തിൽ രണ്ടു കൈകളാലും ശിരസ്സുമുതൽ കണ്ഠപൎയ്യന്തം സാവധാനമായും ശ്വാസബന്ധത്തോടും മൂന്നുരു തലോടി അനുഗ്രഹിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ ആഭിചാരതുല്യമായ സ്വപ്നത്തിൽനിന്നും ഉണൎന്നു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ നാടകത്തിലെ ‘നിധിലാഭം’ എന്ന രംഗത്തിനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽ രണ്ടാമതും സ്ഥലം കിട്ടുവാനുള്ള ഗോപുരകവാടം ഇങ്ങനെ തുറക്കപ്പെട്ടു. സ്വാധികാരായത്തമായ രാഷ്ട്രം, ധനജനപൎയ്യന്തം നശിച്ചാലും, തന്റെ പൌരുഷ, പ്രതാപ, സാമൎത്ഥ്യങ്ങളെ ജ്ഞാനനേത്രവാനായ യോഗീശ്വരനെ ധരിപ്പിച്ചേയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരു മഹാനേച്ഛ ആ മുഹൂൎത്തത്തിൽ ചന്ത്രക്കാറനായ ധനാരാധകൻ ചെയ്തു.

ചന്ത്രക്കാറയോഗീശ്വരന്മാരുടെ സന്ദൎശനത്തെ തുടൎന്ന് രാജ്യാധികാരികൾക്കു ക്ലേശകരമായ ചിലസംഭവങ്ങൾ നടന്നു. തന്നാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന രാജ്യത്തിൽ കൃത്രിമകലഹാദ്യങ്ങൾ കൂടാതെ പ്രജകൾ വൎത്തിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു രാമവൎമ്മമഹാരാജാവു തന്റെ മന്ത്രതന്ത്രനയനൈപുണ്യങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചുവന്നി

ന്നു. ഇതിനുവിപരീതമായി കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളമാരുടെ വകയായ ഒരു മോതിരം തിരുവനന്തപുരത്തു പൊൻവാണിഭകുബേരൻ അണ്ണാവയ്യനു വിൽക്കപ്പെട്ടു എന്നൊരുശ്രുതി ഊട്ടുപുരവർത്തമാന പ്രവർത്തനശാലയിൽ നിന്നു് പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ സംഗതി മന്ത്രിമാർ ധരിച്ചഉടനെതന്നെ ദ്രോഹശ്രമശങ്കയോടുകൂടി അണ്ണാവയ്യനെ പിടികൂടാനും അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്താനും അവർ ഒരുമ്പെട്ടു. ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ മഠത്തിൽ നിന്നും മോതിരം കിട്ടി എങ്കിലും അയാളെ കണ്ടുകിട്ടായ്കയാൽ വിചാരണകൾക്കു തടസ്ഥമുണ്ടായി. മഹാരാജാവും മന്ത്രിമാരും സംഭ്രമത്തോടുകൂടി ആലോചനകൾ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അവിടത്തെ പ്രത്യേകതിരുവുള്ളത്തിനു പാത്രമായ നീട്ടെഴുത്തു കേശവപിള്ള ആ അംഗുലീയവിക്രയത്തെക്കുറിച്ചു് പര്യാലോചിച്ചതിൽ കൃത്രിമമൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നും ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭവത്തെ അധികാരികൾ ഗൌരവമായി ഗണിച്ചു എന്നു് പുറത്തുവരുന്നതു് അനേകധാ തന്ത്രവിരുദ്ധമാണെന്നും തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. മഹാരാജാവു ഈ അഭിപ്രായത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു്, മോതിരത്തെ കൊട്ടാരത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും തന്റെ ഭൃത്യപ്രധാനന്മാർ അന്വേഷണങ്ങളെ തുടരുന്നതു് ഗൂഢമായി വേണ്ടുതെന്നും വ്യവസ്ഥചെയ്തു.

> “ലോകവിശുദ്ധി വരുത്തുവാനല്ലൊ നാം.
> ലോകപാലന്മാർ നടക്കേണമെല്ലാടവും”

എന്നു ത്രേതായുഗത്തിൽ ശ്രീരാമൻ കല്പിച്ചതുപോലെ, കലികാലധർമ്മസംരക്ഷണാർത്ഥം സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഒരു അവതാരപുരുഷൻ, അക്കാലത്തു അനന്തശായിസേവാരതനായി തിരുവനന്തപുരത്തു് ആശ്രമസ്ഥാപനം ചെയ്തു പാർത്തിരുന്നു. ഹിമാദ്രിസേതുക്കളായ ഉത്തരദക്ഷിണായനചക്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചരിച്ചിരുന്ന ഈ പ്രഭാകേതു, അന്നത്തെ യുവരാജകുമാരന്നു് ഇന്ദ്രമഹേന്ദ്രാദിജാലങ്ങളിൽ ഉപദേശദാതാവായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി, പരമാർത്ഥനാമം, ജാതി, വയസ്സ് എന്നിവകളെക്കുറിച്ചു് തിരുവിതാംകോട്ടു ആർക്കുംതന്നെ ഒരു രൂപവുമില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും, സപ്തചിരഞ്ജീവികളിൽ കല്യബ്ദാരംഭത്തോടു ഏറ്റവും അടുത്തകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന അശ്വത്ഥാമാവു് ശ്രീപത്മനാഭസേവാർത്ഥം അനന്തപുരതീർത്ഥങ്ങളുടെ പ്രാന്തദേശവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണെന്നു് ഒരൈതിഹ്യത്തെ ബഹു

ജനമനോധൎമ്മം സൃഷ്ടിച്ചു. "ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികൾ" എന്നു ജനവചനംകൊണ്ടു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട ആ സിദ്ധൻ സൌമ്യേന്ദ്രനായ കുമാരനെ നിഗ്രഹിച്ച അശ്വത്ഥാമാവാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുഎങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു സൎവ്വദാസ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രസം 'ആത്മവൽ സൎവ്വഭൂതാനി'ത്വം തന്നെ ആയിരുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനൻ സ്വന്തപൂജാസാധനങ്ങളോടും ഭണ്ഡാരത്തോടും ഏതാനും ഭൃത്യരോടും ഒന്നിച്ചു കോട്ടയ്ക്കകത്തു ചിത്രക്കാരനോടുണ്ടായ കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നസ്ഥലത്തും, അനവധി ശിഷ്യന്മാർ, ഗജതുരഗാദി മൃഗങ്ങളും, ഒരു മഠാധിപതിക്കു ഉചിതമായുള്ള മറ്റു സാമഗ്രികളോടും കൂടി കോട്ടയ്ക്കുപുറത്തു ആൎയ്യശാല എന്നസ്ഥലത്തും താമസിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിൽ പ്രധാനക്ഷേത്രങ്ങളെ സന്ദൎശനം ചെയ്തു, കേരളീയാചാരങ്ങളും ഭാഷയും ഗാഢമായി അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

മുൻപ്രസ്താവിച്ച അംഗുലീയവിക്രയാനന്തരം അടുത്തൊരു ദിവസം ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമി അന്നത്തെ മുത്താഴഭിക്ഷ അമൃതേത്തും കഴിഞ്ഞു തന്റെ തപോവാടത്തിൽ അന്തൎഭാഗത്തു ഒരു വിശാലശാലയിൽ ഇരുന്നു സ്വൎണ്ണധൂപക്കുഴലിൽ നിന്നു ഹുക്കാ കടിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ചമ്പനീൎപ്പൂസ്സായിരുന്ന ജലത്തെക്കൊണ്ടു ഗുളു ഗുളു മൃദുവല്ഗ്വാലാപം ചെയ്യിച്ചു വിഹരിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ ധൂമത്തെ കൃത്രിമാകൃതികളാക്കി ബഹിഷ്കരിക്കയും, ആ രൂപങ്ങളുടെ വിവിധത്വത്തെ കണ്ടുരസിക്കയും, ഭിക്ഷാഭുക്തത്തിന്റെ ഹൃദ്യതയും സമൃദ്ധിയും തിങ്ങിതിമൎത്തു വിങ്ങുകയാൽ ചില ഭാങ്കാരധ്വനികളെ പുറപ്പെടുവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ അടുത്തുവച്ചിരിക്കുന്ന വാൽക്കണ്ണാടിയെ എടുത്തുനോക്കി, കോതി ഒതുക്കി പുരഃകോടിയിരിക്കുന്ന ജടാഭാരത്തെയും, ക്ഷൌരകൎമ്മംകൊണ്ടു ആഭികകൾ ഭംഗിയാക്കപ്പെട്ട ലലാടദേശത്തെയും, സുന്ദരികൾക്കു വശിച്ചിരുന്നാൽ ചക്രവൎത്തികളെയും കരക്കുമായിരുന്ന വിജയതോരണങ്ങളെയും, നാട്യതാംഗത്വപരമ്പരയാൽ ഭരതശാസ്ത്രപാരംഗതന്മാരേയും വലയ്ക്കുന്ന നേത്രങ്ങളെയും, മദ്ധ്യത്തിൽവച്ചു പകുന്നു ഇരുഭാഗത്തോട്ടും ചീകി ഒതുക്കി മെഴുകിട്ടു കൃഷ്ണമൃഗശൃംഗങ്ങൾപോലെ തിരുകിനിൎത്തിട്ടുള്ള മീശയേയും, മല്ലയോഗ്യമായി വിരിഞ്ഞു ഘനംപൂണ്ടുള്ള

വക്ഷഃപ്രദേശത്തേയും നോക്കി, 'നാഥനാകുന്നിതുഞാൻ ജഗത്തിന്നു' എന്നു സമർത്ഥിക്കാവുന്നതായ "അഹമേവജഗത്സർവം" എന്നുള്ള പാഠത്തെ അഭിനയപരിശീലനം ചെയ്യുന്നു. ഏതാണ്ട് ചില ആത്മഗതങ്ങളോടുകൂടി ചിലമ്പിയുടെ സ്വർണ്ണമുഖത്തെ വായിൽനിന്നും എടുത്ത്, ധൂമത്തെ ഉദ്വമിച്ച് സ്വവക്ത്രത്തിനു ഒരു തിരസ്കൃതിയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ധൂമത്തിര നീങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം, വിജയ നോട്ടങ്ങളോടുകൂടി, തിരുവിതാംകോട്ടുള്ള ചില പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നാമങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ച്, വിരലുകൾമടക്കി, അവരുടെ എണ്ണത്തെ കണക്കാക്കുന്നു. അനന്തരം വീണ്ടും ധൂമാശനം ആരംഭിച്ച്, ചിന്താമഗ്നനായിരിക്കുന്നു. വിശാലനേത്രങ്ങളെ തുറിച്ച്, അതിഭയങ്കരനാട്യത്തോടുകൂടി 'കേശവൻ' എന്ന നാമത്തെ ഉച്ചരിച്ച്, ഫൂൽക്കാരത്തോടുകൂടി പുകയെ കഫാദിസഹിതം തുപ്പുന്നു. ഒരു അശ്വമേധഹോമത്തുങ്കൽനിന്നും ഉത്ഭൂതനായതുപോലെ നെററി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള സകല ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ചന്ദന, കുങ്കുമ, മഞ്ഞണാദി പ്രസാദങ്ങളും, കുടുമക്കെട്ടിടയിലും ചെവിമടക്കിലും നിർമ്മാല്യസഞ്ചയങ്ങളും, കൺസന്ധികളിൽ ഉദ്യോഗമുദ്രയായ ചോറിയുടെ ശൽക്കങ്ങളും, തന്റെ നിയമേനയുള്ള വിദ്യുല്ലതികാതപവും വഹിച്ച് പകടശ്ശാലവ്യാസരായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ആവിർഭവിച്ചു. യോഗീശ്വരന്റെ വിശേഷ വിശ്വസ്തതയ്ക്കു പാത്രമായതിനാൽ, ആ മഠത്തിൽ ഏതുസ്ഥലത്തും ഏതുസമയത്തും പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയിരുന്നു. ആ അദ്വൈതാദ്ധ്യേതാവ് തന്റെ നെററിയിലത്തു തൊടുവിക്കാതെ ഒരു കസത്തുകൊണ്ട് ഗുരുപാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്ത് എഴുന്നേററുനിന്നു. ഹരാപഞ്ചാനനൻ തന്റെ ചന്ധായ സ്തോത്രങ്ങളെ വെടിഞ്ഞ്, പൈതൃകമായ വാത്സല്യത്തെ സന്ധാനംചെയ്യുള്ള മുഖത്തോടുകൂടി ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്ക് ആശിസ്സും സ്വാഗതവും അരുളിച്ചെയ്തു. ആ ശബ്ദഗ്രാഹിയന്ത്രം കൊട്ടാരത്തിലും നഗരവീഥികളിലും നിന്ന് മോതിരസംഗതിസംബന്ധമായും മററും ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കഥകളെല്ലാം ഒന്നൊഴിയാതെ ഗുരുപാദപത്മങ്ങളിൽ സ്വാനവമനം ചെയ്തു. യോഗീശ്വരൻ ഒരു ഭൃത്യനെ വിളിച്ച് ചിലമ്പിയെ അവിടെ നിന്നും മാററിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഇങ്ങനെ

ശാന്തമായി അരുളിച്ചെയ്തു.—"പ്രപഞ്ചം നടക്കുന്നതാൻ ചെയ്യുമപ്പാ!—കീരവിത്തു മുളച്ച് അശ്വത്ഥമായി എന്ന് ആരു താൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്? ആ മോതിരവില്പന ക്ഷീരാബ്ധിജലത്തിലെ ലവണപ്രവാഹത്തെ ഉണ്ടാക്കിട്ടുമൊ? നിസ്സാരഭയങ്ങൾ! മഹാരാജാ ഖേനബുദ്ധി എന്നല്ലൊ നാം ചിന്തകൊണ്ടിരുന്നത്? ഹായ്!—എന്തു ജളത്വം?"

ഉമ്മി—"ഉഹൂം! സ്വാമി ഇങ്ങനെയോ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്? ആ കൊച്ചുമോതിരം ആരുടെ തലയിലെല്ലാം അപരാധംകേറ്റുമെന്നു സ്വാമിക്കറിയാമൊ? ഇങ്ങനെ ചില കളികളിച്ചു് തലവീച്ചും തൊറകേറ്റും നടന്ന് തലമുറ ഒന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാ. ഈ തീപ്പൊരി കുമറിക്കുമറി എവിടെ എല്ലാം കേറിപ്പിടിക്കുമെന്നു് ദൈവത്തിനേ അറിയാവൂ."

ഹരിപ—"ന്യായമായസംശയം. സംഗതി രാജദ്രോഹം—രാജകക്ഷം ജനകക്ഷം, ഒരം രണ്ടിലൊന്നിന്റെ നാശംകൊണ്ടേ അതിൽനിവൃത്തിയുണ്ടാവൂ. മോതിരം കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ സ്വത്തു്—" (ശബ്ദംതാഴ്ത്തി പാരദേശികത്വത്തെ അവലംബിച്ചു്) "നമത് ചന്ത്രക്കാറർക്ക് അന്തസ്ഥാനിഗ്രഹവുമാക ഗോത്രബന്ധമെപ്പടി? എന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ളൈ? നിജത്തെശൊല്ലും. ഉടയാൻപിള്ളഅവാളെ കാപ്പാത്തവേണ്ടിയത്."

ഇത്രയും സൂചകംകൊണ്ടുതന്നെ കാര്യം എങ്ങനെ പരിണമിച്ചേക്കാമെന്നു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു് സ്പഷ്ടമാവുകയാൽ തനിക്ക് ഉദ്യോഗക്കയറ്റം ഉണ്ടാവാനുള്ള പടി നഷ്ടമായിപ്പോകുമെന്നു് അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. സ്വല്പം ഉണച്ചു വന്നപ്പോൾ അതിദയനീയമായ സ്വരത്തിൽ തന്റെ അഭിപ്രായത്തെ യോഗീശ്വരസമക്ഷത്തിൽ ഇങ്ങനെ ധരിപ്പിച്ചു. "ഈ അപവാദം വല്ലതും മച്ചമ്പികേട്ടാൽ ഉടവാളെടുത്തോണ്ടു് വെളിച്ചപ്പെട്ടും., പിന്നത്തെകഥ പടേനി തന്നെ. നൊണനു് നടക്കുന്ന കൂട്ടങ്ങൾ ഇതുവല്ലതും കേട്ടാൽ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുംവച്ചു് തിരുമുമ്പിൽ കൊണ്ടു് അടിയറവയ്ക്കും. അപ്പോൾനാട്ടിരാജാ പൂപ്പടവാതം, മച്ചമ്പികാട്ടിരാജാ കളവുമഴിക്കും. പിന്നെ, ഇന്ദ്രനും ചന്ദ്രനും പൊടി. അല്ലെങ്കിൽ, മച്ചമ്പിക്കും അവിടെ ചെന്നവർക്കും മേക്കാ

മണ്ഡപം*തന്നെ ശരണം. അതും ഒരു യശസ്സുതന്നെ. സ്വാമി തിരുവടികൾ ഇവിടത്തെ ആളുകളെ കുറിച്ച് എന്തറിഞ്ഞു?”

“അതും ഒരു യശസ്സുതന്നെ” എന്നുള്ള വാക്കുകൾ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നാവിൽ നിന്നു പുറത്തായപ്പോൾ ആ തപോധനപഞ്ചാസ്യന്റെ ശരീരം രോമാഞ്ചംകൊണ്ട് ഒന്നു ചലിച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ഒടുവിലത്തെ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരസൌന്ദൎയ്യത്തെ ഒരു വികടപ്പുഞ്ചിരികൊണ്ട് വക്രിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ആവശ്യംപോലെ ചന്ത്രക്കാറനെ തന്റെ ഒരായുധമാക്കി പ്രയോഗിപ്പാൻ സന്ദൎഭം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടു യോഗീശ്വരൻ കൃതാൎത്ഥനായി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും പരിചിന്തനം ചെയ്തു, “ചിന്താനാസ്തി കിലാനാസ്തി” എന്നു വീണാനാദത്തിന്റെ സുഖകരമായ മാധുൎയ്യത്തോടുകൂടി കീഴ്സ്വരത്തിൽ ഗാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ചിന്താഗ്രസ്തനായിരുന്നു. യോഗീശ്വരന്റെ ഗാനത്തെ കേട്ടുരസിപ്പാൻ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ മനസ്സിന്റെ അപ്പോഴത്തെ അസ്വാസ്ഥ്യം അനുവദിച്ചില്ല. ഗാനത്തെത്തടഞ്ഞ് അയാൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “മച്ചമ്പി ഈ തിരുസന്നിധികളിൽ മാത്രമേ തോററിട്ടൊള്ളു. ഇവിടെ കമ്പിട്ടുപോയതു ശരിതന്നെ. മററടത്തെല്ലാം മച്ചമ്പിതന്നെ രാജാധിരാജൻ, വീരാധിവീരൻ. കാണാൻപോണപൂരം ഞാനിപ്പോൾ വിസ്തരിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതെന്തിന് ? അങ്ങനെ ഉള്ള ആൾക്കു വല്ലതും ഇടിവു വന്നാൽ—”

ഹരിപ—(സന്ദൎഭംപോലെ ചന്ത്രക്കാറനെ കുടുക്കിലാക്കാൻ വഴിയുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാവുകയാൽ കൃതാൎത്ഥനായി) “അഹോ ശ്ലാഘാത്മൻ! നമത് ശിഷ്യപ്രധാനർ—ചന്ത്രക്കാറപ്പിള്ളെ അവാളുക്ക് (ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ചിലഗൎജ്ജനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട്) അഭയസ്ഥലം, ചൊക്കട്ടാമണ്ഡപ‡നഭോമണ്ഡലം—”

---

* എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരെ നിഗ്രഹിച്ച വിജനപ്രദേശം.

‡ രാമയ്യൻ ദളവായ്ക്കു് മഹാരാജാവു് മന്ത്രിപദത്തെനൽകിയ മണ്ഡപം. ഈ ഇടക്കാലത്തും ഈ സ്ഥലം ഈ വക ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഈ യുക്തിവാക്കുകൾ ഉദ്യോഗപ്രാപ്ത്യായാസം നിറഞ്ഞുള്ള ഒരു വാപ്പിനെ സാദ്ധ്യാസാദ്ധ്യവിവേചനശൂന്യനായ ഉണ്ണിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു് ദൃശ്യമാക്കി. അയാൾ തന്റെ സംബന്ധിയായ ചന്ത്രക്കാറൻ രാജ്യഭരണം ചെയ്യുന്ന പ്രതാപത്തെക്കുറിച്ച് ആകാശസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു രസിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ അമൌനമായുള്ള ഒരു അനിവാൎയ്യ ശക്തിയുടെ പ്രേരണം കൊണ്ടെന്നപോലെ നിവൎന്നിരുന്ന് കണ്ണുകൾ അടച്ച് ശ്വാസവേഗത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ വെളിപാടുകൊണ്ടു. "ഉത്തരദിശിയിലെ തീക്ഷ്ണഭാസ്കരർ ഉദയം ശെയ്യുറാർ — ഓ! അംബികേശൈഷ അപ്പടിയാ ?—അസ്തമനം മഹേന്ദ്രാദ്രിയിലെയാം ! ആരെ! അവരുടെ ചണ്ഡകിരണംഗൾ—" ദൈവികമായ ഒരു ഉദ്വേഗത്തോടുകൂടി വിറച്ചുംകൊണ്ട് യോഗീശ്വരൻ അദ്ധ്യാക്തിയിൽ വിരമിച്ചു. ഉത്തരമലയാളത്തെ ആക്രമണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഹൈദരാലി മൈസൂർ മഹാരാജാവായ രാഹുബിംബം തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തെയും നിശ്ചയമായി ഗ്രസിക്കുമെന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ അരുളപ്പാട് ഉണ്ണിണിപ്പിള്ളയെ മനസ്സിലാക്കി. ഹൈദരാലിയുടെ സൈന്യവും മഹാരാജാവിന്റെ പള്ളിപ്പട്ടാളവും തമ്മിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന യുദ്ധത്തിൽ തനിക്കും തന്റെ സംബന്ധികൾക്കും അഭയപ്രദനായി ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികളുണ്ടെന്ന് അയാൾ ആശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും ഇങ്ങനെ സ്വന്തമായ ഒരു കാൎയ്യത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ പ്രവേശിച്ചു. "ചെമ്പകശ്ശേരിയിലെ അവളെ ഒന്നിണക്കുന്നതിന്" (താടിത്താളം പിടിച്ചുകൊണ്ട്) "തിലകവും തരുമ്പോ, ആ പുത്തൻ പെണ്ണിന്റെ കാൎയ്യം പറഞ്ഞിട്ട് അനങ്ങുണമില്ലാ—പോട്ട്! (ജ്ഞാനഭാവത്തിൽ കണ്ണടച്ച്) "സന്ന്യാസ വേളിമതിഞാനിനേ തലയിൽ വരച്ചിട്ടൊള്ളു" (വ്യസനം നടിക്കുന്നു.)

ഹരിപ—"പൊറുത്തുകൊ അപ്പൻ! — പടത്തലവന്റെ പുത്രിയെ മോഹിച്ചുകൂടാ. പരഭാൎയ്യാവരണം പാടില്ലെന്നു നാം പറയുന്നതു ഭോഷ്ക്കോ? കൎമ്മഫലം കിട്ടാത്തക്രിയയിൽ നമ്മുടെ സഹായം ഉണ്ടാവുല്ലാ. ആ പുത്തൻകുട്ടിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ—" (യോഗീശ്വരന്റെ സന്ന്യസ്തസമാഭാവനകൾ നീങ്ങി രാജസമായ ധൎമ്മഭ്രംശശിക്ഷാഗൌരവം സ്ഫുരിച്ച്) "അന്ത ഉണ്ണിത്താനുടെ മകനിടത്തിൽ അവൾ പോകട്ടുമപ്പാ—ഭോഗേഷണത്തെ ഹരം ചെയ്തിട്ട്—ശാന്തി!"

ഉമ്മി—“എന്നാൽ കൊച്ചമ്മിണിയെ കിട്ടാൻ തിരുവുള്ളമുണ്ടായി അനുഗ്രഹിക്കണം.”

ഹരിപ—“എന്തെടാ ? അന്തഃപുരത്തിലെ ഇവളവു ആശ്ശ വയ്പാമോ!” ഈ ചോദ്യത്തോടുകൂടി യോഗീശ്വരൻ ഒരു മൂളിപ്പാട്ടും അതിനൊത്ത താളവും തുടങ്ങി. അസ്സാധാരണാവധാനിയായ അദ്ദേഹം പുറത്തുണ്ടായ ചില ചോദ്യോത്തരങ്ങളെ കേട്ടു. ഒരു ഭൃത്യൻ പ്രവേശിച്ച് മഹാരാജാവിന്റെ ആജ്ഞാകാരന്മാർ സ്വാമിപാദങ്ങളെ സന്ദർശനം ചെയ്വാനായി വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് ഉണർത്തിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനൻ ചില ആജ്ഞകൾകൊടുത്ത് അടുത്ത മുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചു. യോഗീശ്വരന്റെ ധ്യാനസമാധികൾക്കായി ഭൃത്യൻ മറ്റൊരുമുറിയിൽ പീഠമിട്ട് തയ്യാറാക്കി. തൈലമയം കൂടാതെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ജടാഭാരങ്ങളും, അതുകളിന്മേലും മുഖത്തും കണ്ഠങ്ങളിലും വിതറിയ ഭസ്മവും, കണ്ഠംമുതൽ പാദംവരെ മറച്ചുള്ള ഒരു കാഷായ നെടുംകുപ്പായവും, അതിന്റെ മുകളിൽ വജ്രങ്ങൾ പതിച്ചുള്ള ഒരു ചെറിയ ഗൌരീശങ്കരസമ്മിതമായ കൃഷ്ണവർണ്ണ രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ച്, ധ്യാനഭാരത്താൽ നമ്രശിരസ്കനായി, വാമഹസ്തത്തെ അഭയമുദ്രയിൽ വഹിച്ച് ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ പീഠസ്ഥനായി. ആ വേഷംകണ്ട് പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന വലിയകൊട്ടാരം സമ്പ്രതി രാമയ്യനും നീട്ടെഴുത്ത് കേശവപിള്ളയും അദ്ദേഹത്തെ യഥോചിതം അഭിവാദനങ്ങൾ ചെയ്കയും, അദ്ദേഹം “മഹാരാജാ വിജയീഭവതു !” എന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ട് രാമയ്യനു ഭസ്മംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ അതിനെവാങ്ങി ശിരോലലാടങ്ങളിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ട് ശിഷ്ടത്തെ കേശവപിള്ളയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചു. അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാവം കൂടാതെ കേശവപിള്ള നിന്നതിനെക്കണ്ട് ഹരിപഞ്ചാനനൻ കേശവപിള്ളയെ സമീപത്ത് വിളിച്ച് കൈപിടിച്ച് ഒരനുഗ്രഹമന്ത്രത്തോടുകൂടി ഭസ്മപ്രദാനംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായ കരസമ്പർക്കം പരസ്പരവിരോധാത്മാക്കൾ എന്നപോലെ അന്താസ്ഥാനത്തെ രണ്ടുപേർക്കുമുണ്ടാക്കി. പ്രസാദഭസ്മത്തെ വാങ്ങിക്കൊണ്ട്

കേശവപിള്ള പുറകോട്ടു മാറി പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിനഭിമുഖമായിത്തിരിഞ്ഞ് ധ്യാനംതൊട്ടുനിന്ന്, അതിനെ ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു. സ്വാമികൾ ഏതോ ഒരു ഭാഷയിൽ തന്റെ ഭൃത്യന് ഒരു ഉത്തരവുകൊടുത്തു. അവൻ സ്വല്പസമയത്തിനിടയിൽ വലുതായ ഒരു സ്വർണ്ണധൂപക്കുറ്റിയിൽ നിറയെ കർപ്പൂരമിട്ടു കത്തിച്ച് യോഗീശ്വരന്റെ മുമ്പിൽകൊണ്ടുവച്ചു. അപ്പോൾ ആ മുറിയിൽ അതിവിശേഷമായ സുഗന്ധം പ്രവഹിച്ചു. രാമയ്യൻ ദീപത്തെ യഥാവിധി വന്ദിച്ചു. കേശവപിള്ള പുറത്തിറങ്ങി സഹചാരന്മാരായ പട്ടക്കാർക്ക് ചില ആജ്ഞകൾ കൊടുത്ത് സാവധാനത്തിൽ മടങ്ങിവന്നു. ഇച്ഛാഭംഗകാലുഷ്യംകൊണ്ട് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദന്തനിരകൾ തമ്മിൽ ഉരുമ്മി, ആ യോഗിപഞ്ചാനനൻ ഒരു സമാധി ഇരുപ്പിന കോപ്പിട്ടു.

ഈ അവസരത്തിൽ കേശവപിള്ളയെ ഒന്നു വർണ്ണിക്കാം. ഇരുപത്തുനാലോളം വയസ്സുള്ള ഈ യുവാവ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ഒരു രണ്ടാം പതിപ്പായി, വിസ്തീർണ്ണമായ ലലാടനും, ഉന്നതനാസനും, സിംഹനേത്രനും, പുഷ്ടചിബുകനും, ദീർഘബാഹുവും ആയിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്വാമിതുല്യനായ രാജകേസരിയുടെ സ്മാരകമായ രൂപസാദൃശ്യത്തെ വിചാരിച്ച് രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന് ഈ യുവാവിൽ അഭേദ്യമായുള്ള വാത്സല്യവും വിശ്വാസവും ജനിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറനെപ്പോലെ ഈ യുവാവും മന്ത്രിപദപ്രാപ്തിവരെ ഒരു നാടകത്തെ മനോരചനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവനായിരുന്നു. എന്നാൽ, സ്വർണ്ണവെഞ്ചാമരാദി സ്വാധികാരപ്രമത്തതാംഗങ്ങളും, കൂടിയാട്ടക്കൃതികളും ഈ കവിയുടെ അവസാനാങ്കങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ചന്ത്രക്കാറനാകുന്ന കവിക്ക് പ്രമാണം ഏകനായ താൻ; ഈ കവിക്ക് ജനകോടിപൂർണ്ണമായുള്ള ലോകം; ചന്ത്രക്കാറപുരുഷന്റെ കാര്യം സ്വസുഖം; കേശവയുവാവിന് സ്വരാജ്യങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യം; ചന്ത്രക്കാറനെ സ്വനിയന്ത്രണാധീനമായുള്ള ഇഹലോകമല്ലാതെ മറ്റൊന്നില്ലെന്നുള്ള തത്വം സ്വപ്രവൃത്തികളിൽ പരമധൈര്യവാനാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു; കേശവപിള്ള സകലം ദൈവാധീനമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്താൽ കർത്തവ്യാകർത്തവ്യങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യചാരിയല്ലായിരുന്നു; ചന്ത്രക്കാറൻ സർവ്വദാ വൃകശീലനായിരുന്നു; ഈ യുവാവ് യുദ്ധ

ത്തിൽ മാത്രം ശാർദ്ദൂലവിക്രമനും, രാജസമുദായ ഗൃഹകാര്യങ്ങളിൽ പരമകാരുണികനും ആയിരുന്നു. ചന്ത്രക്കാറൻ ധൂമകേതുപോലെ സ്വല്പകാലത്തേക്കു അത്യാശ്ചര്യത്തെയും ഭയത്തെയും വ്യാപരിപ്പിച്ചു അസ്തമിച്ചു ഒരു ഹാലാഹലപ്രഭയായിരുന്നു; ഈ യുവാവ് ബഹുജനൈശ്വര്യത്തിനുവേണ്ടി സ്വജീവനെത്തന്നെയും നിശ്ചലമനസ്സോടെ ത്യജിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്ന നായർവർഗ്ഗത്തിലെ ഒരു രത്നസ്തംഭമായിരുന്നുവെന്നു ഈ കഥയ്ക്കു പുറമേ അനേകസാക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്.

ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആരംഭിച്ച സമാധി ഏകദേശം അര നാഴികകൊണ്ട് അവസാനിക്കയും അപ്പോൾ സ്വാമിയുടെ ഉപാസനാഫലമായി ഇങ്ങനെ അർത്ഥമാകുന്ന ഒരു അരുളപ്പാട്, അദ്ദേഹം സന്ദർഭംപോലെ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന മിശ്രഭാഷയിൽ, ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. "ഓം നമഃ!—(അസ്പഷ്ടം) രാജാ ധർമ്മകവചനാലെ സുരക്ഷിതർ! കുടില കൃത്രിമക്കാർ സമീപവർത്തികളാക പരിസേവിക്കിറാർ! തൽക്കാലയോഗിമുച്ചൂട്ടും ഏതൽസ്ഥിതികളുടെയ ഫലങ്ങളല്ലാമൽ വേറന്! അന്തഃഛിദ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ബഹളമാക ഭാവിയിലെ കാണപ്പെടുകിറതു്. രക്തവർഷജീവനാശ ജനസന്താപ അഗ്നിഭയ മഹായുദ്ധ സ്ഥാനഭ്രംശ അനീതിവിജയ—ആ ഹാ! രംഗാരംഗാ!—എന്നവെയല്ലാം ദൃശ്യമാകിറതു്? യാവതുക്കും സൂത്രധാരനാക, മോഹപ്രാപിതനാക, സർവ്വരംഗപാത്രനാക, ഇന്ത മഹാനാടകത്തുക്കു നായകനാക, ഏകരൂപം സർവ്വതാ വ്യാപ്തനാക, കാണകിറതു്. അനന്തശായി, കരുണാരാശി രക്ഷിക്കട്ടും. ഹോം നമോനമഃ! അന്തരൂപം യാരുടേതംബാ?" ഈ ചോദ്യത്തോടുകൂടി ഒരു ബോധക്ഷയത്തിൽ നിന്നുണർന്നു്, തന്റെ തൽക്കാലസ്ഥിതികൾക്കു ജാഗരൂകനായതുപോലെ കേശവപിള്ളയെ നോക്കി യോഗീശ്വരൻ കരുണാസ്വരത്തെയും കടാക്ഷകാരുണ്യത്തെയും പൊഴിച്ചു.

രാജഭൃത്യന്മാരുടെ ആഗമനം മോതിരവിക്രയത്തിന്റെമൂലം, വ്യാപ്തി, പര്യവസാനം ഇവകളെപ്പറ്റി പ്രശ്നംചെയ്തു് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മറുപടി അറിഞ്ഞുവരുവാൻ മഹാരാജാവിന്റെ കല്പനയുണ്ടായതുകൊണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സിദ്ധൻ ചാരലക്ഷണമാത്രത്താൽ ആഗമനോദ്ദേശ്യത്തെ ധരിച്ചതായും, ഭഗ

വതീ പ്രസാദത്താൽ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം അരുളിച്ചെയ്യുന്നതായും കാണിച്ചപ്പോൾ, സമ്പ്രതി അയ്യൻ അത്യാശ്ചര്യസമ്മതഭാവങ്ങളോടു കൂടി കേശവപിള്ളയുടെ മുഖത്തുനോക്കി. കേശവപിള്ളയുടെ മുഖഭാവം കേവലം അർത്ഥശൂന്യമായിരുന്നാൽ ആ യുവാവിനോട് സഹോദരസൌഹാർദ്ദവാനായിരുന്ന സമ്പ്രതിഅയ്യൻ, യോഗീശ്വരന്റെ വെളിപാട്കൊണ്ട് തൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കാതെ ഇങ്ങനെ ചോദ്യം തുടങ്ങി. "അവിടത്തെ ശക്തി അതിദിവ്യം! ഞങ്ങൾ കല്പനപ്രകാരം വരികയായിരുന്നു. ഉത്തരം കിട്ടിയ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രശ്നം അറിവാൻ തന്നെ വന്നതും. എന്നാൽ ആ മോതിരം എവിടെ നിന്നും വന്നു? ആരാൽ, എന്തിനു വിൽക്കപ്പെട്ടു? എന്നാണ് തിരുമനസ്സിലേക്കു വ്യക്തമായി അറിവാൻ ആഗ്രഹമുള്ളത്."

ഹരിപ—"അതിനുടയ പൂർവ്വഉടമസ്ഥർ യാരയ്യാ?"

സമ്പ്രതി—"കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ള എന്ന എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരിൽ ഒരു നീച രാജദ്രോഹി"

ഹരിപ—(സതീദഹനവൃത്താന്തത്തെ കേട്ടപ്പോൾ ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ മൂന്നാം തൃക്കണ്ണിൽ നിന്നു പ്രവഹിച്ചതുപോലെ യോഗീശ്വരന്റെ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു ചില കനൽക്കട്ടകൾ രാമയ്യന്റെനേർക്കു പുറപ്പെട്ടു എന്ന് കേശവപിള്ളയുടെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിക്കു കാണപ്പെട്ടു.) "ആം! ആം! അവരെങ്കെ? അവരുടെ കുടുംബമെങ്കെ? അവരുടെ സ്വത്തുകളെങ്കെ?"

സമ്പ്രതി—"യാവതും രാജശിക്ഷയ്ക്കു ലക്ഷ്യമാച്ചിട്ടാർ. സ്വത്തെല്ലാം പണ്ടാരവകയിലെ എടുത്തുമാച്ച്"

ഹരിപ—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) "അപ്പടിയാനാൽ, അംഗുലീയം രാജഭണ്ഡാരത്തിൽ ചേരുന്നതാനെവന്തിരുക്കവേണം? എന്ന? അപ്പിടിയല്ലവാ, കേശവപിള്ളേ? രാജദ്രോഹികൾ താൻ ഇതെല്ലാം ജവാബ് ശൊല്ലവേണ്ടിയത്. അന്തരാജശത്രുവംശം ശേഷിക്കിറതുണ്ടോ?"

കേശവ—"ആ വംശശക്തി ഇന്നും തിരുവിതാംകോട്ടു മുളച്ചുതഴച്ചു വരുന്നു."

ഹരിപ—(ഈ ഉത്തരം ഉദ്ദേശിക്കാത്ത ഒരു മുസലതാഡനമായിഫലിച്ചു എങ്കിലും, യോഗീശ്വരന്റെ മുഖശാന്തതയ്ക്കു

രേഖമാത്രത്തോളം ഭേദമുണ്ടായില്ലാ) "അരേ! അതെന്താ? അതെപ്പടിയപ്പാ? ശൊല്ലു, കേൾക്കട്ടും. എന്നാശക്തി!"

കേശവ—"ആ കഥകളെല്ലാം സമ്പ്രതി അണ്ണാവികൾക്കെ വിവരമായി അറിയാവൂ. ആ കാലം കഴിഞ്ഞതാണ് എന്റെ ജനനം."

ഹരിപ—"ശൊല്ലുമയ്യാ സമ്പ്രതിഅയ്യരെ! അന്തരാജദ്രോഹങ്ങളുടെ ഉത്ഭവതീർത്ഥം എങ്കെ?"

സമ്പ്രതി—"എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാർ താൻ അതുക്കെല്ലാം കാര്യകാരണകർത്താക്കൾ"

കേശവ—"അതിൽ ഒരു തെറ്റുണ്ട്. ധ്വംസനം ചെയ്യപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. വൈദികരും അവൈദികന്മാരും യോജിച്ചു നടത്തുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ, വൈദികശക്തിയാണ ബുദ്ധി—മറ്റുള്ളവർ അവയവങ്ങളും ആയുധങ്ങളും മാത്രമെ ആകൂ. ഇന്നും നായന്മാർ രാജദ്രോഹത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉല്പത്തി സ്വാമിയുടെ സിദ്ധികൊണ്ട് കാണാവുന്നതായിരിക്കണം. നാടുനീങ്ങിയതിരുമനസ്സിലെ കാലത്തു വിനയംകൊണ്ടും ഇപ്പഴത്തെപൊന്നുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കാലത്തു കരുണാനയംകൊണ്ടും സങ്കടത്തിനും ശണ്ഠയ്ക്കും ഉള്ള വഴികളടഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ദ്രോഹമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ പൊന്നുതമ്പുരാൻ തിരുമേനിയുടെ അധികാരത്തോടു മത്സരമുള്ള ഒരധികാരമൊ ശക്തിയൊ പണിചെയ്തു തുടങ്ങിയിരിക്കണം. സ്വാമിക്കു ദിവ്യചക്ഷുസ്സുണ്ടെന്ന് ജനങ്ങൾ പറയുന്നു. പൊന്നുതമ്പുരാനുവേണ്ടി ഒന്നു മനസ്സിരുത്തി നോക്കി തിരുമനസ്സിലെ പ്രശ്നത്തിന് ഉത്തരമുണ്ടാകണം. തിരുമനസ്സിലെ ചുറ്റുപാട്ടുകാരാണ് ദ്രോഹത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നതെന്നു മാത്രം ഞങ്ങൾ ചെന്നറിവിക്കുന്നതെങ്ങനെ? മോതിരത്തെ വാങ്ങിയ ബ്രാഹ്മണനെ കാണ്മാനില്ലാ. ഉരുപ്പടിയെ ആയാളുടെ ഭവനത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തുമിരിക്കുന്നു." (ഹരിപഞ്ചാനനൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഒരു നോട്ടത്തെ പ്രത്യസ്ത്രമായി ഉപയോഗിച്ച്) "അണ്ണാവയ്യൻ പോയമാർഗ്ഗം അറിവാൻ ഇവിടത്തെയ്ക്കു സാധിക്കുമെന്ന് അറിവുകിട്ടിയുമിരിക്കുന്നു. അണ്ണാവയ്യൻ ഹാജരാകട്ടെ— രാജസേവകന്മാരാണ് ദ്രോഹി

കളെങ്കിൽ അവരുടെ പേരുകളെ ആയാൾ വിളിച്ചുപറയണമെ-ന്നുവേണ്ട, അവിടത്തെ ഉപാസനകൊണ്ടു കൃത്രിമക്കാരെ പ്രത്യക്ഷമാക്കാമെങ്കിൽ അങ്ങനെചെയ്യണം. അല്ലെങ്കിൽ രാജസേവന്മാരെച്ചേർത്തുനിറുത്തി, അവിടുന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണം. അസ്പഷ്ടമായുള്ള ഉപദേശങ്ങൾചെയ്ത് പരിശുദ്ധാത്മാവായ തിരുമനസ്സിലെക്കൊണ്ട് അപനയം പ്രവൃത്തിപ്പിക്കരുത്. ഏതു മറുപടി ഞങ്ങൾ ഉണർത്തിക്കേണ്ടതെന്ന് ഒന്നുകൂടി ആലോചിച്ചു പറയണം”

കേശവപിള്ളയുടെ ഈ പ്രസംഗം ഏതോ യവനഭാഷയാണെന്നു രാമയ്യനു തോന്നി. എന്നാൽ, അതിന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഭാഗം തന്റെ അന്തർഗതങ്ങളെയും പ്രതിബിംബിച്ചതിനാൽ, കേശവപിള്ളയെ മനസ്സുകൊണ്ട് അഭിനന്ദിച്ച് അയാളോടടുത്ത് ചേർന്നുനിന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെമനസ്സ് അപ്പോൾ വിരുദ്ധക്ഷോഭങ്ങളുടെ ഒരു യുദ്ധാങ്കണമായിരുന്നു. കേശവപിള്ളയുടെ അഭിപ്രായത്തിലെ പൂർവഭാഗം, അയാൾക്കു സമുദായങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മഗ്രഹണത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, യോഗീശ്വരന് ഏററവും രുചിച്ചു. താനും കേശവപിള്ളയും ഒന്നുപോലെ യുവരാജാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ സമ്പാദിക്കയും, ആ തിരുമുമ്പിൽവച്ചു പരസ്പരം സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവർതമ്മിൽ മത്സരികളെന്നപോലെ വർത്തിച്ചുവന്നിരുന്നു. ബഹുകലാപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ട് ഹരിപഞ്ചാനനൻ അനല്പപൌരുഷനായിരുന്നു. കേശവപിള്ള ദൈവദത്തമായുള്ള ബുദ്ധിമാത്രംകൊണ്ട് രാജസേവനം ചെയ്ത് ഉപജീവിക്കുന്നവനായിരുന്നു. എങ്കിലും, രണ്ടുപേരും പരസ്പരമഹിമകളെ ധരിച്ചിരുന്നു. കേശവപിള്ളയെ സ്വശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ചേർത്താൽ തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കപ്പെടുമെന്നു വിചാരിച്ച് അതിലേക്കായി ഹരിപഞ്ചാനനൻ പലവിദ്യകളും പ്രയോഗിച്ചു. അവയെല്ലാം ആ യുവാവിന്റെ പ്രപഞ്ചാനുസാരിത്വംകൊണ്ട് നിഷ്ഫലമായി ഭവിച്ചു. അന്നത്തെ ദിവസത്തിലുണ്ടായ കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ ആ യുവാവിന്റെ ആഗമനം ഒരു അനുകൂലസന്ദർഭമെന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനൻ കരുതി, അസാധാരണമായ ലൌകികത്തോടുകൂടി അയാൾക്ക് അനുഗ്രഹം വിഭൂതിദാനംചെയ്തു. അതും ഫലപ്പെ

ട്ടില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല, തന്റെ സിദ്ധിയുടെ ഫലമായും മററും ഉണ്ടായ പ്രസ്താവനകളെ കേശവപിള്ളയുടെ പ്രസംഗം ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹരിപഞ്ചാനനന് അതു ശല്യസമാനമായി അന്തർമ്മങ്ങളിൽ തറച്ചു. അണ്ണാവയ്യന്റെ നാമപ്രസ്താവനത്തിൽ അഭിനയിച്ച നാട്യത്തിന്റെ അർത്ഥത്തേയും ഹരിപഞ്ചാനനൻ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചു. ഇങ്ങനെ മധുരവിഷരസങ്ങളുടെ സങ്കലനാനുഭവമുണ്ടായപ്പോൾ, കേശവപിള്ള തനിക്കൊരു നീങ്ങാശത്രുവും, തന്നോടു തുല്യമായ ഒരു മറുപ്രകൃതിയും ആണെന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനൻ അനുമാനിച്ചു. തന്റെ അന്തർവികാരങ്ങളെ നിയമപ്രകാരമുള്ള ശാന്തശീതളമന്ദഹാസങ്ങളാൽ മറച്ചുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം സമ്പ്രതി അയ്യനോട് ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു. "ദേവീവദനപ്രോക്തത്തെ നാൻ ശൊന്നേൻ. അതൈ മഹാരാജാ സന്നിധിയിലെ ധരിപ്പിക്കവേണ്ടിയത്. മേലും പൂജാവേളയിലെ ജഗദാംബികാപ്രസാദത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുകിറേൻ. രാജ്യത്തിലെ എവ്വളവ് സമാധാനമിരുന്താലും അരമനയ്ക്കുള്ളെ രാജകള്ളന്മാരിരുക്ക്." ആ സംവാദത്തിൽ യോഗീശ്വരന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മിക്കവാറും, തന്റെനേർക്ക് രാജകോപത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ, രാമയ്യൻ വഹിച്ചു, രാജകല്പനകളിൽ യഥാവസരം ചേർക്കുന്നതിന് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട അസ്ത്രങ്ങളാണെന്ന് മനസ്സിലായി, കേശവപിള്ളയുടെ രക്തത്തിന് അല്പമായ ചൂടുതട്ടി, അടക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും അടങ്ങാത്ത യുവാക്കത്തിളപ്പിൽ നിന്ന് ഇങ്ങനെ ഒരു മറുപടി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുപോയി "ലോകത്തിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡകള്ളന്മാരുള്ളതുപോലെ-"

ഹരിപ—(ശാന്തതകൊണ്ട് പദങ്ങളെ ദീർഘമായി ഉച്ചരിച്ച്) "ആമാ—ഇന്തക്കാലം കലികാലം താനെ?"

കേശ—(നയകോവിദനായ രാമയ്യനാൽ പ്രത്യക്ഷമായി തടുക്കപ്പെട്ടിട്ടും) "ദശാനനകാലമായ ത്രേതായുഗവുമായിരിക്കാം"

ശകലംപോലും മേഘം കൂടാതെയിരിക്കുന്ന ആകാശത്തിൽനിന്നു സൂര്യകിരണങ്ങളെ ഭേദിച്ച് വിദ്യുത് ശലാക ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നത് വായനക്കാർ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. അതിൻവണ്ണം തന്നെ കേശവപിള്ളയുടെ ശാന്തപ്രസന്നമായുള്ള മുഖത്തുനിന്നും ഗൂഢാർത്ഥോദ്ദേശ്യം കൂടാതെ പുറപ്പെട്ട ഒടുവിലത്തെ ജല്പനം

ബ്രഹ്മജ്യോതിസ്ഫൂൎത്തി പരിലസിക്കുന്ന ആ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ മഹിമാവിനെ ലംഘിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സ്വരൂപസംഗ്രാഹിയായ ഹൃദയക്ഷ്മാവെ ഭേദനംചെയ്തു. അനിമിഷതേജ്ജ് കാളുന്ന തീപോലെ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ശരീരം തീക്ഷ്ണപ്രകാശമായി. അദ്ഭുതം പെട്ടെന്ന് സ്വസ്ഥാനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് രാമയ്യന് യാത്രാനുഗ്രഹവും നൽകി പൂജാമുറിയിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു. ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ബുദ്ധിക്ക് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സംഭ്രമണത്തിന്ന മതിയായ കാരണമൊന്നും കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ, അയാൾക്കും ആ യോഗീശ്വരനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമതിക്ക് അല്പം വിഘാതം സംഭവിച്ചു. രാമയ്യനും കേശവപിള്ളയും അവിടെനിന്നും യാത്രയായ ഉടനെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ പുറത്തുവന്ന് വാതലടച്ചിട്ട്, ഒരു യുവമനുഷ്യക്കരടിയെ വിളിച്ച് ഈൎഷ്യാകോപങ്ങളോടുകൂടി ചില കല്പനകൾ കൊടുത്തു. അതിന്റെശേഷം ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ വരുത്തി, തനിക്കു ഒട്ടും താമസം കൂടാതെ ചന്ത്രക്കാറനെ കാണണമെന്നും, അതിലേയ്ക്ക് താൻ തന്നെ ചിലമ്പിനേത്തു ഭവനത്തിലേയ്ക്കു യാത്രചെയ്യാൻ തയ്യാറാണെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം ൪.

"ഏവംനിങ്ങടെ ഭാവമെങ്കിലതു ഞാൻ ചെയ്തീടുവൻസാദരം,
ഭാവംനോക്കിയുരച്ചിടാ മുടനതാണങ്ങിടുമേവൻഭാവവും"

അനുഗ്രഹശാപങ്ങൾക്ക് അധികൃതന്മാരായ പരമഹംസന്മാൎക്ക് ഭവിഷ്യദ്ദൎശനശക്തികൂടിയുണ്ടെന്ന് നാനാമതങ്ങളിലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. വൈദ്യശാരമായ ഒരു ശക്തികൊണ്ടെന്നഭാവത്തിൽ, മഹാരാജാവിന്റെ ധാരണത്തിനായി, ഹരിപഞ്ചാനനനാൽ സമാദിഷ്ടങ്ങളായ ചില വിപ്ലവങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തുതന്നെ സംഭവിച്ചു. രാജഭണ്ഡാരത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മോതിരം ചാക്ഷുഷവിദ്യകൊണ്ടെന്നു തോന്നുമാറ് ആ മുറിയിൽനിന്ന് അതിന്റെ ആവരണങ്ങളിലും ബലപ്രയോഗത്തിന്റെ യാതൊരു ചിഹ്നവും കൂടാതെ മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. കൊട്ടാരം അധികാരികളും ഭണ്ഡാരരക്ഷികളും ജഡജീവങ്ങൾ യോജിച്ചിരിക്കെ ആത്മവിയോഗം സംഭവിച്ചതുപോലെ വിഷമിച്ചു. മോതിരവിക്രയത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെ ഈ മോഷണം ശതഗുണീകരിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദീൎഘദൎശനഫലത്തെ ധരിച്ചിരുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിനു കൈലാസാചലാതാപീഠത്തിലേയ്ക്കു കയററവുംകൊടുത്തു. ദ്രഢമനസ്കനായ മഹാരാജാവിന്റെ നിഷ്കൎഷയായ കല്പനകൾകൊണ്ട് ഈ വൃത്താന്തം കൊട്ടാരമതിലുകൾക്കകത്ത് ഉപഗൂഹനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അധികൃതന്മാർ ഗൂഢമായ കാവലുകൾ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഉറപ്പിച്ചു. വിദഗ്ദ്ധചാരന്മാർ വിവിധവേഷങ്ങൾ ധരിച്ച് ജനഗൃഹങ്ങളിലെ അന്തൎവ്യാപാരങ്ങളെ ആരാഞ്ഞു എങ്കിലും, ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ ഭക്തിമാൎഗ്ഗപ്രചാരണമല്ലാതെ യാതൊരു വിശേഷസംഭവത്തിന്റെ അറിവും ആൎക്കും ലബ്ധമായില്ല. ആശ്ചൎയ്യകരമായ ഒരു മോതിരമോഷണത്തിന്റെ വാസ്തവം വെളിപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞ ഓരോ ദിവസവും, ദ്രോഹകേന്ദ്രം പരിചാരകചക്രത്തിനകത്തുതന്നെ എന്നുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ വെളിപാടിനെ മഹാ

രാജാവിന്റെ മനസ്സിൽ സംശയച്ചെടിയായി വേര് ഊന്നിച്ചു. എന്നാൽ അവിടത്തെ നിഷ്കന്മഷബുദ്ധി സുന്ദരഹാസ്പൃഷ്ടമായ തെളിവുകൂടാതെ യാതൊരു ദ്രൂഹ്യനേയും പ്രത്യേകം സംശയിപ്പാൻ സന്നദ്ധമാകാത്തതുകൊണ്ട്, അപന്യായമായുള്ള പീഡനങ്ങൾക്ക സംഗതിയുണ്ടായില്ല. അണ്ണാവയ്യന്റെയും മോതിരത്തിന്റെയും കഥകൾ ദിനാവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽ ക്രമേണ മറഞ്ഞു.

ഏതാനും മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് ഗ്രീഷ്മർത്തുവിൽ ഒരു പൌർണ്ണമിദിവസം അടുത്തു. സ്വപുത്രാഗ്രഹമാകുന്ന അപരാധത്താൽ അവഭ്രഷ്ടമായി ഏകാന്തനിശ്ശബ്ദരോദനം ചെയ്യുന്ന കഴക്കൂട്ടദേശത്തിനെ പാദസ്പർശത്താൽ സംശുദ്ധമാക്കിച്ചെയ്‌വാൻ ഹരിപഞ്ചാനനൻ എഴുന്നെള്ളുന്ന ശുഭരാത്രി സമാഗതമാകുന്നു. ആ മഹാമഖത്തിന്റെ പൂർവ്വദിവസം സൂര്യോദയത്തിനുമുമ്പ്, 'നാം' എന്നപദത്തെ പരസ്പരം ഉപയോഗിപ്പാൻ അവകാശമുള്ള രണ്ടു മഹാപുരുഷന്മാർ പരിചാരകാദി ജനങ്ങളെ ബഹുദൂരത്താക്കീട്ട് അത്യന്തഗൌരവമുള്ളതെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതായ ഒരു സംഭാഷണത്തെ രാജമന്ദിരത്തിനകത്ത് ഒരു പള്ളിയറയിൽവച്ച് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ജാമദഗ്ന്യനെപ്പോലെ കോപജ്വാലിഷ്ഠനായി ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ ഒരു പീഠത്തെ സംഭാവനംചെയ്യുന്നു. സംരംഭവേഗം, ധിക്കൃതി, ജസനം, സോൽപ്രാശസ്ഥിതി, അപഹാസം എന്നിങ്ങനെ തപോധർമ്മവിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരങ്ങളാൽ കലുഷമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ആ യോഗീശ്വരന്റെ സംകീർത്തനധാര, ആത്മോല്ലാസംകൊണ്ട് വികസിക്കുന്ന മുഖകമലത്തോടുകൂടി, ഉപധാനങ്ങളെ പരിരംഭണംചെയ്തുകൊണ്ട്, സ്വമഞ്ചത്തിൽ ശയിക്കുന്ന രവിവർമ്മാഭിധനായ യുവരാജകുമാരന്റെ നിദ്രാസക്തിയെ ദൂരീകരിക്കുന്നു. ഈ രാജകുമാരൻ 'സിംഹവിക്രമപരാക്രമ'നും ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാവിന്റെ നേർക്കുള്ള ഭക്തിയിൽ 'ഭരതസമാന'നും ആയിരുന്നു എന്നു കവികൾ കീർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതുകൂടാതെ, മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ വീര്യസമഗ്രതയെയും അതിലംഘിച്ച്, അനന്തരകാലീനനായ വേലുത്തമ്പിദളവായുടെ ക്രൂരതയാവിഹീനതപമെന്ന് ശങ്കിക്കാവുന്ന കഠിനമായ നീതിനിഷ്ഠയെ ഈ തരുണവയസ്സിലും അനാവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നൊരു കിംവദന്തിയും ഉണ്ട്.

ഇവിടന്നു് സരസകലാംഗങ്ങളിൽ അഭിരുചിയും പടുതയും രസികജീവിതത്തിൽ പ്രസക്തിയും കഥാകാലമായ തന്റെ ഈ കൌമാരദശയിലും പ്രദൎശിപ്പിച്ചിരുന്നു. മുഖംനോക്കാതെ പരേംഗിതങ്ങളെ നിരസിക്കുന്നതിൽ ഈ യുവരാജാവു് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധി ദുഷ്കീൎത്തിപൎയ്യവസായികളായ മാൎഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്ന യന്ത്രികളുടെ ദുരുപദേശങ്ങളിൽനിന്നു് അവിടത്തെ രക്ഷിച്ചു. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വൎയ്യത്തെയും കുടുംബത്തിന്റെ അഭിമാനത്തെയും സംരക്ഷിക്കയെന്നതു് അവിടത്തെ മുഖ്യദീക്ഷയായി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ മഹാരാജാവിന്റെ വിശ്വാസപാത്രങ്ങളായ കേശവപിള്ള മുതലായവരെ ആ നിലയിൽതന്നെ അവിടന്നും വരിച്ചിരുന്നു.

അടുത്തദിവസം ഉദയത്തിനുമുമ്പു്, താൻ ചന്ത്രക്കാറന്റെ അതിഥിയായി ചിലമ്പിനേത്തു് എത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് യാത്രഅറിയിച്ചിട്ടു്, തിരുമാടമ്പോടടുത്ത പ്രായംമാത്രം ചെന്നിട്ടുള്ള ആ രാജകുമാരനോടു ഹരിപഞ്ചാനനഗുരുക്കൾ തന്റെ ചില കപിപ്രേരണങ്ങൾ തുടങ്ങി. സൎവ്വവരാഭയനുള്ള ഭാവത്തിൽ അനന്തമുദ്രമോതിരത്തിന്റെ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് പ്രസ്താവം ആരംഭിക്കയും, കേശവപിള്ളയുടെ പേരിനെ ആ പ്രസ്താവത്തോടു സംഘടിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. യുവരാജാവിന്റെ മുഖം ആ ഉദയകാലത്തിലെ അന്ധകാരത്താലും ഗ്ലാനമായി കാണപ്പെട്ടു. തന്റെ ആത്മാവും കേശവപിള്ളയും വേറല്ലെന്നും, എന്നാൽ ശ്രീപത്മനാഭസ്വത്തായ വഞ്ചിരാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വൎയ്യത്തെ കാംക്ഷിച്ചുമാത്രം താൻ മിത്രാമിത്രഭേദംകൂടാതെ രാഷ്ട്രീയതത്വത്തെ വരിക്കുന്നതാണെന്നും ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഉപന്യസിച്ചു. ഏവനൊരുവനു ധൎമ്മസിദ്ധാന്തം, തീക്ഷ്ണബുദ്ധി, സ്ഥിരപ്രതിജ്ഞത, മരണധൈൎയ്യം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ അന്യാദൃശമായി കാണപ്പെടുന്നുവോ, അവൻ രാജ്യനയത്തിനു ആവശ്യംവേണ്ടതായ സന്ദൎഭയുക്തോപായങ്ങളെ അനുവൎത്തിക്കാതെ ധൎമ്മവാദിത്വംകൊണ്ടു് മഹാകാൎയ്യങ്ങൾക്കു് വിഘാതം വരുത്തിയേക്കാമെന്നും, ഇങ്ങനെയുള്ളവനെ രാജഹൃദയം ഗ്രഹിപ്പാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് രാജധൎമ്മവിലോപത്തിൽ പരിണമിച്ചേയ്ക്കാമെന്നും ആ യോഗി പ്രമാണസഹിതം പ്രസംഗിച്ചു.

യുവരാ—"അവിടന്നു് ഉള്ളിരുപ്പിൽ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള സർവ്വാധികാര്യക്കാർ, ദളവാമാരായിരുന്ന ആറുമുഖംപിള്ള, രാമയ്യൻ, അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള എന്നിവരുടെ കഥകൾ കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഇപ്പോൾപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളെല്ലാം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവരും താണസ്ഥിതികളിൽ നിന്നു്, അമ്മാവന്മാരെസേവിച്ചു്, വലിയസ്ഥാനങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു. അവരെപ്പോലെ കേശവനും—"

ഹരിപ—"വത്സാ! എന്തുചോദ്യമാണിതു്? നാം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ മന്ത്രിമാർ നമ്മുടെ മതാനുയായികളായിരുന്നു. കേശവന്റെ കുടുംബം, മതം, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, എന്തെന്നു് അവിടന്നു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നോ? മഹമ്മദീയരുടേയും നവയവനന്മാരുടേയും ഇഷ്ടത്തെ അവൻ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. മിത്രഭാവത്തിൽ ശത്രുവായിത്തിരിഞ്ഞു് വഞ്ചനതുടങ്ങിയാൽ ഈ രാജ്യമെവിടെ? രാജശക്തിയെവിടെ? അനുഗ്രഹസ്ഥാനികൾ മൂർഖന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെദർശനം ഇവിടത്തെ കുന്നുകളെയും മലകളെയും കവിഞ്ഞിരുന്നില്ലാ. അന്ധമായ പ്രതാപത്തെ ഇച്ഛിച്ചിരുന്ന അവർക്കു് മിത്രങ്ങളുടെ സ്വാധീനതയല്ലാതെ എന്തുബലം, എന്തു സന്നാഹം ഉണ്ടായിരുന്നു? അവരുടെ ആയുധാഭ്യാസവും പരിചയവും അതിതുച്ഛമായിരുന്നില്ലേ? അവർക്കു ദുഷ്കരമായ കാര്യങ്ങൾ കേശവനു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യങ്ങളല്ലേ? നമ്മുടെബുദ്ധിക്കു് ദൃശ്യമായതിനെ നാം ഇവിടെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. ദുരാപത്തുകൾനീങ്ങി എന്നു്, ധീമാനായമഹാരാജാവും സ്വസ്ഥചിത്തനായി വർത്തിക്കുന്നു. അഹോ! കഷ്ടം! അടുത്തനൂതനാർത്ഥോദയം—പ്രഭോ രാജകുമാരാ! നമ്മെ ധർമ്മപ്രചാരത്തിന്റെ കാംക്ഷയല്ലാതെ മറ്റെന്തുപ്രേരണംചെയ്യുന്നു? ആപത്തിന്റെ ഉദയം ഏറ്റവും അടുത്തിരിക്കുന്നു. മഹാകഷ്ടം! ശ്രീകാശിവിശ്വനാഥോരക്ഷതു!"

രാജകുമാരന്റെ മുഖത്തു് അസന്തോഷഛായ പ്രസരിച്ചു് അവിടത്തെ സൂക്ഷ്മപ്രകൃതത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ഹരിപഞ്ചാനനൻ രാജ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഉപദേശിപ്പാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതു് അവിഹിതമെന്നു് അവിടത്തേക്കു തോന്നി, മഞ്ചത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. ആ യോഗിയാകട്ടെ

അപമാനിതനായ ഗുരുവിന്റെ ഗൌരവഭാവത്തോടുകൂടി പീഠത്തിന്മേൽ ഇരുന്ന് ഒന്നു പുളഞ്ഞ്, പുഷ്യമിത്രസുംഗൻ, വൃഷലൻ എന്നിത്യാദി രാജഭൃത്യന്മാർ സ്വസ്വാമിനിഗ്രഹവും കിരീടധാരണവും ചെയ്തിട്ടുള്ള കഥകളെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. കേശവപിള്ള പോക്കുമൂസ്സാവർത്തകന്റെ ആശ്രിതനാകയാൽ ഹൈദരുടെ ചാരനാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഹൈദർ, മൈസൂർ രാജകുടുംബത്തെ സിംഹാസനഭ്രഷ്ടമാക്കിയതുപോലെ കേശവപിള്ള ഒരു കൂട്ടരെ നോക്കിയേക്കാമെന്ന് ബലമായ ഒരു സൂചകത്തെ ഊന്നി ഉറപ്പിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായം മഹാരാജാവും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഉപദേശിച്ചു. തനിക്കു ഗംഗാപ്രാന്തങ്ങളിൽ നദീജലകണവാഹിയായുള്ള വാതത്താൽ ശീതളമാക്കപ്പെട്ട ഏകാന്ത വനതലങ്ങൾ സുഖവാസദേശങ്ങളായി ഉണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ച് യാത്രയ്ക്കാരംഭിക്കയും ചെയ്തു. ബാലനായ രാജകുമാരൻ അല്പനേരത്തേക്കു കുഴങ്ങി. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കരത്തെ ഗ്രഹിച്ച്, തനിക്കു എന്തോ സംശയനിവൃത്തി വരാനുണ്ടെന്നും അതിലേയ്ക്കു കുറച്ചുകൂടി സ്പഷ്ടമായ അറിവു കിട്ടണമെന്നും ഉള്ള ഭാവത്തിൽ യോഗീശ്വരന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ നിരോധിച്ചു നിന്നു. യോഗീശ്വരന്റെ ആകൃതി ഒന്നു വളർന്ന്, ധ്രുവരാജകുമാരനെ സാക്ഷാൽ മഹാവിഷ്ണു എന്നപോലെ അദ്ദേഹം സ്വഹസ്തത്താൽ രാജകുമാരനെ തൊട്ടനുഗ്രഹിച്ച് തലോടുകയും, നിസർഗ്ഗമായ വാഗ്മാധുര്യപ്രവർഷത്തോടെ ഒരു രാജതന്ത്രോപദേശം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഏകഛത്രാധിപനായ സാർവഭൗമനോട് ദ്രോഹപ്രവൃത്തി തുടരുന്നവനെ കായവധം ചെയ്യാതെ തേജോവധം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന്, ഒരു നവരാജധർമ്മോപനിഷത്ത്, ആ ക്രിയയുടെ അനുഷ്ഠാനപദ്ധതി സഹിതം അരുളിച്ചെയ്യപ്പെട്ടത് കേട്ടപ്പോൾ രാജകുമാരൻ വീണ്ടും മഞ്ചാസനത്തെ അവലംബിച്ചു. തന്റെ ഉപദേശാഭിചാരം നിഷ്ഫലമായില്ലെന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനൻ സന്തോഷിച്ചു. ആ രാജകുമാരന്റെ അടുത്തണഞ്ഞ് കർണ്ണത്തിൽ സ്വകാര്യമായി "അണ്ണാവയ്യൻ തിരുമ്പിവന്തിരിക്ക്-അവൻ എറങ്ങുപോകലെ-ഇന്തവെടിയിറ രാത്രിയിലേയും അവനും കുമാരർ ഭക്തനാന കേശവപിള്ളൈ സുമന്ത്രരും സംഘടിത്താർ-ഹരോഹര! ഹരോ

ഹാ! എന്നാവെല്ലാം തമാശാകാണപ്പോകിറതൊ? അംബികെ-എന്നാംബാ—രക്ഷിക്കട്ടെ.” എന്നു മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് യോഗീശ്വരൻ തടിത്പ്രഭപോലെ മറഞ്ഞു.

യുവരാജ യോഗീശ്വരന്മാരുടെ സംവാദത്തിനിടയിൽ വലിയകൊട്ടാരത്തിനകത്തുതന്നെ മറ്റൊരു സംഭാഷണവും രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗുരുശിഷ്യന്മാർ തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിന് സാക്ഷിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ സംഭാഷണത്തെ തിരുവിതാംകോട്ടുകാരുടെ ഹൃദയസാക്ഷ്യപ്രകാരം കളങ്കരാഹിത്യം കൊണ്ട് പ്രഥമഗണനീയനായ കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവു തന്നെ കേൾക്കുന്നതിന് സംഗതിയായി. ഈ മഹാരാജാവിനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രജകളുടെയും, ചരിത്രകാരന്മാരുടേയും, ദേശസഞ്ചാരികളുടേയും അഭിപ്രായം ഐകകണ്ഠ്യേന സ്തോത്രപരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. മലിനരേഖാസംകലനം ഇല്ലാത്ത അവിടത്തെ യശസ്സുതന്നെ അവിടത്തെ അനസ്സമയമായ ഭാഗ്യമഹിമയെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ക്രൌര്യം, കാപട്യം, വഞ്ചനം, ദാന്ദവൃത്തി എന്നിത്യാദിയായ കുത്സിതവൃത്തികൾ അവിടത്തെ ഭരണനയത്തിലൊ കട്ടെ ദിനചര്യയിലൊ കട്ടെ ലവലേശവും സംഗിച്ചിരുന്നില്ല. സകല ഹൃദയങ്ങളാലും ആർദ്രമായുള്ള ഭക്തിസ്നേഹങ്ങളുടെ പരിപൂർണ്ണതയോടുകൂടി അന്നും, ഇന്നും, എന്നും ആരാധനീയനാവാനുള്ള പുണ്യസമ്പത്തിനെ അവിടത്തെ സുസ്ഥിരമായ ധർമ്മതല്പരത സമ്പാദിച്ചു. ‘ധർമ്മരാജാവ്’ എന്ന ശാശ്വതവിഖ്യാതിയെ സമ്പാദിച്ച രാമവർമ്മമഹാരാജാവു തന്നെ അന്നത്തെ പ്രജാസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനും ആയിരുന്നു. സ്വപ്രജകളുടെ സന്താപങ്ങളേയും അഭിലാഷങ്ങളേയും ചാരമുഖേന ഗ്രഹിച്ച്, അന്നന്ന് അനുകരണീയങ്ങളായ നിവൃത്തികളെ അരുളി, സ്വരാജ്യരക്ഷണം ശ്രീപത്മനാഭനിവേദിതമായ ധർമ്മമെന്ന് സങ്കല്പിച്ച് നടത്തിവന്നു. മഹാവിഷ്ണുപ്രസാദത്താൽ രാജസവീര്യസഹിതം ക്ഷമാദി ഗുണസമ്പത്തും, ലക്ഷ്മീപ്രസാദത്താൽ ഐശ്വര്യവും, ബ്രഹ്മപ്രസാദത്താൽ സൌന്ദര്യദീർഘായുസ്സുകളും, സരസ്വതീ പ്രസാദത്താൽ കവനവൈദുഷ്യവും, മഹേശ്വരപ്രസാദത്താൽ ഖലസംഹാരകത്വവും, പാർവ്വതീപ്രസാദ

ത്താൽ സ്ഥാനോപയുക്തമായ ശക്തിയും, ഗജാനനപ്രസാദത്താൽ കാര്യനിർവിഘ്നതയും, സുബ്രഹ്മണ്യപ്രസാദത്താൽ സംഗ്രാമവിജയിത്വവും സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു പുണ്യശ്ലോകന്റെ നാമധേയത്തെ മഹാജനങ്ങൾ ഇന്നും നിർവ്യാജഭക്തിപൂർവ്വം കൊണ്ടാടുന്നു.

ഒരു സംഭവദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ, വലിയകൊട്ടാരത്തിലെ പലഹാരപ്പുരപ്പടിവാതിൽ തുറന്നുനിൽക്കുന്നു. അതിനകത്തോ, പുറത്തുസമീപത്തോ, ആ ശാലയുടെ ഭാഗ്യവാന്മാരായ ഇരിപ്പുകാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണ്മാനില്ല. മുൻഭാഗത്തുകൂടി കൊട്ടാരത്തിലെ ജോലിക്കാർ പലരും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഗതാഗതം ചെയ്യുന്നു. അവരിൽ അതിദുർമ്മദനായുള്ളവനും അത്യാകർഷണശക്തങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സംഭാരസ്ഥലമായ ആ ശാലയ്ക്കകത്തേക്കു കടപ്പാൻ, എന്നുവേണ്ടാ, കണ്ണിടാൻപോലും ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവരെല്ലാവരും ആ ഹവ്യശാലാഹോത്രിയുടെ വക്ത്രതുണ്ഡത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായുള്ള ജിഹ്വാജ്യാകോദണ്ഡത്തിന്റെ നീളവും, മുനമൂർച്ചയും, കൊല്ലാക്കൊലചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയും, നല്ലതിന്നണ്ണം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പലഹാരപ്പുരയുടെ മുഖമുറിയിൽ ഉയർന്ന 'മെത്താണം' ഒന്നു, ഹോത്രിഭൂദേവന്ന് അനന്തശയനം ചെയ്യാൻ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മററു ഭാഗങ്ങളിൽ, നിരത്തിവയ്ക്കപ്പെട്ട പത്തായം, ഭരണി, മൺകലം, ഉരുളി മുതലായ സാധനങ്ങളും കാണാമായിരുന്നു.

ആരും പ്രവേശിക്കാത്തതായ ഒരു മുറിക്കകത്ത് പ്രഭാതത്തിൽ വ്യായാമത്തിനായി സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ വിശേഷിച്ചൊരുദ്ദേശ്യവും കൂടാതെ മഹാരാജാവ് പ്രവേശിച്ചു. അവിടന്ന് എഴുന്നെള്ളുന്നതിനെ അങ്ങുമിങ്ങും നിന്നുകണ്ട ആളുകൾ അത്യാദരത്തോടു 'മുഖംകാണിച്ച്', അവരവരുടെ പണിക്കായി ക്ഷണത്തിൽ പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. മഹാരാജാവ് പലഹാരപ്പുരയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, "സ്വാമീ, സ്വാമീ" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് വാതുക്കൽ ഒരാൾ വരികയാൽ, അവിടന്ന് ഒരു പത്തായത്തിന്റെ പുറകിൽ മറഞ്ഞു. രണ്ടാമതായി ആ സ്ഥലത്തെത്തിയ നമ്മുടെ കേശവപിള്ള 'സ്വാമി'യെക്കാണായ്കയാൽ വാതൽപ്പടിയിൽ കയറിനിൽപ്പായി. ഹരിപഞ്ചാ

നാനന്റെ തപോവാടത്തിൽ ഉദ്വേഗപ്രാഗത്ഭ്യത്തോടു് ചെന്നു് വിദ്യാഭ്യാസിയായി വാസംചെയ്ത ഉദ്ധതൻ, ശാന്തനും ലളിതശീലനുമായ ഒരു കോമളയുവാവായി അപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടു. കുറെ കഴിഞ്ഞു്, പലഹാരപ്പുര സംസ്ഥാനാധിപന്റെ ആഗമനമായി. ചാക്യാന്മാരുടെ പാഞ്ചാലീസ്വയംവരകഥാപ്രസംഗങ്ങളിലെ 'പൊണ്ണബ്രാഹ്മണ'രൂപസങ്കല്പത്തിന്റെ 'അസ്സൽ' ഈ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നിരിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ നിന്നു്, അയാളുടെ ആകൃതിഗ്രഹണം ഒരുവിധം സാധിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ, മൂക്കിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടു് വായും ചുണ്ടും ചുകന്നു് തഴമ്പിച്ചു്, കീഴ്ചുണ്ടിന്റെ ഇരുഭാഗത്തും അരഅംഗുലം വീതം നീളത്തിൽ ദംഷ്ട്രാകൃതിയിൽ രണ്ടു ചാലുകൾ വീണിട്ടുള്ളവ അയാളുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനത്തിനു അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന സംഗതിയെക്കൂടി ഇവിടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. നാമകരണമുഹൂർത്തം മദ്ധ്യമമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, 'വെങ്കിടേശ്വരൻ' എന്നു് സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട ബാലൻ വൃദ്ധചര്യയിൽ 'മാമാവെങ്കിടൻ' ആയി കലാശിച്ചു. 'വെങ്കിടലനപാഠികൾ' എന്നിത്യാദിബഹുമാനസൂചകങ്ങളായ പദങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചാലും, വെങ്കിടേശ്വരണ്ണാവി ചെകിടനെന്നു നടിച്ചുകളയും. സംബോധനയിൽ 'വെങ്കിടമാമാ' എന്നും പ്രഥമപുരുഷപദമായി 'മാമാവെങ്കിടൻ' എന്നും അയാളുടെ ഇച്ഛാനുസാരം ശരിയായി അഭിധാനംചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശ്രദ്ധയെ ലഭിപ്പാൻ മഹാരാജാവായിരുന്നാലും വിഷമിക്കുമായിരുന്നു. 'മാമാ' എന്നുമാത്രം പ്രയോഗിക്കുന്ന കന്നാന്മാർക്ക് പലഹാരപ്പുരയെ മുഴുവനും അയാൾ നീർവാർത്തു് ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

മാമാവെങ്കിടനു് പല നിലവേഷങ്ങളുണ്ടു്. കെട്ടാതെ വിതിർത്തിട്ട കുടുമ, നാഭിക്കു താഴെവച്ചു ധരിച്ചു് മുട്ടോളംമാത്രം എത്തുന്ന വാൽക്കാറിത്തോർത്തുമുണ്ടു്, സാഹസികത്വം, പ്രമാണിത്വം, ഞെക്കുവിളി എന്നിവകളോടുകൂടിയ പലഹാരപ്പുര മൂത്തണ്ണാവി; തലയോടുചേർത്തു് ഇറുക്കിക്കെട്ടിയ കുടുമ, ചന്ദനഗോപി, നിലത്തിഴയുന്നതും കടവയററിൽവച്ചുടുത്തതും ആയ കോട്ടാറൻ ഇരട്ടപ്പാവുമുണ്ടു്, വലിയ തീയൻകല്ലുകൾവച്ചു കടുക്കൻജോടി, ഉരുക്കൻ ഉരുട്ടുമോതിരക്കൂട്ടം, പാവുമുണ്ടുകളുടെമീതെ ധരിച്ചുള്ള സ്വർണ്ണക്കരത്തോരണം, ശൃംഗാരക്കുഴമ്പരത്വം, കാഹളകണ്ഠത്വം,

പ്രഹ്ലാദചരിതം എന്നിവകളോടുകൂടിയ കഥകളിഭാഗവതർ; മദ്ധ്യത്തിൽ കെട്ടോടുകൂടിയ കുടുമ, മുരിങ്ങക്കാ ഭസ്മക്കുറി, നെറ്റിയിൽ പതിച്ച ചന്ദനഉരുള, ചെവിക്കിടയിൽ തുളസി, രുദ്രാക്ഷക്കടുക്കൻ, വേണ്ടിവന്നാൽ പണയം വയ്ക്കുന്നതിന് ഒന്നൊരണ്ടോ മോതിരം, നാഭിച്ചുറ്റിലുടുത്ത് മുട്ടിന ഒരുചാൺ താഴെ എത്തുന്ന പാണ്ടിക്കട്ടിമുണ്ട്, കക്ഷത്തിൽ മടക്കപ്പുടവ, വലിയ ഓലക്കുട, മുറുക്കാൻപൊതി, ചതയൻപാക്കുവെട്ടി, സർവ്വഗുണദോഷകഥനം, 'നാഴികതികച്ചൊരുനാൾവാഴ്വനില്ലൊരെടത്തും' എന്നു സമ്മതിച്ച ബ്രഹ്മജ്ഞാനിവര്യന്റെ സഞ്ചാരിത്വം, എന്നിവകളോടുകൂടിയ സമുദായാംഗം—ഇത്യാദി ഭാവഭേദങ്ങൾ അയാളെ അപരിജ്ഞെയനാക്കാതെ പരിചിതലോകത്തിന് 'ശുദ്ധസ്ഫടികസങ്കാശൻ' എന്ന് വിഷമംകൂടാതെ ഗ്രഹിപ്പിപ്പാൻ ഒരു ടീകയായി ഉപയോഗപ്പെട്ടു. രാമാവെങ്കിടന് അറുപതിൽപരം വയസ്സുണ്ടെങ്കിലും ദേഹശക്തി, ഉത്സാഹശീലം, സരസവചനത്വം, മനോലാളിത്യം എന്നിവകളോക്കുമ്പോൾ, അയാൾ ബാല്യാവസ്ഥയിൽ നിന്നും യൌവനപ്പടിയിലെക്കു കയറാത്തതിന് അപേക്ഷ ബോധിപ്പിച്ച് തീർച്ചയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്നതെയുള്ളു എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

നീട്ടെഴുത്തു കേശവപിള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ നിത്യപൂജാമൂർത്തികളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ആ യുവാവിന്റെ ആകൃതിഗുണങ്ങളെയും ബുദ്ധിവിശേഷങ്ങളെയും സ്തുതിക്കുന്നതു് സർവലോകബന്ധുവായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ മാദ്ധ്യാഹ്നികാനുഷ്ഠാനമായിരുന്നു. തന്റെ ഉദ്യോഗശാലയുടെ ഗോപുരപാലകനായി നിൽക്കുന്ന കേശവപിള്ളയെ രാമൻ കണ്ടയുടനെ 'ലീലാഗോപകുമാരവരരെ' എന്നും, പിന്നീടു അടുത്തുചെന്നു് ആ യുവാവിന്റെ തലയിലും തോളിലും തലോടിക്കൊണ്ടു്, 'വദനസുധാകരകലിതാമൃതരസ,' എന്നും ഗാനംചെയ്തു.

കേശവ—"ഇങ്ങു് അകത്തുകേറണം. പാടേണ്ടകാലമല്ലിതു്-അടിയന്തരത്തിൽ ഒരു സ്വകാര്യം പറവാനുണ്ടു്. ഒരു വാതലിങ്ങനെ തുറന്നിട്ടിരുന്നാൽ കണ്ടവർകേറി, പൊന്നുതമ്പുരാന്റെ

മുതലിനെ കൊണ്ടുപോകില്ലയൊ? അതുകൊണ്ട് മാമന് ചേതമില്ലെന്നായിരിക്കാം?”

മാമൻ—(വലതുകരത്തിലെ ചൂണ്ടുവിരൽ നീട്ടി, അങ്ങനെ ഒരു ക്രിയ നടക്കുക അസാദ്ധ്യമെന്ന് കാണിച്ച്) “ഏറിനാക്കാൽ ‘ദുശ്ശാസനന്റെ രുധിരം’ താനിങ്കെ”—(ദാനശീലത്തെ അഭിനയിച്ച് രണ്ടുകൈകളും മലർത്തിനീട്ടി) “കൊണ്ടുപോട്ടുമപ്പേൻ—രാശാ മുതൽ താനേ—എല്ലോരും ശാപ്പിടട്ടും. നിറയശ്ശാപ്പിടട്ടും. എങ്കപ്പേൻ വീട്ടുമുതലാ? രാശാ, രാജ്യത്തുക്കെ തോപ്പനാരാച്ചേ-കൊഴന്തകൾ കൊണ്ടുപോഹട്ടും—കളവാണ ഇങ്കെ ഏറാതാ? അതുനടവാതു്—അന്തയവൻ പിഴച്ചിതു്! അടെ! രാശാ താനിങ്കെ ഏറുവനാ?” (വാതുറന്ന് കബന്ധനാട്യത്തോടുകൂടി) “വിഴങ്ങ്ഗിടുവൻ—ഒരെവിഴങ്ങ്ഗ്! രാശാ, കീശാ, എല്ലാം മാമൻകിട്ടെ ‘ഗോത്രനാഥന്മാരെല്ലാരും, അത്രവന്നുവണങ്ങുന്ന’-അപ്പടിയാക്കും. പെരിയരാശാ, ഇന്തഉലകിലെ വലുന്തവർതാനേ? വിലേ, ഒനക്കൊരുമണ്ണും പഴങ്കതൈ തെരിയാതു്-കോപപ്പെടാതും, ഉസ്സീ! ഒന്നുടെ കാര്യത്തെ ശൊല്ലിമാട്ട്-വെടിയുംമുന്നെശൊല്ല്—എന്ത ഉർവശി? എന്തമേനകൈ, രംഭൈ, തിലോത്തമൈ? എൻ കഴന്തസ്ക്കു നാലുമിരുക്കട്ടും പിള്ളായ്-എവളവാനാലും നമ്മാൾക്ക്, ധർമ്മദാരംഗൾ താനെ?”

കേശവ—“ആട്ടിപ്പാട്ടി വിളിക്കുംപോലെ കൂപ്പാട്ട കൂടാതെ വർത്തമാനം പറയണം, മാമാ. അതിസ്വകാര്യമായിട്ടുള്ള ഒരുകാര്യം പറവാനുണ്ട്, മററാരെയും വിശ്വാസമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് മാമന്റെ അടുത്തു വന്നത്- കിടന്നുവിളിച്ചാൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നടത്തും കേൾക്കും.”

മാമാ—(ഗായകനായ തന്റെ ശബ്ദം ധിക്കരിക്കപ്പെട്ടതിനാലുണ്ടായ നീരസത്താൽ, അത്യുച്ചത്തിൽ) ‘ഭോഗീന്ദ്രഭോഗശയനം ഭുവനൈകനാഥം’. കേൾക്കട്ടുമേൻ—അങ്കേ—പെരിയ രാശാതാൻകേൾക്കട്ടും. അവരുടെ കൃതിതാനേ മാമൻ പാടറതെല്ലാം.”

കേശവ—“ഇതെന്തുനാശം! ചെവിതരാഞ്ഞാൽ കാര്യം എങ്ങനെപറയും? വായേ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ട്, കൂപ്പിടാനെ കോപ്പുള്ളൂ.”

മാമാ—(കേൾക്കാത്തഭാവത്തിൽ സ്വകാര്യമന്ത്രമായി) "കൊഞ്ചംമലപ്പൊടിസാപ്പട്—"

കേശവ—(അക്ഷമനായി) "അതല്ലാഇപ്പോഴത്തെആവശ്യം"

മാമാ—(വാമാത്രമേയുള്ളു എന്നു മുമ്പുണ്ടായ ആക്ഷേപത്തിനു പ്രത്യാക്ഷേപമായി) "ഒനക്ക് വായ്, കീയ്, വയർ, കിയർ, ഒരെളവുമില്ലെ. ഇതൊ, ഇന്ത ഡാപ്പെക്കൾ- അഷ്ട വൈദ്യർക്കും തെരിയാത്തയോഗം. പഞ്ചസാരപ്പൊടി ഇതൊളു വളവ്, ശീനക്കൽക്കണ്ട് കൈയ്യൊണ്ണു, പൂനാക്കങ്കമപ്പു നല്ല രെണ്ട്, അറബിപ്പനിനീർതുടംമുക്കൽ, നമ്മനാട്ടേലത്തരി പനി രെണ്ട്, തോവാഴ ഇലിമിച്ചംപഴച്ചാറിലേ,-വേണമാനാൽ കൊഞ്ചം കരമനയാത്തുജലവും,—ശെത്ത്, കലമ്പ്യ, കടിച്ചുണ്ടാക്കാൽ, 'സുരഭിലകസൂമൈവിരാജമാനം'—അപ്പടി, നവരസംവഴിയു ണ്ടെ ഇരിപ്പാൻ!"

കേശവ—"തിന്നാനം കടിപ്പാനമല്ലാ ഞാനിപ്പോൾവന്ന ത്- തിരുമനസ്സിലെ ഒരു കാര്യത്തിനാണ്."

മാമാ—"ആമാമാ! രാശാകാര്യമാ? പോച്ചൊല്ല്! അവ ഉവഷ്മാച്ച് സേവിക്കിറേൻ- പത്തുപറനെല്ലുടമൈ—വീരശങ്കി ലി തന്തുട്ടിതാ?"

കേശവ—"മാമന്റെ തലമുതൽ ഉള്ളങ്കാലുവരെ പന്തി രുകോൽ ച്ചുററിൽ പക്കം, ഇടപ്പക്കം, കൊച്ചുമഠപ്പള്ളി, തേവാരപ്പുര, ഹോമപ്പുര, കളരി, മാർത്താണ്ഡമഠം, സാക്ഷി, ഉപ്പുമാനം, ഗണപതിഹോമപ്പുര, ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെ ചോറു ററം എവിടെവിടെ എന്നു ഞാൻ യമപടംപോലെകാണിക്കാം."

മാമാ—"'കേശവ വദതവ വചസാമാമക ചേതസിമോദം വളരുന്നാധികം'- അടേ! വിളയാട്ടുക്കശൊന്നതെല്ലാം കാര്യമാ യെടാതെ. രാശാവിടത്തിൽചൊല്ലടാതെ- കെട്ടുത്തുടാതുംപിള്ളാ യ്! എന്നാപ്പൻ സവ്വാധിയാനാൽ എൻപിള്ളെകാര്യത്തെയും വിശാരിച്ചുക്കൊ- വെങ്കിടൻ മണ്ണുക്കടിയിലെപോട്ടുട്ടുവാൻ. അ വനെപാട്ടുക്കു, ഒപ്പാട്ടുക്കു, പലഹാരത്തുക്കും വിടാതെ. ഒംങ്കു ടി എഴുതുറാനെ? -എങ്കെയാവതു ,കൈതാങ്കി ശാപ്പാട്ടുക്കവഴി കൊട്ടുത്തുവിട്ട്. ഹരിഹരി! കേശവപിള്ളയ്ക്കു മാമന്റെ സമാ

ശ്ശമല്ലിയൊകാണണം.? പരീക്ഷിച്ചുകൊള്ളു. രാജാ,അന്നദാന പ്രഭുകാര്യം- കേശവപിള്ളയുടെനിദേശം- മാമാവെങ്കിടൻ ത്രിലോകസ്വർഗങ്ങളെ പൊടിപെടുത്തുവ്വിയൊ? ശൊല്ലു- കാര്യത്തെ അല്ലാം ശൊല്ലു്- മൂന്നുശെവിയാലെകേൾക്കിറേൻ.”

കേശവ—“മാമൻ ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ എന്നൊരാളെ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?”

മാമാ—“കേട്ടിട്ടുണ്ടാനൊ? ആ അറൈകെട്ടുപ്പിടാപ്പുണ്യവാളനെ അറിയുമെന്നോ? ഓഹോ! ‘ഞാനറിയുമെന്നല്ലവൻ നൂനമെന്നെയുമറിയും’”

കേശവ—“അവിടെ നാളെകാലത്തു് ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമി പോകുന്നുണ്ടു്.”

മാമാ—“അന്ത ധൂമകേതുവാ? ആനാൽ കലിപുരുഷ്കരാച്ചു്! ‘ഉത്സാഹിനാധകലിനാ’—”

കേശവ—“ഉറച്ചുകിടന്നു് വിളിക്കരുതെൻറമാമാ-”

മാമാ—(അട്ടഹാസംചെയ്യുംവണ്ണം- യോഗീശ്വരനെഭേദിച്ചും) ‘ജാതിയിന്നതെന്നിവനറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ’ (കേശവപിള്ളവാ പിടിച്ചുമത്തിവിട്ട ഉടനെ) ‘ജാതിധർമ്മമിവനിന്നതെന്നുമുണ്ടോ’ (കേശവപിള്ള ദേഷ്യത്തോടുകൂടി മാമാവെങ്കിടനെപിടിച്ചു കലുക്കി) ‘ഇന്നു പാതകപുണ്യങ്ങളെന്നതിവനുണ്ടോ’—” കേശവപിള്ള കയറ്റു അവിടെ നിന്നു പോകാൻ ഭാവിച്ചു.

മാമാ—“നില്ലപ്പാ, ശൊല്ലപ്പാ!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മൌനത്തെ അവലംബിച്ചു്, കഥകളിയിൽ മഹർഷിവേഷക്കാരെപ്പോലെ കാലിന്മേൽകാലുമിട്ടു് ജപത്തോടുകൂടി ഇരിപ്പായി.

കേശവ—“നാളെക്കാലത്തു ചിലമ്പിനേത്തു എത്താൻ തയ്യാറുണ്ടോ? (മാമൻ കഥകളിക്കാരുടെ രീതിയിൽ സമ്മതത്തെ അഭിനയിച്ചു)- “അവിടത്തെ മേളങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞുവാണം.” (അത്രവേണ്ടവൊ എന്നു ശിരസ്സും കരങ്ങളും കൊണ്ടു ചോദ്യംചെയ്തു). നിസ്സാരമായ സംഗതിപോലും, ഒന്നും വിട്ടുപോകരുതു്” (ഛേ! ഛേ! ഒന്നും വിടുകയില്ലെന്നു് അഭി

നയിച്ചു). തിരുമനസ്സിലെ ക്ഷേമത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു കാൎയ്യമാണ്- തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കുവേണ്ടി അന്നു ജീവൻ കളയേണ്ട ആളാണ്.” (തന്റെ ഭക്തിയോടുകൂടിയ ശുശ്രൂഷകപാത്രമായ ഉണ്ണിയാണ് മഹാരാജാവ് എന്നു അഭിനയിച്ചു- കേശവപിള്ള തന്റെ സ്വരത്തെ വളരെതാഴ്ത്തി) “ഇപ്പഴത്തെ ആ മോതിരസംഗതിയുണ്ടല്ലൊ—” മാമാ വെങ്കിടൻ ചാടി എഴുനീറ്റു. താൻ തന്നെ ശത്രുസംഹാരംചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് അതിരൌദ്രത്തോടുകൂടി അഭിനയിച്ചു. കട്ടമയെമുറുക്കിക്കൊണ്ടു ‘പ്രമദാവനമിതു ഞങ്ങൾക്കിന്നൻ’ എന്നു പാടി, ഏകദേശം ആട്ടവും തുടങ്ങി. പിന്നീടു, തിരിഞ്ഞുനിന്ന് കേശവപിള്ളയോടു ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു. “പൊറുത്തുകൊ, അപ്പൻ! ഇതെല്ലാം കേശവൻ കുഞ്ഞുടെ വിനോദത്തുക്ക്. അങ്കെപോനാൽ മാമാ വെങ്കിടൻ ‘രാജമന്ത്രീസമൊലെ’- ഇങ്കെ അലുവലുക്കാർ? ചോദ്യം വന്തുട്ടാൽ—”

കേശവ—“അതിനെല്ലാം സമാധാനമുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാം. മുറുകിവരികയാണെങ്കിൽ കാൎയ്യത്തെത്തന്നെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചേക്കാം. അടിക്കടി തിരുമുമ്പിൽചെന്നുപദ്രവിക്കാതെ, ഇങ്ങനെയുള്ള ചില്ലറകാൎയ്യങ്ങൾ ഉപ്പും ചോറും തിന്നുന്ന നാം തന്നെ സാധിക്കണം. ഞാനിനി പകടശാലയിൽപോകട്ടെ-അപകടമൊന്നുമുണ്ടാകരുതു്- സ്ഥലം, വീടു, ആളുകൾ—ആണും പെണ്ണും—കാൎയ്യക്കിടപ്പ്,നടപടി,എല്ലാം ഒന്നും വിടാതെ സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു പോരണം. മിടുക്കുണ്ടെങ്കിൽ എത്രകൌശലം കൊണ്ടെങ്കിലും സ്വാമിയാരെയും സൎക്കാരിയെയും ഒന്ന്—” (നഖംചുരണ്ടി നേത്രവിക്ഷേപംകൊണ്ടു്) ‘പിണക്കാമൊ’ എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു.

മാമാ— (കാൎയ്യസ്ഥനായി) “അന്തബ്രഹ്മരക്ഷസ്സാക്കളിടത്തിലെ പോറതെ തിക്തകകഷായമാട്ടമിരുക്ക്. ആനാലും അന്നദാനപ്രഭു സ്വാമികാൎയ്യത്തിലെ മാമാവെ ‘പങ്കജാക്ഷപാഹി ശൌരെ!’ (പ്രാൎത്ഥനകൊണ്ടു വിക്രമനായിട്ടു്) രണ്ടാളുപ്പുരകളെ രാമരാവണരാക്കമാട്ടേനാ?— എൻ കഴുത്തയാനാൽ ഒരു വായ് മലർപ്പൊടി ശാപ്പിട്ടുക്കൊണ്ടുപോ”

കേശ—“വേണ്ടമാമാ- വയറു പത്തായംപോലെ വീൎത്തിരിക്കുന്നു.”

മാമാ—"കള്ളപ്പയൽ! കാലത്താലെ പഴഞ്ചിക്കലത്തിലെ മുംഗിയ്യൂട്ടാനാക്കും. (കേശവപിള്ള തലകുലുക്കി) ആമാ-തലകുലുക്ക്. ഒൻകച്ചവടമെല്ലാം നമുക്കു തെരിഞ്ചാച്ച്! അന്ത അണ്ണാക്കട്ടി കറുത്തവാവാട്ടം തിരുമ്പിവന്തിരുക്കിറാനേ—അവനെങ്കെ പോയിരുന്താൻ? ഏൻ തിരുമ്പിവന്താൻ? അവനാടത്തിൽ ഉനക്കെന്ന ഇടപാട്?

കേശ—"ഉറക്കത്തിലെ കിനാവിനെ പകൽ പുലമ്പിക്കൊണ്ടു നടന്നാൽ വല്ലവരും ഭ്രാന്തനെന്നുപറയും."

മാമാ—"കഴുവുക്കുകഴുത്തെക്കൊടാതുംപിള്ളായ്. ഉറന്തകണ്ണാലെ കണ്ടതു് കിനാവാ? (വിനോദവാർത്ത എന്നഭാവത്തിൽ) ചിന്നപ്പയൽ! രാത്രിയിലെ 'അഃങ്ങോടടൻ പുനറിങ്ങോടടൻ,, അപ്പടിപോറപോതു ആരാവതു രണ്ടുപോട്ടുടാവടിക്കു മാമനും തുടർന്തേൻ. (ഗൌരവത്തിൽ അഭിനന്ദനായി)അന്തഅണ്ണാക്കയ്യിലെ ചാരക്കെന്നത്തെ?— കടിക്കാറപ്പയൽ! നീമുന്നുക്കവരുവാൻ! തെള്ളിവിട്! അന്തമോതിരം കഴന്തകളെ തുങ്കറുതുക്കും വിടറതില്ലെ—" മാമന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പൂർത്തിയാവാൻ സമ്മതിക്കാതെ അയാളെ ഉന്തക്കൊട്ടു പിടിച്ചുതള്ളീട്ടു് കേശവപിള്ള പകടശ്ശാല*യിലേക്കും, വാതലിനെ വലിച്ചുചാരിക്കൊണ്ടു മാമാ വെങ്കിടൻ തന്റെ യാത്രക്കു് സ്വന്തംചില ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്വാനും തിരിച്ചു. പത്തായത്തിനിടയിൽകൂടി മാമാ വെങ്കിടന്റെ അഭിനയങ്ങളെ കണ്ടപ്പോളുണ്ടായ ചിരിയെ അമർത്തുന്നതിനു്, ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമത്തെ തടയുവാനുണ്ടായതിലും അധികം വൈഷമ്യം മഹാരാജാവിനു നേരിട്ടു. അന്നുതന്നെ മാമാ വെങ്കിടന്റെ മകനു് പകടശ്ശാലയിൽ എഴുപണവും മാമനു അഞ്ചുപറനെല്ലു ഉടമയിൽ കൂടുതലുംപതിഞ്ഞു. ഈ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആ ബ്രാഹ്മണൻ കേട്ടപ്പോൾ, കേശവപിള്ളയോടന്നുണ്ടായ കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ ഫലമെന്നു് അയാൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. അണ്ണാവയ്യനെക്കുറിച്ചു് മാമൻ ചെയ്ത പ്രസ്താവനകൾ കേട്ടപ്പോൾ സ്വപ്നവിഭ്രമമൊ എന്നു മഹാരാജാവു് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു എങ്കിലും,

---

* സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടെ ആഫീസ്

തന്റെ ചാരന്മാരും തോല്ക്കുന്ന സംഗതിയിൽ കേശവപിള്ളയുടെ ദൃഷ്ടി എത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് സന്തോഷിച്ചു. യാദൃഛികമായി കിട്ടിയ ആ അറിവിന്മേൽ യാതൊരു ക്രിയകളും പുറപ്പെടാതെ, തന്റെ ബുദ്ധിമാനായ സേവകൻ കൈയ്യേറ്റു നിർവ്വഹിക്കുന്ന അന്വേഷണത്തെ പര്യ്യവസാനംവരെ അയാൾ തുടരട്ടെ എന്നുള്ള നിശ്ചയത്തെക്കൊണ്ടു അവിടത്തെ തൽക്കാലചിന്തകളെ സമാപിപ്പിച്ചു. മാമനെ ഭരമേല്പിച്ച ദൌത്യം ഫലപ്രാപ്തമായില്ലെങ്കിലും അപകടത്തിൽ പര്യ്യവസാനിക്കാതെ കഴിയണേ എന്ന് ഒരു പ്രാർത്ഥനയും അവിടത്തെ അകക്കാമ്പിൽ നിന്നു വന്നു.

അദ്ധ്യായം ൭.

"സാദരംനിജചാരനോതുമൊഴിയിതു, സാധുവല്ലകഥയിതു;
ശോഭമിതിനുടയൊവിരവമിതറികനീ, കേവലം പരനാരിയിൽമോഹം"

മുമ്പിൽ പിടികിട്ടാത്ത അണ്ണാവയ്യൻ രണ്ടാമതും കൃത്രിമരംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നവാൎത്തയെ ഉടൻതന്നെ യുവരാജാവു് മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. ആ വൃത്താന്തം അറിഞ്ഞിരുന്ന മഹാരാജാവു് മുഖത്തിൽ 'വിശേഷ'ഭേദമൊന്നും കൂടാതെ അതിനെ ശ്രവിച്ചതിന്റെ ശേഷം, യുവരാജാവിന്റെ കൗശലങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുവായും, സംസ്കൃതപാഠങ്ങളെക്കുറിച്ചു്, പ്രത്യേകമായും, ചിലതെല്ലാം ചോദിച്ചു്, ചില സമ്മാനങ്ങളും അണ്ണാവയ്യന്റെ സംഗതി മററാരും അറിയരുതെന്നു ഒരു കല്പനയും നൽകി രാജകുമാരനെ അയച്ചു. ഒരു സമയത്തു ചിലമ്പിനേത്തു ഭവനത്തിന്റെ അടുത്തു് തെക്കുവശത്തുള്ള ഒരു നാലുകെട്ടിൽ, ഗൃഹസ്ഥജീവിതത്തെ പരമാനന്ദപരിപൂൎണ്ണമാക്കിത്തീൎക്കുന്ന വിവാഹക്രിയയ്ക്കു്, അവശ്യം വേണ്ടതായ ഒരു മനപ്പൊരുത്തപരീക്ഷ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇവിടെ ശ്രീപത്മനാഭസേവിനി (ഈ സ്ഥാനം അന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല) വഞ്ചിധൎമ്മസംവൎദ്ധിനി രാജരാജേശ്വരി ഉമയമ്മമഹാരാജ്ഞിയാൽ സൽകൃതനും, വിശ്രുതധീരനും, ശസ്ത്രാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനും ആയിരുന്ന കോട്ടയത്തു് കേരളവൎമ്മതമ്പുരാന്റെ അനുചരനായി വന്നിരുന്ന ഒരു വിക്രാന്തയോദ്ധാവിന്റെ ഭാഗിനേയൻ കിട്ടിക്കോന്തിഅച്ഛൻ എന്നൊരു ഉഗ്രപുരുഷൻ മുമ്പു താമസിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ആഴ്വാഞ്ചേരി, കാട്ടുമാടത്തു്, പാമ്പുമേക്കാട്ട, ചേന്ന(മംഗലം)ത്തു, മററപ്പിള്ളി മുതലായ വിശ്രുതമലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇല്ലപ്പേരുകളിൽ അന്തൎഭവിച്ചുള്ള മന്ത്രതന്ത്രാദിശക്തികളുടെ ഒരു സംഗ്രഹവും, നരസിംഹോപാസനം, ഹനുമൽസേവനം, രാജരാജേശ്വരീഭജനം എന്നീ അനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ പ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചവനും, വിശിഷ്യ വേട്ടയ്ക്കൊരുമകൻ എന്ന കിരാതാംശമൂൎത്തിയുടെ പ്രത്യേകോപാസകനും, കലിയുഗസിദ്ധമല്ലാത്ത ധനുൎവേദത്തിന്റെ പ്രാന്തദൎശനം എങ്ങിനെയൊ സിദ്ധിച്ച ശത്രു

ജേതാവും ആയിരുന്നുവെന്നു് കേൾവിയുണ്ടു്. ഒടുവിൽ കണ്ഠച്ഛേദം ചെയ്യപ്പെട്ട കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയെ കുടിക്കോന്തിശ്ശൻ പരിണയിച്ചു്, തന്റെ ഗൂഢമായ ഏകാന്തവാസകാലത്തു് മന്ത്രക്കൂടത്തു് എന്നു് അദ്ദേഹം പേരിട്ട നാലുകെട്ടിൽകഴിച്ചു്, ബ്രാഹ്മണ പരിചർയ്യയോടുകൂടി തന്റെ തേവാരാദികൾ നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഈ മഹാമാന്ത്രികൻ ഗാത്രലാവണ്യപ്രഭാവങ്ങൾകൊണ്ടു് ദേവരാജതുല്യനായിരുന്നെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കായദൈർഘ്യവും മുഖത്തു് സർവ്വദാ വ്യാപിച്ചിരുന്ന നാരസിംഹക്രൌര്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകാന്തവാസേച്ഛയെ അനുകൂലിച്ചു. മററുലോകരെല്ലാം നിസ്സാരന്മാരെന്നു ഗണിച്ചുവന്നിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു് ഒന്നു സംസാരിപ്പിക്കയെന്നതു് ക്ലിഷ്ടസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാക്കു് ആപൽക്കാലത്തിന്റെ ശകുനങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം ഭാർയ്യാപുത്രസമേതം തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും മറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽ ആൾ പാർപ്പില്ലാതെ നാശം പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങിയ ആ ഭവനവും ചന്ത്രക്കാറന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. ഈ ഭവനത്തിലെ പടിഞ്ഞാറെക്കെട്ടു് കുടിക്കോന്തിശ്ശന്റെ പൂജാസ്ഥലങ്ങളായ തുറക്കാത്തമുറികളും ആൾ കയറാത്ത മച്ചും ആൾ ഇറങ്ങാത്ത കല്ലറകളും ചേർന്നുള്ളതായ തായ്പുരയായിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറെക്കെട്ടിനെയും അതിലെ നിലവറയെയും ഇറക്കുന്നതിനോ പരിശോധിക്കുന്നതിനോ, കുടിക്കോന്തിശ്ശനെ തന്റെ വൻകണ്ണുകൾതന്നെ കണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അപ്രത്യക്ഷചാമുണ്ഡിയെ കൂസാതെ കുടിയിളക്കിയ ചന്ത്രക്കാറനും ധൈർയ്യപ്പെട്ടില്ല.

ചാമുണ്ഡിക്കാവിൽവച്ചു് ചന്ത്രക്കാറനു് ഉന്മാദം ജനിപ്പിച്ചതായ ബാലികാരത്നം ചേർന്നിരുന്ന സംഘക്കാർ കുടിക്കോന്തിശ്ശനോടുകൂടി പുറപ്പെട്ട സംഘം വധിച്ചതിൽ ശേഷിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാർയ്യ ത്രിപുരസുന്ദരി എന്ന കഴക്കൂട്ടം ഭവനത്തിലെ പ്രധാനയായ സന്താനവല്ലിയും, അവരുടെ ദൌഹിത്രിയും, ബാല്യം മുതൽ ത്രിപുരസുന്ദരിഅമ്മയെ സേവിച്ചു നടന്നിട്ടുള്ള ഭൃത്യനും ആയിരുന്നു. അവരുടെ ഗൃഹം പണ്ടാരവക

യായിച്ചേൎന്നതിനാലും ക്ഷേത്രം ഉപേക്ഷയാലും നശിച്ചുപോയതായി കണ്ടു് കേണുതുടങ്ങിയ വൃദ്ധയെ ചന്ത്രക്കാറൻ, തന്റെ മോഹകേന്ദ്രമായ നിധിയെ പ്രാപിപ്പാനുള്ള സോപാനമെന്നു കരുതി, സാഹസികനായ കപ്പിത്താരിൽനിന്നുണ്ടായ അവമതിയെ മറന്നു് മന്ത്രക്കുടത്തു ഭവനത്തിൽ പാൎപ്പിച്ചു. ഉഗ്രദേവതാസാന്നിദ്ധ്യമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലെന്നപോലെ, ഐഹികമായുള്ള ഭോഗകാംക്ഷകളെ വൎജ്ജിച്ചു്, പരിശുദ്ധചിന്തകളോടുകൂടിമാത്രം ചരിക്കേണ്ടതായ മന്ത്രക്കുടത്തുഭവനം, ചന്ത്രക്കാറന്റെ മനസ്സിൽ അംബികാഭ്രമത്തെ അങ്കുരിപ്പിച്ച ആ ബാലികയുടെ പ്രവേശനത്തോടുകൂടി അനംഗചാപല്യങ്ങൾക്കു ഒരു രംഗമായിത്തീൎന്നു. സമീപവാസികളിൽ വൃദ്ധയുടെ സമകാലീനരായുള്ളവർ ആ സ്ത്രീയുടെ തപത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും, അനുകമ്പയോടും വിധിചക്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെ ഓൎത്തു് സഹതപിച്ചും, അവരുടെ അജ്ഞാതവാസത്തെ ലംഘിപ്പാൻ മുതിൎന്നില്ല. മററു ജനങ്ങൾ 'ഇന്നെൻ ഭൃത്യജനത്തിലഗ്നിചുടുമോ, സൂൎയ്യൻതപിപ്പിക്കുമോ?' എന്നോണം പ്രതാപവാനായ ചന്ത്രക്കാറനെ ഭയന്നു്, ആ സംഘത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ അന്വേഷിപ്പാൻ തുനിഞ്ഞില്ല. പ്രകൃത്യാ സ്ത്രീജിതനല്ലെങ്കിലും, 'അമ്മാളു' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മീനാക്ഷിക്കുട്ടിഅമ്മയോടു സംഘടിച്ചദിവസം മുതൽ ചന്ത്രക്കാറമ്ലേച്ഛനിൽ കാമബാണങ്ങൾ വിപൃഥുവിൽ പാൎത്ഥാസ്ത്രംപോലെ മുറിവേൾപ്പിക്കാതെ ഏററുതുടങ്ങി. അയാൾ അധികമായ കുളിയും കുറിതൊടലും ശുഭ്രവസ്ത്രധാരണവും ആരംഭിച്ചു; ഗൎജ്ജനങ്ങളെ അല്പം മൃദുലങ്ങളാക്കി; മണ്ഡൂകയാനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഗജഗമനത്തെ അനുവൎത്തിച്ചു. നേത്രത്തുറിപ്പുകളെ ശാന്തമാക്കാൻവേണ്ടി വിശേഷരസപൂൎണ്ണമായ ഒരു ഇമയാട്ടവും അഭ്യസിച്ചു. അൎക്കൻ ഉദിച്ചു് അസ്തമിക്കുന്നതിനിടയിലുള്ള നാഴികകളോരോന്നും ചന്ത്രക്കാറന്റെ മന്ത്രക്കുടത്തേയ്ക്കുള്ള ഓരോ യാത്രയെ ദൎശനംചെയ്തു. സാപത്ന്യദുരിതം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാലും ഒരം ഓരോ യാത്രയും ആപ്ലവിജയമായി പരിണമിച്ചു്, ഭൎത്താവിന്റെ ഹൃദയം മന്ത്ര്യാൎദ്രമാകട്ടെ എന്നു പാചകശാലാ പരദൈവമായ ചന്ത്രക്കാരി, ആ കലീനയുടെ ഓജശ്ശൂന്യമാക്കപ്പെട്ട ആത്മാവുകൊണ്ടു് പ്രാൎത്ഥിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ അടുത്തദിവസമുള്ള

എഴുന്നള്ളത്തിന് വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന തൃപ്തികൾക്കിടയിലും, ചന്ത്രക്കാറൻ മന്ത്രക്കൂടത്തു നാലുകെട്ടിനകത്ത്, വൃദ്ധേച്ചു് കണിയായിട്ടെന്നപോലെ, അതിരാവിലെ പൂർണ്ണചന്ദ്രോദയം ചെയ്തു. മാതാമഹിയുടെ ശയ്യയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ബാലിക എഴുന്നേറ്റ് മാറിനിന്നു. സ്വാശ്രിതലോകത്തിന്റെ ഹിതനിയന്താവായ ചന്ത്രക്കാറൻ, താൻ അടുത്തദിവസം നടത്താൻപോകുന്ന മഹോത്സവത്തിൽ സ്വാതിഥികൾ ഭാഗഭാക്കുകളാകേണ്ടതിലേയ്ക്ക്, താൻ തയ്യാറാക്കീട്ടുള്ള ഒരു കാര്യപരിപാടി അവരെ കേൾപ്പിച്ചു. "ഉദയത്തിന്നമ്പ്, കുളിച്ചൊരുങ്ങി, അങ്ങെത്തണം. നടയിൽ നിന്ന്, സ്വാമിടെ എഴുന്നള്ളത്ത് ദൂരേന്ന് കാണാം. ധീവാരാണ നിന്നുതൊഴാൻ പ്രത്യേകം പെരയൊണ്ട്. അമ്മാളുക്കുട്ടിവേണം, വീട്ടുകാറിയായി മിന്തിനിപ്പാൻ. എല്ലാം നമ്മുടെ മട്ടില്, ഉടുത്തൊരുങ്ങി,—കരയ്ക്കുണതെന്തിന്? വേണ്ട പൊന്നും പൊടിയുമൊക്കെ അണിഞ്ഞ്, ധ്വജംപ്രഭ [സ്വയംപ്രഭ]മാരായി വന്ന്, അവിടമൊക്കെ ഔലാസ [ഉല്ലാസ]മാക്കുടണം—എന്തുകുഞ്ഞേ ? ചിരികൊണ്ട് വെളുപ്പിക്കണതെല്ലാം നാളെ, ചിലമ്പിനേത്തു വീട്ടില്. വെളുത്തവാവുപോലെ, അങ്ങനെ തെളങ്ങിക്കൊണ്ടുനിപ്പാൻ, നമ്മടെ വീട്ടിലും ഒരു തയ്യലാൾ വേണ്ടയോ ? എല്ലാത്തിനും സാരധി [സാരഥി]യായി ഉമ്മിണിയെ വിടേസ്സാം—നമ്മുടെ മച്ചമ്പിയേ—"

വൃദ്ധ—"ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കേണ്ട. എനിക്കു നടക്കാനും കൂട്ടത്തിൽ കൂടാനും ശക്തിയില്ല. ഗതികെട്ട കൂട്ടത്തിനെന്തു് സംക്രാന്തിയും തിരുവോണവും? "

ചന്ത്രു—"ഗതിയും ഐതിക്കേടും ചന്ത്രക്കാറന്റെ എമ, യടച്ചുതൊറപ്പിലല്ല്യോ? കുഞ്ഞമ്മ അനവധിച്ചാൽ, അമ്മാളുക്കുട്ടി ഈ മുഹൂർത്തത്തിൽ ചിലമ്പിനേത്തു് അകത്തെക്കെട്ടിലമ്മ— പിന്നെ, പണ്ടാരവകവെലക്കും വെളുമ്പരവും, ചാക്കടിപ്പും പോക്കടിപ്പും കൊണ്ടുവരാൻ ഉയിരാക്ക്?"

ഈ പ്രേമവാദം അതിശയമായും തന്റെ നിലയ്ക്കു ചേരുംവണ്ണം അന്തസ്സായും സാധിച്ചു എന്ന് സന്തുഷ്ടനായി, ചന്ത്രക്കാറൻ ആകണ്ഠഗതമായ ദന്തകവാടിമേഖലയെ തെളുതെളെ

വിളങ്ങുമാറ് കാട്ടിക്കൊണ്ട്, നനുണിമീട്ടുന്ന സ്വരത്തിൽ ഒന്നു ചിരിച്ചു. വൃദ്ധയുടെമനസ്സ്, 'ഇതിനാം കാലംവന്നല്ലൊ ഭഗവാനെ' എന്നുള്ള വ്യസനത്തെ സൎവ്വലോകവ്യാപ്തമായുള്ള പാദങ്ങളിൽ സമൎപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ടും, സ്വകുടുംബത്തേയും ഭൎത്താവിനേയും ധ്യാനിച്ചും, നിശ്ചേഷ്ടമായിരുന്നു. ചന്ത്രക്കാറനു വൃദ്ധയുടെ അന്തൎഗ്ഗതം മനസ്സിലായി, അവരുടെ തൽക്കാലമനോഗതത്തിന് അനുകൂലമായി ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു. "പെണ്ണെന്ത്? പൊരുതിഎന്ത്? മനുഷ്യജന്മമെടുത്താൽ നിൎമ്മാണപദം തേടണം. അതുതാൻ സ്വാമിയെപ്പോലെക്കൊള്ള വേദാന്തികളല്ലാതാരൊണ്ട്? അവരെത്രക്കാലിൽ ഒരൊററകമ്പിട്ടാല്, ഒരായിരം കൈലാസം!" ശൃംഗാരരസത്തിന്റെ തിങ്ങൽകൊണ്ട് ഭാഷാപരിഷ്കൃതിയോടുകൂടി അതുളപ്പെട്ട ഈ നവമോക്ഷസംഹിത അമ്മാളു എന്ന ബാലികയുടെ മുഖഗൌരവത്തെ ഭഞ്ജിച്ച് ചിലമന്ദസ്മിതങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറൻ അതുകണ്ട് സന്തുഷ്ടനായി, തന്റെവാമകരത്തിലെ ഊൎദ്ധ്വഭാഗഗോളത്തിന്മേൽ ദക്ഷിണഹസ്താഗ്രം ചേൎത്ത് വിജയസൂചകമായ താളംതുടങ്ങി. "അമ്മാളുക്കുട്ടിക്ക് — ചന്ത്രക്കാറമ്മാവൻ കാലത്ത് അമ്മാവൻ, വൈശ്യമ്പംവേറയുമാമേ — പറഞ്ഞതൊക്കെയും സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ- കല്പണ്ണനെന്നുപറയുണ്ടൊ?"

ഈ സംഭാഷണത്തെകേൾപ്പാൻ പുറത്തു വാതൽപടിക്കടുത്ത് ഹാജരായിനിന്നിരുന്ന കപ്പല്ലാർ എന്ന പരിചാരകനോടായിരുന്നു ഒടുവിലത്തെ ചോദ്യം. ചോദ്യത്തോടുകൂടിത്തന്നെ മറുത്തുപറഞ്ഞാൽ ആ ക്ഷണത്തിൽ കഥകഴിച്ചുകളയും എന്നൊരു നോട്ടവും പുറപ്പെട്ടു. കപ്പല്ലാർമിണ്ടാതെനിന്നു.

ചന്ത്രക്കാറൻ — "മൌനം അനുവാസം. എല്ലാം ഞാൻ പറഞ്ഞപോലെതന്നെ- ഉമ്മിണിവന്നിട്ടുണ്ട്. ചേട്ടത്തി ശമയിക്കാനും മററും വല്യശട്ടമ്പിയാണവൻ. എല്ലാം ഒരുക്കി, അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ അവൻ ലക്ഷ്മിയാക്കി മോടിപിടിപ്പിക്കും," എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് വിപരീതവാക്കുകൾക്കിടകൊടുക്കാതെ യാത്രയായി. അവിടെ ശേഷിച്ച സംഘക്കാർ ഫണക്ഷതമേററ സൎപ്പത്താന്മാരെപ്പോലെ ക്ഷീണവീൎപ്പോടുകൂടി പുളച്ചു. ഉമ്മിണി

പ്പിള്ളയുടെ ആഗമനം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള ബോധം വൃദ്ധയ്ക്കും പൌത്രിക്കും ഒരു ദുസ്സംഗമഹാഭയത്തെ ജനിപ്പിച്ചു.

ഏകദേശം ഒൻപതുനാഴിക പുലച്ചയായപ്പോൾ വൃദ്ധ കുളികഴിഞ്ഞു പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള തിണ്ണയിലിരുന്നു ജപം തുടങ്ങി. മീനാക്ഷിഅമ്മയും കുളികഴിഞ്ഞു രാവിലത്തെ ഭക്ഷണത്തിന് മാതാമഹിക്കൂടി വന്നുചേരുന്നതിനായി നനഞ്ഞിരുന്ന തലമുടിയെ മാടി ഉണക്കുന്ന ശ്രമത്തോടുകൂടി നാലുകെട്ടിനകത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ബാലികയുടെ സാന്നിധ്യത്താൽ ആ ഭവനത്തിലെ ആഭിചാരമൂർത്തികൾ പ്രീണിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു പോലെ അവിടം ശോഭിച്ചിരുന്നു. പരലോകവാസിയായ കുട്ടിക്കോന്തിശ്ശന്റെ ആത്മാവും സ്വദൌഹിത്രിയുടെ നവഗുണങ്ങൾകണ്ടു സമ്പ്രീതമായി പ്രസാദവർഷത്തെ ആ ഭവനത്തിന്മേൽ ചൊരിയുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. സ്വകേശാഗ്രം ഭൂസ്പർശം ചെയ്യാതെ സൂക്ഷിച്ചു വിരലുകൾക്കിടയിലാക്കി ഉയർത്തിച്ചീകുന്ന ബാലിക, തന്നെ അഭിനന്ദിക്കുന്ന മാതാമഹന്റെ പ്രീതിക്കായെന്നപോലെ ഒരു പ്രാർത്ഥനാഗാനം തുടങ്ങി. "സബിന്ദുസിന്ധുസുസ്ഖലത്തരംഗഭംഗരഞ്ജിതം, ദ്വിഷൽപാപജാതകാരിവാരിസംയുതം," എന്നു തുടങ്ങിയ നർമ്മദാഷ്ടകപാരായണത്തിന്റെ ആരോഹാവരോഹചാതുരിയോടുകൂടിയ മധുരസ്വരതരംഗങ്ങൾ അവിടെ പ്രവഹിച്ചപ്പോൾ, ആ ഭവനത്തിന് ആ ബാലികതന്നെ ഒരു ശർമ്മദയായിഭവിച്ചു. ശോഭാവാഹികളായ ആഭരണപൂരംകൊണ്ടു അലങ്കരിക്കപ്പെടാതെ ദൃശ്യമാകുന്ന ആ രൂപം കാമുകലോകത്തിന് വിഭ്രമത്തേയും സച്ചിത്തന്മാക്ക് അലഭ്യദർശനലാഭാനന്ദത്തേയും നൽകുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കുബേരതുല്യനായ ഒരു പിതാവിനാൽ ലാളിച്ചു വളർത്തപ്പെട്ടതിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ കാണുന്നില്ല എങ്കിലും, മീനാക്ഷിക്കുട്ടിയുടെ നോട്ടത്തിലും, വാക്കിലും, നടയിലും സകലചേഷ്ടകളിലും ആ കന്യകയുടെ ആഭിജാത്യവും, ലളിതമായ ഒരു പൌരുഷവും, പ്രശാന്തമായ ഊർജ്ജസ്വലതയും സ്പഷ്ടമായി അനുരഞ്ജിച്ചിരുന്നു. വ്രീളാനിബന്ധമായുള്ള സൌന്ദര്യം വിശുദ്ധകന്യാത്വത്തിന്റെ പവിത്രതകൊണ്ടു ഭൂഷിതമാകുമ്പോളത്രെ, സ്ത്രീവിദ്യ അതിന്റെ പരമമായ പരിഷ്കൃ

തിഫലത്തെയും അതിശയിക്കുന്നതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള സൌന്ദൎയ്യപരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മീനാക്ഷി ഉത്സവസമയങ്ങളുടെ മഹനീയതയാൽ സ്വർഗ്ഗംഗാതുല്യമായി നൈൎമ്മല്യവിശുദ്ധികൾകൊണ്ടു് സൎവ്വത്ര സംശുദ്ധിയേയും സമ്മോഹനത്തേയും വിതരണം ചെയ്വാൻ അനുഗ്രഹശക്തിയുള്ള ഒരു പാവനശീലവതിയായിരുന്നു. ആ നാലുകെട്ടിലെ തട്ടു തുലാംതൂണുകളിലും ചേററുപടികളിലും സുംഭനിസുംഭമഹിഷാസുരാദിമർദ്ദനരംഗങ്ങളും, അനന്തനരസിംഹവാസുകിവ്യാളിവേതാളാദിവിഗ്രഹങ്ങളും ഭീഷണരൂപങ്ങളായി കൊത്തപ്പെട്ടിരുന്നതുകൾ മീനാക്ഷിക്കുട്ടിയുടെ കോമളിമാവിപൎയ്യയംകൊണ്ടു് ഭൂഷണങ്ങളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. പ്രാൎത്ഥനാഗാനം അവസാനിക്കാറായപ്പോൾ ചന്ത്രക്കാറന്റെ സംബന്ധിയായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള നാലുകെട്ടിനകത്തു് സൎവ്വസുന്ദരീകാമുകനെന്നുള്ള ഗൎവ്വവിലാസങ്ങളോടു കൂടി പ്രവേശിച്ചു. നാമാഷ്ടകത്തിലെഅവസാനശ്ലോകഗാനത്തിന്റെ മാധുൎയ്യത്തെ അയാളുടെകൎണ്ണങ്ങൾ അമൃതം പോലെ പാനം ചെയ്തു. മീനാക്ഷിയുടെ കേശനിബിഡതാദൈൎഘ്യങ്ങളേയും, വിലോചനാസേചനകമായ അവളുടെ അംഗപ്രഭാസൌഷ്ഠവങ്ങളേയും ആദ്യമായി കാണുന്നതുപോലുള്ള കൌതുകത്തോടുകൂടി അയാൾ മിഴിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങി. പ്രാൎത്ഥനാവസാനംവരെ, തന്റെ ഹരിപഞ്ചാനന സന്നിധിയിലെ അഭ്യാസശക്തികൊണ്ടു്, വൃത്തികളെ ദമനംചെയ്തുനിന്നു. അനന്തരം "തരുണീനിനുടയ സഞ്ചാരഭൂതര, ചരണനളിനപരിചരണപരൻ ഞാൻ" എന്നുള്ള ഗാനത്തിന്റെസഹായം കൂടാതെ, അതിലന്തൎവ്വിച്ചുള്ള അനുരാഗത്തെ തന്റെ കരസന്ധിയിലെ ചൊറിയിന്മേൽചെയ്ത വീണാംഗുലിപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു് ധ്വനിപ്പിച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ പ്രേമവാസ്തവത്തെധരിച്ചു്, പ്രത്യനുരാഗത്തിനുപകരം ഭാഗിനേയിത്വത്തെ പരമോത്സാഹമായി അനുവൎത്തിച്ചുവന്നിരുന്ന മീനാക്ഷി അയാളെകണ്ടപ്പോൾ മാതാമഹിയോടുകൂടി ഭക്ഷണംകഴിപ്പാൻ ക്ഷണിച്ചു.

ഉമ്മി—"അമ്മാളുക്കുട്ടി വിളമ്പിത്തരാൻ കാലംവരുമ്പോൾ മറെറാരെടത്തു ഞാൻപോയി ഉണ്ണുമോ? പഴം നീട്ടീട്ടു് തൊലി

ത്തുമ്പോലെ എന്നെ കബളിപ്പിക്കരുത്. തേനൊലുന്ന ആ കൈകൾ എനിക്കെന്നും വിളമ്പിത്തരാൻ സംഗതിവരട്ടെ. എന്റെ നിത്യാന്നേശ്വരി ആക്കാനല്ലയൊ ഞാൻ നോക്കുന്നത്?"

ഇങ്ങനെ വിടസംഭാഷണത്തിൽ പടുവായുള്ള ഉമ്മിണിപ്പിള്ള പ്രൌഢവയസ്സയായ കൊച്ചമ്മിണി എന്ന സ്ത്രീയോടു തോററു എങ്കിലും, സ്വപുത്രിയാവാൻമാത്രം പ്രായമുള്ള ഒരു ബാലികയുടെ സംഗതിയിൽ അയാളുടെവാഗ്മിത്വംകൊണ്ട് വിജയം നേടാമെന്ന് അയാൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ശൃംഗാരഗോഷ്ഠിമയമായ അഭിപ്രായത്തിന് മീനാക്ഷി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു. "വിളമ്പുന്ന കാൎയ്യത്തെക്കുറിച്ചൊന്നും വിചാരിക്കേണ്ട. ഇന്നുതന്നെ അമ്മാവന് ഞാൻ വിളമ്പിത്തരാം. പക്ഷെ തേൻകൂടെന്ന് വിചാരിക്കുന്നതു കടന്നൽക്കൂടുമായേക്കാം." ഈ ഉത്തരത്തോടുകൂടി ഒരു ചെറുചിരിയുംപുറപ്പെട്ടു.

ഉമ്മി—"മനസ്സിണങ്ങി വിളമ്പിയാലേ സ്വാദുണ്ടാവൂ. ഈ ക്ഷാമമൂൎത്തിവേഷവുംകളയണം. എന്നാൽ നമുക്കു സുഖമായിക്കഴിയാം. അമ്മാളുക്കുട്ടി അങ്ങനെ ചിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ നേരെ എന്റെ കണ്ണിലൊന്നു കുത്തുകയല്ലെ ഭേദം?"

മീനാ—"ഇതിലധികം എങ്ങിനെയാണ് മനസ്സിണങ്ങാനുള്ളത്? അമ്മാവനെക്കാണുമ്പോൾ എനിക്കെന്ത് ഉത്സാഹം? എന്തുസന്തോഷം? കണ്ണിൽകുത്തുന്നത് അമ്മാവൻ തന്നെത്താൻ ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലൊ"

ഉമ്മി—(ചെവിപൊത്തിക്കൊണ്ട്) "ഈ അമ്മാവൻവിളി എന്നെ കൊല്ലുന്നു. തൽക്കാലത്തേക്കു ചേട്ടാ എന്നോമറെറാ വിളിക്കരുതെ?"

മീനാ—"നാടുമറന്നാലും മൂടുമറക്കാമൊ? അമ്മാവൻ ഈ ജന്മത്തേക്കു എനിക്കിനി അമ്മാവൻതന്നെ. ചേട്ടാ എന്നുവിളിച്ചാൽ അമ്മാവനു അവസ്ഥക്കുറവാണ്"

മീനാക്ഷിയുടെ മറുപടിയിൽ ആദ്യഭാഗം മീനാക്ഷിയുടെയും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെയും കുടുംബവ്യത്യാസത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു എന്ന് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളക്കുതോന്നി, അതു വജ്രസൂചിപോലെ

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചു. അയാൾ കോപാരംഭത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "ആക്കം സൌന്ദര്യത്തിലപ്പു കൊള്ളുല്ലാ. അഹങ്കാരത്തിനും വേലിവേണം. നാട്ടുംമൂട്ടുംകൊണ്ടു തിളച്ചു്, ഒരിക്കൽ കഴുകും തുറയും കേറി- ഇനിയും കാട്ടു കേറരുതു്, പറഞ്ഞേക്കാം"

മീനാ—(കോപവ്യസനങ്ങൾ ഇടകലന്നു് കലുഷവദനയായി) "കഴുകേറിയവക്കെണ്ടാകാടിനെഭയം? ഇതൊന്നും അമ്മ കേൾക്കരുതു്-"

ഉമ്മി—(കുറച്ചുകൂടിദേഷ്യത്തോടുകൂടി) "കേട്ടാൽ പച്ചപ്പച്ചാത്തിനുകളയുമോ? ഞാൻ ക്ഷമിക്കല്ലാ. നാളത്തെയ്ക്കു നിങ്ങളുടെ കാര്യമെല്ലാം എന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തിരിക്കയാണു്. സ്വാമിതിരുവടികൾ എഴുന്നള്ളുന്നതിനുമുമ്പ് രണ്ടിലൊന്നു തീർച്ചയാക്കണം. നമ്മുടെകാര്യമെല്ലാം ഞാനവിടെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടവരുമ്പോൾ തീർച്ചയാക്കാമെന്നു് ഒടുക്കം അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്"

മീനാ—"സ്വാമി അവർകൾ വരുമ്പോഴയ്ക്കു രണ്ടിലൊന്നു തീർച്ചയാക്കിവെയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം എന്റെ അച്ഛനൊ? അമ്മാവനൊ? കൊച്ചമ്മിണിഅമ്മടെടുത്തും ഇങ്ങനെതന്നെയാണോമല്ലിനുനിന്നതു്? പെണ്ണുങ്ങളാക്കാൻ വേദിക്കോലുമെടുത്തോണ്ടു് പുറപ്പെടാറുണ്ടോ? ഒന്നു ഞാൻ തീർച്ചപറയാം- അമ്മാവൻ അമ്മാവനായിരിക്കയുള്ളു. വേറെവിധം അവകാശം കൊണ്ടുവരികയാണെങ്കിൽ, ഇനിമേൽ അതുമില്ലാ."

ഉമ്മി—"ഈ വീരവാദമെല്ലാം എത്രവരെ? എന്റെകയ്യിൽ ചിലമന്ത്രങ്ങളുണ്ടു്. ഒരേ ഒരുവാക്കാൽ നിങ്ങടെ സ്ഥിതി എവിടെക്കിടക്കും?"

മീനാ—"ചന്ത്രക്കാറമ്മാവനുണ്ടു് ഞങ്ങൾക്കുസഹായം"

ഉമ്മി—(ചന്ത്രക്കാറസ്മരത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) "ആ അമ്മാവൻ കിമ്മാവനാകും! ഒരം അമ്മാവന്റെകാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രമെടുക്കും, മുറയെടുക്കും, തറയെടുക്കും!— അതെ, മിനമിനാന്നിരിക്കും, മനസ്സിനെകിരുകിരാന്നു് ചൊറിയിക്കും ചക്രം! ഹേഹേ! മിഴിക്കണ്ട. ആ യമ്മാവനും ഭാര്യയാക്കാൻ

ഭാൎയ്യയാക്കാൻ തന്നെ കെട്ടിച്ചമഞ്ഞു നടക്കുന്നത്? അശ്രീകരങ്ങളൊ അക്രോമത്ത് ഉള്ളണൊ?"

മീനാക്ഷി ഒന്നു പുറന്തിരിഞ്ഞ് പാചകശാലയിലേക്ക് നടതുടങ്ങി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ധൎമ്മവും മൎയ്യാദയും മറന്ന്, ആ കന്യകയെ കൈക്കുപിടിച്ച് തടുത്തു. സിംഹശക്തിയോടുകൂടി കൈ തട്ടീട്ട്, സിംഹിയെപ്പോലെ കോപംകൊണ്ടു ജൃംഭിതമായ മുഖത്തോടുകൂടി, മീനാക്ഷി തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ജംബുകനെപ്പോലെ താടിവിറച്ച്, താണ്, സാപ്ലനൊം നിന്നിട്ട്, ചില അമൎത്തിയ ഊളികളോടും കിതപ്പോടും, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള മീനാക്ഷിഅമ്മയെ പരിരംഭണംചെയ്‌വാൻ ഉന്മാദാവേശവാനായി മുമ്പോട്ട് കുതിച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ അഭീഷ്ടവിഘാതം ഉണ്ടായി എന്നുമാത്രമല്ല, അയാൾതന്നെ ഒരു പരിരംഭണത്തിൽ അകപ്പെട്ടു. കുപ്പനായ അരക്കൻ്റെ മുഷ്ടികൾക്കിടയിൽ അയാളുടെ മുഴംകാലുകൾ തളൎക്കപ്പെട്ട്, വൃക്ഷാസനാഭ്യസനം ചെയ്യുംവണ്ണം തലകീഴായി തൂങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള മത്സ്യം കണക്കെ പിടഞ്ഞു. കുപ്പൻ്റെ [illegible] തുറിച്ച് ഇളകിയാട്ടം തുടങ്ങി. അയാളുടെ നാസാരന്ധ്രങ്ങൾക്കിടയിൽകൂടി അനേകം അനുനാസികങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേൎന്നുള്ള ചില ഘനശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. ജപിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്ന വൃദ്ധ പ്രവേശിച്ച് ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ കുപ്പൻ്റെ സാഹസത്തെ ശാസിച്ചപ്പോൾ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള പൂൎവ്വസ്ഥിതിയിൽ പാദങ്ങളിന്മേൽ നിൎത്തപ്പെട്ടു. വൃദ്ധയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മീനാക്ഷി ഉത്തരമൊന്നും പറയാതെ നിൽക്കയാലും, കോപത്തിടുക്കത്തിനിടയിൽ പുറപ്പെട്ട കുപ്പൻ്റെ സമാധാനങ്ങൾ ദുൎഗ്രഹമായിരുന്നതിനാലും, വൃദ്ധ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയോടു താൻ കണ്ട കഥയ്ക്ക് കാരണമെന്തെന്ന് ചോദ്യംചെയ്തു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ജനിച്ചതിൽപിന്നെ അതുവരെ പ്രദൎശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായ കോപപാരവശ്യകാലുഷ്യങ്ങളോടുകൂടി തുള്ളി, നിലയിൽ നിൽക്കാതെ, ശ്വാസംമുട്ടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "കഥയും പുരാണവുമെല്ലാം ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം-ഹിത്രമൂതില്ലയൊ? തെണ്ടിപ്പരിഷകള്! നാളത്തേടം—ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞോട്ടെ. നൊറകെറവ്വനിങ്ങൾക്ക്. പെണ്ണുന്നം—

കിഴട്ടിവങ്കടമെന്നും—ശുദ്ധാക്കാതെ കുഴകെറററിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഛീ! രാത്രം വെള്ളരിക്കാപ്പട്ടണമായിപ്പോയിട്ടില്ലാ."

വൃദ്ധയുടെ മുഖം ഹാസ്യരസംകൊണ്ട് ഒരു വലിയ തളികയോളം വിസ്താരമായി. ഉഞ്ഞിണിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ ആയിടയ്ക്കുള്ള പരിചയഗതിയാൽ ഹരിപഞ്ചാനനനേത്രങ്ങളിലെ ഉഗ്രരശ്മികൾ ആ വൃദ്ധയുടെ നരച്ച പുരികക്കൊടികൾക്കുകീഴുള്ള കണ്ണുകളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടതായും, രക്തപ്രസരംകൊണ്ട് പുഷ്ടമായ വൃദ്ധയുടെ മുഖം ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ അംബികാവിഗ്രഹമുഖത്തോട് തുല്യതേജസ്സുള്ളതായും അയാൾക്ക് ഒരു ഛായാഭ്രമമുണ്ടായി. ആ സ്ത്രീയുടെ പൌരുഷത്തോടുകൂടിയ പരുഷവാക്കുകൾ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ വാക്പടുതയെയും അതിശയിച്ച്, അയാളുടെ അന്തരാധാരങ്ങളെ ഭിന്നമാക്കി. "ഛീ! എന്തു പറഞ്ഞു നീ? ആരെന്നുവിചാരിച്ചു പറഞ്ഞു? വാടാക്കരെക്കൊണ്ടുകലമെന്ന് നീ കേട്ടിട്ടില്ലയോ? അക്കലം പൊററമങ്കമാരാണോ തേങ്ങിപ്പുരികള്? ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാൻ ആശായ്മയുള്ളവനെ ഒന്നു കാണട്ടെ! തൊററകെററും കുഴകെററുംകൊണ്ട് ഇക്കവത്തിന് എന്തു കുറവുണ്ടെടാ? മഹിമപൊററമാരാക്കേന്ന് കലത്തിന്നും കൂടിത്തിന്നും ചേർന്നു! അല്ലാതെന്തെടാ? ഞങ്ങളും നീയുമായി ഇന്നുമുതൽ സ്വന്തവും ബന്ധവും അററു. പോ, പോ! മറയത്തുപോ!"

വെടിതീർന്നതുപോലുള്ള "ഛീ!" എന്ന ആട്ടുകൊണ്ട് ഉഞ്ഞിണിക്കുട്ടിപ്പിള്ളമുഖത്തെ രാഗവും, ഒട്ടുവിലത്തെ ഊർജ്ജിതമായുള്ള വാക്കുകൾകൊണ്ട് മുഴുവനും, മുററത്തായി. എങ്കിലും അവിടംവിട്ടു പോകുന്നതിനിടയിൽ ഇത്രയും വീരവാദം പറഞ്ഞു "എന്റെ ഗുരുനാഥതൃപ്പാദങ്ങൾ ഇവിടെ എഴുന്നള്ളട്ടെ— നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് നായ്ക്കളെപ്പോലെയെന്റെപുറകെ വാലാട്ടിച്ചേയ്ക്കാം— അതിന്ന നാഴികനാല്പതും മററുംവേണ്ട". ഇതിന്നുത്തരമായി കുട്ടികൾ ഉഞ്ഞിണിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയെ തുടർന്നുചെന്ന്, "ണിന്റെ ഷാമീണെതവമണ്ഹ!" എന്ന് അയാളുടെബുദ്ധിക്കെത്തിയതായ ഒരു ഭേദനം ചെയ്ത്, പുറത്താക്കിവാതലടച്ച്, ചാണകംതളിച്ചു ശുദ്ധിയാക്കുന്ന ഭാവവും കാണിച്ച്, "ഹണി സ്സിണി!" [ഹരിഃ ശ്രീ] പഠിപ്പിക്കാൻവരുന്നവൻ! എന്നും മററും, മലയാള അക്ഷരമാലകൊണ്ട് ധ

രിപ്പിക്കാൻ ശക്യമല്ലാത്ത ഭാഷയിൽ ചില ആക്ഷേപങ്ങളും വീരവാദങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ട്, സ്ത്രീകളുടെ സന്നിധിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. മീനാക്ഷിഅമ്മയുടെ രണ്ടാമത്തെ കാമുകബാലന്റെ ഭീഷണിയേയും ശപഥത്തേയുംകുറിച്ച് ഊണിനിടയിൽ വൃദ്ധയും ദൌഹിത്രിയും ഒട്ടേറെ സംഭാഷണംചെയ്തു എങ്കിലും, മനക്കരുത്തുള്ള ആ രണ്ടു സ്ത്രീകൾക്കും ഭക്ഷണത്തിന് ഒട്ടുംതന്നെ രുചിക്കുറവുണ്ടായില്ലാ. അവരുടെക്ഷേമഭാരവാഹിയായ കപ്പ്ലാർ വീരവാദിയായി, ധീരോദ്ധതനായി ഊണിനിരുന്നിട്ടും, ഒരു മണിഅരിപോലും ആസ്വദിപ്പാൻ അയാൾക്ക് ആകാംക്ഷയുണ്ടാകാഞ്ഞതിനാൽ, തന്റെ പാചകനൈപുണ്യത്തെ അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് എണീററ്കൈകഴുകി, അഞ്ചാറുകൈവെള്ളം ശാപങ്ങളോടുകൂടി സൂര്യന്റെനേർക്ക് അറ്റിക്കുകയുംചെയ്തു. ആ സംഘത്തിന്റെ പരമാർത്ഥസ്ഥിതിയെ ഉന്മീണിപ്പിള്ള പരസ്യംചെയ്യുക്കാമെന്നുള്ള ശങ്കകൊണ്ട് അടുത്തദിവസത്തെ ആലോചനകളിൽ അവർ ചേരുന്നില്ലെന്നും, തങ്ങളുടെഭവനപ്പടിക്കൽ നിന്ന് അനുഗ്രഹദാതാവായുള്ള മഹായോഗിയെ സന്ദർശനം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും, ചന്ത്രക്കാരന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം വേഷഭേദം ചെയ്യാതെ ആ സന്ദർശനം നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും അവർ തീർച്ചയാക്കി. മൂന്നാമത്തെ നിശ്ചയം ഏററവും നിസ്സാരമെങ്കിലും ലോകത്തിൽ ചിലനിസ്സാരസംഭവങ്ങൾ അതിന്റെ മഹാഗതിയെ നിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നവണ്ണം, ആ നിശ്ചയം ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയിൽസാരമായവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു.

സന്ധ്യയോടടുക്കുന്നതുവരെയുള്ള അന്നത്തെ ദിവസശിഷ്ടം ആ ഭവനത്തിലുള്ളവർക്ക് ചിന്താദമാലക്ഷണമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ആ സംഘത്തിന്റെ പൂർവ്വഗാമിയായി ആ ഭവനത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഉഗ്രമന്ത്രോപാസകൻ ആരാധനചെയ്തതിൽ അവിടത്തെ ആകാശത്തിൽ പ്രസരംചെയ്തുശേഷിക്കുന്ന ആത്മാരാധനാബിന്ദുക്കളും, അന്യനേത്രഗോചരമാകാതെ പടിഞ്ഞാറെക്കെട്ടിനകത്ത് പൂർവ്വപൂജാവാഹനാദിക്രിയകൾകൊണ്ട് സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ട് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളും ദൌഹിത്രിയെ എങ്കിലും രക്ഷിക്കട്ടെ എന്ന്, വൃദ്ധ അവകാശബോധത്തോടുകൂടി അന്തരാത്മനാ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഏദയാന്തന്നാളും തപി

ച്ചുണ്ടായ ആ പ്രാർത്ഥന ഉടൻതന്നെ ഫലോന്മുഖമായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അന്നസ്തമനത്തിന് കുറച്ചുമുമ്പായി പരിചിതസ്വരത്തിലല്ലാതെ ഒരാൾ പടിവാതുക്കൽവിളിച്ച്, വാതലിന്റെ ചുഴകുറ്റി ഇളകുമാറ് മുട്ടിത്തോറ്റിട്ട്, ഉറക്കെ ആ ദിക്കിനെത്തന്നെ പഴിപറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആ സന്ദർഭത്തിൽ മുറ്റത്ത് വ്യായാമത്തിനായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വൃദ്ധ ആ കലുഷവാക്കുകളെകേട്ട് ചെവികൊടുത്ത് സൂക്ഷിച്ചതിൽ, അതുകൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ കോപജല്പനങ്ങളാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, തന്റെ ഭൃത്യനെവിളിച്ച് വാതൽതുറക്കാൻ ചട്ടംകെട്ടീട്ട് നാലുകെട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. വാതൽ തുറന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ പ്രവേശനം വെങ്കിടേശപാഠീമഹാസേനാധ്യക്ഷരുടേതായിരുന്നു. കുപ്പശ്ശാർ വാതലിനെപിന്നെയും ബന്ധിച്ചു. ചിലമ്പിനേത്തുനടക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിൽ സുഖനിദ്രയ്ക്കു സൌകര്യമില്ലെന്നുള്ള ആലോചനയാൽ അവിടെനിന്നുപോന്ന്, ഒരു പറമ്പിനകത്തു കടന്ന മാമാവെങ്കിടനും ഭൃത്യനും പരസ്പരം ഒരു മുഖപരിശോധനകഴിച്ചു. ഭൃത്യന്റെ ആകൃതി ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ വിസ്മരിച്ചുപോകുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ, മാമാവെങ്കിടൻ തന്റെ നിയമപ്രകാരമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യസംബോധനയിൽതുടങ്ങി. "അടേ അഷ്ടവക്രാ!" എന്നു പറഞ്ഞ് അത്ഭുതോക്തിയിൽ വിരമിച്ച്, അല്പം കഴിഞ്ഞിട്ടു എങ്കിലും, പിന്നെയും വിനോദത്തെത്തന്നെ തുടർന്നു—"ഉന്നെ അപഹസിച്ചാക്കാൽ കബന്ധനായിട്ടമൊ? ശപിച്ചുട്ടാതുമണ്ണാ! വെങ്കിടിയെ മറന്തുട്ടിയാ? ശിന്നവെങ്കിടിയെ? ചുക്കുച്ചുക്കുക്കുവാറയാ?" അവസാനത്തിലെചോദ്യംകേട്ട് കുപ്പശ്ശാർക്ക് മാമാവെങ്കിടനെ മനസ്സിലായി. ആ ഭൃത്യന്റെ ഏകനേത്രം വർഷിച്ച അശ്രുപ്രവാഹം അയാളെ ഒരു സന്ധ്യാസ്നാനം കഴിപ്പിച്ചു. ബ്രാഹ്മണനെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് സ്വല്പംതെക്കുമാറി അനുനാസികപ്രചുരമായ അയാളുടെ പ്രത്യേകഭാഷയിൽ സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. പിന്നീടു രണ്ടുപേരുമായി ദീർഘമായ ഒരു സംഭാഷണവും കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെവിഷയം അവരുടെ വിയോഗാനന്തരമായ കാലത്തെ ചരിത്രത്തിന്റെ സംക്ഷേപമായിരിക്കണമെന്ന് വായനക്കാർക്ക് ഊഹ്യമാണല്ലൊ. സംഭാഷണത്തിന്റെ

അവസാനത്തിൽ, കുപ്പുസ്സ്വാർ "അമ്മാളംണീ! അമ്മാളംണീ!" എന്നു വിളിച്ചു. അമ്മാളുഅമ്മിണി എന്നപദത്തെ സംബോധനാരൂപത്തിൽ മേൽപ്രകാരം പ്രയോഗിച്ചു കുപ്പുസ്സ്വാർ വിളിച്ചപ്പോൾ, പടിഞ്ഞാറെവശത്തു നിന്നിരുന്ന മീനാക്ഷി പ്രത്യക്ഷമാവുകയും, രാമൻ പ്രസ്താവനയൊന്നും കൂടാതെ "മുഗ്ദ്ധാപാംഗസ്മിതോജ്വൽ സ്വരരസമധുരം പ്രാഹതം മോഹനാംഗീ" എന്ന്, താൻ കണ്ട സൌന്ദര്യധാമത്തിന് സ്തോത്രമായി മൂളുകയും ചെയ്തു. തന്റെ പൂജാബിംബമായ കന്യകയെ സ്തുതിച്ചുള്ള ഗീതമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി കുപ്പുസ്സ്വാർ രസക്ഷണങ്ങളുകൾകൊണ്ട് രാമന് ബലേ പറഞ്ഞു. രാമാവെങ്കിടനെക്കണ്ടപ്പോൾ അന്യനായ ഒരു പുരുഷന്റെ ആഗമനത്തിൽ ആശ്ചര്യത്തോടും എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു കാണപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകം ആദരവോടും സ്വല്പംനിന്നിട്ട്, മീനാക്ഷി വൃദ്ധയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു. "ഇതാ എം കന്യകാരത്നമാണ് ഞങ്ങടെ വഴിയഭാരം" എന്ന് ഹസ്തനേത്രവും കരങ്ങളും കൊണ്ട് കുപ്പുസ്സ്വാർ ഉപന്യസിച്ചു.

രാമ—"എന്നെടായിത്ത്! തായാർരെണ്ടാവളും കഴന്തയായി, ലക്ഷ്മീരൂപമായി വളരുകിതാ? ആശ്ചര്യം! 'വിണ്ണിലുമില്ലനാം—അന്യലോകത്തിങ്കലും'- സന്ദേഹമില്ലെകുപ്പണ്ണാ— നല്ലാ സൂക്ഷിച്ചുക്കൊ- കണ്ടപയാക്കൾകൊണ്ടു തൊങ്കിയുടപ്പോടാതു്."

കുപ്പൻ "ശളുവാസ്സ്വാമി" എന്ന് ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട്, അയാളെ കാൽകഴുകിച്ച്, നാലുകെട്ടിനകത്താക്കി, ഇരുപ്പിന് ഒരു പായ് വിരിച്ചുകൊടുത്തു. അത്യാദരവോടുകൂടി കെട്ടിനകത്തു കടന്ന ബ്രാഹ്മണനെക്കണ്ടപ്പോൾ വൃദ്ധ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, ഇതിനുമുമ്പിൽ കാളിഉടയാൻപിള്ളയെക്കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായതിലും അധികം പാരവശ്യത്തോടുകൂടി കരഞ്ഞു. അതുകണ്ട് പതിവായി പൊന്നാനിപാടുന്ന രാമാവെങ്കിടൻ വൃദ്ധയുടെ ദുഃഖാലണ്ടാരത്തിനു ശങ്കിടിപാടാൻ ഇലത്താളം കയ്യേററു.

ഏകദേശം അഞ്ചുനാഴിക അസ്തമിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും ചേർന്ന് നാലുകെട്ടിന്റെ കിഴക്കെത്തളത്തിൽ ഒരു സംഘംകൂടി. മടക്കകസാലപോലെ മുട്ടുകെട്ടി തളത്തിന്റെ വടക്കെ കിഴക്കെ മൂലയിൽ കുപ്പുസ്സ്വാർ കൈമടക്കിന്മേൽ തലചെരിച്ചുവച്ച്,

സ്വനേത്രത്തെ മാത്രം വിളക്കത്തു് തെളിയുമാറു് കാട്ടിക്കൊണ്ടു് അഗ്രാസനത്തെ വഹിച്ചു. രാമാവെങ്കിടൻ തന്റെ അത്താഴത്തിനു തയ്യാറാക്കി, മററുള്ളവക്കും കൊടുത്ത 'പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പോലെ മധുരമായുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ അടങ്ങിയ പ്രസംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സദസ്യരെ രസിപ്പിപ്പാൻ തയ്യാറാകുന്നു. എന്നാൽ ആ പ്രഗത്ഭവാഗീശ്വരന്റെ പ്രസംഗാരംഭത്തെ ചില ആത്മഗതങ്ങൾ കുറച്ചുനേരത്തേയ്ക്കു് ഏകദേശം ഇപ്രകാരം നിരോധനം ചെയ്തു. "നിധിയെടുപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഭൂതം പുറപ്പെട്ടതുപോലെയായി നമ്മുടെ കാര്യം. വലിയകൊട്ടാരം പലഹാരപ്പുര മൂത്തണ്ണാവിയും കഴുക്കട്ടിനെ കടിപ്പിച്ചതും തമ്മിൽ ഇതാ ശണ്ഠയിലായി. രാമരാജചാരനായി പുറപ്പെട്ട നാം ഇതാ കാമരാജചാരൻ ആകുന്നു. മഹാരാജകാര്യനിവൃത്തിക്കായി ഗൂഢസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ ഒരു ബാലികയുമായി കേശവപിള്ള സംഘടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവളിൽ അയാൾക്കു് അനുരാഗവും ഉദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാളത്തെ ആൾത്തിരക്കിൽ ഇവളെ സംരക്ഷണം ചെയ്‌വാനാണു് വിശ്വസ്തനായ നമ്മെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സ്ത്രീകളുൾപ്പെടെയുള്ള സ്ഥിതികളെ അറിഞ്ഞുവരാനാണല്ലൊ അയാൾ നിഷ്കർഷിച്ചതു്. ദുർഗതികൊണ്ടു് ഇതിൽവന്നുചാടി. ഇവരെ വിട്ടുകൊടുക്കാമൊ? അന്നദാതാവായ സ്വാമിയെ വഞ്ചിക്കാമൊ? നമ്മുടെ വത്സനായ കേശവപിള്ളയെ വട്ടത്തിലാക്കാമൊ? ആയാലും ഒരു കന്യകയും പാലും പഞ്ചസാരയുമെന്നവണ്ണം ചേരുമല്ലൊ. പക്ഷേ കേശവപിള്ളയുടെ ജാതി ഏതെന്നും, കുടുംബമേതെന്നും, നാം തന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു്, വിവാഹാലോചനയ്ക്കു് ഉദ്യോഗിച്ചാൽ, വൃദ്ധ—അമ്പോ! നമ്മെ ശ്മശാനയാത്രയ്ക്കുതന്നെ കോപ്പിട്ടുവിച്ചേക്കാം. കേശവപിള്ളയും ഇവളും തമ്മിൽ ദാമ്പത്യമുണ്ടായാൽ അയാളുടെ ഭാഗ്യമാ? ഇലഞ്ഞു! മഹാരാജപ്രീതി പറന്നുപോവുല്ലെ? നാശം! എങ്കിലും, എന്തുംവരട്ടെ. അപ്പപ്പോൾ കണ്ടതുപോലെ നടക്കാം. ശംഭോ രക്ഷതു—ഇവരെ സഹായിക്കണം. ധൈര്യത്തെ അവലംബിച്ചു് ഒരു പൊടിക്കൈ പുറപ്പെടുവിക്കാം"—ഒരു സ്വകാര്യനിശ്ചയത്തോടുകൂടി, രാമൻ പ്രഥമനിശ്ചയത്തെ സദസ്സിൽ പ്രസിദ്ധമായി സമർപ്പണം ചെയ്തു. "വിളിച്ചുപറയാൻ പട്ടരാണല്ലൊ. അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ ഇങ്ങനെ വച്ചോണ്ടിരുന്നോടാ. 'അർത്ഥോഹി കന്യാ പരകീയ ഏവ'. കണ്ടെത്ത അനുവദിച്ചാൽ—"

വൃദ്ധ—"കുഞ്ഞമ്മയെന്നൊ? അവസ്ഥയും യശസ്സും സ്ഥാനവുമെല്ലാം മണ്ണടിഞ്ഞുപോയിവ്യാഴവട്ടംമൂന്നായില്ലെയൊ; കൊച്ചു എന്നു വിളിച്ചാൽമതി."

രാമ—"നാക്കിൽ അതുവഴങ്ങുങ്ങമെയൊ? അമ്മ എന്നുമാത്രം പറയാം. അതു ഇടരൂല്ല്യാ- കുഞ്ഞിന് തക്കതായ ഒരു ഭൎത്താവിനെ വേഗത്തിൽ ഉണ്ടാക്കണം. ഈ ചായത്തുണികൾ ദൂരെക്കളകയുംവേണം—നമ്മുടെ ഒരു ഇതിനെ—മഞ്ജുളശ്രീതചത്തിനെ—അതു 'ഹതേ ജഗൽപ്രാണസുതേ' എന്ന മട്ടാക്കുന്നു."

വൃദ്ധ—"അതിന് തരംവരാതെന്തുചെയ്യും? എല്ലാതും മറിച്ചോട്ടങ്ങി. കഷ്ടം എനിക്കു ഇനി കാലമെന്തുണ്ട്? ഞങ്ങളെ ച്ചുററിയിരിക്കുന്ന ആപത്തു തീൎന്നല്ലാതെ ഇവളെ ആരുകൊണ്ടു പോകും? അതിന് വഴിയെന്ത്? വേണ്ടതുചിലവിടാം- (വൃദ്ധയും മററും ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കയാണെന്നും, അതിന്റെ നിവൃത്തിക്ക് എന്തെങ്കിലും താൻ അപ്പോഴപ്പോൾ സഹായിക്കണമെന്നും രാമൻ ആലോചിച്ചിരുന്നു. സമ്പത്തില്ലാതതുകൂടും അവരെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ രാമന്റെ മനസ്സിൽനിന്ന് വലുതായ ഒരു ഭാരംനീങ്ങി) സഹായിപ്പാൻ പ്രാപ്തിയും നേരും ഉള്ളവരൊ ഇങ്ങ് കിട്ടുണ്ടയൊ? ഈ പരമാൎത്ഥങ്ങൾമുഴുവനും ചന്ത്രക്കാറനോടുതന്നെ പറവാൻപാടില്ല്യാ. തന്നോടാകകൊണ്ടുപറഞ്ഞു. (താൻ നാരായണവരായ ബന്ധുവാണെന്ന് രാമൻ അഭിനയിച്ചു.) ഈ പ്രദേശംവിട്ട് ഇവൾക്ക് ഒരുപൊറുതികിട്ടിയാൽ വലിയഭാഗ്യമായി. അതിനു വേണ്ടവഴി നോക്കാനാണ് ഇങ്ങോട്ടുപോന്നതുതന്നെ."

കുപ്പുസ്സാർ കണ്ണുകൊണ്ട് രാമനെ സകലകാൎയ്യങ്ങളും ഭരമേല്പിച്ചു. "വെങ്കണസ്സാമി" എന്ന് സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ട്, ബ്രാഹ്മണന്റെ ഉള്ളിൽ അങ്കുരിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ സധൈൎയ്യം പറവാൻ അയാൾ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. രാമൻ ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് പല ആവൎത്തി ഇളകിയുറച്ച്, തുടയിൽ താളവും പിടിച്ച്, ചുമച്ച് കണ്ഠവുംതെളിച്ച്, കരുണയോട് അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ കടാക്ഷംചെയ്തപ്പോൾ, ആ ബാലിക അന്ന് തനിക്ക് ഭൎത്തൃവൎഷമെന്നു വിചാരിച്ച് ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു.

മാമാ—"പുഞ്ചിരിപ്പു തുകറയാ? നമുക്കും രാജാധികാരമിരുക്കു്. ബന്ധനംചെയ്തുടറേൻ പാർ!" (വൃദ്ധയോടു) "നമ്മുടെ സ്വാധീനത്തിൽ ഒരു കുട്ടിയുണ്ടു്. എഴുത്തുകത്തിൽ ബുദ്ധൻപറക്കും. കണ്ടായോ,രാജകേസരി- മിണ്ടമിണ്ടെന്നങ്ങിനെ നിപുണതാപംവഴിയും ! എന്തിനുവിസ്മരിക്കുന്നു? നമ്മുടെ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ ഒന്നുകണ്ടാൽ—" അമ്മാളുക്കുട്ടി ഭൂമിപിളർന്നു് തിരോഹിതയായപോലെ മറഞ്ഞു. വൃദ്ധ അദ്ധ്വ്യാജഗൌരവം നടിച്ചു. കുപ്പൻ "അങ്ങനെ! 'ആമരഹസ്യംഅങ്ങാടിപ്പാട്ടു്'" എന്നു് സ്വഭാഷയിൽ വൃദ്ധയുടെ മോഹാന്ധ്യമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഭ്രമം പുറത്തു വന്നുപോയി എന്നു് അപഹസിച്ചു് ചാഞ്ചാടി. മാമാവെങ്കിടൻ ലാക്കിനു കൊണ്ടു എന്നു് തന്റെ ബുദ്ധിയെ അഭിമാനിച്ചു്, ഉത്സാഹഭ്രമംകൊണ്ടിളകി, ഒരു രുഗ്മിണീസ്വയംവരകഥ നടത്താൻ ചേങ്ങലയും കോലും കൈക്കൊണ്ടു് രാഗാലാപംതുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം ൯.

" നിമമസഹായമായിരിക്കിൽമനോരഥം
മാമകം സാധിച്ചീടുമില്ലസംശയമേതും "

വിക്രമചോളകുലോത്തുംഗചെൽവപാദതരശരണ, ചേരനാട്ടീരരായിരത്തുക്കും തമ്പിവിശ്വനാഥൻ കഞ്ചുപിരാട്ടി എന്ന പ്രഭുവെ ക്രമോപചാരപുരസ്സരം വായനക്കാരുടെ സമക്ഷത്തു് പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ ഭക്തസംഘത്തലവൻ ഇദ്ദേഹംതന്നെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം വഹിക്കുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങൾ സ്വപരാക്രമസിദ്ധമല്ലെന്നു് ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞുകൂടാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബോത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു് ഗ്രന്ഥവരികളിൽ നിന്നു് ഗ്രഹിപ്പാൻസാധിച്ചിടത്തോളം സംക്ഷേപത്തെ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു:— ചോളദയമാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു് നായന്മാരുടെ വസതിയായുള്ളദേശത്തിന്റെ ദക്ഷിണപ്രാന്തത്തെ പാരദേശികമുഷ്കരന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു് രക്ഷിപ്പാനായി ഇരണിയൽ, കൽക്കുളം എന്നീ താലൂക്കുകളുടെ തെക്കെകോടടുത്തു്, ഏതാനും നായർഗൃഹങ്ങളെ പടിഞ്ഞാറു് സമുദ്രതീരംമുതൽ കിഴക്കു് സഹ്യപർവ്വതങ്ങൾവരെ ഒരേനിരയായിഇറപ്പിച്ചു. ഈ ഏർപ്പാടിൽ അഗ്രാസനസ്ഥാനത്തിലേക്കു അവരോധം മഹാരാജാവിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ചതു്, കുലോത്തുംഗരാജവംശ്യനായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ സന്താനവൃത്തത്തിൽനിന്നു് വേണാട്ടു രാജശേഖരപാദങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ച ഒരു ശാഖസ്ഥനായിരുന്നു. ഇവർക്കു് വേമ്പനൂരെന്നാടിക്കിൽ സമുദ്രതീരത്തുനിന്നും അധികദൂരമല്ലാതെയുള്ള ഒരു രമണീയപ്രദേശത്തു് കോട്ടയും കൊത്തളവും, പാളയവും പടനിലവും, തനിക്കുളവുംകോവിലും ഏർപ്പെടുത്തി, വേട്ടവിളിക്കും കൂട്ടവിളിക്കും അധികാരം പെററു്, പല്ലക്കു്, പട്ടുകുട, പൊന്നിൻകൊടി, കുത്തുവിളക്കു്, മുത്തു, പഞ്ചവാദ്യം മുതലായ പദവി അറുപത്തിനായ്‌കും, ആചന്ദ്രതാരമേ സന്തതിപ്രവേശമേ ചെല്ലു, കല്ലുനാട്ടി ചെമ്പിൽ പട്ടയവുംകൊടുത്തുവിട്ടതിരുവുള്ളമുണ്ടായി.

ഇങ്ങനെ ഉത്ഭവിച്ച ഭവനത്തിന് കളപ്രാക്കോട്ട എന്നു നാമകരണവും ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആദിയിൽ കേരളീയശ്രീ സംപൂർണ്ണന്മാരായിരുന്ന കളപ്രാക്കോട്ടത്തമ്പിമാർ 'ദുർഗ്ഗമാരാം രാക്ഷസസ്ത്രീകളോടെപ്പൊഴുമുള്ള സംസ്സർഗ്ഗകാരണാൽ' ലങ്കാലക്ഷ്മിയുടെ സൌന്ദര്യം രാക്ഷസീയമായിത്തീർന്നതുപോലെ, കാലാന്തരംകൊണ്ട് ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഒരു ആസുരവർഗ്ഗമായ്ഭവിച്ചു. ആ ഭവനക്കെട്ടുകൾക്കിടയിലുള്ള ഓരോ അങ്കണവും ഓരോ ഹതശരീരത്തിന്റെ സമാധിസ്ഥലമാക്കപ്പെട്ടതിനാൽ, അനവധി ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സുകളും പ്രേതങ്ങളും അവിടെസംക്രമിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രാചീനതാലക്ഷ്യത്തെ ആ ഭവനം വഹിച്ചുതുടങ്ങിയതിനെ അനുകൂലിക്കുമാറ് കോട്ടകൾ ഇടിഞ്ഞും കിടങ്ങുകൾ തൂർന്നും കെട്ടിടങ്ങൾ ദ്രവിച്ചും തുടങ്ങി. എങ്കിലും, ആ കുടുംബം പൂർവ്വവൽ യശഃപ്രസരത്തോടും രാജസന്നിഭപ്രതാപത്തോടുംകൂടിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു.

നമ്മുടെ ഈ കഥാകാലത്തെ കാരണവപ്പാടായ വിശ്വനാഥൻ കുഞ്ചുപിരാട്ടിത്തമ്പി, അല്ലെങ്കിൽ കുഞ്ചുതമ്പി, തന്റെ തറവാട്ടുമഹിമയെ പഴയാംവണ്ണം പുലർത്തി സ്മരണീയമായ ഒരു നിലയെ പ്രാപിപ്പിച്ചതു് ഈ കഥയിലെ സാരമായ ഒരു പർവ്വമാകുന്നു. കുഞ്ചുതമ്പി കളപ്രാക്കോട്ടപ്പെരുമാളായി വാണകാലത്ത്, അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു വിളികൊണ്ട്, നാഞ്ചിനാട്ടുപിടാകപതിനെട്ടും, തിരുനാൾ ആഘോഷിപ്പാൻ എത്തുന്നതിലും ക്ഷിപ്രമായി കൂട്ടത്തോടിളകും. കുളച്ചൽ മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള തുറക്കാർക്കും, നാടാന്മാർക്കും, അന്തരാളവർഗ്ഗ്യർക്കും "അരശും മന്തിരിയും" കുഞ്ചുതമ്പിത്തമ്പ്രാക്കൾ തന്നെ ആയിരുന്നു. കാരണവന്മാരുടെ വിശദബുദ്ധി അവകാശരീത്യാ കുഞ്ചുതമ്പിക്ക് സിദ്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ടും, മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സമഗ്രബലസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി രാജ്യത്തിൽ ഗണനീയമായ ജ്ഞാനപ്രചാരം ഉണ്ടായതിനാലും, സ്വപൂർവ്വഗാമികളുടെ പ്രതാപാഗ്നിയിൽ ദുർമ്മരണം പ്രാപിച്ചുകൂട്ടത്തെ ഹോമാദിക്രിയകൾകൊണ്ട് മുക്തന്മാരാക്കിത്തീർത്തില്ലെങ്കിൽ തന്റെ ഭവനൈശ്വര്യം സോപചാരാനുകൂലമായ സമുൽക്കർഷത്തെ പ്രാപിക്കയില്ലെന്ന് തമ്പി ക്ലേശിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കാലത്ത്, ആ പ്രദേശത്ത് അവതീർണ്ണനായ ഒരു അവധൂതനിൽനിന്ന് ഗ്രഹ

ബാധകളേയും ആത്മബാധകളേയും അപസാരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ചില ഉച്ചാടനവിധാനങ്ങളെ തമ്പി ഗ്രഹിക്കയും ജീവന്മുക്തനായ ആ യോഗീശ്വരനും തമ്പിയും തമ്മിൽ ദൃഢമായ മൈത്രി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ൯൪൫-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് രണ്ടാമതും ആ യോഗീശ്വരൻ വെമ്പനൂർ ദിക്കിനെ പരിശുദ്ധമാക്കാൻ എഴുന്നെള്ളിയപ്പോൾ, തമ്പിയുടെ അതിഥിയായി ഏകദേശം മൂന്നുമാസത്തോളം താമസിച്ചു്, അവസാനത്തിൽ തന്റെ പരമാത്ഥത്തെയും അപ്പോഴത്തെ സഞ്ചാരോദ്ദേശ്യത്തെയും തമ്പിയെക്കൊണ്ടു് ഖഡ്ഗമുഷ്ടിസത്യം ചെയ്യിച്ചു്, ധരിപ്പിച്ചു. ഈവിധം ക്ഷത്രയോഗ്യമായുള്ള ഒരു ക്രിയ തന്നെക്കൊണ്ടു് ചെയ്യിച്ചതിനാൽ തന്നെ, യോഗീശ്വരന്റെ അതിഗൂഢവും ഗുരുതരവുമായ തത്വം ശുദ്ധാത്മാവായ തമ്പിക്കു് പൂർണ്ണമായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ഗുരുനിയോഗാനുസാരമായി സ്വന്തപടക്കളത്തിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡകണക്കിൽ ഒരു ജനമഠത്തെയും, അതോടുചേർത്തു് അനേകം ശാലകളേയും തീർപ്പിച്ചു്, സ്വയംവൃതാചാരമായ ഭജനവും സ്വകുടുംബ പാരമ്പര്യത്തെത്തുടൎന്നു് അക്കാലത്തു് പ്രചാരലുപ്തമായിരുന്ന സേനാസജ്ജീകരണവും തുടങ്ങി. ഈ ഉദ്യമങ്ങൾ പൂർവകാരണവന്മാരാൽ 'ഭണ്ഡാരം'വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ധനത്തെ അതിന്റെ പരമാർത്ഥാദിഷ്ടമായ വിനിമയോപയോഗ്യതയെ നിർവഹിക്കുന്നതിനായി പുറത്തിറക്കി. കൊല്ലം രണ്ടു മൂന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുഞ്ചുത്തമ്പിയുടെ സ്വന്തസമ്പാദ്യങ്ങളായ ചില ആഭരണാദികൾ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളെ അലങ്കരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു് ഉദാരമതിയായ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചു. ചില ദാരിദ്ര്യക്ലിഷ്ടത്തിന്റെ ഉദ്ധാരണത്തിനായി തമ്പിയുടെ ഭൂസ്വത്തിൽ നിസ്സാരമായ ഒന്നു രണ്ടു് അംശങ്ങളുടെ അനുഭവകൈവശങ്ങളും മാററപ്പെട്ടു. ഈ വ്യയങ്ങൾനിമിത്തം ഉണ്ടായ നഷ്ടം, ഭാവിയിൽ മഹാശ്രേയസ്സുകളെ ആശംസിക്കുന്ന തന്റെ ശിഷ്യത്വത്തിലും സേനാനിത്വത്തിലും തമ്പിക്കുള്ള അഭിനിവേശത്തെയും ഉൽക്രാന്തിയേയും വർദ്ധിപ്പിച്ചതേ ഉള്ളൂ. രാജ്യത്തിന്റെ കോണസ്തംഭങ്ങളായ പ്രഭുകുടുംബങ്ങൾ രാജ്യഭണ്ഡപങ്കിടത്തെ അവരാൽ സംസ്ഥാപിതമാകുന്ന ജീവന്തികാ സഹിതം വഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും, വാത വൃഷ്ടി ഭൂകമ്പാദിസംഭവങ്ങളിലും അസംഭിന്നധൈര്യമായി അതിനെ

രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ഉള്ള രാജ്യരക്ഷാനിദാനങ്ങളെ പരമ്പരാസിദ്ധമായ ഊർജ്ജസ്വലത്വംകൊണ്ട് കുഞ്ചുതമ്പി നല്ലതിന്മണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ തന്റെ ഭവനസ്ഥാപനംതന്നെ രാജ്യരക്ഷകരായിട്ടാകയാൽ ആ പരിശ്രമത്തിൽ നേരിടുന്ന നഷ്ടം ധീരന്മാരാൽ അഭിലഷിതമായ ആത്മബലിതന്നെ എന്ന് അദ്ദേഹം പരിഗണനം ചെയ്തിരുന്നു. രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കല്പനകൂടാതുള്ള പടയൊരുക്കങ്ങൾ രാജദ്രോഹതുല്യമായി ഗണിക്കപ്പെടാമായിരുന്നെങ്കിലും മന്ത്രിമാർ മുഖാന്തരമല്ലാതെ മഹാരാജാവ് സ്വവിശ്വസ്തന്മാർ മുഖേന ചിലകാര്യങ്ങൾ നിർവഹിച്ചു വന്നിരുന്നതിനാൽ തമ്പിയുടെ പ്രവൃത്തികളെ മുളയിൽതന്നെ ഛേദംചെയ്‌വാൻ സമീപാധികൃതന്മാർ മുതിർന്നില്ല. രാജകുടുംബാശ്രയത്താൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടപദവിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന കളപ്രാക്കോട്ടഭവനത്തിലെ കാരണവർ മഹാരാജാജ്ഞ കൂടാതെ പടക്കോപ്പുകൂട്ടാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ട് എന്തുപരോക്ഷാധികാരത്തിന്മേലാണെന്ന് വഴിയേ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

കളപ്രാക്കോട്ടയിലേക്ക് ആപ്തമായുണ്ടായ ധനക്ഷയത്തെ നികത്തുന്നതിന് ഹരിപഞ്ചാനനമൈത്രിയാൽ ചില പ്രാധാന്യങ്ങളും തമ്പിക്ക് സിദ്ധിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായി ഓരോ ഭടന്മാരും ചാരന്മാരും അടിക്കടി കളപ്രാക്കോട്ടയിലേയ്ക്ക് വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പത്മനാഭപുരത്ത് എഴുന്നെള്ളുമ്പോൾ അമൃതേത്തുകഴിഞ്ഞയുടൻതന്നെ മധുരവിഭവങ്ങളുടെ ഒരു പകുപ്പ് തമ്പിക്ക് അയക്കുക നിയമമായിരിക്കുന്നു എന്നും, അടുത്തൊഴിവുവരുന്ന മുളത്തു സർവാധി ഉദ്യോഗത്തിന് തമ്പിയെത്തന്നെ നിയോഗിപ്പാൻ മഹാരാജാവ് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, കല്പനപ്രകാരവും യുവരാജാവിന്റെ ഗുരുസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയും തിരുവനന്തപുരത്തെഴുന്നെള്ളി അനുഗ്രഹിച്ചുവരുന്ന സാക്ഷാൽ ശ്രീ പാഞ്ചമപദായ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗി പഞ്ചാസ്യസ്വാമിതീർത്ഥർ തിരുമുമ്പിന് കുഞ്ചുതമ്പിയുടെ സൂത്രത്തിരിപ്പിൽ ആടുന്ന ഒരു പ്രതിമമാത്രമാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തും ആ യോഗിസന്നിധികളുടെ ഗുരുസ്ഥാനാധികാരം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവനിലും തനി വിചാരിച്ചാൽ അസാദ്ധ്യമായി യാതൊന്നും തന്നെയില്ലെന്നും, 'ഡില്ലിപാച്ചാ'വും, മൈസൂരിലെ

'സുവൃത്താന്തം' 'അഗ്നിഹോത്രിലെ നഭാവും', വെള്ളക്കാരുടെ ഇറമ്പുകളിലെ 'കമണ്ഡലുധാരന്മാരും', ഗൌണാധോരണന്മാരും' അദ്ദേഹത്തിന് കറിക്കാകൾ അയക്കാറുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷക്കാരും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ജനശ്രുതി പലപ്പോഴും വാസ്തവമായി പരിണമിക്കാറുള്ളതിനെ വിചാരിച്ച്, അതിന്റെ പ്രചാരപുഷ്ടിയാൽ തമ്പിയുടെ വൃദ്ധാഭിമാനവും പോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം പ്രതാപശുദ്ധനായിക്കഴിയുന്ന തമ്പിയെയും ഒരാൾ 'കൊടികുത്തിച്ച് ആചാരം' ചെയ്യിച്ചുവന്നിരുന്നു. ലോകത്തിൽ സാഹിത്യരസമെന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്റെ സാരസർവസ്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചവർ ഒരു മര്യാദയെങ്കിലും തമ്പിയെ അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഗൃഹജീവിതചക്രത്തിന്റെ സംഘർഷണശൂന്യവും നിശ്ശബ്ദവുമായ ഗതിക്കു തൈലവും കൊഴുപ്പും പോലെ ഉപയോഗപ്പെട്ട ഒരു മഹാനുഭാവത്വം ഗൃഹസ്ഥമറകളിലെ മർമ്മസൂത്രമായി അഭിജ്ഞന്മാർ കൈക്കൊള്ളുന്നു. ലോകരാവണനായ രാവണമഹാരാജാവും 'ചട്ടലമിഴിനിന്നുടെ യടിമലരിൽ വീണുഴന്നടിമപ്പെട്ടനൊന്നെ വെടിയരുതായേ!' എന്നു യാചിച്ച്, സപത്നിയായ മണ്ഡോദരിക്ക് 'നാഥ' എന്ന പദത്തെ നൽകിയില്ലേ? അതുകൊണ്ട് തമ്പിക്കുണ്ടായ അല്പമായ മടക്കവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമാസാക്ഷ്യമായി മാനിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. കളപ്പുരക്കോട്ടയിൽനിന്ന് അത്താഴം ഉണ്ണിൽ മുറിവേറ്റുകൊണ്ട് പോയ ബാലന്റെ കഥപോലും ആ ഭവനത്തിൽ കേൾപ്പാനില്ലാതെ ചമഞ്ഞു. എന്നാൽ, ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ തന്റെ വക ഒരു തീട്ടൂരത്തെ വാചകഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടി ചാർത്താൻ നേരിട്ട കഷ്ടത്തിനിടയിൽ "വല്ലതുമൊന്ന് ചുഴിച്ചുപറയാൻ ഒരു പൊടിയനുണ്ടായിരുന്നതും പോയിപ്പോയെക്കൊഴിഞ്ഞു." എന്നു തമ്പി പരിദേവപ്പെട്ടപ്പോൾ, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ആരണക്കുട്ടത്തിന്റെ കിലുകിലാരവംകൊണ്ട്, പ്രേമവതിയായ സഭാര്യയുടെ സാമീപ്യത്തിനു അദ്ദേഹം ജാഗരൂകനായി ക്ലേശോച്ചാരണങ്ങളെ ഉപസംഹരിച്ച് തലചൊറിഞ്ഞുകൊണ്ടു അടങ്ങി. "പാതിയും പുരുഷനാര്യ്യ" എന്നുള്ള പ്രമാണം ഒട്ടിടംകൊണ്ട് ഒരു കാര്യത്തെയും ചെയ്യുള്ളടെന്നുള്ള പ്രമാണവാദിയായ കണ്ടുതമ്പിയുടെ സംഗതിയിൽ, ഇരട്ടി എന്നല്ല, അതിലധികവും വ്യാപ്തിയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനചര്യയിൽ ശാസകരിക്ക

പ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും, ഉദ്യധികാരത്തെ അദ്ദേഹത്തോളം കണിശമായി ചെലുത്തുന്ന പൂമാൻ ഇസ്ലാംകാരുടെ ഇടയിലും ഇല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം അഹങ്കരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതിനെ അല്ലേ നാം വിശ്വസനീയസാക്ഷ്യമായി ഗണിക്കേണ്ടതു്? വിശേഷിച്ചും കഞ്ചുത്തമ്പിക്കു് ഒരു കാര്യത്തിൽ അരത്തമപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയെ അപേക്ഷിച്ചു് താഴ്മയുണ്ടായിരുന്ന സംഗതിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മര്യാദ അപമര്യാദ എന്നുതന്നെ കണക്കാക്കപ്പെട്ടാലും അതിന്റെ ഗൌരവത്തെ ലഘൂകരിക്കുമല്ലോ. കഞ്ചുത്തമ്പിയ്ക്കു തന്റെ കുടുംബത്താൽ സ്വയംസ്വീകൃതമായുള്ള പദവികളല്ലാതെ 'കണക്കു തമ്പിചെമ്പകരാമൻ' എന്ന സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബപുരാണത്വത്തിനും പ്രഭാവത്തിനും അനുരൂപമായി കിട്ടീട്ടില്ലായിരുന്നു. തങ്കച്ചിയുടെ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു്, അതിലെ അംഗങ്ങളിൽനിന്നു് രാജസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കുണ്ടായ സഹായങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമായി ഇരട്ടത്തിരുമുഖവും, ചെമ്പകരാമപ്പട്ടവും, തമ്പിസ്ഥാനവും മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിനാൽ തന്നെ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. മറ്റൊരു സംഗതിയും തങ്കച്ചിയുടെമേൽക്കോയ്മയെ ഉറപ്പിച്ചു. തമ്പിയുടെ മുൻപറഞ്ഞ ഉദ്യമങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആപൽക്കരവും ധനനാശകവും എന്നു തോന്നിയതിനാൽ, ഈ ദമ്പതിമാരുടെ ബന്ധം വേർപെടുത്താൻകൂടി ഭാര്യാഗൃഹക്കാർ ഇടക്കാലങ്ങളിൽ ആലോചിച്ചു. എന്നാൽ അരത്തമപ്പിള്ള സതീനിഷ്ഠാവീര്യത്തോടെ ഉഭയപക്ഷത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു് ആ ശ്രമത്തെ ജയിച്ചു. പത്തുപതിനാറു 'ഏഴര' കാളയും, അത്രത്തോളം കരിമ്പാറ്റവും, കറവയ്ക്കും ചാണകത്തിനും വേണ്ടതിലധികം പശുക്കളും, മൂന്നു നാലു് ആട്ടിൻപറ്റവും, എട്ടുപത്തു വന്മലപ്രമാണമുള്ള വയ്ക്കോൽത്തുറുകളും, നിസ്സംഖ്യമായ വലിപ്പത്തോടുകൂടിയ കുളങ്ങളും കളിയലും, പത്തുമുന്നൂറുകോട്ടനിലവും, അളവില്ലാത്തതോട്ടങ്ങളും കാട്ടുതൊടികളും, അറയ്ക്കുള്ളിൽകിടപ്പുള്ള സ്വർണ്ണച്ചെമ്പു പൊൻകദളിക്കുല മുതലായ നിക്ഷേപങ്ങളും തന്റെവക എന്നു പറവാൻ അവകാശമുള്ളവനായ തമ്പിയെ,വിശേഷിച്ചും ആറേഴു സന്താനങ്ങളുടെ അമ്മയായതിന്റെശേഷം, ഉപേക്ഷിച്ചു് വേർപിരിയാൻ സന്നദ്ധയാകാത്തതു് സതീത്വത്തെ സാക്ഷീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു് ചിലർ വാദിച്ചേയ്ക്കാം. കഥ നടക്കട്ടെ. തങ്കച്ചിയുടെ ആത്മമഹിമയെ ഗ്രഹിപ്പാൻ നികഷോപലമായ ഒരു സന്ദർഭമുണ്ടാവും. തങ്കച്ചിയുടെ സ്ഥിരമന

സ്കതയെ ഉദ്ധൃതമാക്കാൻ അവരുടെ സഹോദരാദികൾക്ക് സാധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ അവർ അടങ്ങിപ്പാർത്തു. അതിനാലും, ആരിലും നിന്ന് ഒരു ബാധയും കൂടാതെ കുഞ്ചുതമ്പി ദക്ഷിണദിക്കിനേയും അരത്തമപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചി കുഞ്ചുതമ്പിയേയും യഥേഷ്ടം ഭരിക്കാനുണ്ടായ വിധിമതത്തിന് ലംഘനമുണ്ടായില്ല.

ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ എഴുന്നള്ളത്ത് കഴിഞ്ഞദിത്തട്ടക്കാറായപ്പോൾ, കുളപ്പാക്കോട്ടയിലെ കാരണവർ പാഴിമഠത്തിലെ മദ്യപനിയോടുകൂടി കൂർക്കംവലിച്ച് സ്വപ്നസുഖത്തെയും സ്വാപ്നസുഖത്തെയും അനുഭവിച്ച് ആനന്ദിക്കുകയായിരുന്നു. ഏഴരനാഴിക പുലരാനുള്ളപ്പോൾ തമ്പിയുടെ നിദ്രാവിഘാതംചെയ്‌വാൻ, പൂമുഖപ്പടിവാതൽ തുറക്കുന്നതിന് ചിലവിളികളുണ്ടായി. അവയ്ക്കു് പ്രതിശ്രുതികളായി, അപ്പോൾ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റ കന്നുകാലികളുടെ കണ്ഠമണികൾ നാഴികമണിയുടെ ഉറക്കമുണർത്തിയന്ത്രംപോലെ കാച്ചുനേരത്തേയ്ക്കു മുഴങ്ങി. അവിടെ കിടന്നിരുന്ന പരിചാരകന്മാർ ഉണർന്നെങ്കിലും, ഒട്ടേറെനേരത്തേയ്ക്കു് അവർ അർദ്ധനിദ്രാവശന്മാരായി മന്ദബുദ്ധികളായി കിടന്നും ഇരുന്നും കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഉറക്കസൗഖ്യശേഷം ഉറക്കംതൂങ്ങലായ ഒരു ലഘുസ്വഭാവഭേദത്തെയുംകൂടി ഭൃത്യർ കൈക്കൊണ്ടതു് ആ സായുജ്യത്തിന് നിദ്രയ്ക്കുകിട്ടുന്ന സ്വല്പസമയത്തെ കഴിയുന്നതുദീർഘിപ്പിച്ച്, ക്ഷീണശമനം സാധിച്ചുകൊൾവാൻ മാത്രമായിരുന്നു. ഭൃത്യന്മാർ അർദ്ധപ്രബുദ്ധന്മാരായി വർത്തിക്കുന്നതിനിടയിൽ കുഞ്ചുതമ്പി ആത്മാകർഷണത്താലെന്നപോലെ ഉണർന്ന്, പുറത്തുണ്ടായ കോലാഹലങ്ങളുടെ കാരണമെന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുന്നതിന് ഭാര്യയെ ഉണർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ മഹതി കോപഹാസ്യാദിരസങ്ങളെ സൂചിപ്പിച്ചുള്ള ചില ആട്ടുകളോടുകൂടി തന്റെ ചപ്രമഞ്ചത്തിന്റെ ചട്ടവും, കൂടവും, കാലുകളും തകർന്നുപോമാറു് ഒന്നു തിരിഞ്ഞുകിടന്നതല്ലാതെ ഭർത്തൃചോദ്യത്തിനു യാതൊരു ആഭിമുഖ്യത്തെയും നൽകിയില്ല. "എടാപാടേ"എന്ന് തമ്പി തന്റെ അക്ഷമയെ ഉദ്വമിച്ചു. "അയ്യോ! കോട്ട നിലംപൊത്തുപോവുകണോ?" എന്ന് തമ്പിയുടെ രണ്ടുവാക്കിനു ഇരട്ടിയായി തങ്കച്ചി തന്റെ പ്രകൃതചാപലത്തെ പ്രകടനംചെയ്തു. "ഒന്നു ചവിട്ടാനെങ്കിലും എഴുന്നേൽക്കയോ?" എന്ന് തമ്പി

യും, "എക്കെന്റെ കറുക്കന്മാട്" എന്നു തങ്കച്ചിയും, "നമ്മക്കുള്ള പോന്നുംകൊടത്തമ്മണിയല്ലിയൊ?" എന്നു ശൃംഗാരമായി തമ്പിയും, "ഉദിക്കുംവെളയിൽകെടന്ന് വെളയണതുകണ്ടില്ലിയൊ?" എന്ന് സരസമറുപടിയായി തങ്കച്ചിയും — ഇങ്ങനെ ആ ദമ്പതിമാർ അവർക്കുരസകരമെന്നു തോന്നിയ ഒരു രഹസ്സല്ലാപംകൊണ്ട് കുറച്ചുനേരംകഴിച്ചു. അപ്പോൾ അവർ കിടന്നിരുന്ന അറയുടെ തെക്കെവശത്തും, എന്തിനു പറയുന്നു, മറ്റുള്ളസ്ഥലങ്ങളിലുംനിന്ന് "കൊച്ചമ്മ! അങ്ങുന്നെ! അമ്മച്ചീ! എന്നു ഭൃത്യന്മാർ പരിഭ്രമത്തോടെ വിളിച്ചുകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. തമ്പി ചന്ത്രക്കാറനെപ്പോലെ കണ്ടകനല്ലായിരുന്നു. സ്വകുടുംബത്തിലും ഒരു ദളവായോ സർവാധിയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ള അസൂയാശകലവും, ഉണ്ടാവാനുള്ള അതിമോഹശകലവും, ഇതുകളിൽനിന്ന് ശാഖകളായി ബഹുരൂപംവീശീട്ടുള്ള ചില ചില്ലറചാപല്യശകലങ്ങളും, അല്ലാതെ മറ്റൊരുവിധത്തിലും തമ്പിയുടെ സ്വഭാവം മനുഷ്യസാമാന്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽനിന്ന് വളരെഭിന്നമായിരുന്നില്ലാ. തമ്പിയുടെ സുഖനിദ്രാലംഘനമായി ഭൃത്യന്മാർ വിളിച്ചുകൂട്ടിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹം തന്റെ ശയനമുറിയുടെ വാതൽ തുറന്ന് അവരുടെ സംഭ്രമകാരണമെന്തെന്ന് അന്വേഷണംചെയ്തു.

അഞ്ചുനാഴികവെളുപ്പോടുകൂടി 'പടിക്കൽ' വിളിച്ചു പറയുകയും മറ്റും കൃഷി ആയുധങ്ങളെഎടുത്തുകൊടുപ്പാനായി അവിടത്തെ രണ്ടാംവിചാരിപ്പുകാരിൽ ഒരാൾ വാതൽ തുറന്നപ്പോൾ പൂമുഖത്ത് ഒരു കാഴ്ചകാണപ്പെട്ടു. ആ സംഗതി പരസ്യമാകാതെ യജമാനനെ ധരിപ്പിക്കാൻശ്രമിച്ചത്, ഉണർന്നിരുന്ന ഭൃത്യന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. വിചാരിപ്പുകാരനും ഭൃത്യരും തമ്മിൽ ശുഷ്കാന്തിമത്സരം ഉണ്ടായി, കാര്യം വലുതായ തിരക്കിൽ കലാശിച്ചു. തമ്പിയുടെ അന്വേഷണാരംഭത്തിൽ, സ്വമഞ്ചത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടുതന്നെ "എന്തരെടാ? കൊളത്തിൽ തീ പിടിച്ചൊ?" എന്നു തങ്കച്ചി ചോദ്യംചെയ്തപ്പോൾ "ചാമീട് പൂമൊവത്ത് അവസാനിക്കണ്" എന്ന് ഒരു ഭൃത്യൻ അറപ്പുരത്തിണ്ണയിൽ കയറി തമ്പിയോടു സ്വകാര്യമായി ഉണർത്തിച്ചു. തമ്പിക്ക് ഭൃത്യൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായി, അദ്ദേഹംപരമാനന്ദാബ്ധിയിൽമുങ്ങി. അന്തമറ്റപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയും ഭൃത്യന്റെ വാക്കുകേൾക്കയാൽ കൃതയുഗകാലത്തേക്ക്

ചെന്ന ദീൎഘാകൃതിയുള്ള കാൽപ്പുത്തു കണങ്കൈ കട്ടിലിൽ നിന്ന് ഏറി ഉയൎന്ന്, ഭൎത്താവിന്റെ പുറകിലെത്തി, സ്വമനസ്സാക്ഷ്യത്തിനു വിരോധമായി "ഇവിടെക്കിടന്നുവൃത്താനിക്കണം. ഞാനിതാ അന്നത്താനൊ കാച്ചാനൊ പോരണേൻ" എന്നു പറഞ്ഞ് തന്റെ പാചകശാലാഭരണത്തിനെന്ന ഭാവത്തിൽ പുറപ്പെടാൻഭാവിച്ചു. "ആങ്ഹാ! ഇങ്ങനെയൊ വേണ്ടപ്പംവേണ്ടതു്?" എന്ന് കാൎയ്യമായിത്തന്നെ പ്രണയപരിഭവം പറവാൻ തമ്പി ഭാവിക്കുന്നതിനിടയിൽ, തങ്കച്ചി ഭൃത്യരെവിളിച്ച്, ആ കെട്ടിനകത്തുണ്ടായിരുന്നവയിൽ സ്വാമഞ്ചമൊഴിച്ചു സകലവും അവിടെ നിന്നും മാററിച്ചു. തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ സഹകാരിത്വംകണ്ട് സന്തുഷ്ടനായി, തമ്പി മുഖപാദക്ഷാളനാദ്യങ്ങൾക്കായി പോയി. അകത്തെ തട്ടുകളും മുററങ്ങളും അടിച്ചുവാരിത്തളിപ്പിച്ച്, ജപപ്പലക, പുലിത്തോൽ, വലുതായ ഓട്ടുദീപം എന്നിവ തളത്തിലും, കംബളോപധാനങ്ങൾ, വീശുന്നതിന് ആലവട്ടം, എന്നിത്യാദികൾ മഞ്ചത്തിന്മേലും, ജലപൂൎണ്ണമായ വലിയകലശപ്പാത്രങ്ങളും കിണ്ടികളും തിണ്ണയിലും, ഒരുക്കം ചെയ്യുന്നതിന്റെശേഷം, ശിഷ്യൻ താൻകൂടിയ കാൎയ്യമല്ലെന്നുള്ള ഗൌരവത്തോടുകൂടി അരമ്പുള്ളതങ്കച്ചി വടക്കെക്കെട്ടിലും മററും നിന്ന് കുട്ടികളെ ശകാരിച്ചും തല്ലിയും ഉണൎത്തിക്കൊണ്ട്, അടുക്കളക്കെട്ടിലേയ്ക്കു പൊയ്ക്കളഞ്ഞു.

തമ്പി ദന്തധാവനാദി ശരീരശുദ്ധിക്രിയകൾ ചെയ്ത്, ഭസ്മവും രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ച്, വസ്ത്രവും മാറി പൂമുഖത്ത് എത്രദ്ദൂരെ മാറിനിന്ന്, തല നിലത്തു മുട്ടുമാറ് അനേകം കുറുന്തൊഴലുകൾ ഇടകലൎന്നുള്ള നെടുംതൊഴലുകൾ മൂന്നും ഭയപുരസ്സരം കഴിച്ചു. ഭൃത്യന്മാരുടെ ഉത്സാഹൌദാൎയ്യങ്ങളാൽ അവിടെ കൊണ്ടുവയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദീപങ്ങളുടെ പ്രഭയ്ക്കിടയിൽ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ പ്രാണായാമക്രിയാ മദ്ധ്യസ്ഥനായി, സംവിന്മയസ്വൎണ്ണവിഗ്രഹനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു കാണപ്പെട്ടു. അതികായനായ തമ്പിയുടെ പ്രണാമസാഹസങ്ങൾ സ്വാമികളുടെ സമാധിബന്ധത്തെ ധ്വംസിച്ചു. സുഗന്ധമായ ചന്ദനലേപനത്താൽ ജടിലമാക്കപ്പെട്ട മീശയെ തലോടിക്കൊണ്ട്, വൈഷ്ണവദ്യുതിമാനായ യോഗീശ്വരൻ, വിശ്വാകൃതി

ഭൎന്നതെ നല്കുവാനെന്നവണ്ണം ഉത്ഥാനം ചെയ്തു. ഭവബന്ധമോചകമായ ആ പുണ്യലബ്ധിക്കായി തമ്പിഅതിദുരത്തുമാറി വാപൊത്തി ഓഛാനഭാവത്തിൽ തന്റെ ശരീരപുഷ്ടിക്ക് അതിവിഷമമായ മുന്നോട്ടുള്ള അവനമനത്തെ അവലംബിച്ചുനിന്നു. യോഗീശ്വരൻ സഹജമായുള്ള കരുണാവീക്ഷണംകൊണ്ടല്ല, മഹാപ്രഭുക്കൾക്ക് ഉചിതവും, ഗംഭീരവുമായ ശിരഃകമ്പനത്താൽ തമ്പിയെ ആദരിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഭവനത്തിലെ സാമാന്യസ്ഥിതിപോലെ, യോഗീന്ദ്രാവിർഭാവം കൊണ്ട് കണ്ടുതമ്പിയുടെ ഭവനവും ഭൃത്യസഞ്ചാരവിഹീനമാക്കപ്പെട്ടു. എഴുന്നെള്ളിച്ചു വടക്കുപുറകിൽ കണ്ടുതമ്പിയാൽ പരിസേവിതനായി യോഗിരാജൻ അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു കടന്ന്, ശാർദ്ദൂലചർമ്മത്തിന്മേൽ ഒരു യോഗാസനത്തെ കൈക്കൊണ്ടിരുന്നു. താഴത്തു തിണ്ണയിൽ തെക്കുകിഴക്കു മാറി, പൂർവ്വൽ അത്യാദരഭാവത്തോടുകൂടി തമ്പി നിലയും ഉറപ്പിച്ചു. രാജസകാന്തിയും ശാന്തതേജസ്സും ഇടകലർന്നുള്ള യോഗീശ്വരമുഖം തമ്പിയുടെ സന്നിധിയിൽ ആനക്കുഴത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിപ്പാൻ ഒരുക്കപ്പെട്ട പ്രഭാമധ്യസ്ഥമായ ബിംബംപോലെ ശോഭിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദധാടിയിലും ശരീരപുഷ്ടിപ്രഭകളിലും ഉദയവേളയിൽ ഇതര ജീവജാലങ്ങൾക്ക് നിശാവിശ്രമത്താൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അഭിനവചൈതന്യം പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സാക്ഷാൽപ്രകൃതമായുള്ള പഞ്ചാനനത്വം ആ സന്ദർഭത്തിൽ ദൃശ്യമായിരുന്നില്ല.

ബഹുപരിവാരസമേതനായി എഴുന്നെള്ളുന്ന ഗുരുരാജതീർത്ഥപാദർ അന്നേദിവസം സ്വാസേവ്യനായിത്തന്നെ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നതിനെ വിചാരിച്ച്, ആ ആഗമനത്തിന് എന്തോ ഗൌരവമായ കാരണമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് തമ്പി ശങ്കിച്ചു. യോഗീശ്വരൻ തമ്പിയേയും, കുടുംബത്തേയും, ഗൃഹത്തേയും, മിത്രങ്ങളേയും, രാജനാമത്തെ സംഘടിപ്പിക്കാതെ രാജ്യത്തേയും യഥാവിധി അനുഗ്രഹിച്ചു: ഭാൎയ്യാസന്താനങ്ങളുടെ കുശലങ്ങളെപ്പറ്റി കൃപാർദ്രമനസ്കനായി അനേകം പ്രശ്നങ്ങൾചെയ്തു: അനന്തരം തമ്പിയുടെ മുഖത്തുനോക്കിക്കൊണ്ട് പ്രശാന്തനിശ്ശബ്ദതയോടു സ്ഥിതിചെയ്തു. തമ്പി കൈകൂപ്പി കുറച്ച് അടുത്തണഞ്ഞ് മനസ്സങ്കോചത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ഗൃഹനായകന്റെ നിലയിൽ സംഭാഷണഭാരത്തെ വഹിച്ചു. "ഇന്ന് എഴുന്നള്ളിയി

രിക്കുന്നത് തിരുമനസ്സിൽ എന്തോ വെമ്പലുകൊണ്ടിട്ടാണെന്ന് അടിയന്റെ പഴമനസ്സിൽ തോന്നുന്നു. കല്പന എന്തായാലും കൈക്കൂറ്റപ്പാടു ചെയ്വാൻ അടിയൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. കല്പപ്പാട്, കിട്ടാത്തതുങ്ങളടക്കം ഉപ്പാടം ചേർന്നത്. തിരുവടികളുടെ തിരുവുള്ളം അരുളിച്ചെയ്യണം."

യോഗീ—"നീ തമ്പിമാത്രമല്ല, നമുക്കും രാജ്യത്തിനും പെരിയ നമ്പിയാണ്. അപ്പന്മാർ, കഥയില്ലാത്ത ഉണ്ണികൾ, ഈ തറവാട്ടിന്റെ മഹിമയെ അറിഞ്ഞില്ല. ആട്ടെ, നാം തന്നെ എല്ലാം ശരിയാക്കാം. നമ്മുടെ ആൾ ഒന്നുവരും. അന്നു നീ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു തിരിക്കണം. നിന്റെ ആൾക്കാരെയെല്ലാം ശരിയെ തയ്യാറാക്കിക്കൊള്ളണം. ഒരു രണ്ടായിരപ്പറ നെല്ലു കുത്തിച്ച് തിരുവനന്തപുരത്ത് അളവും തരണം. മൂവായിരം രാശിയും മുമ്പറെടുക്കണം. കടമായിട്ടേ വേണ്ടു. സമ്മാനമായി ഒന്നുംവേണ്ട. കണക്കിനു പലിശയോടുകൂടി മടക്കിത്തരാം. അല്ലെങ്കിൽ തക്കഗുണവും അനുഭവവും കാട്ടിത്തരാം. എന്താ-തമ്പി ആലോചിക്കുന്നത്?"

തമ്പി—"പൊന്നുതിരുവടികളുടെ കല്പനയുണ്ടായാൽ അടിയങ്ങൾക്ക് പഴമനസ്സിൽ ആലോചന എന്ത്? ഇതിന് ഇങ്ങനെ പാടുപെട്ട് എഴുന്നെള്ളിയത് പോരായ്മകേടായി എന്ന് പഴമനസ്സുറവുകൊണ്ടതാണ്."

യോഗീ—"അതിലൊന്നുമില്ല. ക്ഷണംകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടും എത്തിക്കഴിയും. തമ്പി മറിച്ചു പറയുകയില്ല എന്ന് നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. കാര്യവും മഹാകാര്യവും അടിയന്തരവുമാകകൊണ്ടാണ് നാം തന്നെ പുറപ്പെട്ടിട്ട്. ആവോ! വിഷമം! വല്യ ആപത്തുവന്നടുക്കുന്നു. നാട്ടൊട്ടുക്ക് നമുക്കനുകൂലമുണ്ട്. എങ്കിലും നീതന്നെയാണ് നമുക്കുവലംകൈയ്യായി നിൽക്കേണ്ടത്." (യോഗീശ്വരൻ ഒരു മഹാമന്ത്രകീർത്തനംചെയ്തു.) "സത്യലോകസുഖവും മായാലോകസുഖവും രണ്ടുതന്നെയാണ്. അനുഭവിച്ചേ അറിയാവൂ." (തമ്പി തല വളരെ താഴ്ത്തി ഒരു അഭിപ്രായത്തെ സമ്മതിച്ചു.) "നീ ശരിക്കു നിന്നാൽ എല്ലാം ശുഭം. ധ്യാനങ്ങളെല്ലാം ശരിയായി നടക്കുന്നില്ലേ?"

തമ്പി—"ഒരുമുറയും പടിയും തെറ്റാതെ എല്ലാം തിരുവടിച്ചെൽവംകൊണ്ടു നടക്കുന്നു."

യോഗി—"ഐശ്വൎയ്യം വൎദ്ധിക്കും, എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരിക്കു ചെയ്യേണം. കേട്ടൊ?"

തമ്പി—"അടിയൻ! അടിയൻ! തിരുവടികളിന് ഇഷ്ടക്കുറവു വരാതെല്ലാം വിട്ടുകൊണ്ട് തൃപ്പാദം ചേൎത്തുകൊള്ളാം."

യോഗി—"ഒന്നറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ. ചില ഭേഷജങ്ങളും ദീക്ഷണങ്ങളും ഇതിനിടയിൽ ഉളവാകിയേക്കും." ഈ ഉപദേശത്തിലെ 'ദീ' കാരം ചേൎന്നുള്ള പദങ്ങളുടെ അൎത്ഥം തമ്പിയുടെ ബുദ്ധിക്ക് എത്താൻ അധികം ദൂരത്തായിരുന്നെങ്കിലും, താനും കേട്ടിരുന്ന ചില ശ്രുതികളുടെ ഓൎമ്മയാൽ കാൎയ്യം ഒരുവിധം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖകാൎക്കശ്യം ഒന്നുവൎദ്ധിച്ചു. യോഗീശ്വരൻ പാമ്പിനെ ആടിക്കുംവണ്ണം കയ്യുയൎത്തി വിടൎത്തി സാവധാനത്തിൽ ആകാശത്തെ തലോടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണാപ്രചുരിമ, പരമലോലമനസ്കനായ തമ്പിയുടെ ആത്മസത്വത്തെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. (തമ്പിയെ അടുത്തുവിളിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരത്തെ അമൎത്തിക്കൊണ്ട്) "ഒന്നുകൊണ്ടും ഉളുകി ജാള്യം കാട്ടിപ്പോകരുത്! ഒട്ടൊരു കഷ്ടതവന്നാൽ വരട്ടെ! അത് പിന്നത്തെ ശ്രേയസ്സിനെ ഇരട്ടിയാക്കും. നമ്മെ നന്നേ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളൂ. അലസരുത്!"

മഹാഗോപുരാന്തസ്ഥമായ കൂപഗൎത്തിൽ നിന്ന് പ്രതിധ്വനിമുഴക്കത്തോടുകൂടി പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദത്തിലുണ്ടായ യോഗീശ്വരന്റെ അരുളപ്പാടിന്, 'അടിയൻ, അടിയൻ' എന്ന് ആവൎത്തിച്ചു മറുപടിപറവാൻ മാത്രം തമ്പി ശക്തനായിരുന്നു. കാഷായവസ്ത്രഗ്രസിതമായിരുന്ന ഹസ്തദണ്ഡത്തെ യോഗീശ്വരൻ പുറത്തുനീട്ടി, കനക പ്രഭമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരത്തിൽ നീലമരതകവൎണ്ണമായുള്ള ഒരു ചെറിയ സൎപ്പം കടകമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനെ കാട്ടി, നേത്രാഞ്ചലംകൊണ്ട് ഒരു കല്പനകൊടുത്തു. ഫണത്തെ ഉയൎത്തിവിടൎത്തി, കൃഷ്ണമണികളെ സ്ഫുരിപ്പിച്ച്, ജിഹ്വാദണ്ഡത്തെ ചലിപ്പിച്ച്, യോഗീശ്വരഹിതത്തിനെ അനുകരിച്ച് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന സൎപ്പത്തിന്റെ തലയിൽ, ഞരമ്പിളക്കലേശം കൂടാതെ തമ്പി കരംകൊണ്ടുതലോടി സത്യദാനംചെയ്തു. സാക്ഷാൽവൈഷ്ണവമായ ശാന്തതാപൂരത്താൽ രക്ഷാധൎമ്മം സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മുഖത്തിൽ

ഏതാനംഭാഗം ആഛാദനം ചെയ്തിരുന്ന ഭസ്മത്തെ രണ്ടുകൈകളാലും തുടച്ച്, യോഗീശ്വരൻ തമ്പിയെ അനുഗ്രഹിച്ച്, ആലിംഗനംചെയ്തു. കരുണാസ്ത്രംകൊണ്ട് ക്ഷിപ്രംപരാജിതനാക്കപ്പെട്ടാവുന്ന തമ്പി ആനന്ദബാഷ്പംചൊരിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം വിറച്ച് ആനന്ദാബ്ധിയിൽമുങ്ങി ഒട്ടൊന്നുമയങ്ങി. അതിൽനിന്നുണൎന്നപ്പോൾ യോഗീശ്വരൻ അപ്രത്യക്ഷനായിരുന്നു. തമ്പി യോഗീശ്വരൻ ഇരുന്നിരുന്ന പുലിത്തോലിനെത്തൊട്ട് കണ്ണുകളിൽവച്ച് താണുതൊഴുതു. തമ്പിയുടെ ചില ആക്രോശനങ്ങൾ കേട്ട് ഭാൎയ്യയും ഭൃത്യരും എത്തി. അവിടെ നടന്നതിൽ ഗോപനീയമല്ലെന്നു തമ്പിക്കുതോന്നി പുറത്തുപറയപ്പെട്ട കഥകളെക്കേട്ട്, എല്ലാവരും വിസ്മയിച്ചു. പരംജ്യോതിസ്സിന്റെ ലീലാഭേദമെന്നു മററുള്ളവരും, സാഹ്വാസംകൊണ്ട് സിദ്ധിച്ചശക്തിയുടെ പ്രദൎശനമെന്നു് തമ്പിയും മനസ്സുകൊണ്ടു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അങ്ങിനെയുള്ള ആശ്ചൎയ്യസംഭവത്തിന്റെ സാക്ഷിയാവാൻ സഹ്യപൎവ്വതത്തിന്റെ മകുടാലങ്കാരമായി ബാലഭാസ്കരബിംബം പ്രകാശിച്ചു തുടങ്ങി.

യോഗീശ്വരന്റെ പ്രാൎത്ഥനാനുസാരമായുള്ള സംഭാരങ്ങളെ ശേഖരിക്കേണ്ടതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഭാൎയ്യയോടു തമ്പി ആലോചന തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദാമ്പത്യപ്രണയത്തെ അതിക്രമിച്ചുള്ള ഒരു കലഹവാദം അവൎതമ്മിലുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടും അന്നത്തെ അനൎത്ഥം അവസാനിച്ചില്ല. ഹരിപഞ്ചാനനമഹാത്മാവിന്റെ ദുരദൎശനം ക്ഷിപ്രഫലപ്രാപ്തമായതുപോലെ, തന്റെ ഭാൎയ്യാസഹോദരന്റെ ഒരു എഴുത്ത് ഏഴുനാഴിക പുലൎന്നപ്പോൾ തമ്പിയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടി. ഭവനം വിട്ടുപോയ ബാലന്റെ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പരപ്പൻചട്ടമ്പിയെ ഉടനെ വരുത്തി അയാളെക്കൊണ്ട് എഴുത്തിനെ വായിപ്പിച്ചു.

“തലവൎകുളത്തിലിരിക്കും കണക്കു തമ്പി ചെമ്പകരാമൻ അയ്യപ്പൻ കാൎയ്യം— മച്ചുനബോധിക്കും പടിക്ക്” എന്നുതുടങ്ങി, “വലിയക്കാള് കുഞ്ഞുങ്ങക്കു കൊട്ടപ്പാനൊണ്ടാക്കിയ ചീട്ടകലം ഒന്നും രാമൻകയ്യാലയക്കണെ”തായും “തിരുവനന്തരത്തുന്ന് കുമാരൻ തമ്പി ജെണ്ട്റാളമ്മാവന്റെ ഒരു എഴുത്തുവന്നു വായിച്ചുകേട്ടതിൽ കുളപ്രാക്കോട്ടയിൽ ചില കുശ്മാണ്ഡങ്ങളും പ

ങ്ങളെന്ന എട്ടുവീട്ടിൽകൂട്ടത്തിന്റെ കൊഴാമറിച്ചിലുകളും മച്ചമ്പി ളുടങ്ങീരിക്കണെന്നായും അച്ചെസ്സികൾ തിരുമനസ്സറിയുമ്പം വലിയപൊല്ലായ്മകൾ വന്നുചേരും" എന്നും മറ്റുമുള്ള "അവസ്ഥകളറ്റപ്പെരും," "മേലാക്കോട്ടമ്മതുണ" ഉൾപ്പെടെ, രണ്ടാംമുണ്ടിനെ തലയിൽകെട്ടി, നിവന്ന്, ഒട്ടുവളഞ്ഞ്, നിന്നുകൊണ്ട 'സാധന' രാഗത്തിൽ, ശ്വാസംവിടാതെ, പാപ്പൻപിള്ള കളപ്രാക്കൊട്ടികളെച്ചൂരിക്ക ചേർന്നതായ അന്തസ്സോടുംകൂടി വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു വയ്ക്കയും ചെയ്തു.

എഴുത്തുവായന അവസാനിച്ചപ്പോൾ തമ്പിയും അനന്തമപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. തന്റെ സഹോദരന്റെ എഴുത്തിൽ അന്തർഭവിച്ച ഗുണദോഷം സ്വീകാര്യമായുള്ളതെന്നും അതിന്നു വിപരീതമായുള്ള പ്രവൃത്തി നാശഹേതുകമെന്നും ആ ഗുണവതി ഗുണദോഷിച്ചു. "ഓഹോ! വരുന്നതെല്ലാം വരട്ടെ. ഞാനറിഞ്ഞകാര്യംതന്നെ. ചെങ്ങറാളമ്മാവന്റെയും കിങ്ങറാളപ്പൂപ്പന്റെയും കണ്ണുകെട്ടി കൊഴാമറിച്ചിലിന് ആടണമെങ്കിൽ കോട്ടയിത്തമ്പി കരണമാറിപ്പറക്കണം" എന്നുപറഞ്ഞ്, ഉള്ളിലുണ്ടായ ചാഞ്ചല്യത്തെ മറച്ചുകൊണ്ട്, തമ്പിചിരിച്ചുകളഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം ൯.

" പാരപ്പുളമരത്തിൽ പിന്നതല്ലോ
പള്ളിവന്നു് വലത്തോളിലേറിവീഴ —
തൊട്ടുമതങ്ങുകരിപോലെപൊല്ലാത
തോരണർ താനും മാഴ്കാതെ........"

കൈലാസോദ്ധാരണമായ അഹങ്കാരക്രിയക്കു് ചന്ദ്രഹാസഖഡ്ഗം വിശ്രവസ്സിന്റെ ദ്വിതീയപുത്രനു സംഭാവനയായി കിട്ടി. ആ വീരാഗ്രഗണ്യന്റെ ആത്മമാഹാത്മ്യാശ്രമം അക്ഷയദശകണ്ഠത്വം കൊണ്ടു് അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ ക്രിയക്കും ഫലത്തിനും തമ്മിലുള്ള വിരുദ്ധതകൊണ്ടു് ദൈവാജ്ഞാധീനന്മാരല്ലാത്ത ഒരു കൂട്ടം പരാക്രമികൾ ലോകത്തിൽ വിജയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് മനുഷ്യാനുഭവത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ഈ വക ജേതാക്കളുടെ മണ്ഡലത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തിനു് നമ്മുടെ ചന്ദ്രക്കാറനും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ സങ്കല്പമാത്രംകൊണ്ടു് സ്ഥലകാലദൂരതകളെ വിച്ഛേദിക്കാൻ മതിയാകുമായിരുന്ന അധികാരബലം അദ്ദേഹത്തിനും അധീനമായിരുന്നു എങ്കിലും, ചില ശകുനങ്ങൾ ചെയ്യാനും, മഴയും മഞ്ഞും മാറിയുള്ള അവസരത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചും, ഹരിപഞ്ചാനനസൽക്കാരമഹോത്സവത്തെ ഫാൽഗുനമാസത്തേക്കു മാററിവച്ചു. ആ യോഗീശ്വരനുമായുണ്ടായ സന്ദർശനം കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങിയതിന്റെശേഷം ചന്ദ്രക്കാറന്റെ ഭാവത്തിനു് വളരെ പകർച്ചയുണ്ടായി. ജീവലോകസഹജമായുള്ള അവസ്ഥാത്രയത്തിലും, അദ്ദേഹം തന്റെ ദളവാപീഠയോഗത്തെ മനോന്യസനം ചെയ്തു. ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രധാനന്മാർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായിക്കണ്ടിട്ടുള്ള ഉദയസ്നാനാദി ദിനചര്യാക്രമങ്ങളെയും വസ്ത്രധാരണസമ്പ്രദായങ്ങളെയും കൈക്കൊണ്ടുതുടങ്ങി. അരാജസങ്ങളായ 'അമ്മണാ'ദിശബ്ദങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു്, രാജസഭാമാന്യമായുള്ള 'അനിയാ'ദി സംസ്കൃതസംബന്ധികളായ പദങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു്, സംഭാഷണരീതിയെയും ഒന്നു നവീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചിതവർഗ്ഗത്തിനു് നിർഭരമായ ആശ്ചര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുമാറു്, ഭാര്യാപുത്രാദികളെയും പ്രഭുകുടുംബാംഗങ്ങളായി പെരുമാറുന്ന

തിന് അവരെ ഉചിതകളാക്കിത്തീർപ്പാൻ തക്കവണ്ണം, പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ദിനചര്യാപാഠപദ്ധതികളെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യിച്ചു. രാജ്യഭാരനായകത്വത്തെ വഹിക്കുന്നതിന് ഒരു ചെല്ലിയാട്ടമായി സങ്കല്പിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനസൽക്കാരത്തെ ആത്മജീവസർവസ്വദാനത്താലും നിർവഹിപ്പാൻ ചന്ത്രക്കാറൻ ബദ്ധകങ്കണനും ആയി. മുതലെടുപ്പിനെ സർവഥാ പോഷിപ്പിച്ചും ചിലവുഭാഗത്തെ പൂജ്യമായി ശോഷിപ്പിച്ചും നടത്തേണ്ട ജഗജ്ജയമനനത്തെ ഏടിസ്ഥിതമാക്കീട്ടുള്ള ചന്ത്രക്കാറമനീഷിക്ക്, ഈ പരീക്ഷ വൃഥാശ്രമമായിരുന്നു. ത്രിമൂർത്തികൾ തന്നെ പ്രത്യക്ഷരായി ശാശ്വതസായൂജ്യമൊ, അല്പകാലമുള്ള പദമൊ വേണ്ടതെന്ന് ചന്ത്രക്കാറനോടു ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നാൽ, ആ ഉദ്യോഗത്തിന്റെ മുദ്രാംഗുലീയവും ഖഡ്ഗവും ധരിപ്പാനുള്ള സൌഭാഗ്യം നൊടിയിടനേരത്തേക്കെങ്കിലും നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്ന് നിസ്സംശയമായി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. ഈ വിധം മന്ത്രിസ്ഥാനതൃഷ്ണയാൽ എരിപൊരിക്കൊള്ളുന്ന ചന്ത്രക്കാറൻ യോഗീശ്വരാഗമനമഹോത്സവത്തെ, 'ഇരയിട്ടാലേ മീൻപിടിക്കാവൂ' എന്നുള്ള ഭാഷപ്രമാണത്തെ ആസ്പദമാക്കി, അത്യാഡംബരത്തോടുകൂടി തന്നെ ആഘോഷിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായി.

യോഗീശ്വരന്റെ എതിരേല്പിന് ചിലമ്പിനേത്തു ഭവനത്തിൽനിന്ന് കാൽകാതം അകലത്തുള്ള ഒരു ജലാശയത്തിന്റെ തീരത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന് രാത്രി പള്ളിയുറക്കത്തിനും തേവാരത്തിനും വേണ്ടപുരകൾ മുതലായതും, ആ സ്ഥലം മുതൽ ഭവനംവരെ അവിടവിടെ തോരണങ്ങൾ കൊണ്ട് അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വിസ്തീർണ്ണമായ നിരത്തും, ഭവനപ്പടിക്കൽ ഗംഭീരമായ മകരതോരണവും, ഭവനവളപ്പിനകത്ത് സൽക്കാരത്തിനും സദ്യയ്ക്കും വിതാനിക്കപ്പെട്ട നെടുമ്പുരകളും, ചന്ത്രക്കാറപ്രഭുവിന്റെ വടിക്കണ്ണുകൾ ഒന്നടച്ചു തുറന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം പണിതീർന്നു. അലങ്കാരാവശ്യങ്ങൾക്കായി വാഴക്കുല, കുരുത്തോല, കമുകിൻപൂക്കുല എന്നിവകൾ ദാരിദ്ര്യം കൂടാതെ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിന്റെ ഫലമായി സമീപവാസികളുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ കുറച്ചുകാലത്തേക്ക് ദാരിദ്ര്യേശ്വരീപ്രതിഷ്ഠാപനവും നിർവഹിക്കപ്പെട്ടു.— അതാരറിഞ്ഞു?— ചിലമ്പിനേത്തു ഭവനത്തിൽ

സംഭരിക്കപ്പെട്ട സസ്യാദിവിഭവങ്ങൾക്കും, ആ ഭവനത്തിലെ അറകളിൽ നിന്നും പുറത്തിറക്കപ്പെട്ട പൊൻ, വെള്ളി, വെങ്കലപാത്രങ്ങൾക്കും, ചന്ദ്രക്കാരനെ സഹായിപ്പാൻ കൂടിയ പുരുഷാരത്തിനും കണക്കില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യോഗീശ്വരന്റെ ഭിക്ഷയ്ക്കു് അരിയും, കാസ്തൂരിസ്ലോട്ടുകളും, തൈരും, വിറകും, മുളകും മറ്റും, ഇന്നതിന്നപടി ഇത്രവീതമെന്നും, ഇന്നതിന്നു ഭരിപ്പാൻ ഇന്നാരിന്നാരെന്നും, കാണിച്ചും, അടക്കിച്ചെരിപ്പാൻ പേർ ചാർത്താതെയും, വിവരമായും നിഷ്കർഷാവാചകങ്ങളോടുകൂടിയും, ഒരു വരിയോല ഉണ്ണിണിപ്പിള്ള തയ്യാറാക്കിയതു് "അടക്കിപ്പരിപ്പും പഴവും നീ തന്നാലിയാ" എന്നുള്ള അഭിപ്രായസമന്വിതം ചന്ദ്രക്കാരനാൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. മാമാവെങ്കിടൻ മന്ത്രമുടങ്ങുസംഘത്തിൽ വച്ചു് മീനാക്ഷീപരിണയത്തിന് വരുനിശ്ചയം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മുഹൂർത്തത്തിൽ, ചിലമ്പിനേറ്റു ഭവനത്തിനകത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കോലാഹലം അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. തൻകര, അയൽക്കരകളുൾപ്പെട്ട എല്ലാക്കരകളിലെ നാഥന്മാരും, ആശാന്മാരും, കുറുപ്പന്മാരും,—എന്നല്ല, എളിമപ്പെട്ടവരും, പലവക തൊഴിലന്മാരും— ഇങ്ങനെ പല പടിക്കാരായി കൂടിയ ശ്രമക്കാരിൽ, "പാർത്ഥന്റെ അമ്പു കൊള്ളാത്തവരില്ലാരും കുരുക്കളിൽ" എന്നു പറയപ്പെട്ടതുപോലെ, ചന്ദ്രക്കാരന്റെ ഹസ്തഗദാഗ്രപതനം ഏൽക്കാതെ ആരുംതന്നെ ശേഷിച്ചില്ല.

അർദ്ധരാത്രി അടുത്തപ്പോൾ ചന്ദ്രക്കാരന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഉണ്ണിണിപ്പിള്ളയും ഏതാനും കരക്കാരും യോഗീശ്വരനെ എതിരേൽപ്പാനായി മുൻപറഞ്ഞ കുളക്കരയിൽ ഹാജരായി. അതുവരെ നിർമ്മലനീലിമയോടു പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ആകാശപ്പന്തൽ പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ നിന്നു് ഉത്ഥിതങ്ങളായ മേഘപീതാംബരഖണ്ഡങ്ങൾകൊണ്ടു് സവിശേഷം വിതാനിക്കപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ അധോഭൂവിൽ നടക്കുന്ന വിക്രിയകളുടെ പ്രകൃതത്തെയും പരിണാമത്തെയും അറിവാനായി നക്ഷത്രവൃന്ദത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ചാരന്മാരെന്നപോലെ ചില ശുക്ഷ

വിദ്യുല്ലതകൾ ആ മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽകൂടി ഇടക്കിടെ എത്തിനോക്കി മറയുന്നു. 'നക്ഷത്ര' പ്രമാണന്മാരായ കഴുക്കൂട്ടവാസികളാൽ ആരാധിതനായ ഒരു മഹാന്റെ ആഗമനസന്ദർഭത്തിൽ നക്ഷത്രേശനായ താൻകൂടി ആകാശമദ്ധ്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നതു് അനുചിതമെന്നു കരുതിയോ, മദ്ധ്യാകാശഗതനായ ചന്ദ്രൻ പടിഞ്ഞാറോട്ടു മാറി മേഘമേൽക്കട്ടിക്കിടയിൽ മറയുന്നു. മേഘശകലങ്ങളിൽ ചിലതു് കാർഷ്ണ്യത്തെ അവലംബിച്ചു. ചന്ദ്രികാപ്രകാശം ക്ഷയിച്ചപ്പോൾ, നിശാചാരിധ്വംസകന്മാരായ കാകന്മാർ കർണ്ണാരുന്തുദങ്ങളായ സംക്രന്ദനങ്ങൾകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ പ്രേമഗീതത്തെ വിസ്തരിച്ചുതുടങ്ങി. ൟ അധർമ്മവൃത്തിയെ ശാസിക്കുന്നതിനെന്നപോലെ കിഴക്കുള്ള കുന്നുകളുടെ മുകളിൽ ധർമ്മസംരക്ഷകനായ പാകാരിയുടെ ഖഡ്ഗം ഇളകി പ്രകാശിച്ചു. ആകാശമുഖത്തിന്റെ കറുത്തഭാവങ്ങളും അകാലകാകധ്വനിയും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളപ്രഭൃതികളെ അവശകുനശങ്കാവേശംകൊണ്ടു് വലയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ, ദൂരത്തുനിന്നു് മൃദുലമായ മേനാമൂളലുകൾ കേൾക്കുമാറായി. ചന്ദ്രക്കാരന്റെ പരിചാരകന്മാർ ദീപയഷ്ടികളും കുററിവിളക്കുകളും കൊടിവിളക്കുകളും ചൊക്കപ്പന്തങ്ങളും ധരിച്ചു് ആ സന്ദർഭത്തെ മംഗളമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച നക്ഷത്രചന്ദ്രാദികളുടെ ദർപ്പത്തെ വിച്ഛേദനംചെയ്തു. ഗജകായന്മാരായ ബോയന്മാരുടെ ചുമലിൽ വഹിക്കപ്പെടുന്ന മേനാവിൽ ആരോഹണംചെയ്തു് ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികൾ, പല്ലക്കു കുടതഴവെഞ്ചാമരാദി സ്ഥാനസാമഗ്രികളോടുകൂടി അവതീർണ്ണനായി. ആ വൃത്താന്തത്തെ അടയാളവെടികളായ വാർത്താവാഹകന്മാർ ചിലമ്പിനേത്തറിയിച്ചു.

നാലാംയാമത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ യോഗീശ്വരൻ ഗംഗയെ ഉണർത്തി, പള്ളിനീരാട്ടുകഴിച്ചു് പള്ളിത്തേവാരത്തിനായി പൂജാമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ മുറിക്കകത്തെ അതിനിശബ്ദത ഉമ്മിണിപ്പിള്ള മുതലായവരുടെ മനസ്സിൽ യോഗീശ്വരന്റെ ഉദയസമാധിയെ ദർശനംചെയ്വാൻ ബലവത്തായ കൌതുകമുണ്ടാക്കി. അവർ വൃദ്ധസിദ്ധപ്രഭൃതികളായ ഗുരുപാദാനുചരന്മാരിൽ നിന്നു് പ്രതിബന്ധമൊന്നും കൂടാതെ പൂജാശാലക്കകത്തോട്ടു നോക്കാൻ തുനിഞ്ഞു. ചെറിയ ഭഗവതിവിഗ്രഹം വച്ചുല

കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സിംഹാസനവും, അതിന്റെ പുറകിൽ ചില സാമാനങ്ങളും മുമ്പിൽ ചില വസ്ത്രങ്ങളും പൂജാപാത്രങ്ങളും അല്ലാതെ മറെറാന്നും അവിടെ കാണ്മാനില്ലായിരുന്നു. യോഗീശ്വരന്റെ ജഡജീവങ്ങൾ അവിടെ നിന്നും ആകാശഗമനം ചെയ്തിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിധ്യദൎശനം അവൎക്ക് സാധ്യമായില്ല. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള മുതലായവർ അവിവേകംമൂലം ചെയ്ത പരീക്ഷണത്തെപ്പററി അത്യധികം അനുശോചിച്ചും, ആത്മനാ, അപരാധക്ഷമാപ്രാൎത്ഥനകൾ ചെയ്തും, പുറത്തിറങ്ങി നിരുല്ലാസന്മാരായി ദ്വാരപാലവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചു.

മററുകാലങ്ങളിൽ നിൎജ്ജനമായുള്ള ആ പ്രദേശം ഒട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജീവജാലനിബിഡമായി, സഞ്ചാരസ്ഥലമില്ലാതെ ശബ്ദഘോഷമുഖരിതമായും തീൎന്നു. ചന്ത്രക്കാരന്റെ ഉത്സാഹവിലാസത്തോടുകൂടിയ ഗൎജ്ജിതങ്ങൾ സകലചേഷ്ടകൾക്കും ധ്വനികൾക്കും ഉപരിയായി മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. കളപ്രാക്കോട്ടയിൽ വൈഷ്ണവഹരിപഞ്ചാനനന്റെ തിരസ്കൃതിയെ സമാരാധനംചെയ്ത സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ തന്നെ കഴക്കൂട്ടത്തെ ജലാശയതീരത്തിൽ കാഷായാംബരധരനായ ശൈവഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ആവിൎഭാവത്തെയും സമാരാധനം ചെയ്തു. തൃശ്ശിവപേരൂർ, ആറാട്ടുപുഴ എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലെ പൂരപ്പൊടിപൂരത്തെയും ജയിച്ച്, അണിവെടികൾ ഏകനിനാദമായിത്തീൎന്ന്, പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രതരംഗനിരയിലും കിഴക്ക് പൎവതശ്രേണിയിലും പ്രതിധ്വനിച്ചു. ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹഭേദകമായുള്ള ആ ഭീഷണരവത്തെയും ജയിച്ച്, "ജയശങ്കര! ജയഗോവിന്ദ! ജയജഗദംബികെ!" എന്നു മാമാവെങ്കിടന്റെ പുറപ്പാടുകൊണ്ട് പ്രേരിതന്മാരായി ഭക്ഷണപ്രതിഗ്രഹലോലുപന്മാരായി എത്തിയിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണർ കീൎത്തിക്കുന്ന കോലാഹലവും, യോഗീശ്വരന്റെ സ്വന്തവും ചന്ത്രക്കാരനാൽ ഏൎപ്പാടുചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുമായ നഗാരനാഗസ്വരാദി വാദ്യങ്ങളുടെ ഘോഷവും, സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ആൎപ്പുവിളികളും, പെണ്ണുങ്ങളുടെ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടിയ വായ്ക്കുരവകളും, ചേൎന്ന് യോഗീശ്വര ഘോഷയാത്രാവൃത്താന്തത്തെ ഇന്ദ്രപദത്തിൽ എത്തിക്കുന്നു. മുകളിൽ ചപ്രവിതാനംകൂടാതെ പുഷ്പമാലകളും കസവുകഞ്ചങ്ങളും കേസരങ്ങളുംകൊ

ണ്ട് അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ദണ്ഡത്തോടുകൂടിയ പല്ലക്കിൽ യോഗീശ്വരൻ ആരോഹണംചെയ്യപ്പെട്ടു. വാഹകന്മാർ പല്ലക്കിനെ ഉയർത്തി, ബഹുശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സവിശേഷം വിസ്തൃതനായ ചന്ത്രക്കാരന്റെ പാർശ്വസേവനത്തോടുകൂടി, യോഗീശ്വരഘോഷയാത്രയ്ക്ക് സകലവും തയ്യാറായി. വഞ്ചിരാജസേനാനായകനും ആകാൻപോകുന്ന ചന്ത്രക്കാരന്റെ നേത്രാഞ്ചലാജ്ഞാബലംകൊണ്ട് ബഹുസഹസ്രജനസങ്കലനമായുള്ള ആ സംഘം വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയ രസികൻ കന്നുമണിചിന് ഭംഗിഭംഗംവരുത്താതെയും, കാലോടുകാൽ തട്ടാതെയും, തോളോടുതോളുരുമ്മാതെയും കവാത്തുമുറയ്ക്ക് നടകൊള്ളുന്നതിന് രണ്ടണിയായി നിരന്നുനിന്നു. പൊന്നണിഞ്ഞുള്ള ഗജങ്ങളും കൊടിതഴകളും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഥമാംഗമായി അണിയിട്ടു. ചെകിട്ടുപൊടിപെടുത്തുന്ന പടഹാദിവാദ്യക്കാർ കാഹളാദിസമേതം ഗജനാടകൾക്കു പുറകിൽ നിരന്നു. അനന്തരം, കോലടിക്കാർ, കല്യാണക്കളിക്കാർ, പാണ്ടിവാദ്യക്കാർ എന്നിങ്ങനെ ഓരോസംഘം അനുക്രമമായി നിലകൊണ്ടു. അതിനടുത്തു പുറകിൽ ഭജനസംഘവും, പിന്നീടു ബ്രാഹ്മണസംഘവും അതിനെത്തുടർന്ന് വിശേഷവിദഗ്ദ്ധന്മാരായനാഗസ്വരക്കാരും, അവരുടെ പിന്നിൽ അഷ്ടമംഗല്യം വഹിച്ചുള്ള കന്യകാജനങ്ങളും, രാജശാസനയാലെന്നവണ്ണം കൃത്യമായും കുഴപ്പങ്ങൾകൂടാതെയും പുറപ്പാട്ടുവട്ടത്തെ പുഷ്ടീകരിച്ചു. അനന്തരം യോഗീശ്വരശിബികാവാഹകന്മാരും, പരിവാരങ്ങളും, യോഗീശ്വരപത്ഥ്യകവും, പൌരജനങ്ങളും, ഇങ്ങനെ പർവ്വവിഭാഗം ചെയ്തു പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയ ഘോഷയാത്ര കോളത്തിൽ “നല്ലതൊനാലിവിശ്ശൃതി.” തുരുതുരെ എത്തി സദ്യകൂട്ടുന്ന ബ്രാഹ്മണസംഘങ്ങളുടെ സ്തോത്രഗീതങ്ങളും ചെണ്ടമുതലായ വാദ്യങ്ങൾ താളസംഘലംഘികളായിത്തകർക്കുന്ന ആരവവും, ഇടയ്ക്കിടെ പുറപ്പെടുന്ന “ഗോവിന്ദനാമസങ്കീർത്തനം! ഗോവിന്ദാ! ഗോവിന്ദാ!” എന്നുള്ള ആർപ്പുകളും, വൃദ്ധന്മാരിൽ രോമാഞ്ചത്തെയും, യുവാക്കളിൽ ഉന്മേഷത്തെയും, ബാലന്മാരിൽ ക്രീഡോത്സാഹത്തെയും, ഉടയാൻപിള്ളയുടെ മനഃപത്മത്തിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യമധുവിനെയും ഉല്ലാസിപ്പിക്കുന്നു. ഭക്തിപാരവശ്യംകൊണ്ടു പുരുഷന്മാരും, ബാധോപദ്രവതുല്യമായ ശ്രമംകൊണ്ടു സ്ത്രീകളും, ചിലർ തുള്ളിത്തുട

ങ്ങുന്നു, ഉപവാസത്തിനിടയിൽ ഉദയസൂൎയ്യരശ്മികൾ തട്ടുകയാലും, വാദ്യഘോഷത്തിന്റെയും ഇടക്കിടെതീരുന്ന വെടികളുടേയും ബഹളങ്ങൾകൊണ്ടു് സിരാബന്ധങ്ങൾ ക്ഷീണിച്ചും ചിലർ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടും വീഴുന്നു. ഇവരുടെ ആലസ്യപരിഹാരത്തിനായി ശ്രമിച്ചു് മറ്റുചിലൎക്കു് ക്ഷീണം വൎദ്ധിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഉത്സാഹമൂൎച്ഛയോടുകൂടി വാദ്യക്കാർ തങ്ങളുടെ മേളകളകളത്തെ മുറുക്കുന്നു. സങ്കീൎത്തനക്കാരും, കല്യാണഅപ്പുക്കാരും, കുരവക്കാരികളും പൂൎവ്വോത്സാഹരായി മത്സരം കലൎന്നു് തങ്ങളുടെശബ്ദനാളശക്തിയെ പരീക്ഷിക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിനും സ്ഥായിസൂത്രമെന്നോണം യോഗീശ്വരന്റെ പ്രധാനാന്തേവാസിയായ ഉണ്ണിണിപ്പിള്ള കൊമ്പനാനകളുടെ വാലുകൾതൊട്ടു കണ്ണിൽവച്ചും; കോലടിക്കാൎക്കു് 'പാതാളച്ചുണ്ടു്, ആകാശവീച്ചു്' എന്നു ചില പൊടിക്കൈകൾ ഉപദേശിച്ചും; കല്യാണക്കളിക്കാരോടു ചേൎന്നു് ചിലചാട്ടങ്ങൾ ചാടിയും; പരിചിതരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ വിഴുപ്പുപുടവകളെ തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചും; അഷ്ടമംഗല്യവാഹിനികളുടെ അണികൾ ശരിയിടീച്ചും; യോഗീശ്വരവാഹനത്തിനു് അപ്രദക്ഷിണങ്ങൾ ചെയ്തും; ആഗ്രഹത്തിന്റെ ഭടന്മാരെ ദേശവിശേഷങ്ങൾ പാനം ചെയ്യിച്ചും; ചെണ്ടക്കോലിനടിയിലും, കൊടിക്കാരുടെ കക്ഷത്തിനിടയിലും, വെടിക്കാരുടെ ചൂട്ടിന്മുനകളിലും ഏകകാലത്തിൽ പെരുമാറിയും; ഒരു കയ്യിൽ വിശറിയും മറ്റതിൽ കച്ചമുണ്ടുമായി, അഴിഞ്ഞുപറക്കുന്ന കുടുമ കെട്ടാൻ സമയംകിട്ടാതെ, അങ്ങോട്ടോടി, ഇങ്ങോട്ടുപാഞ്ഞു്, അവിടെത്തിക്കി, ഇവിടെത്തള്ളി, ഒരിടത്തു ഒട്ടു വിശ്രമിച്ചു്, മറ്റൊരിടത്തു് ഉത്സാഹംകൊണ്ടു് ആടി, ഇങ്ങനെയുള്ള ചടുലഗതിക്കിടയിൽ തനിക്കും എല്ലാവൎക്കും വീശിയും, സൎവ്വാധികാരഭരണം നിൎവ്വഹിച്ചു്, സൎവ്വത്ര വിലസുന്നതുമാത്രംകൊണ്ടു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു 'ഘോഷയാത്ര' എന്നപേർ പ്രത്യക്ഷം അൎത്ഥവത്തായിത്തീരുന്നു.

നീരാളപരിവേഷ്ടിതമായ പല്ലക്കിന്മേൽ ആരൂഢനായി നഭോദേശത്തേക്കു് ഉയൎന്നപ്പോൾ, ആ യോഗീശ്വരൻ, പ്രകൃത്യാ ശൈവതേജോമയനെങ്കിലും ബാലഗോവിന്ദതുല്യവിഗ്രഹനായും, കാരുണ്യാകലിതനേത്രനായും ആൎദ്രഹസിതനായും കാണ

പ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീവ്രതരമായ ദൃഷ്ടിപാതം ഉരഗജാ
ലങ്ങളുടെ ഇന്ദ്രിയവൃത്തിയെ നിരോധിക്കാറുള്ളതുപോലെ, കഴ
ലൂട്ടിപ്രദേശത്തിന്റെ സന്ദർശനം മന്ത്രശക്തിയാലെന്നപോലെ
യോഗീശ്വരന്റെ ബാഹ്യാന്തഃകരണങ്ങളേയും പാടെ സ്തംഭി
പ്പിച്ചു. യോഗിജീവിതത്തിന്റെ കഠിനവ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾകൊ
ണ്ടു് സമുഗ്രതരമാക്കപ്പെട്ടിട്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം
മജ്ജമാംസരക്തസങ്കലിതരായ മനുഷ്യർക്കു് സാധാരണങ്ങളായ
വികാരങ്ങളാൽ അസ്പൃഷ്ടമല്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പിക്കു
മാറു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങൾ ആ ദേശത്തിന്റെ പ്രകൃ
തിവിലാസചാതുര്യത്തെ ദർശനം ചെയ്യാൻ കൌതുകത്തോടുകൂ
ടി നാലുദിക്കിലും സഞ്ചാരം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
നേത്രങ്ങളോടിടഞ്ഞ ഓരോ വൃക്ഷാഗ്രവും ഗുഹാകൂടവും അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ക്ഷേത്രാദി പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾക്കുമാത്രം ശ
ക്യമായുള്ള ഒരു ആരാധാസക്തിയെ അങ്കുരിപ്പിച്ചു. യോഗീശ്വ
രൻ തന്റെ ആത്മീയശക്തികൊണ്ടു് ചന്ദ്രക്കാരനെ വ്യാമോ
ഹിപ്പിച്ചു എങ്കിൽ, ഇതാ ചന്ദ്രക്കാരന്റെ ലൌകികത്തിരി
പ്പാൽ യോഗീശ്വരൻ ചഞ്ചലചിത്തനായി, മൂഢസാധാരണമാ
യുള്ള പരവശതകളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രപ
ഞ്ചബന്ധവിമുക്തനായി, അകൃത്രിമബ്രഹ്മമയനായി ജനങ്ങൾ
ക്കു കാണപ്പെടുന്ന ആ യോഗിപരമഹംസന്റെ മനസ്സിൽ
പൊങ്ങിത്തിളച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിചാരങ്ങൾ എന്തായിരുന്നിരി
ക്കാം? ഓരോ നേത്രത്തിലും നിന്നു് ഓരോ അശ്രുധാര നാസികാ
പ്രാന്തമാർഗ്ഗമായി പ്രവഹിച്ചു് അധരപുടത്തേയും മീശയേയും
നനച്ചുകൊണ്ടു് ഉദരത്തിൽ പതിക്കുന്നു. അന്ദോളികക്കുള്ളിൽ
അദ്ദേഹത്തെ ആവരണംചെയ്യുന്ന സൂക്ഷ്മപടോപധാനങ്ങൾക്കി
ടയിൽ സ്ഥാനത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും ഉചിതമായ പ്രൌഢത
യോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനു് അജയ്യങ്ങളായ എന്തോ ചേ
തോവികാരക്ഷോഭങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നു്
അസ്വാസ്ഥ്യസൂചകങ്ങളായ ചില അംഗചലനങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷ
പ്പെടുത്തുന്നു. താൻ തരണംചെയ്യുന്ന ആകാശത്തെ സ്വ മാതൃ
സ്തന പയസ്സെന്നപോലെ, അദ്ദേഹം അത്യുൽക്കണ്ഠയോ
ടെ പാനംചെയ്യുന്നു. അന്ദോളത്തിൽ നിന്നു് താഴത്തുചാടി ആ പ്ര
ദേശലക്ഷ്മിയെ പ്രണാമംചെയ്കളകയോ എന്നും അദ്ദേഹ
ത്തിനു് ഒരു വ്യാമോഹാവേശം ഉണ്ടാകുന്നു. 'സർവ്വംബ്രഹ്മമയം'

എന്നുള്ള തത്വംകൊണ്ട് പരിപൂരിതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനഹൃദയത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വികാരങ്ങൾ അങ്കുരിച്ചത് ഏതുജന്മത്തെ ബന്ധത്തിന്റെ ഫലമെന്നുള്ള രഹസ്യം തൽക്കാലം രഹസ്യനിലയിൽ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ.

ആ ഘോഷയാത്ര നാലഞ്ചുനാഴിക കൊണ്ട് ചിലമ്പിനേത്തുപടിക്കൽ എത്തി. അപ്പോളുണ്ടായ കോലാഹലം മുമ്പിലത്തേതിനേയും അതിശയിച്ച് പ്രചണ്ഡമായപ്പോൾ, ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ 'യസ്സൂരീകാരോസ്തു' എന്നുള്ളഘോഷധ്വനിയും മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. അതിനെ ശാസിച്ച് ഒരു വലിയശബ്ദം പടിക്കൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. അതുകേട്ടിളച്ചുണ്ടായ ബ്രാഹ്മണസംഘം സാദരഗൌരവത്തെ മറന്ന് "മാമാക്കുരജ! വെങ്കിടാക്കുരജ!" എന്ന്, അതിരാവിലെക്കുളിമുതലായതും കഴിഞ്ഞ് സമുദായാംഗവേഷത്തിൽ ചിലമ്പിനേത്തെത്തിയിരിക്കുന്ന മാമാവെങ്കിടനെ അഭിമാനിച്ച്, തങ്ങൾ അറിയാതെ ഉൽഘോഷിച്ചുപോയി. അതിനേയും കോപപൂർവം ശാസിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഭീമാകാരനായ മാമനെക്കണ്ടപ്പോൾ ചന്ത്രക്കാരന്റെയും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെയും ഉത്സാഹപ്രവാഹം പെട്ടെന്ന് ഒന്നു നിലച്ചു. എങ്കിലും, അവർ ക്ഷണമാത്രത്തിൽ ഊർജ്ജിതഭാവത്തെ കൈക്കൊണ്ട് കൈകൾവീശിയപ്പോൾ, യാത്രാരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായതുപോലെ വെടികളും കുരവകളും ആർപ്പുകളും സങ്കീർത്തനങ്ങളും വാദ്യഘോഷങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചുതകർത്തു. ചിലമ്പിനേത്തു ഗോപുരദ്വാരത്തിൽ എത്തിയ പല്ലക്കിനെ താഴ്ത്തി അകത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് വാഹകന്മാർ ഒരുമ്പെടുന്നതിനിടയിൽ യോഗീശ്വരന്റെ കണ്ണുകൾ തെക്കോട്ടൊരു യാത്രചെയ്തു. അല്പം ദൂരത്തായി വിചിത്രവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ വസ്ത്രങ്ങളെ അഴകേറിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ ധരിച്ചുനിൽക്കുന്ന രണ്ടു സ്ത്രീകൾ അദ്ദേഹത്തിനു നേത്രഗോചരമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ സിംഹനോട്ടം അപ്പോൾ ആ മുഖത്ത് ആവർത്തനം ചെയ്തു. മോഹാവേശകിരണങ്ങൾ ആ കുവലയനേത്രങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. യോഗീശ്വരന്റെ നായികമാരുള്ള നാടകമാത്രരൂപംമാറി ഹരിപഞ്ചാനനപ്രൌഢി പിന്നെയും വിലസി. വാഹനത്തെ നിറുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഒരു

കല്പന പുറപ്പെട്ടു. ചന്ത്രക്കാറനെ സമീപത്തു വിളിച്ച്, ആ സ്ത്രീകൾ ആരാണെന്ന് ഗൂഢമായി ഒരു ചോദ്യത്തെ മന്ത്രിച്ചു. സ്വാശ്രയവൎത്തിനികളായ ചില അനാഥകളാണെന്ന് നിസ്സാരകാൎയ്യംപോലെ ചന്ത്രക്കാറന്റെ മറുപടിയും ആ സ്വരത്തിൽതന്നെ ഗൂഢതരമായി ഉണൎത്തിക്കപ്പെട്ടു. പല്ലക്കിന്റെ തെക്കുവശത്ത് അരപ്പാൾ നിലകൊണ്ടിരുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നേത്രങ്ങൾ പ്രാൎത്ഥനാശതങ്ങളെ സ്വാമിപാദങ്ങളിൽ സമൎപ്പണം ചെയ്തു. സമൎത്ഥനായ ശുസ്ലിക്കാറന്റെ കായസാധകത്തോടുകൂടി യോഗീശ്വരൻ പല്ലക്കിൽ നിന്നും താഴത്തു ചാടി, സകല ലോകങ്ങളേയും ഒരു കരവിന്യാസംകൊണ്ട് പ്രതിബോധനംചെയ്തു. തങ്ങളുടെ താൽക്കാലികമായ കേവലാവസ്ഥയ്ക്ക് അനുരൂപമായിക്കഴിപ്പാൻ പൂൎവ്വദിവസത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട നിശ്ചയത്തെ വ്യഥയും ദൌഹിത്രിയും അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് “വനാളുടിയതന്യഥാ.” വസ്ത്രങ്ങളുടെവൎണ്ണവിശേഷത്താലും, അവയെധരിച്ചിരുന്ന രീതിഭേദത്താലും യോഗീശ്വരന്റെ ശ്രദ്ധ അവരിൽ ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടു. അവർ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് അദ്ദേഹം രാജരാജേശ്വരപ്രഭാവത്തോടുകൂടി നടന്നു തുടങ്ങി. യോഗീശ്വരന്റെ കാൽനടയായ എഴുന്നെള്ളത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനഗൌരവത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനോ, തങ്ങളുടെകുലധൎമ്മത്തെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനോ, കഴകത്തെ വിളുതികാരകന്മാരായ പണ്ടാരങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ശംഖങ്ങളെ ധ്വനിപ്പിച്ചു; കാൎയ്യം കളരിക്കും നാഥന്മാരായ ആശാൻ, കുറുപ്പ് എന്നിവർ മുമ്പിൽനടന്നു വഴികാട്ടി; ചാമുണ്ഡിക്കാവിലെ തറവാട്ടുപരമ്പരക്കാരനായ വെളിച്ചപ്പാട് ഉറവുപിടിച്ചു ഖഡ്ഗത്തെ വഹിച്ചു മുന്നാകമ്പടിസേവിച്ചു; അക്ഷരവിദഗ്ദ്ധനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള വിശറിമാററി, ഒരു വെഞ്ചാമരം വാങ്ങിച്ച് വീശിത്തുടങ്ങി; ചന്ത്രക്കാറിയുടെകാരണവർ രണ്ടാംമുണ്ടിനെ തലയിൽ കെട്ടികൊണ്ട് ചക്രവാളക്കുട പിടിച്ചു; ചന്ത്രക്കാറസൎവ്വസാക്ഷാത്ത് യോഗീശ്വരന്റെ പാദുകത്തെ വഹിച്ചു. ഈ സന്നാഹങ്ങളൊന്നും തന്റെ മനസ്സിൽ കടക്കാതെ മന്ത്രമൂൎത്തിദേവതകളുടെ ആവേശംകൊണ്ടെന്നപോലെ ബോധവൎജ്ജിതനായ യോഗീശ്വരൻ ഇമനിമേഷങ്ങൾ കൂടാതെ വ്യഥ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. മീനാക്ഷി പടിക്കെട്ടുപ്രവേശിച്ച്, കപ്പൂസ്സാരുടെ

പുറകിലായി നിന്നു. അപ്പോൾ ഒരു നവസുകുമാരനായ ശശാങ്കന്റെ ഉദ്ഗതാരാസ്തമയം ഉണ്ടായതിനെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയായ യോഗീശ്വരൻ കാണാതിരുന്നില്ല. യോഗീശ്വരനെ തൊഴുന്നതിനായി മുകുളീകൃതമായ വൃദ്ധയുടെ കൈകളെ അദ്ദേഹം ക്ഷണത്തിൽ സ്വകരങ്ങളിൽ ഗ്രഹിച്ച്, അഞ്ജലിനിരോധം ചെയ്തു. ഭർത്തൃസന്താനങ്ങളുടെ പരിചരണത്താൽ ക്ഷീണങ്ങളായ ആ കരങ്ങളെ ബാഷ്പപൂർണ്ണമായ നേത്രങ്ങളോടുകൂടി തന്റെ ശിരസ്സിന്മേൽ പതിപ്പിച്ച് എന്തോ ഒരു പ്രണാമശ്ലോകത്തെ ച്ചൊല്ലി അദ്ദേഹം വൃദ്ധയുടെ വയഃപൂർത്തിയെ ആരാധിച്ചു. ആ സംസ്പർശമാത്രത്തിൽ വൃദ്ധയുടെ മനശ്ശരീരങ്ങൾ അനിർവാച്യമായ ദിവ്യാനന്ദലഹരിയെ ആസ്വദിച്ചു. ഈ വികാരത്തിന്റെ ബലത്താൽ വൃദ്ധയ്ക്കു ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കായബലം നശിക്കയും, സ്ത്രീവർഗ്ഗസാധാരണവും അപസ്മാരശങ്കയെ ജനിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു മൂർച്ഛയ്ക്ക് അധീനയായി അവർ യോഗീശ്വരന്റെ മാറിൽ പതിക്കയും ചെയ്തു. വൃദ്ധയുടെ മുഖത്ത് ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ, യോഗീശ്വരന്റെ ശരീരവും കഠിനമായി വിറകൊണ്ടു. അദ്ദേഹം വിളറിയ മുഖത്തോടുകൂടി, ബോധശൂന്യനായി, കരുണാപരിപ്ലുതനായിട്ട് വൃദ്ധയെ മാറോടണച്ചു മുറുകെപ്പുണർന്നു. പരസ്പരകരബദ്ധരായി വൃദ്ധയും യോഗീശ്വരനും നില്ക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, കുപ്പസ്സാർ യോഗീശ്വരനെ നമസ്കാരം ചെയ്തെഴുന്നേറ്റ്, നിർഭരമായ ഭക്തിഭയങ്ങളോടുകൂടി വൃദ്ധയുടെ അടുത്തുചെന്ന്, കണ്ണുനീർവർഷിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയെ യോഗീശ്വരഭുജങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി സ്വരക്ഷയിൽ ഏറ്റു. യോഗീശ്വരൻ തന്റെ അച്ഛനും അമ്മാവനും അല്ലെന്ന് ഒരു ദിവസംമുമ്പു വാദിച്ച മീനാക്ഷി ഭക്ത്യാനന്ദാർദ്രനേത്രങ്ങളോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ അഞ്ജലിപ്രണാമം ചെയ്ത് മാതാമഹിയുടെ പാർശ്വത്തിൽ സഹായത്തിനായി എത്തി. കണ്ടുനിന്നവർ യോഗീശ്വരന്റെ മനോമാർദ്ദവത്തെയും ഭൂതദയയെയും കൊണ്ടാടുകയും ഇങ്ങനെ പരമഗുണവാനായ മഹാവധൂതനെ സൽക്കരിപ്പാൻ തങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഭാഗ്യത്തെ നിനച്ച് ആനന്ദസാഗരമഗ്നന്മാരാവുകയും ചെയ്തു.

ഹരിപഞ്ചാനനവാസത്തിന്ന പ്രത്യേകം ഒരുക്കപ്പെട്ടതായ ഇരട്ടനിലച്ചുവുക്കയിലേയ്ക്കു് ആദ്യമെതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ എഴുന്നെള്ളിക്കാതെ, പ്രധാനകെട്ടിടത്തിൻെറ നാലുകെട്ടിലുള്ള വിശാലമായ തളത്തിൽവച്ചു് പ്രഥമസൽക്കാരം കഴിച്ചുകൊണ്ടു് ചന്ത്രക്കാറൻ യോഗീശ്വരൻെറ ആജ്ഞയെക്കാത്തു് വിനീതനായി ദൂരത്തുമാറിനിന്നു. യോഗീശ്വരൻെറ മുഖംവിളറിയും, ഓജസ്സു വളരെ ക്ഷയിച്ചും, സ്വാധിഷ്ഠാനഭേദംചെയ്തു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അന്തഃകരണം വിപ്ലവം ചെയ്യുന്നതുപോലെയും, കാണപ്പെട്ടു. മീനാക്ഷിയുടെ സൌന്ദര്യ്യസമുൽക്കർഷത്താൽ അദ്ദേഹം വശീകൃതനായി എന്നു ശങ്കിച്ചു്, ചന്ത്രക്കാറനും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും ആ സ്വയംകൃതാനൎത്ഥത്തിൻെറ പരിണതിയെ ചിന്തിച്ചു്, ഓരോവിധമായ ഉപശാന്തിമാർഗത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചു. ആഞ്ഞൂറിൽപരം ബ്രാഹ്മണർ കൂടിയപ്പോൾ, മുററത്തുള്ള നെടുംപുരകളിൽനിന്നു് വലുതായ ശബ്ദം മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. അതിനെ യഥാശക്തി പോഷിപ്പിക്കാനെന്നപോലെ 'ശതോം! ശതോം!' എന്നും മററും വിളിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടു്, ഇതിനിടയിൽ കലവറയിലും, വയ്പു, വിളമ്പു, മുതലായ നെടുമ്പുരകളിലും, ചാവുക്ക, കളിപ്പുര മുതലായ കെട്ടിടങ്ങളിലും, സൎക്കീട്ടും പരിശോധനയും കഴിച്ചു് എത്തിയ മാമാവെങ്കിടൻ കെട്ടിനകത്തു കടന്നുകൂടി. ആ ബ്രാഹ്മണൻ "ആശീർവാദമങ്കത്തെ" എന്നു് ചന്ത്രക്കാറനെ അനുഗ്രഹിച്ചതിൻെറശേഷം, രണ്ടാംമുണ്ടിനെ ഒരു മടക്കു നിവിൎത്തു, പടിമേലിട്ടു്, അടുത്തുള്ള തൂണു് താൻ കേട്ടിട്ടുള്ളതിന്മണ്ണം ലോഹനിൎമ്മിതം തന്നെയൊ എന്നു നിൎണ്ണയപ്പെടുത്താൻ അതിന്മേൽ നഖംകൊണ്ടു് ഒരു കലാശം കൊട്ടി വെങ്കലത്തൂണുതന്നെ എന്നു തീൎച്ചയാക്കിക്കൊണ്ടു്, അതിൽ ചാരിഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ പുറപ്പാടിനെക്കുറിച്ചു് "കേമമായി! കൌരവന്മാരുടെ ഘോഷയാത്രയും ഇത്ര കേമമായിട്ടില്ല" എന്നു് അയാൾ തുടങ്ങിയ പ്രശംസ, ഉപമാനം ശരിയായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നിയതിനാൽ "പുണ്ഡരീകനയനാജയജയ'- അല്ലെ- 'ഇനിവരും കുശലങ്ങൾ മേൽക്കുമേലെ" എന്നു സന്ദൎഭസംബന്ധമല്ലാതെയുള്ള ഗാനത്തിൽ അവസാനിച്ചു. ഈ അബദ്ധത്തിനു ശുദ്ധിപത്രമായി ആ ഭവനവൎണ്ണനയ്ക്കു് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, യോഗീശ്വരൻ വൃദ്ധയെ കാണ്മാൻ പുറപ്പെട്ടതും അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ

കടാക്ഷിച്ചതും തനിക്കവേണ്ടി ആയിരിക്കാമെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ച്, ഉന്മാദംകൊണ്ടു തിളച്ച്, ചന്ത്രക്കാരന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെയും മറന്ന്, യോഗീശ്വരന്റെ ഇഷ്ടശിഷ്യനിലയിൽ അടുത്തുള്ള നിരമേൽ ചാരിനിൽക്കുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ മാമൻ കണ്ട്, ആയാളോട് ഇങ്ങനെ കുശലം പറഞ്ഞു. "അടെ! എന്നെടാ, ഇന്നെയ്ക്ക് പുതുമാപ്പിളവടിമൊ? ഇതുക്കിടയൻ രോമൈശ ഇരുപത്തിനാലെ ഒരു വായാലെ അമുക്കിറതു ഏനാചാനാപുള്ളി!" ഇങ്ങനെയുള്ള അസംബന്ധപ്രകടനങ്ങൾ തുരുതുരെ പുറപ്പെട്ടവ യോഗീശ്വരന്റെ മനസ്സിനേയും ആകർഷിച്ചു എങ്കിലും, തന്റെ ആത്മാവിനെ ഗ്രസിച്ചിരുന്ന ഗാഢമായ വ്യാമോഹത്താൽ അന്ധനായിത്തീർന്ന്, മാർഗദർശനത്തിനു വിഷമപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹം നിശ്ചേഷ്ടനായും സ്വാന്തവേദനയെ മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കാത്തതായ ഗൌരവത്തോടുകൂടിയും ഇരുന്നതേ ഉള്ളു. ആ ഗൌരവത്തെ മാമാവെങ്കിടന്റെ വാക്കുകളാൽ ഉല്പാദിതമായ നീരസമെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ച്, ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ കണ്ഠത്തെ ഛേദിച്ചുകളവാൻപോലും ചന്ത്രക്കാരൻ സന്നദ്ധനായി- എന്നാൽ, യോഗീശ്വരനും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും, ബ്രാഹ്മണൻ മഹാരാജാവിന്റെ സേവകനാണെന്നും, അതിനാൽ ആയാളോടുള്ള പെരുമാററം വളരെ സൂക്ഷിച്ചു വേണ്ടതാണെന്നും മുഖഭാവങ്ങൾകൊണ്ട് ഗുണദോഷിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരൻ വെളിയിൽ ഇറങ്ങി ആർത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരോടു ദ്വേഷ്യപ്പെട്ട് തന്റെ കോപത്തെ തീർത്തുകൊണ്ട് മടങ്ങിവന്നു. മാമാവെങ്കിടന്റെ വിടുവായത്തം സന്ദർഭത്തിന്റെ മഹിമയെ തീരെ ലംഘിക്കുമെന്ന് ശങ്കിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനൻ അദ്വൈതസാരപൂർണ്ണമായ ഒരു പ്രസംഗംകൊണ്ട് കുറച്ചുനേരം കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം എഴുന്നേററ്, സംഗീതരസപൂർത്തിയാൽ മാമാവെങ്കിടനും ആശ്ചര്യമുണ്ടാകുംവണ്ണം ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലി ചന്ത്രക്കാരനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം പുറത്തുചെന്ന് ബ്രാഹ്മണസംഘത്തെ അഭിവാദനവും, ഭക്ഷണസമയത്ത് തന്നോടു ചേരുന്നതിന് മാമാവെങ്കിടനെ ക്ഷണനവും ചെയ്തുകൊണ്ട്, ചന്ത്രക്കാരനാൽ നീതനായി തന്റെ പൂജയ്ക്ക് ഒരുക്കിയിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തെയ്ക്ക് യോഗീശ്വരൻ നടകൊണ്ടു.

രണ്ടാമതും സ്നാനംകഴിച്ച് ഹരിപഞ്ചാനനൻ പൂജയ്ക്കാരംഭിച്ചു. പൂജാമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച യോഗീശ്വരനോട് പരികർമ്മിയായ വൃദ്ധസിദ്ധൻ എന്തോ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഷയിൽ ധരിപ്പിച്ചു. യോഗീശ്വരൻ പ്രചണ്ഡമായി കോപഭാഷണങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട്, വൃദ്ധസിദ്ധനോട് എന്തോ അരുളിച്ചെയ്തു. അയാൾപുറത്തുപോയി ഒരു ചെറിയ കരിംകുരങ്ങു സ്വത്രപനമായി മടങ്ങി എത്തി. രണ്ടാമതുപ്രവേശിച്ചവനോട് യോഗീശ്വരൻ മൂർഖസ്വരത്തിൽ ചിലചോദ്യങ്ങൾചെയ്തു. പൂർവ്വരാത്രിയിൽ യോഗീശ്വരാജ്ഞപ്രകാരമുള്ള ആളോട് തിരുവിതാംകൂർ വിട്ട് തൽക്കാലം താമസിപ്പാൻ ഗുണദോഷിച്ചുഎന്നും, അതിനുമറുപടിയായി അയാൾ ചിരിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നും, അയാളെ ബോധംകെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോയി ബന്ധനത്തിലാക്കി ഒളിക്കുന്നതിന് ദ്രവ്യംപ്രയോഗിച്ചതിൽ ഫലിച്ചില്ലെന്നും, അതിനാൽ അയാളുടെ കയ്യിലിരുന്ന നാരായത്തെ പിടിച്ചുപറിച്ച് മാറിൽ കുത്തിയിറക്കിയിട്ട് പോന്നു എന്നും ഭൃത്യൻ ബോധിപ്പിച്ചു. അനന്തരം, തൻെറ വസ്ത്രത്തിനിടയിൽനിന്ന് ഒരു ചെറിയ പൊതി എടുത്ത് യോഗീശ്വരൻെറമുമ്പിൽ വച്ചു നമസ്കരിച്ചു. അവൻ ഉടൻതന്നെ ആ മുറിക്കകത്തുനിന്ന് അയക്കപ്പെട്ടു. ആ ഘട്ടത്തിൽ വൃദ്ധസിദ്ധൻ പരിചാരകഭാവം വിട്ട് ഹരിപഞ്ചാനനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരത്തെക്കവിഞ്ഞു നടത്തപ്പെട്ട ആ ദുഷ്ക്രിയയെ ഉടനെ തൻെറ നാഥനെ ധരിപ്പിക്കുമെന്നും, അവിടന്ന് മറുപടി വരുന്നതിനിടയിൽ ഇതിന്മുന്നും ഇനി ഒരു ക്രിയകൂടി നടത്തപ്പെടുന്നെങ്കിൽ പരമാർത്ഥസ്ഥിതി എല്ലാം രാമവർമ്മമഹാരാജാവിനെ ധരിപ്പിക്കുമെന്നും ഗൌരവമായ ഒരു താക്കീതു കൊടുത്തു- ചന്ത്രക്കാറനോടുള്ള പരിചയം തൻെറ ശ്രമങ്ങളെ പരാജയോന്മുഖമാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ട്, മറുപടി ഒന്നും പറയാതെ യോഗീശ്വരൻ അടങ്ങിയിരുന്നു.

ഭിക്ഷാഗ്രഹണത്തുസമയത്ത് യോഗീശ്വരൻ മാമാവെങ്കിടനെ കൂടി ഇരുത്തി, രാജയോഗ്യവും ദേവയോഗ്യവും ആയുള്ള സദ്യയുടെ വിഭവങ്ങളെ സാരസസംഭാഷണപൂർവ്വം ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ട് സമൃദ്ധാശനം ചെയ്യിച്ചു. യോഗിവര്യൻതന്നെ ചില മധുരപദാർത്ഥങ്ങൾ പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അല്പനേരം

കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമിതക്ഷേപകനായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശിരസ്സിന് ഒരു മാന്ദ്യം തുടങ്ങി. കുറച്ചുനേരംകൊണ്ട് അയാളുടെ അവശത വർദ്ധിച്ച്, താടി നെഞ്ചോടമർന്ന്, കണ്ണുകളടഞ്ഞു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ഭീമാകാരൻ കൈകാലുകൾ നീട്ടി, അതിദയനീയമായ സ്ഥിതിയിൽ ബോധംകെട്ട് നെടുന്തടിപോലെ കിടപ്പുമായി. സ്ഥലത്തുള്ള ചിലവൈദ്യന്മാരും ഭിഷഗ്വരനായ ഹരിപഞ്ചാനനനും പഠിച്ചവിദ്യകളെല്ലാം പരീക്ഷിച്ചിട്ടും, തിരുമലന്ന ബ്രാഹ്മണന് ഉണർച്ച്യുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ വൃദ്ധനെ ഇനിയും ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കുന്നത് വിഹിതമല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി, ചന്ത്രക്കാരൻ അയാളെ ഉടൻതന്നെ എടുപ്പിച്ച് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു യാത്രയാക്കി. ചന്ത്രക്കാരന്റെ ബുദ്ധിപൂർവമായുള്ള ഈ ഉചിതക്രിയ കണ്ടുണ്ടായ സന്തോഷത്തെ സൂചിപ്പിച്ച് യോഗീശ്വരൻ തന്റെകൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വിലയേറിയ ഒരു ജോടി രത്നത്തെ ചന്ത്രക്കാരനു സമ്മാനിച്ചു.

രണ്ടാമണിയോടുകൂടി സ്വാമികൾ സ്വല്പമായ ഒരു നിദ്ര്യാരംഭിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരൻ വടക്കെഅരുകെട്ടിൽ ചെന്നിരുന്ന് കുടുംബസംബന്ധമായുള്ള ഒരു കാര്യവിചാരം തുടങ്ങി. ചിലമ്പിനേഴത്തുതറവാടിന്റെ ഒരു ശാഖ കൊട്ടാരക്കരെ പാർപ്പുറച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ തായ്‌വഴിയിലല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു മറ്റുശേഷക്കാരില്ലെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആ ശാഖയിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ എന്ന മാടമ്പി പരിഗ്രഹിച്ച്, ഒരു പുരുഷസന്താനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അച്ഛൻ ഉണ്ണിത്താൻ ധനികനും, ധീരോദാത്തനും, വലിയവിദ്വാനും ആയിരുന്നു. സംസ്കൃതാഭ്യാസത്തിനു നിയോഗിക്കപ്പെട്ട പുത്രൻ നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള ഗുരുനാഥന്മാരുടെ പാണ്ഡിത്യപരിമിതിയെ കവിയുകയാൽ, ഉണ്ണിത്താൻ അയാളെ തർക്കവ്യാകരണാദി പഠനത്തിനായി തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിപ്പിച്ച് സാംബദീക്ഷിതർ എന്ന ഒരു വിശ്രുത ശാസ്ത്രജ്ഞനെ ഭരമേല്പിച്ചിരുന്നു. ചിലമ്പിനേഴത്തെ സ്വത്തുകൾക്കെല്ലാം അവകാശിയായിരുന്ന ഈ വിദ്യാർത്ഥി അനദ്ധ്യായദിവസങ്ങളിൽ അവിടെ ചെന്നുപോരാറുണ്ടായിരുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികളെ

എതിരേല്ക്കുന്നതിന് അനുദയത്തോടുകൂടി എങ്കിലും ആ യുവാവും ചെന്നു ചേരേണമെന്ന് ദൂതമുഖേന കാരണവർ ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ സാന്നിധ്യംകൂടാതെ എതിരേല്പ്പുംമററും നടത്തേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് ന്യായമായി കാരണവൎക്കുണ്ടായ കോപത്തെ അടക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ട്, സാവകാശംകിട്ടിയപ്പോൾ അനന്തരവന്റെ അപരാധത്തെപ്പററി വിചാരണ തുടങ്ങി. ആ യുവാവ് വളരെതാമസിച്ച് എത്തീട്ടുണ്ടെന്നറിയുകയാൽ അയാളെ തന്റെ മുമ്പിൽ വരുത്തി. ഒരു മാടമ്പിയുടെ മകനായിരുന്നതുകൊണ്ട്, 'കുഞ്ഞ്' എന്നുള്ള സ്ഥാനപദം ചേൎത്ത് "കേശവൻകുഞ്ഞ്" എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ യുവാവിന് ഇരുപത്തുനാലുവയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ഇയാൾ യുദ്ധശീലന്മാരായ ആദിമനായന്മാരുടെ ശരീരലക്ഷണങ്ങൾ കൂടാതെ, നാട്ടിൽ സമാധാനവ്യാപ്തിയോടും നവമായ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിന്റെ പ്രചാരത്തോടും ഉത്ഭവിച്ച ശാന്തപ്രകൃതരും രജോഗുണപ്രധാനരും ആയ പുത്തൻവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായിരുന്നു. വിനയമൎയ്യാദകളാൽ ഒതുങ്ങിയും, അപരാധകന്റെ പുഞ്ചിരി തൂകിയും, തന്റെമുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ച പല്ലവകോമളവും വല്ലീകൃശവുമായ ആ ശരീരത്തിന്റെ ചേതോഹാരിത്വം ഉഗ്രനായ ചന്ത്രക്കാറന്റെയും ഹൃദയത്തെ സ്വല്പമൊന്നു ദ്രവിപ്പിച്ചു. ശിരസ്സിന്റെ പൂൎവ്വഭാഗം മുഴുവൻ വളൎത്തുനീട്ടി നേന്ത്രക്കാപോലെ കെട്ടി മുമ്പററം വികസിപ്പിച്ച്, പുറകോട്ടു വാലിട്ടിരിക്കുന്ന കുടുമയും, ക്ഷൌരകൎമ്മംകൊണ്ട് നീലിമയോടു ശോഭിക്കുന്ന ശേഷം ശിരഃപ്രദേശവും, ആ വൎണ്ണത്തോടുതന്നെ അതിമിനുസമായി വിളങ്ങുന്ന ഗണ്ഡങ്ങൾക്കും താടിക്കും മേൽചുണ്ടിനും ഇടയ്ക്ക് രക്തവൎണ്ണമായി ശോഭിക്കുന്ന അധരവും, ശാന്തമായ പ്രകൃതി ഗൌരവത്തെയും അഗാധമായ വിജ്ഞാനത്തെയും സ്ഫുടീകരിക്കുന്ന നേത്രങ്ങളും, പൌരുഷസൂചകമായ വിസ്തീൎണ്ണഫാലവും, പ്രഭുക്കളിടയിലും വിശുദ്ധവൃത്തന്മാരിൽ മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന വൎണ്ണകോമളിമാവും കൂടിയ ഈ യുവാവ് ചന്ത്രക്കാറന്റെ സന്നിധിയിൽ, ആ പ്രഭുവിനെ സൃഷ്ടിച്ച കൈപ്പിഴയ്ക്ക് ബ്രഹ്മാവ് പിഴമൂളിയ ഒരു വിശിഷ്ട നിൎമ്മാണമായി വിപൎയ്യയപ്പെട്ടു. ആ യുവാവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ, ആ കണ്ടകന്റെ ഹൃദയത്തിലും

മുട്ടവായ ഒരു കോണ്ണാണെന്നു തെളിയിക്കുമാറാണ് കേസ്സുവിസ്താരം തുടങ്ങിയതു്,

ചന്ത്രു—"ഉണ്ടോ നീ?"

കേശ—"ഉണ്ടു."

ചന്ത്രു—"എപ്പോൾ? വല്ല്യമ്മമഠത്തിലും ചെന്നിരുന്നാണൊ തിന്നതു്?"

കേശ—"ഊണുകഴിഞ്ഞു് ഒന്നു രണ്ടു നാഴികയായി. അമ്മാവൻ ഉണ്ണഇലയിൽ, അമ്മായിവിളമ്പിത്തന്നു. ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞിനും അവിടെത്തന്നെ ഇലവച്ചു."

ചന്ത്രു—(കോപംമൂലമാലെ മുണ്ടാണിയും ശമിച്ചു. തന്റെ പുത്രിയുടെ അടുത്തു് ഉണ്ണാനിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതു്, പ്രമാണിതപവും ജാതിശ്രേഷ്ഠതയും ഉള്ള ഒരു പഴയകുടുംബത്തോടു് ആ യുവാവിനെ സംഘടിപ്പിച്ചു് തനിക്കു ബലവാന്മാരായ സംബന്ധികളെ ഉണ്ടാക്കണം എന്നു താൻ കരുതി ഇരിക്കുന്നതിനെ വിഘ്നപ്പെടുത്തിയേക്കുമോ എന്നുഭയപ്പെട്ടു്) "ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞിന്റെ അടുത്തും മററും അങ്ങനെ ചെല്ലാതതവും മററും വേണ്ട. ഞാനതിനൊക്കെ തക്കവും തരവും നോക്കുന്നുണ്ടു്. നീ നാലക്ഷരം പടിച്ചവനല്ലയൊ? നല്ലടത്തുവേണം ചേരാൻ. എപ്പോത്തിരിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തുന്നു്?"

കേശ—"എട്ടൊമ്പതുവെളുപ്പിനു്."

ചന്ത്രു—"അത്രകാലത്തെ പോന്നെങ്കിൽ പെലച്ചക്കിവിടെ എത്താതെന്തു്?"

കേശ— "വെങ്കിടേശപരഭാഗവതർ ഇങ്ങോട്ടു കേറിയപ്പോൾ ഞാൻതെക്കുവന്നു."

ചന്ത്രു—"എന്നിട്ടൊ? അവിടെവല്ല വല്ലആണിയും നിന്നെ ഒടക്കിപ്പിടിച്ചോണ്ടോ?"

കേശ—"ആ കപ്പച്ചാര് എന്നെ അകത്തോട്ടുവിളിച്ചു."

ചന്ത്രക്കാരന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, രാജ്യസമുദായഗൃഹകാൎയ്യങ്ങളുടെ ജീവനാഡിയാകുന്ന ധൎമ്മം ആജ്ഞാനുസരണമാണ്. ആജ്ഞാലംഘനാപരാധത്തെ തന്റെ ജീവസുഖത്തിനു് സന്നിപാതജ്വരം എന്നപോലെയാണു് അദ്ദേഹം ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരു യുവാവിനെ ആ പരദേശസ്ത്രീകളുടെ പാൎപ്പിട

ത്തിൽ കയറാതെന്ന് ആ സ്ത്രീകൾക്ക പ്രത്യേകം കല്പനകൾ അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവയെ ലംഘിച്ചുള്ള കുപ്പ്ളാരുടെ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് അറിവുകിട്ടിയപ്പോൾ, ആ സംഘത്തെ ആ സ്ഥലത്തുനിന്ന് ആകപ്പാടെ ഉത്തിയെക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു എങ്കിലും, അതിയായ ഒരു ക്ഷീണവും ദയനീയതയും തന്റെ അനന്തരവൻ കാണിക്കുകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം പകന്ന്, പുച്ഛം, ഹാസ്യം വിനോദം ഇങ്ങനെ ഓരോ പടികളിൽകൂടി കരുണയിൽ ചെന്നവസാനിച്ചു. അനന്തരവനെത്തന്നെ തന്റെ പ്രതിഷേധകല്പന കൊടുത്തു്, തനിക്ക് അനിഷ്ടമായി സംഭവിക്കാവുന്ന ബാന്ധവത്തെ തടഞ്ഞുകളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുന്നേററ്, തളന്നു വാടിനില്ക്കുന്ന അനന്തരവന്റെ സമീപത്തുചെന്ന്, ആ യുവാവിന്റെ മുഖത്തുനോക്കിക്കൊണ്ട്, ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു. "ഇനി ഒരു ദിവസിനീ അതിനകത്തുകേറിപ്പോണെങ്കിഷ്—ആഃ. ഇന്നുതന്നെ സ്വാമി തിരുമുമ്പിഷ് അവരെ പെയാട്ടം എന്തൊരു ചേലായിരുന്നു! ഛി! ഛീ!—ഛവങ്ങള്! ആ പെണ്ണുങ്ങളാരെന്നു നിനക്കറിയാമൊ?

കേശ—"അമ്മാവന്റെ ആദ്യത്തെ ഭാര്യയുടെ അമ്മയും മകളും—"

ഉടയാൻപിള്ളയുടെ നാസികാഗോളദ്വാരങ്ങൾ വിടൎന്ന്, നേത്രച്ഛായ പകന്ന്, ഇടയ്ക്കിടെ ഇമകൾ അടഞ്ഞ്, നെഞ്ച് അമൎന്നു പൊങ്ങി— ഇങ്ങനെയുള്ള ചേഷ്ടാഭാവങ്ങൾകൊണ്ട് പൊട്ടാൻ തുടങ്ങിയ ചിരിയെ അദ്ദേഹം ബഹുസാഹസം ചെയ്ത് അമത്തി. തന്റെ അനന്തരവൻ ആ ഭവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതു് ന്യായത്തെയും മുറയെയും ആസ്പദമാക്കിത്തന്നെയല്ലൊ എന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ ആശ്വസിച്ചു. വൃദ്ധയുടെ ജാമാതാവും യുവസുന്ദരിയുടെ ജനകനുമാവാൻ തനിക്കു മഹിമയും സുഭഗതയും ഉണ്ടെന്ന് അനന്തരവനു തോന്നീട്ടുള്ളതും തന്റെ വമ്പത്തിന് സന്തുഷ്ടിപ്രദമായിത്തീൎന്നു. "എന്റെ അമ്മാവീംമകളുമൊ? എന്തു ശൃംഗാരണത്തിനു പടിച്ചൂന്നത്? അവർ നമുക്കു ചേരാൻകൊള്ളുന്നവരല്ല്യ! ഞാനിരിക്കെ നീ ഒന്നും അറിയണ്ട. പൊത്തിൽ പാടുന്നതു പാമ്പ്. അവിടെക്കൊണ്ടു ചെവിവച്ചാൽ—കൊത്തും, കൊത്തും! പോ! പൊ! പോരായ്മ ഒന്നും വരുത്തരുത്—അല്ലെങ്കി,-നില്ല്." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അനന്ത

രവന്റെ കാതിൽ കിടന്ന ചെറിയ ചുവപ്പുവച്ച കടുക്കൻ അഴിച്ചുകൊണ്ടു്, പകരം തന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്നിരുന്ന കനൽക്കട്ടിഖണ്ഡങ്ങളെ അയാളുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ സംഘടിപ്പിച്ചു. മുതുകിൽ തലോടിയൊ എന്നു സംശയം തോന്നുമാറു് ഒന്നു സ്പർശിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അനന്തരവനെ യാത്രയാക്കി. കേശവൻകുഞ്ഞു് കിഴക്കെവശത്തു പോയി കുറച്ചുനേരം പര്യാലോചനയോടുകൂടിയിരുന്നു. അന്നു രാവിലെയും തന്നാൽ ദർശിക്കപ്പെട്ട മനോഹാരിതയുടേയും ആത്മശുദ്ധിയുടേയും ആവാസമായ ആ ബാലികയെ എങ്ങനെ കുലഭ്രഷ്ടയായി സങ്കല്പിക്കും? സാധുത്വവും, പ്രൌഢിയും, സൌന്ദര്യവും, സൌശീല്യവും, ഗാംഭീര്യവും, സ്നേഹവും, മഹത്വവും സംയോജിച്ചു് അധിവസിക്കുന്ന ആ ക്ഷേത്രത്തെ എങ്ങനെ താൻ തിരസ്കരിക്കും? അമ്മാവന്റെ ഗുണദോഷം രണ്ടുമൂന്നു മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പു ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്റെ പുരുഷത്വത്തിനും സത്യനിഷ്ഠയ്ക്കും ഭംഗംവരുത്താതെ താൻ നടന്നുകൊള്ളുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചു്, തൽക്കാലം കരണീയമെന്തെന്നു ചിന്തതുടങ്ങി. 'ഇന്നി' ഒരു ദിവസം ആ ഭവനത്തിനകത്തു കേറിപ്പോകരുതെന്നാണല്ലൊ കാരണവരുടെ ആജ്ഞ എന്നും, ആ സ്ഥിതിക്കു് അടുത്ത ദിവസം ഉദിക്കുന്നതുവരെ അവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് പ്രതിബന്ധമില്ലല്ലൊ എന്നും ആ താർക്കികൻ വാദിച്ചു. ക്ഷീണപ്രതിജ്ഞന്മാർ അകൃത്യാനുകരണത്തിനു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഏതുവിധമായ യുക്തിവാദത്തോടുകൂടി, കാരണവരുടെ ആജ്ഞയെ അനുസരിക്കുന്നതിനു് ഉറച്ചിരുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞു് തളത്തിൽ നിന്നും തിണ്ണയിൽ ഇറങ്ങി ഒട്ടുലാത്തി. അവിടെ നിന്നും മുറ്റത്തും, മുറ്റത്തുനിന്നു പടിവാതുക്കലും എത്തി. അയാളുടെ അന്തർക്ഷോഭത്തിനിടയിൽ, അനുമതികൂടാതെ പാദങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യചരണംചെയ്തു് അയാളെ മന്ത്രക്കൂടത്തുപടിക്കൽ എത്തിച്ചു. പടിവാതുക്കൽ അയാളുടെ കൈമുട്ടിയതും അനുവാദാനുസാരമായല്ലാ. ആ സംഘട്ടനാർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിച്ചു് കപ്പുള്ളാർ വാതൽ തുറന്നു്, "ദിനമപി രജനീസായംപ്രാതഃ" എന്നു് കാലചക്രഭ്രമണത്തിൽ പ്രകൃതിനിത്യാനുസരണമായി നടക്കുന്ന ഒരു സംഭവംപോലെ കഴിഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം ൯.

"കല്യാണി! കളവാണി! ചൊല്ലുനീയാരെന്നതും.
ധന്യേ! നീ ആരുടയപുത്രിയെന്നും"

മൂന്നുനാലുവെളുപ്പിന് മാമാവെങ്കിടൻ മന്ത്രക്കൂടത്തുള്ള ആദിത്യരശ്മിസ്പർശം ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത നീരാഴിയിൽ കുളികഴിഞ്ഞ്, മടക്കപ്പുടവമുതലായ സമുദായാംഗക്കോപ്പുകളണിഞ്ഞ് ചിലമ്പിനേത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ ബ്രാഹ്മണനെ അല്പം അനുയാത്രചെയ്തതിന്റെശേഷം, നമ്മുടെ ഏകലോചനൻ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിക്കുന്ന ജനാവലികളെ നോക്കി, ലോകവിദ്വേഷകനായി, കലുഷചിത്തനായി നിൽക്കുമ്പോൾ, കവിസങ്കല്പശക്തിയെ അതിലംഘിക്കുംവണ്ണം ബീഭത്സമായ അയാളുടെ മുഖകമലം അനാവധി കുണ്ഡലങ്ങൾ ഒന്നായിച്ചേർന്ന് പിണഞ്ഞിടഞ്ഞ് പൂളുംവണ്ണം സന്തോഷംകൊണ്ടു ചലിച്ചുതുടങ്ങി. തനിക്കു ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള പല്ലുകളുടെ ഒരു കാനേഷുമാരി എടുക്കത്തക്കവണ്ണം അയാൾ വാപൊളിച്ച് അവയെ മുഴുവൻ പുറത്തുകാട്ടി, വക്രിതമായ മുഖത്തിന്റെ ഏകപാർശ്വംകൊണ്ട് ആനന്ദരസബിന്ദുക്കളെ വർഷിച്ചു. ഈ മഹാപ്രസാദത്തിന്റെ കാരണം ചില സഹചരന്മാരോടുകൂടിയുണ്ടായ കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ആഗമനമായിരുന്നു. ദക്ഷിണസമുദ്രത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഛായാഗ്രഹണിയുടെ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി അയാൾ കേശവൻകുഞ്ഞിനെമാത്രം പിടിച്ചു പടിക്കകത്താക്കി, വാതലിനേയും ബന്ധിച്ചു. അനന്തരം കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ മുമ്പിൽ ചില പിശാചതാണ്ഡവങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട്, "കുഞ്ഞിന്റെ കണ്മണി അമ്മണി നാലുകെട്ടിനകത്ത് മിന്നമിന്നെ മിന്നങ്ങിക്കൊണ്ട് നിൽക്കുണു. വലിയമ്മണി കുളിക്കാൻ പോയിരിക്കുണു" എന്നു സ്വകീയമായ അനനാസിക ഭാഷയിൽ കപ്പുശ്ശാർ ഉൽഘോഷിച്ചു. അധർമ്മചാരിതത്തിൽ അതിഭദ്രനായ കപ്പുശ്ശാരാൽ ഈവണ്ണം പ്രചോദിതനായ ആ യുവാവ്, ജന്മബന്ധത്തിന്റെ പ്രേഷകത്വംകൊണ്ടെന്നപോലെ നാലുകെട്ടിൽ സ്വപ്രണയിനിയുടെ സമീപ

നൊരുത്തി. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സ്മരദീക്ഷയ്ക്കു് ഇപ്രകാരം പൌരോഹിത്യത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചതിന്റെശേഷം, കപ്പള്ളൂർ കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്ന് തന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായ ഉദിച്ചുയരുന്ന ആദിത്യദേവനോട്ട് സ്വാഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കായി ഒരു പ്രാർത്ഥനയും നടത്തി, സാഹസികത്വംകൊണ്ടു് മന്ദവിവേകനായ കേശവൻകുഞ്ഞ് നാലുകെട്ടിൽ കടന്നപ്പോൾ, ആ സ്ഥലം കുട്ടിക്കൊന്തിസ്സന്റെ അസ്ഥികടീരമെന്നപോലെ പ്രശാന്തമായും അരമ്യമായും കാണപ്പെട്ടു. ആ കാമുകന്റെ ഹൃൽക്കോശം സഞ്ചയിച്ചിരുന്ന കാളിദാസപ്രഭൃതികളായ കവിചക്രവർത്തികളുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗാരാശയങ്ങൾ ആ നാലുകെട്ടിനകത്തെ ഭയാനകമായ ഗൌരവത്താൽ അപഹരിക്കപ്പെട്ടു. അകാരണമായുള്ള ഒരു ഭയസങ്കോചവും, സ്ത്രീലോലതാസഹജമായുള്ള ലജ്ജയും അയാളുടെ മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും സ്വച്ഛന്ദഗതിയെ നിരോധിച്ചു. രക്തവർണ്ണമായ ഒരു പട്ടുചേലയും, സാമാന്യം വിലപിടിക്കുന്ന ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന മീനാക്ഷി കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കണ്ടപ്പോൾ, ചന്ത്രക്കാരൻ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എന്നിവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു കൌമാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കൈവിട്ടും, അപകൃത്യസഹായിനിയായിത്തീർന്നപോലെ സംഭ്രമിച്ചും, ഒട്ടുനേരം നിന്നു. എങ്കിലും, മര്യാദയെ ലംഘിച്ചുകൂടെന്നുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടി, "ഇരിക്കണം. അമ്മ ഇപ്പോൾ കുളിച്ചുവരും" എന്നു സൽക്കരിച്ചിട്ട് വടക്കേക്കെട്ടിലേയ്ക്കു തിരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ബലാൽക്കാരമായുള്ള കന്യാജനകരസ്പർശമൊ ഗതിനിരോധമൊ തനിക്ക് അനുവദനീയമല്ലെന്നു സ്മരിക്കയാൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെപ്പോലെ കീചകനയപ്രയോഗത്തിനു വട്ടംകൂട്ടാതെ, കേശവൻകുഞ്ഞ് മുററത്തു പടിഞ്ഞാറോട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന കപ്പള്ളൂരുടെ സഹായത്തെ തന്റെ ദൈന്യഭാവം കൊണ്ടു യാചിച്ചു. അരസികനും വിരൂപനും എങ്കിലും, പരാഭ്യുദയജ്ഞനും ആയിരുന്ന കപ്പള്ളൂര് കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സങ്കടാവസ്ഥയെ ഗ്രഹിച്ച്, കുട്ടിക്കൊന്തിസ്സന്റെ ഉപാസനാമൂർത്തികളിൽ ശനിദോഷഹന്താവായ ശാസ്താവെന്നപോലെ നാലുകെട്ടിലേയ്ക്കു കടന്നു. ഉൽകൃഷ്ടമനസ്കനായ ആ പ്രഭുകുമാരനെ ധിക്കരിക്കുന്നത് സ്വകുലത്തിന്റെ മഹിമയെത്തന്നെ ധിക്കരിക്കയാണെന്ന് അയാൾ

ഏകനേത്രംകൊണ്ടു മീനാക്ഷിയെ ശാസിച്ചു. മീനാക്ഷി തന്റെ ഗതിയെ തുടരാതേയും, എന്നാൽ താൻ ശാസിതയായി എന്നുള്ള ഭാവത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കാതേയും, പ്രൌഢമായ നിലയിൽ അല്പം ഒരു ശുണ്ഠിയോടെ പടിഞ്ഞാറെ നിരചാരി നിന്നു. കപ്പമൂർഖസ്സാർ മര്യാദയേയും അട്ടത്തുവനത്തിലെ തരുതികളേയും കുറിച്ചു ചില വിമർശനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട്, അവിടെനിന്നു നടകൊണ്ടു. പ്രണയപാശത്താൽ പരസ്പരബദ്ധരായ ആ യുവാക്കൾ പവിത്രവൃത്തരായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ലജ്ജാമാത്സര്യത്തോടും ദിഗ്ഭ്രമത്താൽ കുഴങ്ങുന്നതുപോലെയും ഒട്ടുനേരം അമ്പരന്നു നിന്നു. മീനാക്ഷി ഒരു ചിത്രവിഗ്രഹംപോലെ നിശ്ചേഷ്ടയായി നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ മുഖകരപാദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു വിന്യാസങ്ങൾ ലജ്ജൈകബാണനായി പഞ്ചശരവിജയം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്ന അവിവേകികളുടെ ഗോഷ്ഠികൾതന്നെ ആയിരുന്നു. തന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ, നഖക്ഷേത്രപ്രായം കവിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രേമം അപാത്രദത്തമായിട്ടില്ലെന്ന് ആശ്വസിച്ചും, എന്നാൽ, അപ്പോഴത്തെ സന്ദർഭം തന്റെ ചതുരതയെ ധ്വംസിച്ച് ആ കന്യാസന്നിധിയിൽ തന്നെ ബീഭത്സനാക്കുന്നു എന്നു ലജ്ജിച്ചും, അയാൾ അവിടന്ന് സ്പഷ്ടമേ തോററു എന്നുവരാതെ നിർഗ്ഗമിപ്പാനുള്ള ഉപായത്തെക്കുറിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ മീനാക്ഷിയുടെ നേത്രങ്ങൾ ബ്രഹ്മശില്പിക്ക് വർണ്ണസങ്കലനത്തിലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യവൈകല്യംനിമിത്തം കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ പാദനഖങ്ങളിൽ ശോണത കുറെ അധികപ്പെട്ടുപോയി എന്നു ദൂഷണംചെയ്തു. ആ യുവതീമണിയുടെ വർണ്ണപ്രകർഷത്തെ കവരുന്നതിനായി പട്ടുചേലകൾ ആ കോമളശരീരത്തിൽ ചുററിപ്പുററിക്കിടക്കുന്നോ എന്ന് ആലംകാരികന്റെ നിലയിൽ കേശവൻകുഞ്ഞ് മനസാ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചു. അനന്തരം, എന്തെങ്കിലും മര്യാദയായി ഒന്നു പറഞ്ഞു പോയ്ക്കൊള്ളാൻ വേണ്ടി അയാൾ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഇങ്ങനെ ഭഞ്ജിച്ചു:—

“വെടികളും മററും കേട്ടുതുടങ്ങീട്ടു കുറച്ചുനേരമായി. കാണാൻ പോകുന്നതിനു കാലംവൈകുന്നായിരിക്കാം. കറിതൊടലും മററും കഴിപ്പാനുണ്ടല്ലൊ. ഞാൻപോയേക്കാം. ഇന്നത്തെഗൌരവലനം വർഷിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ എല്ലാം മുടങ്ങും !”

മീനാ—(മൌനപരീക്ഷയിൽ താൻതന്നെ ജയിച്ചു എന്നുള്ള ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി) "പോകാൻ അനുവാദം എന്നോടു ചോദിക്കുന്നതെന്തിന്? ഇല്ലത്തിൽ മൂസ്സ് ഞാനല്ലല്ലൊ. അമ്മ വന്നുകണ്ടിട്ടാണെങ്കിൽ അങ്ങനെ. ഞാനിവിടെ നില്ക്കുന്നതു വിരോധമെങ്കിൽ—"

കേശ—"അത്യാപി, ആകണ്ടും പരിഭവം! ഇതെന്തുപോയൊട്ടത്തും ഭഗവാനേ? അമ്മാളുക്കുട്ടിയുടെ ഒരു മൃദുവാക്കുകേൾപ്പാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായെങ്കിൽ സമസ്ത പുരുഷാർത്ഥവും സാധിച്ചു."

മീനാ—"പുരുഷാർത്ഥം നാലും ഭാഗ്യവാനായ അവിടത്തേക്കു ജന്മാവകാശസിദ്ധമല്ലയൊ? അവിടത്തെ ദ്രോഹിപ്പാൻ അഞ്ചാംപുരുഷാർത്ഥമെന്നൊന്നുകൂടി ഉണ്ടായൊ? എന്നാൽ വേദാന്തജന്മാരും അവിടത്തെക്കാരണത്താൽ വട്ടത്തിലായി."

കേശ—"അതതെ! പക്ഷികൾ ചിലയ്ക്കുന്ന കാലമാണിത്. ചുമ്മാ പുലമ്പു. പക്ഷികടെകാര്യം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ചോദിക്കുന്നു. ചാതകവും മേഘവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ അമ്മാളുക്കുട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?"

മീനാ—"അവർ തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗഭേദവും ദൂരവും എനിക്കറിയാം. ചാതകത്തിന് എത്രപൊക്കത്തിൽ പറക്കാമെന്നും, മേഘം അതിലെത്ര ഏറെപ്പൊക്കത്തിൽ ചരിക്കുന്നെന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്."

കേശ—"ഈ ഒരു പല്ലവിമാത്രമേ ഇവിടെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളു. കുലവ്യത്യാസം, കുലകളങ്കം, കുലഹാനി! ഇങ്ങനെ വൈഷമ്യം പറഞ്ഞു വിലക്കുന്നതു പരദേശസമ്പ്രദായമായിരിക്കാം. എന്തായാലും ഈ നാട്ടുകാരനായ ഞാൻ മടങ്ങാൻ ഭാവിച്ചിട്ടില്ല. മൂല്യം കൂടാതെ വ്യാപാരമില്ലെങ്കിൽ അതിനും ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നുണ്ട്. അമ്മാളുക്കുട്ടിക്കു ചില സമ്മാനങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ച് ആ അണ്ണാവയ്യനെ തിരക്കിനടന്നു കാലെല്ലാം വെള്ളെല്ലായി. അയാൾ ചുററിച്ച ചുററുകൊണ്ടാണ് ഈ ഗുണ്ടിക്കാട്ടിൽ വന്നുകപ്പെടാൻ സംഗതിയായതു്. അല്ലെങ്കിൽ രാത്രിതന്നെ ചിലമ്പിനേത്തു് എത്തിപ്പോകുമായിരുന്നു."

മീനാ—"എനിക്കു സമ്മാനങ്ങളൊ? എന്തിന്? ഞാൻവിലക്കുമ്പോൾ അവിടന്ന് വില ഇടിച്ചുകളയാനല്ല നാട്ടുവിട്ട

യുംകൊണ്ടു വരികയാണൊ? ഓഹൊ! അണ്ണാവയ്യന്റെ അടുത്തുമുണ്ടല്ലൊ പഠിപ്പ്. കൈകണക്കുകൾ പറവാൻ ആ കടയീന്ന് അഭ്യസിച്ചതായിരിക്കാം."

കേശ—"അണ്ണാവയ്യന് ഏറിവന്നാൽ ഗുരുസ്ഥാനമല്ലേ ഉള്ളു. അമ്മാളുക്കുട്ടിക്ക് സ്വാത്മസ്ഥാനവുമാണെല്ലൊ. അതുകൊണ്ട്, ആത്മവഞ്ചനചെയ്യാതെയും ചെയ്യിക്കാതെയും എനിക്കു പറവാനുള്ള കണക്കു പറഞ്ഞുതീർക്കാം. കളിപറഞ്ഞ് ആയുസ്സുകളവാൻ അമ്മാളുക്കുട്ടിയുടെ കളിപ്രായം എനിക്കു കഴിഞ്ഞുപോയി."

മീനാ—"അതിനെന്ത്? നാം രണ്ടുപേരും ഒരു പ്രായമാകുന്നതുവരെ കളിപറയാതെ കഴിക്കണം. അപ്പോൾ 'അശ്വത്ഥാമാ ബലിവ്യാസാ- -' എന്ന കൂട്ടത്തിൽ ആളാകാം:"

കേശ—"ഭാവാർത്ഥം മനസ്സിലായി. കണ്ഠത്തിന്മേൽകൊണ്ട് ചാടുവാക്കു പറവാൻ വാഗ്ദേവീവർഗക്കാർക്ക് പ്രത്യേകം വരപ്രസാദമുണ്ട്."

മീനാ—"സരസ്വതിയെ സേവിക്കുന്നവർക്ക് ആ മിടുക്കുണ്ടെന്ന് ഇപ്പോൾ വെളിപ്പെട്ടു. എങ്കിലും സത്യം പറവാൻ ഭാവിച്ചസ്ഥിതിക്ക് അതിൽ സരസ്വതി പ്രസാദിക്കുന്നതെങ്ങിനെ എന്നു കാണട്ടെ."

കേശ—"ഇവൻ കല്പനകളെല്ലാം കേൾക്കണം. അമ്മാളുക്കുട്ടിക്കു തോന്നിയപോലെയും. നല്ലന്യായം! എങ്കിലും, അങ്ങിനെതന്നെ നടക്കട്ടെ. ഞാൻ പറവാൻ തുടങ്ങിയതല്ലേ കേൾപ്പിക്കേണ്ടതു്? അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ കണ്ടന്നുമുതൽ എന്റെ സ്മരണയെല്ലാം ഇങ്ങ്. അതുപോലെ എന്റെനേർക്കുമുണ്ടാകാൻ, അപ്പപ്പോൾ മേഘങ്ങളേയോ മററൊ, സന്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തയപ്പാൻ എനിക്കു ദിവ്യത്വവും മഹത്വവുമില്ലാ. അതിനാൽ അമ്മാളുക്കുട്ടിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ എന്റെ സ്മരണയെ സദാപി ജനിപ്പിക്കുന്നതിന്, ചില സന്ദേശവാഹികളെ ആ വിരലുകളിൽ ബന്ധിക്കുന്നതിനു ഞാൻ നോക്കുന്നു—"

മീനാക്ഷി കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സംഭാഷണത്തെ തടുക്കാതെ കേട്ടുനിന്നുപോയതുകൊണ്ട്, അയാൾക്കു ഇത്രയുമെങ്കിലും ദീർഘമായി തന്റെ അനുരാഗത്തെ പ്രസ്താവിപ്പാൻ സന്ദർഭം

കിട്ടി. ലജ്ജക്കാരനും, അഭിമാനിയും, ധൎമ്മവ്രതനും, പ്രഭുവംശ്യനും ആയ തന്റെ കാമുകന്റെ ൟ ഉപന്യാസത്തിൽ ആ യുവാവിന്റെ അഗാധവും നിൎവ്യാജവുമായ പ്രണയം പ്രത്യക്ഷം ധ്വനിച്ചതായി മീനാക്ഷിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ രാജകോപഗ്രസ്തമായുള്ള തന്റെ കുടുംബത്തോട് ആ യുവാവിന്റെ ഭാവിയെ സംഘടിപ്പിച്ച് ദുഃഖശോകത്തിൽ അയാളെ പതിപ്പിക്കുന്നത് അതിനീചമായ സ്വാൎത്ഥനിഷ്ഠയാകുമല്ലൊ എന്നു വ്യസനിച്ച്, മീനാക്ഷി പതിവുപോലെ തന്റെ അനുരാഗത്തെ മറച്ച് വിനോദഭാവത്തിൽ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു. "അങ്ങനെ പാണിഗ്രഹണം കഴിച്ചു കളയാമെന്നായിരിക്കാം! ആൾ മററുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കീരിക്കുംപോലെ കുഞ്ഞല്ലല്ലൊ. ആ വിലങ്ങുകൾ എവിടെ?"

കേശ—"ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞില്ലയൊ? പട്ടർ പററിച്ചു. അയാളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അനൎത്ഥങ്ങൾ പറവാനില്ല. അനന്തമുദ്രമോതിരമെന്നല്ലാതെ അവിടങ്ങളിൽ മറെറാന്നും കേൾപ്പാനില്ല."

മീനാ—"ഏഴരശ്ശനിക്കാണ് അതിനെ വിററത്. മുണ്ടും തുണിയും വാങ്ങാൻവിററ മോതിരം എന്തു കശയുണ്ടാക്കുന്നു! ആളുകൾക്കിനി ഉണ്ടുകൂടാ, ഉടുത്തുകൂടാ എന്നെല്ലാം ചട്ടം വരുമായിരിക്കാം. ആ മുത്തപട്ടർക്ക്, കല്ലിനെക്കുത്തിപ്പറിച്ച് സ്വൎണ്ണത്തിനെ ഉരുക്കി, രണ്ടിനേയും വിലയാക്കിക്കൊണ്ടുകൂടായിരുന്നൊ?"

കേശ—"അദ്ദേഹം നല്ലവൻ. കുരുത്തംകെട്ട ഞാൻ തൊട്ടുകാൎയ്യമാകകൊണ്ട് അങ്ങനെ വട്ടക്കലാശത്തിലായതാണ്. അദ്ദേഹം, പക്ഷെ, പുറപ്പെട്ടുപോയി തിരിച്ചുവന്നിട്ട്, ആളും പററിച്ചു നമ്മെ. അമ്മാളുക്കുട്ടി നന്തിയത്തേയ്ക്കു പോരണം."

മീനാ—"അമ്മാളുക്കുട്ടി പോരുന്നു!! അമ്മാളുചരിതം ആട്ടക്കഥ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി ആ വെങ്കിടഭാഗവതരെ പഠിപ്പിച്ചതു് മഹാ യോഗ്യതതന്നെ! അപകടക്കാരനെന്നു കൊടിയുംകെട്ടി നടക്കുന്ന ആളിന്റെ പുറകേ പോരുന്നതിനു വേറെതന്നെ ആളുണ്ടാകണം. അത്ര പൊട്ടിയല്ല ഞാൻ-"

കേശ—"ആട്ടക്കഥയൊ? വെങ്കിടഭാഗവതരൊ? ഇതെന്തു പുതുക്കഥ?"

മീനാ—"യേഹെ! കാൎയ്യസ്ഥത നടിച്ചാൽ പോരാ. പ്രവൃത്തിയിൽ അതു കാണണം. നാം വലിയ പരിചയത്തിലാണെന്നും മററും അയാൾക്കെങ്ങിനെ മനസ്സിലായി?"

കേശ—"ആ വിടുവായനെ ഞാൻ കണ്ടതൊ കേട്ടതോ? നാം പരിചയമുണ്ടെന്നുതന്നെ അയാളെങ്ങനെ അറിഞ്ഞു?"

മീനാ—"നല്ലവിദ്യ! ചോദ്യത്തിന്നു ചോദ്യം! അയാളിതാ, ഇപ്പോൾ ഇവിടന്നു പോയതേയുള്ളു. വേണെങ്കിൽ തിരിയെ വരുത്താം. അവിടത്തെ വലിയ ചങ്ങാതിയും പൂൎവ്വപ്പററം കൊണ്ടാടനം ആണെന്നു നടിച്ച് ഇന്നലെ രാത്രിമുഴുവൻ ഇവിടെ ഇരുന്ന് ചെണ്ടകൊട്ടി ഘോഷിക്കയായിരുന്നു."

കേശ—"തിരുവനന്തപുരത്ത്, ആകാശത്തുതന്നെ വിതച്ചാലും, ആ വിത്ത് വളൎന്നു പടൎന്ന് വീട്ടുംകൂടിയും ഇളകെ പൂത്തു ഫലിച്ചേക്കും. അതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ താമസം വേണ്ടെന്നു വച്ചു്ാൻതന്നെ തീൎച്ചയാക്കി. ആ മാമനൊന്നു പൊണ്ണബ്രാഹ്മണനാമായി. എനിക്കൊരു കൂട്ടുമില്ല, കെട്ടുമില്ല. അയാളെന്തോ ഇളകി, നിങ്ങൾ കേട്ടുരസിച്ചു."

മീനാ—"ഞങ്ങൾക്കു കുററമായൊ? അദ്ദേഹം പേരുവിളിച്ചുപറഞ്ഞ്, കണ്ടാലങ്ങനെ—കാൎയ്യത്തിലിങ്ങനെ—എന്നെല്ലാം സ്തുതിച്ചു."

കേശ—"എനിക്കതൊന്നും കേൾക്കണ്ട. കളിപറയാതെ കാൎയ്യമായി മറുപടി പറയു. കൂടിപ്പോരാൻ സമ്മതമുണ്ടോ?"

മീനാ—"'മന്നവാഹോമദ്രവ്യമിവിടെയുണ്ടായ്‌വരും' എന്നു ശകുന്തളയേപ്പോലെ ഞാനും മറുപടി പറഞ്ഞാൽ അവിടത്തേക്കു സന്തോഷമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവിടന്നു തന്ന പാഠത്തെ അനുസരിച്ച്, ഞാനും പരമാൎത്ഥത്തെത്തന്നെ പറയാം. ഞങ്ങൾ വിധികെട്ട വർഗമാണ്. അതുകൊണ്ട്, അവിടത്തെ സൌഭാഗ്യത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ ഞങ്ങൾക്കു സംഗതിവരുമൊ? ഞങ്ങടെ സ്ഥിതി അങ്ങനെ ഉള്ളതാണ്. അവിടത്തേക്കു ചേരാൻ പാടുള്ളതേ അല്ല."

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ മീനാക്ഷിയുടെ മുഖം കഠിനമായി ചുവന്നും, നേത്രങ്ങളിൽ ചുടുചുടെയുള്ള ലവണജലം പെരു

കിയും, ഹൃദയഗാംഭീൎയ്യവും ആത്മസന്താപവും ക്ഷീണങ്ങളായും ചമഞ്ഞു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാവപ്പകൎച്ച കണ്ടപ്പോൾ, കേശവൻ കുഞ്ഞിന്റെ സാക്ഷാലുള്ള പുരുഷത്വവും സഹനശക്തിയും സ്പഷ്ടമായി പ്രകാശിച്ചു. "വ്യസനിക്കരുത്! ഞാൻ രാവിലെ വന്നു വേണ്ടാസനം പുലമ്പിയതിനെ ക്ഷമിക്കണം. പക്ഷെ ദൈവഗതി ആരു കണ്ടു, ആരറിഞ്ഞു? നമുക്കു തമ്മിൽ ചേൎച്ചപാടില്ലാത്തവിധം ദോഷം നിങ്ങടെ കുടുംബത്തിനുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്ന് എന്റെ ആത്മാവു് തീൎച്ചയായി പറയുന്നു. പിന്നെന്താണുവേണ്ടത്? വലിയമ്മയുടെ സമ്മതംമാത്രം—"

"അതുതന്നെയാണ് വിഷമം കുഞ്ഞെ; നിന്റെ അമ്മാവൻ സമ്മതിച്ചാലും അച്ഛൻ സമ്മതിച്ചാലും, ലോകൎക്കും നിരന്നാലും, കാൎയ്യമായില്ല. നിന്നെ കിട്ടുന്നതു ഞങ്ങൾക്കു വലിയ ഭാഗ്യംതന്നെ. എങ്കിലും, നിനക്ക് ആപത്തുണ്ടാകുന്നതു ഞങ്ങൾ ആലോചിക്കണമല്ലൊ. ഞങ്ങടെ വഴിക്കു ഞങ്ങളെ വിട്ടേയ്ക്കു്. വിസ്തരിച്ചൊന്നും ചോദിക്കണ്ട." എന്നു പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു്, നാലുകെട്ടിനകത്തു പ്രവേശിച്ച വൃദ്ധ, മീനാക്ഷിയുടെ അടുത്തു ചെന്ന്, ആ ബാലികയുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കീട്ട് ഹാസ്യമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "അല്ലാ! ഇങ്ങനെയും ഒരുകാലം വന്നോ? കഷ്ടം! കാലംതന്നെ ഭേദിച്ചുപോയി. കണ്ണുനീർ ചൊട്ടുന്നകണ്ണ് ഇന്നാദ്യമായി നീ ജനിച്ച കാലത്തിൽ കാണുകയാണ്. നിലത്തുവീഴുംമുമ്പെ തുടയ്ക്കു്. ഭൂമിയെക്കൊണ്ടുകൂടി വെറുപ്പിക്കാതെ."

കേശ—"വെറുക്കാനും നിരക്കാനും ഒന്നുമില്ലമ്മെ. അഛന്റെ സമ്മതം ഞാൻ വരുത്തിക്കൊള്ളാം. എന്റമ്മയും അമ്മയെപ്പോലെ തന്നെ അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ തങ്കക്കൊടിയായി വളൎത്തിക്കൊള്ളും. ഈ പ്രദേശം നമുക്കു കാണുകേ വേണ്ട. നിങ്ങൾ മൂന്നുപേരെക്കൂടി സുഖമായിപുലൎത്താൻ ഞങ്ങൾക്കു വഴിയുണ്ടു്."

വൃദ്ധ—(സ്വകുടുംബാഭിമാനഗൎവ്വത്തോടുകൂടി) "സ്വത്തിന്റെ കഥ ദൂരെക്കളഞ്ഞേയ്ക്കു്. ഞങ്ങൾക്കും വല്ല പൊട്ടുംപൊടിയും അരിച്ചുപിറക്കാനുണ്ടാകും. വിഷമം ആവഴിക്കല്ല. നിന്റെ അച്ഛൻ സമ്മതിച്ചാലും അമ്മാവൻ കോപിക്കും."

കേശ—"അമ്മാവന്റെ സ്വത്തു ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടെന്നു വച്ചാലൊ?"

വൃദ്ധ—"ഞാനും അമ്മാവനെപ്പോലെ തടസ്ഥംചെയ്യും. ഉദയാമ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായമാണ അനുകൂലിക്കെ എനിക്ക നിവൃത്തിയുള്ളു."

ഈ വാക്കുകൾ, വൃദ്ധ തന്റെ അമ്മാവന്റെ ശത്രുവാണെന്നും, ആ കന്യക മാതുലപുത്രിയാണെന്നും, ആ ഗൂഢമനസ്സൻ സംശയിച്ചിരുന്നതിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. വൃദ്ധയുടെ വാക്കുകൾ പുറത്തുനിന്നിരുന്ന കുപ്പുസ്വാരുടെ ജീവനാളത്തെ പൊളിച്ചു. അയാൾ അകത്തുകടന്ന്, പലപൊടിപാട്ടുകളും പെട്ടത്തി. കോപച്ചീറ്റത്തിനിടയിൽ നാസികാരന്ധ്രങ്ങളിൽകൂടി ചില രക്തത്തുള്ളികളെ നിലത്തു വീഴിക്കയുംചെയ്തു. തന്റെ ബുദ്ധികൗശലത്താൽ സാധിതപ്രായമായ ഈ വധൂവരന്മാരുടെ ഘടനയിൽ നിന്നു സിദ്ധിക്കാൻ പോകുന്ന ഗുണങ്ങളെ ഗൂഢഗതിയാലും കുടുംബഗർവ്വത്താലും തടയുന്ന തന്റെ സ്വാമിനിയുടെ നിർമ്മര്യാദത്തെ കുപ്പുസ്വാർ ഈവിധം ശാസിച്ചപ്പോൾ വൃദ്ധയ്ക്കു സംഗതി മനസ്സിലായി. സ്വകുടുംബഭക്തനായ ഭൃത്യനെ പ്രതിശാസിക്കുന്നതിനൊ, അയാളോട ശണ്ഠയുണ്ടാക്കുന്നതിനൊ നിൽക്കാതെ അവർ പരിഭവഭാവത്തോടുകൂടി പുറത്തിറങ്ങി തന്റെ ജപസ്ഥലത്തേക്ക തിരിച്ചു. കുപ്പുസ്വാർ മീനാക്ഷിയുടെ ബാഷ്പങ്ങളെ തുടച്ച്, തന്റെ ഇംഗിതാനുസരണമായി പ്രവൎത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ ബാലികയുടെ നാസാച്ഛേദനംചെയ്യുമെന്നു വിനോദഭീഷണികാട്ടിക്കൊണ്ടും, വിധിവൈഗതിവാ വൃദ്ധയേയും ചന്ത്രക്കാരനേയും തോല്പിക്കുന്നതിനു തന്റെ കയ്യിൽ ഒരു പരമശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ള നാട്യത്തോടുകൂടിയും, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ പിടികൂടി ആചമനാദിക്രിയകൾക്കായി കൊണ്ടുപോയി.

യോഗീശ്വരന്റെ എഴുന്നെള്ളത്ത് ചിലമ്പിനേത്തുപടിക്കൽ എത്തുന്നതുവരെ മീനാക്ഷിയുടെ സഹവാസസൗഭാഗ്യത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട്, വൃദ്ധയോട സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന വ്യാജത്തിൽ കേശവൻകുഞ്ഞ് മന്ത്രക്കൂടത്തു താമസിച്ചു. ഘോഷയാത്ര ചിലമ്പിനേത്തടുത്തപ്പോൾ വൃദ്ധയും മീനാക്ഷിയും മന്ത്രക്കൂടത്തുപുരവാതലിന്റെ പുരോഭാഗത്തുനിന്ന് അതിനെ ദർശിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായി യോഗീശ്വരൻ ആ സ്ഥലത്തുതന്നെ ചെന്ന് അവരേയും, പൊടുന്നനവെ [illegible]

കേശവൻകുഞ്ഞിനേയും കണ്ട കഥകളെ പൂർവാദ്ധ്യായത്തിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. യോഗീശ്വരന്റെ നേത്രമാൎഗ്ഗത്തിൽ പതിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവിടെ നിൽക്കാതെ ആ യുവാവ് ഒരു ഊടുവഴിയൂടന്ന് ചിലമ്പിനേത്തു വളപ്പിനകത്തു കടന്നു. വൃദ്ധയുടെ ബോധക്ഷയത്തിൽ, മീനാക്ഷിയും കുപ്പശ്ശാരും സഹായികളായി താങ്ങിയപ്പോൾ, എങ്ങിനെയൊ അവൾക്ക് ഉണൎച്ചയുണ്ടായി. കരനാഥന്മാരുടേയും മറ്റും സഹായത്തോടുകൂടി നാലുകെട്ടിനകത്തു വൃദ്ധ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിന്നിടയിൽ, ചന്ത്രക്കാറനും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും അവനവന്റെ ഗൂഢമായ മത്സരവിചാരങ്ങൾ കൊണ്ടു പുറത്തു നിന്നതെയുള്ളു. യോഗീശ്വരൻ "വാതൂല വേഗ പ്രതിനീയമാനമാം കേതുവിന്റെ ചീനാംശുകമെന്നപോലവെ" മനസ്സിനെ മന്ത്രക്കൂടത്തു ശേഷിപ്പിച്ചിട്ട്, ശരീരം മാത്രം മുമ്പോട്ടു ഗമിച്ചപോലെ അവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞു.

തന്നെ ബാധിച്ചതു കേവലം വാൎദ്ധക്യക്ഷീണമായിരുന്നുവെന്നു സഹായത്തിനായി വന്ന കരനാഥന്മാരോടും മറ്റും സമാധാനം പറഞ്ഞ് മനസ്സുകേടിയിൽ മദ്ധ്യവയസ്കയായ നമ്മുടെ വൃദ്ധ അവരെ യാത്രയാക്കി. എന്നാൽ സ്വശയ്യയിൽ ശയിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ അവരുടെ നേത്രങ്ങൾ ഏതോ പരിഭ്രമാവേശസൂചകമായി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് മീനാക്ഷിക്കു തന്റെ ഏകാകിനീത്വത്തിന്റെ പൂർവചിഹ്നദർശനമായി തോന്നിയതിനാൽ, അത് ആ ബാലികയെ അതിയായി പരവശപ്പെടുത്തി. വൃദ്ധയ്ക്കും ദൌഹിത്രിക്കും സദുപദേഷ്ടാവും സർവകാര്യനിൎവാഹകനും ആയ കുപ്പശ്ശാർ ആ സന്ദൎഭത്തിൽ, എന്താശ്ചര്യം! വൃദ്ധയുടെ ദുൎഘടത്തെ കാണുന്നില്ല: മീനാക്ഷിയുടെ മുഖത്ത് സ്പഷ്ടമായി പ്രകാശിക്കുന്ന അഗാധക്ലേശത്തേയും ധരിക്കുന്നില്ല. മന്ത്രക്കൂടത്തു പടിക്കൽനിന്നും ചിലമ്പിനേത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഏതുസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നുവൊ, അതുപോലെതന്നെ ഇയാളും സ്തബ്ധജീവനായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ആപൽഭയശൂന്യനായ ആ രാക്ഷസസ്വഭാവൻ ഭക്തിപുരസ്സരം സ്വയംവരിച്ചിട്ടുള്ള രക്ഷാവൃത്തിയിൽ നിന്നു അയാൾ നിവൎത്തനായതുപോലെ വൎത്തിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതികളെല്ലാംകണ്ട്, മീനാക്ഷി മതിമറന്ന് ഇങ്ങനെ വിലപിച്ചു. "അയ്യൊ മഹാപാപമെ! ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു വാലാട്ടിച്ചേക്കാമെന്ന് ഉമ്മിണി

പ്പിള്ളമ്മാവൻ പറഞ്ഞ വീരവാദത്തെ അക്ഷരം തെററാതെ പഠിച്ചിരിക്കുന്നല്ലൊ! സ്വാമിയാരു മഹാ ക്ഷുദ്രക്കാരനൊ ഈശ്വരാ? ഒരു പിഴയും ചെയ്യാത്ത ഞങ്ങളെ ദ്രോഹിപ്പാൻ പല്ലക്കിൽനിന്നും ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടില്ലൊ. ആ സന്ന്യാസി, ആ പരമവഞ്ചകൻ നശി—”

ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ ചാരിത്രകോപാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ചുപോകമാറുള്ള ഒരു ശാപവചനം മീനാക്ഷിയുടെ നാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് വൃദ്ധയും കപ്പശ്ശാരും ഒരേമാത്രയിൽ തന്നെ ഝടുതിയിൽ ശാപോപസംഹൃതിക്കായ്ക്കൊണ്ടു യത്നിച്ചു. വൃദ്ധയുടെ മനസ്സിനെ ബാധിച്ചിരുന്ന ക്ഷീണത്തെ വംശപരമ്പരാസിദ്ധമായ പ്രാഗത്ഭ്യത്തോടുകൂടി അമൎത്തിക്കൊണ്ടു്, അവർ ദൌഹിത്രിയെ ഇങ്ങനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:—“കൊട്ടും വെടിയും മററും കേട്ടു് എന്റെ പതിവായ ക്ഷീണംവന്നതാണു മകളെ! കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ മാറും. നീ വ്യസനിക്കേണ്ട, എന്തോ ചില സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുപോയി. വയസ്സായല്ലൊ. എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സു കലങ്ങിപ്പോണു. സന്ന്യാസിയെ നീ ശപിക്കാതെ. അദ്ദേഹം ക്ഷുദ്രമൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഒരു വയസ്സിയെക്കണ്ടു് ബഹുമാനിച്ചു—അത്രെയുള്ളു. ശീ! മററൊന്നും വിചാരിക്കാതെ. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിക്കു പോയി. ഇങ്ങനെ വന്നും പോയും എന്തെല്ലാം കണ്ടു? അദ്ദേഹവുമായി നാമിനി ഇടയേണ്ട.” വൃദ്ധയുടെ സാന്ത്വനങ്ങൾ ഒടുവിലത്തെ ഭാഗത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെ കപ്പശ്ശാർ ആശ്വസിച്ചു നിന്നു. അവസാനത്തെ വാക്കുകൾ ഒരു ‘അറ’ ശങ്കയെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഉല്ലാസിപ്പിച്ചു്, അയാളെ ക്രുദ്ധനാക്കി. ആ കോപത്തിന്റെ കാരണത്തെക്കുറിച്ചു വൃദ്ധ ചോദ്യം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കട്ടിക്കൊന്തിശ്ശൻപോലും, കഴുള്ളേറ്റുന്ന കുടുംബത്തിലെ ഒരു ബാലികയുടെ നേൎക്കാകട്ടെ, പ്രയോഗിപ്പാൻ മുതിൎന്നിട്ടില്ലാത്ത ഗൎവ്വത്തോടു് കപ്പശ്ശാർ അവിടെ നിന്നും നടന്നുകളഞ്ഞു. യോഗീശ്വരൻ വൃദ്ധയുടെയും കപ്പശ്ശാരുടെയും മനസ്സുകളിൽ, അവർ എന്തു വ്യാജങ്ങൾ കഥിച്ചാലും നടിച്ചാലും, അതിരൂക്ഷമായ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കി എന്നുള്ളതു് വൃദ്ധയുടെ ക്ഷീണവും കപ്പശ്ശാരുടെ കോപവും പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചു.

മന്ത്രക്കൂടത്തെ പാപ്പകാർ ചിലമ്പിനേത്തുനിന്നും പകൻ കൊണ്ടുവന്ന അന്നാദിവിഭവങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചിട്ട്, വൃദ്ധ നിദ്രാസ്വപ്നങ്ങളിലും മീനാക്ഷി മനോരാജ്യ സ്വപ്നങ്ങളിലും ലയിച്ചു. കപ്പസ്സാർ നിയമവിരുദ്ധമായി ചിലമ്പിനേത്തു നടക്കുന്ന ആഘോഷങ്ങൾ കാണുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടു. ആ സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ യോഗീശ്വരാഭൃത്യനായ കരിംകാളന്മായി അയാൾ കൂട്ടിമുട്ടി. നാനാ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളുള്ള മനുഷ്യലോകത്തിൽ, സ്ഥാനജാത്യാദിവ്യത്യാസങ്ങൾകൂടാതെ തുല്യബലമായി പ്രചരിക്കുന്ന സ്നേഹബന്ധം നികൃഷ്ടമായ ദരിദ്രാവസ്ഥയിൽ ജീവിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും എത്രത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടത പ്രാപിക്കാമെന്നു നിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ, ഈ രണ്ടു കൃഷ്ണസത്വങ്ങളും ചേൻ്റ് ഒരു വിജനസ്ഥലത്തുവച്ചു നടന്ന കൂടിക്കാഴ്ച സൂക്ഷ്മതരമായ മാനദണ്ഡമായിരുന്നു. ഏകദേശം നാലഞ്ചു നാഴികകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയപ്പോൾ കപ്പസ്സാര്, ഹരസൃഷ്ടനായ വീരഭദ്രനെപ്പോലെ അട്ടഹാസപടലികൾ കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും, നേത്രരൂക്ഷതയും പരിതോഷോന്മാദവും കൊണ്ട് ഭൂകമ്പനം ചെയ്വാൻ സന്നദ്ധനെന്നപോലെയാണു വന്നതു്. സ്വപ്നസുഖത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു് വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വൃദ്ധയും മീനാക്ഷിയും കപ്പസ്സാരുടെ ഭാവഭേദത്തിൻെറ കാരണത്തെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചതിന് ഉത്തരമായി അയാൾ രാജ്യക്ലേശങ്ങളിൽ നിന്നു പെട്ടെന്നു വിമുക്തനായ ഒരു രാഷ്ട്രാധിപൻെറ സ്വച്ഛന്ദതയും ഗർവും നടിച്ചു. ആകപ്പാടെ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻെറ ആഗമനം തങ്ങൾക്കു ദുഷ്കാലത്തെ ഉദിപ്പിച്ചുഎന്നു മീനാക്ഷി തീച്ചയാക്കി. മനസ്വിനിയായ വൃദ്ധയ്ക്കു് ബാലയായ മീനാക്ഷിയെക്കാൾ പൂർവചരിത്രജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, കപ്പസ്സാരുടെ ഭാവഭേദത്തിന് ഹേതുഭൂതമായ സംഗതിയെ വഴിയെ ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് അവർ അടങ്ങിപ്പാർത്തു. എങ്കിലും ചില പൂർവസംഭവങ്ങളുടെ സ്മൃതിയാൽ പീഡിതമായ അവരുടെ ഹൃദയം കൂടക്കൂടെ വാടിയും തളൻ്റും ഇരുന്നു.

'അനർത്ഥം വരുമ്പോൾ കൂട്ടത്തോടെ' എന്നുള്ള വിധിവാദതത്വം ഈ സാധുക്കളേയും പരിതപിപ്പിച്ചു. ഏകദേശം ഏഴു നാഴിക അസ്തമിപ്പാനുള്ളപ്പോൾ ജനസഞ്ചാരധ്വനികളുടെ ഇടയ്ക്കു് പടിവാതലിൽ കേശവൻകുഞ്ഞിൻെറ ഹസ്തതാഡന

പ്രാർത്ഥന ഉണ്ടാവുകയും കുപ്പുസ്വാർ കപാടമോചനത്താൽ അക്കേതനെ അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സാഹസപ്പെട്ട് കച്ചകെട്ടിപ്പരിശീലിച്ചാലും ആ യുവാവിന്റെ മുഖത്തു പുറപ്പെടാത്ത കോപഭാവത്തോടുകൂടിയാണ് അപ്പോൾ കേശവൻകുഞ്ഞ് മുററത്തു പ്രവേശിച്ചത്. മററുള്ള ചാഞ്ചല്യഹേതുക്കളെ എല്ലാം മറന്ന്, കുപ്പുസ്വാർ സർവ്വാഭീഷ്ടദായകത്വം തനിക്കു സിദ്ധമെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ ആ യുവാവിന്റെ സമീപത്തണഞ്ഞു. ആ യുവാവ് അപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തു പ്രവേശിച്ചത് അല്പകാലത്തെ പ്രണയകലഹത്താൽ ജളനാക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം പരിത്യജിക്കപ്പെടുന്നതിനല്ല. തന്റെ അനുരാഗഭാജനമായ കന്യകയുടെ മാതാമഹിയും ഗർവ്വാഢ്യയുമായ ഒരു വൃദ്ധയുടെ മാതൃനിർവ്വിശേഷമെങ്കിലും, തിക്താവസായിയായ, മധുരോക്തികളാൽ വഞ്ചിതനാവാനല്ല. മരണപര്യന്തമുള്ള സ്വാത്മസുഖത്തിന് നിദാനമായ ഒരു വിജയസിദ്ധിക്കായിട്ട് ധൃതഖഡ്ഗനായി പുറപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. ഭൂമി സമുദ്രത്തിലും രവിചന്ദ്രതാരങ്ങൾ പാതാളദേശത്തും, ചിലമ്പിനേത്തുഭവനവും അതിനോടുചേർന്ന കൌബേരമായ ധനസഞ്ചയവും ആഹുതികുണ്ഡത്തിലും, താൻ പഠനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥാവലികൾ അതുകളുടെ കർത്താക്കളെപ്പോലെതന്നെ കാലതിരസ്കൃതിയിലും ആണ്ടുപോകട്ടെ. തൽക്കാലം തന്റെ ജീവിതധാരണം സ്വപ്രേമസർവ്വസ്വമായ ആ മീനാക്ഷിയുടെ കുടുംബ പാരമാർത്ഥഗ്രഹണം ഒന്നിനുമാത്രമായിരുന്നു. വരുണാലയശോഷണാർത്ഥം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യാസ്ത്രത്തിന്റെ വേഗശക്തികളോടുകൂടി, സുന്ദരബ്രാഹ്മണൻ പകർന്ന് ധനഞ്ജയനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞ് മന്ത്രക്കൂടത്തു നാലുകെട്ടിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു. കൊട്ടുംകരൾകൊണ്ട കുലത്തിൽ ജനിച്ച ത്രിപുരസുന്ദരിവലിയകുഞ്ഞമ്മയും ആ സന്ദർഭത്തിൽ കേശവൻകുഞ്ഞിനെക്കണ്ടു് ഞെട്ടി എഴുന്നേൽക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അയാളിൽ കാണപ്പെട്ട രൗദ്രാഗ്നിശിഖ, കന്ദർപ്പസൗന്ദര്യം പോലെ മീനാക്ഷിയുടെ മനസ്സിൽ പ്രസാദഹർഷങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി, അയാളുടെ പരിചയാരംഭം മുതൽക്കുള്ള പരിചരണങ്ങളും പ്രേമവാദങ്ങളും കൊണ്ടു സിദ്ധമാകാത്തതായ അവളുടെ വശീകരണത്തെ സാധിച്ചു.

അന്നു രാവിലത്തെ ദൎശനത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടു മുഖംവീൎപ്പിച്ചു നിന്ന ആ ബാലിക, വൃദ്ധയുടെയും കുപ്പശാരുടെയും പരിഭ്രമത്തെ കൂട്ടാക്കാതെ, കേശവൻകുഞ്ഞിനാൽ പരിണീതയായ ഗൃഹിണിയുടെ നിലയിൽ പൂൎവകഥകളേയും പ്രസ്താവനകളേയും മറന്ന് ആ യുവാവിനെ സ്വകുടുംബാംഗമാക്കി അയാളോട് ഇങ്ങനെ കുശലാന്വേഷണം ചെയ്തു. "നമുക്കു വേണ്ടവരെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ഇന്നു സുഖക്കേടുതന്നെ. (ബഹുവചനത്തിൽ 'നമുക്ക്' എന്നുണ്ടായ പ്രയോഗത്താൽ കേശവൻകുഞ്ഞ് കുറച്ചു ശീതളനായി.) അമ്മാവനോടു ശണ്ഠകൂടിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും ഇവിടേയ്ക്കു ഒട്ടും ചേൎച്ചയില്ലാത്ത ഈ സംഹാരരുദ്രന്റെ വേഷം അഴിച്ചുകളയണം. (ആ യുവാവിന്റെ നവകുണ്ഡലങ്ങളെ നോക്കി) നല്ല കടുക്കനിട്ടപ്പോൾ അതിനു വേണ്ട പ്രതാപം താനെ വന്നുപോയി!"

കുപ്പശാരും വൃദ്ധയും മീനാക്ഷിയുടെ വാഗ്വൈഭവത്തെ അനുമോദിച്ച്, ഈ സൽക്കാരത്തെ താങ്ങിപ്പറഞ്ഞു. മീനാക്ഷിയുടെ ഭാവപ്പകൎച്ചയും സ്നേഹപൂൎണ്ണമായ വാക്കുകളും കേശവൻകുഞ്ഞിനെ സന്തുഷ്ടനാക്കി എങ്കിലും, താൻ അവലംബിച്ച രൗദ്രരസത്തെ മനഃപൂൎവം തുടൎന്നുകൊണ്ട്, മീനാക്ഷിയുടെ സൽക്കാരം കന്യാധൎമ്മവിരുദ്ധമാണെന്ന് അൎത്ഥമാകുന്ന ഒരു നോട്ടത്താൽ അയാൾ അതിനെ അനാദരിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നാൽ വൃദ്ധ ആ യുവാവിന്റെ കരങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ച്, അയാളെ തന്റെ സമീപത്തിരുത്തി അയാളുടെ ഭാവഭേദത്തിനു കാരണമെന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അതിനെ ധിക്കരിച്ചു വികടമറുപടി പറവാൻ വേണ്ട മനശ്ശക്തി ആയാൾക്ക് അപ്പോൾ ശേഷിച്ചിരുന്നില്ല.

കേശ—"ഞാൻ ഇതാ ഇപ്പോൾ തന്നെ നന്തിയത്തേക്കു പോകുന്നു. ആകപ്പാടെ സ്ഥിതികളെല്ലാം കേട്ടതിൽ, ഒന്നു കൂടി ചോദിച്ചുകൊണ്ടുപോകണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കി. നിങ്ങൾക്കു സത്യമുണ്ടെങ്കിൽ—എന്നോടു സ്നേഹമോ മൎയ്യാദയോ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല— നിങ്ങൾക്കു സത്യമെന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആരെന്നും എന്തുഭാവക്കാരെന്നും പറയണം. പറയുന്നില്ലെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും വേണ്ട- ചിലമ്പിനേത്തെ അനന്തരപദവും വേണ്ട- അമ്മാച്ഛൻ- - -നിങ്ങളോട് - - - - ഒരു സായൂജ്യവും വേണ്ട."

വൃദ്ധയും കുപ്പശ്ശാരും പരുങ്ങലിലായി. കുപ്പശ്ശാൎക്ക് പരമാൎത്ഥത്തെ പറയുന്നതിന് വൃദ്ധയുടെ അനുമതിമാത്രമേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. വൃദ്ധയ്ക്കോ, ചന്ത്രക്കാരന്റെ അനുമതികൂടാതെ തന്റെ വാസ്തവത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവനെപ്പോലും ധരിപ്പിപ്പാൻ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതികൾ കൊണ്ടു ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ലാ. എന്നാൽ ആ യുവാവിന്റെ മൎക്കടമുഷ്ടി അയാളുടെ അച്ഛന്റെ സ്ഥിരപ്രതിജ്ഞയെ ഓൎമ്മിപ്പിച്ചതിനാൽ, അയാളുടെ അപേക്ഷയെ പൊട്ടുന്നനവെ നിഷേധിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ, കുഴങ്ങിതെ ത്രിപുരസുന്ദരിവലിയമ്മയ്ക്കും "ഒരു ശസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങൾ വഴിയെ തോന്നീല"- അതിനാൽ അവർ ഇങ്ങനെയുള്ള സാമവചനങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി:—"ഞങ്ങൾ സ്ത്രീകളല്ലെ, എന്റെകുഞ്ഞിങ്ങനെ ഞെരുക്കുന്നല്ലൊ. ഞങ്ങളുടെസത്യം നിന്റെ അച്ഛനും അമ്മാവനും അറിയാം. അവരോടു ചോദിച്ച് കുഞ്ഞിന് അറിഞ്ഞുകൊള്ളരുതെ?"

കേശ—"ഇങ്ങനെ ഒഴിയണ്ട. അമ്മാവന്റെവഴിയൊന്നും എനിക്കു രൂപമില്ല. അച്ഛൻ കുഴഞ്ഞുപോയാലും പറകയുമില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് പലഎഴുത്തും അയച്ചു. നിങ്ങളുടെ കാൎയ്യം സംബന്ധിച്ചുമാത്രം മറുപടികളിൽ ഒരക്ഷരമില്ല. മനസ്സാണെങ്കിൽ പറയണം."

വൃദ്ധ—"ഈ സ്വാമികൾപോയിക്കഴിയട്ടെ— ചന്ത്രക്കാരനോടു ചോദിച്ചുകൊണ്ട്, അയാളുടെ സമ്മതമില്ലെങ്കിലും പറയാം." ചന്ത്രക്കാരന്റെ സമ്മതമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, മുറുകിയ ആയത്തിനു കടവടക്കണമെന്നു കരുതി കേശവൻകുഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ പരുഷം പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾ— ഞാൻ പറയാം യോഗ്യതകളെ— അമ്മാവൻതന്ന മോതിരംവിൽക്കാൻ എന്നെ വിശ്വസിക്കാം. അതിൽനിന്നുണ്ടായ ബഹളം അറിവാൻ അമ്മാവൻവേണ്ട-കണ്ട പരദേശികളുടെ കാല്ക്കൽ കുമ്പിടാൻ ഇവൻവേണം—നിങ്ങളെ കൈവിടാതെ സ്വകാൎയ്യത്തെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാൻ എനിക്കു സാമൎത്ഥ്യമുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഏഴുകുടുംബമെന്നു അറിയണമെങ്കിൽ അവിടെ വെററിലകെട്ടി വച്ചുതൊഴണം, ഇവിടെ പതികിടക്കണം, മൂന്നാമൊരിടത്തു മുത്തകൊശവനാകണം! കുഞ്ഞ്കളിപ്പിക്കാൻ നല്ലതരം കണ്ടു ! (ഇരുന്നേടത്തുനിന്ന് എഴുനേററു

നെഞ്ചത്തു വച്ചുകൊണ്ടു്) "ഇതാ ശ്രീപത്മനാഭനാണ, ഞങ്ങളുടേയും കുലദൈവമായ ചാമുണ്ഡേശ്വരിയാണ—"

വൃദ്ധ കടന്നു് ആ യുവാവിന്റെ സത്യത്തെത്തടഞ്ഞു്, സംഭ്രമംകൊണ്ടുഴന്നു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "എന്റെകുഞ്ഞേ് നില്ക്കു്. എത്രയോ മൂഢൻ നീ! പരമാൎത്ഥി! അമ്മാവൻ തന്ന മോതിരമോ? അതിനേക്കാൾ ശ്രീരാമസ്വാമീടെ തിരുവാഴി എന്നുപറ. ചന്ത്രക്കാറന്റെ കല്പതിരു തിന്നാൻകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളടയൊക്കു് ഇതുവരെ വന്നിട്ടില്ല അപ്പനെ—ഇനി വരാതെയുംപോട്ടെ."

വേണ്ടതറിഞ്ഞു. അന്നത്തെ സൂൎയ്യാസ്തമനം ബഹുകോടിസൂൎയ്യന്മാർ ഒന്നുചേൎന്നു് ഉദയംചെയ്തതുപോലെ പ്രകാശമുള്ളതെന്നു് കേശവൻകുഞ്ഞിനു തോന്നി. വൃദ്ധയ്ക്കു വയസ്സു പതിനാറും മീനാക്ഷിക്കു രണ്ടും മാത്രമേയുള്ളു എന്നും, കപ്പശ്ശാർ തന്നോടു സമവയസ്കനും തുല്യസൗഭഗനും ആണെന്നും മുല്ലബാണവിജയ 'വൈജയന്തി'യായ ആ ദിനാന്തത്തിൽ ആ യുവാവിനു് ആനന്ദപ്രമാദമുണ്ടായി.

പൂൎണ്ണചന്ദ്രനുദിച്ചു്, മന്ത്രക്കൂടത്തുകാൎക്കു് അമൃതകിരണങ്ങളെത്തന്നെ വൎഷിക്കുന്നു. പലകയിടലും, പട്ടുവിരിപ്പും, വിളക്കുവയ്പും കൂടാതെ ഒരു വിവാഹം സമസ്തസമ്മേളനസഹിതം നടക്കുന്നതുപോലെ ആ ഭവനം സന്തോഷപൂൎണ്ണമായി വിലസുന്നു. മന്ത്രക്കൂടത്തു നാലുകെട്ടിന്റെ കിഴക്കെത്തിണ്ണയിൽ ഇരുന്നു് ചന്ദ്രാരാധനം ചെയ്യുന്ന വൃദ്ധയ്ക്കും കേശവൻകുഞ്ഞിനും മീനാക്ഷിക്കും തൽക്കാലസ്ഥിതിയുടെ മനോഹരതയും ഭാവിയുടെ മധുരിമയും മനസ്സിൽതിങ്ങി, സരസസംഭാഷണരൂപമായി വഴിയുന്നു. ഉത്സാഹംകൊണ്ടു് മൂന്നുപേരും ഈശ്വരകഥാലാപനം തുടങ്ങുന്നു. ചിലമ്പിനേത്തുള്ള പരമാനന്ദപ്രദമായ സൌധത്തിൽ സമാധിസ്ഥനായിരിക്കുന്ന ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരനും ചെവികളെ വട്ടംപിടിക്കുമാറു്, വൃദ്ധയുടെ നിയോഗപ്രകാരം മീനാക്ഷി ഭഗവതിസ്തോത്രമായ ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ഗാനംചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ഹാ! "ഭോഗങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചല"മെന്നുള്ളതു് ഏററവും അവിതൎക്കിതം തന്നെ. കാലചക്രഭ്രമണത്തിന്റെ

വേഗത ആരറിഞ്ഞു? മിന്നൽകൂടാതെയും ഇന്ദ്രഖഡ്ഗനിപാതം എത്ര ജീവജാലങ്ങളെ ഹനിക്കുന്നു? മീനാക്ഷിയുടെ സംഗീതമധുരധാരി ആ സ്ഥലത്തു പ്രവഹിച്ച് അവിടത്തെ ഗായകപടുക്കളുടെ പ്രാഗത്ഭ്യത്തെ സമുദ്രഗമനം ചെയ്യിച്ചതുപോലെ, ചിലമ്പിനേത്തു് അതിസരളമായി ധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നാഗസ്വരം പൊട്ടുന്നനവെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഗംഭീരമായി അവിടവിടെ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചന്ത്രക്കാറന്റെ അട്ടഹാസങ്ങളും അമൎന്നുകൂടുന്നു. ആശ്ചൎയ്യസൂചകമായുള്ള ചില ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രം മന്ദവാതം വഹിച്ച് മന്ത്രക്കൂടത്തു് എത്തിക്കുന്നു. അടുത്തുള്ള പാചകശാല അതിലെ ശ്രമക്കാരാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുപോലെ നിശ്ശബ്ദസ്ഥലമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. സൎപ്പശ്രവണനായ കുപ്പശ്ശാരും ചിലമ്പിനേത്തെ വിശേഷനിശ്ശബ്ദതയാൽ ആകൎഷിതനാകുന്നു. ആശ്ചൎയ്യഭയസങ്കോചങ്ങളോടുകൂടി അയാൾ മററു മൂന്നുപേരുടേയും മുമ്പിൽ യമവാൎത്താവഹനെന്നപോലെ വക്രവദനനായി എത്തുന്നു. ഏതോ ഭയാനകമായുള്ള സംഭ്രമത്താൽ സംഭ്രമിതരാക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ആളുകൾ ഓടിത്തുടങ്ങുന്നു. പാദശബ്ദങ്ങൾ കിഴക്കുള്ള വഴിയിൽ കേട്ടുതുടങ്ങുന്നു. ചിലമ്പിലെത്തു ഭവനത്തിന് അഗ്നിഭയം നേരിട്ടോ എന്നു സംശയിച്ച്, കേശവൻകുഞ്ഞു് അവിടേക്കു പുറപ്പെടാൻ ഭാവിക്കുന്നു. കൎമ്മവിപാകദോഷംകൊണ്ടു് അയാളുടെ ഗമനത്തെ വൃദ്ധ പ്രതിബന്ധിക്കുന്നു. കുറച്ചുനേരത്തേയ്ക്കു് പരിസരപ്രദേശമെല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി. അനന്തരം കിഴക്കുള്ള വഴിയിൽ കേൾക്കപ്പെട്ട പാദവിന്യാസശബ്ദങ്ങൾ പെട്ടെന്നു മന്ത്രക്കൂടത്തു പടിക്കൽ എത്തി. രാജാധിരാജന്മാരെപോലെ വാതൽ തുറപ്പാൻ ഒരു വിളിയുണ്ടായി. കേശവൻകുഞ്ഞും മററും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി ആശ്ചൎയ്യഭരിതരായി മുററത്തിറങ്ങിനിന്നു. പടിവാതുക്കലുണ്ടായ വിളി അതിഘോരമായി മുറുകി. തങ്ങളുടെ പരമാൎത്ഥം വെളിപ്പെട്ടുപോയി എന്നു വൃദ്ധ മാറത്തലച്ചു. വൃദ്ധയുടെ പരവശതകണ്ടു മീനാക്ഷി വാടിത്തളൎന്നു. മററുള്ളവരുടെമുഖദൈന്യങ്ങളേയും ക്ഷീണങ്ങളേയും കണ്ടു്, ഹാസ്യരസത്തോടുകൂടി കേശവൻകുഞ്ഞു നിന്നു. എല്ലാത്തിനും നിവൃത്തി താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി കുപ്പശ്ശാർ മുന്നോട്ടടുത്തു വാതൽ തുറന്നു. ജനപ്രളയംപോലെ വാതൽപ്പടിയും അതോടുചേൎന്നുള്ള കയ്യാലകളും ഭേദിച്ചു ഒരു ജനപ്രവാഹം ആ മുററത്തോട്ടുണ്ടായി.

വാൾക്കാരും, കോൽക്കാരും, കൃതാവു് മുതലായ മുദ്രാധാരികളായ മുതൽപ്പേരന്മാരും, ചുവന്നലേസ്സുകാരായ വില്ലുക്കാരും, കാണികളും തടസ്സരുമായി എത്തിയിരിക്കുന്ന വീരരായ കരക്കാരും, ദുശ്ശാസനതുല്യനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ഘടാടോപത്താൽ നയിക്കപ്പെട്ടു്, വൃദ്ധ മുതലായവരുടെ മുമ്പിൽ നിരന്നു. അന്നദയത്തിലെ ഘോഷയാത്രയിൽ അതിബഹളവും നിബിഡവുമായിരുന്ന ജനതതിയെ അണിനിരത്തിനടത്തിയ ചന്ത്രക്കാരമഹാമാന്ത്രികൻ, അപ്പോഴത്തെ ആൾത്തിരക്കിനിടയിൽ അകപ്പെട്ടു ഞെക്കിഞെരുക്കി രസായനപാകമാക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പാഞ്ചാലീവസ്ത്രാപഹരണമഹാവമാനത്തിൽ ഭീമസേനന്റേതുപോലെ നരസിംഹപ്രഭമായിരുന്നു എങ്കിലും, ആ മഹാത്മാവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുസഹസ്രങ്ങളും എന്തോ മഹത്തായ പ്രേരണകൊണ്ടു് കേവലം ശുഷ്കജീവന്മാരായി നിന്നതേ ഉള്ളൂ. ഭൂകമ്പത്തിനു മുമ്പായി ഉണ്ടാകുന്ന നിശ്ചലതയ്ക്കു തുല്യമായി സകലരും നിൽക്കെ, ചന്ത്രക്കാറനാകുന്ന പ്രതാപവാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴക്കൂട്ടത്തു കളരിയിലെ വീരാഗ്രഗണ്യന്മാരും കാൺകെ, ഒരു പ്രമാണിയിലും പ്രാണിയിലും —ഹാ കഷ്ടം! പ്രാണപ്രണയിനിയിലെങ്കിലും—നിന്നു്, ഒരു തടസ്ഥാരംഭവുമുണ്ടാകാതെ, സകലജനത്രാണദകനും പാവനധാർമ്മികനും ആയ കേശവൻകണ്ടു്, പരമാർത്ഥഘാതകന്റെ നേത്രപങ്കജങ്ങൾ ആ ക്രിയാ സന്ദർശനംകൊണ്ടു് ആശ്ചര്യജലധിയിൽ മുങ്ങി നീന്തുന്നതിനിടയിൽ, നരഹത്യാപരാധത്തിനു് ഉത്തരംപറവാൻ ആകർഷണംകൊണ്ടു് രാജാധികാരഗ്രസ്തനായി അവിടന്നു് യാത്രയാക്കപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം ൯.

"കിങ്കിരാതന്മാരെ ചോരയണിഞ്ഞും
കണ്ണുതുറിച്ചു മരിച്ചുകിടക്കുന്ന
കണ്ണൻതിരുവടികണ്ടാനപ്പോൾ"

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളപ്രമുഖന്മാരുടെ മരണസന്ധാനശീലത്തെ തോല്പിച്ച് ഹരിപഞ്ചാനനൻ പഞ്ചീകരണത്താൽ കഴക്കൂട്ടത്തു കുളക്കടവിലെ പൂജാശാലയിൽ നിന്ന് വ്യോമഗമനം ചെയ്കയും കളപ്രാക്കോട്ടഭവനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനാവുകയും ചെയ്ത യോഗവൈഭവം പോലെ, നീട്ടെഴുത്തു കേശവപിള്ള താമസിച്ചിരുന്ന ശ്രീവരാഹത്തുള്ള ഒരു ഭവനത്തിലും അല്പേതരങ്ങളായ ചില അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. ഈ യുവാവ് ആ രാത്രിയിലെ പൂർവയാമങ്ങളെ, അണ്ണാവയ്യനെ വശത്താക്കി അനന്തമുദ്രമോതിരത്തിന്റെ പരമാർത്ഥങ്ങൾ അറിവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ, അയാളോടുകൂടി കഴിച്ചിരുന്നു. ഈ രണ്ടാളും തമ്മിൽ നടന്ന സംവാദങ്ങൾക്കിടയിൽ, തിരോഭൂതനായി പാർത്തിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണനെക്കണ്ട്, തന്റെ പ്രേമാനുകൂലങ്ങളായ ചിലകാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ മീനാക്ഷീകാമുകനായ കേശവൻകുഞ്ഞിന് സന്ദർഭം കിട്ടിയില്ല. "പൂച്ച പാൽകുടിക്കും പോലെ" താൻ പ്രവർത്തിച്ചതിനെ ആരും കണ്ടില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടി കേശവപിള്ള നിവർത്തിച്ച സംഗമത്തെയും, കേശവൻകുഞ്ഞു നിവർത്തിച്ച വൃഥാസഞ്ചാരത്തെയും, അണ്ണാവയ്യന്റെ പ്രത്യാഗമന വൃത്തത്തെ യുവരാജമാമാവെങ്കിടന്മാരിൽ നിന്നു ധരിച്ചതുകൊണ്ട്, അന്നുരാത്രിയിലെ ഗൂഢസഞ്ചാരത്തെ ആ ബ്രാഹ്മണൻ പാർക്കുന്ന അഗ്രഹാരവീഥിയിൽ കഴിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ച് പ്രച്ഛന്നവേഷനായി പുറപ്പെട്ടിരുന്ന രാജ്യനാഥൻതന്നെ കാണ്മാൻ സംഗതിയായി. ദുർവാസസ്സെന്ന ഋഷീശ്വരനെ സുദർശനചക്രം പിന്തുടർന്നപോലെ കേശവപിള്ള ഉത്സാഹോജ്ജ്വലനായി അണ്ണാവയ്യന്റെ ഛായയായി കൂടിയിരിക്കുന്നതിനെ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട് സമാശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് മഹാരാജാവു കൊട്ടാരത്തിലേക്കും. അനന്തമുദ്രമോതിരം സംബന്ധിച്ച് തനിക്കറിയാവുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങളെ അടുത്ത

ദിവസം തന്നെ മഹാരാജസമക്ഷത്തിൽ ധരിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് അണ്ണാവയ്യൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയാൽ അർദ്ധരാത്രിയോടുകൂടി കേശവപിള്ള തന്റെ വാസസ്ഥലത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി.

പടിഞ്ഞാറു വഴിയത്തുറയിലെ തിരമാലകൾ മന്ദതയോടുകൂടി ഏകതാളത്തെ മേളിച്ചും, സമീപത്തുപാർക്കുന്ന ഒരു നാഗസ്വരക്കാരൻ ഉണർന്ന് അഭ്യസനാരംഭത്തിലെ വിഷമതയോടുകൂടി "സാ-രീ-ഗാ-മാ-" എന്നു സ്വരങ്ങളെ സാധകം ചെയ്തും, ശാസ്ത്രാനുസാരിയായ ഒരു കുക്കുടൻ ഏഴരവെളുപ്പിനു കൃത്യമായി ത്രികാലജ്ഞനെന്നുള്ള ഗർവ്വത്തോടു കൂജനം ചെയ്തും, അടുത്തുള്ള ഒരു അശ്വത്ഥത്തിൽ പാളയമടിച്ചിരുന്ന വാവൽ സൈന്യത്തിലെ കാവൽ പണിക്കാർ കർണ്ണാരുന്തുദങ്ങളായ കോലാഹലധ്വനികൾകൊണ്ട് നവയാമാഗമനത്തെ അറിയിച്ചും, വാതരോഗപീഡിതനായ ഒരു വൃദ്ധൻ ഉറക്കപ്പായിൽകിടന്ന് "പിൻകാലിന്മേൽ കടിച്ചു ഞരമ്പുകടിവിടാതെ" കഥാലാപത്താൽ കണ്ഠത്തെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചും, കേശവപിള്ളയുടെ അറിവെപ്പുകാരിയും സ്വർഗ്ഗപാതാളങ്ങളോടു സംബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു അന്തരാളദേവതയും ആയ 'ഭഗവതി' എന്ന സ്ത്രീയെ നിദ്രയിൽനിന്നുണർത്തി. ഉദയസ്നാനസമയം ആഗതമായെന്ന് ഉണർത്തിച്ചു. ഈ വക സഹകാരികളെ എല്ലാം ആട്ടിയും ശപിച്ചും ശകാരിച്ചും, സ്വനിദ്രകളെ രേഖാമാത്രഭംഗംപോലും വരുത്താതെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീ അടുത്തുള്ള കുളത്തിലേക്കു യാമവ്യത്യയം വന്നുപോകാതെ ധൃതിയിൽ പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, അതുപോലെ തന്നെ ത്വരയോടുകൂടിയും പലതും പുലമ്പിക്കൊണ്ടും ആ സ്ത്രീ ഉടനെതന്നെ തിരിച്ചുവന്ന്, ചില സാധനങ്ങളെ തന്റെ സർവ്വവിശ്വസ്തനായ കേശവപിള്ളയെ വിളിച്ചുണർത്തി ഏല്പിച്ച്, അക്കാര്യം സംബന്ധിച്ച് തന്റെ സകലഭാരവും അതിവൈഭവത്തോടു നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു എന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ, ചാടിവീണ് അന്യശ്രവണഗോചരമായ്ക്കൂടാത്ത തോഗറൻ പാട്ടിലെ ചില ചരണങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തോടുകൂടി വീണ്ടും ധാവനം തുടങ്ങി.

പരമാർത്ഥം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ആ സ്ത്രീക്ക് അച്ഛനമ്മമാരാൽ നൽകപ്പെട്ടനാമം "പവതി" എന്നായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥമര്യാദയ്ക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന "ഭഗവതി" എന്ന

നാമം അതിൻെറ ഉടമസ്ഥനു തന്നെ ബോധ്യമാവുകയില്ലായിരുന്നു. വയോവൃദ്ധിയോടുകൂടി "പവതി" എന്നപദം "പവതിച്ചി" ആയും "പവതിക്കൊച്ചി" ആയും രൂപീകരിച്ചു. കൌതുകകരമായുള്ള ഈ പദത്തിൻെറ പരിവൎത്തന സൂത്രങ്ങളെ, വിശേഷിച്ചും, തിരുവിതാംകൂർ കാരത്തിയായ ഒരു സ്ത്രീ "കൊച്ചി" എന്ന സംസ്ഥാനനാമത്തിന് അവകാശപ്പെട്ട ന്യായഭൂതം, ശബ്ദാഗമജ്ഞന്മാർ ആരാഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. പവതിച്ചിയുടെ സൌന്ദൎയ്യവൎണ്ണന ചുരുക്കത്തിൽ കഴിയും. പരമാൎത്ഥ 'കണ്ടിവാർ' കേശി തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതല്ലാതെ വൎണ്ണനീയമായി മററുയോഗ്യതകൾ ഒന്നുംതന്നെ അവൾക്കില്ലായിരുന്നു. ജടിലമായുള്ള ആ കേശമകുടത്തെ ഉടക്കും പിണക്കും വിടുത്തിനിരത്താൻ ലങ്കാപ്രാകാരങ്ങളെ ഭഞ്ജനം ചെയ്ത വാതാത്മജനും ക്ലിഷ്ടസാധ്യമായിരുന്നു. രണ്ടു മണ്ഡലകാലം മുഴുവൻ, പീഡിപ്പിച്ച മസൂരി, കണക്കില്ല സുഷിരവും എഴുത്തും കഴിച്ചു മഷി ഇട്ടിട്ട് തുടയ്ക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞ അവരുടെ ശരീരം "ഇനി കരിക്കും ചാമ്പലിനും കൊള്ളില്ല" എന്ന് ആ സ്ത്രീതന്നെ വിലപിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുണ്ടായ "തലയിൽ പറഞ്ഞചിന്നെ" ബഹുമാനിച്ച് ആ സ്ത്രീ കളത്രസ്ഥാനകാംക്ഷയെ ത്യജിക്കയും, അങ്ങനെ ഏഷണാത്രയങ്ങളിൽ രണ്ടിനെ പരിഹരിക്കയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, പവതിക്കൊച്ചി സന്യസിച്ച് ലോകത്തെ ശിക്ഷിച്ചുകളയാതെ, കൎമ്മപദ്ധതിയെ ആശ്രയിച്ചു തന്നെ ജീവിതത്തെ നിൎവഹിച്ചുവന്നു. അവരുടെ മതപ്രകാരം ബ്രഹ്മാണ്ഡം നേത്രഗോചരമല്ലാത്തുള്ള ബഹുവിധയക്ഷയക്ഷി ഭൂതപ്രേതാദികൾ ഇടതിങ്ങി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു "തൊലയാവട്ട*" [അനന്തവിസ്തൃതി] ആയിരുന്നു. ഈ പിശാച സംഹതിക്കിടയിൽ പീഡാരഹിതമായുള്ള വാസത്തിന്, ആ സ്ത്രീയുടെ പണിയായുധമായ മാൎജ്ജനിയെ സുദൎശനച

* 'തൊലയാവട്ട' ഇരണിയൽതാലൂക്കിൽ ഉള്ള വൃക്ഷശൂന്യവും ഭയങ്കരവുമായ ഒരു വിസ്തീൎണ്ണ മൈതാനിയാകുന്നു. ഈ സ്ഥലത്തു വച്ചും ചിലമരണങ്ങൾ അത്യുഗ്രമായവിധത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനു ദുഷ്പ്രസിദ്ധിയും ജനാൎക്കൃതവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു.

ശ്രുതിയോടു തുല്യമായ വിശിഷ്ടരക്ഷാസൂത്രമായി അവർ ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇതിനു പുറമെ, ദുർമ്മദന്മാർക്ക് ഉപദേശയോഗ്യമല്ലാതുള്ള ചില മന്ത്രങ്ങളും ആ സ്ത്രീക്കു വശമായിരുന്നു. അക്ഷരജ്ഞാനശൂന്യയായ ആ മന്ത്രവാദിനിയുടെ മാന്ത്രികപ്രയോഗങ്ങളിൽ ഓം, സ്വാഹ, ഹ്രീം, ക്ലീം! എന്നുള്ള പ്രണവാദിധ്വനികൾ അടങ്ങിയിരുന്നു എന്ന്, ആ ഭാഗങ്ങളുടെ സ്പഷ്ടമായ ഉച്ചാരണത്തിൽനിന്ന് അവരുടെ സഹായാപേക്ഷകരായ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു. സകലകർമ്മങ്ങൾക്കും ഈ സ്ത്രീക്കു പ്രത്യേകമന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൂടാതെ, കൊതിയൊഴിക്കാനും ഉളുക്കൊഴിപ്പാനും കടപ്പിണക്കുകൾ തീർക്കാനും ഇവർ 'ധന്വന്തരി' ആയിരുന്നു. പ്രതിഫലസ്വീകാരത്താൽ തന്റെ മന്ത്രശക്തി ഹനിക്കപ്പെടുമെന്ന് ഈ പണ്ഡിതർ സിദ്ധാന്തിച്ചിരുന്നതിനാൽ, അവരുടെ ഈ ചികിത്സകളെ അപേക്ഷിച്ച് ആതുരചക്രം ദിവസംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മാമാവെങ്കിടന്റെ പ്രത്യേക 'കലഹബന്ധു' വായിരുന്ന ഈ പുരുഷദ്വേഷിണിക്ക്, അയാളെയും തോല്പിക്കാൻ വേണ്ട നിശിതവാശിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നു. "സമാഹൃത്യാന്യതന്ത്രാണി" എന്ന് അനക്ഷരകുക്ഷിയായ ആരോ അമരകോശം പഠിക്കുന്നതിനെ കേട്ടു ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, പാചകവൃത്തിയോളം പരിശുദ്ധവും ഉപകാരപ്രദവുമായ ജീവനവൃത്തി മറ്റൊന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട്, ഇവർ സ്വന്തമായ ഒരു പാചകചിന്താമണിയെ നിർമ്മിച്ച്, പലസ്വശരീരന്മാർക്കും അരോചകാജീർണ്ണാദി ദാനവും, ഘടാദിപാത്രങ്ങൾക്കു മോക്ഷദാനവും, പലഗൃഹങ്ങളെയും പാചകവൃത്തിപരദേവതയായ അഗ്നിഭഗവാനു സംഭാവനാദാനവും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം, കേശവപിള്ളയുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി വന്നുചേർന്നിരിക്കയാണ്. യൌവനത്തിലുപ്പു കൊണ്ട്, സർവ്വഥാ ആരാധനീയനായ മഹാരാജാവോടും കയർക്കമായിരുന്ന കേശവപിള്ളയും ക്ഷമാധർമ്മോപദേശിനിയായ ഈ നരഭദ്രകാളിയോടു തോറ്റുപോന്നിരുന്നു.

"രാജകേശവദാസ്" എന്ന നായർയശസ്സ്തംഭത്തിന്റെ അസ്തിവാരസ്ഥാപനം മുതൽ കാവൽപണിക്കാരിയായി സേവിച്ചു ഈ ധന്യയും ആ മഹാപുരുഷനും—അദ്ദേഹത്തിലും—"മക്കൾ" എന്നും "അക്കൻ"

എന്നും പരസ്പരം വിളിച്ചുവന്നിരുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും അനന്യബന്ധുത്വത്താൽ അവരുടെ പരിചയ പ്രാരംഭത്തിൽതന്നെ അന്യോന്യം സഞ്ജാതമായ അനുകമ്പാബന്ധം എങ്ങനെ പുലർത്തപ്പെട്ടു എന്ന് ഈ കഥാശേഷംകൊണ്ടും, 'ദേവികോട്' എന്ന പ്രസിദ്ധവനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ പൂർവചരിത്രത്തെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരോട് ആരാഞ്ഞും അറിയാവുന്നതാണ്.

സംഭാഷണശീലയുംകൂടി ആയിരുന്ന ഭഗവതിഅക്കൻ വിളിച്ചുണർത്തിക്കൊടുത്ത സാധനത്തെ വാങ്ങിച്ച്, ഉറക്കക്കെടുതി തീർപ്പാൻ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും, പ്രബലമായ എന്തോ ഒരു അഭിനിവേശത്താലും സുഖലോലുപത്വം സ്വകൃത്യനിർവഹണത്തെ ഒരിക്കലും ബാധിച്ചുകൂടെന്നുള്ള തന്റെ പ്രമാണത്താലും പ്രേരിതനായി, അയാൾ ഉടനെതന്നെ അതിനെ പരിശോധിപ്പാൻ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന വിളക്ക കത്തിച്ച് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ദൃശ്യമായതു രക്തസ്രവത്തോടുകൂടിയ ഒരു അംഗവേഷ്ടിയായിരുന്നു. രക്തദർശനംകൊണ്ട് അല്പശങ്കയുണ്ടായി എങ്കിലും ആ വസ്ത്രത്തെ അന്നുരാത്രിയിൽ തന്നെ താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ബലമായ സംശയം ജനിക്കയാൽ, അതിനെ നല്ലതിന്മണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിച്ചു. ആ പട്ടുകരവേഷ്ടിയുടെ പകുതിഭാഗവും രക്തപ്രോക്ഷണംകൊണ്ടു മലിനമായും എല്ലാംകൂടി ഒരു പരിപൂർണ്ണശോണാംബരമായും തീർന്നിരുന്നു. ഒരു നിഷ്ഠുരകർമ്മത്തിന്റെ സാക്ഷ്യമായ ഈ ലക്ഷ്യത്തെക്കണ്ടപ്പോൾ, തന്റെ അനുമാനശക്തികൊണ്ട് കേശവപിള്ള ചിലതൊക്കെ, മനസ്സിൽ ഒട്ടൊരു അന്ധാളിപ്പോടുകൂടി, തീർച്ചയാക്കി. വസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ എന്തോ കെട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നത് ആ മനോഗതങ്ങൾക്കിടയിൽ തന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കയാൽ, കെട്ടിനെ അഴിച്ച് അതിലടങ്ങിയിരുന്ന സാധനങ്ങൾ കയ്യിലെടുത്ത് വിളക്കത്തുനോക്കി. ബഹുഫണനായ സർപ്പത്തിന്റെ രൂപംകൊത്തി, നേത്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ വജ്രങ്ങളും വലയഭാഗത്തു നവരത്നങ്ങളും പതിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഭീമാകാരന്മാർ ധരിച്ചിരുന്നതും ആയ ഒരു പുരാതനാംഗുലീയവും, ഏതോ ഭാഗ്യവതിയായ കൃശാംഗിക്ക ധരിപ്പാൻ അടുത്തകാലത്തു

റിയ അംഗുലീയമുദ്രയും ആ ദീപപ്രഭ തട്ടി സ്ഫുലിംഗവർഷം ചെയ്തു. ഈ ദർശനത്തിൽ വിധിചക്രത്തിന്റെ അത്ഭുതതമമായ ഭ്രമണത്തെ ഓൎത്തു്, കേശവപിള്ളയുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഒരു താമസത ഉല്പാദിതമായി. അതിനെ ക്ഷണേന ദൂരീകരിച്ചുംകൊണ്ടു്, തന്റെ അനുമാനം ശരിയാണെങ്കിൽ രാജ്യസ്ഥിതികൾ വക്രഭാവത്തെ ഭജിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു് അയാൾ നിൎണ്ണയിച്ചു. ആ ഭവനത്തിൽ മറെറാരുഭാഗത്തു്, ബാലസാന്ത്വനമായുണ്ടായ താരാട്ടിനേയും പടിവാതുക്കൽ മുട്ടി പ്രവേശനം കിട്ടായ്കയാൽ ഒരു ശ്വാനൻ കണ്ഠാലമച്ചിപ്പിനിടയിൽക്കൂടി തിക്കിത്തെരക്കി അകത്തുകടന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു് [illegible] ഞെട്ടികയാൽ മനുഷ്യർ ജന്മസിദ്ധമായുള്ള ഭീരുതയെ ഓൎത്തു് അയാൾ പുഞ്ചിരികൊണ്ടു. ധൈൎയ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ ചിന്താഗതി ഇങ്ങനെ അനുക്ഷണം അനുലോമ വിലോമങ്ങളെ അവലംബിക്കുന്നു. തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ അത്യന്തം അവമാനകരമായ ശിക്ഷാബലിപീഠത്തിലേയ്ക്കു് തന്നെ നിസ്സംശയമായി ആകർഷിക്കുന്ന പാശങ്ങളല്ലേ? അപ്രകാരം താൻ നീതിപാലകന്മാരുടെ ദണ്ഡനീതിക്കധീനനായാൽ തന്റെ അനന്തരഗതിയെന്തു്? ഉൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചു് മഹാഡംബരങ്ങളോടും ഐശ്വൎയ്യവിഭവങ്ങളോടും മാതൃപാദങ്ങൾ കണ്ടു തൊഴുന്നതിനായി അജ്ഞാതവാസത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ ഉദ്യമങ്ങളെല്ലാം പ്രാണാപായത്തിനും അതിലും നികൃഷ്ടതരമായ മാനഹാനിക്കുമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കല്ലേ തന്നെ ബലാൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു്? രാജ്യക്ഷോഭകവും അണ്ണാവയ്യന്റെ കൈവശത്തുണ്ടെന്നു് താൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ അംഗുലീയം ഇതാ യാദൃച്ഛികമായി വിധിസൃഷ്ടമെന്നപോലെ തന്നെ തുടൎന്നു് എത്തിയിരിക്കുന്നല്ലോ. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഒന്നേ ഉ[illegible]മായുള്ളു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ അനുഗ്രഹം ഇതാ യമദണ്ഡമെന്നപോലെ തന്റെ ശിരോഘാതത്തിനായി പതിക്കാൻ പോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുണ്ടായ മനഃക്ലേശങ്ങൾ ഹരിപഞ്ചാനനസ്മരണാഘടിതത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ, ആത്മരക്ഷാചിന്തകളെ ദൂരീകരിച്ചും രാജ്യരക്ഷാമാർഗ്ഗത്തെപ്പററിമാത്രം ഗാഢമായി വിചിന്തനം ചെയ്തും കേശവപിള്ള

വീണ്ടും തനിക്കു സഹജമായ ദൃഢമനസ്കതയെ അവലംബിച്ചു എഴുന്നേററ്, വസ്ത്രത്തെയും അംഗുലീയങ്ങളെയും യഥായുക്തം ഗോപനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഭഗവതി എന്ന സ്ത്രീ സ്നാനം കഴിഞ്ഞു്, തോർത്താതെയും പരിഭ്രമത്തോടുകൂടിയും വിറച്ചു്, "നാരായണ! നാരായണ! എന്തെല്ലാം കണ്ടോ മൂച്ചി എടുക്കുമെന്റെ തമ്പുരാട്ടീ!" എന്നു പരിതപിച്ചുംകൊണ്ടു് എത്തി, കേശവപിള്ളയെ വിളിച്ചു് ഒരു കോണിൽകൊണ്ടുപോയി താൻ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്ത വസ്ത്രത്തെ എന്തുചെയ്തു എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു.

കേശ—(ഉദാസീനതയെ നടിച്ചും താൻ സംശയിച്ച ഭയങ്കരസംഭവം വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു തീർച്ചയാക്കിയും) "ആ വൃത്തികെട്ടമുണ്ടിനെ കളഞ്ഞേക്കാ. അക്കൻ പെട്ടീലിരിക്കുന്ന ഇരണിയൽതോർത്തൊന്നു എടുത്തുകൊള്ളണം."

ഭഗ—"എന്റെ ചെതറാലമ്മെ* ലക്ഷിച്ചു്, എന്റെ മക്കളു് കൊട്ടാരോം തരും. അതല്ല-ാം വ്യാകാന്ത്രത്തൊട്ടി വെച്ചോ കരിഞ്ഞോ പോട്ടു്" (അതിഗൂഢമായി) "മുണ്ടിനെ ഇപ്പം ചുടണം. കൊളക്കടവിൽ നില്ലാൻ വീട്ടില്ല ആളുകളു്! വല്യകൊലവാസം-അരുംകൊലവാസം ആരോ ചെയ്തുട്ടു്! കരുകരുത്തംകെട്ടി മാവാവിളുട്ടിത്തിനു് അക്കരുതിക്കു് കളും നമ്മടെ നടയിലേ കണ്ടോള്ളു. എന്റെ മക്കളു് ദൃക്ഷിക്കണം."

കേശ—(ഒന്നും മനസ്സിലാകാത്തമട്ടിൽ) "കൊലയോ? എവിടെ? ആരുചെയ്തു? അക്കന് എപ്പോഴും കിനാവും പേയുംതന്നെ. ഛേ ഛേ! വിറയ്ക്കരുത്. അക്കന്റെ മക്കളുടുത്തുനിൽക്കുന്നില്ലയോ?"

ഭഗ—"കിനാവൊ എന്റെ പയ്മനാവാ? പേയൊ എന്റെ പൊന്നുകുട്ടിമക്കളേ? പേപ്പവതിക്കെന്തു പേയ്? കിനാക്കൊണ്ടു ചെമ്മത്തിനു് എന്തു കിനാവ്?" (ഊർജിതത്തോടു) "ബ്രമ്മഹത്തി-പൂണിക്കൊല-ചെയ്തിരിക്കണു. തുഷ്ക്കിക്കണോമെ

---

* ചിതറാൽ എന്നു് കഴിഞ്ഞുകുറ്റുള്ള ഒരു ദുർഗ്ഗവും അതിന്റെ ചുകളിൽ ഒരു ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രവുമുണ്ടു്. ഈ ക്ഷേത്രം ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നു് ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു.

ന്നു ഞാൻ ചൊല്ലുണു. എന്റെ മുത്താരമ്മയാണെ, ഇണിയെ കരിച്ചുകളയണം—അതും ചട്ടനെ—നമ്മെ പിടിച്ചിഴത്താല്—പിടിച്ചിഴക്കുമെന്നൊ?”(വയററത്തുരണ്ടുകയ്യാലും തല്ലിക്കൊണ്ടു്) “അതാ അവിടെച്ചെന്നുനോക്കിൻ! നമ്മടെ ഒരം വഴിയിത്തന്നെ, കോവിലിന്റെ നട്ടമുമ്പില്- നവകോടി നാരായണൻചെട്ടി അണ്ണാപ്പട്ടരെ കുത്തി, കീച്ചൻ മാച്ചനെ—എന്റെ പൊന്നമ്മിണാ, കിറിപ്പെളുന്ന്, മലത്തി ഇട്ടിരിക്കിണാ! പെരുങ്കൊല!!—അതാ, കേട്ടില്ലയൊ അരവം? എഴവും ഒപ്പാരം കൊണ്ടോടണ ആയിമ്മടെ കഴുത്തിലുമൊണ്ടു് ആനക്കെട്ടുപ്പുറപൊന്ന്. എന്റെ മക്കളുമെഞ്ഞാട്ടിപോണു-വേണ്ട—”

കേശവപിള്ള പുറത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ട മുഴക്കത്താൽ ആകർഷിതനാകയാൽ നിശ്ശബ്ദനായി നിന്നതുകൊണ്ടു്, ആ സ്ത്രീ പിന്നെയും ഗുണദോഷിപ്പാനും വണ്ണിപ്പാനും തുടങ്ങി. കേശവപിള്ള അവരെ നോക്കി ഹംസാകൃതിയിലുള്ള തന്റെ നാസികയുടെ മുകളിൽ ചൂണ്ടുവിരൽ അടുപ്പിക്കമാത്രം ചെയ്തു, വസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു് അവരിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദം പുറത്തു വന്നുപോകരുതെന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ പ്രൌഢഭാവത്താലും നിശ്ചലതയാലും ഉല്പന്നധൈര്യയായ ആ സ്ത്രീ ആ നാട്യത്തിന്റെ സാരത്തെയും അതിന്റെ വ്യാപ്തിയെയും സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചു. തന്റെ സ്വന്തകാര്യങ്ങൾ കവിഞ്ഞുള്ള സംഗതികളൊന്നുംതന്നെ താൻ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള നാട്യത്തോടുകൂടി, വാമുറുക്കി അമർത്തിക്കൊണ്ടു് അവർ ഗൌരവഭാവത്തിൽ അവിടെ നിന്നു തിരിച്ചു.

ജനാകരത്തിന്റെ ശബ്ദം മുഴത്തു്, വ്യക്തമായി കേട്ടുതുടങ്ങുകയാൽ കേശവപിള്ള പടിപ്പാതുക്കൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, അല്പം വടക്കു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു വലിയൊരു ജനതതി ആ മഹാഘോരസംഭവത്തെ ദർശിപ്പാൻ, കൂടിനിൽക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. ആ കാഴ്ചകാണ്മാൻ ഓടുന്നവരിൽ ചിലർ, കേശവപിള്ള രാജ്യകാര്യസംഹിതയാണെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി, “അതെന്തൊന്നുപിള്ളേ?” എന്നു ചോദിച്ചു, ഉത്തരം കിട്ടാതെ ധാവനത്തെ തുടർന്നു. ഒരു മുത്തുകിഴവി ഓടുന്നതിനിടയിൽ “രാജ്യമേ മുടിയാൻകാലം! പൃണുപിട്ടിക്കൂട്ടം പേയായാൽഅവിടം പിന്നെ കരിഞ്ചൊമ്പല്” എന്നു പരിത

പിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഓരോ ജല്പനങ്ങളെയും കേശവപിള്ള യഥോചിതം വ്യാഖ്യാനിച്ച്, പൌരജനങ്ങൾക്ക് രാജ്യയന്ത്രഗതിയിലുള്ള അജ്ഞതയെക്കുറിച്ചു ക്ലേശിച്ചു. രാജ്യത്തിനു ദോഷസൂചകമായ നരഹത്യ, തന്റെ വാസസ്ഥലത്തിന് അത്യസമീപത്തു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, രാജ്യഭൃത്യനായ താൻ ഉദാസീനനായി നിന്നുകളയുന്നത്, എന്തെങ്കിലും സംശയം തന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞാൽ തനിക്കു വിപരീതാവമാനങ്ങളെ ഉൽപാദിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച്, കേശവപിള്ള ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ ചെറുപ്രായത്തിലും, അപ്പോഴത്തെ താഴ്ന്നതരം ഉദ്യോഗത്തിലുംതന്നെ ജനസമ്മതി സമ്പാദിച്ചിരുന്ന കേശവപിള്ളയ്ക്ക് ആൾക്കൂട്ടം സഭയമേയും ആദരത്തോടും വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. ശവശരീരം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്ത് എത്തിയപ്പോൾ അയാൾ കണ്ടത് ആ ശരീരത്തെയല്ല, സ്വസ്വാമിയായ മഹാരാജാവിനും ജന്മഭൂമിയായ രാജ്യത്തിനും ആസന്നമായ അത്യാഹിതത്തെമാത്രം ആയിരുന്നു. അയാൾക്ക് ആ സമയത്തുണ്ടായ അന്തർഗ്ഗളമണംകൊണ്ട്, അഗ്നിജ്വാലകൾതന്നെ അയാളുടെ നേത്രങ്ങൾക്കു ഗോചരമായി. ആ ജ്വാല ക്ഷണമാത്രംകൊണ്ടു ശമിച്ചു, സകലവും അന്ധകാരമയമായി. അയാളുടെ സ്മരണശക്തിയും മനഃസ്ഥൈര്യവും വിപാടനം ചെയ്യപ്പെട്ട്, ജീവൻ പർവ്വതസമമായ ഭാരമെന്നു തോന്നി. അനന്യശരണനായി, അപരിചിതലോകതന്ത്രനായി ചരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, രാജപഥത്തിൽവച്ചു തന്നെ സ്വീകരിച്ചു പ്രഭുവായ ഗുരുനാഥന്റെ ആദരവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖഗളിതങ്ങളായ വൃത്താന്തങ്ങളെക്കേട്ട് അനേക പാഠങ്ങൾ താൻ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നവയെ ഓർക്കകയാൽ കേശവപിള്ള ധൃതിമാനായി. രാജ്യഭരണതന്ത്രമെന്നുള്ളത്, മന്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തിനു പുറമെ, "അശ്രാന്തയുദ്ധസന്നദ്ധത" എന്നതിന്റെ പര്യായമാണെന്നും, അതിനു കോപ്പിടുന്നവൻ തന്റെ ബുദ്ധിമുതലായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെയും സദാ സുസ്ഥിരമായി നിലനിർത്തിപ്പരിക്കുന്ന നിരീക്ഷകനായും, അങ്കക്കളത്തിൽ തന്റെയും ഇതരന്മാരുടെയും ചൂടുചൂടെ പ്രവഹിക്കുന്ന രക്തത്തെ രാജ്യക്ഷേമത്തിനായി വിനിമയംചെയ്വാൻതക്കവണ്ണം ധീരനായും, ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ആ ഗുരുനാഥനിൽനിന്ന് അനേകസംവത്സരം താൻ അഭ്യസിച്ച തത്വങ്ങളെ അപ്പോൾ അനു

സ്മരിച്ച്, അസ്തമിതമായ തന്റെ ആത്മധാർഢ്യത്തെ ഉജ്ജീവിപ്പിച്ചു.

വട്ടമിട്ടുനില്ക്കുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് കേശവപിള്ള മുമ്പോട്ടുകടന്ന് മൃതശരീരത്തിന്റെ അടുത്തണഞ്ഞ് അതിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ ശരീരത്തിന്റെ മാറത്ത് ഖഡ്ഗകോപത്തിന് പ്രവേശമാർഗ്ഗത്തെ നിർമ്മിക്കാൻ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടപോലെ ഒരു വെള്ളികെട്ടിയ നാരായം തറച്ചുനില്ക്കുന്നതുകൂടാതെ, ദയനീയമായ മുറവിളികൂട്ടാനെന്നപോലെ പലടത്തും വെട്ടും കുത്തും ഏറ്റു് വിവൃതാധരങ്ങളെ തുറന്നുകാണിക്കുന്ന മുറിവുകളേയും കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു. അന്ത്രാവശ്യൻ അണിഞ്ഞിരുന്നതും രാജകുടുംബത്തിനുപോലും അസൂയയെ ഉണ്ടാക്കിവന്നതുമായ വലിയ ചുവപ്പുകല്ലു വച്ച കർണ്ണാഭരണം കർണ്ണങ്ങളിൽനിന്ന് മാംസസമേതം അപഹരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഏകവസ്ത്രനായി ശയിക്കുന്ന മൃതശരീരൻ കാലധർമ്മാധീനനായിട്ട് പത്തുപന്ത്രണ്ടു നാഴിക കഴിഞ്ഞതുപോലെയും കാണപ്പെട്ടു. ശരീരം വഴിയരികത്തുള്ള കയ്യാലയോടു ചേർന്നു കിടക്കുന്നെങ്കിലും, ഇടവഴിയുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശത്തിലെ മണൽ തകർന്നും ശോണവർണ്ണമായും കാണപ്പെട്ടതു് കലഹരംഗം ആ സ്ഥലമായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിച്ചു. ഘാതകന്മാരുടെ നിഷ്ഠൂരതയ്ക്കു ലക്ഷ്യമായിത്തീർന്ന്, രക്തപങ്കിലനായി, ശിഥിലാംഗനായി ശയിക്കുന്നതു് കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ ആനത്തല മോതിരം വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം അതിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞ അന്ത്രാവശ്യൻ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഈ സംഭവവും, ആ മോതിരത്തിന്റെ വിക്രയം മുതലായ സംഗതികൾ രാജ്യദ്രോഹസംബന്ധമായുണ്ടായവ എന്നു പരമോൽകൃഷ്ടസാക്ഷ്യമായി സ്ഥിരീകരിച്ചു. ആ രാജദ്രോഹവും ഈ കഠോരകൃത്യവും സംബന്ധിച്ചവയെന്നു കർണ്ണാകർണ്ണികയാ ജനങ്ങൾ ധരിക്കയാൽ, കാഴ്ചക്കാരിൽ ആപൽപ്രിയന്മാരല്ലാത്ത ഭൂരിഭാഗവും മരിച്ച ഗുണവാനെ ശ്ലാഘിച്ചോ ആ ക്രിയയുടെ കഠോരതയെ നിന്ദിച്ചോ യാതൊരഭിപ്രായവും പറവാൻ ധൈര്യപ്പെടാതെ, കാഴ്ച കണ്ടുകഴിഞ്ഞ വേഗത്തിൽ അവരവരുടെ വഴിക്കു പൊയ്ക്കൊണ്ടു. കേശവപിള്ളയുടെ സ്ഥിതിയോ—രാജപരിചാരകജനംതന്നെ മോതിരസംഗതിയിൽ കൃത്രിമക്കാരെ

ന് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഉപാസനാശക്തികൊണ്ട് തെളി
ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിക്രയസംഗതിയെക്കുറിച്ച് ഗൌ
രവമായ അന്വേഷണം നടത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന് ഉളവാ
മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു വിരോധമായി താൻ ഉപ
ദേശിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നും ആ മോതിരം രണ്ടാ
മതു മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സംഗതി പരസ്യമാക്കിക്കൂടെന്ന് നിർബ
ന്ധിച്ചതും താൻ തന്നെ. ആ ഘാതകകർമ്മം തന്റെ വസതിയു
ടെ ഏകദേശം പുരോഭാഗത്തുവച്ചുതന്നെ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കു
ന്നു. മറ്റുള്ളവരും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ സംഗതികളേയും, പൂ
ർവ്വരാത്രിയിലും മറ്റും താൻ അണ്ണാവയ്യനോട് സംഘടിച്ചിട്ടു
ള്ളതിനേയും, സംശയഗ്രസ്തമായ മോതിരം തന്റെ കൈവശം
എത്തിയിരിക്കുന്ന അതിഗൌരവമായ സംഗതിയേയും ഒന്നാ
യിച്ചേർത്തു ചിന്തിച്ചപ്പോൾ, ആ കൊലപാതകം തന്നെ ഏ
തുവിധം ബാധിച്ചേക്കാമെന്നുള്ള സംശയം അയാളുടെ ബുദ്ധിയെ
ക്രൂരതരമായി ക്ലേശിപ്പിച്ചു.

ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് കാര്യക്കാർ, അധികാരി, ചേരുമാ
നക്കാരൻ, മാസപ്പടി മുതലായവർ എത്തി, പ്രേതത്തെ പരി
ശോധിച്ച്, കണ്ട വിവരങ്ങൾക്കു ആണ്ടു മാസം തീയതി മുതൽ
"ഇപ്പടിക്കു കണ്ടെഴുതിയ" എന്നവസാനിക്കുന്നതുവരെ, ഏക
വാചകത്തിൽ, പന്ത്രണ്ടു നെടിയോലക്കീറു മുഴുവൻ ഇരുവശ
വും നിറഞ്ഞുള്ള, ഒരു യാദാസ്ത തയ്യാറാക്കുകയും, നാരായം പ
ണ്ടാരവകസ്സു കണ്ടുകെട്ടുകയും, ശവശരീരം ഭാര്യാദികളെ ഏ
ൽപിച്ചു രസീതുവാങ്ങുകയും, കൊലപാതകക്കാരൻ ആരെന്ന്
അവിടെ കൂടിയിരുന്ന മഹാജനങ്ങളോടു ചോദ്യംചെയ്യുകയും
ചെയ്തു. അവിടെ എത്തി കാര്യങ്ങളെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നി
രുന്ന സാംബദീക്ഷിതർ മുന്നോട്ടു കടന്ന്, നാരായത്തെ തൊ
ടാതെ "അതിലെ, അന്ത വെള്ളിമകുടത്തിലെ, ചിന്നതാക 'കേ'
കാരം കൊത്തിയിരുക്കൊ?" എന്നു എതിർചോദ്യംചെയ്തു. കാ
ര്യക്കാർ നാരായത്തെനോക്കി, "ഉണ്ട്" എന്നുത്തരം പറക
യാൽ, "ആനാൽ, അതു് നമ്മുടെ കേശവൻകുഞ്ഞേടേതാക്കും.
കണ്ണാലും കാതാലും ബന്ധനം ചെയ്യക്കൂടാതു്. ബുദ്ധിശൈല്യ
നമ്മിടം അനുപ്പിക്കവേണ്ടിയതു്" എന്നു പരമസാധുവായ
ദീക്ഷിതർ ബ്രഹ്മശ്രീഗൌരവത്തോടും സ്വപ്രാധാന്യസൂചകമാ
യ ഗർവ്വത്തോടും ആജ്ഞാപിച്ചു. കേശവപിള്ളയും കാര്യക്കാ

രും ഏതാനും ആളുകളും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. മേൽപ്രകാരമുള്ള ഉത്തരവുകൊടുത്ത ആൾ മഹാ വിദ്വാനാണെന്നു പരസ്യമായി പ്രസ്താവിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയ അധികാരി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു് പണ്ഡിതവര്യനും, സർവാദരണീയനും, രാജപ്രത്യേകനുമായ ദീക്ഷിതരെ ആകയാൽ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖം മ്ലാനമായി. അധികാരിയേക്കാൾ കാര്യസ്ഥനായ കാര്യക്കാർ ദീക്ഷിതരുടെ സമീപത്തുചെന്നു് പ്രത്യേകവിനീതിയോടുകൂടി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹായ്യത്താൽ അനുചലിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ശിഷ്യനെ അതു് എങ്ങനെ ബോധിക്കേണമെന്നു ആലോചിപ്പാൻ ഗൂഢമായി അപേക്ഷിച്ചു. ലോകവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരമപുരോഭാഗിയായ ദീക്ഷിതർക്ക് ആ സ്വകാര്യവാർത്ത രസിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം തോല്ക്കാൻ ഭാവവുമില്ല. “അവൻ തലയിലെ ബ്രഹ്മഹത്യാ ഏതുതരത്തുക്ക് ഇരുന്നാലും മൂടിയാതു്. നമ്മ കേശവകുമാരൻ നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻപ്രഭുവുടെ പുള്ളയാക്കും. തവിര ശെന്തുക്കാറപ്രഖ്യാതരുടെ ഭാഗിനേയനും. കാര്യക്കാറപ്പിള്ളയങ്കത്തെ അബദ്ധത്തെ ബോധിപ്പിച്ചാൽ നാം സമ്മതിക്കുമോ? ഹരിയോഹരി! ശ്രീവരാഹമൂർത്തിയെത്തന്നെ ഒരു ഹിംസയ്ക്കു് ഇഴുക്കു. ഏതു രാജസന്നിധിയിലും—കേട്ടോ—സംസാരിപ്പാൻ സരസ്വതി ഇതൊ(നാവിനെ നീട്ടി) ഇതിനെ തന്നനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്—ശപ്പന്മാര്!”

കാര്യ—“സ്വാമികൾ ദേഷ്യപ്പെടണ്ട. വിസ്താരം തുടങ്ങുമ്പോൾ സ്വാമികൾക്ക പറവാനുള്ളതെല്ലാം ബോധിപ്പിക്കാം—ഇപ്പോൾ ക്ഷമിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ നടപടി ഞങ്ങൾ നടത്തട്ടെ- ചട്ടവരിയോലപ്രകാരം നടത്താഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളുടെ തലപൊക്കേണ്ടാകും”

ദീക്ഷതർ—(വേദഘോഷധ്വനിയിൽ) “സ്വതന്ത്രം ധർമ്മരാജപ്രഭു ശൊല്ലാതോടാ?”

കേട്ടുനിന്നവരിൽ ചിലർ ശാസ്ത്രികളോട് ഉടനെ ഇടഞ്ഞു. തിരുവനന്തപുരത്തു കേശവപിള്ള എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുവന്ന കേശവൻകുഞ്ഞു്, മൂന്നുനാലു ദിവസമായി അണ്ണാവയ്യനെ അന്വേഷിച്ചു് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നിരുന്നു എന്നു് ചില ബ്രാഹ്മണരും, പൂർവരാത്രിയിലെ ചന്ദ്രികയിൽ ആ വഴിയെ അയാൾ പലപ്രാവശ്യം നടന്നിരുന്നു എന്നു് ചില നായ

ന്മാരും അറിവുകൊടുത്തു. ഈ സംഗതികൾക്ക് അവരോടെല്ലാം കാൎയ്യക്കാർ ഉടൻതന്നെ വായ്മൊഴി വാങ്ങി ഒപ്പിടുവിച്ചു. സാംബദീക്ഷതർമാത്രം മൊഴികൊടുപ്പാൻ തയ്യാറില്ലെന്നും, നാരായം ഉടനെ തന്റെ പക്കൽ എത്തിക്കേണ്ടതെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ കാൎയ്യക്കാരെ "തുലച്ചുകളയു"മെന്നും, ജളന്മാരോടു വാദിപ്പാൻ തന്റെ നിത്യകൎമ്മങ്ങൾ സമയം അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നും ശഠിച്ച്, അവിടുന്നു നടകൊണ്ടു. കേശവൻകുഞ്ഞിനെ പിടിച്ച് ഹാജരാക്കുന്നതിനു ഉടനെതന്നെ കാൎയ്യക്കാർ ഭടന്മാരെ നിയോഗിക്കയും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എല്ലാം പിരിയുകയും ചെയ്തു. പ്രേതത്തെ ബ്രാഹ്മണർ എടുത്ത് ദുഃഖവിവശയായി നിലവിളിക്കുന്ന ഭാൎയ്യയോടും, മക്കളോടും ഒരുമിച്ച് അവിടെ നിന്നും തിരിച്ചു. അവിടുന്നു പിരിയുന്നതിനുമുമ്പ് കേശവപിള്ള കാൎയ്യക്കാരെ വിളിച്ച് അന്നത്തെ അസ്തമയംവരെ ഊർജ്ജിതനടപടികൾ നിറുത്തിവയ്ക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ്, സ്നാനം ചെയ്ത് ആശൌചപരിഹാരം വരുത്താൻ തിരിച്ചു.

ദീക്ഷതരുടെ ശിഷ്യനായ ഖളിതാഗ്രദയൻ ധിസ്സാരജന്തുക്കളെപ്പോലും ഹിംസചെയ്യാത്ത ഭൂതദയാപരനായിരിക്കെ, ബ്രാഹ്മണനിഗ്രഹമാകുന്ന മഹാനികൃഷ്ടാപരാധത്തിന് അയാളെ ഉത്തരവാദിയാക്കുന്നതു കാലവിശേഷത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നു ചിലർ വ്യഥിച്ചു. ചിലമ്പിനേത്തുകുടുംബത്തിലെ യുവകാരണവസ്ഥാനികനെ കലപാതകക്കാരനാക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്, പാറക്കൂട്ടവും ചുഴികളും നക്രമകരാദി ജന്തുക്കളും അടങ്ങിയ അഗാധജലധിയെ ക്രീഡാതടാകമാക്കുന്നതുപോലെ ആപന്നിബിഡമായ ഒരു പ്രവൎത്തിയാണെന്നു ചിലബുദ്ധിമാന്മാരും, നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനായ മാടമ്പിപ്രധാനന്റെ സന്താനത്തിന്മേൽ കുറ്റസ്ഥാപനം ചെയ്വാൻ കാൎയ്യക്കെട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതു്, ദേശിംഗനാട്, ഇളയടത്തുനാട് എന്നീപ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളോടുള്ള ഒരു പോൎവിളിതന്നെ എന്നു മറ്റു ചില ബുദ്ധിമാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ധനപുഷ്ടിയോടുള്ള സ്ഥവാസത്തെയും രസികതാപരത്തെയും, അയാളുടെ വിദഗ്ദ്ധതകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അന്തസ്സിനേയും, കണ്ട് അസൂയാലുക്കളായി അയാളെ ദ്വേഷിച്ചിരുന്ന ഒരുവക കുടിലന്മാർ അയാൾ ഒരു വിടനായിരുന്നുവെന്നും, ദുർവൃത്തിയും

യും ചെന്ന് അയാളെ അണ്ണാവയ്യന്റെ വലിയ കടപ്പാടിൽ കുടുക്കി എന്നും, അങ്ങനെയുള്ള അകപ്പാട് പുറത്തുവരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ബ്രാഹ്മണന്റെ നിഗ്രഹം സന്ദർഭസൌകര്യം നോക്കി തക്കത്തിനു നിവൃത്തിച്ചതാണെന്നും ഉത്സാഹത്തോടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ദുഷ്പ്രവാദങ്ങളുടെ രുചി ദേവാമൃതത്തേയും, അതിന്റെ പ്രചാരം വൈദ്യുതവേഗത്തേയും ജയിക്കുമെന്നുള്ളത് ലോകപ്രസിദ്ധവുമാണല്ലോ.

ഈ ദാരുണമായ നരഹത്യയെക്കുറിച്ച് അറിവുകിട്ടിയ ഉടനെതന്നെ ദളവാ സുബ്ബയ്യൻ സോമന്റെ മീതെ നായർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ രീതി അനുസരിച്ച് വെള്ളക്കവണിയും തലയിൽ കത്തിപ്പൂട്ടിയുള്ള കെട്ടും ധരിച്ച്, സമയം കാത്ത്, തിരുമുമ്പിലെത്തി, കൈകെട്ടി വാപൊത്തിനിന്ന്, വസ്തുതകളെല്ലാം 'സ്വാമി' എന്ന പദത്തിന്റെ ധാരാളപ്രയോഗത്തോടുകൂടി അറിയിച്ചു. കാര്യക്കാരുടെ സംക്ഷിപ്തവിചാരണകളെയും പരിവാദകലോകത്താൽ ദുഷ്പ്രചാരണം ചെയ്യപ്പെട്ട അപവാദത്തെയും ബലമായി ആസ്പദമാക്കി കേശവൻകുഞ്ഞുതന്നെ ഘാതകനെന്നു സ്ഥാപിച്ചും, അയാളെ ഉടനെതന്നെ ബന്ധനത്തിലാക്കി കൊലക്കുററം ചുമത്തി ജീവഹാനി വരുത്താൻ വിധികല്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ സുമാറായി ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു ഉണർത്തിച്ചും, ആ സംഗതിയിലുള്ള തിരുവുള്ളത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ദളവാ നിന്നു. മഹാരാജാവിനാൽ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ചില സംഗതികളുടെ രഹസ്യശോധനം ചെയ്‌വാൻ ഉചിതമായ സന്ദർഭം വന്നിട്ടില്ലെന്ന് അവിടത്തേക്കു തോന്നുകയാലും, വിശിഷ്യ, ചില സംശയങ്ങൾ അധികൃതന്മാരുടെ ഊഹങ്ങൾക്കും അന്വേഷണഗതിക്കും വിരുദ്ധമായി അവിടത്തെ വിശാലബുദ്ധിയിൽ അങ്കുരിച്ചതുകൊണ്ടും, മന്ത്രിമാരുടെ നടപടിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ഒരു കല്പന കൊടുക്കുന്നതിന് അവിടന്ന് ഉടനെ സന്നദ്ധനായില്ല. മഹാരാജാവിന്റെ മുഖം നിർവികാരമായി കാണപ്പെടുകകൊണ്ട്, ആ സംഗതിയിൽ അവിടത്തെ അന്തർഗതത്തെ ആ പതനത്തിൽ ദുർഗ്രാഹ്യമെന്നു ദളവാ മനസ്സിലാക്കി, മററു തനിക്ക് ഉണർത്തിപ്പാനുണ്ടായിരുന്ന സംഗതികളെയും അറിവിച്ചുകൊണ്ട്, അവിടെ നിന്നു തിരിച്ചു.

സുബ്ബയ്യന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഉൾപ്പെട്ട കൊലപാതക
വൃത്താന്തവും അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സകല വിവരങ്ങളും
മഹാരാജാവ് അതിനു മുമ്പുതന്നെ സൂക്ഷ്മമായി ധരിച്ചിരുന്നു.
ദളവായെ തുടൎന്നു മുഖം കാണിച്ച സൎവാധികാൎയ്യക്കാരും സമ്പ്ര
തി അയ്യനും അണ്ണാവയ്യന്റെ ദുൎവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായ
ങ്ങൾ അറിവിക്കാതിരുന്നില്ല. അവരുടെ പക്ഷം, ആ സംഗ
തി അനാധാരനാപേക്ഷണായോഗ്യമായിട്ടുള്ള ഉപജാപകൃത്രിമമാ
ണെന്നും, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദിവ്യാലോചനം കൊണ്ടു "എ
ന്നവെല്ലാം കാണപ്പോറാതോ" എന്നു അരുളിച്ചെയ്യപ്പെട്ടവയിൽ,
ണ്ടാമത്തേതായ ആ ക്രിയയ്ക്കും ഒന്നാമത്തേതായ ഭണ്ഡാരമെ
ന്നതിനും തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ആയിരു
ന്നു. ഇവരുടെ ഗമനാനന്തരം കടിമുണ്ടും പുറകിൽ ഇറക്കിക്കൊ
വുവച്ച് മേറിയതുകൊണ്ടുള്ള വടക്കെട്ടും ധരിച്ച്, ഒരു പിടി
ഉഴത്തോലയും ഖഡ്ഗായുധങ്ങളുമായി കേശവപിള്ള തിരുമു
ഖിൽ പ്രവേശിച്ചു. "വിടചാൻമാത്രം വിടചാനെ അറിയുന്നു"
ാനസികമായുള്ള ധൎമ്മത്തിന്റെ പ്രവൎത്തനംകൊണ്ടു മഹാ
രാജാവിന്റെ മുഖം സൈനികാംഗമായ ഭ്രാതാവിനാൽ ഗം
ഭീരമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും, തൽക്കാലോചിതമായ പ്രസാദം
കൊണ്ട് കരുണാപൂൎണ്ണമനസ്കനായ ഒരു ബാഹ്യസന്താനപിതാവി
ന്റേതുപോലെ ലളിതസൗരപൂൎണ്ണമായി പ്രകാശിച്ചു. ബാഹ്യ
ീക്ഷണത്തിനു പ്രശാന്തതടിനികളെപ്പോലെ മന്ദഗതികളായി
ാണപ്പെടുന്ന ഇരുവചനന്മാരായ ആ രണ്ടുമഹച്ഛക്തികളും,
ഗൂഢമായുള്ള ഔൎണ്ണവേഗങ്ങളോടുകൂടി വിന്ധ്യഗന്ധമാദ
ാദി മഹാഗിരിവാരങ്ങളെ ഭേദവും ചെയ്തു, ഉദ്ദിഷ്ടതീൎത്ഥമുഖത്തു സി
ന്ധുസംഗമം ചെയ്യുന്ന, അന്തൎവാഹിനികളായിരുന്നു. മഹാരാ
വ് ഗുരുതരപ്രഭാവനായ മാതുലഗുരുനാഥന്റെ അനുഗ്രഹ
ാലും സ്വബുദ്ധിപരിചയങ്ങളുടെ ചാതുരികൊണ്ടും രാജ്യതന്ത്ര
ളിൽ വിദഗ്ദ്ധവിപശ്ചിത്തും, ആ യുവാവ് ആ മഹാരാജാ
ന്തേവാസവും പാദശുശ്രൂഷണവുംകൊണ്ട് ഗുരുപ്രസാദാനു
ഹസമ്പാദനത്തെ ആരംഭിച്ച്. ജീവനെത്തന്നെ ഗുരുദ
ിണയായിക്കരുതീട്ടുള്ളവനും അപ്രധാനനായ ഒരു ശി
്യൻമാത്രവും ആയിരുന്നു. മന്ത്രിസമ്പൽസമൃദ്ധനായിരുന്ന
ാരാജാവിനു, ആ യുവാവിന്റെ അംഗപ്രൌഢിയും ബുദ്ധി
ലാസവും കണ്ടു, പരിചയാരംഭംമുതൽ അയാളെക്കുറിച്ച്

അതിയായ വാത്സല്യവും വിശ്വാസവും ഉദിച്ചിരുന്നു. യുവത്വംകൊണ്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യശീലത്തെ അവിടത്തെ പൈതൃകമായ കൃപാർദ്രതകൊണ്ടു പോഷിപ്പിച്ച്, അയാളെ സ്വസന്നിധിയിൽ അനിയന്ത്രിതവചസ്സനാക്കാൻ അവിടന്ന് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ യുവാവിന്റെ ക്ഷിപ്രകുപിതത്വം ചിലപ്പോൾ അയാളുടെ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന്റെ ഔന്നത്തെയും ഉത്കർഷോന്മുഖതയെയും ഭേദിച്ചുപോയിട്ടുള്ളതൊഴികെ, തനിക്കു ഭാഗ്യദാനനായി അനുഗ്രഹിച്ചരുളുന്ന ഗുരുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തപാഠത്തെ തുടർന്ന്, ശിഷ്യനും ക്രിയാമാത്രദീക്ഷിതനായി തന്റെ ശിഷ്യാശ്രമത്തെ നയിച്ചുവന്നു.

കേശവപിള്ള മഹാരാജപാദങ്ങളിൽ അത്യന്തഭക്തിവിനയസമന്വിതം, ഖഡ്ഗത്തെ കക്ഷത്തിലിടുക്കി, യഥാക്രമം താണുതൊഴുതു, ഉടുവസ്ത്രത്തെ ഒതുക്കി, വക്ഷഃപുടമടക്കി നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ, അയാളെയും അന്നത്തെ ദുഷ്ക്രിയയെയും സംഘടിപ്പിച്ച് അയാളുടെ മനസ്സ് അനുശയത്തിൽ ഗതിചെയ്ത മാത്രയിൽ തന്നെ മഹാരാജാവിന്റെ മനസ്സും ഒരു സഞ്ചാരണം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ അഭിനിവേശങ്ങളുടെ ഒരു ഛായപോലും മുഖത്തു പ്രസരിപ്പിക്കാതെയും അനന്തശയനവിഗ്രഹത്തിന്റെ വദന നിശ്ചാഞ്ചല്യത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും, ദളവായോടും മറ്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും പ്രദർശിപ്പിക്കാത്ത ഒരു കരുണയോടുകൂടിത്തന്നെ, അവിടന്ന് ഇങ്ങനെ ചോദ്യംചെയ്തു. "എന്താ, കേശവൻ ഇന്ന് ഊണുകഴിഞ്ഞില്ലേ?"

കേശ—"തിരുവുള്ളം അനുഗ്രഹിച്ചനാൾമുതൽ അടിയന് കല്ലരിക്കു മുട്ടുണ്ടായിട്ടില്ല."

മഹാ—"എന്നാൽ നിന്റെ മുഖമിങ്ങനെ ക്ഷീണിച്ചുകാണ്മാൻ സംഗതി എന്ത്?"

കേശ—(ആദ്യത്തെ പദത്തിൽ ശബ്ദോർജിതത്തോടുകൂടി) "അടിയനു വിശേഷിച്ചു പട്ടുകാലമൊന്നുമില്ല"

മഹാ—"പിന്നെ ആർക്കാണു പാട്ടുകാലം? നിന്റെ നളപാകക്കാരി കിടപ്പിലോ? ഇവിടെ ഏതെങ്കിലും മഠപ്പള്ളികളിൽ നിന്നു നിനക്ക് ഊണുകഴിച്ചുകൂടേ? രാപ്പകലുഴയ്ക്കുന്ന ശരീരം ക്രമപോഷണമില്ലാഞ്ഞാൽ, ചെറുപ്പമായാലും ക്ഷണത്തിൽ ക്ഷയിച്ചുപോകും—"

മഹാനുഭാവന്മാരുടെ കൃപ ചിലപ്പോൾ സാധുജനങ്ങളെ മുഴിക്കുന്നാഴത്തിൽ ഉണ്ടായ ഈ കരുണാപ്രവാഹത്തിൽ, “ഉത്തമാശനം” എന്തെന്നുള്ള വാദച്ചൂത്രത്തെ വഹിക്കാനൊ, എന്തെങ്കിലും രസകരമായ നാട്യത്തെക്കൊണ്ട് സ്വാദൂക്ത്യഗ്രഹണം മഹാരാജാവിനുണ്ടാക്കാനൊ അയാൾക്ക സാക്ഷാൽ തന്നെ രസികത്വവും അപ്പോൾ മനഃസ്വാസ്ഥ്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. അയാൾ മിണ്ടാതെ നിന്നതു കണ്ട് മഹാരാജാവ് പിന്നെയും ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു:—“ഇന്നെന്താണ്, ഇവിടെ വരുന്നവരെല്ലാം മൂർഖമുഖന്മാരായിരിക്കുന്നതു്?”

കേശ— “ കാലപ്പിഴകൊണ്ടായിരിക്കാം—കല്പനയുണ്ടെങ്കിൽ സംഗതി തിരുമനസ്സറിയിക്കാം.”

മഹാരാജാവു സന്തോഷിച്ചു. രാജ്യക്ഷേമോപയുക്തമായ സംഗതികൾ തന്റെ ഇംഗിതജ്ഞനായ ഭൃത്യനിൽ നിന്നുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി അവിടുന്ന് “എന്നും, ഓരോ കാര്യത്തിനും പ്രത്യേകം കല്പനവേണമൊ? ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കാലം അങ്ങോട്ടുചെല്ലുമ്പോൾ നിനക്കു കല്പന തരുന്നതിനുമാത്രം എനിക്കു സമയം ശേഷിക്കും.”

ആ മഹാരാജാവ് മനുഷ്യപ്രകൃതസൂക്ഷ്മജ്ഞനായല്ലെ? സൌഭാഗ്യദാനശക്തന്മാർ ഇങ്ങനെ വാദാതാക്കളായി അപദേശവചഃപ്രയോഗങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ഏതൊരു തൃഷ്ണാധീനനാണ് വശ്യനായിത്തീരാത്തതു്? എന്നാൽ ആ അരുളപ്പാടുകൊണ്ട് കേശവപിള്ള പ്രമാദവാനാകാതെയും, പക്ഷെ അങ്ങനെ തന്നെ സംഭവിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും, “കാലപ്പിഴ” എന്തെന്നുള്ള വിവരണത്തെ തുടങ്ങി:—“ചിറവിളെനത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ പടക്കൂട്ടാൻ തുടങ്ങുന്നു—”

മഹാ—“എന്താത്? പടക്കൂട്ടാനൊ?”

കേശ—“അടിയൻ—പടക്കൂട്ടാൻ തന്നെ. പണ്ട്, കളരിക്കൂട്ടവും, ഓണക്കളിയും, ഇപ്പോൾ പരിഷ്കരിച്ച്—”

മഹാ—“നമ്മുടെ ആ യോഗിയെ സൽക്കരിച്ചുകൊള്ളുവാനാണല്ലൊ ചന്ത്രക്കാറനുവേണ്ടി ആ ഉമ്മിണി നമ്മുടെ അനുവാദം ചോദിച്ചതു്—”

കേശ—"കല്പന—ശിവാജിരായന്റെ നവരാത്രിവേലയും ഔരംഗബാദ് നവാബിന്റെ മൊഹരാസവും, ഇവിടെ എലന്ത അമ്പലത്തിൽ കാളച്ചന്തയും, വള്ള്വാമല മണൽക്കുന്നിലെ വേട്ടയൂട്ടും, കളിപ്പാംകുളക്കരയിൽ കിളിത്തട്ടുകളിയും, വെങ്ങാനൂരമ്പലത്തിൽ വെള്ളംകുടിയും—ഇങ്ങനെയൊന്നാകാൎയ്യങ്ങൾക്ക ഇപ്പോൾ സംസ്കൃതപ്പേര ഇട്ടു. "സന്ധ്യ" എന്നാണ് യോഗീശ്വരന്റെ ശാസനാവാചകത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ട് ശ്രോതൃസ്വഭാവത്തിന കൎണ്ണശുദ്ധി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അടിയൻ പിഴ വിട്ടുകൊണ്ടുപോയി. കല്പിച്ചു ക്ഷമിച്ചരുളണം."

മഹാ—(തന്റെവാദനിലയെ കൈവിടാതെയും ആ യുവാവിന്റെ സ്വകാൎയ്യാന്വേഷണങ്ങൾക്ക ഊൎജ്ജിതത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കാനും) "ഹെയ്!" അബദ്ധം! ഭോജനക്കാൎക്ക് എന്നവിളിക്ക വിളികേൾപ്പാൻ നീ ഞാനോ—ഏതുകളിയാണിത്?"

കേശ—(മഹാരാജാവു കല്യിയായി ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി) "തിരുമേനി കല്പിക്കുംപോലിരിക്കട്ടെ—എങ്കിലും അവിടെ വലിയപടതന്നെ കൂടും-" (അതു സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട കരുതൽ താൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന മഹാരാജാവു സ്മരിച്ചു) "ചന്ത്രക്കാറനിപ്പോൾ മുമ്പിലത്തേതിലും പ്രതാപക്കാരനായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. എട്ടുവീടർ തമ്പിമാരെപ്പോലെ, അയാൾക്ക സ്വാമിയാരെ കിട്ടിരിക്കുന്നു. നന്തിയത്തു് ഉണ്ണിത്താനദ്ദേഹവും അവിടെ എത്തിയിരിക്കും" ('മൂക്കിൽതൊടാൻ ചെവിക്ക പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. അണ്ണാവയ്യന്റെകാൎയ്യത്തെ നേരെ ചോദിച്ചുകൊള്ളു.' എന്ന മഹാരാജാവു ചിന്തിച്ചു) "ഇതൊക്കെ രാജ്യത്തിന പാടുകാലമാണ്"

മഹാ—"രണ്ടുഗൃഹസ്ഥന്മാർ കൂടുന്നതു രാജ്യത്തിന ആപത്തൊ? നല്ല ഗുണദോഷം!"

കേശ—"ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമി എന്നൊരു മൂൎത്തികൂടി ഉള്ളതുകൊണ്ട് അടിയൻ തിരുമനസ്സുണൎത്തിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന അടിയനോടും അടിയന അങ്ങോട്ടും തീരാത്ത വിരോധമെന്ന് കല്പിക്കാം. അടിയന്റെ അല്പബുദ്ധിയിൽ തോന്നിയതിനുള്ള തെളിവിനെ ('ഇതാവനാ അണ്ണാവയ്യന്റെ കഥ'

എന്നു മഹാരാജാവു ചിന്തിച്ചു) ദൈവം തടിക്കളഞ്ഞു. ഇനി അതിനെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. എന്നാൽ, ആ സ്ഥലം കഴക്കൂട്ടമാണ്. ചന്ത്രക്കാരൻ രാമനാമഠത്തിൽപിള്ളയുടെ മകനും, നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ എളയിടത്തു സ്വരൂപത്തിലെ മന്ത്രിയും —"

മഹാ—"നീ ഇവിടത്തെസ്ഥിതിയൊന്നും അറിയാതെ പെരുമ്പടപ്പീന്നു വരികയാണൊ?"

തന്റെ രാജ്യം പുള്ളിപട്ടാളത്താൽ സുരക്ഷിതമെന്നും, തന്റെ സ്വകാര്യനിശ്ചയമായി ജെൻറാൾ കുമാരൻതമ്പിയേയും ഏതാനും ഭടജനങ്ങളേയും കഴക്കൂട്ടത്തേയ്ക്കു ഗൂഢമായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ സ്ഥലത്തു കലാപമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ മാർഗമില്ലെന്നും വിശ്വസിച്ചിട്ടു് മഹാരാജാവു ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ, മഹാരാജാവിന്റെ അതിഗൂഢമായ വ്യവസ്ഥയേയും തന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു ധരിച്ചിരുന്ന കേശവപിള്ള ആ അറിവിനെ ഗോപനംചെയ്തുകൊണ്ടു്, വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു. "അടിയനിപ്പോൾ പെരുമ്പടപ്പിൽ നിന്നു വിടകൊള്ളുകയല്ല. പെരുമ്പടപ്പിൽതന്നെ കൈനില ഊന്നിയിരിക്കയാണ്. അതുപോലെ രാജ്യവും കുറപ്പെട്ടുപോകാതെയിരിപ്പാൻ തിരുമനസ്സറിയിക്കുന്നതാണ്. ആ ചന്ത്രക്കാറന്റെ അനന്തരവനെ, കുറച്ചു താമസിച്ചിട്ടു് പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു ദോഷവും ഉണ്ടാവാനില്ല. അവിടത്തെ കൂട്ടമെല്ലാം അറികേയും സ്വാമിയുടെ ഉപദേശം അവിടെകിട്ടാൻ സൌകര്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തും ഒരു പ്രമാദക്രിയയെ അവിടെവച്ചു നടത്തുന്നതു നല്ലുപായമാണൊ എന്നു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ആലോചിച്ചു കല്പനയുണ്ടാകണം."

മഹാ—(തന്റെ ഉദാരം ഈ സമർത്ഥന്റെ സംഗതയിലും തെററിയില്ലെന്നുള്ള സന്തോഷത്തോടുകൂടി) "കൊലപാതകക്കാരനെ ഉടനെ കെട്ടുകയല്ലേ വേണ്ടതു്?"

കേശ—"കൊലപാതകംചെയ്തു എങ്കിൽ ഉടനെ തൂക്കുകയും വേണം. സാംബദീക്ഷിതരുടെ സാധുത്വംകൊണ്ടു് ആ കേശവപിള്ളയുടെ മേൽ കുററം ചുമത്തപ്പെട്ടിതാണ്. വെള്ളിനാരായം എത്രയോടപേക്ഷണ്ടു്. 'കേ' എന്ന അക്ഷരം എത്രകേശവന്മാൎക്കും കേരളന്മാൎക്കും ഉപയോഗിക്കാം?"

മഹാ—"നീയും ഒരു കേശവനാണല്ലോ"

കേശ—"അടിയൻ! കല്പപ്പാട് അതിനടുത്തുമാണ്. പക്ഷേ! അടിയൻ കൈക്കൂറപ്പാട് ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ, നാരായത്തെ ദേഹണ്ണ നിറുത്തീട്ടു പോവുള്ളായിരുന്നു. ഉണ്ണിത്താനദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ കേശവപിള്ളയും, ഇങ്ങനെ അയാൾക്കു വിപരീതമായ ഒരു തെളിവിനെ അവിടെ വിട്ടിട്ടുപോകുമോ എന്ന് കല്പിച്ചുതന്നെ തിരുവുള്ളമിരുത്തി ആലോചിച്ചു രക്ഷിക്കണം."

ഈ സംശയം ആദ്യമേതന്നെ മഹാരാജാവിന്റെ മനസ്സിൽ പ്രധാനമായി പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. എങ്കിലും, കേശവപിള്ളയുടെ മനസ്സിനേയും ഇഷ്ടത്തെയും ഒന്നുകൂടി പരീക്ഷിപ്പാനായി അവിടന്ന് ഗൌരവമായ ചില ചോദ്യങ്ങൾ തുടങ്ങി. തന്റെ പ്രവൃത്തികൾ രാജ്യാഭിമാനിക്കും ഭക്തനായ ഭൃത്യനും ചേർന്നതല്ലെന്നുള്ള ഛായയിൽ ഒന്നു രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായതു കേശവപിള്ളയുടെ മനസ്സിനെ ചഞ്ചലിപ്പിച്ചു. ആ ചോദ്യങ്ങൾക്കുണ്ടായ മറുപടികൾ മഹാരാജാവിന് ആ സന്ദർഭത്തിൽ സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നില്ല. ആ സംവാദം അവസാനത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഉദ്യമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ അനുകൂലപ്രതികൂലവാദമായി പരിണമിച്ചു. ബാഹ്യത്തിൽ ഊർജിതമായും അനന്തരം ശാസനകൊണ്ട് ശമിതമായി ശേഷിച്ചും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കിടികൊള്ളുന്ന ഉഗ്രകോപം കേശവപിള്ളയെ ആ സന്ദർഭത്തിലും അനർത്ഥഗർത്തത്തിൽ ചാടിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മതപ്രചാരണോദ്യമങ്ങൾ ദ്രോഹശ്രമങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു അയാൾ വർണ്ണിച്ചു. പൂർവരാത്രിയിൽ തന്നെ എന്തെങ്കിലുമൊരു ദുഷ്കൃതി സംഭവ്യമെന്നു താൻ കാണുന്നതായി ഹരിപഞ്ചാനനൻ യുവരാജാവോടു പറഞ്ഞതും മഹാരാജാവ് ആ രാജകുമാരനിൽ നിന്നു ധരിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ദിവ്യനെ ഭത്സിക്കുന്നതു മതധിക്കാരമാണെന്നു മഹാരാജാവിനു തോന്നി. ഇങ്ങനെ സംശയിക്കപ്പെട്ട അപരാധത്തിനു ശിക്ഷയായി "കുറച്ചുദിവസത്തേക്കു കേശവൻ ഇവിടെ വരണമെന്നില്ല. സാധനങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടയച്ചാൽ മതി. എന്തോ ആ കല്പപ്പാടെ കഷ്ടകാലം തന്നെ!" എന്നു തിരുവുള്ളക്കേടായും ഒടുവിൽ പശ്ചാത്താപസൂചകമായും മതനിഷ്ഠനായ മഹാരാജാവിൽ നിന്നു ഒരു കല്പനയുണ്ടായി.

രാജ്യഭ്രംശത്തിനു തുല്യമായി തന്നാൽ ഗണിക്കപ്പെട്ട ഒരു ശിക്ഷ താൻതന്നെ കൊലപാതകകർത്താവെന്നു സംശയിച്ചതുകൊണ്ടുണ്ടായതെന്നു, കോപാന്ധനായ ആ സമയത്തിൽ കേശവപിള്ള വിചാരിച്ചുപോയതിനാൽ, അയാളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന വിളർച്ചയും വിവശതയും മുഴുവൻ നീങ്ങി, രാജസന്നിധിയിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതായ മുഖപ്രസാദത്തോടുകൂടി തന്റെ മടിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അനന്തമുദ്രമോതിരത്തെ എടുത്ത് "എന്നാൽ തെളിവു പൂർത്തിയായിരിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, അതിനെ തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പണം ചെയ്തു. തന്റെ നേത്രങ്ങൾ തന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നുവോ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി നോക്കി, അതു തന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഒരു ഭയങ്കരവസ്തു തന്നെ എന്നു മഹാരാജാവു നിശ്ചയംവരുത്തി. എന്നിട്ട്, "ഇവിടെ വേണ്ട, ദുഷ്കരവലയത്തെ നീ തന്നെ കൊണ്ടുപോ" എന്നു മനോവ്യഥമായ ജുഗുപ്സയോടും ഉദ്വേഗത്തോടും കല്പിച്ചു. കേശവപിള്ള അതിന്നുത്തരമായി ഒന്നും ഉണർത്തിക്കാതെ "ഇതുതാൻ അവസാനമാം പ്രണാമം" എന്നു സങ്കല്പിച്ചുപോലെ തൊഴുതു വിടവാങ്ങി.

മോതിരത്തെ രണ്ടാമതും ശത്രുവായൊരുവൻ തന്റെ ദ്രവ്യശക്തികൊണ്ടു കൈവശപ്പെടുത്തുകയും, അതിനെ കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനു കേശവപിള്ള ചെയ്ത യത്നത്തിനിടയിൽ ജീവഹാനിക്കു സംഗതിവരികയും ചെയ്തു എന്നു മഹാരാജാവ് അനുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അനുമാനത്തിനു വിപരീതമായി, ചില തെളിവുകൾ മറ്റൊരാളെ കുറ്റക്കാരനായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥിതികളിൽ, ഗൂഢമായുള്ള ഒരു പ്രാഥമിക വിചാരണ താൻതന്നെ നടത്തിക്കളയാമെന്നു മഹാരാജാവു നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ കേശവപിള്ളയെ പുറത്താക്കിയുണ്ടായ കല്പനയെ റദ്ദുചെയ്യാതെയും, എന്നാൽ അതിനെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാതെയും, തന്റെ അന്തർഗതങ്ങൾ ഒന്നിനെയും പുറത്തുപറയാതെയും, ചിലമ്പിനേഴത്തു ചന്ത്രക്കാരന്റെ മരുമകനെ പിടിക്കുന്നവർ അയാളെ യാതൊരു ഉപദ്രവും അസഹ്യതയും ഏല്പിക്കാതെ തന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കിയതിന്റെശേഷമേ അനന്തരവിചാരണകൾ നടത്താവു എന്ന് ഒരു അടിയന്തരക്കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൧൦.

“......................................പ്രതിക്രിയ
ധീരതയോടു ചെയ്തിടുന്നതുമുണ്ടുപിന്നെ
പാരിതു പരിപാലിച്ചിരിക്കുന്നതുമുണ്ട്.”

തന്റെ പ്രിയഭാഗിനേയന്റെ ബന്ധനം, ചന്ത്രക്കാരനു പാണ്ഡ്യചോളാദി മഹാസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ അവസാദംപോലെ ചരിത്രകീർത്തനീയവും പ്രജാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഹാനികരവുമായ ഒരു ഉപഗമമായിരുന്നു. എങ്കിലും, തന്റെ യൌവനാരംഭത്തിലെ വിപ്ലവങ്ങൾ എങ്ങനെ തന്റെ ഭാഗ്യസ്ഥിതിക്കു വ്യാഘ്രോദയമായി ഭവിച്ചുവോ, അങ്ങനെയുള്ള ജ്യോതിശ്ചക്രപരിവർത്തനംകൊണ്ടുതന്നെ, അപമാനകരമായ ഈ സംഭവവും തന്റെ ഭാഗ്യഭാസ്കരനെ 'സ്വോച്ചഗത'നാക്കി സംക്രമിപ്പിച്ചേക്കാമെന്നു ലോഭാകലിതനായി ആ മഹാപ്രഭു സമാശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ, തൽക്കാലസ്ഥിതികളുടെ രൂക്ഷമായ പാരമാർത്ഥ്യം അയാളുടെ അന്തഃപ്രദേശത്തെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തി. തന്റെ കീർത്തിക്കും പ്രതാപത്തിനും മാന്യതക്കും നേരിട്ട ധിക്കൃതിക്ക് ഭൂമിയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പ്രതിധ്വനിക്കുമാറുള്ള ഒരു പ്രതിക്രിയ ബലിഷ്ഠനായ താൻ നിർവഹിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അത്യുൽക്കടമോഹമാകുന്ന സന്നിപാതജ്വരത്തിന്റെ മൂർച്ഛയിൽ അയാൾ സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭൂകമ്പാരംഭംപോലെ നാഭിനാളം മുതൽ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം ചെയ്തു ചന്ത്രക്കാരൻ അശരണനെന്നപോലെ ഊർദ്ധ്വമുഖനായി നിന്നപ്പോൾ, ആകാശവീഥിയെ ശാന്തമായി തരണംചെയ്യുന്ന ചന്ദ്രൻ അയാളുടെ നേത്രഗോളങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിച്ച് അവയെ രണ്ടു ചന്ദ്രപോതങ്ങളെന്നപോലെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. പ്രേക്ഷകന്മാരായ ജനങ്ങൾ, ആ പൈശാചദർശനംകൊണ്ട് ഭയാതുരന്മാരായി, ആ ദുർമ്മദന്റെ കോപാഗ്നിയിൽ ശലഭദശയെ പ്രാപിച്ചുപോകാതെ, അവിടെ നിന്നും ജവഗമനംതുടങ്ങി. എന്നാൽ ചന്ത്രക്കാരന്റെ നേത്രശശാങ്കന്മാരുടെ പരിവേഷദാനം പിണഞ്ഞിടഞ്ഞു ലസിക്കുംവണ്ണം ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയായ കണ്ടകവല്ലി അദ്ദേ

ഹത്തെ താണ്ഡവപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തുകൊണ്ടുനിന്നു. വൃദ്ധ മുതലായവരുടെ വാസസ്ഥലത്തുവച്ചുണ്ടായ മഹാപരിതാപകരമായ സംഭവത്തിൽ അവരോടു അനുകമ്പാഭാവമൊന്നും കാണിക്കാതെയും, അങ്ങനെ ഒരു വകക്കാരുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിപോലും ഗണിക്കാതെയും ഹൃഷ്ടപ്രകൃതനായിത്തന്നെ ചന്ത്രക്കാറൻ, ശംഭനാകട്ടെ ബ്രഹ്മനാകട്ടെ, തന്നോടപ്രിയം പ്രവൃത്തിച്ച ധൂർത്തനെ വൈരനിര്യാതനംകൊണ്ട് ക്ഷണേന അസൃക്പാനം ചെയ്യിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ശപഥംചെയ്ത് ചിലമ്പിനേത്തേക്കു തിരിച്ചു.

വൃദ്ധ മുതലായവരോടു ചന്ത്രക്കാറൻ കാണിച്ച മര്യാദാലോപത്തെ തന്റെ സ്വന്തരീതിയിൽ ഉദാരശീലനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള പരിഹരിച്ചു. മന്ത്രക്കൂടംവിട്ട് തനിക്കു ശ്വശുരനായുള്ള അളിയപ്പെരുമാളെ തുടരുന്നതിനു മുമ്പിൽ, തന്റെ പ്രചോദനത്താൽ കേശവൻകുഞ്ഞുള്ളിടം അറിഞ്ഞ്, സ്വകാമപ്രാപ്തിക്കു പ്രതിബന്ധമായ ആ യുവാവിനെ രാജഭൃത്യന്മാർ മാററുകകൊണ്ട്, അയാൾ ഉല്ലാസഭരിതനായിത്തീർന്നിരുന്നു. തന്റെ ശരീരവല്ലരീകത്വത്തിന്റെ സരസതയെ അതിശയമായി സ്ഫുടീകരിച്ചും, ഏതു സരസാംഗനാഹൃദയഭിത്തിയെയും കരണ്ടുനശിപ്പിപ്പാൻ നിപുണമൂഷികനാണെന്നു നടിച്ചും, മീനാക്ഷിയുടെ നേർക്ക്, "ആരെന്നാലും രക്ഷിപ്പാനിനി—അപരൻ വരുമോ കേണാളെ" എന്നു വിജയസന്ദേശമായും, വൃദ്ധയുടെ നേർക്ക് "എന്തറിഞ്ഞു മമ ശീലഗുണങ്ങളും ബുദ്ധിവിലാസവും" എന്നു ഭർത്സനമായും, കപ്പസ്സാർ നിൽക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തെ നോക്കി "വിദ്ധംതവ രക്തധാരകുടിച്ചിടാതെയടങ്ങുമൊ"? എന്നു ഗർവദ്യോതകമായും ഓരോ നോട്ടങ്ങളെ പ്രക്ഷേപണംചെയ്തു. കപ്പസ്സാരുടെ ഒരു പൊടിയെങ്കിലും അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നത്, ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ആയുർബലം ശേഷിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

മീനാക്ഷി സാമാന്യേന തന്റെ വംശമഹത്വത്തിനൊത്തവിധം ധീരസിംഹപ്രകൃതിയായിരുന്നു എങ്കിലും, തനിക്കു ദൈവഗത്യാ സിദ്ധിച്ച കാമുകന്റെ സംഗതിയിൽ ഹൃദയമാർദ്ദവംകൊണ്ട് ഹരിണീസ്വഭാവയായിത്തീർന്നിരുന്നു. ആ യുവാവിനെ ഒരു ലളിതദിവ്യസമ്പത്തായി ധ്യാനിച്ച് ആ ബാലികമാ

നസപൂജ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. സമ്പൽസമൃദ്ധിയും ശൃംഗാരപരമാനന്ദാനുഭൂതിയും കാമിച്ചനുഭവിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു മീനാക്ഷിയുടെ പ്രണയം. ആ കന്യക ആ യുവാവിനെ ഭർത്തൃസ്ഥാനത്തിൽ സങ്കല്പനം ചെയ്തുവരിച്ചതു് തന്റെ ഐഹികദേഹിക്കു് ഒരു ആധാരപുരുഷനായും, രാസക്രീഡാരഹസ്യാന്തർഭൂതമായ ആത്മസമ്മേളനസ്വാരസ്യദനായും ആയിരുന്നു. ആ യുവാവും താനും പരസ്പരസ്വസ്വതയെ കൈക്കൊണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മദേശമായ നാട്ടിമ്പുറത്തു് വൃക്ഷസംകലിതമായുള്ള വിജനസ്ഥലത്തിൽ രമ്യമായുള്ള ഒരു ഭവനത്തിൽ അതിന്റെ നായികാസ്ഥാനംവഹിച്ചു്, വിശ്രമാവസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യചാതുരിയെ ആസ്വദിച്ചും, തനിക്കു സിദ്ധമായുള്ള സംഗീതാമൃതത്താൽ യഥാഹിതം അദ്ദേഹത്തിനെ സന്തർപ്പണം ചെയ്തും, തനിക്കു യഥാക്രമം ഉപദിഷ്ടമായിട്ടുള്ള ഹനൂമൽകവചാദിമന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഗൃഹൈശ്വര്യസംരക്ഷണചെയ്തും, ദൈവപ്രസാദത്താൽ സന്തതിലാഭമുണ്ടാകുമ്പോൾ ബാലപരിചരണംകൂടിച്ചെയ്തും—ഇങ്ങനെയുള്ള ഗൃഹസ്ഥവസതിയുടെ ചാരിത്രമഹിമകൊണ്ടു് സ്വകുലത്തിന്റെ കളങ്കം ആസകലം നീക്കിയും, പാപരഹിതമായുള്ള കർമ്മസഞ്ചയസമ്പാദനംചെയ്തും, ഭർത്തൃചരമത്തിൽ സതീവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ മീനാക്ഷി മനോരാജ്യവ്യവസ്ഥാപനങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. ആ ബാലികയെ ഹതവിധി പൊട്ടുന്നനവേ വഞ്ചിച്ചപ്പോൾ, ആ പരമദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം സ്വകുടുംബദുഷ്കൃതികൾതന്നെ എന്നു് അവൾ സങ്കല്പിച്ചു. രാജദ്രോഹാദിപാപങ്ങൾകൊണ്ടു് ശൃംഖലിതമായുള്ള തന്റെ കുടുംബത്തോടു്, തന്റെയും മാതാമഹിയുടേയും പൂർവ്വനിശ്ചയങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി കേശവൻകുഞ്ഞിനു സംഘടനം ഉണ്ടാക്കുമാറു നടന്ന നിശ്ചയതാംബൂലക്രിയയുടെ പരിപൂർത്തിയോടുകൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹവും രാജകോപഗ്രസ്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് വിധിഗതിയുടെ ന്യായമായ പരിണാമമെന്നും ആ കന്യകയ്ക്കു തോന്നി. തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്നതാപത്തെ അശ്രുവർഷംകൊണ്ടു തണുപ്പിക്കാൻ അവളുടെ അതിപ്രൌഢത സമ്മതിയ്ക്കായ്കയാൽ, സ്വാന്തഃക്ഷീണത്തെ ഗൌരവബുദ്ധ്യാ ഗോപനംചെയ്തും, ഇതിനിടയിൽ വാടിത്തളർന്നു തന്നിലധികം ഖിന്നയായിതീർന്നിരുന്ന മാതാമഹിയെ ഹസ്തഗ്രഹണംചെയ്തും നാലുകെട്ടിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു.

ദണ്ഡകവനവാസിയായ കബന്ധനെപ്പോലെ ഹരിപഞ്ചാനനസന്നിധിയിലേയ്ക്കു ചന്ത്രക്കാരൻ പാഞ്ഞുപോകുന്നതിനിടയിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാസൌധമായുള്ള ചാവുകയുടെ പ്രാന്തത്തിൽ നിന്നിരുന്ന വൃദ്ധസിദ്ധാദികൾ ആ ഗരീരാക്ഷസന്റെ അപ്പോഴത്തെ ആകാരമഹാരൂക്ഷതയെക്കണ്ട് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അഗ്നിമയമായ ഒരു ലോഹഗോളമെന്നപോലെ ഉദ്ഭ്രമണവേഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഹരിപഞ്ചാനനദൃഷ്ടിചക്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സ്തംഭനനിലയെ കൈക്കൊണ്ടു. എന്തതിശ്ശയം! തന്റെ ബദ്ധശത്രുവും, സ്വാഭീഷ്ടവിഘാതകനും ആയ കുപ്പശ്ശാർ യോഗികരപത്മങ്ങളാൽ സകരുണം തലോടപ്പെട്ടും, ആനന്ദബാഷ്പാർദ്രനേത്രങ്ങളോടുകൂടിയും, ബദ്ധപഞ്ചപുഛനായും, ദ്രാവിഡപ്രാകൃതമെന്നൊരു നവഭാഷയെ പ്രയോഗിച്ചും, പ്രാരബ്ധദുരിതദൂരീകരണപ്രാൎത്ഥകനായി നിൽക്കുന്നു. മീനാക്ഷിയേയും കഴക്കൂട്ടത്തെ വക നിധിയേയും ഇതാ യോഗീശ്വരഗൃദ്ധ്രൻ നഖഗ്രസ്തമാക്കിക്കൊണ്ട്, പക്ഷപുടങ്ങളെ വിടൎത്തി, അംബരദേശത്തോട്ടുയരുന്നു, എന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ നിരൂപിച്ചു. യോഗീശ്വരഗൃദ്ധ്രവിടനേയും കുപ്പശ്ശാരായ ശത്രുഖലനേയും തന്റെ "സർവ്വംഭക്ഷ്യാമി" വ്രതത്തിനു അവകാശാവലബ്ധിയിൽ പ്രാതലാക്കേണ്ടതെന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ ആഗ്നേയബൃഹൽപിണ്ഡത്തെ കണ്ടപ്പോൾ യോഗീശ്വരനും കുപ്പശ്ശാരും ഒന്നുപോലെ സംഭ്രമിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ അത്യാവശ്യം പരസ്പരം ഗ്രഹിപ്പാനുള്ളതു പറഞ്ഞു തീൎന്നിരുന്നതിനാൽ, യോഗീശ്വരൻ കുപ്പശ്ശാൎക്ക് യഥാനിയമം പ്രസാദത്തെ നൽകി, അയാളെ യാത്രയാക്കി. ആ സന്ദൎഭത്തിൽ, തന്റെ സംബന്ധിയുടെ അവമാനവിപത്തിൽ സഹതാപിയായി അനുകരണം ചെയ്യേണ്ടതു തന്റെ ധൎമ്മമെന്നു വിചാരിച്ചു, മാളികമുകളിലുള്ള വാതൽപടിയുടേയും അതിനടുത്തു കോപജ്വാല ചിന്നിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ചന്ത്രക്കാരന്റേയും ഇടയിൽക്കൂടി, തന്റെ ശരീരത്തെ അകത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ, പരിതാപചിഹ്നമായി ദീൎഘിപ്പിച്ചുള്ള മുഖാഗ്രത്തെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള കോൎത്തു. തന്നെ ഞെരിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തോട്ടു പ്രവേശിച്ച അവിവേകിയെ ചന്ത്രക്കാരന്റെ നേത്രകൂശ്മാണ്ഡാന്തങ്ങൾ ദൎശനംചെയ്തപ്പോൾ, ആ ഹതഭാഗ്യനായ വിദ്യുജ്ജിഹ്വന്റെ കണ്ഠത്തിന്

ചന്ത്രക്കാറദശകണ്ഠൻ പിടികൂടി പ്രയാണവിഘ്നം കൂടാതെ കോണിക്കു താഴത്തുള്ള തളത്തിൽ കിരാതനാൽ ഖണ്ഡിതനായ അർജ്ജുനനെപ്പോലെ പതിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ആ ക്രിയചെയ്ത ചന്ത്രക്കാരനേയും അതുകണ്ടു രസിച്ചുനിന്ന യോഗീശ്വരനേയും കൊണ്ടു് കൈകടിപ്പിച്ചേയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ഘോരമായ ഒരു പ്രതിജ്ഞചെയ്തു. യോഗീശ്വരൻ, ഈ സംഭവത്താൽ ചന്ത്രക്കാരനും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും തമ്മിലുള്ള ഗൂഢബന്ധത്തെ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ടു്———തൽക്കാലം കഥനടക്കട്ടെ.

അഭിമാനിയായ ചന്ത്രക്കാരൻ ധിക്കാരിയായ തന്റെ സംബന്ധിയെ ഈ വിധം ശാസിച്ചതിന്റെ ശേഷം, വീണ്ടും യോഗീശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്രാപഞ്ചികത്വത്തേയും ജീവന്മുക്തതയേയും വിസ്മരിച്ചു് വീരധർമ്മാനുസാരിയായി ആ മുറിയുടെ ചുവരിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു കഠാരിയെ ഗ്രഹിച്ചു് തന്റെമാറിനു നേക്കുതന്നെ അതിനെ ഉയർത്തി ഓങ്ങി. തന്റെ സൽക്കാരകനായ ശിഷ്യപ്രധാനനുണ്ടായ അവമാനപരിഹാരകമായ ഈ സാഹസോദ്യമം കണ്ടപ്പോൾ ജന്മനാ ശക്തചരിത്രകനായുള്ള ആ യോഗീശ്വരൻ അഭിമാനപൂർവ്വം വേഗത്തിൽ അടുത്തു്, അയാളുടെ ആത്മഹതിക്കുള്ള ശ്രമത്തെ നിരോധിച്ചു. യോഗീശ്വരനോടുള്ള ശിഷ്യബന്ധത്തെ ഓർക്കാതേയും, അവമാനസഹനായിനില്പാൻ ശക്തനല്ലാതെ ചമഞ്ഞും, ചന്ത്രക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി ഇങ്ങനെ കയർപ്പും വിലപനവും തുടങ്ങി:—"വിടണം സാമീ! ഇവനിനി ചത്താലെന്തു്, ഇരുന്നാലെന്തു്? മാനവും മതിയുംകെട്ടു! വാസ്സൂരിക്കുതാറണവൻ കാലന്മാരെ വായിലുമായി! എന്റെ പൊന്നുസാമി! ഈ ഒററത്തടിക്കിനി വിലയെന്തു്, നെലയെന്തു്? കൈ വിട്ടടണം." യോഗീശ്വരൻ ചന്ത്രക്കാരന്റെ കൈവിടാതെ ശാന്തതയോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ഗുണദോഷിച്ചു. "എന്ന ചന്ത്രക്കാറപ്പുള്ള? അവിവേകമൂർച്ഛയാലെ ജന്മജന്മാന്തരസിദ്ധമാന മനുഷ്യാത്മാവെ ഹതം ചെയ്തുടറതാ? ആഹാ! പരമജാള്യം! നമതു ശിഷ്യർ—"

ചന്ത്രു—"ശിക്ഷ്യര്! നോവിച്ചാൽ കൊത്താത്ത പാമ്പൊണ്ടോ? തന്തപ്പാമ്പിനെപ്പോലെ കണ്ണും മൂക്കുമ്പം കൊത്തും."

രാമനാമഠത്തിൽപിള്ളയെ തുടൎന്നു താനും രാജദ്രോഹത്തിനു ശക്തൻ തന്നെ എന്നു ചന്ത്രക്കാറൻ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യം യോഗീശ്വരനു വ്യാഖ്യാനം കൂടാതെ മനസ്സിലായി. ഗന്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സകല ദ്രവ്യങ്ങളെയും ഭേദനംചെയ്വാൻ സന്നദ്ധനായി മദംപാടോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന ഗജരാജനെപ്പോലെ സംരംഭമൂൎച്ഛിതനായ ചന്ത്രക്കാറനോടു്, തന്റെ ശാന്തവാദവും സാമോപദേശവും വിദേശീയഭാഷയും പ്രയോജകീഭവിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, അയാളെ ഒന്നു ശമിതഗൎവ്വനാക്കി സ്വപാൎശ്വസ്ഥനാക്കിക്കൊണ്ടു് അവിടംവിട്ടു വേഗത്തിൽ മടങ്ങുന്നതിനു് യോഗീശ്വരൻ ഉപായം നോക്കി. തന്റെ അന്തൎഗ്ഗതങ്ങളെ തനിക്കു സഹജമായുള്ള നാട്യവൈദഗ്ദ്ധ്യം കൊണ്ടു ഗോപനംചെയ്തും, സവിശേഷമായി ആശ്ചൎയ്യമന്ദഹാസത്തെ ചൊരിഞ്ഞും, പുറത്തേക്കുള്ള വാതൽപ്പടിയിൽ കയറിനിന്നു്, ചന്ത്രക്കാറന്റെ കഠാരിവഹിച്ചുള്ള ഹസ്തത്തെ സ്വഹസ്തത്തിൽനിന്നു മോചിച്ചു്, യോഗീശ്വരൻ, ഇങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചു:—
“തന്റെ വലിയ മാനഹതിക്കു നാം നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കും. തന്റെ അനന്തരവനെ വിട്ടുകൊടുപ്പാൻ നാം തന്നെ ഉപദേശിച്ചതു്. അതിന്റെ കാരണം കേൾക്കു. തന്റെ പുറപ്പാടിനെ തടുപ്പാൻ ഒരു വിഘ്നനിര ചുററിനില്പുണ്ടു്. കുമാരൻ തമ്പിജെൻട്രാളും വലിയൊരു പരിവാരവും ഇപ്പോഴും ഈ സ്ഥലം ചുററിയുണ്ടു്.”

ചന്ത്രു—“അഹഹഹ! എന്തരുസാമീ? ഞാൻ ഏച്ചും പെച്ചും കെട്ടവനെന്നൊ? അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ വച്ചൂടട്ടൊ തീ പെരുച്ചാഴിപ്പൊട്ടില്?”

യോഗി—“ഹെയ്! കാൎയ്യംകളിയല്ല—ഞാനിവിടെ ഉള്ളപ്പോൾ വലിയകൈ ഒന്നും പാടില്ല. പിന്നെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടി ആളെത്രയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു മൂന്നൂറോളം ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നു എനിക്കുതോന്നി. രാത്രിയായപ്പോൾ അതു ഇരട്ടിച്ചിരിക്കും. നമ്മുടെ ദേഹരക്ഷയ്ക്കു് മഹാരാജാവിങ്ങനെ പ്രസാദിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഉപചാരത്തെ നാം അനാദരിക്കേ? തനിക്കും അവിടന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഒരു വലിയ അഭിമാനമല്ലേ?”

ചന്ത്രു—“അമ്പിച്ചിയൊ! കശാല് കശാല്—ഇത്ര നോട്ടത്തിനും മൎയ്യാദയ്ക്കും അവിടെ ആൺപെറന്നവനാര്?—”

യോഗി—“അരുതരുത്! അവസ്ഥയായി സംസാരിക്കൂ. മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കാലമല്ലിത്. അക്കാലത്തു് ആ സിംഹത്തെമാത്രം ഭയന്നാൽമതിയായിരുന്നു. രാമവൎമ്മമഹാരാജാവും പ്രജാവൎഗ്ഗവും ഒരു ശരീരമാണ്. അതിനാൽ അവിടത്തെയും, അവരെയും പേടിക്കണം. നിങ്ങൾ ചില മഹാനുഭാവന്മാർ മാത്രം അവിടത്തെ ആഭിചാരശക്തിയെ നീക്കാൻ നോക്കുന്നു. വിടുവാക്കുകൾകൊണ്ടു് അങ്ങനെയുള്ള ശ്രമത്തിന് അപകടമുണ്ടാക്കരുതു്. ഈ സംഗതികളെല്ലാം സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞിട്ടാണ് തടസ്ഥംകൂടാതെ അനന്തരവനെ കൂട്ടിഅയപ്പാൻ ഞാൻ ഗുണദോഷിച്ചതു്. നമുക്ക് ഇനി എല്ലാം നല്ലതിന്മണ്ണം ആലോചിച്ചു നടത്തണം. ചുററുമിട്ടിരിക്കുന്ന കാവൽ അവിടെ കിടക്കട്ടെ. അറിഞ്ഞ ഭാവംപോലും നടിക്കണ്ട. നമുക്കു വേറെകാൎയ്യങ്ങൾ വലുതായി പലതുമുണ്ടല്ലൊ.”

ചന്ത്രക്കാറനും മന്ദബുദ്ധിയായിരുന്നില്ല. യോഗീശ്വരന്റെ യുക്തിവാദം അയാൾക്കു നല്ലതിന്മണ്ണം ബോധ്യമാവുകയാൽ ഇങ്ങനെ യോഗീശ്വരന്റെ സാമൎത്ഥ്യത്തെ കൊണ്ടാടി:—“സാമികള് കൊമ്പിച്ച അരശതന്നെ. തമ്പുരാന്റെ എടതിരിക്ക് സാമീടെ മറുതിരി—അയ്യമ്പാ!” ഗ്രാമ്യപദങ്ങളെക്കൊണ്ടെങ്കിലും, ഇങ്ങനെതന്നെ സംഭാവനംചെയ്തുകൊണ്ട്, ചന്ത്രക്കാറൻ അയാളുടെ ദേഷ്യപ്പുറപ്പാടിനെ ഉപസംഹരിച്ചപ്പോൾ, ഇനി ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ താമസിച്ചുകൂടെന്നു യോഗീശ്വരൻ നിശ്ചയിച്ചു. വങ്കനെങ്കിലും മഹാകുബേരനും, മഹാസ്ഥനും, അപരിമിത ജനസ്വാധീനമുള്ളവനും ആയ ഇയാളെ തന്റെ പാൎശ്വത്തിൽ അചഞ്ചല്യമായ വല്ലപാശവും കൊണ്ടു ബന്ധിച്ച് സ്വവ്രതത്തിന്റെ ഉദ്യാപനത്തിന് പ്രയോജ്യമാക്കണമെന്നു ചിന്തിച്ച്, ഉപക്രമണികയായി ഇങ്ങനെതുടങ്ങി:—“എന്റെ കോപ്പെന്തുനിസ്സാരം! ദേശാന്തരിയായി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരവധൂതൻ. എന്റെകൂടി പരികൎമ്മിവേഷത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ധനികന്റെ തേവാരത്തെ ഞാൻ നടത്തുന്നു. നമുക്കു കുലവുമില്ല, ബലവുമില്ല, ധനവുമില്ല—ബ്രഹ്മമെന്നൊരാധാരം മാത്രമേയുള്ളു.”

ചന്ത്രു—“സാമി ഇങ്ങനെ തന്നെത്താൻ ധൂഷിക്കരുതു്. ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളും പഞ്ചവേദങ്ങളും പഠിച്ചു്, കടലുഴക്കറുത്ത പുണ്യവാളൻ! സാമിക്കാരുമില്ലെങ്കിൽ ചന്ത്രക്കാറനൊണ്ടു്.”

യോഗി—(സന്തോഷത്തോടുകൂടി) “ചന്ത്രക്കാറന് ഉറക്കം വന്നില്ലെങ്കിൽ കുറച്ചു പറവാനുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു മോതിരം വിററു എന്നും, അതിനെപ്പററി ചില കൃതികൾ നടക്കുന്നു എന്നും, കേട്ടില്ലെ?”

ചന്ത്രു—“ആ ഉമ്മിണിഗ്ഗുവം എന്തോ ഒന്നൊക്കെ ഇവിടെ ഒഴറി. ഞാൻ വകവച്ചില്ല. മമ്മട്ടികൊണ്ടുപെഴയ്ക്കുണവനു് വമ്പുളപ്പാനിരുന്നാലു് അറിയളവിനു കുറവുവരും.”

യോഗി—“ശരിതന്നെ. മോതിരം കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ വകഎന്നു്—(വളരെ ആലോചനയോടുകൂടി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നോക്കിക്കൊണ്ടു്)—രാജകുമാരനോ—ഉമ്മിണിയോ—ആരോ—എന്നോടു പറഞ്ഞു. ചന്ത്രക്കാറനെ വല്ലവിധവും സംബന്ധിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചു് ഞാനും ചില അന്വേഷണങ്ങൾ ചെയ്തു. അടുത്തുവരൂ പറയട്ടെ.” (ചന്ത്രക്കാറൻ യോഗീശ്വരന്റെ അടുത്തണഞ്ഞു് എന്താണു വരാൻ പോകുന്നതെന്നുള്ള സംഭ്രമത്തോടുകൂടിനിന്നു.) “മോതിരം വിററതു് അനന്തരവൻ കുട്ടിയാണു്.”

ചന്ത്രു—(തലയിൽ തച്ചുകൊണ്ടു് അമർത്തിയ അട്ടഹാസമായി) “ഉള്ളതൊ സാമി? എങ്കിൽ ചതിച്ചല്ലൊ മാവാവി!”

യോഗി—“അതുകൊണ്ടു ചന്ത്രക്കാറന്റെ കൈവശത്തുനിന്നും ആ മോതിരം പുറത്തിറങ്ങിയതെന്നു തോന്നി, അന്വേഷണത്തെ നിറുത്തി”

ചന്ത്രു—(മനഃപാടവം അസ്തമിച്ചു്) “ധാമദ്രോവികള്, ഇത്രത്തോളമാക്കിയോ അവനെ? എന്റെ കുഞ്ഞിനെ അരുംചാക്കിനു കൊടുത്തു സാമീ! ആ ശനിപിടിച്ചകൂട്ടം—”

യോഗി—“ആ പടിരെ പറഞ്ഞൊതുക്കി മഹാരാജാവിനുണ്ടായിരുന്ന സംശയങ്ങളെ തീരുമാനം നീക്കി. ഇപ്പോൾ ആ കുപ്പാടെ വന്നുകൂടിരിക്കുന്നതു് മോതിരം വാങ്ങിയആളേ, അതു

വിററആൾ കൊന്നു എന്നാണ്. അപ്പോൾ കാൎയ്യം എങ്ങിനെ തിരിയുമെന്നു ചന്ത്രക്കാരൻതന്നെ ആലോചിക്കു"

ഈ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്ന് സംഗതികളുടെ സ്ഥിതിയും സംഭാവ്യമായുള്ള ഗതിയും മനസ്സിലാവുകയാൽ "എന്റെസാമീ!" എന്നു ചന്ത്രക്കാരന്റെ നാവിൽനിന്ന് അയാൾ അറിയാതൊരു സംബോധന പുറപ്പെട്ട്, ആ മാളികയിൽ എത്രയും അത്യന്താൎത്തനാദത്തിൽ മുഴങ്ങി, യോഗീശ്വരനെയും ഒന്നു കലുക്കി. "എന്റെ പൊന്നു ഗുരുപാദരെ! ചതിച്ചുകളഞ്ഞല്ലൊ ആ നീലികള്! നാലും മൂന്നും തെരിയാത്ത എന്റെ പിള്ളയെ ഇടിച്ചുപിഴിഞ്ഞ് അവിടത്തെ കാലന്മാര് എന്തെല്ലാം ചൊല്ലിക്കുമൊ!" (ശ്വാസംമുട്ടോടുകൂടി) "ഹെ്യി സ്വാമീകാൎയ്യം! എന്റെ അരുമച്ചെറുക്കനെ കൊലസ്സു തള്ളിയ മാവാവികളെ—ഹിപ്പം കൊന്നു—കഴിച്ചുമൂടീട്—നേരം വെളുക്കണെതുപിന്നെ-"

ചന്ത്രക്കാരന്റെ ഭയാനകത്വത്തെ യോഗീശ്വരൻ അഭിനന്ദിച്ചു. തന്റെ അസ്ത്രം സൂക്ഷ്മമായി ലക്ഷ്യഭേദനം ചെയ്തു എന്ന് അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, 'മഹാപാപികൾ' എന്നു അവശംസിക്കപ്പെട്ട ആളുകൾ താൻ അന്നുകണ്ട മഹാമനസ്വിനിയായ വൃദ്ധയും കനകകോമളാംഗിയായ കന്യകയും ആയിരിക്കാമെന്നു സംശയിച്ച്, ഇങ്ങനെ ചോദ്യംചെയ്തു:—"അനന്തരവന്റെ അപകടം വല്ലാത്ത ദുൎഘടം തന്നെ. എന്നാൽ ആരാണയാളെ വഞ്ചന ചെയ്തത്? അവരെ കൊല്ലുന്നതെന്തിന്? മഹാപാപികളെന്നു പറഞ്ഞത് ആരെക്കുറിച്ചാണ്?"

ചന്ത്ര—"സാമീടെ തിരുമുമ്പില് ഇന്ന് ആടാനം കൊഞ്ചാനം വന്നില്ലയൊ? ആ തെരുവാടിക്കൂട്ടംതന്നെ" (അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രദ്വാരി അശ്രുജലദ്രവംകൊണ്ട് അല്പംകൂടി തിളങ്ങി.) "മായവും മന്ത്രവുംകൊണ്ട് തെക്കുവടക്കു തിരിയാക്കുന്തിനെ, തെന്തനമാടി, കൊലസ്സും കൊടുത്ത കാക്കക്കൊറക്കോലം! പെണ്ണു-പേപ്പിറഞ്ചനു വച്ചാല്, കരുംകാഞ്ഞിരക്കുരു. തൊലിതെളിച്ചുംകണ്ട് സാമി കലങ്ങല്ലെ. ആ കൂട്ടത്തിനെ വെച്ചു

ല്ലാതെയൊ? തൊറകേററാതെ, പടിഞ്ഞാറെക്കടപ്പുറത്ത് പൂതമൺഅടിയിച്, ഒരം രാകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂടി, കല്ലിയും നടണം."

അശ്രുക്കൾകൊണ്ടു മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നഹരിപഞ്ചാനനൻെറ ഇന്ദ്രനീലനേത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് രാമയ്യൻെറ നേൎക്ക പുറപ്പെട്ടതായി കേശവപിള്ള ശങ്കിച്ചതുപോലുള്ളതിലും തീക്ഷ്ണമായ ചില ജ്വാലാരശ്മികൾ ചന്ത്രക്കാറൻെറ നേൎക്ക പുറപ്പെട്ടു. ആ ക്രൂരമന്ത്രരാക്ഷസൻെറ വദനത്തിൽനിന്ന് "തുറകേററാതെ" എന്നുള്ള പദം പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ, യോഗീശ്വരൻെറ ദന്തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അധരത്തെ ക്രൂരമായി ദംശനംചെയ്തു. മസ്തകധ്വംസനത്തിന യുക്തനായ കലഭാനയെ കണ്ട കേസരിയെപ്പോലെ താൻ ഇരുന്നിരുന്ന പീഠത്തിൽനിന്ന്, ഹരിപഞ്ചാനനൻ താഴത്തുചാടി, ലാംഗ്ലലപിഞ്ജരത്തെ ച്ചുഴററുന്നതിന പകരം മുഷ്ടികൾ ചുരുട്ടി ഞെരിച്ചുകൊണ്ട്, ആ മുറിയിൽ ക്രാന്തിവൃത്തഭ്രമണം ചെയ്യുംവണ്ണം ദ്രുതസഞ്ചാരണംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കറച്ചുനേരം നടന്ന് കോപം ശമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, ചന്ത്രക്കാറൻെറ മുഖത്തോടടുത്തു ചെന്ന് അയാളെ ലോമകൂപംപ്രതി ദൃഷ്ടിസൂചികൾ കൊണ്ടു ക്ഷതംചെയ്തു. അനന്തരം അയാൾ ഉദ്യോഗിക്കുന്ന വധത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ അപഹസനംചെയ്തു. "രാജവധം കഴിഞ്ഞ് സ്ത്രീവധത്തിന ആലോചനയായൊ? അടുത്ത കൈ ഗുരുവധമായിരിക്കാം. എല്ലാം കഴിയട്ടെ. അപ്പോൾ രാജസ്ഥാനത്തിന പരശുരാമനെപ്പോലെ രക്തതീൎത്ഥസ്നാനംകഴിച്ച് ഒരുങ്ങാം."

തന്നാൽ സങ്കല്പിതമായുള്ള നാടകത്തിൻെറ പരിണാമത്തെ യോഗീശ്വരൻ ഇങ്ങനെ സ്തുതിനിന്ദനം ചെയ്തപ്പോൾ നിധിദൎശനം ചെയ്യിക്കാൻ ശക്തനായ ഗുരുവിൽനിന്ന ശാപമേററുവെങ്കിൽ, നിധിയും നാടകപരിണാമവും നഷ്ടമാകുമല്ലൊ എന്ന ചന്ത്രക്കാരൻ ഒന്ന സന്ദേഹിച്ചു. എന്തെങ്കിലും പരശുരാമബ്രഹ്മൎഷിയുടെ ജ്യോതിസ്സോടുകൂടി നിൽക്കുന്ന യോഗീശ്വരനോട്, അനുസരണഭാവത്തെ കൈക്കൊള്ളുകയാണ ഉത്തമമെന്ന നിശ്ചയിച്ച്, "സ്വാമീടെ മനംപോലല്ലാണ്ട് എനിക്കെന്തൊന്നേ? പെണ്ണുങ്ങള് അവിടെ കെടക്കട്ട് എന്ന കല്പനയെങ്കിൽ, അവർ പൊലരട്ടെ. തുറന്നുടാൻ കല്പിച്ചാൽ പറന്നുടാനം അടിയൻ ആപ്പുതന്നെ. അവരെ ആവിശാരമാണ്

എന്റെ കുഞ്ഞിനെ മയക്കി കുഴക്കിന്ന ഏരായാക്കണമെന്നുമാത്രം സ്വാമിയും കരുതണം.”

ചന്ത്രക്കാരന്റെ സ്വരം ഇങ്ങനെ താഴ്ന്ന് വിനയസമ്മതി ഉണ്ടായി എങ്കിലും, അയാളുടെ കരങ്ങളെ സ്വാര്‍ത്ഥാംഗഭയമാകുന്ന പാശംകൊണ്ടു സുസ്ഥിരമായി ബന്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ സാധുക്കൾക്കു നിരന്തരപീഡനത്തെ ആ ധര്‍മ്മവിമുഖൻ ചെയ്യുമെന്നു ശങ്കിച്ച്, യോഗീശ്വരൻ ബുദ്ധിപൂര്‍വമായുള്ള ഒരു അഭിപ്രായത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചു:—“മഹാനുഭാവ! തന്റെ കുടുംബമാഹാത്മ്യം എനിക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. അനന്തരവൻ ബ്രഹ്മഹത്യചെയ്തതിനെ അമ്മാവൻ സ്ത്രീവധംകൊണ്ടു പൂര്‍ത്തിയാക്കുന്നു. ഈ ക്രിയകൾ മഹത്തായ ഈ മാളികയ്ക്കും ഭവനത്തിനും ആചന്ദ്രതാരം യശസ്സുണ്ടാക്കും. ഏതുവിധമുള്ള യശസ്സെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ, ബ്രാഹ്മണന്റെ മരണംകൊണ്ട് മോതിരം വിറ്റയാൾ അമ്മാവനല്ലെന്നു തെളിയിപ്പാനുള്ള ഏകസാക്ഷി കിടാസ്സാക്ഷിയായി. ‘മഹാപാപികൾ’ എന്നു താൻ പറഞ്ഞ പെണ്ണുങ്ങൾ മരിച്ചാൽ അതുഎവിടന്നു പുറത്തിറങ്ങി എന്നുള്ളതിലേക്കു തനിക്കു ഹാജരാക്കാവുന്ന സാക്ഷികളും മറയും. അപ്പോൾ കൊലയ്ക്കു ശേഷകാരനും, രാജദ്രോഹശ്രമത്തിനു കാരണവനും രാജസമ്മാനം നിശ്ചയം. ഇതു നന്നേ വിചാരിക്കൂ.”

വൃദ്ധയും ദൌഹിത്രിയും തനിക്കു അനുകൂലസാക്ഷികളാകയാൽ അവരെ ശിക്ഷിക്കയൊ വിപരീതപ്പെടുത്തുകയൊ ചെയ്തുകൂടെന്നും ചന്ത്രക്കാരനു മനസ്സിലായി. യോഗീശ്വരന്റെ ബുദ്ധിയെയും, തന്റെ നേര്‍ക്കുള്ള കരുണയെയും, അയാൾ എത്രയും വിനീതിയോടെ അഭിനന്ദിച്ച്, തന്റെ മതിഭ്രമംകൊണ്ടു കാണിച്ച നിസ്സീമമായ ഗര്‍വത്തിനും, വദിച്ച ധിക്കൃതികൾക്കും, ആലോചിച്ച ദുഷ്ടതകൾക്കും, ക്ഷമായാചനം ചെയ്കയും ചെയ്തു. മാമാവെങ്കിടന്റെ കൌശലംകൂടാതെ, സന്ദര്‍ഭവശാൽ ബാലിസുഗ്രീവന്മാരായിത്തിരിഞ്ഞ് ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിനു കോപ്പിടാൻ ഭാവിച്ച ആ ഭിന്നപ്രകൃതശക്തികൾ, ഇതിന്റെ ശേഷം നടന്ന സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ഏകമതന്മാരായി, അവർ തമ്മിൽ പൂര്‍വസ്ഥിതിയിലും ഊര്‍ജ്ജിതമായ സഖ്യസംഘടനയും നടന്നു.

അദ്ധ്രാത്രികഴിഞ്ഞു. ചിലമ്പിനേത്തുള്ള ജനസംഘവും ഗാഢമായ നിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർനിവാസികളായ പ്രജാലക്ഷങ്ങളുടെ ഹൃദയസിംഹാസനത്തിൽ ധൎമ്മനിരതനായി എഴുന്നരുളി, ശ്രീപത്മനാഭപ്രിയയായ രാജ്യലക്ഷ്മിയെ പരിചരണം ചെയ്യുന്ന രാമവൎമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സ്ഥാനഭ്രംശവും ലോകൈകശേഖരപ്പെരുമാളായ ചിലമ്പിനേത്തു കാളിയൂടയാൻപിള്ളയുടെ കിരീടധാരണയജ്ഞകൎമ്മം അവഭൃഥസ്നാനപൎയ്യന്തവും ഹരിപഞ്ചാനനസിദ്ധന്റെ പേശലവാഗ്ദാനങ്ങൾകൊണ്ടും ചന്ത്രക്കാരമൂൎത്തിയുടെ മൂഢമനോരാജ്യങ്ങൾകൊണ്ടും ആലോചിച്ചുംകഴിഞ്ഞു. അത്യാവശ്യം ഗോപനം ചെയ്യേണ്ടതായ അവരവരുടെ അഭിമതങ്ങളെ മറച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടുപേരുടേയും ഹൃദയങ്ങളെ തുറന്നും, സങ്കോചവിഹീനമായും, നിൎബാധമായും, രാജദ്രോഹാലോചനകൾ യഥേഷ്ടം അവർ പരിപൂൎത്തിയാക്കി. ഏതു് അല്പബുദ്ധിക്കും അതിമഹത്തെന്നും നിഷ്പ്രയാസം അനുഷ്ഠേയമെന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുമാറുള്ള ഒരു കാൎയ്യപരിപാടിയെ, ദക്ഷിണഭാരതഖണ്ഡത്തെ അക്കാലത്തു വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായ ഒരു നാമമന്ത്രത്തിന്റെ പലഘട്ടത്തിലുമുണ്ടായ ഉരുക്കഴികളോടുകൂടി, യോഗീശ്വരൻ ചന്ത്രക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ സമൎപ്പിച്ചു. ഉമിണിപ്പിള്ളയാൽ തന്റെ കൎണ്ണങ്ങളിൽ തിരുവോണസംഭാവനകളുടെ സ്വീകരണസന്ദൎഭത്തിൽ മന്ത്രിക്കപ്പെട്ട രഹസ്യം പരമാൎത്ഥംതന്നെ എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു്, പരിപാടി അനുസരിച്ചുള്ള കാൎയ്യങ്ങളുടെനിൎവ്വഹണത്തിന് കഴിയുന്ന ജനസഹായവും, വേണ്ടധനം വെക്കപ്പുറവച്ചു കിലുകിലാരവത്തോടുകൂടിത്തന്നെ അളന്നു തട്ടിച്ചിലവും ചെയ്യാൻ ചന്ത്രക്കാരൻ ഒരുമ്പെട്ടു. ചന്ത്രക്കാരൻ യോഗീശ്വരനെ വന്ദിച്ചും യോഗീശ്വരൻ ചന്ത്രക്കാരനെ അനുഗ്രഹിച്ചും, ആ മനോഹരമായുള്ള ശാലയ്ക്കകത്ത് ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രതിജ്ഞകൾ കഴിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ, യോഗീശ്വരൻ അഷ്ടഗ്രഹപ്രധാനികളുടെ വീൎയ്യോഗ്രതാസഞ്ചയങ്ങൾ ഏകീഭവിച്ചും മൂൎത്തീകരിച്ചും ആ സ്ഥലത്തു അവതീൎണ്ണനായതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഹീനവൃത്തനായ ചന്ത്രക്കാരനും ആ പ്ലവങ്ഗത്തിന്റെ ദൌഷ്ട്യം അഗ്നിസ്ഫുടസംശുദ്ധികൊണ്ടു് വൎദ്ധിതശക്തിയോടു അവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്നപോലെയും കാണപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ പ്രതിക്രിയേച്ഛുക്കളും, രാജദ്രോഹോന്മുഖമായ-

സംസ്കരണം ചെയ്യപ്പെടാന്നിട്ടില്ലവരുമായ ആ രണ്ടു ശക്തികളുടെയും അദ്ധ്രാത്രിയിലെ സമ്മേളനമുഹൂൎത്തത്തിൽ, ആമുറിയിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും ഒരു ഭയാനകത്വം പ്രസരിച്ചു. ആ രണ്ടംഗങ്ങൾക്കും തന്നെ അവരുടെ ആ നിലയിലുള്ള സംഗമത്തിന്റെ നിസൎഗ്ഗമാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു മഹത്തായ അഭിമാനം സഞ്ജാതമായി. തന്നാൽപ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കപ്പെടുന്ന എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരെന്ന മഹാവീരസമിതിയുടെ ഗൂഢസഭായോഗങ്ങളിൽ, പുഷ്പദീപസുവൎണ്ണങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യത്തോടുകൂടി, അതുകളിലെ അംഗങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധന്മാരായിത്തീരുമാറുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ അന്നത്തെ സഖ്യവും ഈ അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് സുസ്ഥിരീകൃതമാകണമെന്ന് ചന്ത്രക്കാറൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. രോമാഞ്ചസമന്വിതം യോഗീശ്വരൻ ആ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഏകഗൎജ്ജനം കൊണ്ടു് പ്രതിജ്ഞാസാമഗ്രികളെല്ലാം ക്ഷണമാത്രത്തിൽ സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടു. ചന്ത്രക്കാറൻ സത്യവാചകം ചൊല്ലി തന്റെ ഭാഗം ക്രിയയെ പരിപൂൎത്തിയാക്കി. സകലജഗദ്രക്ഷാശക്തി പ്രപഞ്ചമണ്ഡലത്തെ ശശാങ്കകരമാൎഗ്ഗമായി മൃദുസ്പൎശംചെയ്തനുഗ്രഹിക്കുന്ന ആ മംഗലമുഹൂൎത്തത്തെ, രാജദ്രോഹവിഷയവും രാജ്യരക്ഷാവിഘാതകവുമായ നിഷ്കൃതിചിന്തകൾകൊണ്ട് ദുൎമ്മുഹൂൎത്തമാക്കിച്ചെയ്തും, സ്വയംവ്രതമായുള്ള യോഗസന്ന്യസ്തമുദ്രകളെ വ്യഭിചരിപ്പിച്ചും, ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ വലതുകരത്തെ നീട്ടി ഉൾക്കടവീൎയ്യത്തോടുകൂടി ദീപത്തിന്റെ മുകളിൽ മാംസംകരിയെപ്പിടിച്ച്, സത്യവാചകത്തെ ഉച്ചരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. മായകൊണ്ടെന്നപോലെ മൂന്നാമതായ ഒരാൾ അകത്തു പ്രവേശിച്ച് വിളക്കണച്ചു. ഈ ക്രിയ മഹത്സത്യങ്ങൾക്ക് പ്രവൃദ്ധസാന്നിദ്ധ്യത്തെ നൽകുമെന്നുള്ള ചിന്തയോടുകൂടി, ഹരിപഞ്ചാനനൻ സത്യക്രിയയെ ആ പ്രതിബന്ധത്തിനിടയിലും, നിൎവഹിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ഉണ്ടായ ഒരാജ്ഞകൊണ്ട് ആ പ്രതിജ്ഞ നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ ഇങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷനായ പുരുഷൻ രൂപവും സ്വരവും കൊണ്ട് വൃദ്ധസിദ്ധനെന്നു ഊഹ്യനായിരുന്നുവെങ്കിലും, താൻ കുറച്ചുമുമ്പു കണ്ടിട്ടുള്ള വാൎദ്ധക്യം അപ്പോഴത്തെ രൂപത്തിലൊ സ്വരത്തിലൊ ചന്ത്രക്കാരന കാണപ്പെട്ടില്ല.

അല്പനേരംകൊണ്ട് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മടക്കയാത്രയ്ക്കു വൃദ്ധസിദ്ധൻ വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. പുറകേ പുറപ്പെടുന്നതിന്നു ചന്ത്രക്കാറനും ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. ഇതിനുള്ളം, ഈ അഭീഷ്ടപ്രാൎത്ഥകന്മാരിൽ, മീനാക്ഷി എന്ന കന്യകയേയും, നിധിയും, രാജ്യാധികാരവും കിട്ടുന്നതിലേയ്ക്കു ഹരിപഞ്ചാനനാനുകൂല്യമുണ്ടാകണമെന്ന് ചന്ത്രക്കാറനുണ്ടായിരുന്ന അഭിലാഷങ്ങളിൽ, ഒടുവിലത്തേതുമാത്രം അയാൾക്കും, യോഗീശ്വരന്റെ യാത്രോദ്ദേശ്യങ്ങളായ, ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ഹൃദയതസ്കരിണി ആരെന്നറിക താൻ സംശയിക്കുന്ന തരുണിയാണെങ്കിൽ ചന്ത്രക്കാറനാദി ഖലന്മാരുടെ ബാധകൂടാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്ക, ചന്ത്രക്കാരന്റെ പുരുഷധനസഹായങ്ങളെ സ്വാധീനമാക്കുക, എന്നീ മൂന്നും ഒന്നൊഴിയാതെ യോഗീശ്വരനും സാധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൧൧.

"എന്നുടെ മനക്കാമ്പിലിരിക്കുന്നോരഭിലാഷം
നിനയ്ക്കുമ്പോൾ നിനക്കതു ഫലിപ്പിപ്പാനെളുപ്പം"

ചിലമ്പിനേത്തു സൌധത്തിലെ ഉന്മന്ത്രണങ്ങൾ മഹാരാജാവിന്റെ നിദ്രാസുഖത്തിന് ഒരു ദുസ്സ്വപ്നലാഞ്ഛനംകൊണ്ടെങ്കിലും ഭംഗമുണ്ടാക്കിയില്ല. അതുകളൊഴിച്ച് അവിടെയുണ്ടായ രാമായണഘോഷത്തിലും മന്ത്രക്കൂടത്തെ അരിപ്പരംഗത്തിലും ചന്ത്രക്കാറൻ പ്രകടിപ്പിച്ച നവരസാതീതമായുള്ള അഭിനയവിശേഷങ്ങളും രാമന്റെ ഉദയഭാസ്സും ഉച്ചദീപ്തിയും അസ്തമവും, മഹാരാജാവ് ഉടനടൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ സങ്കീർത്തനക്കാരാൽ പള്ളിയുണർത്തപ്പെട്ട് തിരുമുഖംവിളക്കാനിരുന്നപ്പോൾ, മഹാരാജാവ് ഒരു പ്രഭാതവിനോദമായി സേവകജനങ്ങളോടു ലോകവാർത്താന്വേഷണം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഒരു വൈതാളികവിദൂഷകൻ, രാമാവെങ്കിടൻ ബുഭുക്ഷാതിക്രമത്താൽ അനേകക്ഷേത്രതീർത്ഥാടനം ചെയ്തു മടങ്ങി കാലഭൈരവാരാധനയ്ക്കു ദീക്ഷകൊള്ളുന്ന കഥാരസത്തെ വക്താവിന്റെ മനോധർമ്മമാകുന്ന കല്ക്കണ്ടത്തരിമേമ്പൊടികൊണ്ടു മധുരമാക്കി മഹാരാജാവിന്റെ ആസ്വാദനത്തിനായി പകർന്നു. ഈ കഥയിലെ ആപൽസ്കന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മവരികയാൽ, ആ ബ്രാഹ്മണൻ തിരുവനന്തപുരത്തു എത്തുമ്പോഴേക്ക തന്നെ അയാൾക്കുണ്ടായ മൂർച്ഛ നല്ലതിന്നുള്ളതും നീങ്ങി ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ ഒരു സദ്യക്കൂടിയും ഉണ്ണാൻ തക്കവണ്ണം സുഖപ്പെട്ടിരുന്നതായി അവിടന്ന് ധരിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും, അയാളെ ഒന്നു കാണുന്നതിനായി, അന്നുദയത്തിലെ വ്യായാമസഞ്ചാരത്തെ ഫലഹാരപ്രലക്ഷ്യമാക്കി ച്ചെയ്യാൻ, അവിടത്തെ കൃപാർദ്രത പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. കേശവപിള്ളയുമായി കണ്ഠകഠിനമായ കണ്ഠസമരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന രാമാവെങ്കിടൻ, മഹാരാജാവിന്റെ ആഗമനദർശനത്തിൽ ചുടുവെള്ളത്തിൽവീണ പൂച്ചയെപ്പോലെ വേദനപ്പെട്ടു കടഞ്ഞും, സംഭ്രമിച്ചും, പുറത്തു ചാടി, ഉദയനാളത്തെക്കാളും അഗാധമായ ഒരു സഞ്ചി

കയിൽനിന്ന് ഉൽഗളിതമായ ഭക്തിയോടുകൂടി അഭിവാദനം ചെയ്തും, നാഭിയുടെ നിരപ്പിൽ നാസികാഗ്രം എത്തുംപടി കായത്തെ കുനിച്ചു വാപൊത്തി സവിനയം ബദ്ധശ്രദ്ധനായും, രാജകല്പനാപ്രതീക്ഷകനായി നിന്നു. ഇതിനിടയിൽ ബന്ധനം ചെയ്വാൻ തരപ്പെടാത്ത കേശം ഇരുപാടും ചിതറിവീണു, ക്ഷോഭകലുഷമായുള്ള അയാളുടെ മുഖത്തിന് ആ നിലയിലുണ്ടായ ഹനൂമച്ഛായയെ സവിശേഷം പുഷ്ടീകരിച്ചു. തന്റെ ക്ലുപ്തപ്രകാരമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു മാത്രം തിരുമുമ്പിൽ പരിചരിച്ചിട്ടുള്ള മാമൻ,.അനേകം ധാന്യാദിപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ധൂളികൾ കൊണ്ട് കളമെഴുതപ്പെട്ട ശരീരത്തോടും, താംബൂലചർവ്വണത്താൽ നിണമൊഴുകുന്ന വായോടും, വണ്ടിവൃത്തത്തിന്റെ ദൈർഘ്യത്തെ സൂക്ഷ്മമാനം മാത്രം ചെയ്യുന്ന തോർത്തുമുണ്ടോടും, തിരുമുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, മഹാരാജാവ് അയാളുടെ രോഗബാധ മുഴുവൻനീങ്ങി എന്ന് ആശ്വസിച്ചു. കേശവപിള്ള കേൾക്കെ കുശലഭാഷണം നടത്തേണ്ടെന്നു ചിന്തിച്ച്, മാമൻകൂടി അനുഗമിപ്പാൻ ആംഗ്യത്താൽ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട്, പലഹാരപ്പുരവാതുക്കൽ നിന്നും നടതുടങ്ങി. പുറകേ എത്തുന്നതിനിടയിൽ മാമൻ ഏറക്കുറെ കുഴങ്ങി, തന്റെ കൃതജ്ഞതയെ അറിയിച്ചു തുടങ്ങി:—തിരുവുള്ളത്താലെ നേരെതാക്ക് പെരിയ മഹാനുഗ്രഹമുണ്ടാച്ച്. എന്നെന്നും ഏഴവർഗത്തെ ഇപ്പടിയേ കാപ്പാത്തി, ഭജധരാക— ജയധീരരാക—ധ്രുവ—പൃഥുചക്രവർത്തിയാട്ടം ദീർഘായുഷ്മാനാക—"

മഹാ—"വല്ലടത്തുനിന്നും കിട്ടിന്ന അഷ്ടിക്ക് ഇവിടെയാണോ അനുഗ്രഹം?"

മാമ—(പ്രാചീന ഭാരതചക്രവർത്തികളുടെ നാമത്തെ തെറ്റി ഉച്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിച്ചുണ്ടായ പരിഭ്രമത്തിനിടയിൽ) "എന്തപ്പയൽ തന്താലും അനുഗ്രഹദശാംശം—അല്ലൈ, മുച്ചൂടും താൻ—സ്വാമിപ്രഭാവത്തുക്കതാനെ. ഉടമയിലെകൊണ്ടും ഏത്തവും, ശിന്നവാക്ക്—"

തന്റെ അനുകമ്പാജന്യമായ ഒരു ക്രിയയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശംസകൾ കേൾക്കുന്നതിലുള്ള വൈമുഖ്യത്താലും മാമനു വിശേഷിച്ചൊരു സുഖക്കേടുമില്ലെന്നു തൃപ്തിപ്പെട്ടതിനാലും, മഹാ

രാജാവു് അയാളുടെ സ്തോത്രങ്ങളെ തടഞ്ഞു. വലിയ അപകടമൊന്നുമുണ്ടാകാതെ ചിലമ്പിനേത്തു നിന്നു് ഇയാൾ പോന്നതു തന്റെ പ്രാർത്ഥനാവൈഭവംകൊണ്ടു തന്നെയെന്നു് ആശംസിച്ചു്, പലഹാരപ്പുരസൂക്ഷിക്കുന്നതാരാണെന്നു മാത്രം മഹാരാജാവു് ചോദിച്ചു. മാമൻ, തന്റെ യാത്രയുടെ പ്രേഷകൻ ആരെന്നു പറയേണ്ടിവരുമെന്നു ശങ്കിച്ചും, ഏകാക്ഷരോച്ചാരണംകൊണ്ടു തിരിച്ചറിയപ്പെടാൻ വേണ്ട പ്രസിദ്ധി തന്റെ പൂജാപുരുഷനാണെന്നു വിചാരിച്ചും, "കേ" എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു നിറുത്തി.

മഹാ—"ആരാണു്, കേളരൊ?"

മാമ—"നമ്മ—ത്രപ്പാദ—കേശ—"

മഹാ—"ഓഹോ! കേശവപുരത്തു കുറുപ്പാണല്ലേ?"

മാമ—"സ്വാമീ അവരല്ലേ. അന്ത, കേശവൻകുഞ്ഞ്—"

മഹാ—"അല്ലാ—അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരിക താൻകഴിച്ചോ? കൊലശ്ശിക്ഷ കൊട്ടാരത്തിൽ പാർപ്പും പലഹാരപ്പുരയിൽ ഭക്ഷണവും. ഇതു പരിഷ്കരിച്ചോന്യായത്തിന്റെ ഗതി!!"

മാമ—(ദ്രുതതാളം ചവിട്ടിക്കൊണ്ടു്) "അന്ത പരമദ്രോഹി അന്നു്, സ്വാമീ—നമ്മ നീട്ടെഴുത്തു, ത്രപ്പാദത്തുടെ കേശവപിള്ളെ"

മഹാരാജാവു്, "അതെ-വാസ്തുവാണെങ്കിൽ താൻ താളംതെറിക്കും" എന്നുമാത്രം അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നു ഗമിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെനാമത്തെ കേട്ടയുടനെ, തന്റെ താളവിഷയത്തിലുള്ള അഗാന്ധർവതയെ പുച്ഛിക്കമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കളഞ്ഞതു്, മഹാരാജാവിനു കേശവപിള്ളയോടുള്ള തിരുവുള്ളപ്പൂർത്തികൊണ്ടാണെന്നു മാമൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. പരിഭ്രമനാട്യോപായത്താൽ ജീവരക്ഷയടഞ്ഞു എന്നുള്ള ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി, മാമൻ തന്റെ മുറിയിലേക്കു തിരിച്ചുചെന്നു്, മഹാരാജാവുമായുണ്ടായ സംഭാഷണത്തെ വേണ്ട ക്ഷുദ്രവ്യാജങ്ങൾചേർത്തു ചമൽക്കരിച്ചു് ആ യുവാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. "അടെ അപ്പൻ! എന്നെല്ലാം കേട്ടീർ? ഒറവെയും സംഗതിയും

വെയ്ത്തു്, 'ഹരിഃ മുതൽക്ക ശുഭമസ്തു' പൎയ്യന്തം ശൊല്ലട്ടേൻ. മാമൻ കിട്ടംകവനാ? രാശാവുടെ അഷ്ടകലാശത്തുക്ക് മാമനടെ ഡാവു് ! തെരിഞ്ചിയാ?"

കേശ—(മാമനെ ചിലമ്പിനേത്തയച്ചതു വിഫലമായതിനാലുള്ള ദേഷ്യത്തോടുകൂടി) "കെട്ടിയെടുപ്പാൻ പാടുകിടന്നുകൊടുത്തപ്പോൾ ഈ ഡാവെല്ലാം എവിടെ പൊതിഞ്ഞു വച്ചിരുന്നു.?"

മാമാ—"അടെ! ശെത്തുപ്പോനാൽ എന്നത്തെത്താൻ ശെയ്‌വായ്? 'വാണാലൂക്ഷയവൻ വന്താൽ—വാമാട്ടേനെൻറാൽ വിടുവാനൊശിത്താൻ' - യോശിക്കിറതെന്നത്തെ?"

കേശ—"കാലൻവന്നു അങ്ങടെ മധ്യാം ഒന്നു നക്കിയാൽ, ചുട്ടിതിന്നാതെ വിട്ടെയ്ക്കുമൊ, മാമാ? ഉണ്ടോൽ, പണ്ടും മലന്നു പോകുന്ന ആളുതന്നെയാണ് അങ്ങ്! എപ്പോഴും കേട്ടകഥ ഹരി പഞ്ചാനനൻ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമി! പന്തക്കാരൻ ധൎമ്മപുത്രര്! അവിടത്തെ ഘോഷം രാജസൂയം! എന്നിട്ടും, ഇന്നലെ രാത്രികണ്ടപ്പോൾ നമ്മും നാക്കമടത്തിരുന്നു വെള്ളത്തപ്പോൾ ഇതാ സ്കാന്ദമഴിച്ചിരിക്കുന്നു. അമ്പമ്പൊ! കള്ളങ്ങൾ കേട്ടു കാതു മരച്ചു."

മാമാ—"ഒന്നുടെ വായിലെ പടെയ്ത്തതെല്ലാം ശൊല്ലു" (ശിമിട്ടുകളോടുകൂടി) "'സ്വൎണ്ണവൎണ്ണമരയന്നം-മഞ്ജുനാദമിതു'— അന്തക്കഥ വാരപ്പോകിറതു്- പോകിറട്ടു!" (പരുഷഭാവത്തിൽ) "അടെ! നാൻ കള്ളുകുടിച്ചുനാ, അപ്പാ? എപ്പടിയൊ വിഴുന്തുട്ടേൻ! അതുക്കിവളവു ആങ്കാരമാ?"

കേശ—"ഇരുന്നു ശൃംഗാരിക്കുന്നു! 'വിഴുന്തുട്ടേൻ' പോലും! ഉന്നുറയ്ക്കാതെ വിഴുന്നതിനുകാരണമെന്തു്? സത്യം പറയണം- വിളമ്പിതന്നതാര്?"

മാമാ—"കരിപ്പുപ്പു—ഇടതുകൈ ഉണ്ടച്ചുപ്പു— ഏതൻകാനാരതു—ഇരികാനെ, അവൻ—അന്ത, മുടിമളകുപ്പൻ-കോണച്ചാമി—"

കേശ—"കുപ്പനും ചുപ്പനും മററുമെല്ലാവരെയും ഞാനുമറിയും. അങ്ങടെ അവൎക്കാക്കും ഉറിട്ടിയിടാൻ കഴിയുല്ലാ. ഒന്നാമതുതന്നെ, മാമൻ നെട്ടനുരയിഫാണൊ ഉണ്ടത്?"

രാമ—(ചെമ്പിൽ ചട്ടുകത്തിന്റെ സംഘട്ടനമുണ്ടാകുന്ന സ്വരത്തിൽ) "അതല്ലിയോ കാലത്തെതന്നെ പറഞ്ഞതു്? എത്ര തരം പറഞ്ഞു? 'മനമങ്ങും മിഴിയിങ്ങും' എന്നു പെണ്ണു നിനച്ചുകൊണ്ടേ ഇരുന്നിട്ട്, നമുക്കാണോ പ്രായശ്ചിത്തം വിധിക്കുന്നത്? എന്നാൽ കഥ ഒന്നുകൂടി കേൾക്കു. മഹാരാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിസ്വാമികൾ നമ്മെ കാൽകഴുകിച്ചു ഗുരുപൂജയും ചെയ്തു, കടുക്കിനീർവാത്തു യഥോക്തം ബഹുമാനിച്ചു. ഊണുകഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, ബഹുപുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലെ തീർത്ഥങ്ങളും തന്നു. പിന്നീട് ഒരു കളഭക്കൂട്ട്—ജവാതു്, പുനുക, പച്ചക്കർപ്പൂരം—"

കേശ—"മതിമതി! അങ്ങാടിച്ചരക്കു അമ്പതിരുവറിന്റെയും പരിമളം ചേർന്ന ചന്ദനം തേച്ചുതന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ—രാമനു തന്ന തീർത്ഥവും പ്രസാദവും ചന്ദനവും മററാർക്കെങ്കിലും കൊടുത്തോ?"

രാമ—"അടെ, അന്നു രാജസൂയത്തിലെ 'മഹായമഹായമധുനിഷൂദനം' ആക, അഗ്ര്യപൂജ നമുക്കു ആരാധിക്കപ്പെട്ടപ്പോതു്, എന്ത മാഗധ വംഗ പാഞ്ചാല മിഥിലാചേദിപന്മാർ, നമുക്കു സംഭാവിതമാനപ്പെട്ടതാന അന്തവിഭൂതിഭാഗത്തെ കട്ടപ്പാർ?"

കേശ "ഇതാ, നല്ലതിനെന്നും ആലോചിച്ചുപറയണം. അങ്ങു് അവരുടെ സൽക്കാരംകൊണ്ടു് ഒന്നിളകിപ്പോയി. ഇനി എങ്കിലും തല തോളിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് ഓർമ്മിച്ചുനോക്കിപ്പറയണം. ഊണുകഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം തീർത്ഥം തന്ന വിശേഷവിധി ഒന്നിനെമാത്രം ആലോചിച്ചുനോക്കണം." ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ കലുങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്ന രാമൻ കേശവപിള്ളയുടെ ഈ ആജ്ഞകേട്ടപ്പോൾ, അയാളുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽ വീണു. ഗാഢമായി കുറച്ചുനേരം ആലോചനയിൽ ഇരുന്നിട്ടു്, എഴുന്നേററു് ഒരു മുഖപ്രസാദത്തോടുകൂടി, നിയമപ്രകാരം കേശവപിള്ളയുടെ തലയിൽ രണ്ടുകയ്യുംവച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചു:—"അടടെശൊല്ലലയാ? നീരാശാ! ഒന്നുടെ മുഖത്തിലെ ശംഖചക്രാദിയിതുക്കു്" (ക്ലേശഭാവത്തിൽ) "ശതിച്ചുട്ടാൻ മഹാപാപി! അന്തതീർത്ഥംതാൻ കെടുത്തതു്. കശകശെകശച്ചുനത്തു് രാമബ്രാഹ്മണൻ വിട്ടുവിഡ്ഢിയായിവിട്ടേതേ പ്രൻ - അന്തമറപ്പയലെ കരിപ്പഞ്ചാസ്യംകണ്ടെപ്പൊഴു, ഇന്തകൊട്ടാരത്തിലെ യെത്തവെള്ളുടാതിനിമേ—"

കേശ—"അപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതു ശരിയായോ? അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കെട്ടി ഇഴച്ചതു മാത്രം ലാഭം" (കടുതായ മനോരോഷത്തോടുകൂടി) "അയാളുടെ മരുന്നും വാങ്ങിക്കരുതെന്നു ഞാൻ എത്രതവണ ചെവിയിൽ അറഞ്ഞുകേററിട്ടുണ്ട്? അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ, പ്രമാണിയായി—പൊണ്ണക്കാര്യംകൊണ്ടെല്ലാം മറന്ന്, കാര്യമെല്ലാം നാശമാക്കി!"

രാമാ—(സാധുവായ വാമമല്ലെന്നറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും) "തീർത്ഥത്തിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞില്ലല്ലോ പിള്ളേ? അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ, ശുമ്മാ വീൺ രണ്ടപിടിച്ചോണ്ടാലൊ?"

കേശ—(പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ട്) "കണ്ണുതുറന്നു, ചെവിതയോടുകൂടി, ചുററുപാടും നോക്കി, എല്ലാം നടത്തിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലയൊ? ചന്തത്തോടുകൂടി അതും മറന്നോ? പ്രസാദംപോലെ തന്നല്ലയോ തീർത്ഥവും?"

രാമാ—(മഹാശാന്തഗാംഭീര്യത്തെ നടിച്ചു കാലിന്മേൽ കാലും മടക്കിയിരുന്ന്) "ഇരിക്കണം പിള്ളേ—അത്ര ചാടണ്ട. പിള്ളയ്ക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ചുററുപാടും, ചുഴഞ്ഞുപാടും, നോക്കി, അന്വേഷിച്ചുതന്നെ, രാമൻ പോന്നു. പട്ടിണിപ്പൊട്ടന്മാരെന്നു പിള്ളമാത്രം നടിക്കേണ്ട കേട്ടോ—രാമനെ അയച്ചകാര്യം സാധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വന്നിട്ടുണ്ട്" ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ശൃംഗാരഭാവത്തിൽ കണ്ണും തെളിച്ചു സഗാനാനന്ദവേഷനായി 'സർവ്വാഭരണമണിഞ്ഞിട്ടന്ന മണിമൌലിയിൽ ഖചിതരത്നമാം - ഉർവ്വശീ—' എന്നു വിസ്തരിച്ചുചൊല്ലി, ശ്ലോകപൂർവ്വാർദ്ധം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കേശവപിള്ളയുടെ ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽ രണ്ടുകൈകളും അണച്ചു കലുക്കി, പിന്നെയും ഗാനം തുടങ്ങി. 'അത്ഭുതരമാംഭവംപൂണ്ടുടൻ—' എന്നുപാടിയപ്പോൾ, രാമാവെങ്കിടന്റെ ഗാനം എന്തിനെ സംബന്ധിച്ചെന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്കു മനസ്സിലാകാത്തതിനാൽ, "ഇന്നലത്തെ മത്ത് ഇന്നും വിട്ടില്ലയൊ?" എന്ന് അയാൾ ചോദിച്ചു.

രാമാ—"അതെ! മത്തുതന്നെ സൌന്ദര്യലഹരി തലയ്ക്കു പിടിച്ച മത്ത്. 'സ്മരോപിതാം നപ്രാതിനയനലേര്യ്യാനവചൂഷാ'—നോക്കണ്ടേ—ആ കണ്ണുമട്ട് 'ഭ്രുകുടീംകടക' എന്നു ഞാൻ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുള്ളതുതന്നെ. പിന്നെ ചുററുപാടും എല്ലാം നോക്കിവരാനല്ലേ രാമന്റെ അടുത്തു പറഞ്ഞയച്ചതു്?" (രണ്ടുചുണ്ടു

വിരലുംനീട്ടി തുള്ളിച്ചുകൊണ്ട്) "കുട്ടികേശവപിള്ള ഇത്ര സരസനാണെന്നു മാമൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എങ്ങനെ ഈ എഴുത്താൻകുഞ്ഞ് അവിടെ ചെന്നു എന്നാണു മാമൻ അതിശയപ്പെടുന്നത്. കേൾക്കൂ—'കേശവൻകുഞ്ഞ്' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ, 'കുമാരിതിരുകിനാൾ മേനകാ മാനവേന്ദ്ര' ഈ പൂച്ചസന്യാസിത്തമൊന്നും നമ്മോടെടുക്കേണ്ട—ചുരുക്കം പറഞ്ഞു മാമന്റെ പാട്ടിനെപ്പോലെ" (അഭിനയത്തോടുകൂടി) " 'സന്ധിപ്പിച്ചേൻ തവ വല്ലഭനാം ഭൈമിതൻ മാനസത്തോ—ടിന്നു താനേവരികിലിളകാകാ കഥാന്യേഷു രാജൻ' "

മാമാവെങ്കിടൻ സ്വയംകൃതിയായി തനിക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രേമദൌത്യത്തെ നിവർത്തിച്ച് വിജയവാദം ചെയ്യുകയാണെന്ന്, കേശവപിള്ളയ്ക്കു തോന്നി. തന്റെ നാമത്തെ ഉച്ചരിച്ചപ്പോൾ പ്രണയപരവശയായ ആ സ്ത്രീ ആരെന്നറിവാൻ ആ തന്ത്രവിദഗ്ധനായ യുവാവിന് ഒരു കൌതുകമുണ്ടായി, മാമാവെങ്കിടനെ പിടിച്ചിരുത്തി, തന്റെ വാക്കുകളിൽ നിന്നും യാതൊരു സൂചനയും ഉണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിച്ച്, ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—"പറയണം മാമാ. മുഴുവനും കേൾക്കട്ടെ. മാമൻ സാമാന്യനാണോ? എന്റെ മുഖസന്തോഷം കണ്ടില്ലയോ?"

മാമാവെങ്കിടൻ തെളിഞ്ഞിരുന്ന്, ചുമച്ച്, പൂണനൂലിനെ പിടിച്ചു, നഖംകൊണ്ടു ശ്രുതിവരുത്തുന്ന പ്രയോഗംചെയ്തും, മുറുക്കി വായ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന താംബൂലാസവത്തെ സന്തോഷച്ചിരി വിടുകയാൽ മൂക്കിലും വായ്ക്കിരുഭാഗത്തുമുള്ള ചാലിലുംകൂടി പുറപ്പെടുവിച്ചും, തന്നാൽനിർവഹിക്കപ്പെട്ട സന്ദേശകൃത്യത്തെ ഇതിനുണ്ണം കഥിച്ചു. അങ്ങനെ! 'കഥയ കഥയ പുനരെങ്ങിനെ' യെന്നല്ലേ? പറയാം" (ഞൊടിച്ചു താളംപിടിച്ചുകൊണ്ട്) 'അനുക്രമം ജവംപൂണ്ടുൽപ്പതിച്ചു കുണ്ഡിനപുരം' കുണ്ഡിനം എന്നു പറഞ്ഞതു പറയാനുണ്ടോ?, ചിലമ്പിനേത്തിനടുത്ത മന്ത്രകഷായക്കുടം എന്ന ഭവനം തന്നെ. 'ഗമിച്ചു തദുപവനമതിൽച്ചെന്നു വസിച്ചേൻ ഞാൻ—' ഉപവനം, നമ്മുടെ കുഞ്ചുകാമസന്യാസിയുടെ സങ്കേതസ്ഥലം—അപ്പോൾ, 'അകിൽച്ചെംകുംകുമാച്ചാറും'—"

കേശ—"നാശമായി!—ഈ ആട്ടപ്പാട്ടെല്ലാം വെന്തുമുടിഞ്ഞെങ്കിൽ—"

മാമാ—"ഒത്താശചെയ്താൽ, പിഴപ്പുമുട്ടിപ്പാനാണോ അനുഗ്രഹംപിള്ളേ? അതിനു കരാറില്ല. പോട്ടെ, മുഷിയണ്ട, കഥ

യെല്ലാം ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞതാണ്. അസ്സൽപ്പെണ്ണ്! 'കമനി രത്നകനക'—അതുവിട്ടു. പാലും പഞ്ചസാരയുംപോലെ നിങ്ങൾരണ്ടുപേരും ദിവ്യമായിച്ചേരും. ഒരു വിരോധവുമില്ല. സ്ഥിതിയെല്ലാം എനിക്കറിയാം. വളരെ വളരെ നന്ന്—"

കേശ—"ഏതു വീട്ടുകാരിയെന്നു ഒന്നാമതു പറയണം. ഞാൻ അങ്ങനെ ഒരുത്തിയെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമില്ല"

ഉടനെ വീട്ടുപേരു പറവാൻ മാമൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. പരസ്പരം പരിചയമില്ലെന്നു കേശവപിള്ള പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ ആ യുവാവിന്റെ മുഖഭാവം കണ്ടിട്ട് മാമാവെങ്കിടന് തോന്നിയതുമില്ല. ആ അപകടക്കാരന്റെ ചോദ്യം മർമ്മചോദ്യവുമാണ്. അതിനാൽ, അങ്ങോട്ടും അതിന്നുമുമ്പു ചോദ്യം ചെയ്യാഞ്ഞാൽ തോൽക്കേണ്ടിവരുമെന്നു മാമാവെങ്കിടൻ നിശ്ചയിച്ചു, "കുഞ്ഞിന്റെ വീട്ടുപേരെന്താണ്? അതുപറഞ്ഞാൽ മറ്റതുപറയാം" എന്നു പറഞ്ഞു കള്ളക്കുതിരയെപ്പോലെ നിലയൂന്നി.

കേശ—"മറ്റതു എനിക്കു കേൾക്കേണ്ടതാവശ്യമില്ലല്ലൊ?"

മാമാവെങ്കിടൻ കുഴങ്ങി. ഒരു യുവാവിന്റെ പേരു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ബാലിക ശൃംഗാരചേഷ്ടകളെയും, മറ്റവർ ഹർഷാശ്രുക്കളെയും, വർഷിച്ചുകൊണ്ടും മറ്റും, ഏതുവിധവും വിവാഹത്തെ നിർവ്വഹിക്കാമെന്നു താൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഒരു കുട്ടിക്കാരെ ഒരു വിധവും പരിചയമില്ലെന്നു കേശവപിള്ള പറകയും ഭാവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും തന്റെ ശ്രമത്തെ ഒരു കടവെട്ടപ്പിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, ഇങ്ങനെ വാദിച്ചുതുടങ്ങി:—"അടെ അപ്പൻ! ഒന്നുടെ കയ്യിലെ വീരശൃംഖലിയും പൊട്ടി, ഒടവാളെയും തന്താൽ, എപ്പടിലസത്തുലസതാ കവിളംകവാനോ, അപ്പടിയെ, ഉൾപക്കത്തിലെ ആനന്തത്തെ കൊടിപ്പത്തിനിയാൾ, കമലവാഹനമാട്ടും പ്രകാശിപ്പാൾ; ആകാശകുസുമമാട്ടും ഒന്നുടെ മനസ്സുക്കു എപ്പോതും ഘുമഘുമാ സൌരഭ്യോത്തത്തെ ധടധടായമാനമാക വഹിപ്പാൾ! ഗാനത്താലെ ഒന്നുടെ മക്കർണ്ണേന്ദ്രിയങ്ങളെ ഗന്ധർവ്വസ്വർഗ്ഗാനന്ദത്തെ കട്ടിപ്പാൾ; ഗ്രഹത്തുക്കു ദീപസ്തംഭമാക അവൾ ശോഭിപ്പാൾ; ശീലാവതിയാട്ടും ധർമ്മപത്നീശുശ്രൂഷയെ അനുഷ്ഠിപ്പാൾ. ബഹുകാലം തപസ്സു ചെയ്താക്കാലും, അന്തപ്പടി ഒരു കന്യകയെ

ഉനക്കു കിടയാത് — അതെ ശൊല്ലവേണമാ? എൻ കടുകടിയപ്പനാകട്ടും, അപ്പൻ തലയിലെ മിതിത്തവനാകട്ടും, എന്ത അന്തകാന്തകനാഹട്ടും, അന്തരതിവിലാസവിരാജമാന ധാമത്തെ കണ്ണാലെ പാർത്തിരിയാ, അവൾകളൈ — ധൂടി! പിള്ളായ്, ധൂടി!"

കേശ — "നാരായണ! ഇങ്ങനെയുള്ള പാരിജാതം എവിടെ വിടൎന്നു നില്ക്കുന്നു?"

മാമാ — "ചിലമ്പിനേത്തു വീട്ടിക്കു നേരെ തെക്കുപ്പുറം."

കേശ — "അല്ല. മിനിഞ്ഞാന്നുപോയ മാമൻ അവരെക്കുറിച്ച് ഇത്രമാത്രം സ്തുതിക്കണമെങ്കിൽ കഥ കേമമായിരിക്കണമല്ലൊ —" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, കേശവപിള്ള ആ കൂടിക്കാഴ്ചയെ നിറുത്തുന്നതിന്ന തീൎച്ചയാക്കി. ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറന്റെ സമീപത്തു കുടുംബനാമം പറഞ്ഞുകൂടാത്തതായി താമസിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ആരാണെന്നറിവാൻ അയാൾക്കു ബലമായ ഒരു ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായി. തനിക്കു ജോലിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞു. കേശവപിള്ളയുടെ യാത്രയെ തടയാതെ മാമൻ മനഃക്ഷീണത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ചിന്ത ചെയ്തു:— "പാതാളമാട്ടം ആഴമുള്ളി. ആനാലും ഉത്തമൻ. ഇന്നലെ നമ്മുടെ വാൎത്തയെ കേട്ടപ്പോൾ എത്ര സംഭ്രമിച്ചു? നമ്മെ വലിയ കൃപയാണ്. ആ കണ്ണെട്ടി മീനാക്ഷിയെ ഈയാൾ ഗോപി തൊടീക്കും. അങ്ങനെ മാമന്റെ വൈഭവം അങ്ങും പുകഞ്ഞു, ഇങ്ങും പുകഞ്ഞു. അങ്ങൊട്ടുപോയതേ കണ്ടുകൂടുന്നിക്ക്. ഇനി, ജന്മമുള്ളകാലം, പണ്ടാരത്തിന്റെ വൃത്തി നമുക്കുവേണ്ടേവേണ്ട. പടിക്കും ഒരിക്കലൊക്കെ പറിച്ചുപ്പോവും."

മാമാവെങ്കിടൻ ഇങ്ങനെ ആത്മഗതപ്രകടനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, കേശവപിള്ള തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥലത്തുചെന്ന്, രാജസന്നിധിയിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് നിരുത്സാഹനാകാതെ, തന്റെ ജോലികളെ ഭക്തിയോടും ഏകാഗ്രചിത്തതയോടും തീൎത്തു, താമസസ്ഥലത്തുചെന്ന് ഊണുകഴിച്ച്, ഇങ്ങനെ മനോരാജ്യം തുടങ്ങി:— "ഹരിപഞ്ചാനനന്ന ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ശരീരത്തിന്റെ സുഭഗതയും പൂൎണ്ണസുഖവും രാക്ഷസമായുള്ള ബലവും ബുദ്ധിയുടെ ദൎശനഗ്രഹണാദിശക്തിയും ജ്ഞാനസമ്പത്തിന്റെ വിവിധതയും, കാഷായവസ്ത്രത്താൽ ഗൂഢീകൃതമായ ആത്മ

ക്ഷാവിശ്വാസത്തോടുകൂടി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേൎക്ക് യാതൊരു അപരാധവും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത തന്റെ രാജ്യസിംഹാസനത്തെ ഇളക്കാനും എടുത്തുമറിക്കാനും നിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്വത്തിനും ഏതോ മോഹഭ്രമത്തിനും അദ്ദേഹം അടിമപ്പെട്ട്, സ്വശിഷ്യസംഘത്തെ മാത്രമല്ല, ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങളായ സഹോദരങ്ങളെയും അന്ധരാക്കി, നാശഗൎത്തത്തിൽ വീഴിക്കുന്നു. ഇതിനെ നിരോധിക്കുന്നതിനു ഗ്രഹജനധനാദികളായ ഉപകരണങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവനും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിലും തന്ത്രങ്ങളിലും കേവലം ബ്രഹ്മചൎയ്യാശ്രമസ്ഥനും ആയ തന്നാൽ കഴിവു് എന്തുണ്ടു്? രാജ്യദ്രോഹത്തിനു തന്നെ യോഗീശ്വരന്റെ ശ്രമമെന്ന് മാമാവെങ്കിടനെ അകറ്റിയ ഉപായം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ആകട്ടെ, നിൎദ്ദയമായി പണിചെയ്തു ശത്രുസംഹാരത്തെ സാധിപ്പാൻ സത്യസ്വരൂപൻ തനിക്കു പരമശക്തിയെ നൽകി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ." അങ്ങനെ ഒരു ശക്തി ഉണ്ടെന്നുള്ള ബോധം അയാളുടെ മനസ്സിൽ ശുകബ്രഹ്മൎഷിക്കു ജന്മനാസിദ്ധമായ തപശ്ശക്തിപോലെ പ്രകാശിച്ചു. ചിലമ്പിനേത്തു 'കനക' ശക്തിയും അതിന്റെ തെക്കെ ഗൃഹത്തിൽ 'കാമിനി' ശക്തിയും, ആ സ്ഥലത്തു ഹരിപഞ്ചാനനസാന്നിദ്ധ്യവും സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്ന രഹസ്യാവസ്ഥയുടെ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണം ആവശ്യമെന്നു കേശവപിള്ള നിശ്ചയിച്ചു. യോഗീശ്വരമാന്ത്രികത്വത്തിനെ ഭഞ്ജിക്കാൻ പ്രതിമാന്ത്രികശക്തി തന്റെ കൈവശത്തുള്ളതിനെ ഓൎത്തുണ്ടായ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി, അയാൾ തനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള രാജശിക്ഷാവൃത്താന്തത്തെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള പാചകിയെ വരുത്തി, അവരോടു തന്ത്രത്തിൽ ഒരു സംഭാഷണം തുടങ്ങി:—

കേശ—"അക്കാ— ഇന്നത്തെ കൂട്ടാനെല്ലാം അമൃത് അമൃതുപോലെ."

ഭാവ—"അമൃതുപോലെ കയ്ച്ചോ മക്കളെ? അങ്ങനെവന്നതെന്ത്?"

കേശ—"അമൃതം— ദേവകളുടെ അമൃതേ. അതുപോലെയെന്നാണു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. അത്രരുചിയുണ്ടായിരുന്നു." നിയമത്തിലധികം താൻ ശ്ലാഘിക്കപ്പെടുന്നതു്, തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ആ യുവാവിന്റെ ദുൎന്നാസ്വകാൎയ്യപ്രകടന

ത്തിന്റെ പൂർവ്വാംഗമാണെന്ന്, അവരുടെ കുശാഗ്രബുദ്ധി ദർശിച്ചു എങ്കിലും, അതിന്നു പ്രതികൂലമായ കൌശലരീതിയെ അനുവർത്തിപ്പാൻ തന്റെ മാതൃഭാവംകൊണ്ട് മനസ്സുവരാത്ത ാൽ, അവർ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് സ്വപുത്രിയെ തന്റെ അന്തർഗ തത്തെ ഉറന്നു:—“പവതി ആറായൊമറെറാ ആണോ മക്കളെ? ഛീ! ഛീ! വിഷചാതമുണ്ടെങ്കിലേ മനുഷ്യരു കിടന്നുപൊറുക്കു. ാവിൻ ശുമ്മാപറവിൻ! മിണ്ടാതെ വിളിച്ചുവോ ചൊല്ലണം” 'വാഹകാര്യത്തിന്നു ചേരുന്ന രസത്തെ അഭിനയിച്ച്. “എന്ത ഒളിക്കണെ? ചാതഹംവാങ്ങിച്ചോ? രേസ്സി നച്ചയിച്ചോ? ായൊക്കെ വിളിക്കണെ? ചാക്കെതര പണത്തിന്? അക്കൻ ഇത്തിരി കേൾക്കട്ടെ.”

കേശ—(ആ സ്ത്രീയുടെ അഗാധ ബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ളിനാദനാതെ അമർത്തിക്കൊണ്ടും ഗൌരവമായുള്ള ആ ഭാവത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കിച്ചും) “ശരിതന്നെ— അക്ക ള്, അകത്തൊന്ന് പുറത്തൊന്ന്, എന്നുള്ള സമ്പ്രദാ കാണിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. അക്കന്റെകണ്ണിൽ ആർക്കതന്നെ പൊടിയിടാൻ കഴിയും?” (അങ്ങനെയെന്നു അവർ തലയാട്ടി) “ഒരു—വല്ലടത്തുനം—അക്കൻചിരിക്കണ—എനിക്കു പെണ്ണും വേണ്ട മണ്ണും വേണ്ട”

ഗോവി—“അയ്യയ്യോ! ശതിക്കല്ലെ. അങ്ങനെ ചണ്ടപിടി ച്ചോണ്ടു സന്യസിച്ചാൽ, പവതിക്കു താലോലിപ്പാൻ ഒരു ഉണ്ണിടി കൊച്ച് കിട്ടണ്ടയൊ?”

കേശ—“ഒരുത്തിയെ കൊണ്ടുന്നാൽ അക്കനു സഹായമാ കുമല്ലൊ എന്നൊരാലോചനയാണ്.”

ഗോവി—“എക്കിപ്പും ഒരു തോണയും വേണ്ടപ്പീ- അതുമാ ത്തരമല്ല—അതൊക്കെ കണ്ടുംകരുതിയും ചെയ്യണം. ഛടഫടാ ന്നൊന്നും ചെയ്യരുതാത്തകാര്യമല്ല്യോ? എന്തായാലും ഒരു പടി ക്കുടികേറിട്ടേ അതാവൂ മക്കളെ. ആരാണ്ടെ കഥമുഴിക്കിയാ ലും, പോകില്ല്യാതെപെണ്ണുകൊണ്ടരുത്. എന്നും അടിംപി ടിം ആവും. നമ്മക്കു പോക്കുമൂത്തൻമാരെലാളി അറിഞ്ഞോഷ്, എന്തും താങ്ങും—എന്നാലും, ഛേ! അങ്ങനെപാടില്ല്യാ. എന്റെ

മക്കക്കു വെലക്കിട്ടി മക്കളെ. വല്യഉദ്യോഗത്തിലായാല് ആകായമുട്ടെ വെലക്കിട്ടും. അപ്പം എന്റെമക്കക്ക് ഒത്തപെണ്ണുതരാം കൊമ്പച്ചക്കരുപ്പന്മാരു വട്ടമിട്ട് വരുംകെടക്കുല്ല്യോ?"

കേശ—"അതുശരിതന്നെ-എന്നാൽ അടുത്ത പടിയിൽ നടച്ചെല്ലുമെന്നാർക്കറിയാം? വയസ്സ് ഇരുപത്തിനാലുമായി. ഒ പെണ്ണൊന്ന് ഒരിടത്തിരിക്കുന്നുമുണ്ട്! അതിസുന്ദരി! നല്ലപ്രാനല്ലതരം നല്ലശീലം എന്നൊക്കെകേട്ടു."

ഗോവ—(രാമാവെങ്കിടന്റെ യാത്രാഫലമായിട്ടാണ് ഘ്ടം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നു സംശയിച്ച് ദേഷ്യത്തിലും ക്ഷേപഭാവത്തിലും) "അതെയതെ! ഇതുനോണ്ട് വെളച്ച്റയണകണ്ടില്ല്യോ? അയ്യപ്പാണ്ടപ്പിള്ളകതയിൽ പോലെറിച്ചുട്ടിയൊണ്ട്, നാലുകാലിച്ചെലമ്പൊണ്ട്, വാലിപ്പൂരണ്ട്, അടിവയററിമറയൊണ്ട്, കാളവിലകാണാൻ വാട്നരി പൂമാലേ,'എന്നാല്ല്യോ തൊടങ്ങണത്? പെപവൊ കമററാ ആണൊ പെണ്ണിന്റെ ചുഴിയുംചീലവും നോം എല്ലാമൊക്കുമെങ്കിലും അവിടെ ഇരിക്കട്ടെ" (സാമവാദമം "എന്റെപിള്ളയ്ക്കു ചേന്നപെണ്ണൊണ്ട്— പവതികൊണ്ടരീണെയ്യും. അപ്പം കട്ടികെവണ്ടീം ഉട്ടത്, പൊന്നുകെട്ടിയ നാരായവും പിച്ചാത്തിയും ചെരവി, ഒരഞ്ചാറുപട്ടക്കാറും, ഒക്കെക്കൂടി, ചങ്ങലവെളക്കം പിടിച്ച്, വെണ്ടക്കിട്ടത്തിന്റെ നയ്നപിഴ്, കണ്ണും വീയി, പവതികാണ പോണ പൊറവടി [പ്രൌഢി] എവിടെ? ഇപ്പുഴത്തെമേനിക്ക്, ചുട്ടുംകെട്ടി, കൊച്ചാളമ്പിവേഴത്തില്, ഇരിട്ടിക്കുത്തിനപോണ കൊഞ്ചതാരമെവിടെ? ഛീ! ഛീ! വെളയട്ടിമക്കളെ, വെളയട്ട്—പിഞ്ചിലെപറിച്ചാൽനഞ്ച്" (സ്ത്രീകൾക്കു സഹജമായുള്ള അനുസന്ധാനശീലത്തിന്റെപ്രേരണകൊണ്ട്) "ഇപ്പുഴത്തെ ലംഭ എവിടെന്നാണ്?"

കേശ—"ചിലമ്പിനേത്തു—"

ഗോവ—(നെഞ്ചിലടിച്ച് മൂക്കത്തു വിരൽവച്ചുകൊണ്ട്) "ചലമ്പലതെയൊ? എക്കവെള്ളൻറമ്മച്ചീ! അവരുവല്ല്യ കൊമ്പൊമാരും കൊമ്പിച്ചവൊയിസ്രവണന്മാരുമല്ല്യോ? അവടന്ന് ഒരു പെണ്ണൊടി നമുക്കുകിട്ടുമൊ? ഇതെന്തൊരു കൂത്ത്!"

കേശ—"ചിലമ്പിനേത്തുകാരിയല്ല—"

ഭഗവ—"പവതിക്കതെറുമോനേ? പിന്നെ ഏതു കുടുമ്പയിലെകുറുമ്പയാണ്?"

കേശ—(പരിഭവിച്ച്) "എന്തകായിട്ട്?"

ഭഗവ—"ഏതെന്തരെന്ന്?"

കേശ—"ചിലമ്പിനേത്തുകഴിഞ്ഞാൽകുടുമ്പയേ ഉള്ളോ?"

ഭഗവ—"എന്റെമക്കള്, ഇരുപതാലുകഴിഞ്ഞപ്പം, പെണ്ണുകൊണ്ടരണമെന്നു ചൊല്ലിയപ്പം, പവതിക്ക് ചെല്ലും ചെലും മറന്നപ്പം പോട്,പോട്—പറവിൻ. ഏതുകുടുമ്പത്തിലെന്നാണു കേട്ടത്."

കേശ—"അതിന്റെ അടുത്ത തെക്കെവീട്ടിലൊള്ളവളാണ്." ആ സ്ത്രീക്കു ചിലമ്പിനേത്തു നാമം കേട്ടപ്പോളുണ്ടായ ഉത്സാഹം ഭഗ്നമായി. താൻ ശ്രീവരാഹം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ തെക്കെവനത്തിൽ താമസിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ആ മൂർത്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിൽ അണുമാത്രമെങ്കിലും തനിക്കുണ്ടോ? ഒരു വിധമുള്ള ന്യായനിഗമനത്തോടുകൂടി ആ സ്ത്രീ മിണ്ടാതെ നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ, തന്റെ പുറപ്പാടു ഇഷ്ടമാർഗ്ഗമായല്ലാതെ തുടങ്ങിയ തെറ്റുപ്പിഴയുടെ പരിഹാരത്തിനായി, കേശവപിള്ള തന്റെ ലളിതയുവത്വത്തെ നീക്കി, അയാളുടെ സാക്ഷാൽ പ്രകൃതമായ കാര്യസ്ഥഭാവത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"അക്കൻകൂടി പോയി പെണ്ണുകണ്ടിട്ടുവരണം. അങ്ങനെയാണ് സംഗതിയെല്ലാം വന്നുകൂടിരിക്കുന്നതു്."

അവർ രണ്ടുപേരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്ക് കേശവപിള്ളയുടെ അപ്പോഴത്തെ നിലയിലുണ്ടായ അപേക്ഷ ആ സ്ത്രീക്ക് ഒരു കല്പനതന്നെ ആയിരുന്നു. സാമാന്യമുള്ളവർ കേശവപിള്ളയുടെ ഒടുവിലത്തെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് അയാൾ വിവാഹത്തിനു വാഗ്ദാനം ചെയ്തുപോയി എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബുദ്ധിസൂക്ഷ്മതയുള്ള ആ സ്ത്രീ ആ വാക്കുകളെ അർത്ഥമാക്കിയതു് ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു. ചിലമ്പിനേത്തു മൂത്തപിള്ളയുടെ അനന്തരവനാണ് കൊലസ്സംഗതിയിൽ സംശയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവിടെ അടുത്തുള്ള ഒരു സുന്ദരി അതിൽ എന്തോ സംബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിലേക്കു വേണ്ടതാരാഞ്ഞുവരാൻ ഒരു അഗാധാശയൻ നമ്മെ നിയോഗിക്കുന്നു. അതിനാൽ അയാളുടെ അപേക്ഷയെ സ്വീകരിക്കയേ നിവൃത്തി

യുള്ളൂ. വിവാഹത്തിനു തന്നെയാണു പുറപ്പാടെന്നു കാണുന്നെങ്കിൽ, അതിനെ തന്റെ യാത്രയിൽ വിഘാതപ്പെടുത്താൻ വേണ്ട സാമർത്ഥ്യം തനിക്കുണ്ട്. എന്തായാലും അയാളോടൊരു വാഗ്ദത്തത്തെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടല്ലാതെ പുറപ്പെട്ടുകൂടാ. ഇങ്ങനെയുള്ള ആലോചനയോടും നിശ്ചയത്തോടും ആ സ്ത്രീ മന്ത്രോപദേശഗൌരവത്തിൽ പറയുന്നു:—"എന്റെ പൊന്നുമക്കളു കേൾപ്പിൻ. പെണ്ണുവേണമെങ്കില് പവതി കണ്ടുവച്ചിട്ടൊണ്ട്. വെളുപ്പു ചന്തമല്ലാ നോക്കാനുള്ളത് — ഒന്നാമതു കൊലംപൊരുന്തണം. അതാലോചിച്ചാൽ, ഞാൻ പറയുണ നങ്ങകൊയിക്കലിനെതിര് ഏതു തറവാടൊണ്ട്? അവിടന്ന് ഒരു പെണ്ണിനെ കൊണ്ടുന്നെന്നു തമ്പുരാൻതന്നെ കേട്ടാൽ ഒടനടി സമ്മതിക്കുനീട്ട്! ഒന്നൊന്നും രണ്ടെന്നുമില്ലതിന്." ആ സ്ത്രീ ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയ പ്രസംഗത്തെ തടഞ്ഞാൽ, അവരുടെ കാര്യനിപുണമായ ദൌത്യം തനിക്കു ലബ്ധമാവുകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് കേശവപിള്ള മിണ്ടാതിരുന്നു. "രാജാകേശവദാസ്" എന്നു തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രഥമ ദിവാൻ, നങ്ങകൊയിക്കലെന്ന ഭവനത്തിൽ നിന്നു പരിഗ്രഹസ്വീകാരം ചെയ്തിരുന്ന പരമാർത്ഥസംഭവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ കർണ്ണബന്ധംകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ കഥായുവാവ് ഒരം അവസാനത്തിൽ മൌനാവലംബിയായിരുന്നതെന്നു സമർത്ഥിച്ചേയ്ക്കാം. ആ സ്ത്രീ മനസ്സുവയ്ക്കുന്ന സംഗതിയെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്നവളല്ലായ്കയാൽ, പുറങ്കാലൊടിഞ്ഞ കസാലയുടെ ആകൃതിയിൽ സംവിഷ്ടയായി, അവർ തുടങ്ങിയ പ്രസ്താവനയെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം തുടർന്നു. അവരുടെ ദീർഘമായ പ്രസംഗത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രകഥകളിൽ ഒരു പ്രജാജീവബലികഥ അടങ്ങീട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, അവരുടെ ദേശഭാഷാ നിബദ്ധമായുള്ളതും പ്രാചീനമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തെത്തുടർന്നുള്ളതും ആയ കഥനത്തെ അതിന്റെ രീതിക്കു ഭംഗംവരാതെ സ്വല്പംമാത്രം പരിഷ്കരിച്ചും, പദസന്ധികൾക്കും ക്രിയാപദപൂരണത്തിനും വാചകാന്തസൂചകമായും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ കുറച്ചും, കഴിയുന്നതും സംക്ഷേപിച്ചും ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു:—

"സ്വാമികൾ നീലിടോടനെ എന്നു പറഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ടെന്നൊ? [വിളവംകോട്ടു മണ്ടപത്തുംവാതുക്കൽ അരുമന അധികാരത്തിൽ] നങ്ങകൊയിക്കൽ വീട്ടിൽ കറുപ്പു കണ്ടുപിരാട്ടി എന്ന പെരുമാനെ എന്റെ മകൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടൊ? ആ ലന്തപ്പട, പീര

ഷിനാട്ടിയ കപ്പലും ഉരുവും കൊണ്ടു് ആദ്യം കളച്ചൽ തുറയിലടുത്തു്, കടിമുടിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കപ്പൽപ്പട കാണാൻ അറക്കട്ടി (ജനൽ-ജാലകം) ഇട്ടു പള്ളിമാടവുംകെട്ടി, പള്ളിമാടത്തിനകത്തു് തമ്പുരാനെഴുന്നെള്ളി. 'അറക്കട്ടിതുറക്കട്ടെ' എന്നു തമ്പുരാൻ കല്പനഅരുളി. അപ്പോൾ 'അയ്യോ ചതിക്കല്ലെ പൊന്നുതമ്പുരാനെ! കൊതിക്കഴിഞ്ഞുതെറിക്കട്ടെ.' എന്നുരച്ചു്; ഉത്രത്തിൽ കാൽപിറന്നു്, മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സും ചെന്നു്, അരുമസ്സുരുമയായിവളർന്നു്,തിരുമേനി കാവലുംചെയ്തു, പൊറുക്കും കറുപ്പു, മുൻനടക്കും തമ്പുരാനെ അടങ്ങു പിന്നാക്കി, 'ചാക്കേവാ' എന്നു വിളിയും കൊണ്ടു്, അറക്കട്ടി തുറന്നു കടലിലോട്ടു കണ്ണുനീട്ടി. പിന്നത്തെക്കഥ ചൊൽക ആമൊ? പള്ളിമാടം കെട്ടിയവേളമുതലേ, തിരുമുടിചൂടിയ തലകാത്തു്, കൊക്കപോൽ പരിയിരുന്ന അക്കപ്പലാണു കരുമനക്കൂട്ടം, ചൊനാട്ടടയാർ തമ്പുരാക്കായി, ഉഴിഞ്ഞെറിഞ്ഞ തലപോക്കാകുംവണ്ണം, ലന്തപ്പോരാളികൾ ഇടിമാലപോലെ പീരങ്കിയണിത്തീവായ്പുൾ തുറന്നു. ഇടിത്തീ താങ്ങിയ തടിപോലെ ഉടൽചാഞ്ഞു് കറുപ്പു വീഴുംകാഴ്ച, തൃക്കണ്ണാൽ കണ്ടിറങ്ങി, തന്റെ ഉപ്പുറവിനു എതിരുവായു്, അത്തടി താങ്ങിക്കൊണ്ടാർ കുലശേഖരൻ ശ്രീവീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മർ. ചാക്കേററു തലയററ തടിയെ, മാൻതളിർവീരവാളിപ്പട്ടാൽമൂടി പൊൻതിളക്കും പള്ളിമേനാവേററി, പെററവയർ കാണവാ'നായി, വളർകൊമ്പും കുഴലുമൂതി, മുരളു പെരുമ്പറയും താക്കി, പാണിപഞ്ചവാദ്യവും മുഴക്കി, മുത്തുക്കുട കുത്തുവിളക്കു എന്നു തുടങ്ങി രാജപ്രസാദമുറസ്സൂട്ടത്ത ആചാരാദിമാനം അടക്കമെ ചേർത്തുകൊണ്ടു് തമ്പുരാനും തിരിച്ചാർപടയുമാക. ഉഴരിനും പേരിലും പെരിയ പൊന്നുതമ്പുരാൻ തിരുവരവറിഞ്ഞു്, കറുപ്പിന്റെ അമ്മയാർ ചെന്നു്, പട്ടുവിരിച്ചു പൂമുഖം കയററി, പട്ടും പൊന്നും അടിയറ വച്ചു തൃച്ചേവടികൾ വണങ്ങി. തമ്പുരാൻ ഏങ്ങി വിങ്ങിക്കരഞ്ഞു. 'എന്റെതൻ പൊന്നുമകനെ'? എന്നു അമ്മയാൾ കനിവുകൊണ്ടു. നാട്ടിനും ആ വീട്ടിനും ഉടയാരായ തമ്പുരാൻ എന്തരുളു' എന്നാലും വന്നവാക്കിനു ചേർന്നവാക്കായി 'ഇന്നാൾ മുതൽക്കിനി അമ്മയാക്കു അരുമമകൻ 'ഞാൻ തന്നേ' എന്നു പൊന്നുവായാലരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീവീരവഞ്ചിരാജർ. അറിവും നെറിവുമുള്ള ആ പെരുമചേർന്ന മങ്കയാർ, തൻതലയിൽ കൊണ്ടു വിനയെ മനംകൊണ്ടുതാങ്ങി, 'അടിയൻ പെററ പേ

പെരുമ്പേറു!' എന്നു ചൊല്ലി, രാജരാജർ മനംതടവി, ഉഴറിവാൻ ആളയച്ചു, ചന്ദനച്ചിതയും കൂട്ടി, മകനെ എതിരേല്ക്കാൻ നടയിലേ കാവൽനിന്നു. അപ്പോൾ, അരുമയിൽ പെററെടുത്തു, പെരുമയിൽ വളൎന്നുവന്ന മകൻപെരുമാൻ ഉടലുറങ്ങും വടിവെ കണ്ടുരുകി പെരുകിയകണ്ണുനീരെഴുള്ളിറക്കി, അപ്പൊരുംകലം പിറന്ന മങ്ക, പൊൻമകനെ തഴുകിക്കൊണ്ടു്, 'എന്നരശർ വാഴ്‌വീരൊ_അരുമക്കൊടിക്കഴകാ–ആശമകനേടാ- അഴകുള്ള മന്തിരിയേ', എന്നു കിഴക്കു വിളിപ്പാടകത്തു നില്ക്കും ആ കൊട്ടാരത്തിൽ, തന്റെ ഉടവാൾ ചാരിവച്ചു്, ഉടലോടെ സ്വർഗ്ഗം പോയ തമ്പുരാൻ കേൾക്കുമാറു, ഒററമൊഴി ഒപ്പാരുംചൊല്ലി, പടുതടിയെ വീട്ടിനകത്തു കൊണ്ടുപോയി നീരാട്ടാടി, - - - - - ദുഃഖപ്പായുംവച്ചു വീണു. ഇന്നും എഴിച്ചിട്ടില്ല മകനെ—എണ്പത്തിനാലു കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ താപത്തി നീ അണയ്ക്കു്. അതിനു സംഗതിവന്നാൽ, നീ രാജ്യത്തിനു തലവനാകും. പൊന്നുതമ്പുരാൻ ദഹനവും നടത്തി, അന്നവിടെ ദുഃഖപ്പട്ടിണിയും കിടന്നു. ശേഷം ആ സംഭവത്തിന്റെ ഓൎമ്മയ്ക്കായി തമ്പുരാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏൎപ്പാടുകളെ, എന്റെ മകൻ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. നിനക്കു പൊരുത്തിയ പ്രായത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു നങ്ക, കനകക്കനിപോലെ, അവിടെയുണ്ടു്.”

നങ്കകോയിക്കൽ വീട്ടിന്റെ വകയായ ഇരണിയിൽ തെക്കേപ്പുമുഖത്തുവീടുസംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു കഥയെ ബഹുവിധസ്തോഭങ്ങളോടു ആ സ്ത്രീ പറയുന്നതിനിടയിൽ, കേശവപിള്ളയുടെ നേത്രങ്ങൾ ഉജ്വലിച്ചു: ഹൃദയം വികസിച്ചു് വക്ഷോദേശാസ്ഥികളെ ഞെരിച്ചു: രക്തനാഡികളിൽ കൃമിസഞ്ചയങ്ങളുടെ ദ്രുതസഞ്ചാരമുണ്ടായതുപോലെ ഒരു വികാരമുണ്ടായി: ഉഗ്രാജ്യാഭിമാനിയായ രാജകേതുശിരോമണിയുടെ നിൎയ്യാണത്തെ അന്തശ്ചക്ഷുസ്സുകൾ ദൎശനം ചെയ്തു: ആ മഹാപുരുഷന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച തന്റെ ഭാഗ്യത്തിനു അനുരൂപമായി കണ്ണുനീരും മുറവിളിയും, ആ കഥയിലെ ധീരജനയിത്രിയെ തുടൎന്നു്, അകമേ സ്തംഭിപ്പിച്ചു. തന്റെ അഭിനവമാതാവിന്റെ അഭീഷ്ടത്തെ സാധിച്ചുകൊടുപ്പാൻ നൈസൎഗ്ഗികമായ ധൃതിയോടെ മനഃപ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, തൽകാലകഥയെ സംബന്ധിച്ചു് അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതു്, തൊണ്ട ഇടറിക്കൊണ്ടാ

ണെങ്കിലും, ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു. "അങ്ങനേയുള്ള വഴി രോട്ട നമുക്കടുക്കാമോഅക്കാ? നമുക്ക, ഞാൻ ആലോചി പോലെയും, അക്കൻ പറയുംപോലെയും, തന്നിലെളിയ വന്ധമല്ലയൊ നല്ലതു്?"

ഭഗവ—"അതെ—അതു 'എളിലപ്പടി', പയററിഛ്, അങ്ങ വണ്ടെന്നു ആ നീതിപറഞ്ഞ ശാസ്ത്രിതന്നെ ചൊല്ലീ ട്. എന്തായാലും, ഒന്നു ചൊല്ലുണേ—ഭവതി അതതം ത്തു വീട്ടിനകത്തു കേററണമോ, അവടെ മനമെണങ്ങി ണ്ടായിരിക്കണം. കഴമുട്ടിത്തുപോണകാര്യത്തിന്ന ഇവറ്റം ന്തിച്ചു. ചെലമ്പിനേത്തിൻെറ— — —?"

കശ—"നേരെതെക്കേത്"

വ—"വീട്ടുപേര്?"

ശ—"അതെന്തിക്കെറിഞ്ഞുകൂടാ-" എന്നുമായങ്ങളോ, ന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു് കേശവപിള്ളയുടെ അപേക്ഷപ്രകാ ഒക്കെല്ലാം നടത്തിവരാമെന്നു വാഗ്ദത്തവും, വിവാഹംമാത്രം ത ന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമല്ലാതെ നടക്കയില്ലെന്നു ഉള്ളിലടക്കിയ ഒരു നിശ്ചയവും ചെയ്തു ഭഗവതിഅക്കനും, എൾക്കന്നതിലധികം നടത്തിവരുമെന്നു സമാശ്വസിച്ചു കേശവപിള്ളയും, ആ സ മ്മേളനത്തെ ശുഭമായി ഉപസംഹരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൧൨.

"[illegible]
[illegible]!"

രാജനീതിയുടെ നിർവാഹകന്മാരായ ഭടന്മാരും അവരാൽ നിയുക്തരായ സഹജനങ്ങളും ഒരുമിച്ച് ദേ ൻകണ്ട് മന്ത്രക്കൂടത്തു പടികടന്ന് നിദ്രാചരണംപോലെ ച്ചുദ്ദരം നടന്നപ്പോൾ പുരകോട്ടേയുള്ള അതിയായ ആകത്താൽ ചേഷ്ടാശൂന്യങ്ങളായ പാദങ്ങളോടുകൂടി അയാനോരത്തേയ്ക്ക് വിദ്യുത്താഡിതമായ തരുശിഷ്ടംപോലെ പോയി. ആ യുവാവ് പ്രചണ്ഡമായ ഒരു അന്തഃ അനുഭവിക്കുന്നു എന്നുകണ്ട്, രാജഭൃത്യന്മാർ അത്യുദാരണങ്ങളും ആർദ്രവചനങ്ങളുംകൊണ്ട് അതിനെ ശമിപ്പിച്ചു. കഥാനവിദ്യാഭ്യാസൌന്ദര്യാദികളിൽ കവേ ണ്ട് ഇഹലോകത്തിൽ ദുസ്സാദ്ധ്യമായ കാര്യങ്ങൾ മില്ലെന്നു പ്രമാദിച്ചുവന്നതിനു വിപരീതമായി, താൻ കാംക്ഷിച്ച ദാരസംസിദ്ധിപോലും ആകാശരേഖപോലെ മായിച്ചിരിക്കുന്ന ആകസ്മികമായ ഒരു മഹാപരാധാരോപണം കലികാലത്തിന്റെ ധർമ്മവൈകല്യം തന്നെ എന്നു നിഗമനംചെയ്ത് അയാൾ ആശ്വാസത്തെ അവലംബിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരു ദുർവ്വാദശനിയുടെ തൽക്കാല പാപഭാവത്തിന് ഒരു പക്ഷത്താലും മാറ്റമില്ലെന്ന്, അയാൾ വിചാരിച്ചു എങ്കിലും, ന്യായാധിപസന്നിവക്രത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോയാൽ, പ്രായശ്ചിത്തകർമ്മങ്ങളാലല്ലാതെ വിമോചനപുണ്യകാലം ലഭ്യമല്ലെന്നുള്ള ഒരു പാരവശ്യതയും അയാളെ ബാധിച്ചു. തൽക്കാലത്തെ മാനഭ്രംശവും ദ്രവ്യനാശവും സഹനീയം തന്നെ എങ്കിലും, തന്റെ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരാളിന് അപരാധത്തിന്റെ ആരോപണമാത്രം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും ജീവാവസാനപര്യന്തം നിലനിൽക്കുന്നതുമായ കീർത്തിമാലിന്യം പ്രമാണോപദേശങ്ങളാലും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളാലും അപരിഹാര്യമെന്നു ഖേദിച്ച്, അയാൾ ആത്മപൌരുഷത്തെ വിധിവശ്യാവശഗമാക്കി പരിത്യജിക്കാൻ ആലോചിച്ചു. എങ്കിലും, അതിലും ശ്രേഷ്ഠമായ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം അയാളുടെ മനസ്സിൽ പ്രകാശിക്കയാൽ, അന്ധമൊ അർത്ഥശൂന്യമൊ ആയ

ചപലവിധിദേവതയെ അവലംബിക്കാതെ, സ്വാത്മധാമത്തെ സത്യസ്വരൂപങ്കൽ സമർപ്പണംചെയ്തു. തന്നെ ഹതസത്വനാക്കിയ പ്രേമസിംഹികയെ തന്റേയും പ്രണയിനിയുടേയും ക്ഷേമപ്രാപ്തിക്കായി തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു വ്യവരോഹണംചെയ്യിച്ചു. ഇതിനുമുന്നം തന്റെ മനഃസ്ഥൈര്യത്തെ പുനസ്സന്ധാനംചെയ്തും, അച്ഛനറിഞ്ഞു തന്റെ രക്ഷയ്ക്കെത്തുന്നതുവരെ ബന്ധനാധീനനായി അടങ്ങിപ്പാർക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചും, കേശവൻകുഞ്ഞു് രാജധാനിയിലേക്കുള്ള യാത്രയെ തുടർന്നു.

തന്റെ വ്യഗ്രതകൾക്കു ഇങ്ങനെ നിർവൃതിയുണ്ടാക്കി, ആ യുവാവു് കുഞ്ചുട്ടിക്കാരേയും സഹചാരന്മാരേയും അനുഗമിച്ചു് ഉദയത്തോടുകൂടി തിരുവനന്തപുരത്തെത്തുകയും ഏകദേശം മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോൾ, പകിടശ്ശാലകളെച്ചുറ്റിസ്ഥലംധരിച്ചു്, പ്രത്യേകം "തൂണംപിടിച്ചു്" പലകയുംചാരി ഇരിക്കുന്ന സർവ്വാധിപ്രധാനന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഈ മഹാനുഭാവൻ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ, ഏകദേശം ഒരു കുടംപോരുന്ന താംബൂലാസവത്തെ വിസർജ്ജനംചെയ്തു് പരിസരപ്രദേശങ്ങളെ ശോണീകരിച്ചും, ഹുങ്കാരബാഹുല്യംകൊണ്ടു താംബൂലക്രമുകാദ്യവശിഷ്ടങ്ങൾ പറപ്പിച്ചു വക്ത്രത്തെ ശുദ്ധമാക്കിയും "അ"കാരാദ്യക്ഷരസമസ്തത്തെയും അനുനാസികസ്വരത്തിൽ ഗൌരവഭാവത്തോടെ ഉച്ചരിച്ചും, ആ യുവാവോടു ഒരു പ്രാഥമികാന്വേഷണം ചെയ്വാൻ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ ഇതിനിടയിൽ തന്റെ ചുറ്റും സഞ്ചയിച്ച പാരിഷദരിൽ നിന്നു് താൻ ആദ്യമായി മഹാരാജസന്നിധിയിൽ നയിക്കപ്പെടുമെന്നു ധരിച്ച കേശവൻകുഞ്ഞു്, തന്റെ കാരണവരുടെ കവനകാര്യഗുരുനാഥനായ കണ്ണിശ്ശപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയായ "പേച്ചിങ്കൽ വാപൂട്ടുക്കണം" എന്ന ഉപദേശത്തെ സ്മരിച്ചു്, ഉത്തരമൊന്നും ബോധിപ്പിക്കാതെ നിന്നു. സർവ്വാധികാര്യക്കാരൻ ചാടി എഴുന്നേറ്റു. പടക്കാർ, രായസക്കാർ, പരിചാരകന്മാർ എന്നിവരുടെ ഇടയിൽ പ്രമാദമായ ഒരു ചലനമുണ്ടായി. സർവ്വാധികാര്യക്കാരും പരിവാരങ്ങളും ദക്ഷിണഭാഗത്തുള്ള മുറ്റം, അതി

നോട്ടു ചേർന്ന പൂജപ്പുരമണ്ഡപം, പടിഞ്ഞാറോട്ട് തിരിഞ്ഞുള്ള ഇടനാഴികൾ, ഈ സ്ഥലങ്ങളെ അരക്ഷണംകൊണ്ടു തരണംചെയ്തു. കേശവൻകുഞ്ഞ് അവരുടെ ഗതിയെ തുടർന്ന്, ഒരു മനോഹരാങ്കണത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, ചില പഞ്ചവർണ്ണക്കിളികളുടെ ശ്രീപത്മനാഭഗീതങ്ങളാലും, രാജകണിക്കു യോഗ്യമായുള്ള കരിങ്കുരങ്ങന്മാരുടെ ഭ്രൂഭംഗചേഷ്ടകളാലും വിനോദിക്കപ്പെട്ട്, സ്വല്പനേരം നിന്നതിന്റെ ശേഷം, ശക്തിമൂർത്ത്യായുധപാണികളായ ഭടന്മാരാലും, പള്ളിയറ, ഇലയമൃത്, കരുവലപ്പുര, ആയുധമെടുപ്പ്, അങ്കിപ്പുര, മുതലായ വകുപ്പുകളിലെ പരിചാരകന്മാരാലും പരിസേവിതമായ ഉപ്പരിക്കാ (ഉപ്പരിഗാ) മാളികമുകളിൽ പള്ളിക്കമലാലയാന്തർഭാഗത്ത്, ലക്ഷ്മീകാന്തപ്രസാദപ്രവാഹത്താൽ സൌഭാഗ്യപൂർണ്ണമായ കുലശേഖരമഹാരാജാവിന്റെ വിശിഷ്ടസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

കേശവൻകുഞ്ഞ് തിരുവനന്തപുരത്ത് എത്തിയിരിക്കുന്ന വർത്തമാനം അറിഞ്ഞ്, അനന്തമുദ്രമോതിരത്തെ വരുത്തി സമീപത്തു സൂക്ഷിച്ചും സാംബദീക്ഷിതരെ വരുത്തുന്നതിനു ദൂതനെ നിയോഗിച്ചും, അയാളോടുള്ള വിചാരണയ്ക്കു ഒരുങ്ങിയിരുന്ന മഹാരാജാവ് തന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാകാൻ പോകുന്ന യുവാവ്, ഭാണസന്ദേശാദി കാവ്യസഞ്ചയങ്ങളിലെ ശൃംഗാരരസഗ്രാഹിയായ ഒരു വിടഭ്രമരമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, ആദിയുഗധർമ്മസർവ്വസ്വത്തിന്റെ അവതാരംപോലെ അവിടത്തെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച ആ പരമപാവനാകാരത്തിന്റെ ദർശനമാത്രയിൽ, സൂര്യോദയത്തിൽ ഹിമാവരണംപോലെ, ഈ ദുശ്ശങ്ക അശേഷം അസ്തമിച്ചു. സൌന്ദര്യസമുൽക്കർഷംകൊണ്ടു സമൃദ്ധമായി വിതാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ യുവാവിൽ, തത്തുല്യമായ വൃത്തിശീലാദി സമ്പത്തിനേയും വിധാതാവു സമുച്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ പ്രഭുകുമാരന്റെ സ്വാഭാവികമായ വിനീതഗാംഭീര്യം പ്രത്യക്ഷമാക്കി. ഇന്ദ്രശിലാനിർമ്മിതമായ ബുദ്ധവിഗ്രഹംപോലെ മഹാരാജാവ് നിർവികാരനായി നിന്നു എങ്കിലും, അവിടത്തെ ആത്മാണുക്കൾ കാരവശംകൊണ്ട് അസ്വസ്ഥങ്ങളായിച്ചമഞ്ഞു. ഈ യുവാവിന്റെ ദർശനത്തിൽ അസംഗതമായ ഒരു മനസ്സമസ്യ അവിടത്തെ ബാധിച്ചു. തന്റെ അനുഭവജ്ഞാനാംശം [illegible]

മായ നീതിയുടെ വ്യതിയാനമൊ എന്നുള്ള ഭയം അവിടത്തെ സ്വാനവൎത്തിയായ ആശയത്തെ ചലിപ്പിച്ചു. അപരാധകന്റെ സന്നിധിയിൽ ന്യായാധിപൻ പരുങ്ങുക എന്നുള്ള നിലയിൽ തന്റെ ഉദ്യമം പൎയ്യവസാനിക്കുന്നതിനെ വിചാരിച്ച് അവിടന്ന് ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു. ഈ സ്തോഭങ്ങൾ മഹാരാജാവിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ വ്യാപരിച്ചു എങ്കിലും, അവിടത്തെ വദനത്തിന്റെ നിരുപമനിശ്ചലതയ്ക്കു യാതൊരു ഭംഗവും ഉണ്ടായില്ല. അവിടത്തെ പ്രജാപ്രധാനന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായുള്ള ഒരു പുരുഷോത്തംസത്തിന്റെ സന്താനമായ ആ യുവാവ് തിരുമുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ച് ആചാരാനുസൃതമായി താണുതൊഴുത രീതിയിലും വിദ്യാപരിഷ്കൃതികൊണ്ടുള്ള ഒരു അഭിപ്രായവൈശിഷ്ട്യമുണ്ടെന്നു മഹാരാജാവിന്റെ മഹാമനസ്സു പ്രസാദിച്ചു.

ആ യുവാവ് ആ സന്നിധാനത്തിൽ 'തന്മാത്രശേഷംബല' നായി പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അയാളുടെഹൃദയം ക്ഷീരസാഗരതരംഗതാണ്ഡവംതുടങ്ങി. രാജപാദാരാധനത്തെ അയാളുടെകരങ്ങൾ എങ്ങനെയോ നിവൎത്തിച്ചു. അയാളുടെ നേത്രങ്ങൾ തൃപ്പാദലക്ഷ്യമായിമാത്രം ചേഷ്ടിച്ചു. ആ സൌധത്തിലെ ഭിത്തികളിലും തട്ടിലും തളിമത്തിലും ഉള്ള രാജസാലങ്കാരങ്ങളുടെ സൌഭാഗ്യത്തെ ആ നേത്രങ്ങൾ അനുഭവിച്ചില്ല. സമീപത്തു "ഭുജന്തം രാമരാമേതി" എന്ന് ഒരു ശുകഗായകി കണ്ഠാമൃതത്തെ വൎഷിച്ചതിന് ആ ശ്രവണപുടങ്ങൾ മുകളിതങ്ങളായും ഇരുന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ നിസ്സീമമായ രാജഭക്തിയിൽ മുങ്ങിഭ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ, മഹാരാജാവ്, കേവലം വാണിജ്യവിഷയമെന്നപോലെ, "നിനക്കു കാൎയ്യമെല്ലാം മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലൊ? എന്താണു സമാധാനം പറവാനുള്ളത്?" എന്നു വളരെ മൌനങ്ങി അരുളിച്ചെയ്തു. അധികാരരസപ്രധാനമായുള്ള ഈ ചോദ്യം കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ പൈതൃകമായ പ്രഭവീൎയ്യത്തെ പൂൎണ്ണമായി വികസിപ്പിച്ചു. മഹാരാജാവിന്റെ അരുളപ്പാടിനു മുമ്പുതന്നെ, അവിടത്തെ അതിവിഖ്യാതമായ ധൎമ്മതല്പരതയുടെ സ്ഥിതിക്ക് അവസാനത്തിൽ തനിക്കു അഭയസിദ്ധി ഉണ്ടാകുമെന്ന് ആ യുവാവ് ധൈൎയ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, തന്റേതായും, താൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായും, ഉള്ള പരമാൎത്ഥങ്ങളെ മുഴുവൻ തിരുമനസ്സറിയിച്ചാൽ നിരപരാധികളായ മറ്റു

ജനങ്ങൾകൂടി ആപച്ചയത്തിൽ അകപ്പെട്ടുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു്, അയാൾ രഹസ്യമായി വയ്ക്കാൻ നിശ്ചയിക്കാത്തതായ പരമാർത്ഥങ്ങളെമാത്രം ധരിപ്പിച്ചുതീൎത്തു, അവിടെനിന്നും വിടകൊണ്ടു രക്ഷപ്പെടാൻ ഇങ്ങനെതുടങ്ങി:—“അടിയൻ—ആ—കല്പിച്ചു്—അടിയൻ—”

മഹാ—(അത്യന്തം ശാന്തതയോടു്) “പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. നിന്റെ അച്ഛനോടു പറയുമ്പോലെ വിചാരിച്ചു്, പേടികൂടാതെ സത്യമെല്ലാം പറക.”

കേ-കു—“അടിയൻ ആരെയും ഉപദ്രവിക്കാൻ ആലോചിക്കുന്നവനല്ല. അതു അച്ഛനറിയാം. തിരുവുള്ളത്തിലും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കണം. അപ്പാവയ്യൻ നന്തിയത്തു കുടിപ്പട്ടരായിരുന്നു; അച്ഛന്റെ സഹായംകൊണ്ടു നാണയവാണിഭം തുടങ്ങിയ ആളാണു്. സത്യത്തെ ഭയന്നു നടന്നതിനാൽ വ്യാപാരം അഭിവൃദ്ധമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പിലാണു് അടിയനെ തിരുവനന്തപുരത്തു പഠിപ്പിക്കാൻ അച്ഛൻ അയച്ചതു്. പത്തുപതിനായിരം രാശിയിൽകൂടുതൽ അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കച്ചവടത്തിൽ മുടക്കീട്ടുണ്ടു്. അടിയന്റെചിലവുകൾ വേണ്ടപോലെ നടത്തി, അപ്പഴപ്പോൾ കണക്കുകൾ അയച്ചു്, ആണ്ടുതികച്ചു ഉഭയശിഷ്ടം നന്തിയത്തു അയച്ചുകൊടുക്കും. മുതൽ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്കിൽനില്പാണു്. അടിയൻ അങ്ങോട്ടു കാശിനുപോലും കടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തൃപ്പാദങ്ങളുടെ നേൎക്കു് അടിയൻ ദ്രോഹം പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നവൻ അടിയൻതന്നെ. അടിയന്റെമേൽ ഇങ്ങനെ ഒരപരാധം ആരോപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുമാത്രവും കേട്ടാൽ, അച്ഛനും പരമസാധു അമ്മയും, പ്രാണങ്ങളെ ത്യജിക്കും. തിരുവുള്ളമുണ്ടായി രക്ഷിക്കണം. തൃപ്പാദത്തിൽ ഉണൎത്തിപ്പാൻ ഇതുയല്ലാതെ അടിയനു മറ്റൊന്നുമില്ല.”

തന്റെമുമ്പിൽ അപരാധിയായി ഹാജരാക്കപ്പെട്ട യുവാവിന്റെ വാദത്തെയും അയാളുടെ ചേഷ്ടകളെയും, മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കു സംഭാവ്യമായ ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനയെയും സ്മരിച്ചു്, മഹാരാജാവ് നിരുപാധികദാക്ഷിണ്യനായി, പ്രതിയെ മാന്യമോചനം ചെയ്‌വാനുള്ള വിധികല്പന അവിടത്തെ മനസ്സുകൊണ്ടു ലേഖനവും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും, ഒന്നുരണ്ടു സംശയതമസ്സുകളെ ദൂരീകരിപ്പാനായി, അടുത്തുവച്ചിരുന്ന

അനന്തമുദ്രമോതിരത്തെ അയാളെ കാണിച്ചിട്ട്, "ഇതു നീ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു ആദ്യമായി ചോദ്യംചെയ്തു. "ഇല്ല" എന്ന് ആ യുവാവ് സധൈൎയ്യം മറുപടിപറഞ്ഞു. മീനാക്ഷിയോട്ട് അനന്തമുദ്രമോതിരത്തിന്റെ വിക്രയംകൊണ്ടു തനിക്കുണ്ടായ അനൎത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് വിവരണംചെയ്ത ഈ യുവാവ് ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചതു വ്യാജമല്ലയോ എന്നു വായനക്കാർ വിചാരിക്കും. പരമസത്യവാന്മാരും ആപൽഘട്ടത്തിങ്കൽ അസത്യവാദികളായിത്തീൎന്നുപോകാം. അയാളുടെ പാരമാൎത്ഥികത്വത്തിനു എത്രത്തോളം ഭേദമുണ്ടെന്നുള്ളതു ശേഷം ഭാഗം കഥകൊണ്ടു അറിയേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു സാധനം പുറത്തുവരുന്നുവെങ്കിൽ കഴക്കൂട്ടത്തു കുടുംബംവകമുതൽ അടങ്ങീട്ടുള്ള ഒരു ഭവനത്തിൽ നിന്നു വേണമെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട്, മഹാരാജാവിന്റെ അടുത്ത ചോദ്യം ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു. "നിന്റെ അമ്മാവനു പണത്തിനുമുട്ടില്ലല്ലോ. പിന്നെന്താണ് ഇതിനെ വിററതു?"

ഷം-ഷു — "അമ്മാവന് ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. ഉണ്ടെന്നു കല്പിച്ചു സംശയിക്കുന്നെങ്കിൽ പഴവന്റെ ആപൽക്കാലംകൊണ്ടാണ്."

ഈ ഉത്തരം ആ യുവാവിന്റെ സത്യസന്ധതയെക്കുറിച്ചു മഹാരാജാവിനുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തെ സ്വല്പം ചഞ്ചലിപ്പിച്ചു. ഇതിന്റെശേഷം ഇങ്ങനെ ഒരു തരംഗാവലിയായി ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ നടന്നു:— "ഈ മോതിരം ഇതിനു മുമ്പു നീ കണ്ടിട്ടില്ലേ?" "ഇല്ല"— "അണ്ണാവയ്യന്റെ ഉത്തരീയത്തിൽ കെട്ടപ്പെട്ടിരുന്നതാണിതു്. അതെങ്ങനെ അവിടെവന്നു?" "അടിയന് അറിവാൻ പാടില്ല"—"കൊലനടന്ന രാത്രി നീ അയാളെക്കണ്ടില്ലേ?" "ഇല്ല"—"എന്ത്! അയാളെ അന്വേഷിച്ചില്ലേ?" "കാണാനായി നടന്നു. നീളെഴുത്തുകേശവപിള്ള ആ മഠത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കാണാൻ തരപ്പെട്ടില്ല"—"അവർ അവിടിരുന്നാൽ നിനക്കു കണ്ടുകൂടായിരുന്നോ?" "കേശവപിള്ള തൃപ്പാദകാൎയ്യസ്ഥനാണ്. രാജ്യകാൎയ്യങ്ങൾവല്ലതും കല്പനപ്രകാരം സംസാരിക്കയാണെന്നു വിചാരിച്ചും, ചിലനാളിനേത്തു വിടകൊള്ളാൻ ധൃതിയായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അവിടെ അധികം താമസിക്കാതെ അടിയൻപൊ

ണ്ടുള്ളതു." മഹാരാജാവിന്റെ അടുത്ത ചോദ്യം ഒരു രാജസപ്രഭാവത്തോടു കൂടി ആയിരുന്നു.

മഹാ—"ആരാപിന്നെ അണ്ണാവയ്യനെക്കൊന്നതു്? നീട്ടെഴുത്തു കേശവനെന്നു നീ സൂചിപ്പിക്കുന്നൊ?"

കേ·കു—"അടിയൻ അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ ഒന്നും തിരുമുമ്പിൽ വിടകൊണ്ടുപോകയില്ല. ഒരു സംശയമുള്ളതിനെ അറിയിക്കാം. അന്നു ആ തെരുവിൽ ചിലർ പതുങ്ങി സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. അവരെ തിരക്കിപ്പിടികൂടിയാൽ പക്ഷെ പരമാൎത്ഥം വെളിപ്പെട്ടേയ്ക്കാം."

"പതുങ്ങി" സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതു മഹാരാജാവു തന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ, അവിടുന്നു വലിയ പരുങ്ങലിലായി. അടുത്തു പുറപ്പെടുന്ന അഭിപ്രായം എന്തെന്നു നിൎണ്ണയിക്കാൻ ശക്തനാകാതെ, മഹാരാജാവു് ചോദ്യമൊന്നും ചെയ്യാതെ നിന്നതുകൊണ്ടു്, കേശവൻകുഞ്ഞു തന്റെ സംശയത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—"ആളുകൾ അവരുടെ മുഖങ്ങളെ കഴിയുന്നതും മറച്ചിരുന്നു. നല്ല നിലാവുവെളിച്ചം ഉള്ളതുകൊണ്ടു് നിഴലിൽത്തന്നെ സഞ്ചരിച്ചു." (മഹാരാജാവിന്റെ മുഖത്തെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കീട്ടു്) "അതിൽ ഒരാൾ മീശവളൎത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു." (ഗൂഢഗതിയും പരമാൎത്ഥബുദ്ധിയുംകൊണ്ടു്) "തിരുമനസ്സിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അണ്ണാവയ്യനെ തിരക്കി നടക്കുന്ന സംഗതി അടിയനു് അപ്പോൾ ഓൎമ്മവന്നു, പുറത്തു നിൽക്കുന്നവർ നീട്ടെഴുത്തുപിള്ളയുടെ സഹായികളായിരിക്കാമെന്നു് അടിയൻ ഊഹിച്ചു. അടിയനു രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഒരു പരിചയവുമില്ല. എങ്കിലും ഒരു പരമാൎത്ഥം അടിയൻ അറിയിക്കാം. ധിക്കാരമെന്നു തിരുവുള്ളത്തിൽ വിചാരിക്കരുതു്. തിരുമനസ്സിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഗൂഢതകൊണ്ടും ധൂൎത്തതകൊണ്ടും ഓരോന്നു സന്ദൎഭവശാൽ തിരുമനസ്സറിയിച്ചുപോകും. ഇങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നതു തെററിപ്പോയാലും, പരമസത്യവാന്മാരും ഭക്തന്മാരും ആയിട്ടുള്ളവർ ഒഴികെ ശേഷമുള്ളവർ, അവരവർ ഉണൎത്തിച്ചതിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കും. അതിൽ ധൎമ്മാധൎമ്മചിന്തനത്തെ ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യും. ഇതിൽനിന്നു് ഇപ്പഴത്തെ സംഗതിയിൽ ചിന്ത്യമായുള്ളതിനെ അടിയൻ വ്യക്തമായി അറിയിക്കുന്നില്ല. തിരുമനസ്സിലെ ബുദ്ധിപ്രഭാവം വിശ്രുതമാണു്."

ഠം വാദത്തിൽ നിന്ന് അനാമേയമായുള്ളത്, വധകർത്താവു് സോപാധേരേദ്ധാക്കളായ മന്ത്രിമാരൊ, രായസംകേശവപിള്ളയൊ ആയിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു. രാജമന്ത്രിമാർ അനന്തമുദ്രമാതിരത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഭേദാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായഭിന്നതയിൽ ഒരു പക്ഷത്തിനു വിപരീതസാക്ഷ്യം അണ്ണാവയ്യങ്കൽ നിന്നുണ്ടാകുമെന്നായപ്പോൾ, ആ സാക്ഷിയെ അധികാരഹസ്തങ്ങൾക്കു പ്രാപ്യമല്ലാത്തവിധത്തിൽ മറച്ചതാണെന്നും ആ യുവാവിന്റെ ഇംഗിതപൂർവമായ സൂചനം മഹാരാജാവിനു വ്യക്തമായി. ഇങ്ങനെ യുക്തിയുക്തമായി സംശയിക്കുന്ന യുവാവു് ആ രാത്രിയിൽ തന്റെ തപത്തെ ഗ്രഹിക്കാത്തതു് വലിയ ഭാഗ്യമായെന്നു തിരുമനസ്സിൽ ആശ്വസിച്ചു. അതിബുദ്ധിമാനായ മഹാരാജാവിന് ആ അന്വേഷണം അപ്പോൾ പ്രാപിച്ചിരുന്ന പതനത്തിൽ നിന്നു മുന്നോട്ടു തുടരുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ ചമഞ്ഞു. അവിടത്തെ ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ടു് സാംബദീക്ഷിതർ അനവ്യത്തവണ്ഡങ്ങൾ പോലെ വലുതെ ഭസ്മത്രിപുണ്ഡ്രങ്ങൾകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന വക്ഷോജോദരത്രികങ്ങളോടുകൂടി തിരുമുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചു. കാര്യക്കാർ മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെമുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെവിദ്യാതത്തിന്നു് സഹജമായിരുന്നതിനാൽ, അതു തിരുമുമ്പിലും അക്ഷയമായി പ്രകാശിച്ചു. എന്നാൽ രാജസന്നിധിയിലായപ്പോൾ, ആ പ്രാമാണ്യഭാവത്തിന്റെ നഗ്നതയെ അത്യാദരവിനയങ്ങളാലും വചസ്സുകളാലും ദർശനീയമായവിധത്തിൽ ആച്ഛാദനം ചെയ്തിരുന്നു. മഹാരാജാവിനു 'ധാരാളധാര'യായി ആശിസ്സുകളെ വർഷിച്ചും, സ്വശിഷ്യനെ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി കൃപയാ കടാക്ഷിച്ചും, ധരാപ്രഭുവായ മഹാരാജാവിന്റെ മഹാപ്രതാപത്തെ പ്രശംസിച്ചും ഘാതകബന്ധിതനായ ആ യുവാവിനെ ഇത്രവേഗം പാശബദ്ധനാക്കി ധർമ്മരാജമഹത്സന്നിധിയിൽ ചേർത്ത കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ നിപുണതയെ പുരാണകഥകൾകൊണ്ടു് ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി അഭിനന്ദിച്ചും, സാംബദീക്ഷിതർ മഹാരാജാവിന്റെ അനുവാദത്തെ വാങ്ങി കേശവൻകുഞ്ഞിനോട്‌ ഇങ്ങനെ ഗുണദോഷിച്ചു:—"അപ്പനേ! കാര്യത്തെയെല്ലാം ശൊല്ലിവിട്ട്. ഇന്ത സന്നിധാനം സാക്ഷാത് വൈകുണ്ഠസമം" (സപ്രാർത്ഥനനായി കണ്ണടച്ചു നിന്ന് നി

ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു്.) "ഒന്നുടെ നാരായത്തെ അന്ന അണ്ണാവയ്യർ വക്ഷസ്സിലെ ഏതിന്നു ശുഷിരിതൻ ആരാകും.?" (മഹാരാജാവോടു) "സ്വാമി! വിപ്രവധത്തിലെ വിപ്രർതാൻ പ്രാഡ്വിവാകനാക ദണ്ഡകർത്തൃത്വം വഹിക്കേണ്ടിയതു്—തിരുവുള്ളക്കേടുണ്ടാകരുതു്."

കേ—കു—നാരായം നന്തിയത്തെ വകയാണെന്നു സ്വാമികൾക്കറിയാമല്ലൊ. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കേളർഉണ്ണിത്താൻ എന്നൊരു കാരണവരുടെ നാരായമാണതു് അതിൽ കൊത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നും ഒരിക്കൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മുനക ഞെളുങ്ങിയതുകൊണ്ടു് ഉരുക്കുവയ്പ്പിക്കാൻ അണ്ണാവയ്യരുടെപക്കൽ ഞാൻ ഏല്പിച്ചിരുന്നു." ഈ ഉത്തരത്താൽ ദീക്ഷിതർക്കുണ്ടായ സന്തോഷം അപരിമിതമായിരുന്നു. അണ്ണാവയ്യന്റെകയ്യിൽനിന്നും ആ നാരായം പിടിച്ചു പറിച്ചു്, ഏതോ ഒരു ദുഷ്ടൻ അയാളെ ഹനിച്ചതാണെന്നു്, സാരഗർഭങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളും അതിന്റെവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇടകലർന്നു്, അദ്ദേഹം ഒരു ദീർഘവാദംചെയ്തു. ഈ വാദംകൊണ്ടു് തന്റെ ശിഷ്യൻ അപരാധാരോപണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു വിശ്വസിച്ചു്, പാഞ്ചാലമഹാരാജാവിന്റെ മദധ്വംസനം സാധിച്ച ദ്രോണാചാര്യരെപ്പോലെ, ഉൽക്കടസന്തോഷനായി തന്റെ അർജ്ജുനനെ കടാക്ഷവലയങ്ങൾകൊണ്ടു് സംഭാവനംചെയ്തു. ഹാകഷ്ടം! വിഘ്നേശ്വരന്റെ കുമ്പപോലെ വിസ്തൃതമായ ദീക്ഷിതരുടെ ഉദരഗഹ്വരത്തിൽ സംഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അന്നത്തെ മൃഷ്ടാശനം പ്രഥമസ്ഥാന്യസമന്വിതം ദ്രവീഭൂതമായി: നവാനുഭവമായ ഒരു ജലതൃഷ്ണയുടെ വ്യാപ്തി ദേഹത്തെ തപിപ്പിച്ചു: കല്പാന്തകാലാഗ്നിജ്വാലയാൽ സമാവൃതനായതുപോലെ അദ്ദേഹം അലറന്നു: ആ യുവാവിന്റെകണ്ഠത്തിൽ സ്ഥിരവീക്ഷണനായിനിന്നു്, ശിരസ്സിൽ ഹസ്താഡനംചെയ്തു. നാരായണ! ജനാർദ്ദന! ശംഭോ! മഹാദേവ! എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനാക്രോശങ്ങൾ കൊണ്ടു് മഹാരാജാവിനെയും സംഭ്രമിപ്പിച്ചു. ദീക്ഷിതരെ തുടർന്നു മഹാരാജാവും കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ കണ്ണുകളെ ലക്ഷ്യമാക്കി തന്റെ വീക്ഷണത്തെ ഉറപ്പിച്ചു. ആ യുവാവിന്റെകണ്ണുകളിൽ പ്രകാശിച്ചുകാണപ്പെടുന്ന ഖണ്ഡലദ്യുതം,

അണ്ണാവയ്യന്റെ ഘനശോണിതംപോലെ, ഘാതകനെ പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആ കുണ്ഡലങ്ങൾ പ്രത്യേകമായ മഹാപ്രസിദ്ധിയുള്ളവകളായിരുന്നു. കായാംബുവർണ്ണനായി, ശംഖചക്രഗദാസരോരുഹങ്ങൾ ധരിച്ച് ചതുർബ്ബാഹുവായി, പീതാംബരവനമാലാദ്യലംകൃതനായി, ശ്രീവത്സവക്ഷസ്കനായി, ലക്ഷ്മീസമേതം ഗരുഡാരൂഢനായി ആവിർഭവിക്കുന്ന ദിവ്യസ്വരൂപം എങ്ങനെ മഹാവിഷ്ണുവിന്റേതെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുമോ, അതിൻവണ്ണംതന്നെ ആ ഗാത്രവും, ശുദ്ധിയും, പ്രകാശവും, കപ്പും, ജാതിശ്രേഷ്ഠതയുമുള്ള രത്നങ്ങൾ സംഘടിച്ച ആ സ്വർണ്ണക്കൂട്ടം, തിളക്കം, ഛായയും ചേർന്ന കുണ്ഡലങ്ങൾ അണ്ണാവയ്യന്റേതല്ലെന്ന് ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ ഏതൊരുവനെങ്കിലും ശങ്കിക്കുമോ? ആ രത്നങ്ങളെ സുവ്യക്തമായി ദർശനം ചെയ്തതിന്റെശേഷം, ദീക്ഷിതർ തന്റെ പ്രിയശിഷ്യന്റെ മേൽ അനന്തരമായി നിഗ്രഹദണ്ഡനിപാതമുണ്ടാകുന്നതിനെ ദർശനം ചെയ്യാൻ നിൽക്കാതെ മഹാരാജാവിന്റെ അനുജ്ഞവാങ്ങിയും, അവിടത്തെ അഭിവാദനംചെയ്തും യാത്രയായി. എന്നാൽ മഹാരാജാവിന്റെ ബുദ്ധിയിൽ ആ രത്നസന്ദർശനം ഘാതകകാര്യത്തിന്റെ കടിലതയെക്കുറിച്ചുള്ള അനുമാനങ്ങളെ വിഷമതരങ്ങളാക്കിത്തീർത്തതല്ലാതെ, ആ യുവാവിനെ ശിക്ഷായോഗ്യനെന്നു തോന്നിച്ചില്ല. അയാൾ വധകർത്താവായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അയാളിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധിയുടെയും വിവേചനാശക്തിയുടെയും സ്ഥിതിക്ക്, ആ രത്നങ്ങളെ അത്ര സമീപകാലത്ത് അണിയുവാൻ സന്നദ്ധനാവുകയില്ലെന്ന് രായസംകേശവപിള്ളയുടെ വാദത്തെത്തുടർന്ന് അവിടന്ന് തീർച്ചയാക്കി. ദീക്ഷിതരായ ഗുരുനാഥന്റെ അപമര്യാദമായ ക്ഷിപ്രനിഷ്ക്രമണം അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു ശാപമെന്നപോലെ പരിതപിപ്പിക്കയാൽ ആ യുവാവ് നിസ്തേജനായി നിൽക്കുന്നതിനെ തൃക്കൺപാർത്ത്, അനുകമ്പയോടുകൂടി അയാളുടെ അടുത്തു ചെന്ന് അതിമൃദുവായ സ്വരത്തിൽ "കടുക്കൻ ജോടി നിനക്കെവിടന്നുകിട്ടി?" എന്നു ചോദിപ്പാൻ മഹാരാജാവിനു കനിവുണ്ടായി. തന്റെ പാദങ്ങൾ സ്പർശിക്കുന്ന അതിശീതളമായ തളിമത്തിൽ നിന്ന് ഒരു അഗ്നിശിഖ ഉദിച്ചു

തന്റെ ശരീരത്തെ ദഹിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതുപോലുള്ള അത്യുഷ്ണവ്യഥ ആ യുവാവിനുണ്ടായി. ആ കണ്ഠാഭരണങ്ങളെ വത്സനായ മാതുലൻ തന്റെ കണ്ണുകളിൽ ധരിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം കണ്ണാടി നോക്കി അതുകളെ കാണുന്നതിന് ആ യുവാവിനു സന്ദർഭം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. ദീക്ഷിതരുടെ വ്യസനവും മഹാരാജാവിന്റെ ചോദ്യവും കൊണ്ട് ആ കണ്ഠാഭരണങ്ങൾ തന്റെനേർക്ക് ആരോപിക്കപ്പെട്ട അപരാധത്തെ എങ്ങനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. സ്വാർത്ഥപരനാണെങ്കിലും തന്റെ മാതുലനും, തന്നോടു മാത്രം ആർദ്രഹൃദയനും ആയുള്ള ചന്ത്രക്കാരനെ തന്റെ സാക്ഷ്യംകൊണ്ട് കൊലക്കുറ്റത്തിന്, ഉത്തരവാദിയാക്കുന്നത് ധർമ്മഭ്രംശമാണെന്ന് ആ സന്ദർഭത്തിൽ തോന്നിപ്പോയതിനാൽ അയാൾ ഉത്തരമൊന്നും തിരുമനസ്സറിയിക്കാതെ നിന്നു. മഹാരാജാവിന് അനേകചോദ്യങ്ങൾ ആ സംഗതി സംബന്ധിച്ച് ചോദിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, തന്റെ സ്വകാര്യവിചാരണയെ അവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചു......
....

കാര്യക്കാരന്റെ കാരണവരുടെയും അച്ഛന്റെയും ഗുരുവിന്റെയും സ്ഥിതികളെ അഭിമാനിച്ച്, തൽക്കാലം അയാൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു പാർക്കയിട്ട് 'ഇടവലം മുൻപിൻപുറം പോക്കുമുടക്കിയും, ഉടയാരോടും ഉറ്റാരോടും വാക്കും വചനവും തടഞ്ഞും പണ്ടാരവക കച്ചേരിക്കാവലിൽ അടക്കിയും, തിരുവാണപ്പടി മേൽകണ്ടവിധമെല്ലാം നടക്കുമാറും, കാര്യംപ്ടോത്തവകയിൽ നിന്നു ശ്രീപണ്ടാരകാര്യം ചെയ്ത വകക്കണ്ടായിട്ടുള്ള വരിയോലപ്പടിക്കും, ധർമ്മനീതികൾക്കും ഒപ്പും താവലും വരാതെയും, കാര്യം തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ പാറാവിൽ പാർപ്പിച്ചുകൊള്ളാൻ' തൽക്കാലം ഖണ്ഡനവു പുറപ്പെട്ട്, അതിന്നെന്നും കേശവൻകുഞ്ഞ് ഏകാന്തബന്ധനത്തിലായി. രം വിചാരണ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽതന്നെ ചന്ത്രക്കാരനും പത്തഞ്ഞൂറു പേരന്മാരും രാജമന്ദിരത്തിന്റെ ദക്ഷിണവീഥിയിൽ സ്വൈരം കുടിയിരുന്നു. ആ പോരാളികളുടെ സംഖ്യയെ ജ്വരാൽ കുമാരൻതമ്പിയും ശ്യാപാണനും ഉയർത്തിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ നേർക്കുണ്ടായ കല്ലേറിവിധി പ്രസിദ്ധമായപ്പോൾ, ചന്ത്രക്കാരൻ കൊട്ടാരത്തിന്മേൽ പാഞ്ഞാണയുളിവാങ്ങി ചെയ്യാതെ, തന്റെ കാളച്ചിറിയെ രാജമന്ദിരസാമീപ്യത്തിനു ചേരും

വന്നും സ്ഥായിതാഴ്ത്തി ഒന്നു ധ്വനിപ്പിക്കമാത്രം ചെയ്തു. ചിലമ്പിനേഴത്തു ചന്ത്രക്കാറന്റെയും നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെയും ദ്രവ്യമഹാനദികളുടെ സംയോഗത്താൽ ധ്വംസനംചെയ്യപ്പെടാത്ത സാക്ഷ്യമേത്, അധികാരശക്തി ഏത്, സമുദ്രഗർഭത്തിൽ നയിക്കപ്പെടാത്ത നിയമപ്രാകാരങ്ങളേത്, എന്നു മദിച്ചു ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ചന്ത്രക്കാറൻ തന്റെ അനുചരന്മാരോടൊരുമിച്ച് തെക്കെത്തെരുവിൽനിന്ന് സവ്യഥാ തന്റെ രക്ഷാഭാരത്തെ വഹിക്കുന്ന ഹരിപഞ്ചാനനഗുരുവിന്റെ വാസനിലയനത്തെക്കു തിരിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യയുടെ ഘോരതയെയും വിസ്മരിച്ച്, അവിടെക്കൂടിയിരുന്ന പൌരന്മാർ ചന്ത്രക്കാറപ്രഭുവിന്റെ അനന്തരവനെ ബന്ധിക്കുന്നതിനുണ്ടായ ആജ്ഞയെ അപഹസിച്ചു. അപരാധങ്ങൾക്കു ദണ്ഡനമുണ്ടാകേണമെന്ന് സ്മൃതിശാസ്ത്രങ്ങളാൽ സ്ഥാപിതമായുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയാണെന്നുള്ളതിനെയും മറന്ന്, അവർ മതിഭ്രമത്തോടുകൂടി ചന്ത്രക്കാറന്റെ സഹതാപികളായിത്തീർന്നു. ചന്ത്രക്കാരനെത്തുടർന്ന് ഒരു വലിയ ജനസംഘം ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തി. ആ യോഗീശ്വരൻ തന്റെ സമാധിപീഠത്തിൽ ഇരുന്ന്, മഹാജനാഗമനത്തിൽ, ഒരു നവലക്ഷ്മണോപദേശം നൽകി, അവരെ പ്രശാന്തകോപന്മാരാക്കി പിരിച്ചുയച്ചു. തന്റെ കൃത്രിമഫലമായിട്ടുണ്ടായ വധം, അനന്തരസംഭവങ്ങളറിയാതെ താൻ ചെയ്ത സമ്മാനദാനത്താൽ, സ്വകൃപാഭാജനമായ കന്യകയുടെ കാമുകനിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടമെന്നുള്ള ദൈവഗതിയെ ആ ബുദ്ധിപ്രധാനൻ പൂർവരാത്രിയിലെ അവസാനസംവാദം മുതൽ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ധനാരാധകനായ ചന്ത്രക്കാറൻ ആ കണ്ഠാഭരണങ്ങളെ സ്വഭണ്ഡാരത്തിൽ ചേർത്തു ഗോപനം ചെയ്യുമെന്നും, അതുകൊണ്ട് അവ അയാളുടെ കണ്ഠത്തിനു നേർക്ക് ഓങ്ങപ്പെട്ട ഖഡ്ഗംപോലെ സദാ സ്ഥിതിചെയ്ത് തനിക്ക് ഒരു രക്ഷാസൂത്രമായി ഇരിക്കുമെന്നും യോഗീശ്വരൻ വിചാരിച്ചു ചെയ്ത ദാനം, അതിന്റെ ദാതാവായ തന്നെത്തന്നെ ആ ഖലന ദാസ്യപ്പെടുത്തുമാറ് പരിണമിക്കുന്നു! അതുകൊണ്ടു ചന്ത്രക്കാറന്റെ പാർശ്വവർത്തിത്വത്തെ ഇനിയും ഒന്നുകൂടി ദൃഢപ്പെടുത്തണമെന്നു കരുതി, ജനസമൂഹത്തെ പിരിച്ചയച്ചതിന്റെശേഷം ഹരിപഞ്ചാനനൻ അയാളോടു മഹാരാജാവിന്റെ വിധിയുടെ അനൌചിത്യത്തെയും, ധർമ്മാധർമ്മവിചിന്ത

നാശുദ്ധ്യതയേയും, ഇതരരാഷ്ട്രാധിപന്മാരുടെ വ്യത്യസ്തമായ നീതിമുറകളേയും മഹൌദാൎയ്യബുദ്ധിയേയും കാരുണ്യപ്രചുരതയേയും കുറിച്ചു്, ശ്ലോകാന്തസമന്വിതം ഒട്ടേറെ പ്രസംഗിച്ചു് ചന്ത്രക്കാരൻ തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ തൽക്കാലം താമസിപ്പാൻ ഗുണദോഷിച്ചു. ദുൎയ്യോധനാദികളുടെ സദസ്സിൽ "ചത്തതുകീചകനെങ്കിലൊ—മാരുതപുത്രനത്രെ കുലചെയ്തതുനിൎണ്ണയം" എന്നു ഭീഷ്മർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ, മരിച്ചതു് അണ്ണാവയ്യനെങ്കിൽ കൊന്നതു നീട്ടെഴുത്തു കേശവപിള്ളയാണെന്നും, അതിലേയ്ക്കുവേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി കേശവൻകുഞ്ഞിനെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും, ഹരിപഞ്ചാനനൻ വാഗ്ദാനവും ചെയ്തു. ഹന്താവു് ഇന്നാരെന്നുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ശുദ്ധവിധി, കാററിനാൽ വിതറപ്പെട്ട കാറുപോലെ പരന്നു. നീട്ടെഴുത്തു കേശവപിള്ളയാണു് അണ്ണാവയ്യനെ കൊന്നതെന്നുള്ള കഥ അതിവേഗത്തിൽ നാടെങ്ങും പെരുവഴിപ്പാട്ടായി. ഈ ദുഷ്കീൎത്തിയിൽ, ചന്ത്രക്കാരനുണ്ടായതുപോലെയുള്ള സന്താപസമൃദ്ധി ആ യുവാവിനു ലബ്ധമായില്ല. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെയുള്ള ദുൎവിഖ്യാതി അധികകാലതാമസം കൂടാതെ കേശവപിള്ളയ്ക്കു് ഒരു നവമിത്രത്തെക്കൂടി സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു.

അദ്ധ്യായം ൧൩.

" കഞ്ജനേർമിഴിയുടെ കാന്തിയാം പീയൂഷംകൊ—
ണ്ടഞ്ജസാ സമ്പൂർണ്ണമായ്‍ വന്നിതു സഭാതലം "

അനന്തശയനപുരിയിലെ വാൎത്തയെ ഇവിടെ സംക്ഷേപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ—കേശവൻകുഞ്ഞ് പരികർമ്മബന്ധനത്തിലാക്കപ്പെട്ട വൃത്താന്തവും, തന്റെമേൽ പരന്ന അപഖ്യാതിയും ധരിച്ചപ്പോൾ, കേശവപിള്ള മന്ത്രക്കൂടത്തുവസിച്ചിരുന്ന ബാലികയുടെ തല്പത്തെ ആരാഞ്ഞുവശവാനണ്മായ നിയോഗത്തെ തൽക്കാലത്തേക്കു വിളംബനംചെയ്തു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെനേൎക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട കാരാവാസം, നീതിനിൎവ്വഹണത്തിൽ ഒരു അപഥഗതിയായി കേശവപിള്ളയുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു. സ്വാൎത്ഥമാത്രബുദ്ധികളായ ശത്രുക്കളുടെ കപടതന്ത്രങ്ങളാൽ, ബ്രാഹ്മണനിഗ്രഹാപരാധം തന്റെമേൽ ആരോപിതമായേക്കുമെന്ന് ഒരു വ്യാകുലതയും അയാളുടെ മനസ്സിൽ ജനിച്ചു. അതിനാൽ തന്റെ പക്ഷത്തിലും മതിയായ മിത്രങ്ങളെ സംഭരിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ള താല്പൎയ്യത്തോടുകൂടി, അയാൾ രാമവൎമ്മ പടതലവരേയും പോക്കുമൂസ്സാമരയ്ക്കായർ എന്ന വൎത്തകനേയും തന്റെ തൽക്കാലസ്ഥിതിസംബന്ധമായുള്ള യാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളെ ലേഖനമൂലം ധരിപ്പിച്ചു ബലസഞ്ജീകരണംചെയ്തു്, രണ്ടുമൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, കേശവപിള്ള ഗൌരി അമ്മയെ കഴക്കൂട്ടത്തേക്കു യാത്രയാക്കി.

രാജവിശ്വസ്തനും ധൎമ്മശാസ്ത്രനും ആയ കേശവപിള്ളയുടെമേൽ ഹരിപഞ്ചാനനൻ അപവാദാരോപണം ചെയ്ത വൈഷമ്യത്തെ, വാസ്തവാൎത്ഥങ്ങളെ അറിഞ്ഞിരുന്ന വൃദ്ധസിദ്ധൻ ശമനംചെയ്തു. അവർതമ്മിലുള്ള ബന്ധവിശേഷംകൊണ്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനന വൃദ്ധസിദ്ധനെ പ്രതിശാസിക്കയെന്നല്ല, അയാളോട് അല്പമായ ദുർമ്മുഖത ഭാവിക്കപോലും ശക്യമായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഉതവിച്ചു അസഹ്യമായ ദിവസേന വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഈക്കാലഘട്ടിയിലും ചന്ത്രക്കാറൻ യോഗീശ്വരന്റെ ആജ്ഞാനുസാരമായി തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചു്, ഉലവാ

മുതലായവരെക്കൊണ്ട്, നിയമവ്യാളിയുടെ ദംഷ്ട്രകൾക്കുള്ളിൽ അകപ്പെട്ടുപോയ തന്റെ ഭാഗിനേയനെ മോചിപ്പാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

തനിക്കു ഒരു വാലായ്മ എന്നുള്ള വ്യാജകാരണം പറഞ്ഞു തിരുമുമ്പിൽ പോകാതെ കഴിക്കുന്ന കേശവപിള്ളയ്ക്കു പകരം, അടുത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥാനികനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള തിരുമുമ്പിൽ ഹാജരായിത്തുടങ്ങി. ചന്ത്രക്കാരന്റെ കരതലംകൊണ്ട് തന്റെ ഗളത്തിൽ ചാർത്തപ്പെട്ട അർദ്ധചന്ദ്രാലംകൃതിക്കു യുക്തരൂപമായ ഒരു സമ്മാനത്തെ ഗവിഷ്ഠനായ ആ മഹാപ്രഭുവിനു പ്രത്യർപ്പണംചെയ്‌വാൻ ഉൽകണ്ഠിതനായും, കേശവൻകുഞ്ഞു നിമിത്തം തന്റെ പ്രണയസിദ്ധിക്കു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്‌വാൻ ജാഗരൂകനായും ഇരിക്കുന്ന ആ വീണാധരൻ, അണ്ണാവയ്യന്റെ വധകാര്യത്തിൽ ചന്ത്രക്കാരനും കേശവൻകുഞ്ഞിനും പ്രത്യക്ഷബന്ധമുള്ളതായി തനിക്കു ചില അറിവുകൾ ഉണ്ടെന്ന്, ഒരു ഏഷണി തിരുമനസ്സിൽകൊള്ളിക്കാൻ ഒന്നു ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അയാളുടെ കണ്ഠതന്ത്രിപ്രയോഗാരംഭത്തിൽ തന്നെ നാദശൂന്യമാക്കപ്പെട്ടു. “രേരേരാവണ” എന്ന അംഗദപ്രത്യവസ്കന്ദനത്തിന്റെ അവഹേളനത്തെ സ്മരിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു നോട്ടംകൊണ്ട്, ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും കേശവൻകുഞ്ഞും തമ്മിൽ എത്രത്തോളം അന്തരമുണ്ടെന്നു മഹാരാജാവ് ആ വികൃതസൃഷ്ടിയെ ധരിപ്പിച്ചു. തന്റെ രക്തചന്ദനക്കുറികളും ശരീരപാംസുക്കളും വിയർത്തൊഴുകി, കഷായിച്ച്, ചന്ത്രക്കാരന്റെ “മച്ചമ്പി” ആയിരുന്ന “ഉമ്മിണിസ്സർവം” ശേഷിച്ച പ്രാണനുംകൊണ്ട് തിരുമുമ്പിൽ നിന്നു വിടവാങ്ങി.

ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ ദേവാലയയാത്രയെത്തുടർന്നുണ്ടായ ഭഗവതിയോഗീശ്വരിയുടെ ആഗമനത്തിൽ കഴക്കൂട്ടത്തു സൽക്കാരോത്സവാഡംബരങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും, ആ സ്ഥലം അവരുടെ വാസസൌഭാഗ്യത്തെ രണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തോളം വിഘ്നരഹിതമായി അനുഭവിച്ചു. ആ ചിത്രലേഖയുടെ മടക്കത്തിനു താമസംവന്നപ്പോൾ, അവരുടെ ദൌത്യം അതിസാമർത്ഥ്യപ്രകടനത്താൽ ദുർഘടത്തിൽ പരിണമിച്ചേക്കുമൊ എന്നു ശങ്കിച്ച്, ആറേഴുസ്ഥാനങ്ങളുള്ള സംഖ്യകളെ

ങ്ങളോടെ സങ്കലനംചെയ്തു ഫലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്ന കേശവപിള്ളയുടെ ഗണനസാമർത്ഥ്യത്തിനും അല്പമൊരു ക്ഷീണമുണ്ടായി. എങ്കിലും തന്റെ വസതിയിലിരുന്നു പോക്കുമൂസ്സാമരക്കായരുടെ ഏറ്റുമതി ഇറക്കുമതിക്കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനിടയിൽ, വ്യാപാരവർദ്ധനയ്ക്കു പുതുതായി തുറമുഖങ്ങളും താരിപ്പുകളും സ്ഥാപിച്ചാൽ തന്റെ സംസ്ഥാനഭണ്ഡാരത്തിന് അമിതപോഷണമുണ്ടാകുമെന്ന് അംഗീകരിച്ചു ആലോചനകളിൽ സ്വരാജ്യവത്സലനായ അയാളുടെ ബുദ്ധി ലയിച്ച്, തൽക്കാലത്തെ നിസ്സാരക്ലേശങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചു. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ആകാശവർണ്ണമായുള്ള ഒരു റെട്ടിമുണ്ടും, ചീട്ടിക്കുപ്പായവും, തോളിൽ ചുവന്ന ഒരു ഉറുമാലും, തലയിൽ മുസ്ലിംതൊപ്പിയും ധരിച്ച്, ഊശന്താടിക്കുടുമയും, മുണ്ഡിതമായ ശിരസ്സും മേൽച്ചുണ്ടുമായി, പരമപരിചയം നടിച്ച് നെടുതായ ഒരു കാട്ടുവടി ഊന്നിനടന്ന്, വലിയൊരു തുകൽസഞ്ചിയും തൂക്കി, ആകാശമാനദണ്ഡം പോലെ, ഒരു മഹാകായൻ കേശവപിള്ളയുടെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ച്, "സലാം പുള്ളെ!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, ഒരെഴുത്തിനെ അയാളുടെ കയ്യിൽകൊടുത്തു. കല്പ്രാക്കോട്ടത്തമ്പിയേയും മാമാവെങ്കിടനേയും ജയിക്കുന്ന ഭീമാകാരത്തെയും, പ്രൗഢതപ്രകാശിക്കുന്നതായ വലിയ കണ്ണുകളേയും, സൂക്ഷ്മത്തിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രവൃത്തത്തിലുള്ള മുഖത്തെയും, ഞരമ്പുകൾ പിടച്ച് വേട്ടകൾപോലെ വലയംചെയ്തുള്ള പാണിദ്വയത്തെയും, നോക്കി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടപ്പോഴേയ്ക്കു "ഞെമ്മ നല്ലബണ്ണം കറി കിറി തിന്നും പുള്ളെ. അതുവാലെഒടമ്പു ബെളുത്തു ഒഴിവസ്സുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു ആ ശരീരപുഷ്ടിസമ്പാദനത്തിനുള്ള ഭോഷണചര്യയെ ആഗതൻ ഉപദേശിച്ചു. ആ നിദേശവാഹകന്, കായപുഷ്ടിപോലെതന്നെ പരിചിതഗ്രഹണത്തിനു ബുദ്ധിപുഷ്ടിയുമുണ്ടെന്ന് അനുമാനിച്ചുകൊണ്ട്, കേശവപിള്ള എഴുത്തുപൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. തന്നെ നിർവ്യാജം സ്നേഹിക്കുന്ന പോക്കുമൂസ്സാമുതലാളി, തന്റെ എഴുത്തിനു മറുപടിയായി, തൽക്കാലപത്രങ്ങളിൽ തനിക്കു ജീവഭയം നേരിടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരു വിശ്വസ്തനെ അയച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതിയാണ് മുഖ്യമായി എഴുത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്നത്. അയാൾ ശംശപായന്മാരെപ്പോലെ സഹസ്രനാമനായെങ്കിലും, തന്നോടു

താമസിക്കുന്ന കാലത്തു്, പക്കീർസാ എന്നു വിളിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും, അയാളെ പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു നടപ്പാനും, എഴുത്തിൽ ഗുണദോഷിച്ചിരുന്നു. തനിക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു അംഗരക്ഷകന്റെ ആവശ്യംവേണ്ടിവരാൻ എന്തു് ആപത്തുനേരിടുന്നു എന്നു കേശവപിള്ള ആലോചിച്ചു. അങ്ങനേയുണ്ടായ അന്തൎഗ്ഗതങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ പക്കീർസാ, താൻ ദേശസഞ്ചാരംകൊണ്ടു് ലോകപരിചയസമ്പന്നനാണെന്നും, തന്റെ മതനിർബന്ധങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് സത്യവാനാണെന്നും, എങ്കിലും ചെറുപ്പകാലത്തെ കൊഴുപ്പുകൊണ്ടു് അഹങ്കാരികളായ ധനികന്മാർ വഹിക്കുന്ന മാനങ്ങളെ അയാൾ ലഘുവാക്കിവന്ന "ദൌലത്ത്, ബേഹു പർമാസ [പ്രമാദ]മായിരുന്നു" എന്നും, പരമാൎത്ഥത്തിൽ തന്നെക്കാളും അക്രമികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തന്നെ പിടികിട്ടായ്കയാൽ അവർ തോന്നിയ നാമങ്ങളെ തനിക്കു ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും മററും, തന്റെ ചരിത്രത്തെ കേശവപിള്ളയെ ധരിപ്പിച്ചു. രാജശിക്ഷാൎഹനായുള്ള ആ ബന്ധുവിന്റെ സഹായലബ്ധി, തന്നെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന അപവാദത്തിനെ ബലപ്പെടുത്തുമെന്നു കേശവപിള്ള വിചാരിച്ചു. പക്കീർസാ ആകട്ടെ, തന്റെ നെടുവടിയെ ഉയൎത്തി, താൻ നില്ക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉത്തരത്തിനടിയിൽ കൊടുത്തു് മേൽക്കൂടം മുഴുവനേയും ആയാസഹീനമിളക്കി ഉയൎത്തിയതിന്റെശേഷം അതിനെ പൂൎവസ്ഥിതിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. താൻ ധാരാളം കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള "മായപ്പൊടിമല്ലക്കു" എന്ന ഭവനഭേദകനായ മുഷ്കരൻ കേവലം ഐതിഹ്യപാത്രമല്ലെന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ഈ നാമശ്രവണമാത്രത്തെ കുറച്ചുകാലം ജനങ്ങൾ മസൂരിയെക്കാളും ഭയന്നിരുന്നു. ബോധസ്തംഭകമായുള്ള അയാളുടെ ഭസ്മം (മായപ്പൊടി) എപ്പോൾ, എവിടെ, പതിക്കുമെന്നു ചിന്തിച്ചു്, ആളുകൾ നടുങ്ങിപ്പാൎത്തിരുന്നു. രാജ്യാധികാരികൾ ത്രിലോകപരിശോധനചെയ്തിട്ടും ആ മഹാവിരാധനെ കെട്ടുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. കായംകുളം, മുളമൂട്ടു, മുതലായ സ്ഥലങ്ങളെ അനന്തരകാലങ്ങളിൽ കുപ്രസിദ്ധമാക്കിത്തീൎത്ത ജനദ്രോഹകന്മാരുടെ വംശസ്ഥാപകനെന്നു സംശയിക്കപ്പെടുമായിരുന്ന ഈയാളുടെ സാമീപ്യം കേശവപിള്ളയുടെ ധൎമ്മനിഷ്ഠയ്ക്കു് ഒരു മഹാ പരീക്ഷണമായിരുന്നു. ശൌചനിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കയോ,

ആ നിയമങ്ങളെ തൃണീകരിച്ച് മദോന്മത്തനായി പെരുമാറുന്ന ദുർവൃത്തന്റെ മൈത്രത്തെ അംഗീകരിക്കയൊ, താൻ ചെയ്യേണ്ടതെന്നു് അന്തശ്ശോധനചെയ്യുമ്പോൾ, തന്റെ ബന്ധുവായ വത്സകൻ തന്നെ അധർമ്മപഥത്തിൽ ചാടിക്കുമൊ എന്നൊരു പ്രശ്നമാണ് അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിതമായതു്.

... ...

കേശവപിള്ളയുടെ അന്നത്തെ സുഹൃൽസമാഗമം, ഇതുകൊണ്ടവസാനിച്ചില്ല. ഫക്കീർസാ യാത്രയായി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ സമ്പ്രതിരാമയ്യന്റെ പുറപ്പാടായി. ഇദ്ദേഹം കേശവപിള്ളയുടെ പരമാർത്ഥസ്ഥിതികൾ സമഗ്രമായി ധരിച്ചിരുന്ന ഭാവത്തിൽ, 'അസിധാരാവ്രതവഹനം' പോലെയുള്ള രാജസേവനത്തിന്റെ വൈഷമ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗം തുടങ്ങി. എല്ലാ കാലക്ഷേപമാർഗ്ഗങ്ങളും വൈഷമ്യനിബിഡങ്ങളാണെന്നു കേശവപിള്ള വാദിച്ചു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ നിർബ്ബാധമായി സർവാഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ എന്നു രാമയ്യൻ ചോദിച്ചു. ദൈവവും ലോകവും ഒന്നുപോലെ 'ശാസ്ത്രി' ശബ്ദാധീനമായി പരിഗണിക്കുന്ന പാഷണ്ഡമൂർഖന്മാരുടെ ഗതികൾ വ്യത്യസ്തസംഗതികളാണെന്നു് കേശവപിള്ള ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ, ആ രാക്ഷസൻ നിങ്ങളെ കൊല്ലാതെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളു. ഞാനും ഇടയ്ക്കു്, കുറച്ചൊന്നു ഭ്രമിച്ചുപോയി. ചില കഥകൾ എനിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി. ഒന്നും തിരുമനസ്സറിയിക്കാൻ പാടില്ല” (സ്വകാര്യമായി) “നോക്കൂ—എന്റെ സഹായം എന്തുവേണമൊ—എന്തുതന്നെ ആയാലും—സംശയിക്കണ്ട—ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊള്ളൂ” എന്നു പറഞ്ഞു് രാമയ്യൻ കേശവപിള്ളയുടെ കൈയ്യടിച്ചു്, യാത്രയായി. രാമയ്യന്റെ ഈ യാത്രയും സഹായപ്രതിജ്ഞയും മഹാരാജാവിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരമാണെന്നു് കേശവപിള്ളയുടെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിക്കു വ്യക്തമായി.

കേശവപിള്ള പതിവുപോലെ പകടശ്ശാലയിൽ ഹാജരായി തന്റെ ഉദ്യോഗജോലികൾ ഒതുക്കി, മടങ്ങിവന്നു്, മദ്ധ്യാഹ്നഭോജനവും കഴിച്ചു്, തന്റെ ആസ്ഥാനത്തിൽ, വെയിലിന്റെ ചൂടുതട്ടാതെ വിരി താഴ്ത്തിയിട്ടു്, വിശ്രമിക്കുന്നതിനി

ടയിൽ "പെണ്ണുങ്ങള് വീട്ടിലില്ലാത്തോലക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ തന്നെ! കോടിപോലെ തൊറനു മലത്തി അല്ല്യോ വച്ചിരിക്കുണെ കതവിനെ!" എന്നു ചില കോപവിമൎശനങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങി. പറമ്പിൽ ഓലമടലുകൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന അനാഥത്വം ആ പരിവേഷം ചെയ്യുന്ന ആൾക്കു ദുസ്സഹദൎശനമായിരിക്കുന്നു. "ആളും ആൺചാതിയും വെളിയിൽ കാണാത്തെന്ത്?" എന്നൊരപരാധവും ആ വനവാസികളുടെ ശിരസ്സിൽ പ്രക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. സർവവൈകല്യങ്ങൾക്കും സമാധാനമായി, "പെവതിപെത്ത്യപ്പും വെരതിയും [ഐശ്വൎയ്യവും] ചെയ്യു." എന്നു് ആത്മഃസ്സാത്ത്വം ചെയ്ത്, തന്റെ അധികാരപ്രാഭവത്തെ പുറകിൽ വരുന്ന ആളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, കേശവപിള്ള ഇരിക്കുന്നിടത്തുള്ള വിരിപൊക്കി, ഭഗവതിഅമ്മ പ്രവേശിച്ചു. വിരിയുടെ ജാലരന്ധ്രങ്ങളിൽക്കൂടി ഒരു കനകതേജസ്സ് കാണപ്പെടുകയാൽ കേശവപിള്ള "കൂടി ആരമ്മാ?" എന്നു വിസ്മയാകുലനായി ചോദിച്ചു. ഭഗവതിഅമ്മയുടെ മറുപടി, ഉന്മാദമോഹാപ്തിയിൽ ചിത്രലേഖ ആ കന്യകയോടു എന്തു വിനോദവചനങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുമോ, അതുകളുടെ സാരമായ അഭിനയം മാത്രമായിരുന്നു. ശ്രീഹനുമാൻ വിശല്യകരിണി മുതലായ ഔഷധങ്ങളെ "കാണാഞ്ഞു കോപിച്ചു പവ്വതത്തെപ്പറിച്ചെണാങ്കബിംബംകണക്കെ"കൊണ്ടു തിരിച്ചതുപോലെ, മന്ത്രക്കാരുടെ പരമാൎത്ഥം അറിവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, അവിടത്തെ കന്യകയെത്തന്നെ തന്റെ ആജ്ഞാകാരിണി കൊണ്ടുപോന്നു എന്നു കേശവപിള്ള ഊഹിച്ചു. മമാവെങ്കിടന്റെ അമാന്തത്തെ ഭഗവതിഅമ്മയുടെ പ്രാഗത്ഭ്യം പരിഹരിച്ചു. എന്നാൽ, അതു താൽക്കാലികമായുള്ളതിലും ഉപരിയായ മഹാപവാദത്തെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നും അയാൾ നിൎണ്ണയിച്ചു. അയാളുടെ പുരുഷോത്തമത്വം ആ സന്ദൎഭത്തിൽ ഉജ്ജ്വലമായി പ്രകാശിച്ചു. ഭഗവതിയായ സൂത്രധാരിണി, സപ 'പുത്രി'ന്റെ മുഖതേജസ്സുകണ്ട്, ചാരിതാൎത്ഥ്യപ്രമോദത്തോടുകൂടി, വിരിയായ തിരനീക്കി, മീനാക്ഷിയായ മോഹിനിയെ കേശവപിള്ളയായ രംഗവാസിയുടെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ കണ്ണുകൾക്കു ദൃശ്യമായ ലാവണ്യപൂരത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തെ, താൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള നാനാദേശങ്ങളിലും അയാൾക്കു കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. കുചയുഗളത്തിന്റെ ഔന്നത്യം അപ്രാപ്തകാല

ത്തിൽ ഭൂജാതംചെയ്ത്, കലികാലപാശവൈകൃതബന്ധങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ട് അതുകളിൽനിന്ന് മുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു നിഷ്ഠുരശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തു ക്ലാന്തമായതുപോലെ, ആ ലാവണ്യമഞ്ജരി ആ യുവാവിനു കാണപ്പെട്ടു. ദൂരയാത്രയാൽ ക്ഷീണിച്ചും, വെയിൽകൊണ്ടിരുണ്ടും, തന്റെ ക്രിയയുടെ അയുക്തതയെക്കുറിച്ചു ലജ്ജിച്ചും, പരപുരുഷദർശനത്തിൽ അഭിമാനമുണർന്നും, നിൽക്കുന്ന ആ കന്യകയുടെ സൌന്ദര്യാന്വിതയെ, രാമാവെങ്കിടന്റെ അതിശയോക്തിപൂർണ്ണമായ വർണ്ണനപോലും പ്രാന്തസ്പർശമാകട്ടെ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു കേശവപിള്ള മതിച്ചു. ആ കന്യകയാകട്ടെ, പ്രൌഢസുന്ദരനായ ഒരു യുവാവിന്റെ ദർശനത്തിൽ, താൻ ഭഗവതി എന്ന പ്രിയഭാഷിണിയാൽ വഞ്ചിതയായെന്നു ചിന്തിച്ചും, നിന്ദാവഹമായുള്ള തന്റെ നിഷ്കലീനവൃത്തിയെ സ്മരിച്ചു പരിതപിച്ചും, അശ്രുസ്യന്ദിതമായ നേത്രങ്ങളോടുകൂടി നിന്നുപോയി. ഇതുകണ്ടു കേശവപിള്ള ആർ മാനസ്കനായി ഭഗവതിഅമ്മയോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"അക്കാ പത്മനാഭനാണ ഞങ്ങൾ ഇതിനുമുമ്പിൽ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടില്ല—ഇതുപോലെ ഒരു ഉടപ്പിറപ്പ് എനിക്കുമുണ്ട്. എന്റക്കാ നല്ലയൊ? ഞാൻ കൊട്ടാരത്തിൽ പോയിവരാം. കുളികഴിപ്പിച്ച് എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കണം. നന്നായ് ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. കണ്ടില്ല്യോ?"

കൊട്ടാരത്തിൽ പോകുന്നകാര്യം പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ മീനാക്ഷിക്ക് ഒരു ശോകാവേശം നവമായി ഉണ്ടായി. പരമാർത്ഥം ഓർത്തുനോക്കിയപ്പോൾ, തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിവർത്തിക്കാൻ സഹായിയാകുന്ന ഒരു കൊട്ടാരം ഉദ്യോഗസ്ഥനോടു പരിചയപ്പെട്ടതാണെന്നല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രായത്തെയും മറ്റും ഭഗവതിഅമ്മ വർണ്ണിച്ചില്ലെന്നും, അതുകളെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ അഭിപ്രായം സ്വകല്പിതം മാത്രമാണെന്നും, മീനാക്ഷിക്ക് ഓർമ്മവന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച്, ഉദിച്ചുതുടങ്ങിയ ദുരഭിപ്രായത്തിനു ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്ന ഭാവത്തിൽ, കൃതജ്ഞതാപ്രചുരമായ മുഖത്തോടുകൂടി അവരുടെ സമീപത്ത് ആ കന്യക ചേർന്നുനിന്നു. കേശവപിള്ളയുടെ ചേഷ്ടകളിൽ പ്രേമജമായ ലവലേശമെങ്കിലും കാണാത്തതിനാൽ, ഭഗവതിഅമ്മ സന്തോഷിച്ച്, കൃപയോടുകൂടി സ്വാതിഥിയെ ഊണിനു ക്ഷണിച്ചു. തന്റെ താമസസ്ഥലത്തു വഴിയാത്രക്കാരിയായിച്ചെന്ന്,

കഥാമാലകൾ കൊണ്ടു തന്നെയും മാതാമഹിയെയും വിനോദിപ്പിച്ച്, ചില ഗൃഹരക്ഷാക്രിയകളും ചെയ്ത്, രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം താമസിച്ച് ഭഗവതിഅമ്മയോടൊന്നിച്ചു സ്വരക്ഷകരെ വഞ്ചിച്ചു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ, ക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു മീനാക്ഷി ഒന്നും ആലോചിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. തന്നെ ആ സാഹസോദ്യമത്തിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചു പ്രേമമാകട്ടെ, ധർമ്മതല്പരതയാകട്ടെ, സത്യനിഷ്ഠയാകട്ടെ, ആ ക്രിയയുടെ ഔചിത്യത്തെയോ മാന്യതയെയോകൂടി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഗുണദോഷിച്ചില്ല. മഹാരാജാവിന്റെ അത്യന്തസേവകനും രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രധാനയന്ത്രകനും ആയ കേശവപിള്ളയുടെ അരിവയ്പുകാരിയാണ് ഭഗവതിഅമ്മ എന്നു ധരിച്ചപ്പോൾ മുതൽ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ കണ്ടാൽ തന്റെ അഭിലാഷസിദ്ധി ഉണ്ടാകുമെന്നു മീനാക്ഷിക്കുട്ടി ഭ്രമിച്ചുപോയി. ഈ അഭീഷ്ടപൂർത്തിക്ക്, ആവശ്യമുള്ളപക്ഷം, മഹാരാജസന്നിധിയിലും പ്രവേശിച്ചു സങ്കടത്തെ ധരിപ്പിപ്പാനായിട്ടാണ് മീനാക്ഷിക്കുട്ടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രാജസന്നിധികൊണ്ടും സാദ്ധ്യമായില്ലെങ്കിൽ ശ്രീപത്മനാഭദിവ്യപാദാരവിന്ദങ്ങളിൽതന്നെ തന്റെ പ്രാർത്ഥനാശ്രുക്കളെ സമർപ്പിപ്പാനും അവൾ ഒരുമ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തു നടക്കുന്ന കലാപത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങൾ മാത്രമേ അവൾ കേട്ടിട്ടുള്ളു. എങ്കിലും, തന്റെ സാക്ഷ്യം കൊലപാതകസംഗതിയിലെ ചില വിഷമഗ്രന്ഥികളുടെ അപഗ്രഥനത്തിന് ഉപയുക്തമാകുമെന്ന് ആ ബുദ്ധിമതി അനുമാനിച്ചു. തന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളെ അധികാരസ്ഥന്മാരിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു രാജപക്ഷ്യരല്ലാതെ മറ്റാരും അനുവദിക്കയില്ലെന്നും അവൾ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ആ പരിശ്രമത്തിൽ നേരിടാവുന്ന കഷ്ടതകളെയും അവമാനങ്ങളെയും മറന്ന്, പ്രേമാന്തതാപോപദേശം ഒന്നിനെമാത്രം അനുസരിച്ച് അവൾ പുറപ്പെട്ടു. കേശവപിള്ളയുടെ പ്രായത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതിയോ, മാമാവെങ്കിടൻ വർണ്ണിച്ച കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കാണ് താൻ നയിക്കപ്പെടുന്നതെന്നോ, ആ കന്യക അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ സാഹസത്തിനു പുറപ്പെടുകയല്ല സീതാദേവിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തത്തെ അനുകരിച്ച് ഭൂമിക്കുള്ളിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു. രാജ്യഭരണാ

ധികാരികൾ ജരയും നരയും ബാധിച്ച്, മുമ്മടിഞ്ഞുള്ള കടവയറും തൂക്കി, പല്ലുകൊഴിഞ്ഞുള്ള കോളാമ്പിവായും പൊളിച്ച്, മൂത്തു മുരങ്ങിച്ച മൂപ്പീന്നന്മാരായി, കന്യകകൾക്കും കാണാത്തക്ക വിരക്തരായി, ഹസ്തങ്ങളിൽ അനുഗ്രഹങ്ങൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് ആ ബാലിക പ്രമാദിച്ചിരുന്നു. തനിക്കു ആലംബനമായി ഗണിച്ചിരുന്ന നീട്ടെഴുത്തുപിള്ള, യുവാവും വിശേഷിച്ചു സുന്ദരനും, ആയിരിക്കുന്ന അനർത്ഥം കേവലം അസംപ്രേക്ഷിതമല്ലെ? എന്നാൽ തന്നെ സഹോദരഭാവത്തിൽ സൽക്കരിക്കുന്ന ആ യുവാവ് അനുചിതചേഷ്ടാവർജ്ജിതനായി കാണപ്പെട്ടത് വലിയൊരാശ്വാസമായി. അദ്ദേഹം തന്റെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കും നിവേദനശ്രവണത്തിനും പാത്രമാണെന്നും മീനാക്ഷിക്കുട്ടിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. തന്റെ ഹൃദയം ഏതു യുവാവിന്റെ പ്രേമക്ഷേത്രമായിരിക്കുന്നുവോ, അയാളുടെ രൂപദർശനം തന്റെ ചിത്തത്തിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നപോലുള്ള വികാരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഈ യുവാവിന്റെ ദർശനം ഉദിപ്പിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച സൽക്കാരം കഴുക്കൂട്ടിന്നു കത്തെരമയുടെ ആഭിജാത്യമാനത്തിൽ ശൂലമുനപോലെ തറച്ചു. ആ കന്യകയുടെ വൈമനസ്യം കേശവപിള്ളക്കു സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്നു. ആ മൂന്നാളുകളും അനന്തരകരണീയത്തെ നിർണ്ണയിപ്പാൻ ശക്തരല്ലാതെ നിൽക്കുമ്പോൾ, "......... ഗണ്ഡമണ്ഡലമണ്ഡിതകുണ്ഡല—ചണ്ഡവൈരിഖണ്ഡനാഹരേകൃഷ്ണ!" എന്നിങ്ങനെ വടക്കൻ കോട്ടയത്തമന്നിരുന്ന രാജവംശകവികോകിലഗളോൽഗളിതവും, ഭക്തിമധുരിമാപ്രചുരവും, ആയുള്ള ഒരു ഗാനത്തോട്ടുകൂടി ഒരാളിന്റെ പുറപ്പാടുണ്ടായി. മാമാവെങ്കിടൻ "ക്രൂരയാകന്നനാക്രൂണ്ഡി" എന്നും മറ്റും പാടാറുള്ളത്, ആ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തോത്രങ്ങളാണെന്നു ഭഗവതിഅമ്മ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ഈ പുറപ്പാടിലെ ഗാനം കേട്ട ഉടനെതന്നെ അഝ്നീരസഭാവത്തിൽ അവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"എന്നെ ആഷ്ഷമിച്ച് അതാ അപ്പുന്തൻ തൊറക്കണു. ഈ കൊച്ചിനെ എന്തുചെയ്യും? എങ്കും പിടിച്ചോവെന്നു? നെല്ലിലൊ പുല്ലിലൊ പത്തുക്കാമൊ?" (നെഞ്ചിൽ അടിച്ചുകൊണ്ട്) "ഇവിടെക്കെടന്നിപ്പം രാവണാട്ടമാട്ടല്ലിയൊ, വീമൻപട്ടര്?" മീനാക്ഷിയെ ഒളിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽതന്നെ ഗൃഹസ്ഥവേഷത്തിൽ മാമാവെങ്കിടൻ പ്രവേശിച്ച് ആ രംഗത്തിലെ ഗൈരത്യമെല്ലാം ദൂരീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഗാനത്തെ, വിശേഷിച്ചും “പാണ്ഡുപുത്രരാം ഞങ്ങളെ നീ മുകിൽവന്നു കൈവെടിഞ്ഞിതോ” എന്ന ഭാഗത്തെ രസജ്ഞയായ മീനാക്ഷിക്കുട്ടി കർണ്ണപീയൂഷമായി ആസ്വദിച്ചു സുഖിച്ചു. ‘കേശവൻകുഞ്ഞിനെ’ക്കൊണ്ടു തന്നെ പരിണയം കഴിപ്പിക്കണമെന്നു ഗുണദോഷിച്ചു ആ ബ്രാഹ്മണൻ തനിക്കു മിത്രമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നുള്ള ചിന്തയോടുകൂടി, അദ്ദേഹം പ്രവേശിച്ചു ഉടനെ ആ കുട്ടി അദ്ദേഹത്തിനോടു ചേഷ്ടകൊണ്ടു സ്വാഗതോപചാരം ചെയ്തു. ആ യുവതിയേയും കേശവപിള്ളയേയും ഒരുമിച്ചു കണ്ടമാത്രയിലുണ്ടായ മാമാവെങ്കിടന്റെ ഭാവരസങ്ങളും പ്രഹസനങ്ങളും, കൈകൊട്ടിക്കളിയും അവർണ്ണനീയങ്ങളായിരുന്നു. “അടടെ തിരുട്ടിക്കാമാ—മായാമയച്ചുതാ—കൊണ്ടേവാളുത്തിയാ? കിഴട്ടിപ്പുണ്ണിയെപ്പാട്ടി മെരട്ടിയുണ്ട്, മോടിവിദ്യയാലെ, കന്നിക്കെറിയാളെ ഇഴയ് ത്തുണ്ടെ വന്തുട്ടാക്കും? അടടെ, വിവാഹത്തുക്കു ദക്ഷിണയാവതു ബ്രാഹ്മണനുക്കിപ്പിയാ? ഓഹോ! അതുവും പോയ് വിട്ടതെ” (മീനാക്ഷിയോടു) “എന്നമ്മിണീ? ‘അനന്തഗുണനിധിപരമേശൻ, ഇവനാവതിജനപദപുരന്ദരൻ’—അന്നുശൊന്നതപ്പോലെ താൻ പാറിത്തുട്ടിയേ? എൻ ശെൽവമേ! കിഴവനെപ്പാട്ടി നീയും മെരട്ടിയേ? ആനാലും ‘അനല്പം വാമസ്വത്വം മമ പ്രസാദേന.’” ഒരു പ്രസംഗത്തിനിടയിൽ, എന്തു ക്രിയയെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി മററുള്ളവർ നിന്നുപോയി. ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ‘കേശവൻകുഞ്ഞ്’ തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന യുവാവാണെന്നും, അല്ലാതെ തന്റെ പ്രണയാസ്പദമായ ലളിതസുന്ദരനല്ലെന്നും, ആ കുമാരന്റെ ആപന്മോചനത്തിനായി ഈ തുല്യവയസ്കനും തുല്യപ്രഭാവനും ആയ യുവാവിന്റെ അടുത്ത് അപേക്ഷിക്കാൻ പോന്നത് വിധിവിലാസത്തിന്റെ ഗതിവിശേഷമാണെന്നും മീനാക്ഷിക്കു തോന്നി. ഇനി മാമാവെങ്കിടൻതന്നെ തനിക്കൊരാധാരമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി അവൾ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുത്തണഞ്ഞ് “പോവോമാ മാമാ? കാലഗതിയാലെ വന്തുട്ടേൻ” എന്നു ക്ഷീണിച്ചസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. മാമാവെങ്കിടൻ ആകപ്പാടെ കുഴങ്ങിപ്പോയി. എന്നാൽ ഭഗവതിഅമ്മയുടെ പാടവങ്ങൾക്ക് ഉണർച്ചയുണ്ടായി, മാമന്റെ നേർക്കു തന്റെ കാലുഷ്യത്തെ പ്രവർഷിച്ചു:—“ഇനിപ്പ് കുരങ്ങുപോലെ വന്തുട്ടിങ്കളില്ലയോ? ഇക്കൂത്തിന്നു ഒരു കാലനുമില്ലെന്നോ?”

മാമാ—"മൊള്ളേടി, 'കാളമേഘ നിറമാണ്ട മാനവി'"

ഈ സ്തോത്രംകൊണ്ടു ഭഗവതിഅമ്മ പ്രസന്നയായി, പ്രതിസ്തോത്രത്തിന് ഒരുനോട്ട് എങ്കിലും, കേശവപിള്ള സംഭാഷണത്തിനാരംഭിച്ചതുകൊണ്ട്, അതിനെ അവർ അമർത്തികൊണ്ടു. അനാവരത മനശ്രമണത്തോടുകൂടി കഴിയുന്ന തന്റെ ജാതകവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് ആ യുവാവ് പരിതപിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായി സ്ത്രീകൾ തന്റെ ജീവഗതിയെ വക്രിപ്പിക്കാൻ ഉദയംചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അയാൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. തന്നെ കാണ്മാനായി ഈ കന്യക പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്തൊരു ഗ്രഹപ്പിഴയാണ്? ഇവൾ പുറമെ കാണപ്പെടുന്നതുപോലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയല്ല. താൻ സംശയിച്ചതുപോലെ രാജ്യകാര്യസംഭ്രമണങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന ഒരു ഉപഗ്രഹമെങ്കിലും ആയിരിക്കണം. ഇവളുടെനേർക്കു മാമാവെങ്കിടൻ രാജകന്യക എന്നപോലെ ആദരത്തെ കാണിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ തമിഴ്‌ഭാഷയിലും സ്വരത്തിലും ഇവൾ സംസാരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇനി സംശയിപ്പാനെന്തുണ്ടു? തന്റെ അനുമാനങ്ങൾ ശരിയായിത്തന്നെ പരിണമിക്കുന്നു. ഇവൾ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശത്രുവും സ്പഷ്ടം. ഭോഷ്കുകൂട്ടക്കകളായ ജനങ്ങൾ എന്തുതന്നെ വാദങ്ങളേയും പറയട്ടെ. രാമയ്യൻമുഖേന തന്റെ വാദങ്ങൾകൊണ്ട്, തന്റെ അനുമാനങ്ങളുടെ അവിതർക്കിതത്വത്തെ മഹാരാജാവിനു ബോധ്യംവരുത്തും. ഈ വിധമുള്ള ചിന്തകളോടുകൂടി കേശവപിള്ള ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"മാമാ, ഈ കുടി ഉണ്ടിട്ടില്ല. എവിടെയെങ്കിലും താമസിപ്പിക്കണമല്ലൊ. ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ കൊണ്ടാക്കിയാൽ വേണ്ടതില്ല."

ഒരു കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ ഭാര്യാഗൃഹമായ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേയ്ക്ക് ആകന്യകയെ അയപ്പാൻ കേശവപിള്ള ആലോചിച്ചതു് അവളുടെ പരമാർത്ഥത്തെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണെന്നു മാമൻ മനസ്സിലാക്കി. ആ നിശ്ചയത്തോളം ഉചിതമായ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം തനിക്കു തോന്നായ്കയാലും, ചെമ്പകശ്ശേരി എന്ന ഭവനനാമത്തെ കേട്ടിട്ട് ആ കന്യകയും വികാരീതഭാവമൊന്നും കാണിക്കാത്തതിനാലും, മാമൻ "ആമാമാം—അങ്കെതാൻ 'കിംദേവീ കിമു കിന്നരി സുന്ദരി' ആടറതുക്ക് തകിനാംഗം" എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു. എന്നാൽ, 'നിനച്ചവണ്ണമല്ലദൈവമു

ക്കമെ' എന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടുണ്ടുമാറു്, കേശവപിള്ള ബഹുതര ദേശങ്ങളിലും തിരുവിതാംകൂറിലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സത്വം അയാളുടെ മുമ്പിൽപ്രത്യക്ഷമായി. അങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷമായതു മനുഷ്യവിഗ്രഹമൊ, ത്രേതായുഗത്തിൽ ദണ്ഡകാരണ്യവാസംചെയ്തു തപോവിഘാതകന്മാരായി ചരിച്ച വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിനിധി അവശേഷിച്ചു് അവിടെ അന്നത്തെ നാടകത്തിൽ ഒരു വാക്യകഥനത്തിനായി ആവിർഭവിച്ചതൊ, എന്നു ശങ്കിക്കത്തക്ക രൂപമായിരുന്നെങ്കിലും, പൂർവാപരശിഷ്ടതകണ്ടു് സജാതീയനെന്നു കേശവപിള്ള അഭിമാനിച്ചു്, സ്വവർഗ്ഗമഹിമാവിനു സാക്ഷ്യമായുള്ള ആ വിഗ്രഹത്തെ വീണ്ടും പരിശോധിച്ചു. മാമാവെങ്കിടൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി, ചാടിഎഴുനേറ്റു്, ആഗമിച്ച അപ്രാകൃതരൂപത്തിന്റെ ചുറ്റും നൃത്തംചെയ്തു. എന്നാൽ അയാളുടെ വരവിന്റെ കാരണത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും ഒരു ചോദ്യംചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള, മുതലായി ബഹുജനങ്ങൾ ആ മുറ്റത്തു നിറഞ്ഞു. ദ്യൂതവിജയിയായ പുഷ്കരൻ നളന്റെനേർക്കെന്നപോലെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ബഹുവാചാലതയോടെ ഒരു ഭത്സനം തുടങ്ങി:— "നീട്ടെഴുത്തങ്ങത്തെപ്പൂച്ചെല്ലാംപുറത്തു്! പട്ടണത്തിലും, പടിപ്പുകലും, പത്താമുദയം കഴിഞ്ഞും മണ്ണാപ്പേടി ഇതിനുമുമ്പു കേട്ടിട്ടില്ല. ഇതാക്കൂട്ടത്തവേല? ഇതെല്ലാം തമ്പുരാൻ കേൾക്കണം. എവിടെ—പെണ്ണെവിടെ? ആണുങ്ങൾ വന്നിരിക്കണ ഉടയവരായിട്ടു്. ഉത്തരം പറയിക്കാതെ തന്നെ വിടുമെന്നൊ? മേത്തനൊ, കീത്തനൊ പിറന്ന നീചൻ—"

ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെത്തടുത്തു. "ഛീ! ഛീ! ഏറെപ്പേച്ചു് എപ്പത്തനം! മത്തായക്കാർക്കു് ഏഴരാണ്ടം പിടിച്ചിരിക്കണ ഇക്കാലത്തു്, ഒതി, ഒതുങ്ങി നടയെടാ"—

ഉമ്മി—"അങ്ങനെയല്ലല്ലൊ അങ്ങുന്നേ? ഇയ്യാൾക്കു തിരുമുമ്പിൽ സേവയുണ്ടെന്നൊരു് ഊറ്റംകണ്ടു്. തമ്പുരാനും മാലോകരുമറിയട്ടു്, ധർമ്മപുത്രരു ചമഞ്ഞു നടക്കുന്ന വയ്പുകൾ. ഇവന്റെ പല്ലു പറിക്കേണ്ടയൊ?" ആർത്ത്യമായി മുറ്റത്തു് ആഗമിച്ച കപ്പക്കാർ "ഛ്ണീ! ഛ്ണീ! എല്ലും ഫല്ലും ഫണിക്കണതു ഹ്ന്നെ. കണ്ണെവിണേന്നു ണോക്കിൻ!" (ഭഗവതിഅമ്മയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു്) "ഇപ്പെണ്ണെന്നവരു്—"

ശേഷ—"ഛീ! മൂക്കറമാടൻ ഇപ്പോണ്ടു നില്ക്കുന്നുവാ. തന്റെ 'പെമ്പറന്നവരൊ' ഞാൻ? എടാ നെട്ടപ്പനയാ! തന്നെപ്പോറടിച്ച് ആണ്ബെറന്നവരൊ?"

കപ്പശ്ശാർ ഈ വാഗ്വിഷമേററു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചതേയുള്ളു. അതിന്റെ കൂത്ത് ശ്രുതിയും വക്താവിന്റെ ആട്ടികളും കൂടിയാട്ടവും കണ്ടു ചന്ദ്രക്കാറനും അണഞ്ഞദീപംപോലെ സ്വല്പം ഒന്നു പുകഞ്ഞുനിന്നു. ഭഗവതിഅമ്മ മാമാവെങ്കിടനേയും കേശവപിള്ളയേയും ഞെരിച്ചുകൊണ്ട്, അകത്തുകേറി. ചന്ദ്രക്കാറൻ മാമാവെങ്കിടനോടു കയർത്തു കാര്യമെടുത്ത്, ചില ചോദ്യങ്ങൾചെയ്തു.

മാമ—"ചന്ദ്രക്കാറങ്ങുന്നേ, 'സാ' എന്നു തുടങ്ങണം. 'നീ'യിൽ എടുത്താൽ, അതുവരെ നില്ക്കല്ല- ഈ അപ്പന് കുററമൊന്നുമില്ല. ആ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള, ഗുരുദേവിള്ള്യ ബൃഹഹാചൻ! ഹാ! എന്തെല്ലാമാണ് പറഞ്ഞത്? പല്ലുപറിക്കയോ? പല്ലിന്നുകൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ, പുത്തൻകോട്ടശ്മശാനത്തിൽ പോയിപ്പെറുക്കണം. അതിന്റെഗ്രഹപ്പിഴ ഇങ്ങനെയിതിനെ ഇവിടെക്കിഴുത്തു. അതിലേസ്സു കേശവപിള്ളയാണോ കുററക്കാറനായത്? ചന്ദ്രക്കാറനങ്ങുന്ന് നല്ലതിനൊന്നും ബുദ്ധി ഉറപ്പിച്ചാലോചിക്കണം. നിങ്ങടെ കണ്ണുപോലെതന്നെ, മാമന്റെ കണ്ണുമാണ്. പുറകോട്ടേക്കാലുകളിൽ കേറിയാൽ മുള്ളുചവിട്ടും. അങ്ങനെ അല്ലേ അങ്ങുന്നേ? മിണ്ടാതെകണ്ടതിനെ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോളിൻ! അതാണുത്തമം."

ഉമ്മി—"താൻ വായ്പടവെട്ടാൻ വലിയ കട്ടിയക്കാറൻ തന്നെ—"

മാമാ—"നിന്റെ 'ഗപാ ഗപാ'യ്ക്കു ആരെങ്കിലും ക്ഷണത്തിൽ പൊലിയ്ക്കും. ഞാൻ വായ്പടയനാണല്ലേ? നല്ലകാലത്ത് ആ ഊട്ടുപുരയിലെ എരിശ്ശേരിവാപ്പ് ഒരുതല പൊക്കുന്നാകല്ലായിരുന്നു ഇത്. അന്നായിരുന്നുവെങ്കിൽ, നീ ഒരു കശുക്കിന്റെ കഷണത്തിനാണോ? ഇന്നു തരത്തിന്നൊരാം ഇതാ വിട്ടിരിക്കുന്നു. അതാ നില്ക്കുന്നു കേശവപിള്ള—പയററുകാണട്ടെ—അക്കൈയ്യ് ഒന്നു മടക്ക്—കാണിക്ക് പ്രാഗത്ഭ്യം—'കിണ്ണകോ 'ചാന്നുതും വാസുദേവ!' എന്ന്. എറെക്കരുതിക്കോണ്ടു. കൈവി

ലാസങ്ങൾ അങ്ങു ദൂരത്തു വച്ചേയ്ക്കു്. ഈ റന്തപ്പനച്ചീന്തലിലാണ് നിന്റെ ധനാശി എന്നു കണ്ടോ."

ഇങ്ങനെ തന്റെ വാസനാവേണി തലകൊട്ടുന്നു് മാറാൻ കലശൽ മുറുക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഭഗവതിഅമ്മ മീനാക്ഷിക്കുട്ടിയെ പുറത്തിറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. അവളെ കണ്ട ഉടനെതന്നെ ചന്ത്രക്കാറൻ "നടേ നട" എന്നു് ഉത്തരവുകൊടുത്തു.

മീനാ—"ഞാൻ വരുന്നില്ല."

ചന്ത്രു—"വരണില്ലയൊ? ഓ! ഇവിടെ പൊറുതികൊണ്ടേച്ചോ? പിള്ളേടെ കണ്ണന്നു്, ചെമ്പിടാംകുഴിയിലൊ ചെന്ന് ഇരിക്കണത്?"

മീനാ—(കേശവപിള്ളയോടും രാമനോടും) "ഇദ്ദേഹത്തിനു എന്റെമേൽ ഒരവകാശവുമില്ല. ശാസിപ്പാനും കൊണ്ടുപോകാനും ഒരധികാരവുമില്ല. എന്നെ ആരും തൊടാതെ നിങ്ങളെങ്കിലും രക്ഷിക്കണം."

ചന്ത്രു—(ദേഷ്യത്തോടു) "പെണ്ണേ! എന്തു ചലവുണ്ട നീ? ആരെന്നു കണ്ടാണീ ഹവങ്കാരങ്ങളു്?"

അധികം വാക്കുകൾക്കു് ഇടകൊടുക്കാതെ കപ്പ്യാർ മുമ്പോട്ടു കടന്നു മീനാക്ഷിക്കുട്ടിയോടു സ്നേഹപുരസ്സരമായി ചില കണ്ണുമന്ത്രങ്ങൾ ജപിച്ചു്, അവളെ വശത്താക്കിക്കൊണ്ടു് അവിടെ നിന്നു തിരിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറനും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും അനുഗാമികളും കേശവപിള്ളയുടെനേർക്കു് ഒരു ലഹളയ്ക്കൊരുമ്പെട്ടു. ഇതിനിടയിൽ കാഴ്ചക്കാരനായി പ്രവേശിച്ചു നിന്നിരുന്ന പക്കീർസാ മുമ്പോട്ടു കടന്നു. അയാളുടെയും ചന്ത്രക്കാറന്റെയും നേത്രങ്ങളിടഞ്ഞു. ചന്ത്രക്കാറഭാസ്കരൻ ഭൂതചരിത്രസ്മൃതികൊണ്ടു് ആ മഹമ്മദീയാഞ്ജനേയനാൽ ഭക്ഷിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു ഭയന്നപോലെ, അനിമിഷം അവിടെ താമസിക്കാതെ നടന്നുകളഞ്ഞു. പക്കീർസാ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ പുറകഴുത്തിൽ ഒരു വിരൽകൊണ്ടു് ഒന്നു തലോടിവിട്ടു. അരനാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ സാധുവിന്റെ നാസിക വാമകർണ്ണമുഖമായി വക്രിച്ചുപോയതായി കാണപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം ൧൪

> "എല്ലാം വേണ്ടതുപോലെയാക്കിവരുവാൻ
> വേണ്ടാവിചാരമൊന്നും"

അൎദ്ധരാത്രിവരെ രാജധാനിവൎത്തമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭഗവതിഅമ്മയോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വൃദ്ധ, അടുത്ത ദിവസം സൂൎയ്യോദയത്തിൽ നിയമപ്രകാരം ദൌഹിത്രിയുടെ മൃണാളശീതളമായ അംഗുലികൾകൊണ്ടുള്ള പരാമൎശനത്താലല്ല, മന്ത്രക്കൂടത്തു നാലുകെട്ടിന്റെ നടുമുറ്റത്തു് പ്രചരിച്ചു സൂൎയ്യകിരണങ്ങളുടെ സ്പൎശത്താലാണു് സുഖനിദ്രയിൽ നിന്നുണൎത്തപ്പെട്ടതു്. മീനാക്ഷിയുടെ ഭഗവൽസ്തോത്രകളഗീതത്തെ ശ്രവിച്ചുള്ള സുഖമാകട്ടെ, വാത്സല്യാതിരേകമായ ആലിംഗനമാകട്ടെ തനിക്കു ലഭ്യമാകായ്കയാൽ, ആ ബാലിക ഉറക്കമുണൎന്നിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു്, വൃദ്ധ തന്റെ ദൌഹിത്രിയെ ഉണൎത്തുന്നതിനായി ഉച്ചസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു. അതിനു പ്രതിശബ്ദമൊന്നും ഉണ്ടാകായ്കയാൽ അവർ എഴുന്നേറ്റു് നാലുകെട്ടിന്റെ പുറത്തിറങ്ങി തന്റെ കുമാരിയെ നോക്കിത്തുടങ്ങി. ആ പരിശോധനയും നിഷ്ഫലമായതുകൊണ്ടു്, സ്വല്പമൊരു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി കാൎയ്യക്കാരെ വിളിച്ചു. തന്റെ നിരന്തരപരിചാരകനായ ആ ഭൃത്യനും വിളികേൾക്കുന്നില്ല: കിഴക്കോട്ടുള്ള പടിവാതൽ തുറന്നുകിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വൃദ്ധയുടെ നരച്ചകേശബന്ധം പിംഗളസടപോലെ ജൃംഭിച്ചു: ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു കാണപ്പെട്ടതുപോലെ അവരുടെ മുഖവിസ്തൃതി ഒന്നു വൎദ്ധിച്ചു: വിശാലനേത്രങ്ങൾ യൌവനദശാവൎത്തനത്താലെന്നപോലെ നീലിമകൊണ്ടു് ഉജ്വലിച്ചു: ക്രോധാനലംകൊണ്ടു് കണ്ഠദേശത്തിലെ രക്തനാളങ്ങൾ പീനങ്ങളായിത്തുടിച്ചു. വദനത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തുള്ള ഒരു മറുക് തുടുതുടെ സ്ഫുരിച്ചു: വൃദ്ധയ്ക്കു ജീവധാരണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മോഹമാസകലം നഷ്ടമായി: ശൂലാഗ്രാരോഹണമായ ശിക്ഷയെയും അനാശ്രയദശാമുദ്രയെന്നു ഗണിച്ച ആ നിസ്സൎഗ്ഗധൈൎയ്യവതി അവമാനശങ്കാക്ഷോഭംകൊണ്ടു് ദ്രോഹകൎത്താവിന്റെനേൎക്കു് അതിതപ്തയായി, സ്വജീവിതഹതിക്കും സന്നദ്ധയായി, തന്റെ പരദേവതയായ ചാ

മുണ്ഡിയെപ്പോലെ പ്രഭാവത്തോടുകൂടി, ശരീരത്തിന്റെക്ഷീണത്തെയും സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ ഔഷ്ണ്യത്തെയും മറന്നുനിന്നു. തന്റെ കുടുംബപ്രതാപത്തെ ഉദ്ധാരണംചെയ്‌വാനുള്ള ബീജമായിക്കരുതിയിരുന്ന കന്യക ചന്ത്രക്കാറനാൽ അപഹരിക്കപ്പെട്ട് കുലഭ്രഷ്ടയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു; ആ ദുർവൃത്തന്റെ ദുഷ്ടതയെ പ്രതിരോധിച്ച ഭക്തശിരോമണിയായ ഭൃത്യൻ വധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ഇങ്ങനെ ഉദിച്ച വിചാരങ്ങളോടുകൂടി, സർവവീര്യവും സ്ഥൈര്യവും അസ്തമിച്ച് ആ മാന്യകുടുംബിനി വാതചിത്താനക്കുള്ള മുറ്റത്തു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണുപോയി.

പഥികനായുള്ള ഒരാൾ ഇങ്ങനെ ഒരു ശരീരം കിടക്കുന്നതുകണ്ട് അനാഥപ്രേതമെന്നു ശങ്കിച്ച്, ഓടിപ്പോയി താൻ കണ്ട സംഗതിയെ ചിലമ്പിനേത്തു ധരിപ്പിച്ചു. ആ സംഗതിയിൽ നിരപരാധിയായ ചന്ത്രക്കാറൻ അപ്പോൾ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും, കഴക്കൂട്ടത്തുകുടുംബാവശിഷ്ടങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ട്, അത്ഭുതമനായ ഒരു പ്രമാണി അവിടെ എത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ആപൽക്കഥയെ അറിഞ്ഞ്, തന്റെ പുത്രന്റെ സഹായത്തിനായി, പാചകന്മാരായ മലയാളബ്രാഹ്മണരും, കാര്യസ്ഥന്മാരായ നായന്മാരും അനേകം ഭൃത്യരും ഒരുമിച്ച് പുറപ്പെട്ട് രാഘവഉണ്ണിത്താൻ, ചന്ത്രക്കാറനെക്കണ്ട് ആദ്യമായി വേണ്ട ആലോചനകൾ ചെയ്‌വാൻ ചിലമ്പിനേത്ത് ഇറങ്ങിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ചിലമ്പിനേത്തുള്ള മഠത്തിൽ അരിവെപ്പിനും മറ്റും വട്ടംകൂട്ടുന്നതിനിടയിലാണ് വഴിപോക്കന്റെ വർത്തമാനം അവിടെ കിട്ടിയത്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ പാരംഗതനായിരുന്നതു കൂടാതെ 'സർവാംഗസുന്ദരി' വല്ലഭനും ആയിരുന്ന ഉണ്ണിത്താൻ നിമിഷമാത്രംപോലും താമസിക്കാതെ തന്റെ ഔഷധപ്പെട്ടിയും എടുപ്പിച്ച്, മന്ത്രക്കൂടത്തെത്തി. ഇദ്ദേഹം ആകൃതിയിൽ, മസൂരിത്തഴമ്പുകളും, കഷണ്ടിയും, വാർദ്ധക്യജരാനരകളുടെ പ്രാരംഭലക്ഷണങ്ങളും, വാതോപദ്രവംകൊണ്ട് നടക്കുന്നതിൽ ഒരു വിഷമതയും ചേർന്നുള്ള കേശവൻകുഞ്ഞു തന്നെ ആയിരുന്നു. പുത്രന്റെമേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട അപരാധത്തെക്കുറിച്ചു കേട്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിലും, തന്റെ സന്താനം നീചമായ ഒരു കർമ്മത്തിന്റെ കർത്താവാകുന്നതു കേവലം അസംഭാവ്യമെന്നുള്ള ധൈര്യത്തോടുകൂടിയും, മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ച് കല്പനവാ

ങ്ങി എത്രവാദം നടത്തി മകനെ വീണ്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനായും, ഇതിനിടയിൽ ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ വല്ലതും സാഹസത്തിനു പുറപ്പെട്ടുന്നെങ്കിൽ അതിനെ തടുക്കുന്നതിനായും, പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. തന്റെ സഹായംകൊണ്ട് സമ്പന്നനായ അണ്ണാവയ്യൻ സ്വതേ തന്നെ ഗുണവാനും, ആ ബ്രാഹ്മണനും കേശവൻകുഞ്ഞും തമ്മിൽ ആത്മമിത്രങ്ങളും ആയിരുന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ച് അണ്ണാവയ്യനിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്ന സന്ദേശങ്ങളെല്ലാം സ്നേഹാദരപൂർണ്ണങ്ങളായിരുന്നു. അതിനാൽ, അവർ തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടായി കൊലനടന്നു എന്നുള്ള കലിയുഗാവസ്ഥയും വിശ്വസനീയമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചു. സ്ഥിരനിശ്ചയനായ ഒരു മഹാനുഭാവൻ, ചിലമ്പിനേത്ത് എത്തി, തന്റെ പുത്രനു മഹാരാജാവ് അരുളിയിരിക്കുന്ന പ്രഥമശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ, "തിരുമനസ്സിലെ ചോറുതന്നെയാണ് നാം എല്ലാവരും എല്ലായ്പോഴും ഉണ്ണുന്നത്. അവിടത്തെ സ്വന്തചിലവിന്മേൽ അവൻ കുറച്ചുദിവസം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, എന്ത് അവമാനം വരാനുണ്ട്?" എന്ന് സാധാരണപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടാകാത്തതായ നിശ്ചലതയോടുകൂടി ആ പുരുഷരത്നം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഒരു പ്രഭു ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഐശ്വര്യസമ്പൂർണ്ണതയിലും, അയാളുടെ ഹാർദ്ദമായ സ്നേഹത്തെ കാംക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. അയാളുടെ സമ്പാദ്യത്തിനു തന്റെ മകൻ അനന്തരാവകാശിയായിക്കൂടെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വകാര്യാഭിപ്രായം. കുടിലകലാവതംസനായ ചന്ത്രക്കാറനോട് തനിക്കു വാസ്തവമായ ജുഗുപ്സയും ദ്വേഷവും തോന്നിയിരുന്നു എങ്കിലും ഉണ്ണിത്താൻ തന്റെ അന്തർഗതത്തെ ഇതരന്മാർക്കു വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. ഒരു മഹാനുഭാവൻ വൃദ്ധയുടെ താമസസ്ഥലത്തെത്തി അവരെ മുറ്റത്തുനിന്നു മാറ്റി, നാലുകെട്ടിനകത്തുള്ള തട്ടിപടിയിൽ കിടത്തി, നാഡി പരീക്ഷിച്ച് ചില ചികിത്സകളും ചെയ്തു. വൃദ്ധയുടെ കണ്ഠത്തിൽ സർപ്പാകൃതിയിലുള്ള ഒരു മാംഗല്യസൂത്രവും, വലതുകണ്ണിന്റെ പുറംകോണിനടുത്ത് ഒരു കറുത്ത മറുകും കാണപ്പെട്ടു. ഹാ ഹാ കർമ്മഗതി! ഒന്നുകൂടി വൃദ്ധയുടെ നാഡി പരിശോധിച്ച്, കേവലം മോഹാലസ്യമായിരുന്നു എന്നും, തൽക്കാലം ആപത്ഭയമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ മനസ്സിനു ധൈര്യം വരുത്തി. വൃദ്ധയോട് അടുത്തുചെന്ന് സ്വമാതൃസമീപത്തിലെന്നപോലെ

ഇരുന്നു് ഉണ്ണിത്താൻ സ്നേഹാദരഭക്തികളെ സ്ഫുടീകരിക്കുന്ന കരുണയോടുകൂടി, കൈയ്യുണച്ചു്, “ചേച്ചീ” എന്നു വൃദ്ധയെ വിളിച്ചു. വൃദ്ധ ബോധാവസ്ഥാനത്തോടുകൂടി, ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ അതിസന്തോഷമായി ഒന്നു മൂളി. ഉണ്ണിത്താൻ തന്റെ രണ്ടാംമുണ്ടിനെ മടക്കി വൃദ്ധയെ വീശിത്തുടങ്ങുന്നു; വൃദ്ധ ദീനസ്വരത്തിൽ “ആരത്?” എന്നു ചോദ്യംചെയ്യുന്നു; “നന്തിയത്തുണ്ണു്” എന്നു ഉണ്ണിത്താൻ ഉത്തരം പറയുന്നു; “രാമനുണ്ണിച്ചേട്ടനൊ?” എന്നു വൃദ്ധ ചോദിക്കുന്നു; “അല്ലാ—അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി, രാഘവനാണ്.” എന്നു ഉണ്ണിത്താൻ തന്നെ അറിയിക്കുന്നു; “കുഞ്ഞുണ്ണിയൊ?” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, വൃദ്ധ കണ്ണുതുറന്ന്, അദ്ദേഹത്തെ നോക്കിക്കരഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നു. രണ്ടുപേരും സ്നേഹോപചാരവചനങ്ങൾകൊണ്ട് പരസ്പരമുള്ള ബലവത്തായ പരിചയസ്നേഹബന്ധങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ “എന്റെ കുഞ്ഞിനെ ചിലമ്പിനേത്ത മഹാപാപി എന്തുചെയ്തു?” എന്ന് വൃദ്ധ അശ്രുവർഷത്തോടെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു.

ഉണ്ണി—“കുഞ്ഞിനെ ചന്ത്രക്കാറൻ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കളഞ്ഞു എന്നാണോ വിചാരം?”

വൃദ്ധ—(കഷ്ടപ്പെട്ട്) “ആ സ്വാമിദ്രോഹി അതും അതിൽ കടന്നും പ്രവൃത്തിക്കും. ആൺതുണ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നതിനേയും--കൊന്നുകൈകഴുകിയേ—നാരായണാ!”

ക്ഷീണതകൊണ്ടും, വയോവൃദ്ധികൊണ്ടും, കഷ്ടങ്ങളുടെ സഹനംകൊണ്ടും വന്ദ്യയായുള്ള ആ മഹതിയുടെ ദുഃഖത്തിൽ, അവരെപ്പോലെ അഭിജാതനും, സഹജഭാവാനുവർത്തകനും സൌഭാഗ്യപൂർണ്ണനും ആയ ഉണ്ണിത്താൻ പൂർവ്വചരിത്രങ്ങളെ വിസ്മരിച്ച് ശ്രീകൃഷ്ണകോപഗ്രസ്തനായ ഗയന് ആശ്രിതത്രാണനിപുണനായ അർജ്ജുനനെന്നപോലെ ഒരു അഭയപ്രതിജ്ഞ നൽകി ആശ്വസിപ്പിച്ചു. “ചേച്ചിവ്യസനിക്കണ്ട, രാജ്യം ഇപ്പോൾ നല്ല ഭരണത്തിലാണ്. ദുരാപത്തുകൾ ഒന്നും വരികയില്ല. ചന്ത്രക്കാറൻ അവനെക്കൊന്നിരിക്കയില്ല. ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. ഉണ്ണി ഇവിടെ വരാറുണ്ടായിരുന്നു, ഇല്ലേ?”

വൃദ്ധ—“കർമ്മബന്ധം അങ്ങനെ വരുത്തിവച്ചു. ആ കുഞ്ഞിന് ആപത്തുവന്നപ്പോൾ എന്റെ മകൾ കുഞ്ഞിന്റെ ബുദ്ധിയും ക്ഷയിച്ചു.”

ഉണ്ണിത്താന മകന്റെ അനുരാഗത്തെപ്പററി ആ യുവാവിന്റെ എഴുത്തുകൾ കിട്ടിയിരുന്നു. കന്യക ഏതുജാതിക്കാരി എന്നുംമററും എഴുത്തുകളിൽപറഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ യുവാവിന്റെ പ്രണയാസ്പദമായ കാമിനി ആരെന്നു് ഉണ്ണിത്താനവെളിപ്പെട്ടു. വൃദ്ധയ്ക്കു് ആ കന്യകയുടെ വേർപാടുകൊണ്ടു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആപത്തു് തന്നെയും ഉദ്വേഗനാക്കുന്നതുപോലെ ഉണ്ണിത്താനതോന്നി.

ഉണ്ണി—"'കുഞ്ഞു' എന്നുപറഞ്ഞതു് ചേച്ചിയുടെ ഒടുവിലത്തെ മകളാണോ?"

വൃദ്ധ—"ഞങ്ങൾ ഇവിടന്നു പോയപ്പോൾ സാവിത്രിയും അവളുടെ ഭർത്താവുംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നതറിയാമല്ലൊ. അപ്പോൾ കൈക്കുട്ടികളായി ഉഗ്രശാന്തന്മാരെന്നു് എല്ലാവരും വിളിച്ചുവന്ന ത്രിവിക്രമനും ജനാർദ്ദനനും മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽപിന്നെ ഞാൻ പ്രസവിച്ചില്ല. അവരെല്ലാം പൊയ്പോയി, ഉണ്ണീ—ദൈവം അങ്ങിനെവിധിച്ചു. ഭർത്താവും പോയി, ഞങ്ങൾ ഏകാന്തകളായി. ആദിത്യനും ചന്ദ്രനും പോലെ ഇരുന്ന ഉഗ്രനേയും, എന്റെമകൻ" (തൊണ്ടയിടറിദുസ്സഹമായ വ്യഥയോടു) "ശാന്തനേയും തീരാവിനക്കാരു്,—അയ്യോ—മഹാപാപികള്—ആ മറവന്മാര് കൊണ്ടുപോയി. ഏതുവഴി പോയോ എന്തോ? അവരുടെ അച്ഛൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു—അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമെല്ലാം അവിടെ അറിയാമെല്ലൊ. ലോകത്തു ആണിനും പെണ്ണിനും ഉണ്ടാകാത്ത സ്വഭാവം! ഞാൻമാത്രം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു് എങ്ങനെ എന്നു ദൈവത്തിനറിയാം. ഒടുവിൽ ദുശ്ശീലംമുഴുത്തു്, ഇടക്കിടെ ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോകും—അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ തിരിച്ചുവരും. രാത്രികാണാതെയാകും—ആറുമാസം കഴിയുമ്പോൾ പിന്നെയും വരും. മധുര, കാഞ്ചീപുരം, തൃക്കൊടിനല്ലൂര്, വൈഗാപുരം ഇങ്ങനെ ഓരോരൊ ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും ഞങ്ങളേയും വലിച്ചിഴച്ചു. 'ഗോവിന്ദസ്വാമിഗുരു' എന്നു് എല്ലാടത്തും പേരെടുത്തു. പണംവന്നുചൊരിയുന്നതിനു കണക്കില്ലായിരുന്നു. അവിടങ്ങളിലെ ആളുകളെല്ലാം ഞങ്ങളെ വളരെ സഹായിച്ചു. നമ്മുടെ ആളുകൾ പോലും അങ്ങനെയുള്ള ഔദാര്യവും ധൈര്യം കാണില്ല. പാപ്പു

യശ്ശപ്പെട്ടിക്കാരേയും നാവാഭന്മാരേയും കാണുകയോ എന്തെല്ലാം ചെയ്തു. തിരുവിതാംകോട്ട മുടിക്കണമെന്നു ഒരേ വ്രതമായി. സാവിത്രിയെ വിചാരിച്ചെങ്കിലും അടങ്ങിപ്പോകണമെന്നു ഞാൻ കാൽപിടിച്ചിരുന്നിട്ടും ഒന്നും കേട്ടില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കവെ മീനാക്ഷിയെ സാവിത്രി പ്രസവിച്ചു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കാലവും കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ സാവിത്രിയുടെ അച്ഛന്റെ ഉത്സാഹം കൂടിത്തുടങ്ങി. പിന്നെ കാണുന്നതും അപൂർവ്വമായി. നാല്പതാമാണ്ട് എങ്ങാണ്ടോവെച്ച് ഒരു ജ്വരംപിടിച്ചു ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോയി. അന്നുമുതൽ ഇങ്ങോട്ടു പോരാൻ ആലോചനതുടങ്ങി. അതുപോലെ സാവിത്രിയും, അവളുടെ ഭർത്താവും, രാമനുണ്ണിത്താൻ ഞങ്ങളുടെ സഹായത്തിനു അയച്ചിരുന്ന നായന്മാരും, അച്ഛിയും, ഒരുകൊല്ലവസൂരിയിൽ മരിച്ചു. കുപ്പനേയും അതുപിടികൂടി എങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾക്കല്ലാതെല്ലാം വിരൂപിരക്കി ഈയാണ്ട്, ആട്ടും ഇങ്ങോട്ടുപോന്നു. ചാമുണ്ഡീശ്വരത്തിറങ്ങി, ഉത്ത്രിപ്പുരയിലോമറ്റോ താമസിച്ചുകൊണ്ട്, വല്ലടത്തും ഒരു പറമ്പു വാങ്ങി കുടികെട്ടിപ്പാർക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച് അവിടെച്ചെന്നു—എന്റെശിവനേ! നശിപ്പിച്ചാലും ഇത്രകൊടിയനാശം ചെയ്യാമോ? അവിടെ ചന്ദ്രക്കാറനും വന്നുകൂടി. എന്തോ, മനസ്സിറങ്ങി ഞങ്ങളെ ഇവിടെ പാർപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾപോകുമ്പോൾ തുണ നന്തിയത്തു നിന്നായിരുന്നു. വന്നപ്പോഴും നന്തിയത്തെ സന്താനം ഞങ്ങൾക്കുതകുവാൻ വന്നുചേർന്നു. ദേവിയാണേസത്യം-ഞാൻ അനുകൂലിച്ചില്ല—കേശവൻ കുഞ്ഞിനെ ഇവിടെകേറരുതെന്നു ചട്ടംകെട്ടി. വെള്ളമൊഴിച്ചു കൈയ്യു കടിച്ചുകൂടെന്നു വിചാരിച്ചു. എനിക്കറിയാം—അവനും അവളും കണ്ണുംകണ്മണിയുമായിപ്പോയി. അതു കളിയല്ലാ എന്നുവിചാരിച്ച്, ഞാൻ ആണ ഇട്ട് അവനെ വെളിയിലാക്കി. ഞങ്ങൾ ഏതുവഴിയും പോട്ടെ—ഉണ്ണി ഉടനെപോയി കേശവൻ കുഞ്ഞിനെ വിട്ടുവിക്കണം. എന്റെകുഞ്ഞ് എങ്ങോട്ടുപോയോ ദൈവമെ! കഴിയുമെങ്കിൽ അവർപോയവഴിയും—"

വൃദ്ധ ക്ഷീണിച്ചു തന്റെ കഥയും അപേക്ഷയും നിറുത്തി. ഉണ്ണിത്താനും തന്റെ ഭാര്യയും വിവാഹത്തിനു മുമ്പിൽ പ്രണയബദ്ധരായിത്തീർന്ന്, ചില കൂത്താട്ടങ്ങൾ ആടി, തങ്ങളുടെ ഭവനക്കാരെ വിഷമിപ്പിച്ച്, ഒടുവിൽ സംഘടിച്ചിട്ടുള്ള ദമ്പ

തിമാരാണ്. വൃദ്ധയും വൃദ്ധയുടെ ഭർത്താവും കുടുംബനിബന്ധനപ്രകാരം ചേർക്കപ്പെട്ട വല്ലഭനും ഗൃഹിണിയും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാമദേവന്റെ പ്രേരണയിൽ യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും എന്തു ചാപലങ്ങൾ കാട്ടിക്കൂട്ടുമെന്ന് ആ സ്ത്രീക്കു അറിവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും, ഉണ്ണിത്താന് സ്വാനുഭവത്താൽ നല്ലവണ്ണം ഊഹിക്കാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിരാമമായുള്ള ഗംഭീരമുഖം സരളങ്ങളായ അനവധി സൽപാഠങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖപത്രമായിരുന്നു. ഗ്രഹണശക്തിയ്ക്കു ദൃഢമായ വൈശദ്യം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മററു വിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് ഇങ്ങനെ ചോദ്യംചെയ്തു:—"കുട്ടൻ ബന്ധനത്തിലെന്നും മററും മീനാക്ഷിക്കു മനസ്സിലായോ?"

വൃദ്ധ—"പറയാതെങ്ങനെ കഴിക്കും? നാലഞ്ചുദിവസത്തിനു മുമ്പു തിരുവനന്തപുരത്തുകാരി ഒരു സ്ത്രീ വടക്കെങ്ങാണ്ടോ പോയി, തിരിച്ചുപോകുന്ന വഴി ഇവിടെ കേറി. കൊലക്കഥയും കൊള്ളക്കഥയും അവരു വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾമുതൽ മീനാക്ഷി തിരുവനന്തപുരത്തെക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു അന്വേഷണം തുടങ്ങി. അവരെ വിട്ടുപിരികയില്ലെന്നുമായി. എന്റെ അടുത്തു നിന്നു മാറി, അവരോടു രാപ്പകൽ വർത്തമാനമായി. അവർ ഇന്നലെരാത്രി ഉറങ്ങുമ്പോൾ രാവിലെ എഴിച്ചുപോകുമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കിടന്നു. ഉദിക്കുംമുമ്പു പോവുകയും ചെയ്തു.

ഉണ്ണി—"എന്നാൽ പിന്നെ വ്യസനിപ്പാനൊന്നുമില്ല. ഭർത്താവിനെ വിടീക്കാൻ ആ സ്ത്രീയോടുകൂടി ഭാര്യ പോയിരിക്കയാണ്. അവരുടെ പുറകെ കപ്പസ്സാർ തടയാനും പുറപ്പെട്ടു. ഇത്രയേ ഉള്ളൂ കഥ. അതുകൊണ്ടു ജീവനെ കളയണ്ട—'ഭർത്താവ്' എന്നും 'ഭാര്യ' എന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു എന്നു തന്നെ വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം. കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും ഞാൻ എല്ലാം അനുവദിച്ചു. ചേച്ചി ഇനി വ്യസനിക്കരുത്. ജ്യേഷ്ഠൻ അനുപകരിച്ചു. അതിലധികം ഇന്ന് അനുജൻ ഏൽക്കുന്നു. നിങ്ങൾ നന്തിയത്തുപോരണം. ആ കൊച്ചുകുന്നത്തി ആരും അറിയാതെ ചാടിപ്പോയതു വെടിപ്പായില്ല. കുട്ടനും അത്ര രസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തന്നെ അന്വേഷി

ച്ച് ഒരു പെണ്ണു പുറപ്പെടാൻ വേണ്ട യോഗ്യത തനിക്കുണ്ടല്ലൊ എന്ന് അയാൾ അഹങ്കരിക്കുന്നവനല്ല. എന്തായാലും അതെല്ലാം നാം ഇനി വകവെക്കേണ്ട. കുട്ടികളാകുമ്പോൾ പല ഗോഷ്ടികളും കാട്ടും."

വൃദ്ധ—"പക്ഷേ എല്ലാത്തിന്നിടയിലും ഒരു വലിയ കോന്ത്രമുണ്ട്—അതുംകൂടി പറഞ്ഞേക്കാം. ഞങ്ങടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മോതിരം കേശവൻകുഞ്ഞു കൊണ്ടുപോയി അണ്ണാവയ്യന വിററു. അതാണ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ഇപ്പഴത്തെ കലക്കത്തിന്നെല്ലാം അടിസ്ഥാനം. മോതിരം ആരുടേതെന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾ, ഞങ്ങൾക്കെങ്ങനെ കിട്ടിഎന്നും, ഞങ്ങളാരെന്നും ചോദ്യങ്ങളിളകും. പിന്നത്തെ ഫലം ഉണ്ണിതന്നെ ഊഹിക്കു."

ഉണ്ണി—"ചിലതെല്ലാം ഒളിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അനർത്ഥങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്. വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നുറച്ച്, പരമാർത്ഥത്തെ മുഴുവൻ പറയണം. ആ ഉണ്ണിതന്നെ എന്തെല്ലാം വളച്ചു പുളച്ചാണ് എനിക്കെഴുതീട്ടുള്ളത്? അവന്റെ പ്രായവും സ്ഥിതിയും വർണ്ണിച്ചോരോല നാലുവശം; പ്രായംതികഞ്ഞ പുരുഷന്മാർ പരിണയംചെയ്യേണ്ട ആവശ്യത്തെപ്പററി മറെറാരോല അങ്ങനെ; അച്ഛനമ്മമാരുടെ ഇഷ്ടത്തെ അനുകരിക്കേണ്ട മുറകളെപ്പററി മറെറാരോല; എങ്ങാണ്ടൊരു പെണ്ണു സൌന്ദൎയ്യവതിയായിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണന, കനകമെ, പൊടിഅക്ഷരത്തിൽ, അവളുടെ സൌശീല്യാദിഗുണവും മററും വർണ്ണിച്ച് ഒരു കവിത—എത്ര ഓല എന്നു ഞാൻ എണ്ണീല്ല. ചേച്ചീടെ മകടെ മകള് ഒന്നുണ്ട്, അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വീട്ടിൽ പോരണമെന്നു താല്പൎയ്യമുണ്ട്, അതിന്നനുവദിക്കണം, എന്നു മാത്രം എഴുതിയിരുന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പിൽതന്നെ ആ ക്രിയയും നടന്ന്, ഇപ്പഴത്തെ അനൎത്ഥങ്ങളും അവമാനങ്ങളും കൂടാതെ കഴിയുമായിരുന്നു. ചന്ത്രക്കാറൻ തട്ടുത്താലും ഇവിടെക്കിടന്നു തട്ടുക്കുകേ ഉള്ളൂ. സംഗതികൾ അവിടെ സുഖമായി നടക്കും."

വൃദ്ധ—"കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കുററപ്പെടുത്തേണ്ട. ഞങ്ങൾ 'ഉണ്ണി'ക്കു 'ചേച്ചി'യാണെന്നും മററും അയാൾ ഒടുവിലത്തെ ദിവസം സന്ധ്യക്കേ അറിഞ്ഞൊള്ളു. എന്റുണ്ണി ഇപ്പോൾ തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു പോണം. പട്ടണങ്ങളെ ചീത്ത

സ്ഥലങ്ങളാണ്. മീനാക്ഷി പക്ഷേ തനിച്ചായിരിക്കാം. അവൾ കണ്ടാൽ കുറച്ചു ഭേദവുമാണ്. ഉണ്ണിക്കു കാണുമ്പോൾ മനസ്സിലാവും.”

ഉണ്ണി—“സാവിത്രിയുടെ ഛായയാണെങ്കിൽ എനിക്കു കാണാതെതന്നെ കഥയെന്തെന്നു നിശ്ചയിക്കാം.”

വൃദ്ധ “സാവിത്രിയൊ?———” എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങീട്ടു് തന്റെ ദൌഹിത്രിയുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തെ താൻ വൎണ്ണിക്കുന്നതു ഉചിതമല്ലെന്നുവിചാരിച്ചു വിരമിച്ചു. ഇങ്ങനെസംഭാഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ വൃദ്ധ ഉണ്ണിത്താനെ പിടിച്ചുണച്ചു്, ഗൽഗദത്തോടു ഒരു ചോദ്യംചെയ്തു. “സാവിത്രിയുടെ അമ്മാവനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടൊ?”

ഉണ്ണി—“ഉണ്ടു്.”

വൃദ്ധ—“എന്റെ വലിയാങ്ങള—അദ്ദേഹം കുലത്തിനൊത്ത കരുത്തോടു തന്നെ ചൊറവാൾ ഉണ്ടൊ?”

ഉണ്ണി—“ചേച്ചി അതൊന്നും ചോദിക്കരുതു്. അക്കാലം ഒരു പ്രളയകാലമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം കഴിഞ്ഞതായിരിക്കട്ടെ. ഇങ്ങെടത്തും നിലയില്ലാത്ത ദ്രോഹപ്രവൃത്തികളുണ്ടായിരുന്നു. ചേച്ചിയുടെ ഭൎത്താവു്, ശകുനിയും കൎണ്ണനും ഭീഷ്മരും ഒന്നായിച്ചേൎന്ന ഒരു മഹാ കൌരവനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു് എല്ലാം തടുക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. പെരുവെള്ളത്തള്ളൽ കണ്ടപ്പോൾ നിങ്ങളെയുംകൊണ്ടു നന്തിയത്തുപോന്നു. വെള്ളക്കുത്തു മുറുകിയപ്പോൾ അവിടന്നും കടന്നു. ഇപ്പോൾ നിലകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിതന്നെ എല്ലാംകൊണ്ടും ഉത്തമമെന്നു് ആശ്വസിക്കണം.”

അല്ലയൊ ബുദ്ധിയും വിദ്യയും സമ്പത്തുംകൊണ്ടു് സമൃദ്ധനായ പ്രഭുവെ! അങ്ങയുടെ ഒട്ടുവിവരത്തെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു തെറ്റുണ്ടെന്നു അങ്ങു് അറിയുന്നില്ലല്ലൊ? അങ്ങു് ഉത്തമപുരുഷന്മാരുടെ ഉത്തംസം തന്നെ എന്നു സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ, ആരും തന്നെ പരിപൂൎണ്ണബുദ്ധിമാനെന്നും സൎവ്വസാക്ഷിയെന്നും നടിച്ചു പോകരുതു്. അങ്ങിരിക്കുന്ന ഭവനത്തിന്റെ അല്പം കിഴക്കുമാറി, ഒരു വലിയ പറമ്പു മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒരു വടവൃക്ഷം ബഹുശതവൎഷങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ, ഒരു സാധുപ്രാ

ണിയുടെ വായിൽനിന്നു പതനംചെയ്തു് എണ്മണിയിലും ചെറുതായ ഒരു ബീജത്തിൽ നിന്നും മുളച്ചുവളൎന്നിട്ടുള്ളതാണ്. അങ്ങനെ ഒരു സ്വല്പജന്തുവിനും, പ്രത്യേക ഉദ്ദേശം കൂടാതെയും ഒരു മഹത് പ്രതിഷ്ഠാപനം സാധിക്കുമെന്നു വരികിൽ, പ്രതിക്രിയൈകല്പതനും ദൃഢനിഷ്ഠനും ആയും, മൂലത്രിഗുണശക്തികൾ ഏകീകരിച്ചും ഉള്ള ഒരു ബുധന്റെ ആത്മാവ് ഭൂലോകത്തിൽ അവശേഷിക്കാതെ, എല്ലാം നിലകൊണ്ടു എന്നു നിൎദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? കട്ടിക്കൊന്തിസ്സന്റെ കൌരവതപമൊ രൌരവതപമൊ—എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ—അതിനെ, സന്ദൎഭം വരുമ്പോൾ വൎണ്ണിക്കാൻ ചില വിശേഷണപദങ്ങളെക്കൂടി സംഭരിച്ചുകൊള്ളുക,

അന്നു് അത്താഴവും കഴിഞ്ഞു് രാഘവനുണ്ണിത്താൻ മന്ത്രക്കൂടത്തു തന്നെ താമസിച്ചു. മീനാക്ഷിയും കല്പസ്ഥാരും തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടെന്നും, അടുത്തദിവസം മടങ്ങി എത്തുമെന്നും ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഒരു ഭൃത്യൻ വന്നു മന്ത്രക്കൂടത്തു തെര്യപ്പെടുത്തി. മീനാക്ഷിവന്നു കണ്ടതിന്റെശേഷം ആ സ്ഥലത്തുനിന്നും തിരിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചാണ് ഉണ്ണിത്താൻ അവിടെ താമസിച്ചതു്.

ഇതിനിടയിൽ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരന്റെ തപോമന്ദിരത്തിൽ നടന്ന രണ്ടു സംഭവങ്ങളെ വൎണ്ണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നാസികക്കു പക്ഷാഘാതം സംഭവിച്ചു എന്നു കണ്ട ഉടനെ തന്നെ ചന്ത്രക്കാറൻ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുമായി മൎമ്മവിദ്യാവിദഗ്ദ്ധനായ യോഗീശ്വരനെക്കണ്ടു് ചികിത്സോപദേശത്തെ പ്രാൎത്ഥിച്ചു.

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളക്കുനേരിട്ട ആപത്തിനെക്കുറിച്ചു് യോഗീശ്വരൻ സകരുണം അനാവധി ചോദ്യങ്ങൾചെയ്തു. അതിന്റെ നിവാരണത്തിന് അധികസമയം ഗാഢചിന്തനവും ചെയ്തു. നാസാവൈരൂപ്യം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു് മരണലക്ഷണമെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാമെങ്കിലും, ആ ഭയം മനസ്സിനെ ബാധിക്കേണ്ടെന്നും, ആ സംഭവം മഹമ്മദീയമുഷ്കരന്റെ കരസ്പൎശംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, കേവലം മുഖവാതാരംഭത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണെന്നും, അതിലേക്കു ചില ക്ഷാരസിന്ദൂരാദികൾ സേവിച്ചു ക്രമേണ പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണെന്നും, യോഗീശ്വരൻ വിധിച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ സന്താ

പത്തിന്ന ഇങ്ങിനെയാണു ശാന്തി 'അരുളിച്ചെയ്യുതെന്നു വരികിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ അന്നുരാത്രി കുപ്പുസ്വാർ വീണുരുണ്ട്, ക്രന്ദനംചെയ്തു, മീനാക്ഷിയോടു പ്രയോഗിച്ച കുന്ന മന്ത്രത്തെത്തുടർന്ന് ആ കന്യകയുടെ പ്രണിധിയായി, ഒരപേക്ഷചെയ്തപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ദീർഘമായ ഒരു സംഭാഷണം നടന്നു, അവസാനത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആലോചനയിൽ മഗ്നനായി ഇരുന്നു. അപേക്ഷയെ നിർവ്വഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ, മീനാക്ഷി ജീവത്യാഗം ചെയ്യുകയുമെന്നും, അത്രത്തോളവും അതിലധികവും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്ന് ആ കന്യക സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്നു എന്നും കുപ്പുസ്വാർ ഉണർത്തിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ശിലാഹൃദയം ഉരുകി. മീനാക്ഷിയുടെ ഇംഗിതത്തിന്ന സിദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നു അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹം ചെയ്തു. കുപ്പുസ്വാർ അവിടെനിന്നു പിരിയുന്നതിന്ന മുമ്പിൽ യോഗീശ്വരൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു കല്പനകൂടി കൊടുത്തു:—"അമ്മിണിയെ ആരുക്കാവതു് ദത്തം ചെയ്യക്കൂടാതു്. നമതു യജ്ഞം മുടിയട്ടും. അപ്പാൽ തകുന്തപടി നാമേ സമാർശെയ്‌വോം. ഓം!" പിന്നെയും എന്തോ ചിലതു പറവാൻ ആലോചിച്ചിട്ട്, ഉള്ളിലുണ്ടായ വികാരവിക്ഷോഭം കൊണ്ട്, ആ പ്രാരബ്ധനിവൃത്തനും പരവശപ്പെട്ടിന്നു. കുപ്പുസ്വാർക്ക ചില വസ്ത്രങ്ങളും കുറച്ചു ദ്രവ്യവും സമ്മാനിച്ചും, അയാളെ വാതൽപ്പടിവരെ അനുഗമിച്ചു തലോടി പരിരംഭണവും ചെയ്തും, യോഗീശ്വരൻ യാത്രയാക്കി. കുപ്പുസ്വാരുടെ ഭൃത്യഭക്തിയെ ഇതിലധികംകൊണ്ടും അഭിമാനിക്കേണ്ടതല്ലയൊ?

അടുത്തദിവസം ഉദിച്ച് ഏഴെട്ടുനാഴിക ചെന്നപ്പോൾ മീനാക്ഷിയുടേയും കുപ്പുസ്വാരുടെയും തിരിയെയുള്ള യാത്രയുണ്ടായി. വൃദ്ധയുടേയും ഇവരുടേയും പുനസ്സമ്മേളനത്തിൽ ഇരുഭാഗത്തേയ്ക്കും വിഷമങ്ങളൊന്നുമുണ്ടാകാതെയും, വൃദ്ധയാൽ മീനാക്ഷിക്കു ശാസിക്കപ്പെടാതെയും സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്ന മനഃപൂർവ്വം അവിടെത്താമസിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണിത്താന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട്, കോപപ്രദർശനമൊന്നും കൂടാതെയും, എന്നാൽ സ്വല്പമൊരു അന്യഥാഭാവത്തോടും വൃദ്ധ മീനാക്ഷിയെ സ്വീകരണം ചെയ്തു. തന്റെ പുത്രനാൽ സ്വയംവരണംചെയ്യപ്പെട്ട കന്യക ഉണ്ണിത്താന്റെ നേത്രങ്ങൾക്ക സാവിത്രി എന്ന മാതാവി

നേയും ബ്രഹ്മമണ്ഡലങ്ങൾക്കപ്പുറം ദൂരീകരിക്കുന്നതും ശംഭുസ്സു പകരം നിയോജ്യയായിരുന്നെങ്കിൽ നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായുള്ള കബ്രഹ്മർഷിയേയും പ്രാപഞ്ചികനാക്കുവാൻ പോരുമായിരുന്നതും ആയ ഒരു സൌന്ദൎയ്യധാമമെന്നു്, അത്യാശ്ചൎയ്യാനന്ദങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിച്ചു്. ആ പ്രൌഢകന്യകയെ സമീപത്തുവിളിച്ചു. കരുണാപൂൎവ്വം തലോടി, സന്തോഷപ്രദമായുള്ള തന്റെ നിശ്ചയങ്ങളെ ധരിപ്പിക്കയും, തന്റെവാദത്തെ അനുസരിച്ചു് ഗൂഢമായി ചില ശാസനോപദേശങ്ങൾ നൽകുകയുംചെയ്തു. ഇതുകണ്ടും കേട്ടും നിന്നകുപ്പന്മാർ വേദാന്തഗ്രഹണമോ കീൎത്തനകഥനമോ കൂടാതെ 'പടിയാറുംകടന്നു്' കൈലാസപ്രാപ്തനാവുകയുംചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം ൧൫.

"പാർത്ഥനെക്കൊണ്ടും ഫലിച്ചീല, കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടും ഫലിച്ചീല,
പാർത്ഥിവന്മാരെക്കൊണ്ടുമല്ലെന്നവർക്കൊന്നിനി."

ചന്ത്രക്കാറനാദിയായ ശത്രുക്കളുടെ അഹംകൃതികൊണ്ട് അല്പം ഒരു ഘനക്ഷയശങ്ക കേശവപിള്ളയ്ക്കുണ്ടായി. എന്നാൽ, തനിക്കു പ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്ക്, മാർഗ്ഗബാധകളായിത്തടയുന്ന ശല്യശകലങ്ങളാൽ ക്ഷതോത്സാഹനായിക്കൂടെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, അയാൾ തൽക്ഷണം രാമയ്യനെക്കണ്ട് താൻ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഉപായത്തിന്റെ വിജയത്തിന് കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സന്ദർശനം ചെയ്‌വാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു ധരിപ്പിച്ചു.

കപ്പശ്ശാസ്ത്രരുമായി നടന്ന നിമന്ത്രണത്തിൽ താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രതിജ്ഞയെ നിർവഹിക്കുന്നതിൽ യോഗീശ്വരനും ഉദാസീനനായിരുന്നില്ല. ദുർജ്ജനഹിതങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുന്ന പ്രകൃതിദേവന്റെ വികൃതിത്തംകൊണ്ട് ആ രാത്രി മദ്ധ്യകാലമായപ്പോൾ വർഷകാലത്തിന്റെ സമാഗമ സൂചകമായി അഭിന്നമായുള്ള ഒരു കാളിമ ആകാശത്തെ ആച്ഛാദിച്ചു. ധ്രുവബന്ധത്തിൽ നിന്നു മുക്തരാകാതെ നക്ഷത്രചക്രത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്ന കാളിക്കൂളിസഞ്ചയം, തങ്ങളുടെ സങ്കേതകാരാഗ്രഹങ്ങളെ ഭേദിച്ച് സഞ്ചരണാരംഭം തുടങ്ങിയതുപോലെ, രാജധാനിയിലെ നാനാഭാഗങ്ങളെയും ഭയങ്കരമായ അട്ടഹാസപടലികളും ആക്രോശധാരകളുംകൊണ്ട് ആകമ്പനം ചെയ്തു. ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സിന്റെ പ്രകോപാരംഭമാണെന്നുള്ള ജ്യൌതിഷികമതം ഇങ്ങനെ ഉത്ഭവിച്ച ഭയത്തെ സ്ഥിരീകരിച്ചു. നിദ്രയിൽനിന്നുണർന്നതിന്റെ ശേഷവും ജനങ്ങളുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ ആ ഘോരധ്വാനികൾ ഭയജനകമാംവണ്ണം മാറൊലി മുഴക്കിക്കൊണ്ട് അവശേഷിച്ചതിനാൽ, നഗരരക്ഷികളുടെ രാത്രിസഞ്ചാരങ്ങളും "ഉക്കളു"ക്കാരുടെ മേൽനോട്ടവും ഒട്ടുകാലത്തേയ്ക്കു നാമമാത്രമായി.

അടുത്തദിവസത്തെ സൂൎയ്യഭഗവാനും മോഹകവചനായി തന്റെ രഥത്തിൽ ആരോഹണംചെയ്തു. ആ വിശാലനേത്രന്റെ വീക്ഷണമുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, ഹരിപഞ്ചാനനനായ യുവരാജസാരഥി ആ രാജകുമാരനെ, രഥസാമഗ്രികൂടാതുള്ള തന്റെ സാരഥ്യചാതുൎയ്യംകൊണ്ട് മഹാരാജസമക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് എഴുന്നെള്ളിക്കുക കഴിച്ചു. “അപ്പു”ന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ സുപ്രകാശവദനദൎശനത്താൽ വികസിതഹൃദയനായ മഹാരാജാവ്, സ്വവത്സകുമാരന്റെ അഭീഷ്ടമെന്തെന്നു സസ്നേഹം പൃച്ഛിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഭഗവൽകഥാകാലക്ഷേപവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ ഗുരുജനം ആസ്വാദിക്കണമെന്ന് ഒരു പ്രാൎത്ഥനയുണ്ടെന്നു രാജകുമാരൻ സങ്കോചത്തോടെ ഉണൎത്തിച്ചു. സ്വകുടുംബാംഗങ്ങളിൽ അമിതകരുണനായ മഹാരാജാവ്, ആ അപേക്ഷാനിൎവ്വഹണത്തിനു മുമ്പായി ഇനിയൊരു സൂൎയ്യോദയമുണ്ടായിക്കൂടെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, അതിന്നും പ്രസാദിച്ചരുളീട്ട്, വ്യായാമാൎത്ഥമെന്ന ഭാവത്തിൽ അന്നും ഒരു സഞ്ചാരത്തിനു പുറപ്പെട്ടു.

കേശവപിള്ള പകടശ്ശാലയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ, രാജമന്ദിരത്തിന്റെ പ്രാകാരത്തിനകത്തു കടന്നപ്പോൾ, ചിന്താഗ്രസ്തനായി നിൽക്കുന്ന മഹാരാജാവിനെക്കണ്ട്, മുഖംകാണിച്ചു. അനിഷ്ടഛായാലേശവുംകൂടാതെ കേശവപിള്ളയെ അടുത്തു വിളിച്ച്, പരമാൎത്ഥമറിഞ്ഞിരുന്ന മഹാരാജാവ്, “നിന്റെ ആശൌചം നീങ്ങിയില്ലേ?” എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിരൎത്ഥമായ ഒരു കുശലപ്രശ്നം അരുളിച്ചെയ്തു. സ്വസങ്കല്പപ്രകാരമുള്ള ആശൌചഹേത്വാചാൎയ്യന്മാർ ആരെന്നു നിൎദ്ദേശിച്ച്, വടക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള പത്മനാഭക്ഷേത്രത്തെയും മഹാരാജാവിന്റെ പാദങ്ങളെയും കേശവപിള്ള നോക്കി. തന്റെ ഭൃത്യഭക്തിയെ ആദരിച്ച്, മഹാരാജാവു ക്ഷേത്രാഭിമുഖമായിത്തിരിഞ്ഞുനിന്ന് പ്രാൎത്ഥനാപൂൎവ്വം ശിരഃകമ്പനംചെയ്തു. “അടിയങ്ങൾക്കു രണ്ടു സന്നിധാനവും ഒന്നുപോലെതന്നെ” എന്നു കേശവപിള്ള ആ ആംഗ്യത്തിന് അവിളംബിതമായ പ്രത്യുത്തരമായി ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, സത്യപരായണനായ മഹാരാജാവിന്റെ മനസ്സ്, ആ ഭക്തനെ സന്തപിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണമുണ്ടായിട്ടുള്ള തന്റെ കല്പനയുടെ സാഹസത്തെ ഓൎത്ത് അല്പമൊന്നു കലുഷമായിത്തീൎന്നു. തന്നിൽ അധിരോപിതമായ വംശാനുതാപം പക്ഷാന്തരാധീനമെന്നു സൂചി

ഷ്പിക്കുമാറു്, "നമ്മുടെ മഹമ്മദീയപ്രജകളും നിന്റെ മതത്തെ ആദരവർത്തിക്കുമൊ?" എന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്കു് അസംഗതമെന്നു തോന്നിയ ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടായി.

കേശ—"ഇല്ലെങ്കിൽ, കമ്പനിയാരെയും മററും നോക്കാതെ ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ ഇങ്ങോട്ടു ആക്രമിക്കുന്നതിനു ഹൈദർ രാജാവിനെ ധൈര്യപ്പെടുത്താൻ ഒരു കക്ഷി ഇവിടെ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു."

മഹാ—"നിന്റെ ഹരിപഞ്ചാനനമാർഗക്കാരൊ?"

കേശ—"ആ മാർഗക്കാരും നേരുമാർഗമറിയുമ്പോൾ നേർവ്വഴിക്കു തന്നെ നിൽക്കും."

മഹാ—"അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ഗമനം നേർവ്വഴിവിട്ടാണെന്നു് ഇനിയും നീ വിചാരിക്കുന്നൊ.?"

മഹാരാജാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസംകൊണ്ടു് അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്തും, അവിടുന്നു് ഈ വിധമുള്ള വിതർക്കിതചോദ്യങ്ങൾ കേശവപിള്ളയോടു ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. തിരുവുള്ളം സന്ദിഗ്ദ്ധമായുള്ള അന്നത്തെസ്ഥിതിയിലും, രാജ്യത്തിൽനിന്നു ഭ്രംശമുണ്ടായാലും, അസത്യവും അപഥ്യവുമായുള്ളതിനെ, സ്വാത്മവഞ്ചനംചെയ്തു, രാജസന്നിധിയിൽ ധരിപ്പിപ്പാൻ അശക്തനായ കേശവപിള്ള അന്തരാത്മകൃത്യനിഷ്ഠനായി ഇങ്ങനെഅറിവിച്ചു:—"ആ സ്വാമിയാർ തെക്കും,വടക്കും, ഇവിടങ്ങളിലും, എല്ലായിടത്തുമുള്ളവരെ തലതെററിക്കുന്നു എന്നു് അടിയൻ ഇപ്പൊഴും തിരുമനസ്സറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനെ കല്പിച്ചു് ക്ഷമിച്ചു രക്ഷിക്കണം. പുറനാട്ടുകാരും പലപല ജനങ്ങൾവന്നു്, അദ്ദേഹത്തോടു ചേരുന്നു. ഇന്നലെരാത്രിയിലും ഒരു വലിയ സഹായി ആരോ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടു്."

മഹാ—"നിന്നെ കാണാൻ വന്നതുപോലെ വല്ല ദേവകന്യകയും അങ്ങോട്ടും പുറപ്പെട്ടതായിരിക്കാം."

സന്മാർഗചാരിയും യുവാവുമായ തന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യനിൽ അർജ്ജുനനെപ്പോലെ അപഹാസത്താൽ ഉൽബുദ്ധവീര്യനാവുക എന്നൊരു സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന മഹാരാജാവു്, അയാളുടെ പൌരുഷത്തെ

അല്പം ഉജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനായി ൟ വിനോദവാൎത്തയെ പ്രയോഗിച്ചതായിരുന്നു. എന്നാൽ, ആ വിരസൻ അതിനെ ഗൌരവമായി ധരിച്ച്, ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—"അടിയൻ. എല്ലാം ആപത്തിന്റെ ഇറക്കമതികൾ തന്നെ. തൃപ്പാദത്തിലെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് കുന്നിനു വരുന്നതു പുരികംവഴി പോകുന്നു. അടിയൻ അറിയിക്കാതെ പരമാൎത്ഥമെല്ലാം തിരുമനസ്സറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഹൈദരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ആപത്തില്ലാത്ത വിധത്തിൽ തിരുമനസ്സിലെ ബുദ്ധിപ്രഭാവം ബഹളമൊന്നുംകൂടാതെ എല്ലാം ഒതുക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഇവിടത്തെ സ്ഥിതികൾ – അടിയന്റെ പഴമനസ്സിൽ കൊണ്ടിട്ടുള്ളതു കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞ്, എല്ലാം തൃപ്പാദത്തിൽ വിടകൊണ്ടുകൊള്ളാൻ കല്പനയുണ്ടാകണം."

മഹാ—"നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ മകനെ കണ്ടിട്ട് വല്ല കാൎയ്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ, അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊള്ളാം—വിരോധമൊന്നുമില്ല. അവൻ നമ്മുടെ കയ്യിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞെങ്കിലെ ഗുണം ഉണ്ടാവൂ."

സാഭിപ്രായമായ ൟ അനുമതിയെ അരുളിച്ചെയ്തു, മഹാരാജാവ് നടകൊണ്ടു. രാമയ്യൻമുഖേനയുണ്ടായ തന്റെ അപേക്ഷയ്ക്ക് രാജാനുവാദം ഇത്ര ലാഘവത്തിൽ ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് തന്റെ പ്രത്യക്ഷവൈകുണ്ഠപ്രഭുവാൽ സവിശേഷം താൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു എന്നും, മീനാക്ഷിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തന്റെ ശ്രമോദ്ദേശ്യത്തെ അവിടന്ന് ദുൎവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാതെ സൽകൎമ്മബുദ്ധ്യാ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, കേശവപിള്ള മോദിച്ചു.

മദ്ധ്യാഹ്നഭക്ഷണത്തിനായി കേശവപിള്ള തന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അവിടെയും മോദകരമായ ഒരു വിശേഷസംഭവമുണ്ടായി. തന്റെ നവസുഹൃത്തായ പക്കീർസായ്വും അണ്ണാവയ്യന്റെ കണക്കുകളോടുകൂടി ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ കാൎയ്യസ്ഥന്മാരും അവിടെ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. ആയാളോട് ഇടപാടുകൾ ഉള്ളതിൽ ഒരു പ്രമാണിക്കു കേശവപിള്ളയെ മാത്രമേ വിശ്വാസമുള്ളു എന്നും, ആ പുള്ളിയുടെ പേർ പുറത്തുപറയുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മതമല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടു തന്നാണ്ടത്തെ കണക്കുകൾ അത്രയും ഒന്നു പരിശോധിച്ച്, പ്രധാന പുള്ളികൾ സംബന്ധിച്ച് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമുള്ള കടപ്പാടിന്റെ ആകത്തുക ഒന്നു വരുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്നും ആ കാൎയ്യ

സ്ഥന്മാർ അപേക്ഷിച്ചു. സേവിക്കാൻ സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവം പ്രത്യക്ഷനാകുന്നപോലെ, ഈ സന്ദർഭം തനിക്കു കിട്ടിയതു് അപാരദൈവയോഗമാണെന്നു സന്തോഷിച്ചു്, ധടുതിയിൽ ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു്, കേശവപിള്ള തനിക്കു കണക്കുവിഷയത്തിലുള്ള സവ്യസാചിത്വത്തെ, അത്യന്തം കർണ്ണനീരസമായുള്ള ഒരു നാസാമുരളലോടുകൂടി, പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. ആ പരിശോധനയിൽ കേശവപിള്ളയുടെ ബുദ്ധിയിൽ ചില ഫലദർശനങ്ങൾ അത്ഭുതസംഗതികളായി പതിഞ്ഞു. ഒന്നാമതായി, താൻ സംശയിച്ചിരുന്നതിനു വിപരീതമായി ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നാമധേയം ആ ഓലച്ചുരുണകളിൽ എങ്ങുംതന്നെ കാണ്മാനില്ലായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി, കേശവൻകുഞ്ഞു് ആ ബ്രാഹ്മണനോടു കടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കണക്കിൻപ്രകാരം ആ വാണിജ്യസംഘം നന്തിയത്തേയ്ക്കു പതിമൂവായിരം രാശിയിൽ കൂടുതൽ കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മൂന്നാമത്തും മുഖ്യവുമായി, പേർ പറയാതെ ഒരു പുള്ളിയിൽ പററും വരവും എഴുതി, ആയായിരം വരാഹനോളം അന്നാവശ്യത്തെ വസൂലാകേണ്ടും മുതലായി നിൽപ്പു് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. പൂജ്യപ്പേരിട്ട പുള്ളി പൂജ്യനായ ഹരിപഞ്ചാനനനായിരിക്കണമെന്നു കേശവപിള്ള അനുമാനിച്ചു. മൂന്നാമത്തെപേരിലുള്ള ആകത്തുക കേട്ടപ്പോൾ, അവ്യക്തമായ ചില ക്ഷോഭങ്ങളോടുകൂടി പക്കീർസാ കൈതിരുമ്മി. തന്റെ സ്വകാര്യനിരൂപണത്തെ പരേംഗിതഗ്രാഹിയായ അവന്റെ മനോദർപ്പണം സൂക്ഷ്മഗ്രഹണംചെയ്തു എന്നു കേശവപിള്ള വ്യാഖ്യാനിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവമുണ്ടായതു തനിക്കു് അന്നു രണ്ടാമത്തെ മഹാഭാഗ്യോദയമെന്നു കേശവപിള്ള പ്രമോദിച്ചപ്പോൾ, അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകലരുടേയും കർണ്ണങ്ങളും കണ്ണുകളും പൊടിയുംവണ്ണം ഒരു മിന്നൽ, ഇടിരവത്തോടുകൂടി, അടുത്തുള്ള അനേകം നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ ഏകസമയത്തു ഭസ്മീകരിച്ചു. താൻ സന്തോഷിച്ചതിനു വിപരീതമായി ദൈവവിരോധലക്ഷണം കാണപ്പെടുകയാൽ കേശവപിള്ളയുടെ മനസ്സു ചഞ്ചലപ്പെട്ടു. കടിഞ്ഞാണിൽ നിൽക്കാത്ത അശ്വത്തെ ശാസനംചെയ്യുംപോലെ, പക്കീർസാ ആ സംഹാരശക്തിപ്രദർശനത്തിൽ സഹൃദയത്വംകൊണ്ടോ, അന്തരീക്ഷകോപത്തിനു പ്രതിക്രോധമായോ, ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ചില ഉദ്ഗാരങ്ങളെ ഘോഷിച്ചു.

അന്നസ്തമിച്ചു നാലഞ്ചുനാഴിക ഇരുട്ടിയപ്പോൾ കേശവപിള്ള കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ കാരാഗ്രഹത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ബന്ധനസ്ഥനെ കാത്തുനിന്നിരുന്ന കഞ്ചുകിക്കാർ രാജമതംഅറിഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ കേശവപിള്ളയെ കണ്ട മാത്രയിൽതന്നെ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ ആദരപൂർവം അകത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി, പ്രകാശിച്ചെരിയുന്ന ദീപത്തിന്റെ സമീപത്തു്, ഗ്രന്ഥരസാനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ഓരോസ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ചു കാണുകമാത്രംകൊണ്ടുള്ള പരിചയക്കാരായ ആ രണ്ടുപേരും ആ സമാഗമത്തിൽ മുഖത്തോടുമുഖംനോക്കി, അനന്തരകരണീയമായുള്ള മര്യാദയെക്കുറിച്ചു വിവേകശൂന്യന്മാരായതുപോലെ സ്ഥിതിചെയ്തു. ഊർജ്ജിതവും കഠിനവുമായുള്ള മഹാരാജാജ്ഞയെ അനുസരിച്ചു് തന്നെ ബന്ധനത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നസ്ഥിതിക്ക്, അന്യനായ ഒരു പുരുഷന്റെ ആഗമനം തനിക്കു് അനിഷ്ടമായുള്ളഫലത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നു കേശവൻകുഞ്ഞു് പ്രഥമത്തിൽ തന്നെ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ മഹാരാജാവിനോടുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽ നാമപ്രസ്താവനമുണ്ടായ കേശവപിള്ളയാണ് പോന്നിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, മര്യാദയെ ലംഘിക്കുന്നതു വിഹിതമല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു്, ആ യുവാവു് എഴുന്നേറ്റു കേശവപിള്ളയെ ഇരിക്കുന്നതിനു സൽക്കരിച്ചു. മാമാവെങ്കിടനാൽ തനിക്കു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ട കന്യകയുടെ കാമുകന്റെ സുഭഗത കണ്ടു്, കേശവപിള്ള പരമാശ്ചര്യവശനായി, മന്ദസ്മിതത്തോടുകൂടി അയാളുടെ ഹസ്തഗ്രഹണം ചെയ്‌വാൻ ഉദ്യമിച്ചു. "തൊടരുത്, ചോരപുരണ്ടകയ്യല്ലയോ?" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, കേശവപിള്ളയ്ക്കു് അസംബന്ധമെന്നു തോന്നിയ ഒരു ധാർഷ്ട്യത്തോടുകൂടി, കേശവൻകുഞ്ഞു കൈകളെ പിൻവലിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ കഷ്ടാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു സഹതാപത്തോടുകൂടി "ചിലതു പറവാനുണ്ട്—അതിനാണ ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്." എന്നു കേശപിള്ളയുടെഭാഗം ഭാഷണമാരംഭിച്ചു.

കേ-കു—"അന്യചിത്തം അറിക ബഹുരസമാണ്. ഞാൻ പഠിക്കുന്നകാവ്യങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും-- ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽഅടങ്ങിയതും---എല്ലാം ഓരോ മഹാന്മാരുടെ മനോധർമ്മങ്ങളാണ്, നിങ്ങടേതു് അറിവാനും എനിക്കു കൌതുകമുണ്ടു്. തുടങ്ങണം."

താൻ ഒരു ചിത്തഭ്രമക്കാരന്റെ പൂർവ്വാപരസംബന്ധവിഹീനമായ ജല്പനത്തിന്റെ ശ്രോതാവായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ എന്നു കേശവപിള്ള സ്വല്പനേരം സംശയിച്ചു. എങ്കിലും, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ഓരോപദങ്ങളിലും സ്ഫുരിച്ച ആക്ഷേപരസം വക്താവിന്റെ ചിത്തത്തെ ചലിപ്പിക്കുന്ന വ്യഥാധിക്യത്തിൽ നിന്ന് ഉൽഭൂതമെന്നു തോന്നുകയാൽ കേശവപിള്ള ക്ഷമാപരനായി, മൌനത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞു തന്റെ ഉക്തികളുടെ നീരസത്വം സകാരണമല്ലെന്നു പശ്ചാത്താപിച്ച്, വീണ്ടും കേശവപിള്ളയെ ഇരിക്കുന്നതിനു ക്ഷണിച്ചു. ദീപത്തിന്റെ ഓരോപാർശ്വത്തിലായി ആ രണ്ടുപേരും ഇരുന്നപ്പോൾ, അവരുടെ ആകൃതികൾ സൃഷ്ടിമഹിമ അതിന്റെ പരമോൽകൃഷ്ടതയിലും എങ്ങനെ വ്യത്യാസസംകലിതമായിരിക്കാമെന്ന് അത്ഭുതമായി ദൃഷ്ടാന്തീകരിച്ചു. തുല്യവയസ്കരും ഏകനാമധാരന്മാരും ആയ ആ യുവാക്കൾ സൌന്ദര്യത്തിലും ഒന്നുപോലെ അഗ്രനിലയന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഒരാളിന്റെ സൌന്ദര്യം ക്ഷാത്രമായ നായകത്വത്തെയും, മറ്റേആളിന്റേതു് പ്രശാന്തബ്രാഹ്മണ്യതേജസ്വിനെയും അനുകരിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ അംഗസൌഷ്ഠവം പ്രൌഢവും ആദരണീയവും, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ കായലാളിത്യം ആകർഷകവും ആരാധനീയവും ആയിരുന്നു. സ്വഭാവത്തിലും ഈ വിധമായുള്ള ഭിന്നത അവർതമ്മിലുണ്ടായിരുന്നു. കേശവപിള്ള ബുദ്ധിതേജസ്കനും ലോകതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധനും കൃത്യനിഷ്ഠനും സാംഖ്യശാസ്ത്രകുശലനും, കേശവൻകുഞ്ഞ് ആത്മസത്വനും ജ്ഞാനവിഭവനും ധർമ്മൈകദീക്ഷിതനും കാവ്യരസജ്ഞനും, കേശവപിള്ള സ്വപൌരുഷത്താൽ ദീപ്തനും, കേശവൻകുഞ്ഞു കുലജനാധനയശോധനനും, കേശവപിള്ള സ്വാശ്രയോദ്ധതനും, കേശവൻകുഞ്ഞ് ഗുരുജനങ്ങൾക്കു വശംവദനും, കേശവപിള്ള ദ്രുതകോപിയും, കേശവൻകുഞ്ഞ് അനുദ്ധതോക്തിനിപുണനും ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭിന്നപ്രകൃതന്മാരാണെങ്കിലും, ആ രണ്ടുപുരുഷരത്നങ്ങളും അശ്വിനീദേവന്മാരെപ്പോലെ അവിടത്തെ ദീപപ്രഭാമേഖലയിൽ ശോഭിച്ചു. കേശവപിള്ള കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ദുരാപത്തിനെക്കുറിച്ചു സഹതപിച്ചു. മീനാക്ഷിയുടെയും ചന്ത്രക്കാരന്റെയും സന്നിധിയിൽ ലളിതസ്വഭാവനായിരുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞ്, “ ‘ത്രിഭുവനം തന്നിലൊരുവനുണ്ടോ ചൊ-

ല്ലഭിമാനക്ഷയമനുഭവിയാതെ’-

അങ്ങനെ നടക്കുംലോകം" എന്നു അർജ്ജുനനോടുള്ള വേദവ്യാസവചനത്തെ പ്രമാണമാക്കി തന്റെ താപസഹനതയെ പൌരുഷത്തോടുകൂടി പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

കേ-പി—"അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. ആകപ്പാടെ ഇങ്ങനെതാമസിക്കുന്നതു നിങ്ങളുടെ അവസ്ഥയ്ക്കും പ്രായത്തിനും സ്ഥിതിക്കും കഷ്ടമല്ലയൊ?"

കേ-കു—"അതതെ. എന്നാൽ, 'രാമോയേനവിഡംബിതോപിവിധിനാചാന്യേഷുനേ കാകഥാ' എന്നൊരു ശ്ലോകമുണ്ട്."

കേ-പി—(തന്നെകളിയാക്കുന്നു എന്നുള്ള നീരസത്തോടുകൂടി) "പ്രമാണങ്ങൾ ഒരുവഴികിടക്കട്ടെ. ഇതിന് എളുപ്പത്തിൽ നിവൃത്തിയുണ്ട്."

കേ-കു—(അസാദ്ധ്യമെന്നുള്ളഭാവത്തിൽ) "നിവൃത്തിയൊ? 'സർവഃകാലവശേനനാശ്യതിനരഃകോവാപരിത്രായതേ'"

അശ്വഹൃദയമന്ത്രജ്ഞനായ നളനെ അക്ഷഹൃദയജ്ഞനായ ഋതുപർണ്ണൻ തോല്പിച്ചതുപോലെ, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സംസ്കൃതത്തിനു തന്റെ ഗണിതവിദ്യാമഹാജാലത്തെ ഒന്നു പ്രകടിപ്പിക്കയൊ എന്നു കേശവപിള്ള വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള മത്സരബുദ്ധി ഉണ്ടായതിനിടയിലും, ദുഃഖങ്ങളോടു നിരന്തരപരിചിതനും മഹാമനസ്കനുമായ ആ യുവാവ് കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ദുരാപത്തിൽ അനുകമ്പാർദ്രനായി പിന്നേയും തന്റെ കാര്യവാദത്തെത്തുടർന്ന്:—"നിങ്ങൾ വിദ്വാനാണല്ലൊ--"

കേ-കു—"നിങ്ങൾ കുറഞ്ഞവിദ്വാനോ? ഭോജൻ, വിക്രമാർക്കൻ, പാണ്ഡ്യൻ, അനംഗഭീമൻ, കസുമേന്ദ്രസാഹി മുതലായ രാജസദസ്യരെ എല്ലാം ഏത്തമിടീക്കാൻ പോന്ന ഉദ്ദണ്ഡകേസരിയല്ലയോ നിങ്ങൾ? കാട്ടുരാജനു കാടകമന്ത്രി!"

കേ-പി—(ആശ്ചര്യമായവിധത്തിൽ ക്ഷമയെ വരിച്ചുകൊണ്ട്) "പിന്നെ—ആ പേരിനെ വലിച്ചിഴയ്ക്കണ്ട. ചീത്തയാകും."

കേ-കു—"എന്ത്! ഉലകുടയപെരുമാള് ഉലകുടപെരുമാൾ തന്നെ. അപ്പേരിനെ നമ്മുടെ ശണ്ഠയിൽ കൊണ്ടുവരികേ!—എയ്—എയ്—

'ഉലകുടപെരുമാൾ വാഴുംകാലം
പലകുടയില്ലധരിത്രിയിലെങ്ങും
വിലപിടിയാത്തജനങ്ങളുമില്ല- - - -'

എന്നൊക്കെ നമ്പ്യാരാശാനും വർണ്ണിക്കുന്നു."

കെ-പി—(ഈയാൾ മാമാവെങ്കിടന്റെ മുട്ടിമുറി എന്നു കണ്ഠിതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്) "ശ്ലോകവും പാട്ടും വേറെ സാവകാശത്തിലാവാം. ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു കുറച്ചു ഗുണദോഷം പറവാനാണു്. ഒരു സ്നേഹിതന്റെ നിലയിൽ കേൾക്കാമെങ്കിൽ അതെന്തെന്നു പറയാം—"

കെ-കു—"ഗുണപാഠമാണെങ്കിൽ കേൾക്കട്ടെ. സംസ്കൃതമൊ, എഴുത്തച്ഛനൊ?"

കെ-പി—"ഒരു മണിപ്രവാളകാവ്യമാണു്-കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ അനന്തമുദ്രമോതിരത്തിന്റെ സംഗതി—"

കെ-കു—"അനന്തശയന ചരിത്രമാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയാം. ഗരുഡമുദ്രമോതിരത്തിന്റെ കഥ ഗാരുഡപുരാണത്തിലായിരിക്കണം-അതെനിക്കു രൂപമില്ല."

കെ-പി—"അനന്തമുദ്ര—ഗരുഡമുദ്രയല്ല. ആ മോതിരത്തെ വിററതെന്തിനു്? ആരു്? അതുപറഞ്ഞാൽ ഇന്നു തന്നെ വീട്ടിൽ പോകാം."

കെ-കു—"അത്രയുംകൊണ്ടു് പോകാൻ ഒക്കില്ല. അതു പറയുമ്പോൾ, അണ്ണാവയ്യനെ കൊന്നതാരു്? എത്രകുടം ചോര വാന്നു? ആരു കവിൾകൊണ്ടു്? എത്ര ഭീമസേനൻ അടക്കളത്തിൽ നടനംചെയ്തു? ഈ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം വരും. ഭാരതകഥയെ ആപൽപര്യവസായിയാണു്- രാത്രി സംസാരിപ്പാൻ കൊള്ളുന്ന കഥ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അഴിക്കണം."

ഈ ഉത്തരം കേട്ടു കേശവപിള്ള കുറച്ചുനേരം ആലോചനയോടുകൂടിയിരുന്നു: കേശവൻകുഞ്ഞു് പരമാർത്ഥവാദിയാകകൊണ്ടു് ഉത്തരമൊന്നും പറയാതെ ഒഴിയുന്നതാണെന്നും ഞെരുക്കിയാൽ സത്യമായ ഉത്തരം കിട്ടുമെന്നും ഊഹിച്ചു:—"നിങ്ങൾ കുററക്കാരനല്ലെന്നു സ്ഥാപിപ്പാനാണു് എന്റെ ശ്രമം. അതുകൊണ്ടു തർക്കംകൂടാതെ സത്യംപറയണം. മോതിരം എന്തിനുവിററു? ആരുടെ വക?"

കെ-കു—(അധികമായപരിഭ്രമത്തിൽ) "പത്മനാഭസ്വാമി എപ്പോഴും പള്ളിയുറക്കംകൊള്ളുന്നതെന്തു്? ഇന്നു് എങ്ങാണ്ടൊ വീണ ഇടി ആരാണു് വീഴ്ത്തിയതു്? ഇപ്പോൾ ആദിത്യഭഗവാൻ ഉണ്ണുന്നൊ ഉറങ്ങുന്നൊ?"

കെ-പി—"മോതിരത്തോടു ഒരു സംബന്ധവുമില്ലെന്നു നടിക്കുന്നതുപോട്ടെ—നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ച പുത്തൻ മോതിരങ്ങളെ എന്തുചെയ്തു?"

കേ-കു—"പാലാഴിമഥനത്തിൽ, വാസുകിയുടെ വാൽച്ചുഴറ്റുതട്ടി, കുഴന്നു പോയി."

കേശവപിള്ള കൊണ്ടുപോയിരുന്ന അംഗുലീയങ്ങളെ എടുത്തു കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കാണിച്ചു. അയാൾ സംഭ്രമത്തോട് എഴുന്നേറ്റ്, ദൂരത്തു മാറിനിന്ന്, വിദ്വേഷവും പരിതാപവും കൊണ്ട്, "കഷ്ടം! ശ്രീപത്മനാഭാ! ഇനി എന്തുതെളിവുവേണം? അന്ന് അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ച്, കൊലചെയ്ത രാക്ഷസൻ ഇതാ കാര്യസ്ഥനായി കാര്യമെടുക്കാൻ നടക്കുന്നു. ഞാൻ ബന്ധനത്തിലും വലയുന്നു. ഇതാണ് ധർമ്മരാജ്യം! എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർ ഈ നരകത്തിനെ സമുദ്രത്തിൽ മുക്കാത്തതു കഷ്ടമായിപ്പോയി. തീണ്ടാതെ എണീറ്റു നടക്കൂ. എല്ലാം ഈശ്വരനറിയട്ടെ!" എന്ന് ഗർജ്ജിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞ് തന്നെ കൊലപാതകക്കാരനായി സംശയിച്ച് സംഭാഷണത്തിൽ കുതാർക്കികത്വത്തെ അവലംബിച്ചതാണെന്നും അതു പൊടുന്നനവെ ആ മോതിരങ്ങളെ പുറത്തെടുത്തതു് അബദ്ധമായി എന്നും കേശവപിള്ളക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ, തന്റെ യാത്ര കേവലം നിഷ്ഫലമായില്ലെന്നും അയാൾ ആശ്വസിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ കൌശലവിഹീനമായ ഭാവഭേദവും ശോകസംരംഭവും കണ്ടപ്പോൾ അനന്തരവന്റെ വധത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയാൾ നിരപരാധിയെന്നും ആ മോതിരങ്ങളും മീനാക്ഷിക്കു വേണ്ടി അയാളാൽ ഉണ്ടാക്കിക്കപ്പെട്ടതെന്നും ആ പരമതത്വങ്ങൾ ബോദ്ധ്യമായി. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ പ്രലാപഘോഷം കേട്ട് ഓടിവന്ന കാവൽക്കാരെ ദൂരത്തുമാറ്റീട്ട്, ഇങ്ങനെ ഒരു വാഗുപായത്തെ പ്രയോഗിച്ചു:—"നിങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാനായി നിങ്ങടെ മീനാക്ഷിക്കുട്ടി തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നിരുന്നു."

കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ മുഖം ചെമ്പരത്തിപ്പൂപോലെ ചുവന്നു. അയാളുടെ ഗാത്രമാസകലം ഒന്നു വിറച്ചു. കൈരണ്ടുംകൊണ്ടു കണ്ണുകളെ പൊത്തി, മീനാക്ഷിയല്ല ഹരിണാക്ഷിപരം ആയാലും, കേശവപിള്ളയുടെ പിന്നീടുണ്ടായ ഭാഷണങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാതെ നിലകൊണ്ടു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നേർക്കുപോലും ജയത്തെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന കേശവപിള്ളയുടെ സാമർത്ഥ്യം ശുദ്ധമനസ്കനും അകൌശലനുമായ ഈ യുവാവിന്റെ സംഗതിയിൽ വിപരീതഫലകമായി ഭവിച്ചു. മോതിരവിക്രയത്തേയും മീനാക്ഷിയുടെ പാരമാർത്ഥ്യത്തേയും കുറിച്ച് കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ അന്തർഗതം അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നു

മാത്രമല്ല, താൻ അയാളുടെ വിദ്വേഷസാധനവും ആയിത്തീൎന്നുപോയതുകൊണ്ട്, കേശവപിള്ള ശേഷിച്ചേടത്തോളം പ്രാഗത്ഭ്യവുംകൊണ്ട് മടങ്ങുകതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. എങ്കിലും, പോകുന്നതിനുമുമ്പായി ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രശ്നംകൂടി ചെയ്തു:-"ഹെ! ഠരം പൂനത്തിൽകിടന്നു കടുങ്ങാതെ പുറത്തു ചാടാൻ കള്ളി കാട്ടിത്തന്നാലൊ?"

കേ-കു—"ആ ചോദ്യംവരുമെന്ന്, നിങ്ങൾ വന്നപ്പോഴേ ഞാൻ കരുതി. അതിനുത്തരം തയ്യാറുണ്ട്. തമ്പുരാന്റെ പള്ളിയാന്ദോളത്തിൽ കയററി, പള്ളിപട്ടാളവും, കൊടി കുട തഴ ആലവട്ടം വെഞ്ചാമരം ഘണ്ഡാരം—ഈ പരിവാരങ്ങളോടുകൂടി എന്നെ യാത്രയാക്കാമെങ്കിൽ, ഞാൻ ചാടിയല്ല, പറന്നുതന്നെ പ്പോരാം."

ഈ വാചകം പൂൎത്തിയാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ, തനിക്കു കിട്ടിയേടത്തോളം ലഘുത്വവുംകൊണ്ട്, എല്ലാം അട്ടത്തെദിവസം ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാം എന്നുള്ള അന്തൎഗ്ഗതത്തോടുകൂടി, കേശവപിള്ള അവിടെനിന്നും തിരിച്ചു. ഈ രണ്ടു യുവാക്കന്മാരുടേയും ഒട്ടുവിലത്തെ ചിന്തകൾക്കു വിപരീതമായി 'ദൈവം അന്യത്രചിന്തയേൽ' എന്നു പരിണമിപ്പിച്ചതും ആ രാത്രിയിലെ ഒരു സംഭവംതന്നെ ആയിരുന്നു. കേശവപിള്ള ആ ഭവനത്തിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കുള്ള പടിക്കലെത്തിയപ്പോൾ, അന്ധനിദ്രയിൽ തല മാറോടു കുനിച്ചും, കാൽനീട്ടിയും 'വ'കാരരൂപമായി, ഇരുട്ടുകൊണ്ടു തിരിച്ചറിവാൻ പാടില്ലാത്തതായ ഒരു കൃഷ്ണസത്വം ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അയാൾ അതിനെ ഗണ്യമാക്കാതെ തന്റെ വാസസ്ഥലം നോക്കി നടന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ സത്വം അയാളെത്തുടൎന്ന്, "വവറും വയിച്ചോണ്ട്, കണ്ടു പെണ്ണുങ്ങക്കു വേണ്ടി, അവരെ നായന്മാരക്ക് ഒരവൻ നടന്നാ, മറ്റൊള്ളവര്, ഉയിരുമടക്കി, എങ്ങനെ വീട്ടിക്കെടക്കും? കാലമാ പൊല്ലാക്കാലം—ഒള്ള അലവറയെല്ലാം കെടന്ന് ഇന്നലെ അട്ടഹാസിച്ചതു് ആരും കേട്ടില്ലിയൊ? ഇന്നു നേരമല്ലാനേരത്ത്—എങ്ങെല്ലാം ഞാൻ തപ്പുവി" എന്നു പുലമ്പിയപ്പോൾ, തന്നെ നിഷ്കാമമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ബന്ധുവെങ്കിലുമുണ്ടെന്നു കേശവപിള്ള സമ്പ്രീതനായി.

അദ്ധ്യായം ൨൩.

"ലളിതംനവനവം ഗാനാളിരവം
കളസംഗീതകലാംശലം വിളങ്ങി."

രാജ്യശാസനം കാവ്യരസികനും ആയ കേശവാചാര്യന്മാർ രണ്ടുപേരുടേയും സംഭാഷണത്തിലെ അഭിമതവിരുദ്ധതയ്ക്കിടയിൽ, വലിയകൊട്ടാരം നൃത്തമണ്ഡപം താളമേളസ്വരസംഗീതസാഹിത്യങ്ങളുടെ സംയോജനമധുരിമകൊണ്ട് കലിംഗാദി മഹാരാജ്യാധിപന്മാരുടെ നവരാത്രിസമ്മേളനങ്ങളേയും ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യിക്കുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഹരികഥാകാലക്ഷേപത്തെ അനുഭവിച്ച് കാലക്ഷേപോപയുക്തമായ അവിടത്തെ പ്രസാദഫലങ്ങളെ സമ്പാദിപ്പാൻ, ആ 'സഭാകല്പതരു'വെ പൌരാണികചകോരങ്ങളും കവിവരമയൂരങ്ങളും ഗായകകോകിലങ്ങളും ശാസ്ത്രോപയുക്തം അഭിനന്ദനീയമാംവണ്ണം മണ്ഡനം ചെയ്യുന്നു. ആ സഭാതലത്തിന്റെ ഒരു പാർശ്വത്തെ ദളവാ, സർവാധി, ജനറൽ, സമ്പ്രതി എന്നിത്യാദി വികസിതകുസുമങ്ങളാൽ രചിതങ്ങളായ ഹാരങ്ങളും, മറ്റേ പാർശ്വത്തെ ദളവാദിസ്ഥാനകോരകങ്ങളായ കണക്കതമ്പി ചെമ്പകരാമനിരകളും സവിശേഷം അഭിരാമമാക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള സൌധാന്തരം 'മീനും പൂഞ്ചേല'കളുടെ 'അവികലവിമല'ഭാസ്സുകൊണ്ടും അളികലസങ്കീർണ്ണമായുള്ള കുമുദ, കുവലയേന്ദീവരാദി ദളങ്ങളുടെ ചടുലവിലാസങ്ങളാലും, കുന്ദമുകുളകളായുള്ള പൊന്നോലകളുടെ കാന്തിസ്ഫുരണംകൊണ്ടും, മണികനകമയമായ മാലാകലാപംകൊണ്ടും, 'അത്ഭുതശ്രീവിലാസ'മായി പരിലസിക്കുന്നു. ആ അന്തർഗ്ഗൃഹത്തിങ്കൽനിന്നു പ്രചരിക്കുന്ന മുല്ല, മല്ലിക, ചമ്പകാദി കുസുമചയത്തിന്റെ പരിമളരൂക്ഷതയെ, ആ സദസ്സിനെ അലങ്കരിക്കുന്ന ഭൂദേവതതിയുടെ വക്ത്രാന്തർഗ്ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന അഗ്രശാലാരസാളത്തിന്റെ കടുപ്പരുവസമ്മിശ്രണം നന്ദനാരാമത്തിനും ദുർല്ലഭമായുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടസൌരഭ്യമാക്കുന്നു.

പ്രമത്തതകൊണ്ടുള്ള പ്രതിബന്ധം കൂടാതെ പിതൃപാദപരിസരത്തിലെന്നപോലെ സഞ്ചയിച്ചിരുന്ന പൌരജനാവലിയുടെ നിസ്വനംകൊണ്ടു കളകളായിതമായിരുന്ന ആ രംഗം, മഹാരാജാവിന്റെ ആഗമനസൂചകമായുള്ള അകമ്പടിക്കാരുടെ പ്രവേശനത്തിൽ സാക്ഷാൽ ചിദാസ്പദമായ വൈകുണ്ഠത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയുടെ പൂർവ്വഗാമിയായ പ്രശാന്തതയെയും കൈക്കൊണ്ടു. ആ മണ്ഡപത്തിലെ സകലജീവചലനങ്ങൾക്കും ഇങ്ങനെ പഞ്ചത്വഭവിച്ചമാത്രയിൽ, ആ രംഗം അഖിലജനമനോഹരമായ ഒരു ശാരദീയകോകിലത്തിന്റെ ക്രീഡാവനമായി വിഡംബനത്തെ അവലംബിച്ചു. പഞ്ചമുഖനായ ആദിമപിതാമഹനെപ്പോലെ വിശിഷ്ടനായ ഒരു പ്രാസംഗികൻ ആ സഭാതലബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ ഭരണം ചെയ്‌വാൻ നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു സഭാവാസികൾ സാമാന്യേന ധരിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും, അവരുടെ നേത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ദൃശ്യമായതു് മേചകവർണ്ണമായ കേശബന്ധസ്തൂപിയെ വഹിക്കുന്ന ഒരു കസവുപട്ടാംബരത്തഴയായിരുന്നു. ആ രാജസാലങ്കാരമുദ്രയുടെ വാഹകനെന്നപോലെ പ്രാസംഗികനായ ബുധന്റെ സുരചിതമായുള്ള മുഖഹസ്തപാദങ്ങൾ കാണുമാറാകുന്നു. രത്നസംഖചിതങ്ങളായ കനക കാഞ്ചീവലയാദികളും, വജ്രകുണ്ഡലങ്ങളും, ചക്രദീപയഷ്ടിദണ്ഡാഗ്രംപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന ഹംസനിലവിളക്കുകളിലെ ദീപശിഖകളെ അനേകവർണ്ണങ്ങളായി നക്ഷത്രകോടികൾ എന്നപോലെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാസംഗികോദ്ദണ്ഡൻ ആദിമബ്രഹ്മാവോടു സാമ്യവാനാണെങ്കിലും, സൃഷ്ട്യാരബ്ധിക്കു പരമായി ഉൽപന്നമായ അനവധി കരകൌശലങ്ങളുടെ അപേക്ഷയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്നത്തെ വേഷവൈഭവം പരിപൂർണ്ണമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കേശമീശകളുടെ അന്ത്യത്തികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന രേഖാസൂക്ഷ്മതയും ഋജുതയും ക്ഷുരകന്റെയും, പുറകോട്ടു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന കേശമകുടത്തിൽ കമ്രമായി തിരുകിയിരിക്കുന്ന ഹാരം ഒരു സുദാമാവിന്റെയും, അദ്ദേഹം അണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചന്ദനകുങ്കുമങ്ങൾ ഒരു കുബ്ജസൈരന്ധ്രിയുടെയും, വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ അതതിന്റെ വിദഗ്ദ്ധനിർമ്മാതാക്കളുടെയും, സാഹായ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. മുഖത്തിന്റെ സവർണ്ണപ്രഭയ്ക്കു ചന്ദ്രികാതപമുണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി അഭ്രചൂർണ്ണപ്രയോഗത്തെയും പ്രാസംഗിക

നടരാജൻ അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെററിയിൽ തെളിയുന്ന കുങ്കുമക്കുറിയുടെ ശോണതയെ സുഗന്ധപരിപൂൎണ്ണമായുള്ള താംബൂലദ്രവ്യങ്ങളുടെ ചൎവ്വണംകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്നതും തനിക്കുള്ള അജിതപ്രാഗത്ഭ്യത്തിന്നു് അനുരൂപമായ ഒരു സദസ്സ് അവിടെ ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ള നിൎഭാഗ്യത്താൽ ശോചിക്കുന്നതും ആയ അധരങ്ങൾ അപഹരിക്കുന്നു. ത്യാഗരാജഗോവിന്ദസ്വാമി പ്രഭൃതികളായ ഗായകകേസരികളുടേയും 'ഗുരുപാദർ' എന്നു സങ്കല്പിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്ന ആ പ്രാസംഗികനായ ഉദ്ധതസിദ്ധന്റെ നേത്രങ്ങൾ കനകജലസമുദ്രത്തിൽ ഇന്ദ്രനീലമത്സ്യങ്ങൾപോലെ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ മഹാരാജസമക്ഷം രാജാങ്കമായുള്ള രണ്ടു സാമ്പ്രാണിക്കുററികളിൽ പ്രാസംഗികന്റെ ഭൃത്യന്മാരാൽ തിരുകപ്പെട്ട തിരികളിൽ നിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന പരിമളവിശേഷം ഭക്തിദ്യോതകവും ബുദ്ധിസ്തംഭകവും ആയി പരിലസിക്കുന്നു. മൃദംഗാദി വാദ്യസ്വരങ്ങളുടെ പ്രവാഹത്തോടു ലയിപ്പിച്ചു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ സ്വശ്രുതിധാരികയെ പ്രണവശബ്ദസംയുതമായ ശ്രീപത്മനാഭനാമഘോഷത്തോടുകൂടി മഞ്ജുളപ്രവാഹം ചെയ്യിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, മഹാരാജാവും മയങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഹരിനാമപുണ്യഹ്രദത്തിൽ നിന്നു് ഉൽഭൂതമായ ആ അമൃതപ്രവാഹം നാട്ട മലഹരിയാദി ഗിരിസാനുക്കളും, സാന്ദ്രകരുണമായ ഖണ്ഡപുന്നാഗാദിവനതലങ്ങളും, കേദാരവരാട്യാദി ശിലാദ്വീപങ്ങളും, സൈന്ധവസൌരാഷ്ട്രാദി വിസ്തൃതികളും, ഗൌളമാളവാദിപുരവരങ്ങളും, കല്യാണികാമോദരിയാദി ചൈത്രരഥങ്ങളും, തോടിഭൈരവിയാദി വിഷമശാദ്ധ്വലങ്ങളും, ആഹരിബലഹരിയാദി കൎമ്മദേശങ്ങളും തരണവുംചെയ്തു്, ആരഭീമുഖശഞ്ജുശീതളാനുഭൂതിയോടെ, ഭൂപാളബ്രഹ്മാനന്ദസാഗരത്തോടു സംഗമിച്ചു. മൃഗേന്ദ്രോൽപതനംപോലുള്ള ആരോഹങ്ങളും, നടീരധ്യരികകൾപോലുള്ള അവരോഹങ്ങളും, ഗജപ്രൌഢിയോടുകൂടിയുള്ള പ്രപാതങ്ങളും, സൎപ്പപ്ലവതുല്യമായുള്ള ഭ്രമണങ്ങളും, ആകാശമദ്ധ്യസ്ഥനായ ഗരുഡന്റെ പക്ഷനിശ്ചലതപോലെ പ്രവൎത്തനംചെയ്യുന്ന സ്വരലയങ്ങളും കൊണ്ടു സരസ്വതീദേവിയെ സംഗീതാത്മികയായി ആ പ്രാസംഗികഗായകൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷയാക്കി. കഥാവിഷയം നശ്വരമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ. ആത്മാവൊന്നേ ശാശ്വതമായുള്ളു എന്നും, അതു പരമാത്മാവിന്റെ ചൈതന്യമാകയാൽ പരമാത്മാനുഭൂതിയെ

സ്വാത്മാവിനാൽ സാധിക്കണമെന്നും, അതു ഗുരുപ്രസാദലബ്ധിയാൽ ബാലന്മാൎക്കും ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണെന്നും, ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തം ധ്രുവരാജകുമാരോപാഖ്യാനം തന്നെ എന്നും ആയിരുന്നു. പ്രാസംഗികനായ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സംഗീതസരളതയും, സ്വരമാധുൎയ്യവും, അഭിനയനൈപുണിയും, വചനപ്രൌഢിയും രംഗവാസികളെ ആത്മമാത്രന്മാരാക്കി: സൌധാന്തൎഗ്ഗൃഹവാസിനികളായ മഹാരാജസംബന്ധികളെ മുക്കാലും ധ്രുവപദത്തിലെയ്ക്കു ഗമിപ്പിച്ചു: ഗായകശത്രുവായ മാമാവെങ്കിടനെക്കൊണ്ടു സന്ദൎഭാനുസാരമായ സന്താപഹൎഷാനന്ദാശ്രുക്കളെ വൎഷിപ്പിച്ചു: മഹാരാജാവിന്റെ ഭക്തിസമ്പൂൎണ്ണമായുള്ള മനസ്സിന്റെ പൌരുഷത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്തു: ഇത്രയിലും പരം ആശ്ചൎയ്യമായി, അവിടെ സന്നിഹിതരായുള്ളവരിൽ ക്ഷീണചിത്തന്മാരെക്കൊണ്ട് പുത്രനാൽ അവമതിക്കപ്പെട്ട അങ്കത്തോടുകൂടിയ ഉത്താനപാദനേയും, മത്സരേൎഷ്യാകലുഷയായ സുരുചിയേയും, സ്ത്രീലമ്പടനായ അച്ഛനാൽ അധിക്ഷിപ്തനായ രാജകുമാരനേയും, പുത്രപാരവശ്യംകൊണ്ടു പരിപീഡിതയായ സുനീതിയേയും, വിഷ്ണുപാദാന്വേഷകന്റെ നിലയിൽ ആ രാജകുമാരനെ രണ്ടാമതും, തപോമാൎഗ്ഗോപദേഷ്ടാവായ ശ്രീനാരദബ്രഹ്മൎഷിയേയും, വൈനതേയവാഹനാരൂഢനായി അവതീൎണ്ണനായ മഹാവിഷ്ണുവിനെയും, കഥയിലെ അതാതു ഘട്ടമനുസരിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനസമസ്തവിഭവനിൽ സന്ദൎശനംചെയ്യിച്ചു. കഥാമദ്ധ്യത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരരാത്രിയിലെന്നപോലെ ചെറുചെറുവ് ഇടിമുഴക്കവും ഒരു വന്മാരിയുമുണ്ടായി. ഏകദേശം പത്തു വെളുപ്പുള്ളപ്പോൾ ശ്രീപത്മനാഭവിജയാശംസകമായ മംഗളഗാനഘോഷങ്ങളോടുകൂടി ഹരിപഞ്ചാനനൻ ദീപവന്ദനം ചെയ്തു കഥയെ സമാപനം ചെയ്തു.

മഹാരാജാവ് ആ രാത്രിയിലെപ്പോലെ പരമാനന്ദം അതിനുമുമ്പ് അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. കഥാരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ അരക്ഷണംപോലും വിശ്രമത്തിനൊ ദാഹശാന്തിക്കൊ നിൽക്കാതെയും, ശബ്ദത്തിനു ക്ഷീണവും സ്വരവ്യക്തിക്കു ഭംഗവും കൂടാതെയും, ശരീരത്തിൽ വിയൎപ്പിന്റെ ലവലേശമില്ലാതെയും, പ്രസംഗംചെയ്‌വാൻ സാധിച്ച യോഗസിദ്ധിയുടെ മഹത്വത്തെ അവിടന്ന് അത്യന്തം പ്രശംസിച്ചു. തനിക്കുണ്ടായ ലഘുവായ വിഭ്രാന്തി ആ സിദ്ധന്റെ മുഖഗളിതമാ

യുള്ള ഹരികഥാലപനശ്രവണത്തിൽ ലഭിച്ചുണ്ടായ ബ്രഹ്മാനന്ദഫലമെന്നു സ്വകാൎയ്യമായി വിധിച്ച്, മഹാരാജാവ് ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരനെ തന്റെ സമീപത്തുവരുത്തി, ഒരു സ്വൎണ്ണത്തളികയിൽ വിലയേറിയതായ ജോടിസാൽവയും സ്വൎണ്ണപുഷ്പപാത്രാദികളും വച്ച്, സംഭാവനയായി ദാനംചെയ്തു. തന്റെ കരങ്ങളാൽ ലൌകികകൃത്യങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലസ്വീകാരം വൎജ്ജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, ശ്രീപത്മനാഭദാസന്റെ കരപത്മങ്ങളാൽ സമ്മാനിക്കപ്പെടുന്നതിനെ താൻ ആരാധിക്കുന്ന അംബികയ്ക്കു സമൎപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഉപഹാരമായി സ്വീകരിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്നു പ്രസംഗിച്ചും, തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു ദീൎഘായുസ്സിനെ പ്രാൎത്ഥിക്കാതെ, ആത്മസുഖത്തെ ആശംസിച്ചും, അദ്ദേഹം ആ സംഭാവനയെ സ്വീകരിച്ചു. ഈ സമ്മാനസ്വീകരണത്തിനിടയിൽ, മഹാരാജാവിന്റെയും യോഗീശ്വരന്റെയും കരങ്ങൾ പരസ്പരം സ്പൎശിച്ചു. അപ്പോൾ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നേത്രങ്ങൾ ഒരു വിശേഷ കാൎഷ്ണ്യത്തോടുകൂടി ഉജ്ജ്വലിക്കയും, "ആഹാ! ഇച്ഛാനുസാരമായ എത്ര നല്ല അവസരം!" എന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സുകൊണ്ടു ചിന്തിക്കയുംചെയ്തു, എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാപട്യകലുഷമായ നേത്രാന്തം ആയുധപാണികളായി നിൽക്കുന്ന അനവധി പരിചാരകന്മാരേയും, വിശേഷിച്ചും ശിലാബിംബംപോലെ നിൽക്കുന്ന വ്യാളീനേത്രനായ ജനറൽ കുമാരൻതമ്പിയേയും, മല്ലന്മാരായ ഭടജനങ്ങളേയും ദൎശനം ചെയ്കയാൽ, സ്വാന്തൎഗ്ഗതത്തെ അന്തഃകോശങ്ങളിൽ നിഗൂഹനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. യോഗീശ്വരനിൽ കാണപ്പെട്ട സ്തോഭങ്ങൾ സ്വസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടുണ്ടായതെന്നു മഹാരാജാവ് വ്യാഖ്യാനിച്ച്, അദ്ദേഹത്തോടു മനസാ സ്നേഹപ്രതിജ്ഞചെയ്‌വാനും അവിടന്നു സന്നദ്ധനായി.

ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ അനുഗാമികൾക്കും വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾകൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിനെ മഹാരാജാവ് യാത്രയാക്കിഎങ്കിലും, ഉടനെ നിദ്രാവിശ്രമത്തെ ആരംഭിക്കുന്നതിന് അവിടത്തേയ്ക്കു സൌകൎയ്യം ലഭിച്ചില്ല. വിളറിയ മുഖത്തോടുകൂടി സൎവ്വാധികാൎയ്യക്കാർ അവിടത്തെ മുമ്പിൽ എത്തി വിറകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. അസംഖ്യം കീഴ്‌ജീവനക്കാരും സംഭ്രമാധീനന്മാരായി രാജമതത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ച് അവിടവിടെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഹൈദരാലിമഹാരാജാവിന്റെ സൈന്യം തിരുവിതാം

ക്കുറിനെ ആക്രമിച്ചു എന്നുള്ള വർത്തമാനത്തെ ധരിപ്പിപ്പാൻ സർവാധികാര്യക്കാർ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു മഹാരാജാവു സംശയിച്ചു്, തൊണ്ടയടച്ചും വിറച്ചും നിൽക്കുന്ന സർവാധികാര്യക്കാരോടു വിശേഷമെന്തെന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു.

സർവാ—"കല്പിച്ചു്, ക്ഷമിച്ചു രക്ഷിക്കണം. ഇദ്ദേഹം— ....ഇദ്ദേഹം........."

മഹാ—"ഇദ്ദേഹം—എദ്ദേഹം?—എന്തുചെയ്തു? പറയൂ!"

സർവാ—"അയാളെകാണ്മാനില്ല— കൊണ്ടുപൊയ്ക്കളഞ്ഞു, പൊന്നുതമ്പുരാനേ—കൊണ്ടുപൊയ്ക്കളഞ്ഞു— അടിയങ്ങളുടെവായിൽ മണ്ണുമടിച്ചു."

മഹാ—"അനർത്ഥമായി! ഏദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയെന്തു്? കാണ്മാനില്ലാത്തതാരെ? പേരുകൾ പറഞ്ഞു് കഥയുള്ളൂ. ഈ ബ്രഹ്മപ്രളയമെയപ്പാട്ടു് ഇവിടെക്കഴിഞ്ഞ രംഗത്തിനു ദൃഷ്ടിദോഷം തീരാനൊ?"

സർവാ—"കേശവൻകുഞ്ഞെന്നു പറഞ്ഞ കൊലപാതകക്കാരനെ ഈ സ്വാമിയാരു കൊണ്ടുപൊയ്ക്കളഞ്ഞു പൊന്നുതമ്പുരാനെ! അതാണു വായിൽ മണ്ണടിച്ചു എന്നറിയിച്ചതു്"

മഹാ—(ക്ഷമ അസ്തമിച്ചു്) "എന്തു് !! കേശവൻകുഞ്ഞിനെ ഈ സ്വാമിയാരുകൊണ്ടുപോയോ? ഇതാരുസ്വപ്നംകണ്ടു?"

സർവാ—"കിനാവുകണ്ടതല്ല—അല്ലാ, പൊന്നുതിരുമേനീ—ഈ വേഷം, കാശിപ്പട്ടുകള്, വൈരക്കടുക്കൻ, പടിയരഞ്ഞാണം—എല്ലാം ഇതു തന്നെ, ഈ വേഷംതന്നെ. അവിടെച്ചെന്നു കാവൽകിടന്നവരെ മയക്കി കുറ്റപ്പുള്ളിയെ കൊണ്ടുപോയി! തിരിയെപ്പിടിപ്പാൻ വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. അഞ്ചൽക്കുതിരകളും നാലുവഴിക്കും ഓടീട്ടുണ്ടു്."

മഹാ—(രോഷഹാസ്യത്തോടു്) "തിരിച്ചുപിടിക്കുന്നതു തീയെപ്പിടിക്കുന്നപോലാകരുത്. തടിയന്മാർ എല്ലാം കിടന്നുറങ്ങി—മിടുക്കന്മാർ കൊണ്ടുകടന്നു! പഴിച്ചുമക്കാൻ കൊണ്ടവനും കൊടുത്തവനും കണ്ടുനിന്നവനുമല്ല, സർവ്വവ്യാപി ഹരിപഞ്ചാനനൻ! ഇനി ഹൈദരാലിഖാൻ രാജ്യവും ഇതുപോലെ ഒരു രാത്രി കൊക്കിലാക്കിക്കൊണ്ടു പറന്നു എന്നും വന്നേയ്ക്കാം. ഭാഗ്യവാന്മാർക്കു സമർത്ഥന്മാരായ മന്ത്രിമാരുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഗ്യമിങ്ങനെ! ഈ കണ്ണിന്മുമ്പിൽ പതിനഞ്ചുനാഴികയായി നില്ക്കുന്ന ഹരിപഞ്ചാനനൻ, അതിനിടയിൽ അവിടെ പറന്നുചെന്നു്, അവനെക്കൊണ്ടുപോയി എന്നു് ഒരു വിഡ്ഢാൻ ഒരു ദുസ്സ്വപ്നംകണ്ടാ

തെപറയുന്നു! മറവുള്ള യോഗ്യന്മാർ വായും തുറന്നു്, നാമും ജളനാകുന്നതു കണ്ടുരസിപ്പാൻ വട്ടമിട്ടു നിൽക്കുന്നു! കാൎയ്യങ്ങൾ ഒന്നും നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കണ്ട. നേരം വെളുക്കട്ടെ. ഇനി അവനോടെന്റെ കാൎയ്യം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ദളവായും വലിയസൎവാധിയും സൎവാധിയും! സഹിക്കണ്ടേ പൊളികേട്ടാൽ? ആ കേശവനെ രാവിലെ ഇവിടെ വരുത്തി നിറുത്തിയേക്കട്ടെ—ഉണരുമ്പോൾ കാണണം.”

മഹാരാജാവിന്റെ ദേഷ്യം ഹേതുവാൽ സൎവാധികാൎയ്യക്കാർ വിറച്ചുവിയൎത്തു കണ്ണുനീർ വാൎത്തുതുടങ്ങി. കേശവപിള്ളയുടെ ജീവചരിത്രത്തിലെ ഒരുസംഭവം ഇതിഹാസമായി ഇന്നും നടപ്പിലുണ്ടല്ലോ. അയാളുടെ പ്രവേശനാരംഭത്തിൽ അയാളെ മഹാരാജാവ് ഒരു ദിവസം കണിയായി കാണുകയുണ്ടായി. പ്രാകൃതന്റെ ദൎശനത്തിലുണ്ടായ നീരസത്താൽ അയാളെ മഹാരാജാവു ബന്ധനത്തിലാക്കി. അക്കാലത്തു പഞ്ചസാരക്ഷാമം ബാധിച്ച് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചില നിവേദ്യങ്ങൾപോലും മുട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുണ്ടായ കണിദിവസത്തിൽ ഒരു കപ്പൽ പഞ്ചസാര തിരുവനന്തപുരത്തു തുറമുഖത്തെത്തു. ഈ സംഭവത്തിലുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന്റെ സൂചകമായി കേശവപിള്ളയെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും മോചിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല, പണ്ടകശ്ശാലയിൽ എഴുത്തുവേലക്കു നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ ശിക്ഷയും സമ്മാനവും നൽകിയതു മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ മഹാരാജാവും, കേശവപിള്ള പടത്തലവന്റെയും പോക്കുമൂസ്സാമുതലാളിയുടെയും ശുപാൎശപ്രകാരം രാമവൎമ്മയുവരാജാവിനാൽ അവിടത്തെ എഴുത്തുകാരനായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട് അവിടത്തെ സേവിച്ചിരുന്ന കാലത്തും ആയിരുന്നെങ്കിലും, അയാളെ വരുത്തി നിൎത്തണമെന്ന് ഈ കഥാരാത്രിയിൽ കല്പന ഉണ്ടായതുകേട്ട്, “നാളെയും പഞ്ചസാരക്കപ്പൽ വരുമെന്നായിരിക്കാം വിചാരം. എന്നും കാണണമെങ്കിൽ കണ്ണിനകത്തിട്ടടച്ചോട്ടെ.” എന്നു അസൂയക്കാരായ പരിചാരകന്മാർ ഓരോവിധം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മഹാരാജാവിന്റെ നിയോഗതാൽപൎയ്യം വായനക്കാർ ഊഹിച്ചിരിക്കാം. അവിടന്ന് ആ യുവാവിന്റെ സന്ദൎശനം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കണ്ടുകൊൾവാൻ അയാൾക്കു നൽകിയ അനുവാദത്തെ ഏതുവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു എന്നു നിൎണ്ണയം വരുത്തീട്ട് ആ സംഗതിയിൽ അന്വേഷണം നടത്താൻ മാത്രമായിരുന്നു.

കേശവപിള്ളയെക്കുറിച്ചുള്ള കല്പനയും അതിനെക്കുറിച്ചു
ള്ള ഗൂഢാപഹാസവുംകൊണ്ടും, ആ രംഗം അവസാനിച്ചില്ല.
ദ്വാദശിഊട്ടിന് ആതിത്ഥ്യനിമന്ത്രണം ചെയ്തതിന്റെശേഷം
തന്നെക്കൂടാതെ അംബരീഷമഹാരാജാവ് പാരണ വീടിയതിലെ
ഌ ശിക്ഷചെയ്‌വാനായി, അത്രിപുത്രനായ ദുർവ്വാസാവ് തിള
ച്ചു ഗർവ്വത്തോടും എരിഞ്ഞ കോപത്തോടും ആ മഹാരാജാ
വിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായതുപോലെ, ഇതാ വീണ്ടും ഹരി
പഞ്ചാനനൻ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേ
ശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷ്യംകണ്ട സർപ്പത്തിന്റെ ചീററം അകമേ
പ്രസരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഷദീപ്തമായ
മുഖം മഹാരാജാവിന്റെ സ്മിതചന്ദ്രികാവിലാസത്താൽ ക്ഷണ
ത്തിൽ പ്രശാന്തമായി, രാമണീയകത്വത്തിന്റെ പരമോൽക്ക
ർഷത്തെ പ്രാപിച്ച്, ആ രാജശേഖരനെ ആശ്ചര്യസരസ്സിൽ
മഗ്നനാക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനസിദ്ധസിംഹൻ ആ പ്രവേശ
ത്തിൽ മുമ്പിലത്തേതിലും ദീർഘഗാത്രനായും ഭീഷണഭാവത്താൽ
കലുഷമുഖനായും ചമഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അങ്കവസ്ത്രത്തെ കടിസൂ
ത്രത്തിന്റെ മുകളിലായി അരയിൽ ചുററിയും, ജടാഭാരത്തെ
അഴിച്ചിട്ടും, മീശയെ ഉഗ്രഭൈരാഗിയെപ്പോലെ വിരുത്തിട്ടും,
വിയർപ്പു തുള്ളികളെ വൈഡൂര്യശകലങ്ങൾ പോലെ ശരീര
ത്തിൽ മിന്നിച്ചും, ഉൽക്കുലമായുള്ള ധിക്കാരമട്ടത്തെ രാജസ
ന്നിധിക്കനുരൂപമായ വിധത്തിൽ അടക്കാതെയും, മഹാരാജാ
വിന്റെ തിരുമേനിയോടു സംഘട്ടനം ചെയ്‌വാൻ തക്കവണ്ണം
അടുക്കുന്നു. പരിസരസ്ഥിതന്മാരായ പരിജനങ്ങളിൽനിന്നു ഭയ
സൂചകമായുള്ള സീൽക്കാരഘോഷം പൊങ്ങുന്നതിനിടയിൽ,
ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ പുറകിൽ തടിജ്ജിഹ്വപോലുള്ള ഒരു
ഖഡ്ഗം അതിന്റെ കിരണങ്ങളെ വർഷിച്ചു. സ്വാമിദ്രോഹം
കണ്ടു വിചാരശൂന്യനായി യോഗീശ്വരദേഹത്തെ ശിക്ഷിപ്പാൻ
അണഞ്ഞ ജനറൽ കുമാരൻതമ്പിയുടേയും മഹാരാജാവിന്റെ
യും നേത്രങ്ങൾ ഇടഞ്ഞു. തന്റെ ഭുജബലത്തെ ലേഹനംചെ
യ്‌വാൻ താഴുന്ന ഖഡ്ഗത്തിന്റെ ഗതിയെ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്ര
ഹിച്ചു ഹരിപഞ്ചാനനൻ കേവലം ഒരു മന്ദഹാസത്താൽ അ
തിനെ ആദരിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദുർഗർവ്വത്തെ പ്രതിഹാ
സംകൊണ്ട് ആദരിച്ചു നിന്ന മഹാരാജാവിന്റെ നിരോധ

ശ്രദ്ധചെയ്യാതെകണ്ടു്, ഡിഫനായിയുടെ പ്രഥമാന്തേവാസിയായ തമ്പി തന്റെ ആയുധത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നതിന് ഉദ്യോഗിച്ചു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉയർത്തപ്പെട്ടകരം മറെറാരു കരത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ ഹസ്തത്തെ വലയംചെയ്യുന്ന ഉദ്ധതഹസ്തം വീരശൃംഖലകൊണ്ടുള്ള ആവരണത്തിനു യോഗ്യമായുള്ളതെന്ന് അസൂയകൂടാതെ അഭിമാനിച്ചും, അതു സ്വവർഗ്ഗന്റേതായിരിക്കണേ എന്നു് അഭിലഷിച്ചും, കുമാരൻതമ്പി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടതു്, ഹരിപഞ്ചാനനൻ വല്ല സാഹസവും പ്രവർത്തിച്ചേയ്ക്കുമെന്നുള്ള ശങ്കാവേശത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടൎന്ന വൃദ്ധസിദ്ധനായിരുന്നു. തന്റെ സാഹസത്താലും അതിനു കിട്ടിയ ശിക്ഷയാലും ലജ്ജിതനായി, കുമാരൻതമ്പി മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിച്ചു മാറിനിന്നു. ഇതിനിടയിൽ അക്കഥയൊന്നും ധരിക്കാത്തപോലെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ മഹാരാജാവിനെ സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഭാവമുണ്ടാകുമാറു് സംബോധനചെയ്തു:—"അല്ലയോ മഹാരാജാധിരാജൻ! പ്രളയാവർത്തനവൃത്താന്തം കേട്ടില്ലേ? അവിടത്തെ പ്രജകൾ, ഭൃത്യന്മാർ, എന്തു മഹാന്ധമാർഗ്ഗികൾ? ഹരിപഞ്ചാനനൻ ബ്രഹ്മഘാതകനെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുപോയിപോലും! ഹരിപഞ്ചാനനജഡവും ജീവനും ആ സമയത്തു മഹാരാജസന്നിധിയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നില്ലേ? യോഗസിദ്ധികൾ ദുശ്ശങ്കുരമായിത്തീരുന്നതു് ഒരു രാജ്യത്തിൽ! ഏകജീവാത്മാ ഏകമാത്രയിൽ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്ന അത്ഭുതകർമ്മവും ഒരു രാജ്യത്തിൽ! ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സർവ്വേന്ദ്രിയങ്ങളും മഹാരാജസന്നിധിയിൽ ജാഗ്രത്തായി ചേഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഹരിപഞ്ചാനനൻ മഹാഘാതകത്രാണത്തിനായി ശരീരജീവന്മാരോടുകൂടി ഇതരപ്രദേശത്തു് ആവിർഭവിച്ചതും തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യപ്രഭാവം! യോഗികൾക്കും തന്നെ ദ്വിദിശാ സാന്നിധ്യം ഏകമാത്രത്തിങ്കൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു പുരാണകഥകളെല്ലാം സാക്ഷീകരിക്കുന്നതിനെ ശ്രീപത്മനാഭദാസനായ അവിടത്തെ രാജ്യത്തിന്റെ നവപുരാണം ഖണ്ഡിക്കുന്നു! സർവ്വവ്യാപിത്വം പരബ്രഹ്മരൂപിക്കു് പ്രത്യേകം വിവക്ഷിതമായ ലക്ഷണം. ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ ബഹുലാശ്വശ്രുതദേവന്മാരുടെ മോദത്തിനായി ഒരേ സമയത്തു രണ്ടുസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള സർവ്വവ്യാപിത്വം ഒരു അല്പപ്രാണിക്കു സാദ്ധ്യമൊ? ശ്രീപത്മനാ

ഭാസപ്രഭോ! ധൎമ്മവിഭവ, രാജാധിരാജൻ! ഈ രാജ്യം വിട്ടുപോകുന്നതിനു കല്പനതന്നനുഗ്രഹിക്കണം. അന്യദേശീയനായ ഇവന്റെ സത്യവാദിത്വം കൊണ്ടു് ബുദ്ധിമാന്മാരും ബലവാന്മാരും ആയ ശത്രുക്കളെ ഇവിടെ സമ്പാദിച്ചു. അവർ ദിനംപ്രതി വൎദ്ധിച്ചുംവരുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭസേവനം ഒരുവിധം കഴിഞ്ഞു. ഈ സന്നിധിയിൽവച്ചു് ചരമം പ്രാപിപ്പാൻ മോഹിച്ചിരുന്നതിനെ അവിടത്തെ പ്രജകളുടെ ധൎമ്മം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അവിടത്തേയ്ക്കു് ആത്മസുഖവും പ്രാരബ്ധദുഃഖതരണവും സ്വൎഗ്ഗതിയും സുഗമമാകട്ടെ!”

യോഗീശ്വരന്റെ വാദം അവിതൎക്കിതവും, അപേക്ഷ അനുവദനീയവും ആയിരുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനനെ സമാധാനപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കരുണാപൂരത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പാൻ മഹാരാജാവു മുന്നോട്ടടുത്തപ്പോൾ, ആ യോഗീശ്വരൻ വിഷദ്രോഹമയങ്ങളാൽ എന്നപോലെ പൊട്ടുന്നവെ പുറകോട്ടുമാറി. രാമവൎമ്മമഹാരാജാവു്, യോഗീശ്വരൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ, കുമാരൻ തമ്പിയും കേശവപിള്ളയും അല്ലായിരുന്നു. അഭയപ്രദാനമായി നീട്ടിയസ്വഹസ്തങ്ങളെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ തിരസ്കരിച്ചമാത്രയിൽ മഹാരാജാവിന്റെ മനസ്സിൽ ദിവ്യമായ ഒരു ഉദ്വേഗം ഉണൎന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മുഖമുദ്രതയെയും വിജയിക്കുന്ന സൌഹാൎദ്ദഭാവത്തോടുകൂടി ആ യോഗീശ്വരനെ ഇരുത്തി, താനും ഇരുന്നു്, മറ്റുള്ളവരെ അകലത്താക്കീട്ടു്, ആത്മീയമായും ലൌകികമായും രാജ്യകാൎയ്യസംബന്ധമായും ഉള്ള ഓരോവിശേഷങ്ങളെ പ്പററി അവിടുന്നു സംഭാഷണം തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആ ഘട്ടത്തിൽ തന്റെ രാജ്യം വിട്ടു പോകുന്നതു് അവിടത്തേയ്ക്കും അനുജൻയുവരാജാവിനും മനസ്താപകാരണമായിത്തീരുമെന്നും, ജനങ്ങളുടെ അന്ധവിശ്വാസാധിക്യംകൊണ്ടുള്ള പ്രലംഭനങ്ങൾ എന്തായാലും, അന്നത്തെ അത്ഭുതസംഭവത്തെസംബന്ധിച്ചു് ശ്രീപത്മനാഭൻ പ്രസാദിച്ചരുളുന്ന ബുദ്ധിയെ പ്രയോഗിച്ചു ധൎമ്മാനുസാരമായും, രാജ്യക്ഷേമപ്രദമായും. ഉള്ള വിധത്തിലല്ലാതെ താൻ ഒന്നും പ്രവൎത്തിക്കുന്നതല്ലെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു് ഹരിപഞ്ചാനനനെ യാത്രയാക്കി. മഹാരാജാവും ഹരിപഞ്ചാനനനും തമ്മിൽ സുസ്ഥിരമായുള്ള മൈത്രീബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ശ്രുതി ഉദയത്തിനുമുമ്പു പുരവാസികളുടെ ഇടയിൽ പരന്നു.

അടുത്തദിവസം ഉദിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ തന്നെ ഈ വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം, മഹാരാജാവിനു കേശവപിള്ളയെ കാണണമെന്നുണ്ടായ കല്പന സഹിതം, അയാൾക്ക് അറിവുകിട്ടി. ബന്ധനസ്ഥനായ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ സന്ദർശം ചെയ്തതും അത്യനർത്ഥകാരണമായി എന്നും, രാമയ്യൻ മുഖേന മഹാരാജാവോടു താൻ ചെയ്തിരുന്ന അപേക്ഷനിമിത്തം അവിടത്തെ അപ്രീതി ഒരു വിഷയത്തിലും തന്നെ ബാധിച്ചേക്കാമെന്നും ഉള്ള സംശയത്താൽ കേശവപിള്ളയുടെ ചാഞ്ചല്യങ്ങൾക്കു നിലയില്ലാതെ ആയി. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ബന്ധമോചനം ഹരിപഞ്ചാനനനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടതെന്നുണ്ടായ പ്രസ്താവത്തെ കേശവപിള്ള പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, അയാളുടെ ബുദ്ധിയിൽ അത്ഭുതതരമായ ഒരു സംശയവും ഉദിച്ചു. പൂർവ്വരാത്രിയിലെ പിശാചഘോഷങ്ങളും, താൻ കേൾക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ച ഹരികഥാ പ്രസംഗവും, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ തസ്കരിപ്പാനുള്ള ശ്രമത്തുവിൽ കോർക്കപ്പെട്ട മണികളെന്നും, ചന്ത്രക്കാറന്റെയോ മീനാക്ഷിയുടെയോ ഇച്ഛാനുസാരമായി യോഗീശ്വരൻ ഇതര ദുസ്സാധ്യമായുള്ള ആ ക്രിയയെ നിവർത്തിച്ചതാണെന്നും, അയാൾ വിധിച്ചു. രാജശാസനത്തെ അനുസരിച്ച്, അയാൾ രാജമന്ദിരത്തിൽ ചെന്നു മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ സമയം കാത്തുനിന്നു. പള്ളിനീരാട്ടിനു കടവിലെഴുന്നള്ളുന്നതിനുമുമ്പിൽ മഹാരാജാവ് അയാളെ വരുത്തി, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ സന്ദർശനം ചെയ്തുവോ എന്നുമാത്രം ചോദ്യംചെയ്തു. അയാൾ ബന്ധനഗൃഹത്തിൽ നടന്നപരമാർത്ഥമെല്ലാം അറിയിച്ചു. ആ സംഗതിയിൽ തന്റെ ഭൃത്യൻ നിരപരാധി എന്നു തീർച്ചയാക്കിയ ഭാവത്തിലും, അയാളോട് അഭിപ്രായമൊന്നും ചോദിക്കാതെയും, മഹാരാജാവ് അയാളെ പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിന് അനുവദിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൨൦.

"നല്ലനാമുള്ള വിരാധജ്യേഷ്ഠൻ തന്നെ-വല്ലാതെയുള്ളൊരറിവുബുദ്ധിപാടവമായ
ക്ഷണങ്ങൾക്കെല്ലാമമാത്യപ്രവരനു മുണ്ടായതില്ലവനൊന്നും തദാ,
പിന്നെയും പിന്നെയും സൂക്ഷിച്ചുനേരുള്ള-
ധന്യനാം മന്ത്രിക്കു തന്നുള്ളിലുണ്ടായി."

ബ്രാഹ്മണഘാതകന്റെ ഹരണവൃത്താന്തം സൂൎയ്യോദയത്തിനു പൂൎവ്വമായിത്തന്നെ പരന്നു. ആകാശത്തിൽ പ്രഭാദ്യോതനംകൊണ്ടു് ഇക്കാലത്തു വാൎത്താവ്യാപാരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു് ഇതിലും ലഘുവായി വാൎത്താപ്രസരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വിദ്യ വശമായിരുന്നു. വിഷയസ്വഭാവവൎത്തിയായ തന്റെ അപകൃഷ്ടകാമത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പുരുഷന്റെ അന്തൎദ്ധാനത്തിലുണ്ടായ സന്തോഷം പക്കീർസായ്വിന്റെ കരസ്പൎശം നാസികക്കു സംഭവിപ്പിച്ചതുപോലെ, അയാളുടെ തലച്ചോറിനെയും വല്ലാതെ വക്രിപ്പിച്ചു. പത്മതീൎത്ഥത്തിൽ ചാടി ഒരു സ്നാനവും, അടുത്തു ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തു് ഒരു ധാരയും, പാൽക്കുളങ്ങര ഭഗവതിക്കു് ഒരു കുങ്കുമാൎച്ചനയും, അവിടന്നു മണക്കാട്ടു പറന്നെത്തി ശാസ്താവിനു് ഒരു ശൎക്കരപ്പായസവും, വരാഹമൂൎത്തിക്കു് ഒരു ഉണ്ടയും, ഇങ്ങനെ ആ നഗരത്തിലെ ഓരോ ദിവ്യമൂൎത്തികളുടെയും പ്രീണനം സാധിച്ചതോടുകൂടി ആ വൃത്താന്തവും അതിന്റെ കാരണവും അനാവധി പത്രാധിപപ്രസംഗംകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാകുന്നതിലും അധികം അത്ഭുതവ്യക്തിയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധമായി. പശ്ചിമാംബുധിയും പ്രാചീനാചലവും തമ്മിൽ "മേഷയുദ്ധം" ചെയ്തു് അനന്തശയനനഗരത്തെ ജംബുകഗതിയെ പ്രാപിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ഭയാനകവൈക്ലബ്യം ആ നഗരത്തിലെ ആകാശത്തിൽത്തന്നെ പ്രചരിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞിനെ അപരാധകനാക്കിയതും, ബന്ധനാലയത്തിൽനിന്നു തിരോഭൂതനാക്കിയതും, ചന്ത്രക്കാരയോഗീശ്വരന്മാരുടെ നേൎക്കു്, കനയാനവൎത്തകരായ ചില രണാധികാരികൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മിത്രഭേദതന്ത്രമാണെന്നു് ഒരു ഗീതയും വിവിധകാവ്യരൂപമായി വ്യാപരിച്ചു. അനിരുദ്ധാപഹരണം ദ്വാരകാവാസികളുടെ ഇടയിൽ രാജപക്ഷാനുകൂലമായ ഒരു സംരംഭമുണ്ടാ

ഷിയതിനു വിപരീതമായി കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ദുരാപത്തു് തിരുവനന്തപുരനിവാസികളിൽ രാജവിദ്വേഷകമായുള്ള അഭിനിവേശപ്രവാഹത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. രാജഭൃത്യന്മാർ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വൃത്താന്തവും, രാജമന്ദിരത്തിലെ നൃത്തമണ്ഡപത്തിലുണ്ടായ സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടെ അഭിനയങ്ങളും, മഹാരാജാവിന്റെ കോപാപഹാസങ്ങളും, നാനാദിക്കുകളിലും രാജചാരന്മാർ ആ യുവാവിന്റെ ഗതിയെ ആരായുന്നതും, എല്ലാം കേവലം നിർമ്മിതകഥയും നാട്യവും ഭോഷ്കും ഭേഷജവും ആണെന്നു് ഒരു സ്ഥിരശ്രുതി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരന്നു. "ചൊല്ലെഴുമർജ്ജുനൻ തന്റെ തിരുമകൻ, വല്ലവീവല്ലഭനിന്റെ മരുമകൻ" എന്നു ഗാന്ധാരിയാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട അഭിമന്യുവെപ്പോലെ രണ്ടു നിസ്സീമപ്രതാപന്മാരുടെ ഏകവത്സന്റെ തസ്കരണം, രക്ഷാധികാരികളുടെ ഭ്രംശം പ്രജാക്ഷേമത്തെ ബാധനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമെന്നു് ആബാലവൃദ്ധം സകലജനങ്ങളും സകലജനസംഗമസ്ഥലങ്ങളിലും പ്രമാദവാദംചെയ്തു. സംഗതിയുടെ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണത്തിനു ശ്രമിക്കാതെ അപവാദരസാനുഭൂതിയിൽ ഉത്സുകന്മാരായ ചില നാട്ടുകാര്യസ്ഥശൌണ്ഡന്മാർ ക്ഷണംപ്രതി വളർന്നുവന്ന ഈ ബഹളത്തെ അപരിമിതാകൃതിയാക്കിത്തീർത്തു.

ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഓരോവിനാഴികയും പൌരന്മാരുടെ പ്രകോപത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ജനസംഘങ്ങൾ വ്യാകുലചിത്തരായി നഗരത്തിന്റെ ഓരോഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചയിച്ചു്, ഏകപ്രണോദനത്താൽ ഭരിതന്മാരെന്നപോലെ തീവ്രസാഹസങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കയും വിവേകത്തിന്റെയും ഗുണദോഷചിന്തയുടേയും നിയന്ത്രണങ്ങളെ അതിക്രമിക്കയും ചെയ്യുന്നു: രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു പോകുന്ന മന്ത്രിപ്രധാനന്മാരെ ആക്ഷേപഗീതവും ധൂളിവൃഷ്ടിയുംകൊണ്ടു സമ്മാനിതന്മാരാക്കുന്നു: വ്യാപാരശാലകൾ തുറന്നുവച്ചിരിക്കുന്ന വാണിജ്യക്കാരെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും, ക്ഷേത്രങ്ങളിലേയ്ക്കും അഗ്രശാലയിലേക്കും പുറപ്പാടുതുടങ്ങുന്ന ബ്രാഹ്മണരേയും, പാഠശാലയിലേയ്ക്കു ഗമിക്കുന്ന ബാലന്മാരേയും ബലാൽക്കാരേണ അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുള്ളിപട്ടാളത്തിന്റെ സാന്നിധ്യവിഹീനത തന്നെ അന്നത്തെകലാപത്തിൽ സൈനികമായ രാജശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ മഹത്തായ പൌരസംരംഭം അതിന്റെ ഉത്തേജനതാ

കൊണ്ടുതന്നെ വിനഷ്ടമാകട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചെന്നപോലെ ഭാരവാഹികളും തന്ത്രിസേവനം ചെയ്തു തങ്ങളുടെ പ്രതാപത്തെ ഘോഷണംചെയ്യുന്നു. യോഗിവാടത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയ ചന്ത്രക്കാറന്റെ പൌരത്തതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ സൽക്കാരാരവം കൊണ്ട് ആകാശമണ്ഡലം പൊടിപൊടിയുന്നു. ആക്കർകല സാകല്യത്തിന്റെയും അകമ്പടികൊണ്ടെന്നപോലെ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥലത്തെത്തുന്നതുവരെ ചന്ത്രക്കാരലക്ഷേശൻ പൌരത്തതിയാൽ പരിസേവനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മൌനവും, ഇക്കഥയൊന്നും അറിയാത്തതുപോലെ മഹാരാജാവിന്റെ നിയമപ്രകാരമുള്ള കോവിലെഴുന്നാള്ളത്തും, പൌരസംരംഭത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിച്ചു. പോരെങ്കിൽ, അഗ്നിയിൽ ഹിമവർഷംപോലെ ആ ഘട്ടത്തിലെ "അനിരുദ്ധ"ന്റെ അച്ഛൻഉണ്ണിത്താൻ സന്ദർഭമഹിമക്കു് ഏറ്റവും വിശുദ്ധമായ പ്രശാന്തവദനത്തോടും, ചേഷ്ടാവിഹീനമായുള്ളനോട്ടത്തോടും ജലലോകത്തിനും ആദരണീയമെന്നു തോന്നിയ പൃഥക്ത്വചതത്തോടും ആ നഗരത്തിൽ പ്രവേശനംചെയ്തു. ചന്ത്രക്കാറനുണ്ടായതിലും ഗംഭീരമായുള്ള ഒരു കോലാഹലത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം എതിരേൽക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവഗൌരവവും, ആ അനർഹമായ ആദരത്തെ ശാസിക്കുന്നതായ ഭ്രൂഭംഗവും കണ്ടു മഹോത്സാഹന്മാരായ ദ്രോഹപ്രകർത്തകന്മാർ "അമ്പലിഅമ്മാച്ചാ—കൂടയിലെന്തൊന്നു്,—വാളൻപുളിയങ്ങ--" എന്നുള്ള ബാലഗാനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗത്തിന്റെപ്രഭയേയും പ്രകൃതത്തിന്റെ അനാസപാദ്യതയേയും ഹസിച്ചു എങ്കിലും, ആ കുട്ടികളുടെ അപ്പോഴത്തെ ഉന്മാദജ്വാല ആ ശമധനന്റെ സാന്നിധ്യത്താൽ അണയ്ക്കപ്പെട്ടു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ലോകത്തുള്ള സന്തോഷസമഗ്രത രാജപാർശ്വത്തിനും ജനപാർശ്വത്തിനും സമവന്ദ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിയുടെ ഹൃദയകഡ്ധ്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ ഭാഗ്യസമൃദ്ധിയിലുള്ള ആഹ്ലാദലഹരിയെ നിയമനംചെയ്‌വാൻ ശക്തനാകാതെ ആ ജിതേന്ദ്രിയനായ സിദ്ധൻ തന്റെ പൂജാമുറിയിൽ പൂർവരാത്രിയിലെ നൃത്താവശിഷ്ടമായ ഒരു മത്തവിലാസത്തെ അഭിനയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേദാന്തോപന്യാസങ്ങളും ഉപായോപദേശങ്ങളും, ഹസ്തഗതമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ട വിജയത്തിന്റെ വീരവാദങ്ങളും കൊണ്ടു് സാന്ത്വിതനാകാതെ അടുത്തു നിൽക്കുന്ന

ചന്ത്രക്കാരൻ തന്റെമുഖത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച വിവിധഭാവവ്യത്യാസങ്ങൾകൊണ്ട് ആ അഭിനയത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യോൽകർഷത്തെ ശതഗുണമാക്കുന്നു. യോഗീശ്വരൻ തന്റെ പൂജാബിംബത്തോടണഞ്ഞ് അതിന്റെ മൂർദ്ധാവിൽ കൈവച്ചു കുറച്ചുനേരം ധ്യാനത്തോടുകൂടി നിന്നിട്ട്, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ താൻ തൊടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന്, പാദദേശമായ പാതാളംമുതൽ മൂർദ്ധാവായസത്യലോകപര്യന്തം ചതുർദ്ദശലോകത്തെയും ഏതുദേവി സ്വഗാത്രത്തിൽ അടക്കി വിശ്വഭരണംചെയ്യുന്നുവോ, ആ മൂലപ്രകൃതിയും പ്രപഞ്ചസ്വരൂപിണിയും ആയ ജഗദംബികയുടെ വിഗ്രഹത്തെ തൊട്ട് സത്യംചെയ്തു.

ചന്ത്ര—"ഭൂലോഹം ഹരിക്കണസാമിയെ പൊന്നിട്ടു മയക്കാനും ഹെ[യ]മപ്പെരട്ടിൻ തമ്പുരാനൊണ്ടല്ലൊ—പിന്നെന്തിനിസ്സത്ത്യവും നെടുവാശകവും? നിങ്ങൾ ഇരുവരും ഒരുമയായി ചേന്ന് സൊർഘം പിടിപ്പിൻ. ഒലച്ചൂട്ടിന് ഒറവുനിനച്ച ചന്ത്രക്കാറൻ ഓച്ചനമാവണ്ട. ഒന്നു നിനച്ചോളിൻ—കണ്ടവന്റെ കൊച്ചിനെ ചുട്ടുതിന്നാൽ,—അക്കളിയിൽ കൊതിപെട്ടുപോം! ഓതാൻ മന്ത്രവും കാണ്മൂല്ല—മരുന്നും കാണ്മൂല്ല. ഇക്കുത്തു കണ്ടോനും ചന്ത്രക്കാറനാട്ടില്ല. നിങ്ങടെ തപ്പിന പൊറുക്കാൻ വിട്ടേയ്ക്കുമെന്ന വിചാരിക്കിംവേണ്ട—സാമിക്ക് ധൂ[ർ]ത്തെ മയിസ്സലൊണ്ടെങ്കില്, ചന്ത്രക്കാറന കൈവാക്കിലെ അമ്പു തെണ്ടാണ്."

യോഗി—"എടൈഹേ! അബദ്ധാ! നാം രാജബന്ധുവല്ല. അങ്ങനെ ഭ്രമിക്കണ്ട. എത്ര പഞ്ചപാത്രം, ഉദ്ധരണി, സ്വർണ്ണത്തളിക കണ്ടതാണു നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ! മഹാരാജാവിന്റെ സംഭാവനകൾ നമ്മുടെ ചെറുവിരൽക്കുള്ള ഒരു മോതിരത്തിന്റെ വിലയ്ക്കു പോരില്ല. ഞങ്ങടെ ബന്ധുത്വമെന്നുള്ള കഥ അഴിച്ചു കഥിക്കൂ. ചന്ത്രക്കാരൻ കൃഷിതന്ത്രങ്ങളല്ലാതെ രാജതന്ത്രങ്ങളറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ബന്ധുക്കളായ നമ്മെപ്പിണക്കാൻ കുഞ്ഞിനെ മറച്ചുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ മേൽ കുററത്തെ ആരോപിക്കുന്നു. ഇന്നലെ രാത്രി ആ കൊട്ടാരത്തിൽ എന്തു മോഹിനിയാട്ടമായിരുന്നു! ഓഹോ! നിങ്ങടെ ധർമ്മരാജാവ് എന്തു പാതാളയോഗീന്ദ്രൻ! നാം പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു ചന്ത്രക്കാറന്റെ മുഖം പറയുന്നു."

ചന്ത്ര—"എന്തരുവിച്ചൂസിക്കണ സാമീ? ചന്ത്രക്കാറനും ഉലഹം ഒട്ടൊന്നു കണ്ടവനാണ്. അതിനെ മുറുക്കുകൊട്ടി തമുക്ക

ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നേ ഉള്ളു. സാമീടെ കൊട്ടും കോലാഹലവും കൂടാതെ ചന്ത്രക്കാറൻ ചെമ്പകശ്ശേരിനത്തിരുന്നോണ്ടു കെട്ടിവന്ന പെരുങ്കോട്ട സാമീടെ തൃക്കാല് അതിനഹത്തു വച്ചിട്ടും തൊടങ്ങി വാനംപെളർന്നു. ചന്ത്രക്കാറൻ വാണ വാഴ്ക്ക കാറോടെ മഴയ്ക്കൂടെ മാനവും പറന്നു. സാമീ! അങ്ങുതെങ്ങിലേ—അവടം ചെമ്പകശ്ശേരിനെത്തുന്ന് നടപ്പാടിൽപരം ദൂരത്തല്ല—അവുടെ പരിഷ പലരുമൊണ്ട്. അവരെ കയ്യേന്താൽ മെടഞ്ഞ മെടച്ചിലിനെ സാമി തിരുവിളക്കിലുകൊണ്ട് ശരാഫമെന്ന് പിരിച്ചേച്ചുകളഞ്ഞു! ഇനി എങ്കിലും, അവുന്നാന്റെ പാട്ടിച്ചു ചെയ്, അതിനെ വീണ്ടും മനയ്ച്ചാൽ ചേലുകൊള്ളുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ” (ദുസ്സഹകോപവ്യസനങ്ങൾകൊണ്ട്) “എന്റെ കൊച്ചിനെ തൊട്ടവനെ ഉയിരടക്കി ഉരുളതിന്നാൻ വിടുമെന്ന്, എന്റെ ഗുരുപാദരൊ തമ്പുരാൻ തിരുവടികളൊ കയ്യേന്തി മോന്നുണ മിടാന്തിലും കരുതണ്ട.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ചന്ത്രക്കാറൻ യോഗീശ്വരനോടു പിണങ്ങിപ്പിരിയാൻ ആരംഭിച്ചു. രാജധാനി സപാർശ്വത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന ആ സങ്കേതത്തെ സ്മരിച്ച്, യോഗീശ്വരൻ ക്ഷണത്തിൽ ചന്ത്രക്കാറന്റെ ശരീരത്തെ പിടികൂടി ബന്ധുവാത്സല്യം കൊണ്ടെന്നപോലെ മുറുകെപ്പുണർന്നു, കൃപാതരംഗിതനെന്നപോലെ അംബികാവിഗ്രഹത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തുകൊണ്ടു നിറുത്തി ഭസ്മലേപനവും ചെയ്തു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ കോപവും പരിഭവങ്ങളും സ്വപ്നസംഭവങ്ങളെന്നപോലെ മാഞ്ഞുതുടങ്ങി. രാജപുരുഷന്മാരുടെ ചതിയാൽ തന്നെന്റെ മരുമകൻ തസ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ശോകപാരവശ്യംമാത്രം അവസാനത്തിൽ അയാളുടെ മനസ്സിൽ ശേഷിച്ചു. യോഗീശ്വരൻ പ്രസാദിച്ച് ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു:—“ബന്ധുവേ; നമുക്കു ജയകാലം അടുത്തിരിക്കുന്നു. പുരാതന കഥകൾ നിങ്ങൾതന്നെ കണ്ടില്ലേ? നിങ്ങടെ മരുമകന്റെ ഒരു രോമത്തെ ആരെങ്കിലും നഷ്ടമാക്കുന്നെങ്കിൽ, തിരുവിതാംകൂർ—കടലും കായലും കരയും മലയുമടക്കം ഭസ്മം! പണ്ട് പൌണ്ഡ്രകവാസുദേവന്റെ കാശീപുരംപോലെ ഒരായിരം വത്സരം ഇപ്പുറം എരിഞ്ഞമരും. അതിനു ജഗദംബിക സഹായം. മരുമകൻ എവിടെ എന്നറിയണം—അല്ലേ? നിൽക്കു.” ഇങ്ങനെ

പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് യോഗീശ്വരൻ വിശ്വദൎശനം ചെയ്‌വാനുള്ള സാക്ഷാൽക്കാരധ്യാനത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു. പഞ്ചേന്ദ്രിയബന്ധം ചെയ്തു്, തുറന്നനേത്രങ്ങളോടുകൂടിയും ഇമനിമേഷങ്ങൾ കൂടാതെയും ഹസ്തങ്ങളെ ഉയൎത്തി അംഗുലികളുടെ അന്തങ്ങളെ സംഗിപ്പിച്ചും പാദാംഗുഷ്ഠങ്ങൾ മാത്രം നിലത്തൂന്നിയും നിൽക്കുന്ന ആ മഹായോഗബന്ധസ്ഥനെക്കണ്ടു ചന്ത്രക്കാരൻ ശിലാവിഗ്രഹംപോലെ നിശ്ചേഷ്ടജീവനായിനിന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നേത്രദ്യുതി അസ്തമിച്ചു് കേവലം കൃഷ്ണശിലപോലെ പ്രകാശശൂന്യമായും, മുഖവും കണ്ഠവും ദീൎഘമായും, അസ്ഥികൾ സുവ്യക്തമായും, ഉദരം അതിനിമ്നമായി വക്രിച്ചും ചമഞ്ഞു. ഏകദേശം ഒരു നാഴികയോളം ഇങ്ങനെ നിന്നപ്പോൾ, യോഗാഭ്യാസമഹിമകളെക്കുറിച്ചു ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ മാത്രം കേട്ടിട്ടുള്ള ചന്ത്രക്കാരൻ തന്റെ ഗുരുവര്യന്റെ സിദ്ധിപ്രഭാവത്തെ അത്യന്തം ആദരിച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, യോഗീശ്വരന്റെ ജീവചൈതന്യം ആ ജഡത്തിൽ പുനഃപ്രവേശനംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരങ്ങൾ വിടൎന്നു് ഇങ്ങനെ മന്ത്രിച്ചുതുടങ്ങി:—"ഹാഹാ! വിശ്വംഭരചാതുൎയ്യം! അപ്പനേ! ഉന്നെ രാജപുത്രന്മാർ ഉപദ്രവം ചെയ്യുമോ? നേത്തി! നേത്തി! സന്തോഷമടയ്‌ന്തിരിക്കുമോ? അപ്പടിയിതു്. ഉന്നെ നാമേ രക്ഷിപ്പോം. അഃ! രംഭാ—എന്ന ഭോഗവതാനന്തരം! മോഹസ്പൎശിതമാന ഗന്ധമാദനത്തിലേ, മുനികദംബസേവ്യമാന മണ്ഡപത്തിലേ, ഇന്ദുകാന്തശിലാസ്തരണത്തിലേ, ഉന്നെ ചേൎത്തുവയ്ക്കുമോ? ഇതു്—ഇതു്—അങ്കിതു്—പതറാമലിതു്—ഇദോ——"ഇങ്ങനേയും മറ്റും കുറച്ചുനേരം വിശ്വദൎശനഫലത്തെ ഉച്ചരിച്ചു്, യോഗീശ്വരൻ വിരമിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനൻ യോഗബന്ധത്തെ ഖണ്ഡിച്ചു് ബാഹ്യജ്ഞാനത്തെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, പൂൎവ്വൽ പ്രതാപരുദ്രനായി ഹാസ്യസൂചകമായ ഒരു മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി ചന്ത്രക്കാരനോടിങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—"എന്നാ ശൊന്നാൾ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിണി?"

ചന്ത്ര—"സ്വാമീ! അറിയാതെ പറഞ്ഞതെല്ലാം ക്ഷമിക്കണം. സ്വാമിതന്നെ അവനെ രക്ഷിച്ചുതരണം. ഏതു വനാന്തത്തിൽ കൊണ്ടുപെയ്തു് അവനെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നോ, ദൈവത്തിനറിയാം. ഇങ്ങനെ ഒരു——"

യോഗി—"നിങ്ങൾ മഹാരാജാതിരുമനസ്സിലെ അടിയാരിൽ ഒരു ഭാരിച്ച ഗ്രഹസ്ഥനാണ്. കേൾക്കാൻ സംഗതിയായ ബ്രഹ്മവചനങ്ങളിൽ രാജാപകൃതിയുണ്ടെങ്കിൽ പുറത്തുപറയരുത്. നമ്മുടെ സന്നാഹങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമാകും വരെ ക്ഷമിക്കണം. ഇതിനെല്ലാം കണക്കെണ്ണി ശിക്ഷകൊടുത്തുകൊള്ളാം." ഇപ്രകാരം യോഗീശ്വരനും ചന്ദ്രക്കാരനും സംഭാഷണങ്ങൾ ചെയ്തു നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഒരു ഭൃത്യൻ പ്രവേശിച്ച്, നന്തിയത്ത് ഉണ്ണിത്താൻ എന്ന പ്രഭു യോഗീശ്വരപാദങ്ങളെ വന്ദിപ്പാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നു എന്നു ധരിപ്പിച്ചു. ഉണ്ണിത്താന്റെ ആനുകൂല്യം കൂടി ലഭിക്കുമ്പോൾ അരാജകകക്ഷിക്ക് പൂർണ്ണബലം സിദ്ധിക്കുമെന്ന് യോഗീശ്വരനും ചന്ത്രക്കാരനും ആശിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു വാർത്താശ്രവണത്തിൽ ചന്ത്രക്കാരൻ ഇച്ഛാഭംഗഭയംകൊണ്ടു ഞെട്ടി. ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഹൃദയംഗമമായ ഭക്തിപ്രകടനത്തോടുകൂടി ഭഗവതീവിഗ്രഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ മുകുളീകൃതപാണിയായി നിന്നു. മനുഷ്യരുടെ അന്തരംഗപരിശോധനയോളം വിഷമമായുള്ള മറ്റൊരു വ്യാപാരമില്ലെങ്കിലും, അതിനെ തുടങ്ങുന്നവർക്ക് മനോഹരമായ ദർശനഫലങ്ങളും ചിലപ്പോൾ പ്രാപ്തമാകുന്നതാണ്. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ അന്തരംഗത്തെ ആരപ്പോൾ പരിശോധിച്ചു എങ്കിൽ, ആദരം പ്രശ്രയം ഗുരുഭക്തി എന്നീ ധർമ്മങ്ങളും സൽക്കാരദാനവൈമുഖ്യവും തമ്മിൽ പോർചെയ്യുന്ന അസംഭവ്യമായ വാസ്തവസംഭവമായി സാധനപാഠമെന്നപോലെ ദർശനം ചെയ്യാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആംഗ്യംകൊണ്ട് ആ പ്രഭുവിനെ എതിരേൽക്കാൻ ചന്ത്രക്കാരനു കല്പനകൊടുത്തു. ആ പ്രഭുവെയും ഒരു വൈമനസ്യം ബാധിച്ചുതുടങ്ങി എങ്കിലും, ആജ്ഞാനുസാരമായി പുറത്തെ കെട്ടിൽ കടന്നു. പുത്രനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആപത്സംഭവങ്ങളുടെ ദുഃഖംകൊണ്ടു കലുഷമായിരിക്കുന്ന ഉണ്ണിത്താന്റെ പ്രൗഢമായ മുഖംകണ്ടപ്പോൾ ചന്ത്രക്കാരപ്രഭു ഗുളികാകാരനായി, താൻ വഹിക്കുന്ന പ്രാതിനിധ്യത്തെയും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ഉപചാരത്തെയും മറന്നു. വിഷ്ണുനാമഘടനയാൽ മഹിതമായ ഒരു മന്ത്രോച്ചാരണധ്വനി പൂജാശാലയിൽ നിന്നു കേട്ടുതുടങ്ങി. യോഗികളുടെ സ്തോത്രം അജ്ഞന്മാർക്ക് കേട്ടുകൂടാത്തവകയിലുള്ളതായിരുന്നു എങ്കിലും, ഉണ്ണിത്താൻ വിജ്ഞാന

യിരുന്നതിനാൽ അതിനെ ശ്രവണംചെയ്ത് ശുഭസൂചകമായ ഉപശ്രുതിയെന്ന് ആനന്ദിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരന്റെ വേദധ്വനിയും കാകശബ്ദവും ഒന്നുപോലുള്ള അൎത്ഥശൂന്യഗീതങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ട്, "സ്വാമികള് വലിയ അടവേതാ തൊടങ്ങണ്" എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കമാത്രം ചെയ്തു. ഐഹികാമുഷ്മികങ്ങളെ ത്യജിച്ചുള്ള സിദ്ധനായ ഹരിപഞ്ചാനനൻ കൎമ്മികളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ തുടരുന്നത് പണ്ഡിതവൃദ്ധൻ അക്ഷരമാലാഭ്യസനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നി, ഉണ്ണിത്താന് ഒരു സംശയമുദിച്ചു. ഇങ്ങനെ നിൽക്കുമ്പോൾ ദീപാരാധനാഫലമായി യോഗീശ്വരവാടത്തിനു സഹജമായുള്ള ദിവ്യസുഗന്ധം വീശിത്തുടങ്ങി. "കന്നൻ! എമ്മാതിരി കരുക്കൾ മായപ്പൊടികരിക്കണോ!" എന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ ബന്ധുസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി ഉണ്ണിത്താനോടു പറഞ്ഞു. ദേവസ്തോത്രത്തിന്റെ മധുപ്രവാഹത്താൽ സിക്തമായ ഹൃദയവല്ലിയോടുകൂടി നിൽക്കുന്ന ഉണ്ണിത്താന്റെ നാസാപുടത്തെ ആ ഗന്ധം പ്രീണനം ചെയ്തു. ആപാദമസ്തകം ഭക്തിയാൽ കവചിതമായ ഒരു ശരീരം ഉണ്ണിത്താന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചു. കാഷായവസ്ത്രം കൊണ്ടുള്ള കന്തിയുടുപ്പും യോഗവേഷ്ടിയുമല്ലാതെ, സ്വാമികൾ ആഭരണങ്ങളോ കുങ്കുമലേപനങ്ങളോ അപ്പോൾ അണിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ചന്ത്രക്കാരൻ സ്വഗുരുവിനെ ഭക്തിപൂൎവ്വം ആ ദൎശനത്തിലും തൊഴുതു. ഉണ്ണിത്താന്റെ മുമ്പിൽ ആ രൂപം പ്രത്യക്ഷമായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണ്യത്തോടു കാണിക്കേണ്ടതായ ഭക്തിയേയോ ഹരിപഞ്ചാനനനുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുള്ള യോഗസിദ്ധിക്ക് അനുരൂപമായ വിനയാദരങ്ങളേയോ യഥോചിതം പ്രകടിപ്പിക്കാതെ, താൻ കാണുന്ന രൂപത്തിന്റെയും കേശശ്മശ്രുത്തിന്റെയും വിശിഷ്ടതയാൽ ബദ്ധേന്ദ്രിയനായിനിന്നു. അതീതമായ മനശ്ചാഞ്ചല്യംകൊണ്ട് ഉണ്ണിത്താന്റെ ബുദ്ധി സ്വല്പമൊന്നു ഭ്രമിച്ചു എങ്കിലും, യോഗീശ്വരന്റെ ആദ്യദൎശനത്തിൽ രൂപസാമ്യംകൊണ്ടും മറ്റും ചന്ത്രക്കാരൻ അമ്പരന്നു നിന്നതുപോലെ, ഉണ്ണിത്താൻ തന്റെ ആത്മപൌരുഷത്തെ യോഗീശ്വരന്റെ പാദകാണിക്കയാക്കിയില്ല. അദ്ദേഹം മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന രൂപത്തെ നിഷ്കൃഷ്ടനായി ഒന്നു പരിശോധിച്ച്, താൻ കേട്ട സൂക്താലാപനത്തെ വീണ്ടും സ്മരിച്ചു. ആ ആകാരത്തെ അദ്ദേ

ഹം അതിനുമുമ്പു കാണുകയും സ്വരത്തെ കേൾക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധി സ്ഫുടവാദം ചെയ്തു. യോഗീശ്വരന്റെ ഭാവചേഷ്ടകൾ നാട്യവൈഭവത്താൽ സരളതരങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും ഉണ്ണിത്താന്റെ ശങ്കയെ സ്ഥിരീകരിച്ചതേയുള്ളു. സാമാന്യമനീഷിയുടെ നിലയിൽ ഇങ്ങനെ ത്രിവിധമായുള്ള ഒരു സാദൃശ്യസ്മരണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഉത്പാദിച്ചു എങ്കിലും, ആയുർവേദസാങ്കേതികജ്ഞന്റെ ദൃഷ്ടിയെ പ്രയോഗിച്ചു തന്റെ ആവിശങ്കയെ വിവേചിച്ചപ്പോൾ, അതു കേവലം അസംഗതമായ അന്തഃസ്വപ്നമെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ നിരൂപണം ചെയ്തു. ച്യവനമഹർഷിക്ക് രോഗമോചനവും സുഖാവസ്ഥയും ആ തപോധനനാമത്തെ ധരിക്കുന്ന സിദ്ധൌഷധം കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായി ഫലിച്ചു എന്ന് ആയുർവേദം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ദന്തവിഹീനമായും, രോമം കൊഴിഞ്ഞുമുള്ള പടുവാർദ്ധക്യത്തെ ഉദ്ധതതാരുണ്യമാക്കി ഉദ്ധരിപ്പിക്കുക ആദിവ്യൌഷധത്തിനും ശക്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഖണ്ഡിച്ചു. എന്നാൽ, യോഗിസാദ്ധ്യമായുള്ള കല്പസേവനംകൊണ്ടു കായരൂപാന്തരം നിവൃത്തിക്കാവുന്നതിന്റെ തത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ദൃഢമല്ലായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചും തന്റെ മുമ്പിൽനില്ക്കുന്ന ആകാരം തന്റെ മനസ്സിൽ സ്മൃതമാകുന്ന രൂപത്തെക്കാൾ ഹ്രസ്വമായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, കാർക്കോടകദംശനംകൊണ്ടു നളന്റെ ശരീരത്തിന് ഇങ്ങനെയുള്ള ഭേദവും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ ചക്ഷുരാദീന്ദ്രിയങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യവും തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ ഇടഞ്ഞു പോരാടി തന്റെ മനസ്സിനെ അസ്വാസ്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനിടയിൽ ചന്ത്രക്കാരൻ, "സ്വാമികള്!—തൊഴണം—സാക്ഷാൽ വേദവ്യാസരു!" എന്ന് ഓരോ ഗൂഢോപദേശങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട്, "നമ്മുടെ മച്ചിനൻ—നന്തിയത്തമ്മാൻ — അനന്തരവൻ കൊച്ചന്റെ തന്ത—അഷ്ടാംഗഹൃദയവും മറ്റും മെച്ചം—വലിയ സൌപ്തികൻ—എളയട സ്വരൂപത്തിലെ മന്ത്രിമാര്—കൊള്ളച്ചുരുവും നെല്ലും—" എന്നിത്യാദി സ്തോത്രങ്ങളാൽ നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ സ്തുതിപാഠകത്വത്തെ വഹിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ യോഗീശ്വരനു പരിചയപ്പെടുത്തി. ഉണ്ണിത്താൻ ഇതിനും നിശ്ചലനായി

നിന്നതേയുള്ളു. അപ്പോഴത്തെ വേഷത്തെ അവലംബിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച തന്റെ ജളതയെക്കുറിച്ചു പരിതപിച്ച ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഉണ്ണിത്താന്റെ മനസ്സിനെ വലയ്ക്കുന്ന ചിന്തയുടെ ആഴത്തേയും വിസ്താരത്തേയും ഒരു നോട്ടത്താൽ അളന്നു നിൎണ്ണയിച്ചു. സ്വഹസ്തങ്ങളാൽ കേശത്തേയും മീശയേയും ഒന്നു ശുശ്രൂഷണംചെയ്ത്, നേത്രത്തിൽ അല്പമായ ധാൎഷ്ട്യത്തെയും അധരത്തിൽ പ്രൌഢമായ ശൃംഗാരത്തേയും സ്ഫുരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷാലുള്ള സൌന്ദൎയ്യസമുൽകൎഷവും വിജ്ഞാനജ്യോതിസ്സും പകൎന്ന് ബീഭത്സമൂൎത്തതയായി രൂപാന്തരിച്ചു. ഇതുമെന്യേ, അദ്ദേഹം അനഭിജ്ഞന്റെ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ണിത്താനോടു കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു. അതിൽ നാരായണീയാദികേരളീയസംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രസം കലൎന്നിട്ടുള്ളതായി, വിവിധകാലദേശങ്ങളിലെയും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാശാഖകളിൽ അഭിജ്ഞനായിരുന്ന ഉണ്ണിത്താനു തോന്നി. യോഗീശ്വരൻ, നൎമ്മദാതീരത്തിൽ അവതീൎണ്ണനായി ആശ്രമത്രയങ്ങളേയും അനുഷ്ഠിച്ച് അന്ത്യത്തിൽ തപസ്സുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മപദത്തിൽ പ്രാപിച്ച തന്റെ പിതാവിന്റെയും പരലോകഗതയായ മാതാവുമുതലായവരുടെയും ചരിത്രങ്ങളേയും അദ്വൈതാദി സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചു ഒട്ടു പ്രസംഗിച്ചു. ഉണ്ണിത്താൻ അത്യുൽകടതരമായി അഭിവാദനംമാത്രം ചെയ്തു. പുത്രവാൎത്താന്വേഷണത്തിലുള്ള കൌതുകം ചോൎന്നുപോയതുപോലെ, ആ സംഗതിയിൽ ഉപദേഷ്ടാവായി കരുതിയിരുന്ന യോഗീശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽ നിന്നു പിരിയുന്നതിന് ഉണ്ണിത്താൻ അമൎയ്യാദമായുള്ള ഒരു അക്ഷമയേയും കാണിക്കകയാൽ, അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനത്തിലാക്കുന്നതിനു സുകരമായ മറ്റൊരുമാൎഗ്ഗം ബുദ്ധിയിൽ പ്രകാശിച്ച ഹരിപഞ്ചാനനൻ, തനിക്കു ചില വിശേഷമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ടു പിന്നീടൊരു ദിവസം കാണുന്നതിനു മോഹമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ് ആ പ്രഭുവിനെ യാത്രയാക്കി. ആ സന്ദൎശനത്തിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതവും ആശാഭഞ്ജകവുമായ പരിണാമത്താൽ കുപിതനായ ചന്ത്രക്കാറൻ തന്റെ ഹസ്തപിണ്ഡങ്ങളും നഖദന്തങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു "മച്ചിണ"നെ നാമാവശേഷനാക്കിക്കളയട്ടെയോ എന്ന് ആലോചിച്ചു. ഉണ്ണിത്താൻ പുറ

തിറങ്ങിയ ഉടനെതന്നെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ നിന്നിരുന്നടത്തു നിന്ന് ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതായാൽ, അതിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകമൊരു ഗ്രന്ഥം വിനിയോഗിക്കേണ്ടിവരും. അദ്ദേഹം ചന്ത്രക്കാരമാന്ദിയേയും മാർജ്ജനംചെയ്തു ബഹിഷ്കരിക്കുമാറുള്ള വേഗബലത്തോടുകൂടി പൂജാമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച്, തന്റെ കൃഷ്ണമുഖനായ ഭൃത്യനെ വരുത്തി, ഉടനെ മന്ത്രക്കൂടത്തുപോയി, കപ്പസ്സാരോടു ചില സംഗതികൾ ധരിപ്പിപ്പാൻ ഒരു കല്പനകൊടുത്തു.

നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ അന്നുതന്നെ സമുചിതമായുള്ള കാഴ്ചകളോടുകൂടി മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിച്ചു. ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ തന്നെ അന്നും പ്രജകൾക്കു മഹാരാജാവിന്റെ തൃപ്പാദദർശനം സുലഭമായിരുന്നു. ദ്രോണാദ്യാചാര്യജനങ്ങളെ ജ്യേഷ്ഠപാണ്ഡവൻ ആദരിച്ചുപോന്നതുപോലുള്ള ഉപചാരങ്ങളോടുകൂടി മഹാരാജാവ് ഉണ്ണിത്താനെ സ്വാഗതമരുളി. വിദ്വൽകേസരികളായ ആ രണ്ടുപേരും ബഹുകലാശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ചരിതസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടും, പുത്രവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഉണ്ണിത്താൻ ഉൽക്കണ്ഠാലേശത്തെയും പ്രകടിപ്പിക്കാത്തതിനാൽ, മഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രൗഢബുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് അനല്പമായി പ്രസാദിച്ച്, അവസാനത്തിൽ "വിശേഷിച്ച് —?" എന്നുള്ള ഏകപദംകൊണ്ട് അഭിപ്രായഗർഭമായ ചോദ്യംചെയ്ത്, ഉത്തരം എത്രതന്നെ ദീർഘമോ അപഥ്യമോ ആയാലും, കേൾക്കാൻ സന്നദ്ധനും സന്തോഷവാനും എന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ നിന്നു. ഉണ്ണിത്താൻ മഹാരാജാവിന്റെ ആന്തരാർത്ഥമായ ഹിതത്തെ മനസ്സിലാക്കി ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—"അടിയന്റെ മകൻ ബന്ധനത്തെ ലംഘിച്ചു എന്ന് തിരുമനസ്സിൽ സംശയിക്കുന്നുണ്ടോ?"

മഹാ—(ഉണ്ണിത്താന്റെ വാക്കുകളെ തടഞ്ഞ്) "ഏഹേ! ആവിധമുള്ള സംശയമേ ഇവിടില്ല. അങ്ങിനെവരില്ലെന്നു നമുക്കുതന്നെ നിശ്ചയമുണ്ട്. അവൻ ആൾ വീരനാണ്."

ഉണ്ണി—"ഇവിടെ വന്നതിന്റെ ശേഷം കേൾക്കുന്ന കഥകൾ ബുദ്ധിയെത്തന്നെ ചലിപ്പിക്കുന്നു."

മഹാ—"നമ്മുടെ ആജ്ഞയാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും കേട്ടില്ലേ?"

ഉണ്ണി—"കേട്ടു-കഷ്ടം! തിരുമനസ്സിലെ കല്പനയെ ഉണ്ണി ലംഘിച്ചില്ലെന്നു തിരുമനസ്സിൽ ബോധ്യമുള്ളതു് അടിയനു് ആശ്വാസമായി. ശേഷം ഈശ്വരേച്ഛപോലെ നടക്കട്ടെ."

ഇത്രയല്ലാതെ തന്റെ മകന്റെമേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട നരഹത്യാപരാധത്തെപ്പറ്റി ഉണ്ണിത്താൻ ഒന്നും ഉണർത്തിച്ചില്ല. ഉണ്ണിത്താന്റെ പ്രഭുബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു മഹാരാജാവു് അന്തരാത്മനാപിന്നേയും അഭിനന്ദിച്ചു.

മഹാ—"ചന്ത്രക്കാരന്റെ ഗുരുവായ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിയെ കണ്ടില്ലെ?"

ഉണ്ണി—(പുത്രവിഷയത്തിലും പ്രദർശിപ്പിക്കാത്ത മുഖരസ്യാഭത്തോടുകൂടി) "കണ്ടു, സുന്ദരൻ, വീരൻ നല്ലനടൻ." (കുറച്ചുനേരം ആലോചനയോടുകൂടി നിന്നു്) "അടിയനു തിരുമനസ്സിലെ പ്രജയായികഴിയാനേ വൈഭവമുള്ളു—സന്യാസിക്കയും മറ്റും (ക്ലേശഭാവത്തിൽ) മറ്റുള്ളവർ കഴിക്കട്ടെ. തൃപ്പാദശരണത്തെ താമസംകൂടാതെ ചിലർ പ്രാപിക്കും. അപ്പോൾ വിടകൊണ്ടുകേഴുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അടിയനുമുണ്ടാവും. വൈഷ്ണവമായ കൃപാതിരേകത്തെ വർഷിച്ചു് അന്നു് ത്രാണനംചെയ്യണം."

മഹാരാജാവു് ഈ വാക്കുകളെ വ്യാഖ്യാനിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടാതെയും, എന്നാൽ ആ വിഷയത്തെത്തുടരാൻ സന്നദ്ധനല്ലാതെയും, ആർദ്രമനസ്കനായി ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു:—"മകന്റെ ഭാഗത്തേക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ദളവായോടും കാര്യക്കാരന്മാരോടും പറയണം. വേണ്ട ഉത്സാഹങ്ങൾ ചെയ്തു തെളിവുകൊടുക്കണം. ഉണ്ണിത്താനു പോരാത്തതെന്നു തോന്നുകയില്ലെങ്കിൽ ഒന്നുകൂടി ഗുണദോഷിക്കാം, നീട്ടെഴുത്തുകേശവനുണ്ടു്. അവനോടാലോചിച്ചു് ഈ സംഗതിയിൽ വേണ്ടതു നടത്തുന്നതിനു നാം അനുവദിക്കുന്നു. ഈ ഗുണദോഷം സ്വകാര്യമായിരിക്കട്ടെ."

മഹാരാജാവു് ചോദ്യഗുണദോഷാദികൾ നിറുത്തി. ഐശ്വരമായ ബുദ്ധിയും പരമാർത്ഥസത്പ്രഭുതയും ചേർന്നുള്ള അനഹസ്തോത്രവും കിഴിഞ്ഞുള്ള സമ്പ്രാർത്ഥനയും, തെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞുള്ള കണ്ണുനീരും കൂടാതെ കാമധേനുവേപ്പോലെ ചിന്തിതാനുഗ്രഹത്തെ കാലോചിതം അനർഗ്ഗളമായി ദാനംചെയ്യുമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണിത്താൻ അന്നത്തെ മുഖംകാണിപ്പും അവസാനിപ്പിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൰൨.

"[illegible]
[illegible]."

കനകകാന്തികൊണ്ടു കമനീയതരവും ഗുണമധുരിമകൊണ്ട് ആസ്വാദനീയവുമായി കവിമനോധർമ്മത്താൽ നിർമ്മിതമായ ലോകത്തിൽതന്നെ ഇതേവരെ പെരുമാറിയും ഘോരവൈദികന്മാരുടെ സൈ്വരവാസത്താൽ നരകതുല്യമായിരിക്കുന്ന പരമാർത്ഥലോകത്തിൽ കേവലം പരിചയശൂന്യനായും ഇരുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞിന് കേശവപിള്ളയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വാർത്ഥപരനും സ്ത്രീജിതനും ആയ ഒരു കിടിലവിടന്റെ കൃത്രിമങ്ങളാണെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ, തനിക്കു നേരിട്ട ആപത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അയാളുടെ ഉള്ളിൽ അങ്കുരിച്ചുനിന്നിരുന്ന വിശ്വവിദ്വേഷത്തിനു നവമായ ഒരു വിജൃംഭണം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ആ യുവാക്കന്മാരുടെ രസനായുദ്ധം അവസാനിച്ചപ്പോൾ, കേശവപിള്ള പ്രയോഗിച്ച അസ്ത്രങ്ങളിൽ "മീനാക്ഷി" നാമലിഖിതമായ ഒന്നുമാത്രം ആ നാമത്തെ സദാ സ്മരിക്കുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ചാഞ്ഞു തറച്ച്, അവിടെ വസതികൊണ്ടു. പാർവതീശാപംകൊണ്ടു പാർത്ഥബാണങ്ങൾക്കു രൂപാന്തരം ഉണ്ടായതുപോലെ, പൂവമ്പായി തന്റെ ഹൃത്തടത്തിൽ ലയിച്ച ആ സ്മരണയാലുണ്ടായ ആനന്ദത്തോടുകൂടി കേശവൻകുഞ്ഞു നിദ്രാർത്ഥിയായി ശയനംചെയ്തു. കുലീനയായ തന്റെ പ്രണയിനി അപരിചിതനും ദാസവൃത്തിയിൽ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവനുമായ ഒരു യുവാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അന്തർജനവ്രതത്തെ ലംഘിച്ച വൃത്താന്തം അയാളുടെ മനസ്സിൽ രൂക്ഷമായ അഭ്യസൂയയെ ജനിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ തന്റെ മനശ്ശുദ്ധതയ്ക്ക് അദ്ധ്യാവകാശിനിയായി വരിക്കപ്പെട്ട കന്യക ദുരാചാരവർജിതമായ ചാരിത്രസങ്കേതമാണെന്നും അയാൾ തന്നെ വിധിച്ചു. തനിക്കുള്ളതുപോലെയുള്ള നിഷ്കളങ്കതയും ധർമ്മനിഷ്ഠയും അന്യചിത്തങ്ങളേയും അലങ്ക

രിക്കാമെന്നു നിൎമ്മലമായ അയാളുടെ അന്തഃകരണം ഉപന്യസിച്ചതിനാൽ, വീണ്ടും പ്രശാന്തമായ അയാളുടെ ആത്മാവു് സുഷുപ്തിപദത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയാണം തുടങ്ങി. എന്നാൽ, ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽനിന്നു നിദ്രാപഥത്തിൽ ഗതിതുടങ്ങിയ അസ്തവിവേകനായ ആ ശരീരപാന്ഥൻ, മാൎഗ്ഗമദ്ധ്യസ്ഥമായ ഒരു ഗോപുരത്തിന്റെ കപാടങ്ങൾ സ്വയമേ നീങ്ങുകയാൽ പ്രത്യക്ഷമായ സ്വപ്നഭൂവിലേയ്ക്കു്, ബലാൽ ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ, കണ്ഠ്യമായ വിസൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഉച്ചാരണത്തിൽ 'ഹ'കാരവ്യക്തി ശരിയാവാത്തതിനെപ്പറ്റി അനാപദം ശാസിച്ചുകൊണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുടെ നടുവിൽ ഇരിക്കുന്ന തന്റെ ഗുരുനാഥൻ ആദ്യത്തിൽ ദൃശ്യനാകുന്നു; ദക്ഷപ്രജാപതി ദീക്ഷിച്ചതുപോലുള്ള ഒരു മഹായാഗത്തിന്റെ ദൎശനം അടുത്തതുപോലെ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു; ആ യജ്ഞകൎമ്മത്തിൽ പുത്രക്ഷേമാൎത്ഥം അത്യുദാരനായ ഉണ്ണിത്താൻ നവനിധികളെ ഗുരുസംഭാവനയായി ദാനംചെയ്യുന്നു. സാംബദീക്ഷിതരായ അധ്വരിയുടെ ആശിസ്സോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു താൻ പ്രസാദത്തെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ, പ്രിയതമയായ മീനാക്ഷി തന്റെ വാമഭാഗത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ഈ യജ്ഞത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മീനാക്ഷിയുടെ പാണിഗ്രഹണമഹോത്സവം സപ്തപദീപൎയ്യന്തം സമാപനംചെയ്യപ്പെടുന്നു. മീനാക്ഷിയുടെ കുസുമമൃദുലമായ കരസ്പൎശത്താൽ ഉൽഭൂതമായ നിബിഡാനന്ദം അയാളെ ഉന്മത്തനാക്കുകയാൽ, അനന്തരാനുഭവങ്ങൾ അസ്ഫുടങ്ങളായിത്തീരുന്നു. പരിണയനത്തിനുമുമ്പു് തന്നോടു പ്രണയപാരിപ്ലവം കൂടാതെ വൎത്തിപ്പാൻ കൃപതോന്നിയ അവസരങ്ങളിൽ ലജ്ജാവതിയായിരുന്ന ആ നവോഢ ഇതാ ഒരു സദസ്സിൽവച്ചു് വേശ്യാഭാവത്തിൽ തന്നെ സ്പൎശിച്ചു തലോടി താലോലിക്കുന്നു. ഭൎത്താവിന്റെ ഇംഗിതലംഘനമാകുന്ന കലടാവൃത്തിയെ പരുഷകലുഷമായ ദൃഷ്ടിപാതത്താൽ താൻ ശാസനം ചെയ്യുന്നു. ക്ഷീണമായ ദീപപ്രഭയിൽ തന്റെ കാന്തയുടെ ചന്ദ്രികാധവളമായ ലലാടവും ഗണ്ഡദൎപ്പണത്തിന്റെ തേജോവിപൎയ്യയത്താൽ ദ്വിഗുണിതപ്രഭയോടെ ശോഭിക്കുന്ന കൃഷ്ണവൎണ്ണങ്ങളായ പുരികക്കൊടികളും പ്രസന്നശോഭയോടും ചടുലപ്രഭാവത്തോടും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. വിദേശസ്ത്രീകളുടെ മാതിരിയിൽ ശിരസ്സിനെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്ന പട്ടുചേല കേശപാ

ശത്തെ മറയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ആവരണത്തെ അതിക്രമിച്ചുപ്രസരിക്കുന്ന അളകങ്ങളുടെ നീലവൎണ്ണം ജാഗ്രദവസ്ഥയിലെ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി ആ യുവാവിന്റെ ചേതസ്സിനെ പരമാഹ്ലാദപൂൎണ്ണമാക്കുന്നു. പ്രണയമധുസരസ്സിൽ ഉല്പന്നമായ കനകകമലത്തിൽ നിന്നു മകരന്ദാപഹരണം ചെയ്തു പൊങ്ങുന്ന ഭ്രമരങ്ങളെപ്പോലെ കരുണാകടാക്ഷപ്രചുരമായ നേത്രയുഗളം പ്രേമധാരാവൎഷംകൊണ്ട് ആ അനുരാഗപരിതപ്തന്റെ മനസ്സിനെ ശീതളമാക്കുന്നു. പ്രേമസ്യന്ദികളായ മധുരമന്ത്രണങ്ങൾ തന്റെ ജീവനായികയ്ക്കു സഹജമായുള്ള പ്രൗഢമുഗ്ദ്ധതയാലും ലജ്ജകൊണ്ടുള്ള അസ്ഫുടതയാലും അയാളുടെ മനസ്സിനെ നിഷ്കരുണം വലയ്ക്കുന്നു. ആ സരളവചനങ്ങളെ വഹിക്കുന്ന ഓഷ്ഠാധരരാഗം മുഖാബ്ജവും രൂപാപാരവശ്യംകൊണ്ടെന്നപോലെ പട്ടാംബരാന്തത്തിലെ സുവൎണ്ണകോടിയിൽ നിലീനമായിരിക്കുന്നു. ചന്ദനാദിചൎച്ചനംകൊണ്ട് അയാൾ പരമാനന്ദമഗ്നനായി പാൎശ്വവൎത്തിയായി പരിസേവനംചെയ്യുന്ന സൎവ്വാഭരണഭൂഷിതമായ വിഗ്രഹത്തിന്നു വശംവദനാകുന്നു. ശകടങ്ങളെ അശ്വങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാർ വാഹനശാലകളിൽനിന്നു പുറത്തിറക്കുംപോലെ താൻ ഒരുനിർജീവസത്വമായി തന്റെ ശയ്യാഗൃഹത്തിൽ നിന്നു നയിക്കപ്പെട്ട്, വൃഷ്ടിജലവാഹിയായുള്ള ഭൂമിയിലേയ്ക്കു നിഷ്ക്രമിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. നിശയുടെ നിഷ്പ്രകാശത കാർമേഘങ്ങളാലും തന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അന്ധത ഒരു വിഭ്രമമേഘത്താലും പാതാളതമസ്സാവൃതമാക്കപ്പെടുന്നു. ഹരികഥാസദസ്യരിൽ ജളമതികളായ ചിലരുടെ ദൎശനപ്രകാരം ഹരിപഞ്ചാനനശ്രീനാരദബ്രഹ്മൎഷി ഹരിപഞ്ചാനന ധ്രുവരാജകുമാരന്റെ കൎണ്ണങ്ങളിൽ ശ്രീനാരായണധ്യാനമന്ത്രത്തെ ഉപദേശം ചെയ്യനുഗ്രഹിച്ച മുഹൂൎത്തത്തിൽ, കേശവപ്രഭുകുമാരന്റെ ശ്രവണരന്ധ്രങ്ങളിൽ ഒരു ബ്രഹ്മാണ്ഡഭ്രമണാരവം മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. ജിഹ്വാമൂലം നിൎമ്മമായ ഘനത്തോടുകൂടി ശ്വാസസഞ്ചികാഗൎത്തത്തിൽ അവഗാഹനംചെയ്തു. ആത്മജീവച്ഛക്തികൾ ഒരു ക്ഷുദ്രദേവതയാലെന്നപോലെ സമൂലം ച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടു.

ജീവനും ആത്മാവും സമസ്തബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളും ചൈതന്യശൂന്യമായി ഭവിച്ചു എങ്കിലും, ആ യുവാവിന്റെ ബുദ്ധി എന്നുള്ള ശക്തി അന്യസത്വങ്ങളോടുള്ള ബന്ധം വേർപെട്ടിട്ടും, വ്യാമോഹപഞ്ജരത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെയും സ്വസ്ഥാന

ത്തെ അവലംബിച്ചു നിരുപധിവീൎയ്യത്തോടെ പ്രവൎത്തനം ചെയ്തു. ജനിസാഗരത്തെ തരണംചെയ്തു പരലോകപ്രവേശനം ചെയ്തുനാ എന്നു ഒരു ബോധം അണുപ്രായമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന ആ ബുദ്ധികേന്ദ്രത്തിൽ ജനിക്കുന്നു. ജീവശരീരത്തിൽ നിന്നു യാതനാശരീരത്തിലേക്കുള്ള പരിവൎത്തനം എത്രകാലംകൊണ്ടു നിവൎത്തിക്കുമെന്നു ആ ബുദ്ധിക്കു രൂപമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഈ യാത്രയിൽ എത്ര പാന്ഥമന്ദിരങ്ങളിൽ താമസിച്ചു എന്നും, നശ്വരമായുള്ള തന്റെ അംശത്തിനു എങ്ങനെ പോഷണം സാധിച്ചു എന്നും, അയാൾക്കു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. സകലവും അന്ധകാരമയവും സൂക്ഷ്മപ്രജ്ഞാതീതവും ആയിക്കഴിഞ്ഞു.......പരലോകപ്രാന്തം സമീപിച്ചതുപോലെ ഇന്ദ്രിയവൈഷമ്യങ്ങൾ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. സ്വപ്നാരംഭത്തിനു പൂൎവമായുള്ള സ്ഥിതിയിൽ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതിനും അവയവങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കുന്നതിനും ശക്യമായി. ശിരസ്സിനെ ആവരണം ചെയ്യുന്നതായ ഒരു ലഘുഭാരവും, കണ്ണുകളെ ശാന്തമായി ബാധിക്കുന്ന ഒരു മുരളീസ്വരവും, പീഡാവശിഷ്ടങ്ങളായി അയാൾ അനുഭവിച്ചു. ബലാൽ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന നവലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതികളെ ആശ്ചൎയ്യത്തോടുകൂടി പരിശോധനം ചെയ്തു. അതിശീതളമായ ശിലാശയ്യയിന്മേൽ കുസുമമൃദുലമായ ഉപധാനത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി താൻ സുഖശയനം ചെയ്യുന്നു എന്ന് അയാൾക്കു ജ്ഞാനമുണ്ടായി. ഇന്ദ്രകാന്തശിലാനിൎമ്മിതമായ ഒരു മണിയറയിൽ, ബാലതതികൾ പോലെ വിഹരിക്കുന്ന മരുത്തുകളാൽ ആവൃതനായി, ചേതോഹൎഷകങ്ങളായ പരിമളഭേദങ്ങളെ അനുഭവിച്ച്, അയാളുടെ ഹൃദയം പരമാനന്ദവ്യാപ്തമായി. അപ്സരസ്സുകളുടെ വൎണ്ണാലാപങ്ങൾ എന്നു തോന്നുമാറു നാനാപക്ഷിവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ ഉന്മേഷസഹിതമായ കൂജനങ്ങളും അയാളെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു. ആ സംഗീതത്തിനു തംബുരുശ്രുതി എന്നവണ്ണം ഉപാന്തപ്രദേശത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ അരുവിയിലെ ജലനിപാതം ധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മണിമന്ദിരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു ദൈൎഘ്യം കൂടിയതും വിസ്താരം തുലോം കുറഞ്ഞതുമായ ഒരു ജാലകനിര കാണപ്പെട്ടു. ആ ദ്വാരപങ്ക്തികളിൽ കൂടി നാനാവൎണ്ണമായുള്ള പുഷ്പവല്ലീദളാദികൾകൊണ്ടു അലംകൃതമായുള്ള ഗിരികന്ദരാവക്ഷസ്സെന്നപോലെ ഒരു ദിവ്യദൎശനം ലബ്ധമായി.

ആ ശ്യാമളാവിശദസദ്രൂപിണിയുടെ കിരീടവലയമെന്നപോലെ മേഘമണ്ഡപങ്ങളുടെ ഭാസച്ചലനങ്ങളും ദൃഷ്ടമായി. ഠരം നന്ദനാരാമത്തിന്റെ ദർശനത്തിൽ ജ്യേഷ്ഠപാണ്ഡവനായ ധർമ്മപുത്രരെപ്പോലെ താനും നരകത്തെ ദർശനമാത്രംചെയ്തു സാന്ദ്രാനന്ദനിബിഡമായുള്ള ഇന്ദ്രലോകത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് ആ കുമാരപണ്ഡിതൻ അല്പനേരം ഭ്രമിച്ചു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ബോധങ്ങൾക്കു വിശദത ഉണ്ടായപ്പോൾ കേശവൻകുഞ്ഞു തന്റെ ശരീരത്തെയും വസ്ത്രങ്ങളെയും ആഭരണങ്ങളെയും, വിശേഷിച്ചും തന്നെ ആപത്തിൽ ചാടിച്ച കണ്ഡപങ്ങളെയും, പരിശോധിച്ചു. മരണാനന്തരം ആത്മാവിന്റെ വസതിക്ക് പരലോകസ്പൃഷ്ടമായുള്ള ഒരു ശരീരത്തെ ദാനം ചെയ്യുക മൃത്യുനിയമത്തിലെ ഒരു വ്യവസ്ഥയാണെന്നു വരികിലും, മൃതിപ്രാപ്തന്മാരുടെ വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾക്കു കൂടി പരലോകഗതിയുണ്ടാകുന്നതു് അസംഭവ്യമെന്നു തോന്നുകയാൽ താൻ സജീവനായി മനുഷ്യലോകത്തിൽതന്നെ തന്റെ സുഖങ്ങളെക്കൂടി കരുതുന്ന ജനങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്ന് അയാൾ ക്ഷണത്തിൽ അനുമാനിച്ചു. ഇതിന്റെ ശേഷം ആ യുവാവിനാൽ പ്രഥമമായി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതു ഗാഢമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. താൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മുറിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തുകൂടി വെളിച്ചത്തിന്റെ പ്രവേശനമുണ്ടാകുന്നതു രണ്ടാൾപൊക്കത്തിൽ ഒരു കൈപോലും കടത്താൻ പാടില്ലാതെ ഇടുങ്ങിയ ഒരു ജാലകനിരയാണെന്നു കാണപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് ആ നിലയനവും ഒരു ബന്ധനശാലതന്നെ ആയിരിക്കാമെന്ന് അയാൾ തീർച്ചയാക്കി. നാനാവർണ്ണങ്ങളായ പൂപ്പണികൾ ചെയ്തുള്ള പച്ചപ്പട്ടു കുപ്പായവും ശുഭ്രവർണ്ണമായ തലപ്പാവും ധരിച്ചുള്ള ഒരു ഗിരിരാജകുമാരനാണ ജാലകങ്ങളിൽകൂടി കാണപ്പെട്ടതെന്നും, ആ ചെറുപർവ്വതനിരയിലെ നിബിഡമായ ലതാസഞ്ചയത്തിൽ സൂര്യരശ്മികൾ പതിച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രതിഫലനമാണ് ആ മണ്ഡപത്തിനു നീലസ്ഫടികത്തിന്റെ പ്രഭയെ നൽകുന്നതെന്നും ആ കാവ്യസമ്പന്നൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. കായസുഖപ്രദങ്ങളായ ദിവ്യൌഷധതരുക്കളിൽ തടവിവരുന്ന വായു, ധന്വന്തരി ദേവനെപ്പോലെ, തന്നെ ആ കഷ്ടത്തിൽ ശരീരസുഖത്തിന് അനുഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു ചിന്തിച്ച്, അയാൾ തന്റെ അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായ ആ മൂർത്തിയെ മനസ്സ

കൊണ്ടു സ്തോത്രംചെയ്തു. എന്നാൽ താൻ ആ സ്ഥലത്ത് എങ്ങനെ, ആരാൽ, എന്തിനായി കൊണ്ടുപോരപ്പെട്ടു എന്നുള്ള ചോദ്യങ്ങളും ആ യുവാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉടനെതന്നെ ഉൽപ്ലവനം ചെയ്തു. താൻ തന്റെ അച്ഛനാലും അമ്മാവനാലും ബന്ധനത്തിൽ നിന്നു *മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ, തനിക്കു ബോധക്ഷയവും അപ്പോഴത്തെ ഏകാന്തവസതിയും സംഭവിക്കുന്നതിന് ഇടയില്ലെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. കേവലം ദ്രവ്യേച്ഛുക്കളായ ഖലന്മാരുടെ കൃത്യമാണെങ്കിൽ തന്റെ നിൎയ്യാണംവരുത്തി കുണ്ഡലാദി സാധനങ്ങളെ അവർ അപഹരിക്കുമായിരുന്നു എന്നും അയാൾ വാദിച്ചു. തന്റെ ബന്ധമോചനത്തിനു സഹായിക്കാമെന്നു ഗുണദോഷിച്ചു കേശവപിള്ള മീനാക്ഷിയെ അപഹരിപ്പാനായി, രാജസേവമൂലം അയാൾക്കുള്ള അധികാരത്തെ പ്രയോഗിച്ചു തന്നെ നിഗ്രഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതാണെന്നു നമ്മുടെ താൎക്കികൻ അവസാനത്തിൽ തീൎച്ചയാക്കി: പുഷ്പലോകത്തിൽ കണ്ണിനു ആനന്ദവും സ്പൎശത്തിനു മാൎദ്ദവശൈത്യങ്ങളും ആസ്വദിച്ചാൽ മൃതിയും ചെയ്യുന്ന ചില വിഷപുഷ്പങ്ങളെന്നപോലെ കേശവപിള്ള മഹാദോഷസംക്രാമകനായി ധൎമ്മരാജ്യത്തിന്റെ പാപശോഷണം ചെയ്യുന്നു എന്ന് ഭക്തനേയും പരഹിതരതനായും ആസ്പദമാക്കി നിൎണ്ണയിക്കുകയുംചെയ്തു. ആ ഘാതകന്റെ നിഷ്ഠൂരദുൎന്നയത്തെ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന തനിക്ക് അതിനെ പ്രസിദ്ധമാക്കുവാനുള്ള സൌകൎയ്യം നഷ്ടമായിപ്പോയിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു കേശവൻകുട്ടി ക്ലേശിച്ചു. എന്നാൽ, ഈ ചിന്തകൾ വേഗത്തിൽ മാറി തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയും പ്രണയിനിയുടെയും ധ്യാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ സമയത്തിൽ തന്റെ മുറിയുടെ വാതൽതുറന്ന് രാജപദാതിയുടെ വേഷത്തിൽ ആയുധപാണിയായ ഒരുവൻ പ്രവേശിച്ച്, "ഒന്നു കുളിക്കണ്ടയോ?" എന്ന് അതിവിനീതനായി ചോദ്യംചെയ്തു. കേശവപിള്ളയുടെ നേൎക്കുണ്ടായ സംശയമുറച്ചു: തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന രാജഭടനെ ഹനിച്ചുകളകയോ എന്ന് ക്ഷീണനും നിരായുധനും ആയ നമ്മുടെ ബന്ധനസ്ഥൻ ആലോചിച്ചു: മറ്റുള്ളവരുടെ പാതകദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ തനിക്ക് അനുവൎത്തനീയമല്ലെന്നുപേക്ഷിച്ച്, ദിവസേന രണ്ടു സന്ധ്യാസ്നാനം കഴിച്ചു വന്നിരുന്ന ആ യുവാവ് ആ ക്ഷണനത്തെ ഒരു മഹാസൌഭാഗ്യമായി സ്വീക

രിച്ച്, പൂർണ്ണസമ്മതഭാവത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു, ഭടന്റെ മുമ്പിലെത്തി. കട്ടിളത്തട്ടു കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടും; വാതൽ ആനയാലും തകർക്കാൻ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ ഘനമുള്ള പലകകൊണ്ടും പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദ്വാരത്തെക്കടന്ന്, ദീർഘവും വക്രവും ആയുള്ള ഗൃഹാന്തരങ്ങളെ തരണംചെയ്ത്, പുറത്തേയ്ക്കുള്ള പടിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. "ഗജേന്ദ്രവൃന്ദം ഗഗനേപറന്നാർ" എന്ന ശ്ലോകപാദത്തെ യഥാർത്ഥമാക്കുവാൻ മതിയാകുന്ന ഊക്കോടുകൂടി വീശുന്ന കാറ്റുമേറ്റ്, പുറന്തളിമത്തിൽ ആ യുവാവ് നിലകൊണ്ടപ്പോൾ, സാക്ഷാൽ വിശ്വരൂപദർശനംപോലെ പരമാനന്ദകരമായ ഒരു കാഴ്ച അയാൾക്കു ലഭിച്ചു. വിചിത്രവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ പുഷ്പങ്ങളെയും പക്ഷിവൃന്ദങ്ങളെയും വഹിക്കുന്ന തരുക്കൾ, നിബിഡതകൊണ്ട് ആ കൊടുങ്കാറ്റിലും നിശ്ചലമായി, പ്രാകാരപരമ്പരകൾപോലെ മേഘമണ്ഡലപരിസരത്തിൽനിന്നു സമഭൂമിവരെ ആച്ഛാദനം ചെയ്തുനിൽക്കുന്നതിന്റെ മനോഹരത, വിശ്വകർമ്മാവിന്റെ മഹേന്ദ്രജാലത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തമായ ഒരു വിതാനമായി പരിലസിക്കുന്നു. അരുണപ്രസരംകൊണ്ടു കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ നേത്രങ്ങളെ ഇറുപ്പിക്കുന്നതായ ഹരിതജ്യോതിസ്സ് കനകരജതാചലങ്ങളുടെ പ്രഭയെയും അസ്തമിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രാകാരാന്തംമുതൽ ബഹുയോജനവിസ്താരമുള്ളതും സ്വർണ്ണപടത്താൽ ആസ്തൃതമെന്നപോലെ മനോഹരവുമായ രംഗത്തിൽ, തദ്രൂപിണികളായി വേഷനാനാത്വത്തെ അവലംബിച്ച് കേരളശ്രീ ദിവ്യനൃത്തം തുടങ്ങുന്നു. ഹരിനീലച്ഛവി കലർന്നുള്ള ആകാശമണ്ഡലം മേൽക്കെട്ടിയായും, ശ്യാമളദ്യുതിയായ സമുദ്രം പുറംതിരശ്ശീലയായും, സ്വർണ്ണസ്തൂപികകളെ വഹിച്ച് അവിടവിടെ ഉയർന്നുകാണപ്പെടുന്ന ചില ഗോപുരങ്ങളും സ്വർണ്ണപ്രഭതേടി പ്രകാശിക്കുന്ന ജലാശയ ദർപ്പണങ്ങളും സമുചിതരംഗസാമഗ്രികളായും, താൻ നിൽക്കുന്ന പർവ്വതനിര രംഗവാസികളുടെ മഞ്ചസമുച്ചയമായും, ആ നൃത്തമണ്ഡപത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ബഹുകാവ്യനാടകാദികളുടെ സാരസർവ്വസ്വത്തിന്റെ അനുഭൂതിയെ ക്ഷണമാത്രംകൊണ്ടു സാധിപ്പിച്ച ആ പരമരമണീയമായ ആലോകത്തിൽ, ബലപ്രയുക്തമായി തന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ബന്ധനാപമാനവും ക്ഷന്തവ്യമെന്നു തോന്നി, അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സൃഷ്ടിമഹിമയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിനന്ദനം ഒന്നു

മാത്രം ശേഷിക്കുന്നു, തന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു ഗോചരമാകുമ്പോ ഴുള്ള സമതലവിസ്തൃതി നാഞ്ചിനാടാകുന്നൈശ്വൎയ്യഖനിയും, ഗഗനചാരികളാകുന്ന യക്ഷകിന്നരാദി വൎഗ്ഗങ്ങളുടെ വിശ്രമാ ൎത്ഥമെന്നപോലെ വിശേഷോന്നതിയോടു പൊങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഗോപുരം മഹേന്ദ്രന്റെ പാപശാന്തിക്കായി ത്രിമൂൎത്തികളുടെ സംമേളനത്താൽ ധന്യമായ സ്ഥാണുമാലയക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുരോഭാഗവും, ആയിരിക്കുമെന്നു കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥ ലത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ആ യുവാവ് പരമശിവപരമായ മാനസി കപ്രണാമംചെയ്തു. താൻ നില്ക്കുന്നസ്ഥലം യോഗികളുടെ പ്രിയവാസദേശമായുള്ള മരുത്വാൻ എന്ന പുണ്യഗിരിയാണെ ന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടും, അവിടത്തെ വാസം സൎവൈശ്വൎയ്യ ത്തിനും ആസ്പദമെന്നുള്ള വിരക്തിസിദ്ധാന്തത്തോടും, അയാൾ സ്നാനവും ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു. എങ്കിലും, തന്റെകാരാഗൃഹ ത്തിനകത്തുള്ള ശീതളമായ ശിലാശയ്യയിന്മേൽ പിന്നേയും ശ യനം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, അയാളുടെ ശ്രാന്തമായ യുവമനസ്സ്, തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടും മീനാക്ഷിയോടും പുനസ്സംഗമ ത്തിനു പ്രാരബ്ധപ്രാൎത്ഥനം ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു.

....

കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ തിരോധാനസംഗതിയിൽ മഹാ രാജാവ് ഉദാസീനനായും നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ നിശ്ശബ്ദനാ യും കാണപ്പെട്ടു എങ്കിലും, രാജചാരന്മാരും വനസഞ്ചരണ ത്തിൽ പരിചിതന്മാരായ ഉണ്ണിത്താന്റെ ഭൃത്യന്മാരും തിരുവി താംകൂറിൽ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പരസ്യമായും ഗൂഢമായും ആ യുവാവിനെ ആരാഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അപഹൎത്താവ് ആരെന്ന റിവാൻ ഒരു ലക്ഷ്യവും ആൎക്കുംതന്നെ കിട്ടിയില്ല. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അത്യന്തം സ്വാധീനമുള്ള ഒരു കക്ഷിയാൽ ആ യുവാ വ് അപഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന്, ഒരു തോലിയിൽനിന്നു മഹാരാജാവു അനുമാനിച്ചു. അവിടത്തെ സേവകനായ കേശ വപിള്ളയെ ആ സംഗതിയിലും ബാധിച്ചുതുടങ്ങിയ ദുഷ്പ്രവാദ ത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്, അയാൾതന്നെ പുറപ്പെട്ട് ഒര ന്വേഷണം ചെയ്‌വാൻ ഭാണ്ഡം മുറുക്കിയതിനെ പക്കീർസാ യുടെ ഗൂഢമായ ചില ഉപദേശങ്ങൾ പ്രതിബന്ധിച്ചു. കേശ വപിള്ളയ്ക്ക് ആ ബോധ്യവിൽനിന്നു കിട്ടിയടത്തോളം പരമാൎത്ഥ

ങ്ങളെ മഹാരാജപാദങ്ങളിൽ സമർപ്പണം ചെയ്‌വാൻ അയാളുടെ ഹൃദയം കിതച്ചു. പക്കീർസായുടെ "കറി കിറി" ഭോജനത്താൽ മുഴുതിങ്കൾ പ്രമാണത്തെയും കവിഞ്ഞിരുന്ന അയാളുടെ മുഖത്തിനു തൽക്കാലത്തെ ഒരു കാർഷ്ണ്യഛായകൊണ്ടു് ഉപമാനത്തോടു സാമ്യസംപൂർത്തിസിദ്ധിക്കയാൽ, ആ ആലോചനയും പ്രതിബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.

ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ രക്ഷാധികൃതനായ ഒടൻ നാഴികമണിയുടെ കൃത്യതയോടുകൂടി അയാളെ ദൈനംദിനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് ഇറക്കുന്നതിനും ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിനും ഹാജരായിവന്നു. രസാളാദികളായ ഭോജ്യവിഭവങ്ങളെല്ലാം വിദഗ്ദ്ധപാചിതങ്ങളായിരുന്നു; എങ്കിലും, വിരഹിയായ ആ യുവാവിന് അവ "നിവേദ്യ"മാത്രങ്ങളായിഭവിച്ചു. തന്റെ കാലയാപനത്തിനായി തനിക്കു സംഭരണം നൽകപ്പെട്ട വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശാരീരകമായ സുഖോപഭോഗങ്ങളിൽ വൈരാഗ്യം ഉദിച്ചുതുടങ്ങിയ അയാളുടെമനസ്സ് കാകനഖലേഖനങ്ങൾ പോലെ നിരർത്ഥങ്ങളായി ഉപേക്ഷിച്ചു. അയാളുടെ മനസ്സ് സർവ്വകാലവും മീനാക്ഷീധ്യാനത്തിൽ ലീനമായി. പർവ്വതപാർശ്വങ്ങളെ അലങ്കരിക്കുന്ന വനകുസുമങ്ങളും മധുപസമൂഹവും വല്ലീസഞ്ചയങ്ങളും, എന്നുവേണ്ട, സകലദൃശ്യങ്ങളും മീനാക്ഷീസ്മരണത്തെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. ആകാശത്തിൽ സഞ്ചാരണം ചെയ്യു തങ്ങളുടെ നിഴലുകളെ ജാലകനിരകളിൽകൂടി കാരാഗൃഹത്തിൽ പതിപ്പിക്കുന്ന ഓരോപക്ഷിയും സ്വകാമുകപരദേവതയായി ആ ഉപവനത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മീനാക്ഷിയുടെ ആത്മാവാണെന്നുള്ള ഒരു സങ്കല്പംകൊണ്ടു് അയാൾ ആനന്ദിച്ചു. ക്രൌഞ്ചകോകിലാദികളുടെ കൂജനങ്ങൾ അയാളുടെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ അവളുടെ മധുരഗീതത്തെ അനുസാരം പ്രതിധ്വനിപ്പിച്ചു. വർഷർത്തുവിലെ മഹാകാളിമയെ അവലംബിച്ച മേഘങ്ങൾ അവളുടെപാദാന്താവലംബിയായ കേശചാമരത്തെക്കുറിച്ചു ദാരുണമായ സ്മരണകളെ ഉദ്ധരിച്ചു. ആകാശത്തിൽ പ്രകാശിച്ച ഇന്ദ്രചാപത്തിന്റെ ഓരോരേഖയും തന്റെ പ്രണയിനിയുടെ ഓരോആഭരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അയാളുടെമനസ്സിൽ ഓരോ ഉൽപ്രേക്ഷകളെ സഞ്ജാതമാക്കി; തിരുവന

ങ്ങളിലുംവച്ച് ഉൽകൃഷ്ടതരവും നിർവൃതികരവുമായ സ്ഥാനം മന്ത്രക്കൂടത്തു ഭവനത്തിലെ നാലുകെട്ടുതന്നെ എന്ന് അയാൾ നിർവിശങ്കം തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

ആ യുവാവ് പ്രവാസം ആരംഭിച്ചകാലത്ത് ശുക്ലാംബരച്ഛായയെ അവലംബിച്ചിരുന്ന മേഘങ്ങളും സാന്ദ്രമായ കാർഷ്ണ്യത്തെ അവലംബിച്ചു. ധാരമുറിയാതുള്ള കാലവർഷം ഉപാന്തപ്രദേശമെല്ലാം ഭയങ്കരവും, തന്റെ ബന്ധനമുറി ശിശിരതരവും, ആക്കിത്തീർത്തു. കാലാവസ്ഥയുടെ ഭയാനകത്വത്തെ ബൃഹൽക്കരിക്കാനെന്നപോലെ ഇടിരവങ്ങളും ഗിരിമകുടങ്ങളിടയിൽ ദേവഡിംഡിമംപോലെ മുഴങ്ങി. അസ്തമയസന്ധ്യ പരിതാപമാന്ദ്യത്തോടെന്നപോലെ ദീർഘഗമനംചെയ്ത് നിശാന്ധകാരത്തോടു സന്ധിച്ചു. മേഘങ്ങൾ വിസർജ്ജിക്കുന്ന വർഷധാരകൾ സാധ്വിയായ തന്റെ മാതാവിന്റെ ശോകാതിരേകത്തെയും, പ്രകൃതികോപത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പിതാവായ ഉദ്ധതപ്രഭുവിന്റെ പ്രൌഢമായ പ്രതിക്രിയാസാഹസങ്ങളെയും സ്മരിപ്പിച്ചു. അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞുള്ള കേശത്തോടും അതിമലിനങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളോടും, ഭക്ഷണനിദ്രാദിസുഖങ്ങളെ പരിത്യജിച്ചും അത്യാധിവശയായി പരിദേവനംചെയ്യുന്ന മാതാവിനെ മനസാ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ മാതൃകമായ തന്റെ ദൌർബലതയെ പ്രത്യക്ഷീകരിച്ച് ആ പൌരുഷമനുഷ്യൻ ബാലനെപ്പോലെ കേണുതുടങ്ങി. എന്നാൽ, പുത്രവിരഹദുഃഖത്തിലും തന്റെ പൌരുഷത്തെ പരിത്യജിക്കാതെ നാടും കാടും ആരാഞ്ഞ് തന്നെ ആപത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പാൻ അച്ഛൻ നിരന്തശ്രമനായി പുറപ്പെടുമെന്ന് അയാൾ ധൈര്യപ്പെട്ടു. മഹാരാജാവിന്റെ പദാതികളാൽ ആ ബന്ധനസ്ഥലം പരിപാലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട്, അവിടന്ന് തന്റെ ഗതിയെ അറിവാൻ സംഗതിയാവുകയും, തനിക്കു മോചനമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നും അയാൾ നിർണ്ണയിച്ചു. എല്ലാ ചിന്തകൾക്കും ഉപരിയായി തന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരമാകുന്ന ഋതുപ്രകോപങ്ങൾ തന്റെ വൈരികളുടെ ശിരസ്സിൽ പതിക്കാറായിരിക്കുന്ന ദൈവശിക്ഷയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണെന്നുള്ള തത്വം അയാളെ സ്ഥിരപ്രജ്ഞനാക്കി.

ആ യുവാവിന്റെ പരിചാരനായ ഭടൻ ദിനാന്തരംകൊണ്ടു് വിശ്വസ്തഭാവത്തെ കൈക്കൊണ്ടു്, ഗുണദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനു് തനിക്കു അവകാശമുണ്ടെന്നു നടിച്ചുതുടങ്ങി. ബന്ധനസ്ഥനായ യുവാവിന്റെ കാരണവരായ ചന്ത്രക്കാരപ്പിള്ള ശുപാർശചെയ്തു്, ഉപജീവനമാൎഗ്ഗമായി താൻ വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗം തനിക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളതാണെന്നും, അതിനാൽ ആ യുവാവിന്റെ ആശ്രിതനായും തന്നെ കരുതണമെന്നും അയാൾ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ ധരിപ്പിച്ചു. തന്റെ കാരണവന്റെ ഔദാൎയ്യത്തെ അത്രവരെ അനാസ്വദിക്കാതെ, ആ ഭടൻ നവമായ ഒരു അവസ്ഥാഭേദത്തെ തുടങ്ങുന്നതുപോലെ സൌജന്യസംഭാഷണത്തിനു പെട്ടെന്നു് ആരംഭിച്ച പുറപ്പാടിനെ കേശവപിള്ളയുടെ കൃത്രിമപ്രേരണയായിരിക്കാമെന്നു കേശവൻകുഞ്ഞു വ്യാഖ്യാനിച്ചു. അടുത്തു് ഒരു ദിവസം ഭക്ഷണസമയത്തു് കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ അച്ഛനൊ അമ്മാവനൊ മേൽവിലാസം വച്ചു് ഒരു സന്ദേശത്തെ കൊടുക്കുന്നെങ്കിൽ, ആയതിനെ ഭദ്രമായി മേൽവിലാസസ്ഥാനത്തു് എത്തിക്കാൻ താൻ ഏൽക്കുന്നു എന്നു് ആ ഭടൻ ചാമുണ്ഡേശ്വരിയെക്കൊണ്ടുതന്നെ സത്യംചെയ്തു. കേശവൻകുഞ്ഞു് ഇതിനുത്തരമായി തന്റെ പുരോഭാഗത്തു് അഭേദ്യപ്രാകാരമായി കാണപ്പെടുന്ന പൎവ്വതത്തിന്റെ നിശ്ചലതയെ കൈക്കൊണ്ടു് ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു. തന്റെ ആ ഉദ്യമവും നിഷ്ഫലമെന്നു കണ്ടതിനാൽ, ആ ഭടൻ മറ്റൊരു ദിവസം മറ്റൊരു ഗുണദോഷവും കൊണ്ടു പുറപ്പാടായി. യുവാവിനുതന്നെ അറിവുള്ളപ്രകാരം ചന്ത്രക്കാരമഹാരാജന്റെ ഗുരുപാദരും, നവകിംവദന്തിപ്രകാരം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ അഭ്യാസനാവകാശിയും ഉണ്ണിത്താൻപ്രഭുവിന്റെ ആത്മമിത്രവും ആയുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരനെ ശരണം പ്രാപിച്ചാൽ തൽക്കാലാപത്തുകൾക്കു നിശ്ചയമായി നിവാരണമുണ്ടാകുമെന്നു് ഒരു സൂചകത്തെ ഉദാരഭാവത്തിൽ ആ ഭടൻ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ആ ഗുണദോഷത്തെ മൂളിക്കേൾക്കുന്നതിനുപോലും കേശവൻകുഞ്ഞു കനിഞ്ഞില്ല. അടുത്തദിവസം യോഗീശ്വരന്റെ പ്രതാപവൈഭവങ്ങളെയും ജനസ്വാധീനതയേയും ആ വിടുവായൻ വൎണ്ണിച്ചുതുടങ്ങി. അടുത്തുള്ള പൎവ്വതനിരകളെ കുഴക്കി കടലാടിക്കാനെന്നപോലെ വാഗ്മഴ ചൊരിയുകയാൽ, ആ ആരവത്തിനിടയിൽ ഭടന്റെ നിൎബ്ബ

ബോധോപദേശങ്ങൾ നിഷ്ഫലശബ്ദക്ഷോഭങ്ങളായി പരിണമിച്ചു. അന്നത്തെ സന്ധ്യാക്ഷേണസമയത്തും നിർബന്ധശീലനായ ഭടൻ, നിയമമായി ചമഞ്ഞുതുടങ്ങിയ ഗുണദോഷോപദേശക്കളരിയിൽ കയറി, അരയും തലയും മുറുക്കി, ചുവടു പലതും വച്ചു. തന്റെ സ്ഥിതിക്ക് ആ ഭടൻ സമരയോഗ്യനല്ലെങ്കിലും, തനിക്കു നിരന്തരോപദ്രവിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ അവനു് ഒരു ചെറുപാഠത്തെ നൽകുവാൻ കേശവൻകുഞ്ഞു് ഒട്ടൊന്നു മുതിർന്നു. കേശവപിള്ളയോടു പ്രയോഗിച്ച പണ്ഡിതസ്വരത്തിലല്ലാതെ, ഇടനാടൻമാടമ്പിയുടെ യാത്രകളി സോമാനമട്ടിൽ, നായർ സാമന്തന ചേരുന്ന പരിഷ്കൃതിയോടുകൂടി, ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി:—"എടോ! തനിക്കു, എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിലോ, ഇത്രയൊക്കെ ഞെരുക്കി ഗുണദോഷിക്കണോ? ഞാൻ എഴുതീട്ട്, എന്റെ വർത്തമാനം അച്ഛനേയോ അമ്മാവനേയോ അറിയിക്കാവൂ? അതിനേക്കാൾ തനിക്കുതന്നെ രണ്ടുവരി, താൻ നടിക്കുന്നിടത്തോളം കൃതജ്ഞനാണെങ്കിൽ, എഴുതിച്ചൂണ്ടി കളഞ്ഞുകളയരുതേ? താൻ കൊണ്ടുവരുന്ന ചോറിനെ ഞാൻ എത്ര വൈഷമ്യത്തോടുകൂടി ഉണ്ണുന്നു എന്നു് താൻ കാണുന്നില്ലേ? എല്ലാത്തിലും വലുതായ ആപത്തു മാനമല്ലേ? അതിനെപ്പോലും ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നോ? പറയൂ, തോന്നുന്നതെന്തെന്നു്. ഭയപ്പെടുന്ന ആളാണെങ്കിൽ, ഓരോനേരത്തും തന്നെ ഉരുട്ടീട്ടല്ലാതെ ഒരുതുള്ള തൊട്ടമായിരുന്നോ? കണ്ടാൽ, സാരി എടുക്കാൻ കൊള്ളുന്ന പെൺകോലമെന്നു തനിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ടു്—ഇല്ലേ? അങ്ങനെ, ശുദ്ധഗതികൊണ്ടു്—ആ—തോന്നിപ്പോകും ചില പ്രമാണികൾക്കും. എന്താ പറവാൻ തുടങ്ങിയതു്? അതതേ—തന്റെ യോഗീശ്വരൻ-അട്ടഹാസത്തിനെ ഞാനും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. എടോ—ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാരം സംഗ്രഹംകൊണ്ടുതന്നെ അറിയാം. അതുകൊണ്ടു്, അട്ടഹാസത്തിന്റെ കഥ കിടക്കട്ടെ. തന്നെ ഒരം കുപ്പായമിടീച്ചു ചുട്ടിക്കാരുടെ കഥ ആദ്യം എടുക്കാം. അവരിൽ ചിലരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്." (ഇവിടം ആയപ്പോൾ സ്വരം ഒന്നു മാറി) "രാജ്യത്തെ പുലർത്തുന്നവരെന്നു നടിക്കുന്ന കൊമ്പന്മാരിൽ ചിലരുടെ യോഗ്യതകൾ ഞാനും കുറച്ചു മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടു്. നരകം തന്നെ ലജ്ജിച്ചു പാതാളത്തിൽ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നു താൻ അറിയുന്നോ? ഇല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ആ ധർമ്മദ്രോഹികളും ദീർഘായുസ്സോടിരിക്കട്ടെ— പരമകാ

ത്തണികനായ തിരുമേനിയുടെ ധാർമ്മികത്വം എനിക്കു ശരണമുണ്ട്. സാക്ഷാൽ വിശ്വസ്വരൂപിണി എന്നെ കൈവെടികയുമില്ല. ആഭാസവൃത്തിയോ അജ്ഞതയോ ആയുള്ള പടുകുഴിയിൽ അല്ലാ ഞാൻ വേരോടി വളർന്നിരിക്കുന്നത്. ഈശ്വരൻ എന്നൊന്നുണ്ടെന്നു താൻ കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിലും, ഉണ്ടെങ്കിലും, ചില പരമോപദേശങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിനു ദീപങ്ങളായി വിളങ്ങുന്നുണ്ട്. ആ ദീപം എനിക്കു കാട്ടിത്തരുന്ന മാർഗ്ഗത്തെ, ഗുണമാകട്ടെ അഗുണമാകട്ടെ, ഞാൻ തുടരും. അത്രയ്ക്കേ എനിക്കു വൈഭവമുള്ളു. ഇനി തന്റെ ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികളുടെ കഥ കേൾക്കു! യമഘാതകാന്തകൻ എന്നുള്ള സ്ഥാനപ്പേര് ആർക്കെങ്കിലും ചേരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ ബ്രഹ്മരാക്ഷസനാണ്. 'ഹരി' ശബ്ദം മാത്രംകൊണ്ട് അയാളുടെ ദുഷ്ടതയ്ക്കു പോരാഞ്ഞതിനാൽ, 'പഞ്ചാനന' ശബ്ദവുംകൂടി ആ പേരോടുചേർത്തയാൾ എന്തു സരസൻ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിക്കയെക്കാൾ,—ഒരു സാധുവായ കന്യകയെ കണ്ടപ്പോൾ വിഭ്രമിച്ചു പറന്നെത്തിയ ചപലസന്യാസി—അമ്മാവൻ പക്ഷേ ദുരാഗ്രഹിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തെ വധം കഴിക്കാൻ എത്തിയിരിക്കുന്ന വഞ്ചകസന്യാസി—എടൊ! ദൈവം എനിക്കും രണ്ടു കണ്ണു തന്നിട്ടുണ്ട്—ആ ബ്രഹ്മാണ്ഡസാമ്രാട്ട് ചിലമ്പിനേത്തു മാളികയിൽ പള്ളിയമർന്നതുപോലല്ലേ, കാളുതെണ്ടിത്തിരിയുന്ന മുന്തിയറുപ്പനെപ്പോലെ എന്നെ പിടികൂടി തന്റെ കൂട്ടുകാർ കൊണ്ടുപോന്നത്? അന്ന്, തന്റെ ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികളുടെ വിക്രമം, രാജസേവ, അനുഗ്രഹശക്തി—"

കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ വാക്പടുത അസ്തമിച്ചു. അയാളുടെ പ്രസംഗം ആ യുവാവിന്റെ ജീവനാഡികൂടി ഉദരപാളങ്ങൾ മാർഗ്ഗമായി ആ ശിലാതളിമത്തെ ഭേദനംചെയ്ത് പാതാളമാർഗ്ഗമേ പലായനം ചെയ്തു. തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള പരുഷഭാഷണങ്ങൾ ദിവ്യശ്രോത്രങ്ങളാൽ ശ്രവണംചെയ്തിരുന്നപോലെ, ഹരിപഞ്ചാനനബ്രഹ്മജ്ഞൻ സ്വർണ്ണസങ്കാശനായി പ്രത്യക്ഷീകരിച്ച്, ആ കല്ലറയെ ദീപാരാധനാസമയത്തുള്ള ശ്രീകോവിൽപോലെ ഭാസമാനമാക്കി. ആ രംഗത്തിന്റെ ഉപക്രമണത്തിനു വിദൂഷകനായി പുറപ്പെട്ടിരുന്ന രാജഭടൻ കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ പ്രാഗത്ഭ്യത്തെ അനുധാവനം ചെയ്തതുപോലെ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തുതന്നെ അവഗാഹനം ചെയ്ത് അപ്രത്യക്ഷനായി.

അദ്ധ്യായം ൨൫.

" വൃദ്ധൻ ഭവാനതി സ്നിഗ്ദ്ധനാമിത്ര-
മിത്ഥ്യോക്തികൾ കേട്ടാൽ പൊറുത്തുകൂടാ ദൃഢം. "

ഗുരുശിഷ്യന്മാരൊ, പരസ്പരാരാധകന്മാരൊ, ഏകാത്മകന്മാരൊ,—യുവരാജ ഹരിപഞ്ചാനനന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം എന്തായിരുന്നാലും, യോഗീശ്വരനെപ്പററി മഹാരാജാവിൻെറ മനസ്സിൽ അഭിമാനമുണ്ടാകുവാനായി ആ രാജകുമാരൻ ചെയ്ത ഏർപ്പാടിനെക്കാൾ ആപൽക്കരമായ ഒരു് ആനുകൂല്യം മറെറാന്നില്ലായിരുന്നു. ഈ കഥയിലെ അനന്തരസംഭവങ്ങളോടു് അതിഗൌരവമായുള്ള നൈമിത്തികബന്ധം ഹരികഥാനുഷ്ഠാനത്തിന് ഉണ്ടായി. കേശവൻകുഞ്ഞിൻെറ അപഹരണമാകുന്ന അപരാധം തന്നിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടതിനെപ്പററി പരാതിനിവേദനം ചെയ്‌വാൻ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച യോഗീശ്വരനു കരുണാഭിമാനപൂർവം മഹാരാജാവു തൃക്കരദാനംകൊണ്ടും സാന്ത്വനമരുളാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ, ബുദ്ധിസംപൂർണ്ണമെന്നു തന്നെ വിവക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതായ ഹരിപഞ്ചാനനപാദങ്ങൾ, പ്രപഞ്ച സൂത്രധാരൻെറ നിയന്ത്രണംകൊണ്ടെന്നപോലെ, ഒന്നു് അതിയായി വഴുതി. രാജഹസ്തങ്ങളെ പ്രതിഗ്രഹണം ചെയ്‌വാൻ യോഗീശ്വരനുണ്ടായ ഇലിമാത്രനേരത്തെ വൈമനസ്യം, ആ യോഗിയെക്കുറിച്ചുള്ള കേശവപിള്ളയുടെ സംശയങ്ങൾ അടിസ്ഥാനശൂന്യങ്ങളല്ലെന്നു്, പരിസ്ഫുടസാക്ഷ്യങ്ങളായി മഹാരാജാവിനെ ദർശിപ്പിച്ചു. ധർമ്മവിലോപം വരാതെയും രാജ്യത്തിൽ മഹത്തായ പ്രക്ഷോഭങ്ങളൊന്നും ഉത്ഭവിപ്പിക്കാതെയും യോഗീശ്വരൻെറ വിഷമാസ്ത്രങ്ങളെ നയപ്രത്യസ്ത്രംകൊണ്ടു ഭിന്നമാക്കുവാൻ അവിടന്നു ബദ്ധപരികരനായി. ഈ നിശ്ചയത്തോടുകൂടി യോഗീശ്വരനെ തൻെറ പാർശ്വത്തിൽ ഇരുത്തി, സംസ്ഥാനത്തിൻെറ ഭരണം, നയഗതി എന്നിത്യാദി ലൌകികകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും സർവജ്ഞപദഭാഗ്യനായ ഹരിപഞ്ചാനനൻെറ മതങ്ങളെ ആരാഞ്ഞു. എന്നാൽ, മഹാരാജാവിൻെറ നേത്രങ്ങൾക്കു വനമാർജ്ജാരൻെറ വീക്ഷണസൂക്ഷ്മതയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ,

ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നേത്രങ്ങൾ മഹേന്ദ്രഗിരിയുടെ ശിരസ്സിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് നൂറു യോജനാന്തരത്തുള്ള ലങ്കാപുരത്തെ സുവ്യക്തമായി ദർശനം ചെയ്ത സമ്പാതി എന്ന ഗൃദ്ധ്രവരന്റെതുകൾ തന്നെ ആയിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ സൌജന്യൌദാര്യങ്ങൾ കണ്ടു്, അവിടത്തെച്ചുററി താൻ വീശുന്ന വലകളെ മേലിൽ ഒട്ടും താമസം കൂടാതെ മുറുക്കി, താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന യജ്ഞസമിതിയുടെ നിവർത്തനം സാധിപ്പാൻ യോഗീശ്വരൻ ഉറച്ചു. അടുത്തദിവസംതന്നെ പതിനേഴാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിനുവണ്ണം നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ സഖ്യത്തെ സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. ആ മാർഗ്ഗം ദുർഗ്ഗമമെന്നുകാണുകയാൽ, പ്രയുക്തികളിൽ സമ്പന്നനും, നന്തിയത്തേയും കഴക്കൂട്ടത്തേയും സ്ഥലപുരാണങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവനും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹം അന്തഃഗൃഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിക്കദൃശ്യമായ ദുർഗ്ഗത്തെ മന്ത്രക്കൂടത്തു താമസിക്കുന്ന വൃദ്ധയായ ലങ്കാലക്ഷ്മിയുടെ സമ്പ്രീണനം കൊണ്ടു ജയിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ധൂർത്തന്മാരായ സോദരാവർത്തികളുടെ സംഗതിയിൽ ധർമ്മാദിശാസ്ത്രങ്ങളും പരേംഗിതഗതികളും ആ സാമ്രാട്ടുകളുടെ നിശ്ചയങ്ങളെ അവലംബിക്കണമെന്നുള്ളതിനാൽ, സന്മുഹൂർത്തത്തിനുള്ള ശകുനാദിപ്രതീക്ഷയാൽ നിർവ്വഹണത്തെ താമസിപ്പിക്കുക സഹജമല്ലല്ലൊ. വൃദ്ധ എന്നുള്ള ക്രൂര സ്വാജ്ഞാനമൂലയായിരിപ്പാൻ നിർബന്ധിതയായി ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നു എന്നു് ഹരിപഞ്ചാനനന്നു സ്മരണയുണ്ടായ മാത്രയിൽ തന്നെ ആ വൃദ്ധയുടെ പ്രതിപുരുഷനായ കപ്പശ്ശാരെ വരുത്തുന്നതിനു തന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യനായ ചെറുകോടിത്താനെ കഴക്കൂട്ടത്തേക്കു യാത്രയാക്കുക കഴിച്ചു.

അടുത്തദിവസത്തേക്കു മന്ത്രക്കൂടഭവനാരക്ഷണം ആ ഭൃത്യനിൽ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു്, സത്സേവകനായ കപ്പശ്ശാർ ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തെ പ്രാപിച്ചു. അന്നത്തെ സന്ദർശനത്തിൽ കപ്പശ്ശാർക്കു യോഗീശ്വരൻ നൽകിയ അതുല്യപ്രാടുകൾ കൌരവേന്ദ്രനായ സുയോധനമഹാരാജാവിന്റെ പ്രഭാവത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. സന്ദർഭയോഗ്യതയെ ബീഭത്സമാക്കാതെ കപ്പശ്ശാർ, ദ്രോണകൃപാദികളായ ആചാര്യന്മാരുടെ ബുദ്ധിവിജ്ഞാനസമഗ്രതയോടുകൂടിയവൻ എന്നപോലെ ആ ഗൌരവമായ സംവാദത്തിൽ നീതിഭേദങ്ങളെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു്:

രാജ്യതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്റെ ഉൽക്കടപ്രാഗത്ഭ്യത്തോടുകൂടി ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഉദ്യമത്തെ പ്രതിഷേധിച്ചു. സകലപ്രതിഭാവിഭവനും സമസ്തകാര്യവിജയിയുമായ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആ ദുർമ്മന്ത്രവൃദ്ധനോടു സാമവാദവും അനപേക്ഷയും യാചനയും പ്രാർത്ഥനയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. എന്നിട്ടും, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദുരാരംഭത്തെ പൂർവ്വകഥാ ദൃഷ്ടാന്തവാദങ്ങൾ കൊണ്ട് ആ വൃദ്ധൻ ദൃഢസിദ്ധാന്തമായി നിരോധിച്ചു: ഖ്യാതിപ്രാപ്തന്മാരായ ചില മഹാനുഭാവന്മാരുടെ നാമങ്ങളെ വചിച്ച് ആണയിടുകയും ഗുരുജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിസ്ഥാനത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്രോഹക്രമങ്ങളിൽ നിന്നു വിരമിപ്പാൻ ഒരു കല്പന നൽകുകയും ചെയ്തു. ഹരിപഞ്ചാനനകേസരിയുടെ സടാപങ്ക്തി ഉജ്ജൃംഭിച്ചു: നേത്രങ്ങൾ രക്തദ്യുതികലർന്നു: ഭാവവും നിലയും പകർന്നു, വക്ഷസ്സ വിസ്തൃതമായി: കരാംഗുലികൾ ഞെരിഞ്ഞു: അദ്ദേഹത്തിന് ജന്മനാ എന്നുമാത്രമല്ല കർമ്മണാകൂടി സിദ്ധമായുള്ള സേനാനിപദത്തെ അവലംബിച്ച്, കേവലം ഭൃത്യനായ കപ്പ്ലൂരാരെ തന്റെ നിമന്ത്രണയോഗത്തിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ച്, "പുരത്തിൽ മരുവും മഹാജനങ്ങളും പുകൾപെരുത്തരും നാഗരികജനങ്ങളും- നാട്ടിൻ പുറത്തു വസിക്കുമാറോജനങ്ങളും— ഇന്നു കേൾക്കണമെന്റെയാജ്ഞ" എന്നപോലെ സമഷ്ടിയായി ഒരു വിളംബരത്തെ ആ അവഭ്രഷ്ടന്റെയും മറ്റും അറിവിനായി പ്രസിദ്ധമാക്കി. ഏതൊരു നാമത്തെ ആസ്പദമാക്കി കപ്പ്ലൂരാർ ശാസനം ചെയ്തുവോ, അലംഘ്യാജ്ഞനായ ആ മഹാഗുരുവിന്റെ നാമത്തിലും സ്ഥാനത്തിലും താൻ കല്പിക്കുന്നതിനെ കേൾക്കാഞ്ഞാൽ 'കൊല്ലും സന്ദേഹമില്ല' എന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനസിദ്ധനായ ആജ്ഞാകരൻ അരുളിച്ചെയ്കയും ചെയ്തു. തന്റെ യജമാനത്തിയെ സേവിച്ച്, ഒട്ടുവിലത്തെ ജലം അവരിൽ നിന്നു വാങ്ങി കണ്ഠസേചനം ചെയ്ത്, ജന്മബന്ധം മോചിക്ക—എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവരിയിൽ തന്റെ ജീവചരിത്രം ഒതുക്കുവാൻ കപ്പ്ലൂർ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി മല്ലും മത്സരവും കൊണ്ടു് നാടുംകുടിയുംവിട്ട്—എല്ലും പല്ലും ഞെരിഞ്ഞ്, രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടുകാലത്തിലധികം ദൈചതാടവീവാസവും അജ്ഞാതവാസവും അനുഷ്ഠിച്ചു. ഇനിയെങ്കിലും ജീവിതാസ്തമ

നകാലത്തെ സമാധാനസമ്പാദിതം ജന്മഭൂമിയിൽവച്ചു കഴിക്കാമെന്നു കാംക്ഷിക്കുന്ന ആ വൃദ്ധൻ യോഗീശ്വരനാകുന്ന ഗുരുവിന്റെ കഠോരാജ്ഞകൾകേട്ടപ്പോൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു: സഹസ്രനേത്രനും സാധിക്കാത്ത ധാരകളെ അയാളുടെ ഏകനേത്രം വർഷിച്ചു: മർമ്മങ്ങളിൽ ശസ്ത്രങ്ങളേല്പിക്കുന്നതിന്റെ ആയുധപ്രയോഗംകൊണ്ടുണ്ടായ വേദനയാലെന്നപോലെ ആപാദമസ്തകം വിറച്ചു: താൻ ജനിച്ച മുഹൂർത്തത്തെയും വാസസ്ഥാനത്തെയും വ്യസനാധിക്യത്താൽ ശപിച്ചു: കോപാധിക്യംകൊണ്ടുള്ള പ്രജ്ഞാവിഹീനതയാൽ, കഴുകന്മാർ ശവശരീരങ്ങളെത്തന്നെ കാംക്ഷിക്കുമെന്നും, അങ്ങനെയുള്ള ദൌർഭാഗ്യത്തിന്നു വിധിയല്ലാതെ വേറെ ചികിത്സകനില്ലെന്നും, അവരുടെ ജീവിതകാലാവസാനത്തിനും വാർദ്ധക്യത്തിനും ശത്രുദ്രോഹങ്ങളും ഒപ്പം വന്നും അധിക്ഷേപഗർഹണം ചെയ്തു. ഹരിപരിഭവനത്തിന്റെ നേത്രങ്ങളിൽ നിന്നു തീച്ചുള്ളികൾ തന്നെ വർഷിച്ചു. ദുസ്സഹമായുള്ള കോപത്തിന് അധീനനായി, ബാഷ്പധാരകളുടെ സമ്മിശ്രണത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ അർത്ഥമാകാത്ത അട്ടഹാസവും കല്പാന്താട്ടഹാസം ചെയ്തു:—"ശാ, രാജ്യത്തെയും ഗൃഹത്തെയും ജനത്തെയും, ലോകത്തിൽ സകലതിനെയും വെടിഞ്ഞു, ദേശാന്തരങ്ങൾതോറും ഭിക്ഷുവൃത്തിയെ അവലംബിച്ചു, നരസിംഹസമാനെങ്കിലും നായ്ക്കും കുറുനരിക്കും ദാസ്യത്തെ അനുവർത്തിച്ചു, താരുണ്യവും യൌവനവും പുരുഷത്വവും ഒന്നുപോലെ വ്യർത്ഥമാക്കി, ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞാനിർവ്വഹണത്തെ നാം ദീക്ഷിക്കുന്നു. മരണപ്രാന്തത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഭ്രഷ്ടമൂർഖൻ നീ വൃദ്ധശാഠ്യംകൊണ്ടു, അതിവന്ദ്യനായുള്ള ഗുരുവിനാൽ അനുഗ്രഹീതനായ ഒരു ശിഷ്യനിൽ പ്രതിജ്ഞാപൂർവ്വം സംക്ഷിപ്തമായുള്ള നിയോഗത്തെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്നു. നമ്മാൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന ഭഗവതിയാണ, നമുക്ക് ഈ ശത്രുമാംസത്തെ നൽകിയിരിക്കുന്ന മ്ലേച്ഛത്താണ, ശരീരത്തെ നൽകിയിരിക്കുന്ന ആളാണ, നിന്നെയും നിന്റെ യജമാനത്തിയെയും, നിങ്ങളുടെ സകല ഭാവിശ്രേയസ്സിനും നിദാനമായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആ സന്തുഷ്ടാവരയെയും, ഉഗ്രകലമാതാവായ—അതെ—മഹാകാളിയും കേ

ററക്കട്ടെ—നമ്മുടെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്ന് ഇതാ ഇക്ഷണം മുതൽ ബഹിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ പോററുന്ന നിധി നമ്മോടു ചേരട്ടെ—നിങ്ങൾ ഇദ്ദിനം മുതൽ നിരാധാരസത്വങ്ങളായി, ഭിക്ഷാംദേഹികളായി തെണ്ടിത്തിരിയുവിൻ! ഗൃഹപ്പടികളിൽ വീണുകരഞ്ഞു പിടിയരിവാങ്ങി ക്ഷണവസ്ത്രധാരണങ്ങളെ നിർവ്വഹിപ്പിൻ! ശക്തികൾ ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ ജാതിഹീനതയ്ക്കു ചേർന്നതായ നരകസാമ്രാജ്യത്തെ തിണ്ണകളിലെ ഉറനീർവാങ്ങി അന്ത്യകാലകഫപ്രസരണത്തെ അമർത്തുവിൻ! മരിക്കുമ്പോൾ അനാഥപ്രേതങ്ങളായി———————.''

കപ്പസ്സാരുടെ ചുരുങ്ങിയ അക്ഷരമാലയും നിഘണ്ടുവും ഈ പ്രകോപദർശനത്തിൽ നവാന്തമാർഗമായി പ്രസ്രവണം ചെയ്തു. തന്റെ ഭൃത്യകൃത്യത്തെ യഥാധർമ്മം താൻ നിർവ്വഹിച്ചു എന്നു സമാശ്വസിച്ച്, ധാരയായി വർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണുനീരിനെ അയാൾ തുടച്ചു. സകലവും കർമ്മാധീനമെന്നു വിധിച്ചും, ഈ സ്ഥിതികളിൽ ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ മൃതിതന്നെ മോക്ഷമെന്നു സങ്കല്പിച്ചും, കല്പന എന്തായാലും അതിനെ നിർവ്വഹിക്കാമെന്നു സത്യം ചെയ്തും, തൊഴുതുകൊണ്ട് കപ്പസ്സാർ കാഷ്ഠശേഷമായി അവിടന്നു നിഷ്ക്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഹരിപഞ്ചാനനമതവും നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ ഇംഗിതവും ത്രിപുരസുന്ദരിവലിയമ്മയുടെ യത്നപ്രാർത്ഥനകൾ കൊണ്ടും ഏകീകരണത്തെ പ്രാപിച്ചില്ലെന്ന് ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകഴിച്ചേക്കാം. അദ്ദേഹം മകന്റെ അച്ഛൻ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഉഗ്രമവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹവും ഗിരിസഹജമായുള്ള അക്ഷോഭ്യതയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

ഈ രംഗം ഒരു മഹാങ്കത്തിന്റെ പൂർവ്വരംഗമായിരുന്നതേ ഉള്ളു. ഇക്കഴിഞ്ഞ രംഗത്തിൽ യോഗീശ്വരന്റെ ചുവടു രണ്ടാമതും ഒന്നു പിഴച്ചു. കപ്പസ്സാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ നിന്നു മറഞ്ഞ ക്ഷണാന്തരത്തിൽ, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ അപഹൃതിമുതൽ മീനാക്ഷീപരിഗ്രഹണത്തിനു വീണ്ടും കാപ്പുകെട്ടി, നിർബന്ധംകൊണ്ടു യോഗീശ്വരനെ ഇട്ടക്കിട്ടിപ്പിഴിച്ചിൽ ചെയ്തുവരുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ള സർവജ്ഞപ്പണ്ടാരികളും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ പ്രസാദഭാരങ്ങളും വഹിച്ച്, അടുത്ത മുറിയിൽനിന്ന്

ആകാരശൂന്യനായ രാഹുവെപ്പോലെ ഉദയംചെയ്തു.. യോഗീശ്വരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചു ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു കാണപ്പെട്ട ക്രൂരമായ ഭ്രൂഭംഗത്തെക്കണ്ട് അതിനെ ആദരിച്ചെന്നപോലെ രണ്ടുചുവടു പുറകോട്ടു ചാടി, പാദങ്ങൾ ഒപ്പിച്ചു നിന്നിട്ട്, ഉരഗാകൃതിയിലുള്ള സമ്പാതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള നമസ്കാരാനന്തരം യോഗീശ്വരന്റെ പരമാർത്ഥങ്ങളുടെ ഏകദേശത്തെ താൻ അതുവരെ ഗ്രഹിച്ചതു നീക്കി ശേഷത്തെയും അപ്പോൾകേട്ട കോപശാസനങ്ങളിൽ നിന്ന് അവധാരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നും, എങ്കിലും ശിഷ്യനും ആശ്രിതനുമായ തന്നിൽനിന്നു യാതൊരാപത്തിനെയും ഭയപ്പെടേണ്ടെന്നും, അതുവരെ അനുകരിപ്പാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്ത ഒരു മിത്രനാട്യത്തോടുകൂടി ഓരോ കരത്തെയും ഗഢ്യമാറി തലോടിക്കൊണ്ടു നിന്നു. തനിക്കു ഹൈദരാലിയുടെ ആനുകൂല്യമുണ്ടെന്ന് ആ ജളജല്പകൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി യോഗീശ്വരൻ അറിയുകയും, അങ്ങനെ അയാൾ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞതായി നടിച്ച് അദ്ദേഹം ഓരോന്നു പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ,കപ്പിത്താരോടുണ്ടായ അന്നത്തെ സംഭാഷണത്തിൽ അടങ്ങിയ പരമാർത്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി അയാൾ ധരിച്ചുഎങ്കിൽ, വിജയസമീപസ്ഥമായ തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഭഞ്ജിക്കപ്പെടുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടു. ചന്ത്രക്കാറനോടു മത്സരവും വിരോധവും അന്തരാത്മനാ തുടങ്ങി, അദ്ദേഹത്തെയും തന്നെയും അയാൾ ദൂഷണംചെയ്തു നടക്കുന്നതായും യോഗീശ്വരൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. താപസവൃത്തിക്ക് ഒട്ടും അനുരൂപമല്ലാത്ത വിവാഹദൌത്യത്തെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള തന്റെമേൽ ഞെരുക്കിക്കേറ്റുന്നതു്, തന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതിയെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അയാൾക്കു തന്റെമേൽ ദൃഢമായ ഒരുപിടി കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ധൈര്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമല്ലയൊ എന്നും അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തന്റെയും കപ്പിത്താരുടെയും അന്നത്തെ പരിഭാഷണത്തിൽ നിന്നു ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എന്തെല്ലാം, എത്രത്തോളം, ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കൌശലത്തിൽ അറിവാനായി, 'ഹും' ശബ്ദത്തോടുകൂടിയുള്ള ശിരശ്ചലനത്താൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ വരവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നു യോഗീശ്വരൻ ചോദ്യംചെയ്തു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള തൊഴുതുപിടിച്ചുള്ള കൈകളെ വ

ക്രൂരമായ നാസികയോടുചേർന്നു മുമ്പോട്ടു ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, "ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി സ്വാമീ, ഇന്നാൾ രാത്രി വലിയ കൂട്ടമൊന്നിൽ എഴുന്നെള്ളിയതാരെന്ന്" എന്ന് അയാൾക്കു തോന്നിയ പരമാർത്ഥത്തെ തുറന്നു പറഞ്ഞു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ ഉടൽതാനെ ഹനിച്ച്', അയാളെ തന്റെ ആത്മാവോടു ചേർക്കാനുള്ള 'ബ്രഹ്മോപഹ'ത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു. എങ്കിലും വേദാന്തഗോപ്യങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അജ്ഞലോകം അതിനെയും വധമെന്നു തന്നെ ഹസിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ട് സായൂജ്യപ്രദാനത്തിനു പുറപ്പെടാതെ ഒരു ചോദ്യം കൂടി ചെയ്തു!—"അപ്പടിയാ? നല്ലത്! എഴുന്നെള്ളിനതു യാര്?"

ഉമ്മിണി (താൻ സമർത്ഥനെന്നഭാവത്തിൽ) "ചോദിപ്പാനുണ്ടോ? പൊന്നുസ്വാമി തിരുവടികളുടെ ഗുരുസ്വാമി സന്നിധീന്ദ്ര തന്നെ. നാരായണാ! ഇതെല്ലാം മച്ചമ്പി അറിയുമ്പോൾ എന്തു ഭാഗ്യം! പരമാനന്ദം! മീനാക്ഷിക്കുഞ്ഞമ്മയെ കിട്ടാൻ എനിക്കു ഭാഗ്യമില്ല. അതു ഞാൻ കൈവിട്ടു. സ്വാമി രക്ഷിച്ച് എന്നെ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ചേർത്തു തന്നാൽ മതി. മററതൊക്കെ നാലു നാഴികയിലെ കിനാവ്. കൊച്ചുമ്മിണിയും കൊച്ചമ്മിണിയും തമ്മിൽ പേർപ്പൊരുത്തമെങ്കിലുമുണ്ട്."

പരമാർത്ഥം മുഴുവനേയും സൂക്ഷ്മമായി പക്ഷേ ധരിച്ചില്ലെങ്കിലും, താൻ കുപ്പശ്ശാരോടു ഗർജ്ജിച്ചതിൽനിന്ന് ഗുരുവെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ഒരു മഹാനുഭാവൻ കൂടി തിരുവിതാംകോട്ടു പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, താനും മന്ത്രക്കൂടത്തു നിവാസികളും പൂർവ്വപരിചിതരാണെന്നും ആ കശ്മലൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായി യോഗീശ്വരൻ ഊഹിച്ച ക്ഷണത്തിൽ,—എന്നാ, ദുരിതമേ! പാപകർമ്മമേ!—ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ കണ്ഠത്തിൽ കാലപാശം വീശിക്കഴിഞ്ഞു. അനന്തശയനപുരം മുഴുവനും നടുങ്ങുംവണ്ണം യോഗീശ്വരൻ ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ രക്തധാരയിൽ മഗ്നനായ നരസിംഹമൂർത്തി പ്രഹർഷനൃത്തം ചെയ്തതുപോലെ യോഗീശ്വരൻ ആ മുറിക്കകത്തു ഏകപാദനൃത്തത്തിൽ അപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദന്തങ്ങൾ ദംഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ധാവള്യം ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കു

അയാളുടെ അഭീഷ്ടസിദ്ധിയുണ്ടാവുമെന്ന് ഒരു സന്തുഷ്ടിയുണ്ടാക്കി. യോഗീശ്വരന്റെ ചിരിയും നൃത്തവും പ്രദക്ഷിണവും അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറോടുചേർന്ന്—പാവനകരങ്ങളാലൊ, പാപനഖങ്ങളാലൊ—ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടുണ്ടായ ചാഞ്ചാട്ടം യോഗീശ്വരന്റെ ഭാഷയിൽ "ഗംഗാ ഗംഗാ!" തന്നെ ആയിരുന്നു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള സമ്പ്രീതിസാധനങ്ങൾ കൊണ്ടു യോഗീശ്വരന്റെ വിപുലവക്ഷഃസ്ഥലത്തിൽ ബാഷ്പപനീർ പ്രക്ഷേപിച്ചു. യോഗീശ്വരൻ "ഉണക്കത്താനപ്പാ, അന്ത കൊച്ചുമ്മിണി, ഉനക്കുതാൻ—നമതു യത്നം മുടിയട്ടും. അപ്പാൽ വരുകിറ പ്രഥമ മുഹൂർത്തത്തിലെ, ഒന്നുടയ മനകഗാത്രത്തെ അന്തഃകനകസമ്പുടത്തിലെ നാമേ സംഘടിപ്പിപ്പോം. ബഹത് ബഹദൂർ! ശാന്തമായിര്. ജഗദംബികയെ നല്ലായ് ഭജിത്തുക്കൊ—സത്യം!" എന്ന് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ കർണ്ണത്തിൽ ഗൂഢമായി മന്ത്രിച്ചു. രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ പുണ്യമഹിമയാൽ ആ വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ കർണ്ണങ്ങളിൽ പതിച്ചു. യോഗീശ്വരനോട് ആ സിദ്ധനുണ്ടായിരുന്നതും കേശവപിള്ളയെക്കുറിച്ചു ദുഷ്പ്രവാദസൃഷ്ടികൊണ്ടു ശിഥിലമാക്കപ്പെട്ടതും ആയ ബന്ധം യോഗീശ്വരൻ അറിയാതെ പരിപൂർണ്ണമായി ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു.

... ...

മിഥുനത്തിലെയ്ക്കു രവിസംക്രമം കഴിഞ്ഞു്, കാലവർഷത്തിന്റെ ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാലത്തിൽ അസ്തസന്ധ്യാസമയം വത്സരത്തിന്റെ വൃദ്ധതയ്ക്കു ചേരുന്ന തരത്തിൽ ആഭരണീയമായിരിക്കുന്നു. രാജ്യഭരണനാഡികളുടെ കേന്ദ്രമായ വലിയ കൊട്ടാരത്തിലെ 'പകടശ്ശാല' എന്ന മന്ത്രിമണ്ഡപരംഗം, കാലസ്ഥിതികൾക്കും നിശാഘോരമായ ആ സമയത്തിനും ശക്യമായുള്ള വിധത്തിൽ മനോജ്ഞമാക്കപ്പെടുന്നു. അവിടത്തെ വെള്ളഭിത്തികളിന്മേൽ ആ സ്ഥലത്തെ പരിചാരകസാമാന്യത്തിന്റെ സദാചാരപ്രമാണങ്ങളും, അവരുടെ രുചിക്കു ചേരുന്നതായുള്ള ഗൂഢവാർത്താദികളും, ദുർവ്വാസനാപ്രചുരമായുള്ള കവനങ്ങളും, വികടങ്ങളായ അക്ഷരബന്ധങ്ങളും ചതുര, ഗജ, ചക്ര വടിവുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവ, ആ സങ്കേതത്തിന് ഇപ്പോഴുള്ളപോലെ വത്സരത്തിലൊരിക്കൽ നവരാത്ര-

കാലത്തു മാത്രം സിദ്ധമാകുന്ന സരസ്വതീസാന്നിദ്ധ്യവും ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നു. ആ മണ്ഡപത്തിന്റെ ചുവരുകൾ ഒരു ചിത്രശാലയുടേയും വർത്തമാനപ്പത്രത്തിന്റെയും സ്ഥാനവും ആശ്ചര്യകരമാംവണ്ണം വഹിക്കുന്നു. 'കരിക്കട്ട' കൊണ്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായവരുടെ ഇഷ്ടത്തിൽ ചിത്രകർമ്മകുശലന്മാരാൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഗജേന്ദ്രമോക്ഷാദി രംഗങ്ങളോടു കൂടി, ഗ്രാമ്യതയ്ക്കു പ്രാപിക്കാവുന്ന പരമാവധിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി അനവധി 'കരകൃതമപരാധ'ങ്ങളും ആ സ്ഥലത്തെ "അ"കാരാദ്യമായുള്ള പകടശ്ശാല എന്നു ശങ്കിക്കുമാറാക്കുന്നു. ആ മണ്ഡപം മശകമൽക്കുണപിപീലികാദികോടികളുടെ വസതികൊണ്ടു ചെറിയ തോതിലുള്ള ഒരു ബ്രഹ്മാണ്ഡവുമായി ലസിക്കുന്നു. അവിടവിടെ വിരിക്കപ്പെട്ടതും, വക്കിലെ കെട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ച് താംബൂലാദി സാധനങ്ങൾ ഉള്ളിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയുമായ മെത്തപ്പായ്, തടുക്ക് എന്നിവകളും, ഉയർന്ന പടിക്കാരുടെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു മെഴുകി കരുന്താളിയുടെ നിറം വഹിക്കുന്ന ചാരുപലകകളും, ഓരോ രായസക്കാരുടേയും മുമ്പിൽ വിടർത്തിയിട്ടിട്ടുള്ള ഓലച്ചുരുണകളും, അവരിൽ കൃത്യനിഷ്ഠന്മാരായുള്ളവരുടെ നാരായമുനകൾ പുതിയ ഓലകളുടെമുകളിൽ ഉത്തരണം ചെയ്യുന്ന കിരുകിരാരവവും, ആ സ്ഥലത്തിന്റെ പ്രാചീനതാശ്രീയെ അവാച്യമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾതന്നെ കത്തിക്കപ്പെട്ട മാടമ്പിവിളക്കുകൾ അവിടത്തെ ഇതരസാമഗ്രികളോട് അതിശയമായി യോജിച്ച് ഈ സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രഭാവത്തെ സമ്പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. സംഘങ്ങളായി ചേർന്ന് ദീപപ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്ന മശകച്ചേടികളുടെ മംഗലഗാനാരവത്തിലും പ്രേമാധിക്യപൂർവമുള്ള ചുംബനങ്ങളിലും ലയിച്ചിരിക്കുന്ന പിള്ളമാർ "ഹയ്യ്!" വിളിച്ചുകൊണ്ടു മർമ്മതാളങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു. ഗഗനചാരിയായ ആ ബാൻഡ്വാദ്യസംഘത്തിന്റെ വലിയ തമ്പേറെന്നപോലെ പടിഞ്ഞാറുള്ള ഒരു ഇരുട്ടറയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന സർവാധിപപ്രമാണിയുടെ "രാമരാമ" ജപം മാത്രം ഭംഗം കൂടാതെ ധ്വനിക്കുന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞു തന്റെ കാരാഗൃഹത്തിൽവച്ച് കേശവപിള്ളയെ അപനയനെന്നു ഭത്സനം ചെയ്ത മുഹൂർത്തത്തിന്റെ ദോഷത്തെ ഇയാളെ നേരിട്ട് അനു

വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു അവസരം നല്കുവാനെന്നപോലെ, വിഷ്ണുക്ഷേത്രനായ സർവാധികാര്യക്കാർ ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കും അവിടന്നു ഭവനത്തിലേയ്ക്കും ഉദ്ദേശിച്ചു പുറപ്പാടായി. അടുത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥനായ സമ്പ്രതിയുടെ സാന്നിധ്യവും ആ സ്ഥലത്തില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, വെളിച്ചെണ്ണത്തസ്കരന്മാരായ പിള്ളമാർ അതിനെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടുപോവാനുള്ള പനയോലപ്പാത്തികളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും, വിനോദരസജ്ഞന്മാർ ഒരു സദിർകൂട്ടുന്നതിനും തുടങ്ങി. പരമോത്സാഹികളുടെ വിനോദസംഘങ്ങളിൽ നാസികാഗ്രത്തിൽ കോപം സംഭരിച്ചുള്ള ഒരു സാധുവിനെ പിടികൂടി ബലികഴിക്കുന്ന കർമ്മം രസികലോകത്തിൽ വിശ്രുതമാണല്ലൊ. അന്നത്തെ യജ്ഞപശുവായി കറിക്കരപ്പെട്ടിട്ട് ഏകാഗ്രചിത്തനായി പണിയെടുക്കുന്ന കേശവപിള്ള ആയിരുന്നു. അസൂയാഗരളംകൊണ്ടു സംപൂർണ്ണനായിരുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ള സംഘത്തെ സദസ്യപക്ഷത്തോടു കറിശ്ലോകസമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു ചോദ്യം ചെയ്തു:—"നീളെഴുത്തങ്ങത്തെ—പേറുവാലാമസ്തു—നീട്ടമെന്തെന്നുരസ്തു." ഈ ചോദ്യത്തിന് "ഇന്ദ്രാത്മജൻ ദശകണ്ഠനെ ചുററിയ തിരുവാലതിൻ നെടുനീളം" എന്നുത്തരവും, ആശൌചദൈർഘ്യം ആഭിജാത്യ നിർണ്ണയത്തിന് ഉപയുക്തമായ മാനദണ്ഡമാണെന്നുള്ള ഒരു പ്രമാണവും ഒരു സരസനായ കവിസ്ഥനം പൊട്ടിച്ചു. ആ പ്രമാണത്തെ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച്, "അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ജാതിനിശ്ചയമില്ലാത്ത ആൾക്ക് എന്നും വാലായ്മതന്നല്ലോ." എന്നു ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ഒരു സാമുദായിക നിയമത്തെ സ്ഥാപിച്ച്, തന്റെ ബുദ്ധിവിപുലതയെ അഭിനന്ദിച്ചു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ആ ഘോഷം ഒരു വലിയ സംഘത്തെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ചുററും ആകർഷിച്ചു. ആ വിടുവായന്മാരോടു ചേരാതെ ദൂരത്തിരുന്നിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധനോട്, "അമ്മാച്ചാ—നാരായം വിഴുങ്ങിയതുപോലെ അനങ്ങാൻ വയ്യാതിരിക്കുന്നതെന്ത്?" എന്നു വിരുതനായ ഒരു വികടൻ ചോദ്യംചെയ്തു.

വടിമിടി കൂട്ടത്തിൽ ഒരു പെരുങ്കന്നൻ—(രായസ വാചകത്തിൽ) "നാരായം ഇക്കാലത്തു കൊലസ്സുന്നേയും, കൊലച്ചാൽ പഴക്കുന്നേയും, പഴുത്താൽ വിഴുങ്ങാവുന്നേയും സ്ഥിതിക്ക് 'നാരായം വിഴുങ്ങിയപോലെ' എന്നു പഴിപ്പാൻ ന്യായമെന്ത്?"

മറെറാരുത്തൻ—"നാരായം കൊലചെയ്ത കഥ പുരാണങ്ങളിലുമില്ലാ—അതുകേട്ടാൽ————ഫലശ്രുതിയും കഥപറയുന്നവർ തന്നെപറവിൻ!"

വേറൊരുത്തൻ—"ചെവിത്തലയെല്ലാം മോന്തായത്തിൽ വച്ചേച്ച് വയററിപ്പാട്ടിനുള്ളടത്തുവന്നിരുന്ന്, നാരായം നട്ടിതാര്? കൊലചെയ്തതെന്ത്? അണ്ണാനോ, പൂവനോ? എന്നൊക്കെക്കേൾപ്പാനിരുന്നാൽ, വിഴുങ്ങേണ്ടിവരുന്നത് ഠാരമണ്ണ്!"

ഉമ്മി—"നട്ടവന്റെ വായല്ലയൊ അതും ശിഷ്ടവും വിഴുങ്ങേണ്ടതു്?"

കവിവിരുതൻ—"കലച്ചാലെന്തു കൊന്നാലെന്ത്?—
തിങ്കൾപ്രഭയോടേററം ജയിച്ചുള്ള
തങ്കപ്പുഴക്കലച്ചുകുപ്പുകിട്ടിനാൽ
നായ്ക്കുതലയനാമൈങ്കരസ്വാമിയും
ശിങ്കികളിക്കുമേ ശങ്കവേണ്ടൊട്ടുമേ."

വികടൻ—"സഭാസെട്ടരാലോടേ! പൊന്നിൻകുടളിക്കലക്ക് ആരു നേടിച്ചു? ഠം വൈരം വച്ച ചോദ്യത്തിന് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ആശാൻ ഉത്തരം പറയട്ടെ."

ഉമ്മി—"നേടിച്ചതു നന്തിയത്തെ യജമാനൻ, പററിയതു——അതുപറഞ്ഞ്, പഴി ഞാൻ ഏൽക്കണോ?

കവി—" ചിത്തിരപ്പുത്തൂരതനിൽ
പെററെഴുന്തപെരുങ്കണക്കൻ—
മാററില്ലാച്ചെമ്പൊന്നും
തോറുമവൻ വാശലിലേ—
പത്തിനിയാൾ തന്നിയെവന്ത്
പതികിടപ്പാൾ പടിതനിലേ-"

പണ്ടാമൂട്ടയതിവസത്തിലെ ജനാനന്ദത്തെയും, ഗണിതശാസ്ത്ര വൈദഗ്ധ്യത്തെയും, സുഖമായി കഴിയുന്ന നിത്യവൃത്തിയേയും, മീനാക്ഷിയോടുണ്ടായ സംഘടനയേയും സൂചിപ്പിച്ച കേശവപിള്ളയെ ശ്ലാഘിച്ച ഈ ഗാനത്തെക്കുറിച്ച് സദസ്യർ "ബലേഭേ കവികഞ്ജരാ" എന്നും ചിലർ—"നല്ലസ്ഥരണ്ണൻ ഭ്രാതാവു കീചകൻ!" എന്നും ഘോഷിച്ചു.

കവി—"'കണ്ടാൽനല്ലവനിലും കേളിയുള്ളവനിലും ഉണ്ടാകുമല്ലോ മധുവാണികൾക്കനുരാഗം', എന്നല്ലയൊ നമ്മുടെ കവിരാട്ട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്? ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ആശാനേ! എനിക്കും ഒരു പുരാണപ്പട്ടപ്പേർ തരണം"

ഉമ്മി—"തരാമെടാ, ആറുവട്ടംതരാം—എന്റപ്പനും പോയി, ഒരു പട്ടരെക്കൊന്നു്, ഒരു പെണ്ണിനെമോഷ്ടിച്ചു്, ഒരു കൊലപ്പുള്ളിയെവിട്ടു്, ഒരു പൊന്നുംകല കൈയ്ക്കൂലിയും വാങ്ങിച്ചു്, എന്നും വാഖായ്മയുംകൊണ്ടു്, കൊട്ടാരത്തിൽവന്നു പലകയും ചാരി, 'നെട്ടമാ തിരുമനകാ' എന്നു ഞെളിഞ്ഞിരിക്കു്. അടുപ്പാൾത്തരാം പട്ടവും പണ്ടാരവിരുതുകളും പടലപടലയായി."

ബ്രഹ്മഹത്യാദികഥകൾ കേട്ടു തഴമ്പിച്ചിരുന്ന കേശവപിള്ളയുടെ കണ്ണുകൾക്കു്, രാജശാസനാനുസാരമായി മഹാത്മാവായ ഉണ്ണിത്താൻ തന്നെക്കുറിച്ചു ചില ആലോചനകൾ ചെയ്തുവരാറുള്ളതിനെ പരസ്യമായി അപഹസനംചെയ്തതു് അതിദുസ്സഹമായി. അന്നനുണ്ടായിട്ടുള്ള അവമാനങ്ങളുടെ മുകളിൽ ആ കൈക്കൂലിക്കഥയും കൂടി ചുമത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ യുവാവിന്റെ ക്ഷമാസ്ഥിവാരം തകർന്നു. കേശവപിള്ളയുടെ ഭാവഭേദംകണ്ടു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും ഉന്മേഷം വർദ്ധിച്ചു. ആ ഉന്മാദലഹരിക്കധീനനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള അതിനീചമായ ചില അസഭ്യവാക്കുകൾ കേശവപിള്ളയുടെ ശിരസ്സിൽ പുഷ്പാഞ്ജലിചെയ്തു. ആക്ഷേപസംഘക്കാർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവിവേകം, അപമര്യാദ എന്നീലക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു് പ്രസംഗങ്ങൾക്കുണ്ടാവുന്ന ഊർജ്ജിതം ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ വീരഭാഷണങ്ങളെ സദസ്യർക്കു ശ്രാവ്യമാക്കി. "കാലും മലർത്തിക്കിടക്കുമ്പോൾ നാക്കു നനപ്പാനും ചത്താൽ പുലകൊൾവാനും ആളില്ലാത്ത ഏരപ്പനങ്ങുന്നന്മാരെ കഴിച്ചുമൂടാൻ മമട്ടിക്കയ്യന്മാരില്ലാത്ത കാലമായല്ലൊ. ആണുങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം ചത്തൊടുങ്ങി, കണ്ടടമെല്ലാം കണ്ടവൻകാണിയായി, വെടിതൊറന്നു്—"

കേശവപിള്ള ആ കുത്സിതസംഘത്തോടു മറുപടി പറയേണ്ടെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടു കൂടി ഇരുന്നിരുന്നു. ഉമ്മിണി

മറെറാരുത്തൻ—“നാരായം കൊലച്ച കഥ പുരാണങ്ങളിലുമില്ലാ—അതുകേട്ടാൽ————ഫലശ്രുതിയും കഥപറയുന്നവർ തന്നെപറവിൻ!”

മറെറാരുത്തൻ—“ചെവിത്തഴയെല്ലാം മോന്തായത്തിൽ വച്ചേച്ച് വയററിപ്പാട്ടിനുള്ളടത്തുവന്നിരുന്ന്, നാരായം നടിതാര്? കൊലച്ചതെന്ത്? അണ്ണാനോ, പൂവനോ? എന്നൊക്കെ കേൾപ്പാനിരുന്നാൽ, വിഴുങ്ങങ്ങളിവരുന്നതു് ഠംരമണ്ണ്!”

ഉമ്മിണി—“നടവന്റെ വായല്ലയൊ അതും ശിഷ്ടവും വിഴുങ്ങണതു്?”

കവിവിരുതൻ—“കലച്ചാലെന്തു കൊന്നാലെന്തു്?—
തിങ്കൾപ്രഭയൊടേററവും ജയിച്ചുള്ള
തങ്കപ്പുഴക്കലച്ചുകപ്പുകിട്ടിനാൽ
നായ്ക്കതലയന ഗൈകരസ്സ്വാമിയും
ശിങ്കികളിക്കുമെ ശങ്കവേണ്ടൊട്ടുമെ.”

വികടൻ—“സഭാസെടയാലാടേ! പൊന്നിൻകളിക്കലത്തിനാക്ക് ആരു നേടിച്ചു? ഒരു വൈരം വച്ച ചോദ്യത്തിന് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ആശാൻ ഉത്തരം പറയണെ.”

ഉമ്മിണി—“നേരിച്ചുതു നന്തിയത്തെ യജമാനൻ, പററിയതു്——അതുപറഞ്ഞു്, പഴി ഞാൻ ഏൽക്കണോ?

കവി—“ ചിത്തിരപ്പുത്തനിൽ
പെററെഴന്ത പെരുങ്കണക്കൻ—
മാററില്ലാച്ചെമ്പൊന്നും
തോറുമവൻ വാശലിലേ—
പത്തിനിയാൾ തന്നെയെന്ത്
പതികിടപ്പാൾ പടിതനിലേ-”

പത്താമുദയത്തിവസത്തിലെ ജനനത്തെയും, ഗണിതശാസ്ത്ര വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയും, സുഖമായി കഴിയുന്ന നിത്യവൃത്തിയെയും, മീനാക്ഷിയോടുണ്ടായ സംഘടനയെയും സൂചിപ്പിച്ചു കേശവപിള്ളയെ ശ്ലേഷിച്ച ഈ ഗാനത്തെക്കേട്ട് സദസ്യർ “ബലേഭേടാ കവികഞ്ജരാ” എന്നും ചിലർ—“നല്ലസമുദ്ദണ്ഡൻ ഭ്രാതാവു കീചകൻ!” എന്നും ഘോഷിച്ചു.

കവി—"'കണ്ടാൽനല്ലവനിലും കേളിയുള്ളവനിലും ഉണ്ടാകുമല്ലോ മധുവാണികൾക്കനുരാഗം', എന്നല്ലയൊ നമ്മുടെ കവിരാട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്? ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ആശാനേ! എനിക്കും ഒരു പുരാണപ്പട്ടപ്പേർ തരണം"

ഉമ്മി—"തരാമെടാ, നൂറുവട്ടംതരാം—എൻറപ്പനും പോയി, ഒരു പട്ടരെക്കൊന്നു്, ഒരു പെണ്ണിനെമോഷ്ടിച്ചു്, ഒരു കൊലപ്പുള്ളിയെവിട്ടു്, ഒരു പൊന്നുംകല കൈയ്ക്കൂലിയും വാങ്ങിച്ചു്, എന്നും വാലായ്മയുംകൊണ്ടു്, കൊട്ടാരത്തിൽവന്നു പലകയും ചാരി, 'നെട്ടമാ തിരുമരുകാ' എന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കു്. അപ്പോൾത്തരാം പട്ടവും പടഭണ്ഡാരവിരുതുകളും പടല പടലയായി."

ബ്രഹ്മഹത്യാദികഥകൾ കേട്ടു തഴമ്പിച്ചിരുന്ന കേശവപിള്ളയുടെ കണ്ണുകൾക്കു്, രാജശാസനാനുസാരമായി മഹാത്മാവായ ഉണ്ണിത്താൻ തന്നെക്കണ്ടു ചില ആലോചനകൾ ചെയ്യവരാറുള്ളതിനെ പരസ്യമായി അപഹസനംചെയ്യുന്നതു് അതിദുസ്സഹമായി. അന്നനുണ്ടായിട്ടുള്ള അവമാനങ്ങളുടെ മുകളിൽ ആ കൈക്കൂലിക്കഥയും കൂടി ചുമത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ യുവാവിന്റെ ക്ഷമാസ്ഥിവാരം തകർന്നു. കേശവപിള്ളയുടെ ഭാവഭേദംകണ്ടു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്കും കൂട്ടുകാർക്കും ഉന്മേഷം വർദ്ധിച്ചു. ആ ഉന്മാദലഹരിക്കധീനനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള അതിനീചമായ ചില അസഭ്യവാക്കുകൾ കേശവപിള്ളയുടെ ശിരസ്സിൽ പുഷ്പാഞ്ജലിചെയ്തു. ആക്ഷേപസംഘക്കാർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവിവേകം, അപമര്യാദ എന്നീലക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു് പ്രസംഗങ്ങൾക്കുണ്ടാവുന്ന ഉജ്ജ്വലിതം ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ വീരഭാഷണങ്ങളെ സദസ്യർക്കു ശ്രാവ്യമാക്കി. "കാലും മലർത്തിക്കിടക്കുമ്പോൾ നാക്കു നനപ്പാനും ചത്താൽ പുലകൊൾവാനും ആളില്ലാത്ത എരപ്പനങ്ങുന്നന്മാരെ കുഴിച്ചുമൂടാൻ മമ്മട്ടിക്കയ്യന്മാരില്ലാത്ത കാലമായല്ലോ. ആണത്തമുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം ചത്തൊടുങ്ങി, കണ്ടടമെല്ലാം കണ്ടവൻകാണിയായി, വെട്ടിതൊറന്നു്—"

കേശവപിള്ള ആ കുത്സിതസംഘത്തോടു മറുപടി പറയേണ്ടെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടു കൂടി ഇരുന്നിരുന്നു. ഉമ്മിണി

ട്ടിള്ളയുടെ കാകവിഞ്ഞുള്ള ഒട്ടവിലത്തെ അധിക്ഷേപങ്ങൾ അയാളെ എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. "മമ്മട്ടിക്കയ്യന്മാർ ചത്തൊടുങ്ങീട്ടില്ല. ഇവിടം വിട്ടാൽ ഇപ്പോഴും കാണാം. ആര്, ആരെ, കഴിച്ചുമൂടുന്നു എന്നും, വഴിയേകാണാം—"

ഈ കോപപ്രലപനാരംഭത്തിൽ ഉള്ളിലെ കാലുഷ്യദുസ്സഹതകൊണ്ടു ശിരസ്സിൽ കൈയ്യമർത്തിത്തടവുകയാൽ, പണ്ടു മുറിവേററഭാഗത്തെ സ്പർശിച്ച്, കോപപരിത്യാഗം ചെയ്യേണ്ടുന്ന ധർമ്മത്തിന് അതിനെ ശാശ്വതപാഠമായി വരിച്ചിരിക്കുന്ന നിശ്ചയത്തെ കേശവപിള്ള ഓർത്തു. തിളച്ചുപൊങ്ങിയ കോപത്തെ അമർത്തി, തന്റെ ഉക്തികളുടെ അനൌചിത്യത്തേയും ആപൽഗർത്തയേയും അനുസ്മരിച്ചു ക്ലേശിച്ചു: അടുത്ത വാക്കിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയോടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്‌വാനും അയാൾ ഒരുങ്ങി. എന്നാൽ "ഉമ്മിണിപ്പിള്ളഅമ്മാവാ! ഉമ്മിണിപ്പിള്ളഅണ്ണാ! തലപോയി! കഴുത്തുപോക്ക്!" എന്നിങ്ങനെ പലരിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട പലവിധമായ ആർപ്പുകളും "വൃത്രാരിപുത്രനെക്കൊന്നശരം" എന്നു ചില സൂചകവക്രോക്തികളും കേൾക്കുകയാൽ, അയാൾ അവിടെനിന്നു മിണ്ടാതെ നടന്നു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ ഹനിച്ചുകളയുമെന്നു കേശവപിള്ള ശപഥം ചെയ്തതായി സദസ്യർ "അസോ അസേല്ലൊ" ഘോഷിച്ചു. ആ സംഗതിയെ അതിയായി വർണ്ണിച്ചുള്ള ഒരു സങ്കടം മഹാരാജാവിനെ ധരിപ്പിപ്പാൻ നക്കൽഎഴുതി എല്ലാവരേയും വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ച്, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള മടിയിൽ തിരുകി. സങ്കടസമർപ്പണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ രാജചാരന്മാർ ആ വൃത്താന്തത്തെ മഹാരാജാവിനോടുണർത്തിച്ചു.

തന്റെ പാദങ്ങൾ ഭൂസ്പർശംചെയ്യുന്നതറിയാതേയുള്ള വേഗത്തിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ഓടി, തനിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഭയത്തേയും സങ്കടത്തേയും ഹരിപഞ്ചാനനസദസ്സിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചു. അയാളെ ആ സമയത്തും, വലിയ സംരംഭവേഗത്തോടും, കണ്ടപ്പോൾ യോഗീശ്വരമനസ്സു ആപത്സാമീപ്യംകൊണ്ടെന്നപോലെ ഒന്നു ഞെട്ടി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എന്ന നാമത്തിന്റെ ഉച്ചാരണശ്വാസമാത്രം കൊണ്ടും അക്കാലങ്ങളിൽ ഹരിപഞ്ചാനനമഹദൈശ്വര്യം ഉൻമൂ

ഘനം ചെയ്യപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. ആ ദൃന്നയനമാത്രം ഹരിപഞ്ചാനനസിദ്ധനായ മഹാനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യജ്ഞത്തെയും അരക്ഷണംകൊണ്ടു ഭഞ്ജിക്കാൻ ശക്തിസിദ്ധിച്ചിരുന്നു. അത്ര പരമശക്തന്റെ പാരവശ്യകാരണത്തെ ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഹരിപഞ്ചാനനസമചിത്താഗ്രേസരൻ കേശവപിള്ളയുടെ യൌവനാഹംകൃതികൊണ്ടുള്ള അന്ധവൃത്തികളെ സ്വശിഷ്യന്മാർ ക്ഷമിച്ച്, തന്റെ ഉപദേശമാഹാത്മ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നും മററും സന്നിഹിതരായിരുന്ന വിദേശജനങ്ങൾ കേൾക്കുമാറു പ്രസംഗംചെയ്ത്, ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നക്കൽ സങ്കടത്തെ വായിച്ചു കേട്ടു യോഗീശ്വരൻ അതിനെ ജഡമായ ഒരു സ്ഥലത്തു നിക്ഷിപ്തമാകുംവണ്ണം വലിച്ചെറിഞ്ഞു. യോഗീശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തസംഘത്തെ പത്തുമണിയോടുകൂടി പിരിച്ചയച്ചു. അനന്തരം കുടിലകേസരിയായ ഗുരുവര്യനും ചപലകേസരിയായ ശിഷ്യമന്ദനും തമ്മിൽ അഭിനയമാത്രമായുണ്ടായസംഭാഷണം, മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഊഹ്യമായുള്ള മഹാപാതകസാകല്യത്തെയും സങ്കർഷണം ചെയ്തു, സാസകലയാക്കിത്തീർലും, അതിനു ഉപയുക്തമായ ഒരു ഭൂതശാസ്ത്രത്തിന്റെ ക്രോഡീകരണവും, അതിന്റെ പ്രയോഗാരംഭവും തന്നെ ആയി പരിണമിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനഭൂതാചാര്യർ ചോദിക്കുന്നു:—"അരെ! നമ്മു ഗൂഢമാന ക്രമത്തെയും യാവൽസ്ഥിതിയെയും ജ്ഞാപകം പെറുകൊണ്ട ഖലചാരപ്രവേശനം നമ്മ സംഘത്തിലിരിക്കെ."

ശിഷ്യൻബോധിപ്പിക്കുന്നു—"അല്ലയൊ സ്വാമിൻ! പ്രസീദ! ഈ അഗതിയെ യോഗദണ്ഡനിപാതത്താൽ ശിക്ഷിക്കരുത്."

ആചാര്യൻ—"യജ്ഞത്തെ ഭഞ്ജനം ചെയ്തുട്ടമേ ഗുരുദ്രോഘാതകൻ!"

ശിഷ്യൻ—(സംശയം തന്നെക്കുറിച്ചില്ലെന്നു ധൈര്യമുണ്ടായി) "സ്വാമി കണ്ണുതുറന്നാൽ പൊടിഭസ്മമായി പറന്നുപോവുല്ലയൊ? തടിക്കളയണം—ചെവിക്കു ചെവി അറിയേണ്ട."

ആചാര്യർ—"എന്നാണ്ടോ? വിശദമാകച്ചൊല്ലു———"

ശിഷ്യൻ—" 'തലയ്ക്കുതല' എന്നുള്ള ന്യായമില്ലയൊ? കാച്ചണം."

ആചാര്യർ—"നല്ലായ് നിനവെക്കൊണ്ടു പേശറയാ?"

ശിഷ്യൻ—"ഇപ്പഴെങ്കിൽ ഇപ്പൾ. ആലോചിപ്പാനെന്ത്? ബഹുജന നന്മയ്ക്ക് എന്തുതന്നെചെയ്തുകൂടാ?"

ഹരിപഞ്ചാനനാചാൎയ്യർ തന്റെ ശിഷ്യൻ ഉപദേശിച്ച വധഗുണദോഷത്തിനു "തഥാസ്തു" എന്നനുഗ്രഹിച്ച്, അയാളെ യാത്രയാക്കി. തന്റെ ശ്രമംകൂടാതെ യോഗീശ്വര പൈശാചതപംകൊണ്ടു കേശവപിള്ളയുടെ നിഗ്രഹം കഴിയുമെന്നും, അപ്പോൾ തനിക്കു നീട്ടെഴുത്തു നിശ്ചയമായി കിട്ടുമെന്നും, അനന്തരം കൊച്ചുമ്മിണിഅമ്മയുടെ പരിണയനം അവസ്ഥയായി ആലോചിക്കാമെന്നും സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ട്, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ഇപ്പോഴുമുള്ള "ചോറവുപുര" ഇടവഴിയിൽകൂടി പടിഞ്ഞാറെത്തെരുവിൽ എത്തി. അപ്പോൾ കാലഗതികൊണ്ട്, ഉണ്ണിത്താനെകാണുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടിരുന്ന കേശവപിള്ളയുമായി അയാൾ കൂട്ടിമുട്ടി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നിശ്ചയത്തെ സ്മരിച്ചുണ്ടായ ധൈൎയ്യംകൊണ്ട്, ആ യുവാവിനെ ആ സന്ദൎശനത്തിലും അധിക്ഷേപിച്ചുതുടങ്ങി. കേശവപിള്ള മിണ്ടാതെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. "കൈവശ്യാൻ ഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ അതും, മുമ്പുപറഞ്ഞതും കഴിള്ള. നല്ല ഇരുട്ട്—ആകാശംപോലും സാക്ഷിയില്ല. ദേവിയും തനിക്കുസഹായം" എന്ന് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ജളവീരവാദം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കേശവപിള്ള "ഇങ്ങൊന്നിനുംഭാവമില്ല. നടക്കണം. ഞാൻതിരിച്ചുപോവുകയാണ്" എന്ന് അതിശാന്തനായി കലശൽ ഉണ്ടാകരുതെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടി പറഞ്ഞു. "തന്റെ അപ്പന്റെ വഴിയല്ലിത്" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് കേശവപിള്ളയെ പിടിക്കുന്നതിനായി ത്വരിതത്തിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള അടുക്കുകയും "നിന്നെ ഒന്നു ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചേയ്ക്കാം—തലവീഴുന്നവർ വീഴട്ടെ," എന്നുപറഞ്ഞ് ആ യുവാവിന്റെ പുറകഴുത്തിനുപിടിച്ചു മുമ്പോട്ടു തള്ളുകയും ചെയ്തു. നിനച്ചിരിക്കാത്ത ഈ സമ്മാനത്തിനു പ്രതിസംഭാവനയായി കേശവപിള്ള തിരിഞ്ഞുനിന്നു ഗണ്ഡത്തിൽ കൊടുത്ത ഒരു പ്രഹരം, ആകാശത്തിൽസ്വതേയുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യയെ, കാലാരംഭംമുതൽ അവ മറഞ്ഞിരുന്ന ദിവസങ്ങളുടെ സംഖ്യകൊണ്ടു ഗുണിച്ചാൽ കിട്ടുന്നഫലത്തോളം ഇരട്ടിച്ചതുപോലെ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയ്ക്ക് ആ ഇരുട്ടിലും ദൎശിപ്പിച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള നെട്ടുമ്പനപോലെ ചായുന്നതിനിടയിൽ, അയാളെ സഹായിപ്പാനായി യുദ്ധധൎമ്മത്തെമറന്ന് ഒരു നിഷാദവിഗ്രഹം

വധോദ്ദേശ്യത്തോടു തന്നെ, സിംഹത്തെപ്പോലെ കേശവപിള്ളയുടെനേൎക്കു മുന്നോട്ടുകുതിച്ചു. പരമാൎത്ഥം പറകയാണെങ്കിൽ ആ പ്രച്ഛന്ന നരകേസരിയുടെ ശ്വാസമാത്രത്തിന് ഉത്തരം പറയാൻ കേശവപിള്ളയ്ക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ആ ഘോരനായ നരാന്തകന്റെ ഹസ്തം കേശവപിള്ളയെസ്പൎശിച്ചു എങ്കിൽ, രാജകേശവദാസ് എന്ന നാമധേയം ചരിത്രാകാശത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യുകയില്ലായിരുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭന്റെ സങ്കേതസ്ഥലത്തുവച്ചു ധൎമ്മനിരതനായ കേശവപിള്ളയുടെ ആയുരന്തം വരുത്താതെ രക്ഷിപ്പാൻ ശ്രീപത്മനാഭനിയുക്തനായപോലെ ഗിരിശരീരനായ ഒരു പുരുഷൻ കേശവപിള്ളയുടേയും നരപശ്വാസ്യന്റെയും ഇടയ്ക്കു ചാടി വധക്രിയയ്ക്കു പ്രയുക്തമായ ഹസ്തത്തെ സഹസ്തത്തിൽ ബന്ധിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയും ഒട്ടും കുറയ്ക്കാതെ കേശവപിള്ളയെ ചെറുത്തു നിറുത്തി, അവർ തമ്മിൽ ഒരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം തുടങ്ങി മുറുക്കത്തിലായി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള "മമ്മടിക്കുന്നാ"രുടെ വിദ്യയെയും കൈവിട്ട് "എന്റമ്മമ്മോ! പൊന്നുസ്വാമിയേ!" എന്നു ചില വിളികൾ കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. കേശവപിള്ളയുടെ യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യം കണ്ടു രസിക്കുന്നതിന് അയാളുടെ സ്തുതിപാഠകനായ മാമാവെങ്കിടൻ ഉണ്ണിത്താന്റെ താമസസ്ഥലത്തുനിന്ന്, തംബുരുവാഹകനായ ഒരു ഭൃത്യനുമായി മടങ്ങുന്നവഴി അവിടെ എത്തി. കാക്കക്കൂട്ടത്തിൽ കല്ലെറിഞ്ഞാലുണ്ടാകുന്ന ബഹളത്തോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യത്തിൽ ഹൈദർഖാൻ പോലും തന്നോടു തോൽക്കുമെന്നു ഗൎവ്വിച്ചിരുന്ന നിഷാദാകാരൻ പ്രഥമമായി ഒരു വിപുലബലന്റെ കരബന്ധനത്തിൽ അകപ്പെട്ടപ്പോൾ, ആ ഇരുട്ടിനിടയിൽക്കൂടി പ്രതിയോഗിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഐരാവതഗാത്രനെ അയാൾ അപ്പോൾ ധരിച്ചിരുന്ന വേഷത്തിലും നിഷാദവേഷൻ മനസ്സിലാക്കി, ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ഹസ്തമോചനത്തെ അപേക്ഷിച്ചു. നിഷാദൻ പക്ഷേ പ്രയോഗിച്ചേക്കുമായിരുന്ന അടവുകളിൽ ഒന്നിനേയും ഭയപ്പെടാതെ അയാളുടെ കൈകളെ പ്രതിയോഗി തന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു വിട്ടു. ഇതിനിടയിൽ ബന്ധുലാഭംകൊണ്ട് ഉത്സാഹിയായി പോരാവൎത്തിച്ചു 'ഉമ്മിണിപ്പിള്ള കേശവപിള്ളയാൽ തെരുവിന്റെ അരികിലുള്ള ഓടയിൽ ശയി

പ്പിക്കപ്പെട്ടു. നിഷാദവേഷൻ അതിഭയങ്കരസ്വരത്തിൽ കേശവപിള്ളയെയും ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെയും ശാസിച്ചു. മാമാവെങ്കിടനും അനുഗാമിയായ നായൎക്കും ഈ വാക്കുകൾ ധാൎമ്മികനായ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ ന്യായമായ ശാസനകൾ എന്നു തോന്നി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള നിശ്ചേഷ്ടനായും നിശ്ശബ്ദനായും കിടക്കുന്നതിനെക്കണ്ടു് അയാൾ മരിച്ചുപോയി എന്നു സംശയിച്ചു് മാമൻ "പാരയിലുവാച്ചു്" എന്നു പരിതപിച്ചു. എണീററാൽ പിന്നേയും ആണത്തം കരുതി കേശവപിള്ളയോടു് എതൃൽക്കേണ്ടിവരുമെന്നു ഭയന്നു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള സുഖശയനം ചെയ്കയായിരുന്നു. മാമാവെങ്കിടൻ കേശവപിള്ളയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളുടെ ഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. "ഇതിന്റെ അവസാനം കണ്ടാലേ പോകാവൂ" എന്നു കേശവപിള്ള സിദ്ധാന്തിച്ചു. "ശനിയനെ ആരെങ്കിലും കെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോട്ടെ. കഥ കഴിഞ്ഞാൽ ഭാഗ്യം" എന്നു പറഞ്ഞു്, കേശവപിള്ളയെ ഉന്തിത്തള്ളിക്കൊണ്ടു് ആ ബ്രാഹ്മണൻ നടന്നു. "ആ രണ്ടുപേരും ആരു്?" എന്നു കേശവപിള്ള ചോദിച്ചതിനുത്തരമായി "ജന്യേജജന്യമാനേ പവനതനയയോരിന്ദ്രസന്ദേശതസ്സ്വ——" എന്നു മാമൻ ഗാനംചെയ്തു്, അപരാധികനെപ്പോലെ തന്റെ വത്സലനെ വലിച്ചിഴച്ചു് അയാളുടെ ഗൃഹത്തിലാക്കി.

ബഹുവിധവിലപനങ്ങളോടുകൂടി ശയിക്കുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ സമീപത്തു നിഷാദവേഷധാരി അടുത്തു. പ്രതിയോഗിയായ ഗിരികായൻ ദയാവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടി നിഷാദാകാരനെ മുന്നിട്ടു്, മുമ്പോട്ടുകടന്നു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ പിടിച്ചെഴുനേല്പിച്ചു്, "ഹാ! ഹു! അമ്മച്ചീ!—" എന്നെല്ലാം ഞെരുങ്ങുന്ന പരാജിതക്ഷീണനെ പൊക്കി ഞരമ്പുകളേയും—മഹാശ്ചര്യമേ!—വക്രിച്ചിരുന്ന നാസികയേയും ശരിയാക്കി നിറുത്തി. നിഷാദാകാരനും "എന്തപ്പനെ! എന്തുചെയ്യുന്നു? നിന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു ഞാനിവിടെ എത്തി—അല്ലെങ്കിൽ കൊന്നുപോയേനെ!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, ഗിരികായനു തടുക്കാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ മുതുകിൽ ഒന്നു തല്ലോടി. ആ ക്രിയകണ്ടു് ഗിരികായൻ ശിരസ്സിൽ താഡനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നു പറന്നു. നിഷാദന്റെ ഭൂതദയാപൂൎവമായുള്ള സാന്ത്വനസ്പൎശം ഏററപ്പോൾ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള ഞെട്ടി, "അയ്യോ!" എന്നു സപ്തനരകങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ കേൾ

ക്കുമാറു വാവിട്ടു വിളിച്ചു. ഉടൻതന്നെ "ഒന്നുമില്ല, അകത്തൊരെരിച്ചിൽ" എന്നുപറഞ്ഞു അയാൾ തന്റെ സഹായിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന മഹാതിമിരത്തെ ആ സഹായിയുടെ വസ്ത്രങ്ങളുടെ വർണ്ണം ജയിച്ചു എങ്കിൽ, ആ ഘോരപാതകന്റെ ശരീരവർണ്ണത്തെ അയാളുടെ അന്തരംഗതിമിരം സൂർയ്യപ്രഭമായി വിപര്യയപ്പെടുത്തി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ള തന്റെ ഭീരുത്വത്തെയും ബലഹീനതയെയും കുറിച്ചു ലജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് കുറച്ചുനേരംനിന്നിട്ട്, "ഒന്നുമില്ല—ഒന്നുമില്ലാ—ഞാൻപൊയ്ക്കൊള്ളാം" എന്നുപറഞ്ഞ് നിഷാദാകാരനെ തൊഴുതുകൊണ്ടു വടക്കോട്ടും, പ്രച്ഛന്നവേഷനായ ആ സഹായി കിഴക്കോട്ടുംനടന്നു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ പാദസിരകൾ നീരശൂന്യങ്ങളായി; അവയവങ്ങൾ ലോഹനിർമ്മിതങ്ങളെന്നപോലെ ചേഷ്ടാശൂന്യങ്ങളായിച്ചമഞ്ഞു; അന്തർദാഹാഗ്നി കത്തിപ്പടർന്നു; അനുപദം ദിഗ്ഭ്രമവും പരിസരകാർഷ്ണ്യഭ്രമവും വർദ്ധിച്ചു; പാതാളാവഗാഹനം ചെയ്യുന്നപോലെ ഒരു മഹാഭ്രമത്താൽ ആവൃതനായി, അയാൾ ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുള്ള ചതുഷ്പഥസന്ധിയിൽ എത്തി. പ്രപഞ്ചസർവ്വസ്വവും കൃഷ്ണശിലാതുല്യം നേത്രേന്ദ്രിയത്തിൽ സംഘടനം ചെയ്യുമ്പോലെതോന്നി. ബഹുശതയോജനദൂരത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന അതിസൂക്ഷ്മമായുള്ള അഗ്നിസ്ഫുലിംഗംപോലെ സമീപത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പശ്ചിമഗോപുരത്തിൽ കത്തുന്ന ദീപം ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ കൃഷ്ണമണികളിൽ പതിച്ചപ്പോൾ, അയാളെ തപിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്ന ജഠരാഗ്നി അന്തകാഗ്നിസമം സർവ്വാംഗംപ്രസരിച്ചു. ആ ക്ഷണത്തിൽ സ്വകാണ്ഡത്തിൽനിന്നു ഛേദിതമായ ആസന്നചരമന്റെ ബോധകർണ്ണികയിൽ ഒരു പ്രജ്ഞ കന്ദളിതമായി. തന്റെഹതിയെ തന്നെക്കൊണ്ടു തന്നെ ഹരിപഞ്ചാനനസർവ്വസംഹാരകൻ സമ്മതിപ്പിച്ചു എന്ന് അയാളുടെ മനസ്സിൽ പ്രകാശിച്ചു. തന്റെ അവസ്ഥാപരമാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് ആ സാധുവിനു സൂക്ഷ്മബോധമുണ്ടായപ്പോൾ, "ശ്രീപത്മനാഭാ! വിശ്വംഭരാ!"എന്നു ഗുരുനാഥന് അത്യുച്ചത്തിലുള്ള ക്രന്ദനമഹാനുഗ്രഹത്തെ ദാനംചെയ്തും, ആ അനുഗ്രഹം പരിപൂർണ്ണമായി ഫലിക്കുന്നതിന് ആ വിശ്വംഭരന്റെ ക്ഷേത്രത്തെ നോക്കി തൊഴുതുപിടിച്ചുകൊണ്ടും, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എന്നു പേർകൊണ്ടിരുന്ന തടി സാഷ്ടാംഗപ്രണാമനായി വീണു.

അദ്ധ്യായം ൨൦.

"മൽകാൎയ്യഗൌരവം നികാമം നിൎണ്ണയം
ഉൾക്കാമ്പിലോൎത്തു കൎത്തവ്യം ചെയ്ക നീ"

സമുദായങ്ങളുടെ 'വിശ്വകൎമ്മാ'ക്കളും, അനാത്മികമായുള്ള പദവികളുടെ പ്രാപ്തിക്കായിട്ടാണെങ്കിലും, ജന്തുഹിംസയെ പ്രമാണരൂപമായി നിഷേധിച്ചും ശാസ്ത്രമാകുന്ന ഛത്രത്തെ ശരണീകരിച്ചും, അജമേധാദിക്രിയകളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകന്മാരായിരിക്കുന്നു. "ശാസ്ത്രം" എന്ന ശ്രേഷ്ഠ സാധനത്തിന്റെ മെഴുകുപ്രായമായുള്ള നമ്യതയെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, രാജ്യലബ്ധിദീക്ഷയെ അനുവൎത്തിക്കുന്ന ലൌകികന്മാർ നരമേധം ചെയ്‌വാൻ മുതിരുന്നതിനെയും വല്ല സ്മൃതികളൊ പുരാണമൂലയൊ സാധൂകരിക്കുമെന്നു സധൈൎയ്യം അദ്ധ്യാപനം ചെയ്യാം. എന്തായാലും, മഹാരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പ്രതിഷ്ഠ രക്തപങ്കിലമായ അസ്ഥിവാരത്തിലാണെന്ന് പുരാണങ്ങളും പുരാവൃത്തങ്ങളുമാതം കീൎത്തിക്കുന്നു. ആധുനികചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ അനേകവും രക്തവിസൎജ്ജനത്തിന്റെയും വിസൎജ്ജകന്മാരുടേയും സ്മാരകങ്ങളെന്നു പറയാവുന്നതല്ലേ? ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, പെരുമാക്കന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കേരളഖണ്ഡത്തിന്റെ പ്രധാനഖണ്ഡമായി ശേഷിക്കുന്ന വഞ്ചിരാജ്യത്തിലും, സംസ്ഥാനസമുദ്ധാരണത്തിന്റെ ഗത്യന്തരങ്ങൾക്കിടയിൽ, ചില വധങ്ങൾ സംഭവിച്ചു എന്നത്, ആ സംസ്ഥാനത്തിൽ തീക്ഷ്ണവീൎയ്യന്മാരായ ബാഹുജസിംഹങ്ങൾ വസിച്ചിരുന്നതായി മാത്രമേ തെളിയിക്കൂ. അതുകൊണ്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനമതത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാധാരണത്താൽ അവരോധം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ആചാൎയ്യനൊ ആൎയ്യനൊ തന്നെയാകട്ടെ, മൃതനാക്കപ്പെട്ടതു നിസ്സാരമായ മത്സരഫലമെന്നു വാദിച്ചാൽ അതു വ്യാജവും, വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ ലോകമഹൽഗതിയെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയും ആയിരിക്കും.

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ മരണവൃത്താന്തശ്രവണത്തിൽ മഹാരാജാവിന് ഈ പ്രമാണങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനംകൊണ്ടു മേനി

യും മനസ്സും തളൎന്നു. ആ വൃത്താന്തത്തോടുകൂടി ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ നിഗ്രഹിച്ചിട്ട്, നീട്ടെഴുത്തു കേശവപിള്ള നാടുവിട്ടു പോയിരിക്കുന്നു എന്നുകൂടി ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവിടത്തെമുഖത്തുടിച്ച നരസിംഹദ്യുതികണ്ട്, ആ വൃത്താന്തവാഹകൻ അവന്റെ കഥയിലെ നായകനെപ്പോലെതന്നെ പരോക്ഷത്തിൽ എവിടെയോ അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. മഹാരാജാവിന്റെ മനോനേത്രം സ്വസ്ഥാനഭ്രംശത്തിന് ഉദ്യുക്തമായ ഒരു പ്രതിയോഗിപക്ഷത്തിന്റെ ഊൎജ്ജിതമായ പ്രവൎത്തനത്തെ ദൎശിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സംഗതിയിലെന്നപോലെ കേശവപിള്ളയ്ക്കു വേണ്ടിയും അവിടന്നു പ്രവേശിക്കാതെ പ്രധാനമന്ത്രിമാരുടെ ദൃഷ്ടിക്ക് ആ സംഗതിയെ പ്രത്യേകമായി വിഷയീഭവിപ്പിച്ചു മാത്രം ഒരു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ച്, അടങ്ങി.

ഹൃദയശുദ്ധന്മാരും ഹൃദയശൂന്യന്മാരും ഒന്നുപോലെ സുഖനിദ്രയാകുന്ന ഐഹികസ്വൎഗ്ഗത്തെ അനുഭവിക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനനായ ഹൃദയശൂന്യൻ സ്വയോഗനിദ്രയുടെ പ്രശാന്തതയെ അനുസരിച്ച് ഉദ്ഗാരപടലികളും നൃത്തകീൎത്തനാദികളും കൊണ്ട് ഉദയാൎഘ്യദാനത്തിൽ സംഭവിച്ചുപോയിട്ടുള്ള ന്യൂനതകളെ പരിഹരിച്ചു: കോളേജുപദവിയെ പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉല്ലാസപൂൎണ്ണത ഉദയഭാസ്കരന്റെ മുഗ്ദ്ധകിരണങ്ങൾക്ക് അതിപ്രകാശം നൽകി. ഉദയസന്ധ്യാനടനായി നിൽക്കുന്ന യോഗിയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ഭൃത്യൻ പ്രവേശിച്ച് ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയായ ശിഷ്യൻ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വൃത്താന്തത്തോടുകൂടി കേശവപിള്ളയെ കാണ്മാനില്ലെന്നും ധരിപ്പിച്ചു. ആ പ്രാരബ്ധനിവൃത്തന്റെ മുഖത്തു് അപ്പോൾ സ്ഫുരിച്ച സംശയഭാവവും നേത്രങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട പ്രശ്നചിഹ്നങ്ങളും നാട്യകലാധിഷ്ഠാനദേവതയെക്കൊണ്ടും “പ്രീതോഹം” വദിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. തന്റെ യജ്ഞത്തിന്റെ ഉത്തരപാരണം തന്നെ, അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന് ഇത്ര അനുയോജ്യമായ ഒരു ബലിദാനത്തോടുകൂടി നടന്നല്ലോ എന്ന് അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായി മദിച്ചു. എന്നാൽ ആ തപനി

ധാനിയായ അഗാധഹൃദയനാൽ അക്ഷീണമായി വചിക്കപ്പെട്ടമാവലു് "ജീവനെ മൃത്യുവും, സന്തോഷത്തെ സന്താപവും, ഉന്നതിയെ അധഃപതനവും വേർപിരിയാതെ നിരന്തരാവരണം ചെയ്യുന്നു" എന്നുള്ള പ്രമാണത്തിന്റെ ഒരു അനുഭവപാഠമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജയവിജൃംഭിതമായ ജടാബന്ധത്തിൽ തന്നെ, ഒരു മഹാവിജയാവസരത്തിൽ ഒരു വജ്രനിപാതം ഉണ്ടായി. മഹാരാജാവിനു കേശവപിള്ളയുടെ വേർപാടുകൊണ്ടുണ്ടായ ദുഃഖം പോലെ, അവിടത്തെ കിരീടകാംക്ഷിയായുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തസേവകനും കോശകാര്യസ്ഥനുമായ വൃദ്ധസിംഹനും ആകാശഗമനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വൃത്താന്തം കേട്ടപ്പോൾ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഹതപഞ്ചാനനനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കപാലത്തിനകത്തുള്ള മജ്ജാപിണ്ഡം, അതിന്റെ ധ്രുവത്തിൽ ഭ്രമണം ചെയ്തു തുടങ്ങിയതുപോലെ തോന്നി. തന്റെ ശ്രമങ്ങളുടെ സിദ്ധിക്ക് അപരിത്യാജ്യമായ ദ്രവ്യസഞ്ചയം തന്റെ പ്രേഷകന്മാരിൽ നിന്നു വന്നുചേരുന്നതിനുള്ള കവാടം വൃദ്ധസിംഹന്റെ പുറകേ അടഞ്ഞുകണ്ടപ്പോൾ ഹരിപഞ്ചാനനൻ സ്വന്തം ആഗമമായ ഒരു സമാധിയാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. സമാധിയാൽ താൻ അഭിയുക്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടി, അദ്ദേഹം അല്പനേരം ആസനത്തെ അവലംബിച്ച് ഉഴലാൻ വഴിച്ചു. ഭക്തന്മാരും സ്വാശ്രയവർത്തികളും ആയ പ്രകൃതിയും, വിശേഷിച്ചും ഒരു മഹാനിക്ഷേപത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥകളായ മന്ത്രക്കൂടനിവാസിനികളും തന്റെ സ്വാധീനത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ദ്രവ്യഹാനികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രതിബന്ധത്തെ ഭയപ്പെടാനില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഉദ്ദീപ്തനായി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ദേഹവിയോഗത്തിൽ ഉൽഭൂതമായ അനുകമ്പാഭാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിനു വഹിക്ക വഹിയാതെ ചമഞ്ഞതുപോലെ പരിതാപാതുരനായി, തന്റെ ഗുരുപദത്തിനു ചേർന്ന പിതൃസ്ഥാനകർത്തവ്യത്തെ നിവർത്തിപ്പാനായി ഭക്തന്റെ സംസ്കാരക്രിയാകരണത്തിനു പുറപ്പെട്ടു.

ഈ സമയത്തുതന്നെ അധികാരികളിൽ ചിലർ കേശവപിള്ളയുടെ ഗൃഹപരിശോധന ആരംഭിച്ചു. ഭഗവതിഅമ്മ അവരെ ഉപാസനാദേവിയായ നീലിയെപ്പോലെ ഭയാനക

യായി, കേശമകുടത്തെ ഉരൽപെട്ടിപോലെ ജൃംഭിപ്പിച്ചു വിടൎത്തി വിളങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു് തന്റെ കാറീരപാദാദികളാൽ ആ ഭവനത്തെ മാൎജ്ജാരാക്ഷൌഹിണി പതിനെട്ടും ചേൎന്നപോലുള്ള ഒരു കുരുക്ഷേത്രമാക്കിത്തീൎത്തു. പാൎത്ഥനും, പാൎത്ഥസാരഥിയും, മററു ബന്ധുജനങ്ങളും, പരിപന്ഥികളും, താൻതന്നെ ആയി, വിശിഷ്ടചമ്മട്ടി ധരിച്ചും, ചില ഭഗവൽഗീതകളുപദേശിച്ചും, "കേശവപിള്ള എവിടെ?" എന്നു ചോദ്യം ചെയ്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കു തന്റെ നാസികാന്തത്തെ പൊക്കി വിശ്വദൎശനം നൽകിയും, "പണ്ടാരവക ആളുകളോടു കളിക്കരുതു്" എന്നു വദിച്ചു ചിലരുടെ മുഖങ്ങളിലും മുതുകുകളിലും നഖരാദിശസ്ത്രപ്രയോഗം ചെയ്തും, നിൎബന്ധചാതുൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്തവരുടെ ഗൃഹപരമ്പരകൾ, മേലാൽ തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ സമീപദേശമായ തിരുവല്ലത്തെ പിണ്ഡസ്വീകാരത്തിനുപോലും പുറപ്പെടാതെ വൎത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം, ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു അവരെ സമാരാധിച്ചും, പോർചെയ്തു. എന്നിട്ടും അമൎത്താൻ സാധിക്കാത്ത ഭടന്മാരുടെ മാററത്തും തന്റെ മാററത്തും നിൎണ്ണയമായി ആഞ്ഞും, "വെള്ളംകുടിയും മുട്ടിട്ടെ" എന്നു് ആക്രോശിച്ചു്, പാളയെ എടുത്തു കിണററിൽ നിക്ഷേപിച്ചും, ഭഗവതിഅമ്മ തൽക്കാലത്തോട്ടു്, ശ്രീപരശുരാമൻ തപസ്സിനായി കേരളത്തിൽ പോയതുപോലെ, ശ്രീവരാഹക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജനമിരിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടു.

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ മരണം തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തെ ഒരു മഹാസാംക്രാമികരോഗവ്യാപ്തിപോലെ ഭയകമ്പടംകൊണ്ടു് ആവേശിച്ചു. പൌരകാൎയ്യസ്ഥന്മാർമാത്രം ആ സംഗതിയുടെ അന്വേഷണത്തിനു പുറപ്പെടുകയും, മററു സകലജനങ്ങളും രാജാധികാരത്തിന് ഒരു രൂക്ഷശിക്ഷയായി, ഉപേക്ഷയെ അനുവൎത്തിക്കയും ചെയ്തു. രാജധാനിയിലെ ഗൌരവമായ ജനക്ഷോഭം അതിന്റെ പ്രശാന്തമായ നിസ്സ്പന്ദതകൊണ്ടു തന്നെ രാജ്യത്തിന്റെ ചതുരന്തങ്ങളിലും ക്ഷണത്തിൽ പരന്നു. ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാകൎമ്മങ്ങൾക്കു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാകാതെ കോട്ടയ്ക്കുപുറത്തു മാററപ്പെട്ട മൃതശരീരത്തെ കാണ്മാനായി ന്നു കൂടിയ കരനാഥന്മാരുടെ ഇടയിൽ "ഈ അക്രമം ആരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു?" എന്നുണ്ടായ ചോദ്യത്തിന് "നീളെഴുത്തു കേശവപിള്ള" എന്നുത്തരം അശരീരിവചസ്സായി ആകാശത്തിലെങ്ങും

മുഴങ്ങി. മൃതശരീരത്തിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ ചിലമ്പിനേഴത്തു ചന്ത്രക്കാരൻ പെരുംച്ചുററച്ചുരമാന്തൽകൊണ്ട് അനന്തശയനപുരത്തെ കുളം തോണ്ടി കടലോടു സംഘടിപ്പിപ്പാൻ എന്നപോലെ തലതാഴ്ത്തി ചിനത്തു ചീറിക്കൊണ്ടു നിന്നു. നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ തന്റെ സംബന്ധിയുടെ ദുഃഖത്തിൽ അനുതപിച്ചുകൊണ്ട് ദുശ്ശാസനന്റെ അധർമ്മചാരിത്വത്തെ ദർശിച്ചു മൂക്കിൽ വിരൽതള്ളിപ്പോയ കൃപാദ്രോണാചാര്യന്മാരുടെ പ്രതിമരായപോലെയും നിലകൊണ്ടു. നവീനലോകഗുരുവായുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ ദന്തപ്പാദുകങ്ങളിൽ ആരോഹണം ചെയ്ത് എഴുനെള്ളി, തന്റെ ഭക്തന്റെ മൃതശരീരത്തെ തലോടി അനുഗ്രഹിച്ചും, അങ്ങിനെ പാവനമാക്കപ്പെട്ട കളേബരത്തെ ഭസ്മീകരിക്കാതെ സമാധിയിരുത്തി ക്രിമിഭോജ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള വിധികളെ ഉപദേശിച്ചും, യാത്രയായി. അനന്തരം അണ്ണാവയ്യന്റെ സംഗതിയിലെന്നപോലെ നിയമപ്രകാരമുള്ള രേഖകൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിന് അധികാരിമാർ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ശരീരത്തെ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, അയാളെ നിഗ്രഹിക്കുമെന്നു കേശവപിള്ള പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതിനെ സംബന്ധിച്ച് മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിപ്പാൻ അയാൾ തന്റെ ചരമലേഖനമായി തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന സങ്കടപത്രം കാണപ്പെട്ടു. രാജാധികാരവിധി എങ്ങിനെ അവസാനിച്ചാലും, ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ കൃതാന്തൻ ആരെന്നു, പുനരിന്നും പരിശോധനയ്ക്കും മാർഗ്ഗമില്ലാതെ, രാജകീയ തീർച്ചയായിത്തന്നെ ഒരു വിധി കേശവപിള്ളയുടെ നേർക്കു, ഇന്നു ജനലോകകോടതിയിൽ നിന്ന്, പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു.

അന്നു മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവ് മനോവിശ്രമത്തിനായി ഏകാന്തവാസം അനുഗ്രഹിച്ച്, ഇപ്പോൾ "രംഗവിലാസം" മുതലായ രാജസൌധങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉപവനത്തിൽ "വലിയചാവുക" എന്നു പേരോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, പരിജനങ്ങളെയെല്ലാം വളരെ ദൂരത്താക്കീട്ട് വ്യാകുലതയോടുകൂടി അവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ സുഖാവസരങ്ങളെ വമ്പുളാക്കുന്ന സാദർക്കസ്സുതി എന്നൊരു ചാത്തന്റെ ബാധ പലരും അനുഭവിച്ചിരിക്കാം. ൟ മൂർത്തിയുടെ കളികൊണ്ടെന്ന

പോലെ, ഉന്നതമായ ശാഖയിൽ നിന്നു ഭൂമിയിൽ വീഴുന്ന ചക്കയുടെ "ധുമി" ധ്വനിയോടുകൂടി ഒരു ഭീമാകാരൻ തെക്കുള്ള ചുവർ ചാടി ആ ഉദ്യാനത്തിനകത്തു വീണു. ആ ശബ്ദത്താൽ ആകർഷിതനായ മഹാരാജാവു് തന്റെ സ്വസ്ഥവാസത്തെയും രാജസന്നിധിയിൽ സങ്കടങ്ങൾ ബോധിപ്പിക്കാൻ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗനിയമത്തെയും ലംഘിച്ചു പ്രമത്തന്റെ ശരീരദൈർഘ്യവിസ്തൃതികളെ കണ്ടുണ്ടായ വിസ്മയത്തിൽ, അയാളുടെ അപരാധങ്ങളെ മറന്നു. വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ചാടിപ്പോയ പക്കീർസാ തനിക്കു ശിക്ഷയുണ്ടാകാതിരിപ്പാനായി "മുതലാളിക്കസങ്കടം" എന്നു മഹാരാജാവു കേൾക്കുമാറു് ഒരു വ്യാജം പറഞ്ഞു. "മുതലാളി" എന്നു പറയപ്പെട്ടതു് പോക്കുമൂസാവർത്തകനാണെന്നു മഹാരാജാവു വ്യാഖ്യാനിച്ചു്, പൂർവരാത്രിയിലെ സംഭവത്തിന്റെ സ്മൃതി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ധൈര്യത്തോടുകൂടി, ആ ഭീമകായനെ സമീപത്തു വിളിച്ചു്, "മുതലാളി എന്തു പറഞ്ഞയച്ചു?" എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു. ആ ഭൂതൻ ഇടതുകൈ മാറോടണച്ചു്, വലതുകൈ നിവത്തുമുട്ടുംവണ്ണം നാലഞ്ചു സലാംവച്ചു്, മാമാവെങ്കിടൻ തന്റെ മുഖത്തെ മറയ്ക്കാൻ കൈക്കൊണ്ട നിലയിലും അധികമായി വക്രിച്ചു്, സൂക്ഷ്മസമകോണാകൃതിയിൽ, അധരം പൊത്തിനിന്നു. ആ ഭൂതനെ അതിനു മുമ്പിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാരാജാവിനു ബലമായ ഒരു ശങ്ക ഉദിക്കുകയാൽ "നിന്റെ പേരെന്തു്?" എന്നു ചോദിക്കയും "പക്കീർസായാണു പൊന്നടികളെ" എന്നു നിലത്തുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു അയാൾ മറുപടി അറിയിക്കയും ചെയ്തു.

മഹാ—(പക്കീരിന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ ആലോചിപ്പാൻ ഇടകിട്ടുന്നതിനു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന തന്റെ ചോദ്യത്തിലെ വിനോദരസത്തെ ഓർത്തു സ്വല്പമൊരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി) "എഹെ! നിന്നെക്കണ്ടിട്ടു സാധാരണ ഒരു വെറും പക്കീർസായാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പരമാർത്ഥം കേൾക്കട്ടെ"

പക്കീർസായുടെ നേത്രങ്ങൾ, കുനിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ആ നിലയിലും ഉള്ളിലുണ്ടായ ചിന്തകളുടെ ഗതിവിശേഷംകൊണ്ടു് അനല്പവേഗത്തിൽ പലവുരു അടഞ്ഞുതുറന്നു എന്നു മഹാരാജാവിനു തന്നെ തോന്നി. "പക്കീർപിള്ള എന്നും ചില അങ്ങത്തമാർ അന്തസ്സിനു് ഉത്തരവാവാർ—കല്പനെ."

മഹാ—"അങ്ങനെ ഒന്നും അല്ലെന്നു നാം പറയുന്നു."

പക്കീർ—(ഝടുതിയിൽ) "അലിയാർഖാൻ എന്നു കല്പിച്ചാൽ അതുവും പൊരുന്നും ദൈവപ്പെരുമയെ"

മഹാ—(അക്ഷമനായി) "ഛേ! ഛേ! അതുമല്ലാ—"

പക്കീർ—(സമ്മതിച്ചു തലയാട്ടി, അതോട് ഉടലും ആടി) "പടച്ചവൻെറ മേന്മയാൽ മനുഷ്യനും പേരൊണ്ട്—അതിനാം പക്കീർ മൂളും."

മഹാ—"ആദ്യം അമ്മയച്ഛന്മാരിട്ടപേരെന്ത്? അതു കേൾക്കട്ടെ."

വാക്കുകൾ മുട്ടിയും ഇടറിയും, ഒരു കൈകൊണ്ടു ചെവി കശക്കിയും തല ചൊറിഞ്ഞും, നേത്രങ്ങളെ അല്പമൊന്നു പുറത്തുകാണിച്ചു മഹാരാജാവിൻെറ മുഖഭാവത്തെ നിർണ്ണയംചെയ്തും, ചുണ്ടും അണയും അമർത്തിയും, പക്കീർ എന്തോ മൂളങ്ങി. മഹാരാജാവിൻെറ സാസഹ്ണം പ്രകാശിച്ച് അവിടത്തെ മനഃക്ലാന്തതയെ നീക്കി. ആ ഭീമാകാരൻെറ ശരീരപരിമിതിയും അയാളുടെ സംഭ്രമവും തമ്മിലുള്ള വൈപരീത്യം തിരുമനസ്സിൽ നിർഭരമായ വിനോദരസത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. "എന്താണ്,—ഇത്ര വിഷമിപ്പാൻ? ഭയംകൂടാതെ പറഞ്ഞേയ്ക്കൂ" എന്നു കരുണാപൂർവം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പക്കീർസാ പരമാർത്ഥത്തെ പൊട്ടിച്ചു. അതിബാല്യത്തിലെ ഒരു സംഭവമായതുകൊണ്ട്, നാമകരണസമയത്ത് അച്ഛനമ്മമാർ നൽകിയ പേരിനെ, തനിക്ക് ഓർക്കത്തക്കവണ്ണം കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന് ആ വൻപൊണ്ണൻ പച്ചയിൽ വിളിച്ചറിയിച്ചു. മഹാരാജാവു പൊട്ടിച്ചിരിപ്പാൻ മടിക്കയാൽ, ശ്വാസം മുട്ടി, കരൾ കശങ്ങി, കണ്ണുകളിൽ ജലവും നിറഞ്ഞ്, ഒരുവിധം വിഷമപ്പെട്ട്, തൻെറ ശ്വാസത്തെ നിലയിലാക്കിക്കൊണ്ട് "ആട്ടെ നിൻെറ സംഗതി വല്ലതും നാം ധരിപ്പാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു പിന്നെയും ചോദിച്ചു.

പക്കീർ—"പടച്ചവൻ കൃപചെയ്തു—പഞ്ചാരതൊട്ട്, അള്ളാ അടിച്ച്, വാപ്പാമേല്—" എന്നിങ്ങനെ തൻെറ ബോധനത്തെ സത്യവാങ്മൂലമാക്കുന്നതിന് സത്യവാചകത്തെ ഉച്ചരിപ്പാൻ തുടങ്ങീട്ട് ശരിയാകാത്തതിനാൽ, "ഇക്കടിതം എല്ലാ പരമാൎത്ഥവും

അറിവിക്കും” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ഓലലേഖനത്തെ താൻ നിന്നിരുന്നേടത്തു വച്ചിട്ട്, പുറകോട്ടുമാറി നിന്നു. “മുതലാളി”യുടെ സ്വകാര്യലേഖനമായിരിക്കുമെന്നു സങ്കല്പിച്ച് മഹാരാജാവുതന്നെ താഴത്തിറങ്ങി അതിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു തിരിയെ ചാവുക്കയിൽ പ്രവേശിച്ച് ദൂതനെ നോക്കിയപ്പോൾ, രണ്ടു പാദങ്ങൾ മതിലിന്റെ മുകളിൽ അസ്തമിക്കുന്നതു മാത്രം കാണുകയുണ്ടായി.

മഹാരാജാവിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടത് കേശവപിള്ളയുടെ ഒരു സങ്കടഹർജിയായിരുന്നു. അക്ഷരവടിവു കണ്ട് അതിന്റെ ആഗമനം എവിടെനിന്നെന്നു മനസ്സിലാവുകയാൽ, കെട്ടുപൊട്ടിച്ച് ആദ്യംമുതൽ അവസാനംവരെ മഹാരാജാവ് ആ ലേഖനത്തെ വേഗത്തിൽവായിച്ച്, അതിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ള സംഗതികളെ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കി. അതിന്റെ ശേഷം, ചാവുക്കയുടെ മരത്തൂണിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഉളിയറ തുറന്ന് വെള്ളിപോലെ മിന്നുന്ന ഒരു കഠാരിയെ പുറത്തെടുത്ത്, ആ ഓലയെ തിലതുല്യമായി നുറുക്കി കാററത്തെറിഞ്ഞു. മഹാരാജാവിന്റെ നേത്രങ്ങൾ രക്തദ്യുതിയും അഗ്നിദ്യുതിയും കൊണ്ടു ഭയങ്കരമായി. രക്തദ്യുതി അപാരബുദ്ധിമാനും നിസ്തുലഭക്തനുമായ തന്റെ ഭൃത്യനെ താൻ ഇടക്കാലത്തു സംശയിച്ച് അവമാനിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്താപിക്കയാലും, അഗ്നിദ്യുതി ആ സങ്കടപത്രത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കൃത്രിമങ്ങൾ ആദ്യംമുതൽ ഓരോരോ സംഗതിക്കും തെളിവോടുകൂടി വിവരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകളെക്കുറിച്ചു ബോദ്ധ്യം വന്നതുകൊണ്ടും ആയിരുന്നു. അവിടത്തെ കണ്ണങ്ങളിൽതന്നെ സിംഹഗർജ്ജനമെന്നുതോന്നിയതായ ഒരു സ്വരത്തിൽ മഹാരാജാവ് ഭൃത്യന്മാരെ വിളിച്ചു. കല്പനകേട്ട് ഓടിയടുത്ത ഭടന്മാരോട് “സുബ്ബയ്യൻ—കുമാരൻ തമ്പി” എന്നീരണ്ടു നാമങ്ങളെ മാത്രം കോപാന്ധനായി നിന്നിരുന്ന മഹാരാജാവു ഉച്ചരിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു കല്പനകൾ വാങ്ങുന്നതിനു മാളികത്താഴെ സമയംകാത്തു നിന്നിരുന്ന ദളവായും ഉപസേനാധിപതിയും കല്പന ഉണ്ടായിക്കഴിയുന്നതിനിടയിൽ തിരുമുമ്പിൽ ഹാജരാക്കപ്പെട്ടു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാ

രാജാവിന്റെ അത്യുഗ്രതയും കണ്ടറിഞ്ഞിരുന്ന ആ രണ്ടു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ആ സമയത്തു കാണപ്പെട്ട ധൎമ്മരാജാവിന്റെ പരിസരത്തിൽ അടുക്കുന്നതിനു ധൈൎയ്യപ്പെട്ടില്ല. മഹാരാജാവു മന്ത്രിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ കാംക്ഷിപ്പാനും, അവരോട് ആലോചന ചെയ്‌വാനും പുറപ്പെടാതെ, ഊൎജ്ജിതസ്വരത്തിൽ കല്പനകൾ നൽകുകമാത്രം ചെയ്തു. ആ കല്പനകൾ എങ്ങനെ കല്പിച്ചിരുന്നു എന്നുവഴിയേ.

ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ സ്വശിഷ്യന്റെ സംസ്കൃതിക്കു പുരോഹിതവിധികൾ നൽകീട്ട് ആശ്രമത്തിലേക്കു മടങ്ങിയതു ഉടനെ ആരംഭിച്ചതു പൂജയ്ക്കോ ഭക്ഷണത്തിനോ അല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വകാൎയ്യ രേഖാഗതങ്ങൾ പ്രകാരം ഒരു വൃദ്ധാശ്രമവും, മറ്റൊന്നു മഹാവ്രതാനുഷ്ഠായികൾക്ക് അപ്രധാനവും ആയിരുന്നു. അപ്പോഴത്തെ അത്യുല്ലാസവേഗത്തിൽ തന്റെ ചിരകാലശ്രമത്തെ സഫലീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്‌വാൻ അദ്ദേഹം തുടങ്ങി. മഹാരാജാവിനെപ്പോലെ മനോവിശ്രമത്തിനും മന്ത്രസന്ധാനത്തിനും പുറപ്പെടാതെ, ഹരിപഞ്ചാനനമനോരാജ്യരാജാവു ചില ലേഖനമുഖേന യജ്ഞദ്രവ്യങ്ങളേയും ഉപഹാരവാഹകന്മാരെയും സംഭരിപ്പാൻ ഉദ്യോഗിച്ചു. ജനക്ഷോഭം രാജ്യത്തിൽമുഴുത്തിരിക്കുന്നു എന്ന് ഹൈദരാലിഖാൻ നവാബിനെ ധരിപ്പിപ്പാൻ ഒരു സമൎപ്പണപത്രവും, തന്റെ ശിഷ്യമാരങ്ങളിലേക്കു യജ്ഞദിവസം നിശ്ചയിച്ചും മറ്റും ശാസനങ്ങളും എഴുതി ഗൂഢശ്രദ്ധന്മാരായ ദൂതരെ ഏൽപ്പിച്ച് ഉടനെ അയച്ചു. ഇതുകൾ കൂടാതെ സത്രസമാപ്തിയിൽ നിസ്സന്ദേഹം തന്റെ തൃപ്പടിയേറ്റവും സിംഹാസനാരോഹണവും ആലോചിക്കുന്നതാണെന്ന്, വേദജ്ഞനും, യോഗധനനും, സകലകലാനിപുണനും, വിവിധരാജനീതിവിദഗ്ദ്ധനും ആയ ഹരിപഞ്ചാനനാവധൂതൻ ഭൂതവൎത്തമാനസൂക്ഷ്മജ്ഞാനത്തിന്റെ ബലംകൊണ്ടു പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തു.

ഏകദേശം സന്ധ്യയോടടുത്ത് അദ്ദേഹം രാജാധികാരത്തിന്റെ ദിവ്യമഹിമയെയും രാജമതാനുവൎത്തനം എന്ന പ്രജാധൎമ്മസിദ്ധാന്തത്തെയും കുറിച്ചു തന്റെ ശിഷ്യവൃന്ദത്തിനു സാരോപദേശങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ യജ്ഞമഹോത്സവത്തിനു മഹാരാജാവു തിരുവുള്ളമുണ്ടായി നൽകുന്ന സംഭാവനയോടുകൂടി സമ്പ്രതി രാമയ്യനും പരി

വാരങ്ങളും ആ യോഗിവാടത്തിലെത്തി. രാജസംഭാവനയുടെ സാക്ഷ്യമായുള്ള സർവാധികാര്യക്കാരുടെ "സാധന"ലേഖനത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ താൽക്കാലികമായ തന്റെ പ്രജാധർമ്മം അനുസരിച്ചു വാങ്ങി, കണ്ണുകളിൽ ചേർത്തതിന്റെ ശേഷം, സദസ്യരെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. മഹാരാജാവ് യോഗീശ്വരന്റെ നേർക്കു പ്രദർശിപ്പിച്ച ഈ ആദരവം ജനക്ഷോഭത്താൽ തിരുമനസ്സിൽ ഉണ്ടായ ഭയവിഭ്രാന്തികളുടെ ഫലമാണെന്ന് മഹാജനങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. യോഗീശ്വരൻ മഹാരാജാവിന്റെ തൽക്കാലഗ്രഹനിലകളെ മനസ്സുകൊണ്ടു ഗണിച്ച്, അവിടത്തെ മൃത്യുകാരകന്റെ നില തന്റെ യത്നത്തിന്റെ സുമംഗളമായ പര്യാപ്തിക്ക് അനുകൂലം തന്നെയോ എന്നു പരിശോധിക്കമാത്രം ചെയ്തു.

* * * * *

വംശവൃക്ഷങ്ങളിൽ രണ്ടും മൂന്നും നാലും ശാഖകളുടെ തായ്‌വേരായി നിൽക്കുന്ന പിതാമഹൻ, പ്രപിതാമഹൻ എന്നിത്യാദി പദവികളെ ജീവിതകാലത്തു തന്നെ ചിലർ പ്രാപിക്കുന്നതിന്റെ പരിപൂർണ്ണാനന്ദത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാവാൻ മോഹമുള്ളവർ ഈ കഥാദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ചെമ്പകശ്ശേരി ഭവനത്തിലെ അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു നടക്കുന്ന ഒരു കോലാഹലത്തെ സന്ദർശനം ചെയ്‌വാൻ പോരുവിൻ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ എന്ന ആഖ്യായികയിലെ നായിക രോഗാതുരയായിക്കിടന്ന മഞ്ചത്തിൽ ഇതാ ഒരു ദീർഘകായൻ ആപാദമസ്തകം വിലയേറിയതായ ഒരു സാൽവകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ് കുംഭകർണ്ണസേവ ചെയ്യുന്നു. ഉദയമുഹൂർത്തത്തിൽ സ്വനിലയനങ്ങളായ അശ്വത്ഥങ്ങളിൽ തുരുതുരെച്ചെന്നണയുന്ന വാവലുകളുടെ ശബ്ദകലാപത്തിനു തുല്യമായ ഒരു ആരവം ആ മഞ്ചത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു. ബാലരവികിരണങ്ങളുടെ ശോണത അംബരാന്തമേഖലയെ അലങ്കരിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ നമ്മുടെ നിദ്രാതൽപരനെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്ന ശോണകംബളത്തെ ഉത്സാരണം ചെയ്‌വാൻ ബഹുവിംശതി ബാലപല്ലവാംഗുലികൾ സാഹസം ചെയ്യുന്നു. ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിലെ മലയാളഭാഷയിൽ പിതാമഹപദത്തിന്റെ പര്യായമായ അപ്പൂപ്പൻ എന്ന

പടത്തെ ആ ബാലമൂഷികസംഘം "ഹൂ" എന്നുവരെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ചതുരുപായസൂചകങ്ങളായും തത്തൽസ്ഥാനങ്ങളിലും ആർത്തിട്ടും പുഷ്ടശരീരത്തെ ആസ്തരണം ചെയ്യുന്ന പടവിയെ അനുഭവിക്കുന്ന സാർവനിദ്രാധീനന്റെ കായത്തെ ദൃഢതരമായി ആവരണം ചെയ്യുന്നതേയുള്ളു. കല്പനകളും ഭീക്ഷ്വിളികളും കോപകലഹകലശലുകളുംകൊണ്ട് ആ മൂപ്പുകാരന് ഒരു ചലനവും ഉണ്ടാകാത്തതിനാൽ, കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സുമുതൽ പാദം വരെ ഓടങ്ങളുടെ വക്കുകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന തണ്ടുകുറ്റികൾപോലെ അണിയിട്ട്, വിക്രമികളായ ആ ബാലവർഗ്ഗം സാർവയുടെ മുകളിലായി ഇരിപ്പുപിടിച്ച്, കുതിരയും ആനയും കളിതുടങ്ങി. ഓരോരുത്തർ "ഹയ്! ഹൌ! ഹൈലത്തി!" എന്നിങ്ങനെ മേളം കൂട്ടുന്നതിനിടയിൽ ആ ബാലസംഘത്തിലെ മൂപ്പരായ ആറുവയസ്സുള്ള ഒരു കുരുളകൻ, "കുതിരപ്പുറത്തു കേറിവരും—കണ്ണോതിച്ചപ്പിള്ളേടെ—കമ്പുമീശയൊക്കെത്തരും!" എന്നു ഗാനംചെയ്ത്, കുതിരയ്ക്കു വേഗം കൂടിച്ചു. ഒരു ഗാനത്തെ അനുമോദിച്ച്, ശകിടികാരരായ കട്ടകുമണികൾ 'കീയം' വിളിച്ചു. ഇങ്ങനെകേട്ടുണ്ടായ നീരസത്തോടുകൂടി ഗൃഹനായികയായ പാർവതിപ്പിള്ളഅമ്മ അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിച്ച് "കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു കാലത്തെ നിലയ്ക്കു നിന്നുടയോ?" എന്നു ശാസനംചെയ്തു. ആ ആജ്ഞയുടെ ശ്രവണമാത്രത്തിൽ ആ കുട്ടിഗ്ഗന്ധർവസംഘം വാനരന്മാരെപ്പോലെ ഇഴഞ്ഞും കിഴിഞ്ഞും, മഞ്ചത്തിൽനിന്നു താഴത്തിറങ്ങി, മോഷണം ചെയ്ത മാർജ്ജാരന്മാരെപ്പോലെ നിലയായി. നിദ്രചെയ്തിരുന്ന പ്രമാണിയും അവരെത്തുടർന്ന്, ഝടുതിയിൽ എഴുന്നേറ്റ്, ഒന്നുരണ്ടു പൈതങ്ങളെ കരസ്ഥവും, ചിലരെ ഭുജസ്ഥവും ആക്കിക്കൊണ്ട്, പത്നീശാസനത്തെ ആദരിച്ചെന്നപോലെ ശേഷംപേരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചേർന്നുനിന്ന് ശിക്ഷണീയനാട്യത്തെ അഭിനയിച്ചു. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പരിഹാസഭാവംകണ്ട് ശുണ്ഠിയോടുകൂടി പാർവതിപ്പിള്ള വടക്കേക്കെട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ രാജപ്രണിധിയും, മൂഢശിരോമണിയായ ചന്ത്രക്കാരൻ തന്റെ കണ്ഠാലങ്കാരമായി കരുതിയിട്ടുള്ള കടൽമാലകളുടെ സംഗ്രഹാകാരവുമായ രാമവർമ്മത്ത് അനന്തപത്മനാഭൻ പടത്തലവർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ബാലസംഘം

ഷ്ട്രപ്രവൃത്തികൊണ്ടു് ആവൎത്തിതബാഹ്യനായ ആ സങ്ഘത്തിലെ തങ്ങളുടെ സേനാനിയുടെ വിജയത്തെ പരിതോഷിച്ചു വിവിധധ്വനികൾ കൊണ്ടു് ആ നാലുകെട്ടിനെ പൊടിപെടുത്തു.

രണ്ടു നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പടത്തലവരായ അനന്തപത്മനാഭൻ ബാലദീപാവലിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉഷ്ണനിവേദ്യം എടുത്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയായ സൌഭാഗ്യവതി, തന്ത്രിയുടെ നിലയിൽ ചടങ്ങുകൾ ഉപദേശിച്ചു കൊണ്ടു നിൽക്കെ, രണ്ടാമത്തെ പുത്രിയായ കൊച്ചമ്മിണി എന്ന സ്ത്രീരത്നം ഭൎത്തൃകരകനകസംപുടത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടിരിക്കാലുള്ള ധൃഷ്ടതയോടുകൂടി മേൽശാന്തിസ്ഥാനത്തിൽ നിവേദ്യാൎപ്പണം തുടങ്ങി. പിതൃവാത്സല്യപൂൎണ്ണമായുള്ള ആ അതിമാനുഷന്റെ മനസ്സ പുത്രിയുടെ വിരഹതാപത്തെ ഓൎത്തു കരുണാൎദ്രമായി ഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്വപത്നീമുഖത്തിൽ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"പറഞ്ഞോ കൊച്ചമ്മിണിയോടു്?" (പുത്രിയുടെ ചെവികൾ വട്ടംപിടിച്ചു) "മൈസൂരിനെ സേവിച്ചു ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു താമസിക്കുന്നു എന്നു കിട്ടിയ എഴുത്തിലെ കാൎയ്യം." (മുഖം വികസിച്ചു നിൽക്കുന്ന പുത്രിയോടു്) "ഹൈദർരാജാവിനെ തുടൎന്നു പാലക്കാട്ടും മറ്റും സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നു് ഒരു സ്നേഹിതന്റെ എഴുത്തുവന്നിട്ടുണ്ടു്." (ആ പ്രൗഢയുടെ നേത്രങ്ങളിൽ ബാഷ്പം പൊതികി) "ചോരകണ്ടാൽ മോഹാലസ്യപ്പെടുന്ന ആ വീരൻ ആ പടമാടത്തിൽ എന്തുചെയ്യുന്നോ?——"

കൊച്ചമ്മിണി—(കണ്ണുനീർ വൎഷിച്ചുകൊണ്ടു്) "അച്ഛനെപ്പോലെ ധൈൎയ്യമില്ലാത്തവരെ അച്ഛന് എന്നും ആക്ഷേപം തന്നെ"

അനന്ത—"ഞാൻ വങ്കാളക്കരാപ്പനാകകൊണ്ടു് അങ്ങനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ ഒരു ന്യായമുണ്ടു്. ഞാൻ അതിനെ ഒളിക്കയും മറയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നുമില്ല. എന്റെ കൊച്ചമ്മിണിക്കുട്ടിയും അന്നു്, അച്ഛന്റെ കക്ഷിയിൽ ചേൎന്ന ഥിറാത്തിയല്ലായിരുന്നോ?"

കൊച്ചമ്മിണി—"അതു് അച്ഛന്റെ മകളാകകൊണ്ടു്. എത്ര ആണായിപ്പോൾ? എന്റെ പിഴയ്ക്കു ഞാൻ വേണ്ടതു

കാണെ ഇനി എന്നെ ഒന്നകൂടിയയച്ചാൽ, അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ തിരിച്ചുകൊണ്ടരാം."

അനന്ത—"നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ശത്രുവിനെ സേവിക്കുന്ന ആളിന്റെ അടുത്തു നിന്നെ അയക്കയൊ?" കൊച്ചുമ്മിണി വാദത്തിൽ തോറ്റു എങ്കിലും, അച്ഛനോടിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു:— "അച്ഛാ! വരിഷവും പത്തിരുവതാവാറായി. ഇനിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിമോശത്തെ ക്ഷമിക്കണം."

അനന്ത—"മാങ്കോയിക്കലായ വലിയപടവീട്ടിൽ തമ്പിമാര് ചോരകണ്ടു മയങ്ങിക്കിടക്കട്ടെ. ഛീ! ഛീ! രാജ്യത്തിനാതകാതകൻ ————"

പാർവതിപ്പിള്ള—(പരിഭവിച്ച്) "രാത്രിവന്നു, നേരം വെളുത്തപ്പോഴും, കണ്ണുങ്ങളെ കരയിച്ചുതുടങ്ങുന്നത് എന്തു മാതിരിയാണ്? വെട്ടും കുത്തും കൊലയും എല്ലാവരും കച്ചയുംകെട്ടി നടക്കയൊ?"

അനന്ത—"എവിടെവിടെ? ആ മുഖം നേരെ ഒന്നു കാണട്ടെ—അങ്ങനെ ഒതുങ്ങിനടന്നാൽ, ചത്താലും എഴിച്ചുവരുമെന്ന് അനുഭവമില്ലയൊ നമ്മുടെ അമ്മയമ്മെ? അതുകിടക്കട്ടെ- ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ മരണം മഹാ കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശുദ്ധപാവം — — - - -എല്ലാംകൊണ്ടും —മുഖം കാണിച്ചുവന്ന് എല്ലാം ആലോചിക്കാം."

ബാലക്രീഡാരസോപഭോഗത്തിൽ ആകണ്ഠമഗ്നനായിക്കാണപ്പെട്ട അജയ്യനായ ഈ രണസിംഹം കേശവപിള്ളയുടെ സങ്കടഖേദനത്തെ അസ്പദമാക്കി മഹാരാജാവിനാൽ അരുളപ്പെട്ട ആജ്ഞയെ അനുസരിച്ചു രാജധാനിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുട്ടിക്കളിയെ അപഹസിപ്പാൻ സന്നദ്ധരായുള്ളവർ പട്ടണത്തുപിള്ളയാർ എന്ന മഹാവധൂതന്റെ കഥയെ സ്മരിപ്പിൻ. ആ അവധൂതൻ സംസാരനിവൃത്തിയെ കാംക്ഷിച്ചും, പടത്തലവൻ സ്വരാജ്യക്ഷേമസിദ്ധിയെ പുരസ്കരിച്ചും, അവധൂതൻ ദുഃഖാകലിതമായ ഇഹലോകജീവിതത്തെ നിന്ദിച്ചും, പടത്തലവൻ ലോകഗതിയുടെ സ്ഖലനങ്ങളിൽ ഉദാരകാരുണ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചും, ഈ

രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ ആത്മത്യാഗികളായിരുന്നു. മഹാവിപത്തുകളിലും അതിശാന്തനായും മഹത്സമ്പത്തുകളിൽ കേവലം ഉദാസീനനായും വൎത്തിക്കകൊണ്ടു് പ്രായാധിക്യത്തിലും യുവപ്രൗഢിക്കു ക്ഷയം വന്നിട്ടില്ലാത്ത ഈ രാജ്യാഭിമാനി മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിപ്പാനായി പരിവാരങ്ങളോടുകൂടി യാത്രയാരംഭിച്ചപ്പോൾ ആദ്യമായി ജനറൽകുമാരൻതമ്പി അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടു തൊഴുതു. അടുത്തതുപോലെ മറ്റോരോ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പൌരപ്രമാണികളും വന്നുചേൎന്നു. പലരോടും സമാധാനം പറഞ്ഞും, കുമാരൻതമ്പിയുടെ ഹസ്തത്തെ അവലംബിച്ചും നടക്കുന്നതിന്നിടയിൽ ഓടിയെത്തി ആശീൎവാദം പറഞ്ഞ മാമാവെങ്കിടനെ പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ കൈകൊടുത്തു് കുലുക്കി, അയാളെക്കൊണ്ടൊരു ഛൂപ്പാട്ടു പാടിച്ചു. രാജമന്ദിരത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവിടവിടെ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കലാപം പെട്ടെന്നു നിന്നു. സിംഹവിക്രമനായ തന്റെ പൂൎവ്വഗാമിയുടെ ദക്ഷിണഹസ്തവും, പ്രപൂൎവ്വഗാമിയുടെ മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠനും പ്രഥമ തിരുമുഖസ്ഥാനികനും ആയിരുന്ന മഹാനുഭാവന്റെ ഏകപുത്രനും, തന്റെ ക്ഷണനപ്രകാരം വന്നിട്ടുള്ള 'അതിഥിയുമായ പടത്തലവനെ ഭാഗിനേയമാതുലന്മാർ അന്യോന്യം ആചരിക്കുന്ന ആദരമൈത്രികളോടുകൂടി, മഹാരാജാവ് ക്ഷണത്തിൽ സൽക്കരിച്ചു കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്തു. ധീരോദാത്തശീലനും നിരന്തര കാൎയ്യനിരതനും ആയ മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ മഹാരാജാവിനും വിനോദസംഭാഷണം കൊണ്ടു മനോലാഘവത്തെ ജനിപ്പിച്ചുവന്ന പടത്തലവനോടു മഹാരാജാവു കുശലാന്വേഷണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു്, ക്ഷമാപ്രാൎത്ഥിയെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു:—"മഴക്കാലമാണല്ലൊ—വേട്ടയ്ക്കു തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങോട്ടു വരുത്തിയതാണ്."

പടത്ത—"അടിയൻ—നാട്ടിലും വേട്ടയ്ക്കു തരമുണ്ടെന്നു തൃക്കണ്ണിൽ കണ്ടിരിക്കാം."

മഹാ—"ഒരു കാടിളക്ക് ഇവിടത്തന്നെ വേണ്ടിവരും. അതിലേയ്ക്കാണ് ആളയച്ചതു്. പോക്കുമൂസായെയും വരുത്തിയിരുന്നു. അവിടന്നു പോന്ന കേശവൻ എങ്ങോട്ടു പോയി?"

പടത്ത—"കുടിചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ വിടകൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. കഥയെല്ലാം അവൻ പറഞ്ഞുകേട്ടു. ഇനി കല്പന എന്തെന്ന് അരുളിച്ചെയ്യണം."

മഹാ—"പലസംഗതിയുമുണ്ടിവിടെ. എങ്കിലും, ഉടനടി നിവൃത്തിക്കേണ്ട കാര്യം രണ്ടാണ്. ഒരു യോഗീശ്വരൻ എന്തിനോ ഒക്കെ പുറപ്പാടുണ്ട്. അതിന്റെസൂക്ഷ്മം കേശവൻ ധരിപ്പിച്ചു. ഒതുക്കാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ നാമുംചെയ്തു. അതിനെക്കുറിച്ചു മേലിൽ വേണ്ട ആലോചനകൾക്കു ദളവാ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ വന്നുകൊള്ളും. മററ സംഗതിയിലാണ് വിഷമമുള്ളത്. കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളമാരുടെ വകയിൽ വല്ലോരും ശേഷിക്കുന്നുണ്ടോ യെന്നറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചിലമ്പിനേത്തു തെക്കേതിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകളുണ്ടെന്നു കേശവൻ വാദിക്കുന്നു. അവരുടെ പരമാർത്ഥം നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനും വെങ്കിടങ്ങാഗവതക്കും അറിയാം. അവരോടു ഞാൻ നേരിട്ടന്വേഷിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ, കാര്യം കാര്യം പോലെ നടത്തേണ്ടിവരും. സ്ത്രീകളിൽ ഒന്നു കുട്ടിയാണ്. അവളെ കേശവന്റെ അറിവയ്പുകാരി പോയി കണ്ടു. അവൾ തിരുവനന്തപുരത്തു വരികയാൽ കേശവനും കണ്ടു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അവന്റെ മനസ്സിന്റെ ഗതിയെന്തെന്നറിവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ആ വഴിക്കുള്ള കഥ എന്താണെന്നു നമുക്ക് ഒരു രൂപവുമുണ്ടാകുന്നില്ല. നമുക്കും, കഴക്കൂട്ടത്തെ വീട്ടുകാർക്കും, കേശവനും, ഒന്നുപോലെ വേണ്ടത്തക്ക ആളാണല്ലോ കാരണോര്. എല്ലാം അങ്ങോട്ടേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ബഹളത്തിനും ഇടവരുത്താതേയും കേശവനു സന്താപം ഉണ്ടാകാതേയും എല്ലാം ശരിയാക്കണം. മനസ്സിലായല്ലോ?"

പടത്തലവൻ മഹാരാജാവിന്റെ ചിത്തഗതികളേയും ഇംഗിതങ്ങളേയും വിചാരിച്ച് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഖഡ്ഗത്തേക്കാളും ഊർജിതമായും സഫലമായും ജയസമ്പാദനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ആയുധം മഹാരാജാവിന് ഒരു വൈഷ്ണവപാശുപതതുല്യമായി സ്വാധീനമുണ്ടെന്നു കാണുകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയപ്രതിഷ്ഠിതമായുള്ള "മാർത്താണ്ഡവർമ്മാ," വിഗ്രഹത്തോടു തുല്യസ്ഥാനമെങ്കിലും ഒരു ധർമ്മരാജാവിന് അവകാശപ്പെടുന്നു എന്ന് അതിപ്രീതനായി അദ്ദേഹം അഭിമാനിച്ചു. "അടിയൻ—കേശവൻ കഥകൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞ്, അടിയനറിഞ്ഞു. തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു രൂപമാകാത്ത ആ കിടാത്തിയുടെ സംഗതിയിൽ അടിയനും കുറച്ചു സംശയമുണ്ട്. ഇന്നു നാളെക്കൊ

ണ്ടു് എല്ലാം അന്വേഷിച്ചു തിരുമനസ്സറിയിക്കാം. ഠരം കൃപാനിധി തിരുമനസ്സിലേക്കു ദീർഘായുസ്സു നൽകി രാജ്യത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കട്ടെ."

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയ സംഭാഷണം മഹാരാജാവിന്റെ കോവിലെഴുന്നള്ളത്തിനേയും താമസിപ്പിച്ചു. രാജരത്നവും പ്രജാരത്നവും പരസ്പരഗുണഗ്രാഹികളായപ്പോൾ ഇടക്കാലത്തെ അനാസ്ഥാസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു് അധികം ക്ലേശിച്ചതു മഹാരാജാവായിരുന്നു. പടത്തലവൻ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേക്കു മടങ്ങി, ഉടനെ തന്നെ ഊണുകഴിച്ചു്, പാടുന്നതിനു തംബുരുവും തൂക്കി ഹാജരായ മാമനെ തള്ളി ഓടിച്ചിട്ടു്, ഉച്ചയ്ക്കു മുമ്പു തന്നെ തോക്കു്, കുന്തം, വാൾ, കുറുവടി എന്നീ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചുള്ള വെടിക്കാരും ചില കുപ്പായക്കാരുമായി കഴക്കൂട്ടത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം ൧൮.

" ഞെളുപോട്ടു കുന്തിയെ വന്ദിച്ചുമാധവൻ—
ആശീർവ്വചനവും ചെയ്തിതു കുന്തിയും."

ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നിഗ്രഹാനന്തരം കഴക്കൂട്ടം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അടുത്ത ഉദയയാമാന്തത്തിനു മുമ്പു തന്നെ എത്തി, 'ക്കുന്നിൽകുരുപുറപ്പെടുക' എന്നുള്ള മൊഴിയെ ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഫലപ്പെടുത്തി, മന്ത്രക്കൂടത്തു താമസിക്കുന്ന സാധ്വികളുടെ ഹൃദയവ്രണങ്ങളിൽ നവവേദനയുണ്ടാക്കുമാറു തറച്ചു. ആ ദിവസത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന മീനാക്ഷി കേശവപിള്ളയെ സന്ദർശനം ചെയ്ത വീരവനമാൻകിശോരിക, ശിംശപാതരുമൂലവാസത്തെ ബഹുവത്സരം അനുഷ്ഠിച്ചപോലെ അവസ്ഥാന്തരപ്രാപ്തയായിരിക്കുന്നു. തന്റെ കാമുകൻ പൂർണ്ണസുഖനായും സംശുദ്ധയശസ്കനായും തനിക്കു തിരിയെ ലബ്ധനാകുമെന്നു ജഗജ്ജയിയായ ഹരിപഞ്ചാനനൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു സമാശ്വസിപ്പിച്ചാണ് കുപ്പശ്ശാർ ആ കന്യകയെ അവളുടെ സാഹസശ്രമത്തിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു മന്ത്രക്കൂടത്തു പടിക്കൽ വച്ച് തന്നെ കണ്ടതിലുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിമാനമോ, കഷ്ടമെ! —പ്രണയമൊ—അല്ലാതെ, തന്റെ ഇംഗിതസിദ്ധിക്കായി യത്നിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിപ്പാനൊന്നു പ്രണോദനമുണ്ടെന്നുള്ള സാരമായ പ്രശ്നം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചു. ഈ ചോദ്യത്തിന് സ്വസ്വാന്തത്തിലുണ്ടായ പ്രതിഷേധോത്തരം അവളുടെ ക്ഷതോത്സാഹത്തെ അണുമാത്രവും ഉത്തേജനം ചെയ്തില്ല. മന്ത്രക്കൂടത്തു തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ഉണ്ണിത്താൻ പ്രഭുവിന്റെ ഇന്ദുശീതളമായ ഗുരുതരകാരുണ്യത്തിനും, വ്യസനോൽപ്ലാവിതമായ ആ കന്യകയുടെ മനസ്സിനെ സമസ്ഥിതിയിൽ ആക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. കുപ്പശ്ശാർ അയാൾ പുറത്തു പറയുന്നതിലധികം എന്തോ മനസ്സിൽ ഉപഗൂഹനം ചെയ്യുന്നതായി ആ കന്യകയ്ക്കു തോന്നി. അയാൾ

ഐശ്വൎയ്യകാംക്ഷനിമിത്തം ആ യോഗീശ്വരനെ തന്നോടു സംബന്ധിപ്പിക്കാൻ യത്നിക്കുന്നതായി വ്യാഖ്യാനിച്ച്, അവൾ ധൎമ്മവ്രതനായ ആ വൃദ്ധനെ ദ്വേഷിച്ചു തുടങ്ങി. കുപ്പശ്ശാർ രണ്ടാമതും യോഗീശ്വരവാടത്തിൽ പോയി തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾമുതൽ അയാളിൽ കാണപ്പെട്ട ഗൌരവഭാവവും നിതാന്തപരുഷതയും, അയാൾ വൃദ്ധയോടു ഗൂഢമായിച്ചെയ്ത ആലോചനകളും, വൃദ്ധ ഉണ്ണിത്താനെ പ്രത്യേകം വരുത്തി ദീൎഘസന്ദൎശനം ചെയ്തതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായനെന്നപോലെ അദ്ദേഹം പിരിഞ്ഞതും, മീനാക്ഷിയുടെ ഉള്ളിൽ ജനിച്ച വിദ്വേഷകാലുഷ്യത്തെ സ്ഥിരീകരിച്ചു. വൃദ്ധയും കുപ്പശ്ശാരും ദുൎമ്മോഹികളെന്നും, ലോകത്തിൽ തനിക്കുതാനല്ലാതെ ഇതരശരണ്യനാണെങ്കിൽ അതു ചിലമ്പിനേത്തു നിന്ന് ഉഗ്രപ്രഭാവനായിവന്ന്, സ്വമാതാമഹിയുടെ സമക്ഷത്തിൽവച്ചു തന്നെ പരസ്യമായി വരിച്ച കാമുകനല്ലാതെ മററാരുമല്ലെന്നും ചില സ്വതന്ത്രകൈവല്യസിദ്ധാന്തങ്ങളും അവൾക്കു പാഠമായി. ഇങ്ങനെ ആത്മവൈകല്യനിവൃത്തയായ ആ വേദവതിയെ അവളുടെ തൽക്കാലാശ്രമത്തിനു യുക്തശരീരയാക്കുവാനെന്നപോലെ മാതാമഹിയുടേയും, പരിചാരകന്റേയും, മന്ത്രക്കൂടഭവനത്തിന്റേയും വയോവൃദ്ധി, ആ കന്യകയിൽ പകൎന്നു. തന്റെ കുടുംബത്തിനു നിസൎഗ്ഗവും അപ്രതിഹതവുമായ ധൂൎത്തത അതിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളേയും ഒരേ പ്രകാരം വിപന്നരാക്കിയതുപോലെ, പ്രണയബന്ധനത്തിലുള്ള തന്റെ സ്ഥിരനിഷ്ഠ തന്നെയും അനുക്രമമായി സ്വപൂൎവ്വഗാമികളുടെ ദുരന്തത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു എന്നും മററും ക്ലേശിച്ചതിനിടയിൽ തന്റെ ഗൃഹനാമത്തെ 'കഴക്കൂട്ട'മെന്നുസങ്കല്പിച്ചു ഓരോ ചിന്താവിമൎശനങ്ങൾ മനശ്ചാപല്യംകൊണ്ടു തുടങ്ങി. കഴുകന്മാർ തങ്ങളുടെ നഖതുണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ടു, മൃതങ്ങളോ ജീവജന്തുക്കളോ ആയ, ഇതരശരീരങ്ങളുടെ മൎദ്ദനവും, ഭേദനവും, അശനവും ചെയ്കയെന്നുള്ള ക്രൂരാനുഭവങ്ങൾക്കല്ലാതെ, ദിവ്യമായ അനുരാഗത്തിനോ, ആത്മസങ്കരത്തിനോ, ഉത്തമമായ ഗൃഹസ്ഥജീവിതത്തിന്റെ സൌഭാഗ്യത്തിനോ, അവകാശമെന്ത്? തങ്ങൾക്കു തന്റെ വൎഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചുള്ള അവാ

തരംഗങ്ങളായ പറവകകളുടെ ഇടയിൽ നായകസ്ഥാനവും അന്തകസ്ഥാനവും വഹിച്ചും, ജലതൃണശൂന്യമായുള്ള വല്ല പർവ്വതാഗ്രശിലയിലും വാസംചെയ്തും, മൃദുലവും കരുണാസങ്കലിതവുമായ ജീവികാമാർഗ്ഗത്തെ പരിത്യജിച്ചും, ഉള്ള ഏകാന്തജീവിതമല്ലേ വിധിയാൽതന്നെ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്? സ്വജാതീയരിൽ ഇതരന്മാർക്ക് പ്രാപ്യമല്ലാതുള്ള വാസദേശത്തിന്റെയും സഞ്ചാരവീഥിയുടേയും ഔന്നത്യംകൊണ്ടുമാത്രം തങ്ങൾ സന്തുഷ്ടിയെ പ്രാപിക്കേണ്ടതല്ലേ? തന്റെ കുലത്തിന്റെ നിയതി ഏതുവിധമായ ഒരു രാജത്വമാണെങ്കിലും, ആ ഉന്നതകുടുംബത്തിന്റെ നാമമഹിമയ്ക്കുവേണ്ടി താൻ പൂർവ്വജന്മത്തിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചില്ലല്ലോ എന്നും അവൾ ചിന്തിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, താൻ സ്വകുടുംബധർമ്മത്തിന്റെ വലുതായ വിലോപത്താലെന്നപോലെ, ത്രിപുരസുന്ദരി വലിയമ്മയുടെ മുഖത്തിൽനിന്ന് ആശ്ചര്യാക്ഷേപോക്തികളെ ഉൽസർജ്ജിപ്പിക്കമാറ്, നേത്രങ്ങളിൽ അശ്രുസ്നാനംചെയ്യിച്ച ഒരു ദുശ്ശീലയായ കന്യകയുമല്ലേ? ഇങ്ങനെ ബഹുരൂപങ്ങളായി മനസ്സിൽവ്യാപരിച്ചആത്മഗതങ്ങളും അവളുടെ താപസാന്ത്വം ചെയ്യാത്തതിനാൽ, അവൾ ആത്മപ്രാഭവംകൊണ്ട് തന്റെവിരഹദുഃഖത്തെ ഉപഗൂഹനംചെയ്തു. എന്നാൽ അതിന്റെ ദുഃഖജ്വലനത്തിൽനിന്ന് ഉൽഭൂതമായ ഒരു ധൂമം അവളുടെ കാന്തിസൗഭാഗ്യത്തെ ക്ഷണംപ്രതി ആച്ഛാദിച്ചു. അവളുടെ നിദ്രാകാലങ്ങൾ പ്രണയസമുദ്രതരംഗങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു വലയുന്ന തന്റെ പ്രാണരക്ഷണത്തിനുള്ള ശ്രമങ്ങളായും, സ്നാനഭക്ഷണാദിക്രിയകൾ കേവലം വിഗ്രഹാരാധനയിലെ തന്ത്രകർമ്മങ്ങളായും, പ്രാർത്ഥനാശ്ലോകകഥനങ്ങൾ ദൈവനിഷ്കരുണത്വത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള കോപപർജ്ജന്യധ്വനികളായും ചമഞ്ഞു. ചന്ത്രക്കാരൻ, നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ എന്നീപ്രഭുക്കളുടെ പുരുഷത്വത്തെയും, രാജാധികാരത്തിന്റെ ക്ഷീണതയെയും തന്റെകാമുകന്റെ അനുരാഗ ദൌർബല്യത്തെയും അവൾ ആത്മനാ ഉപഹസിച്ചു; വർഷകാലത്തിന്റെതകൃതികൾ കണ്ടപ്പോൾ, ആറുകളോടുകൂടി ലോകം അവസാനിക്കട്ടെ എന്ന് അവൾശപിച്ചു; താദൃശമായ തന്റെ അവസ്ഥയെ അപഹസിക്കാനെന്നപോലെ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രസന്നവദനനായി കാണപ്പെട്ട ആദിത്യനോടു കയർത്തു; ഇടവിട്ടുപൊഴിയുന്ന മഴകളെ വിധിഗതിയുടെ ചാപല്യത്തോടുപമിച്ചു ഭർത്സി

ച്ചു; തന്റെഭൎത്തൃസ്ഥാനികന്ന് ആപന്മോചനം വരുത്തുന്നതിൽ തനിക്കുള്ള ശക്തിവിഹീനതയെ പരിഹരിപ്പാൻ നിൎമ്മനായ ദൈവത്തോടുപ്രാൎത്ഥിച്ചു; താൻ നിത്യപാരായണംചെയ്യുന്ന സ്തോത്രങ്ങളിൽ "ത്രൈലോക്യവിജയീഭവേൽ," "ശത്രുസൈന്യം വിജേഷ്യസി" എന്നും മറ്റും ഫലശ്രുതികൾ ഓരോ ഋഷീശ്വരന്മാരാൽ കീൎത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവ തന്റെ സംഗതിയിൽ വിഫലങ്ങളായി ഭവിച്ചതിനാൽ, "ആരൊരുവൻ മേലിൽ സേവിപ്പതും" എന്നുള്ള നളമഹാരാജാവിന്റെ ചോദ്യം ആ കന്യകയുടെ ഹൃദയത്തിലും ഉദിച്ചു. തന്റെമാതാമഹിയോടും, തന്റെമനസ്സിന്ന് "ആനന്ദകന്ദള"മായ കാമുകനോടും ചേൎന്നിരുന്ന നിശയിൽ, തന്നെ ശീതളകരങ്ങൾകൊണ്ടു തലോടിയ പൂൎണ്ണചന്ദ്രന്റെ ആകാശസഞ്ചാരക്രമത്തെ താൻ പ്രാൎത്ഥനാഗീതങ്ങൾകൊണ്ട് ആശ്വസിപ്പിച്ചു ആ സ്വപ്നസദൃശമായ അല്പകാലത്തിന്റെ ആവൎത്തനത്തെ അവൾ കാംക്ഷിച്ചു. ആ രാത്രിയുടെ മനോഹരാരംഭവും അതിഭയങ്കരമായ അവസാനവും ഓൎത്തപ്പോൾ മീനാക്ഷി പാണ്ഡുവദനയായി, രാജഭടാദിജനങ്ങളുടെ പ്രവേശനംകൊണ്ട് തന്റെ ഭവനദ്വാരം പുനൎവ്വിപാടനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു വിഭ്രമിച്ചു. സ്ത്രീകളുടെ കൌമാരകാലം മുതൽ രക്ഷിപ്പാനുള്ള പുരുഷന്റെ പ്രണയസമ്പാദനം തന്റെ സംഗതിയിൽ പ്രാണദുഃഖദകമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതും, എല്ലാം, ദൈവവിരോധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെന്നു സ്മരിച്ച്, "സമസ്താപരാധ" പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടി, തന്നെ വലയം ചെയ്ത ദുഃഖതരളതാവാഹിനിയിലെ യോഗാനന്ദതരംഗത്തിൽ നിമഗ്നയായി.

ഇങ്ങനെയുള്ള അശരണ്യതകൊണ്ടു ദിവസം പ്രതി ഉത്തരോത്തരം ക്ഷീണിച്ച മീനാക്ഷിയെ മാതാമഹിയും കല്പസ്ഥാതം കഴിയുന്നത്ര സാന്ത്വനംചെയ്‌വാൻ ശ്രമിച്ചു. മാതാമഹിയുടെ ശയ്യാൎദ്ധഭാഗിനിയായി ശയിക്കുക, അനുക്ഷണം എഴുനേറ്റു ഗൃഹദ്വാരത്തോട്ടു കാമുകസമാഗമത്തെ ഇച്ഛിച്ചുനോക്കുക, വഴിപോകുന്ന ജനങ്ങളുടെ സ്വനങ്ങളിൽ പ്രിയതമസംഭാഷണം കേട്ടതായി ഭ്രമിക്കുക, മനശ്ശൂന്യയായി ഗൃഹത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരണംചെയ്യുക, ദിനകൃത്യങ്ങളെ വിദ്വേഷിച്ച് സ്വരക്ഷകരോടു മൌനത്തെ അവലംബിക്കുക, ഇത്യാദിവി

രഹജപര ചേഷ്ടകളോടുകൂടി ആകന്യക സാക്ഷാൽ മീനാക്ഷിയുടെ പ്രേതമെന്നപോലെ ചമഞ്ഞു്, പ്രേക്ഷകജനത്തിന് അനേകബാവിസ്മയമായിഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ കഴിയുന്നകാലത്തു് ഒരു ദിവസം വൈകുന്നതിനു മൂന്നു നാലു നാഴികയുള്ളപ്പോൾ, തന്റെ ഹൃദയാപഹാരിയുടെ കരസംഘടനം തന്നെ എന്നുതോന്നുംവണ്ണം ഒരു ശബ്ദം പടിക്കൽകേട്ടു. അപാരമായ ആശാനിവേശത്തോടുകൂടി മീനാക്ഷി എഴുന്നേറ്റു നോക്കുന്നതിനിടയിൽ, യോഗീശ്വരന്റെ ഗതികളെക്കുറിച്ച് ഏകാഗ്രചിന്തനം ചെയ്തും, മറ്റുള്ളവരുടെ സഹതാപംപോലും ലഭിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം അശ്രുകളെ ഗോപനംചെയ്തും, ഉഴലുന്ന കപ്പസ്ത്രാർ വാതൽ തുറന്നു. മീനാക്ഷിയുടെ ഹൃദയം മുകുളീകൃതമായി. അരുതു്! ബുദ്ധിഹീനമായ മനസ്സേ, വികസിക്ക്! കേശവൻകുഞ്ഞിനെക്കൊണ്ടു്, തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ച, പരമബന്ധുവായ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണനല്ലേ വരുന്നതു്?——അല്ലാ! ബ്രാഹ്മണ്യമായുള്ള ശാന്തത ആഗതനിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല! —ക്ഷമിക്ക, ഹൃദയമേ! അനുഗ്രഹദാനഹസ്തത്തിന്റെ സമാഗമത്തിൽ ചുംബിക്ക എന്നുള്ളതു പുത്രജാതിക്കും മര്യാദയല്ല. നിന്നാൽ അഭിലഷിതമായുള്ള വിവാഹത്തെ പ്രസാദപൂർണ്ണതയോടനുവദിച്ച പ്രളവജ്ഞൻ പുത്രസമേതം നിന്നെ ആനന്ദസരണിയിലാക്കാൻ ആഗമനം ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്ക.—ആഹാ! അങ്ങനെയുമല്ല! ശോകാവേഷ്ടിതമായ ഹൃദയം വ്യർത്ഥങ്ങളായ ആശകൾകൊണ്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നല്ലോ! അയ്യോ! ദുസ്സ്വപ്നങ്ങൾ നഷ്ടമായി, നിർവ്വാണഗതനായ മാതാമഹന്റെ പ്രാപഞ്ചികമായുള്ള കായത്തെയല്ലേ ദർശനം ചെയ്യുന്നതു്. ഭഗവാനേ!— മീനാക്ഷിയുടെ വാടാക്കരൾ ഭിന്നമാകുന്നു. സഹ്യനിരയുടെ തരണത്തിലും ക്ഷീണിക്കാത്തപാദങ്ങൾ തളരുന്നു. മാതൃകാമുകവിയോഗങ്ങളിലും ഉജ്ജ്വലശിഖമായി നിലകൊണ്ട ബോധദീപം അണയുന്നു. കനകകേതകീസദൃശമായുള്ള ആ ശരീരത്തിന് ഭൂപതനമാകുന്ന അപഹതികൂടി സംഭവിക്കാതെ സാന്ദ്രശരണാവബോധത്തെ നൽകുന്ന രണ്ടു ഹസ്തങ്ങൾ രക്ഷിക്കുന്നു. സൽക്കരിക്കാൻ വിമനസ്സായ കപ്പസ്ത്രാരുടെ നയശ്രമങ്ങളെ പരുഷപ്രകോപത്തോടെ നിരാകരിച്ചു്, നാലുകെ

ട്ടിൽ പ്രവേശിച്ച പടത്തലവൻ, പ്രായംകൊണ്ടു ബാലികയും ചാർച്ചമുറകൊണ്ടു ഭാഗിനേയിയും എന്നുള്ളനിലകളിൽ മീനാക്ഷിയെ ഹസ്തഗ്രഹണംചെയ്തു് ശിരസ്സിൽമുകൎന്നു്, ശയ്യാവലംബിനിയായ വൃദ്ധയെ ബഹുമാനസ്നേഹാദരപൂൎവ്വം കടാക്ഷിച്ചു. ഈ അത്യാശ്ചൎയ്യസംഭവംകണ്ടു വൃദ്ധപരിഭ്രമിച്ചു്,— ആൾ മനസ്സിലാകാതെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി,—സ്വപ്ന വിഭ്രമമോ എന്നു സംശയിച്ചതിന്നു്,—പിന്നേയും നോക്കി,—നിൎഭരമായ വിദ്വേഷാതിരേകംകൊണ്ടു വിറച്ചു്, ഓരോന്നു പുലമ്പി. സൽഗുണസമ്പന്നന്മാരുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽ സൎവ്വദാ വശീകരണവിദ്യുത് പ്രവാഹം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു തെളിയിക്കുമാറു്, മീനാക്ഷിയെ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഹസ്തങ്ങൾ, അവൾക്കു ശാശ്വതനൎമ്മദനായ ഒരു ബന്ധുവിന്റെ ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തെ ആത്മോപദേശംപോലെ നൽകി. ഗംഭീരവദനനായി, ആരോഗ്യസൌഭാഗ്യങ്ങളുടെ അവതാരരൂപനായി, നില്ക്കുന്ന പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്തു് മീനാക്ഷി ബന്ധവാസനാപ്രയുക്തമായ കൌമാര സൌഹാൎദ്ദത്തോടുകൂടി നോക്കി. തങ്ങളുടെ തൽക്കാലാവസ്ഥയ്ക്കു് സൎവ്വഥാശരണ്യനെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നവനായ ആ അതിഥിയെ തന്റെ മാതാമഹി സൽക്കരിക്കാത്തതിനെക്കുറിച്ചു് ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു.

വൃദ്ധയുടെ ഈൎഷ്യാകോപങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചു് അവരുടെ വാൎദ്ധക്യക്ഷീണത്തിനു ദുസ്സഹമായിത്തീൎന്നു. മീനാക്ഷിയുടെ പിടിവിടാതെ പടത്തലവൻ ശയ്യയുടെസമീപത്തു നീങ്ങി, വൃദ്ധയോടു് അടുത്തു്, അവരുടെമുഖത്തെ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരു ആകൃതിയുടെ സ്ഫുടതരമായ സ്മരണ ഉണ്ടായി. പ്രൌഢയായ ഗൃഹനായികയായി വൎത്തിച്ചിരുന്ന കാലങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സൎപ്പരാജവിഗ്രഹം കൊത്തീട്ടുള്ള താലി അക്കാലത്തെന്നപോലെ തന്നെ, വൎണ്ണവിപൎയ്യയംകൊണ്ടു് അധികം ശോഭിക്കുമാറു്, കറുത്തചരടിൽ കോൎത്തു് ഇപ്പോഴും ധരിച്ചിരുന്നു. വലതുനേത്രത്തിനടുത്തുള്ള ഗണ്ഡസ്ഥലത്തു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യവികൃതിപാതത്തിനിടയിൽ ചുരണ്ടിയും കഴകിയും മായ്ക്കാൻനോക്കീട്ടുള്ള ഒരു ലാഞ്ഛനവും ശ്രീവത്സമെന്നപോലെ കാണുന്നുണ്ടു്. പ്രഭുവിന്റെ സംശയങ്ങൾ തീരെനീങ്ങി. കേശവപിള്ളയുടെആ

സമാനത്തിൽ പ്രദർശിതമായ ബുദ്ധിവൈശിഷ്ട്യത്തെ അദ്ദേഹം അത്യന്തം അഭിമാനിച്ചു. മാമാവെങ്കിടനെപ്പോലെതന്നെ അദ്ദേഹവും "വിട്ടുപോവാനും വിരോധിപ്പതിനുമങ്ങൊട്ടും സമർത്ഥനല്ലാതെ" കുഴങ്ങി, വ്യാകുലനായി, കുറച്ചുനേരം നിന്നു. എങ്കിലും, സകലത്തും ഈശ്വരേച്ഛയും മഹാരാജാവിന്റെ കല്പനയും അനുസരിച്ചു നടക്കട്ടെ എന്നും, എന്നാൽ, ഈ ഭവനക്കാർക്കുവേണ്ടി അഭയം യാചിച്ച് തന്റെ ഹസ്തത്തിൽ ആനന്ദപരവശയായി ലസിക്കുന്ന കന്യകയുടെ ജീവിതത്തെ സുഖമായിക്കഴിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം താൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

ത്രിപുരസുന്ദരി വലിയകുഞ്ഞമ്മയുടെ മൂപ്പുതുവയസ്സോളം അവരോടടുത്തു പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന പടത്തലവൻ ആ പ്രഭ്വിയുടെ ദയനീയമായ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതികണ്ട് അനുകമ്പാപരവശനായി, അത്യന്തം വിനയത്തോടും, ഭക്തിയോടും, കുശലാന്വേഷണം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണാസൂചകമായുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ രാജനിയോഗാനുസാരം തങ്ങളെ ബന്ധനത്തിലാക്കുന്നതിനുള്ള ദൌത്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ചെന്നിരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് വൃദ്ധ അനുമാനിച്ചു. എങ്കിലും പൂർവ്വകഥകളെ ഓർത്തപ്പോൾ തന്റെ മാതുലജാമാതാവായ ഇദ്ദേഹം തന്റെ വംശനാശത്തിന് അനുകൂലനായി നിന്നു എന്നുള്ള അക്ഷന്തവ്യകൃത്യം അവരുടെമനസ്സിനു മഹാവൈകല്യത്തെ ഉണ്ടാക്കി. ബാല്യത്തിലെ സപർണ്ണവിഗ്രഹ പ്രഭയും, ലോഹയഷ്ടിക്കൊത്ത കായദാർഢ്യവും, 'ലീലാഗോപകമാര'ന്റെ വദനപ്രസന്നതയും പ്രഭുവിൽ അന്നും പ്രകാശിച്ച്, ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിസ്ഥാനികയായുള്ള വൃദ്ധയിൽ സ്ത്രീസഹജമായ വിധത്തിൽ സ്നേഹത്തെ ഉദ്ധരിച്ച്, "തിരുമുഖത്തെ അപ്പനല്ലയോ?" എന്നു ചോദ്യംചെയ്യിപ്പിച്ചു. "അതെ" എന്നും, ഒരു ഉത്തരത്തെകുറച്ചുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിന് "ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ നിന്നും വരുന്നു" എന്നും പടത്തലവൻ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ, വൃദ്ധവളരെ വൈഷമ്യത്തോടുകൂടി എഴുന്നേററു ശയ്യയിൽ ഇരിക്കുകയും, മാതാമഹിയുടെ അപ്രസന്നതയിൽ അതുവരെ കണ്ഠിതത്തോടുകൂടി നിന്നിരുന്ന മീനാക്ഷി ഇത്രത്തോളമെങ്കിലുമുണ്ടായ ആദര

ത്തുകൊണ്ട്, തന്റെ പാൎശ്വസ്ഥമായ കനകസാലത്തിന്റെ ശിരോദേശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ചില പുഞ്ചിരിച്ചെറുപ്രാക്കളെ പറപ്പിക്കയും ചെയ്തു. തന്റെ ശയ്യയിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഇരുത്തി വൃദ്ധ പരുഷസംഭാഷണം തുടങ്ങി. "കഴിഞ്ഞകഥപറഞ്ഞു വ്യസനിക്കേണ്ട. എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി. കോന്തിശ്രേഷ്ഠന്റെ അന്നത്തെ മിടുക്കുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ അദ്ദ്യാൾ രക്ഷപ്പെട്ടു. അമ്മാളുക്കുട്ടി സാവിത്രിഅമ്മയുടെ മകളാണ്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരുമേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ഈ കൊച്ചുമിടുക്കിയെ ഞാൻ ദത്തെടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു." എന്നുള്ള ചുരുക്കമായ പ്രസ്താവനകൊണ്ട് പടത്തലവൻ പൂൎവ്വകഥകളും വിരോധകാരണങ്ങളുമെല്ലാം മാൎജ്ജനം ചെയ്തു. ഉണ്ണിത്താൻ പ്രഭുവിൽ നിന്നുണ്ടായതിലും തീൎച്ചയും കാൎയ്യപ്രയോജകവുമായ വാഗ്ദാനം ഇതാ ലഭ്യമായിരിക്കുന്നു. ദാതാവും നിസ്സാരമതിയോ, വൃഥാപ്രതിജ്ഞനോ അല്ലതാനും. തങ്ങളുടെവിശ്വാസത്തിനു പാത്രമായുള്ള ധൎമ്മനിഷ്ഠനും തങ്ങളോടു കരുണാപൂൎണ്ണനായിവൎത്തിപ്പാൻ ബന്ധിതനും ആണ്. നാരായണ! സകലദുഃഖങ്ങൾക്കും കര കണ്ടു. എന്നു ത്രിപുരസുന്ദരി വലിയമ്മ ആശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് "അമ്മാളുക്കുട്ടി എന്നല്ലാപേര് മീനാക്ഷി എന്നാണ് അപ്പനേ! ———ഞങ്ങൾ പെട്ടപാടുകൾ———."

ആദ്യമായി ആ നേത്രങ്ങളിൽ നിന്ന്, കുടുംബാപരാധങ്ങൾ സമസ്തത്തിനും ക്ഷമാപ്രാൎത്ഥനയായി കണ്ണുനീർ പ്രവഹിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദൎഭത്തിൽ കരയേണ്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചും, സാംക്രമികശക്തിയാലും, അപൂൎവ്വമായുള്ള തന്റെ മാതാമഹിയുടെ ദുഃഖപ്രദൎശനമതിയാൽ ധൈൎയ്യപ്പെട്ടും, മീനാക്ഷി സ്വാന്തമായ വിരഹദുഃഖത്തെ നിൎബാധമായി, കണ്ണുനീർവഴി പ്രവൎഷിച്ച്, പടത്തലവന്റെ ഹസ്തത്തിനു അൎഘ്യദാനംചെയ്തു.

ഇവരുടെ പരസ്പര സൌഹാൎദ്ദത്തെ കണ്ടപ്പോൾ, പൂൎവ്വചരിത്രസ്മൃതിയും തൽക്കാലസ്ഥിതികളുടെ പരമാൎത്ഥധാരണവും കൊണ്ടു കല്പശ്ശാരു് അസാമാന്യമായി പരുങ്ങി. അറിയേണ്ട പ്രധാനസംഗതികളെല്ലാം പടത്തലവൻ അറിഞ്ഞു. കലാപങ്ങൾ കൂടാതെ കാൎയ്യങ്ങൾ നിവൎഹിക്കണമെന്നുള്ള മഹാരാജാവിന്റെ ഇംഗിതത്തെ ധരിച്ചിരുന്നതിനാൽ, തന്റെ സംബന്ധബന്ധ

ധമ്മത്തെ നിറവേററി, ഇവരെ സുഖസ്ഥിതിയിലാക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടെന്നു തീച്ചയാക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ മഹാരാജാവിനും തനിക്കും ഉള്ള സംശയത്തിനു നിവൃത്തിവരുത്തി, മീനാക്ഷിയുടെ ഭാവിവിധിയെ നിയമനം ചെയ്യേണ്ട കൃത്യം ശേഷിച്ചിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കായി മീനാക്ഷിയുടെകൈക്കു ദൃഢമായിപ്പിടിക്കൂടിക്കൊണ്ട്, നാലുകെട്ടിന്റെ പുറകോട്ടുള്ള വാതലിൽ ചെന്നുനിന്ന്, പടത്തലവൻ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ഉറക്കെ ഒരു ആജ്ഞപുറപ്പെടുവിച്ചു. കാഷായവസ്ത്രം കൊണ്ടുള്ള കുപ്പായവും തലക്കെട്ടും, കൃത്രിമമീശയും കുറികളും ധരിച്ച് ദൃഢകായനായ ഒരുയുവാവ് അകത്തോട്ട് പ്രവേശിച്ചു. അയാളുടെ ദശ്നത്താൽ മീനാക്ഷിക്കു പ്രബലമായ എന്തെങ്കിലും ചേതോവികാരം ജനിച്ചു എങ്കിൽ, വൈദ്യശാസ്ത്രപടുവായ അനന്തപത്മനാഭൻ പ്രഭുവിന്റെ വിരലുകൾക്ക് നാഡീചലനഭേദത്താൽ അതു സുഗ്രഹമാകുമായിരുന്നു. ആ വേഷംകൊണ്ടും മീനാക്ഷിയുടെ കഴുത്തുവകയായുള്ള നേത്രങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടില്ല. അന്തര്യാമിയായ ദിവ്യചൈതന്യത്തിന്റെ സാക്ഷ്യത്തോടുകൂടി ഗൂഢാപ്പണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പരസ്പരപ്രണയബന്ധം കൃത്രിമവേഷങ്ങൾകൊണ്ടും മറവും വഞ്ചിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലല്ലോ. യുവാവിന്റെ മുഖവും കന്യകയുടെ മുഖവും പടത്തലവന്റെ തത്വാന്വേഷികളായ നേത്രങ്ങളാൽ പ്രതിരേഖം പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. യുവാവിനും കന്യകയ്ക്കും ഒന്നുപോലെ പടത്തലവന്റെ അന്തൎഗ്ഗതം മനസ്സിലായി. അവാച്യമായുള്ള ഒരു ബന്ധം അവർ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു വരികിലും അത് സൌഭ്രാത്രത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ എന്നല്ലാതെ പ്രണയബന്ധമായി ഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പടത്തലവനു ബോധ്യപ്പെട്ടു. രണ്ടുകക്ഷികളുടെയും നേത്രങ്ങളിൽ ബഹുമാനവും ആദരവും അഭിമാനവും സ്ഫുരിച്ചതിനെ ആത്മശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നിലയിൽ പടത്തലവൻ മനസ്സിലാക്കി. ഒരുപ്രിയന്റെ വരണം കൊണ്ടു മീനാക്ഷി സന്തുഷ്ടയായിരുന്നു. രണ്ടാമതൊന്നിന് അവളുടെഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലവും ഇല്ലായിരുന്നു. ആത്മസമപിതം സമപ്പണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രണയത്തെ ഉപസംഹരിച്ചാൽ അതു സ്ഥാനഭ്രഷ്ടമായി വ്യഭിചാരണഗതിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ള പതിവ്രതാധമ്മത്തിന്റെസ്ഥായിയായ സിദ്ധാന്തത്തെ മീനാക്ഷി ധരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ കന്യകയുടെ ജീവരക്തം അവളുടെ അന്തൎഗ്ഗതത്തിന്റെ പരിശുദ്ധതയെത്തന്നെ

സൂക്ഷ്മമായി അനുഗമിക്കയും ഈ പ്രൌഢമായുള്ള സാധിത്വടനത്തെ പടത്തലവന്റെ അംഗുലികൾ ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു. അതേ: ഒരു സമുദായത്തിലേയ്ക്കു മുഴുവനും കൂടിത്തന്നെയാകട്ടെ ഒരു യുഗത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ചാരിത്രശുദ്ധിപൂൎണ്ണതയോടുകൂടിയ ഏകസമ്പത്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ, ആ സമുദായഭൂമി എത്ര മഹത്തമമായുള്ളതെന്ന് അഭിമാനിക്കുകൊണ്ടുണ്ടായ പരിതോഷപ്പുഷ്ടിയോടുകൂടി, വിദേശഭാഷയിൽ എന്തോ പറഞ്ഞ്, വേഷപ്രച്ഛന്നനായ യുവാവിനെ അയച്ചിട്ട്, "എന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ തിരിച്ചുതരാനും ഞാൻ ഏററു" എന്നുള്ള ഒരു പ്രതിജ്ഞാമൃതത്തെ സമ്മാനിച്ച്, അദ്ദേഹം മീനാക്ഷിയെ ചിരഞ്ജീവിനിയാക്കുകയും ചെയ്തു.

പടത്തലവൻ അന്നുരാത്രി അവിടെ താമസിച്ച്, കിട്ടിക്കോന്തിസ്സിന്റെ ദേശാന്തരപ്രയാണാരംഭം മുതൽക്കുള്ള കഥകൾ അറിഞ്ഞ്, അടുത്തദിവസം ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. തിരിച്ചുപോകുന്ന മാൎഗ്ഗത്തിൽ, വേഷപ്രച്ഛന്നനായി തന്നോടു കൂടിയുണ്ടായിരുന്ന കേശവപിള്ളയോടും മിണ്ടാതെ ഗൌരവമായുള്ള ചിന്തകളോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം യാത്രചെയ്തത്. ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവുകാത്ത് നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനും മാമാവെങ്കിടനും ആ ഭവനത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. പടത്തലവന്റെ മുഖഭാവംകണ്ട് അവർ രണ്ടുപേരും തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്ന പരമാൎത്ഥത്തെ അദ്ദേഹവും ധരിച്ചു എന്ന് ഊഹിച്ചു. ഉണ്ണിത്താനും പടത്തലവനും മാത്രം ചേൎന്നു പ്രത്യേകമായി കുറച്ചുനേരത്തെ സംഭാഷണമുണ്ടായി. അതിൽ, തന്റെ ഒരു സംശയത്തെ ആസ്പദമാക്കി ചിലൎക്കു വേണ്ടി ക്ഷമാപ്രാൎത്ഥകനായി തിരുമുമ്പിൽ എത്തേണ്ടിവരുമെന്നു തിരുമനസ്സറിയിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയേയും ഉണ്ണിത്താൻ പടത്തലവനെ ധരിപ്പിച്ചു. ഉണ്ണിത്താൻ ഒരു സ്വപ്നകഥ പറകയാണെന്നു പടത്തലവൻ വിചാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംശയഭാവം മനസ്സിലാവുകയാൽ "അങ്ങനെ വരാം. അബദ്ധമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. ശാസ്ത്രങ്ങൾ അനുകൂലമാണ്. കല്പം

സേവിച്ചു സഹസ്രമണ്ഡലജീവിതവും സമ്പാദിക്കാം. അതെല്ലാം അവിടേയും അറിഞ്ഞുകൂടെ? ഈ സംശയമൊന്നും മന്ത്രക്കൂടത്തില്ല. കപ്പൻ പരമാൎത്ഥമറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്." എന്നു് ഉണ്ണിത്താൻ പറഞ്ഞു. ഈ വിധമുള്ള വിഷമസംഗതികളിൽ സ്വന്തനേത്രങ്ങളോളം വിശ്വസനീയന്മാരായ ഉപദേഷ്ടാക്കൾ മറ്റു് ആരുമില്ലെന്നു പടത്തലവൻ വിചാരിച്ചു. മഹാരാജാവിന്റേയും രാജ്യത്തിന്റേയും രക്ഷയ്ക്കു തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട സന്ദൎഭങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഭക്ഷണനിദ്രാദികളെ വൎജ്ജിക്കുക നിയമമായിരുന്നതിനാൽ, ആ സംഭാഷണത്തെ ആ ഘട്ടത്തിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു്, മറ്റൊന്നും പറയാതെയും ഭക്ഷണത്തിനും മറ്റും താമസിക്കാതെയും പടത്തലവൻ ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ സത്രസന്നാഹശ്രാന്തനായി യോഗാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും പൂജാദ്യാഘോഷങ്ങളേയും ഭൃത്യരെ ഭരമേല്പിച്ചു് അടിയന്തരക്കാരനായി ഉഴലുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയിരിക്കുന്ന കളപ്രാക്കോട്ടത്തമ്പി തന്റെ വാഗ്ദത്തത്തെ നിറവേറ്റീട്ടു് ഭൃത്യർമുഖേന ഗുരുരാജസന്ദൎശനത്തിനു് അവസരത്തെ കാത്തിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർകിരീടത്തിന്റെ വലയം തന്റെ ശിരോവൃത്തത്തിനു ചേരുമോ എന്നുള്ള ഏകാഗ്രചിന്തയ്ക്കിടയിൽ, സ്വഭക്തദൎശനത്തിനു് അനുകൂലമായി സമയനിശ്ചയംചെയ്‌വാൻ യോഗീശ്വരതീൎത്ഥപാദൎക്കു് അവസരമുണ്ടാകുന്നില്ല. തന്റെ സത്രശ്രമങ്ങൾ മുറുകത്തിലാകുംതോറും മന്ത്രക്കൂടനിവാസികളെ അസാങ്കല്പികമായി സന്ദൎശനം ചെയ്തുപോയ ഒരു ആജ്ഞാലംഘനാപരാധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹഗതിയെ മന്ദീഭവിപ്പിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരനാദി ഗോവൃന്ദത്തെ തന്റെ തന്ത്രനൈപുണ്യപൂൎണ്ണമായ അംഗുലികൾകൊണ്ടു് ദോഹനം ചെയ്യുമ്പോൾ, തന്റെ മറ്റൊരു ക്ലേശഹേതുവായ ദ്രവ്യശൂന്യത പരിഹരിക്കപ്പെടുമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഹ്ലാദിച്ചു. എന്നാൽ ഗുരുനിദേശത്തെ ധിക്കരിച്ചതിനു് ഉമിത്തീയിൽ നിലകൊണ്ടു് ജഡത്തെ ഭസ്മീകരിക്കുക എന്നല്ലാതെ അനിഷ്ടവൃത്തിക്കു പ്രായശ്ചിത്തമെന്തുള്ളു.? അദ്വൈതസിദ്ധാന്തകുശലനായ താൻ ഇങ്ങനെ ക്ലേശിക്കുന്നതിനു് അവകാശമില്ലല്ലൊ. അപരാധകൃത്തായ ആത്മാവിനെ ആ അപരാധംകൊണ്ടു

പരിഭൂതനായ ആത്മാവോടു ഏകീകരിക്കുമ്പോൾ, ക്ഷമാപ്രാർത്ഥകനും ക്ഷമാദാനാധികാരിയും എന്നുള്ള വ്യത്യാസോപാധി നഷ്ടമാവുകയില്ലേ? ഇങ്ങനെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രായശ്ചിത്തവിധിയെ അനുവർത്തിപ്പാൻ തന്റെ പൂജാവിഗ്രഹത്തിനു പുറകിൽ സൂര്യ്യപടസഞ്ചികയ്ക്കകത്തു സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ച്ഛായാപടത്തെ എടുത്ത്, ഭഗവതീ വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചുകൊണ്ട്, യോഗീശ്വരൻ സ്വാന്തഃകരണങ്ങളെയും ആ രൂപത്തിൽ അദ്ധ്യാരോപംചെയ്തു നമസ്കരിച്ചു. തന്റെ വൈരാഗ്യശക്തിയെ പാടേ ഹനിച്ചതായ പ്രലോഭനത്തെ യദൃച്ഛയാ ആദരിച്ചുപോയതിനു പ്രായശ്ചിത്തമായി യോഗീശ്വരന്റെ നിയാമകശക്തിക്കു മാത്രം സാദ്ധ്യമായുള്ള ഏകാഗ്രചിത്തതയോടുകൂടി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ഈ ക്ഷമാപണനമസ്കാരത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടത്, ആ ചിത്രത്തിലെ രൂപത്തോടു വർണ്ണം, ഗാംഭീര്യ്യം, ആകാരം, പ്രായം എന്നിവകൾ കൊണ്ടു സാമ്യം വഹിക്കുന്നതായ ഒരു മഹാനുഭാവവിഗ്രഹമായിരുന്നു. ചിത്രത്തിലെ ച്ഛായ ഒരു അവധൂതവര്യ്യന്റേതായിരുന്നു എങ്കിൽ തന്റെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെട്ടത് ഒരു വൃദ്ധവരയോദ്ധാവിന്റേതായിരുന്നു. ബുദ്ധിശക്തിയിൽ ബൃഹസ്പതിയേയും ജയിച്ചിരുന്ന ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ ഗൂഢമായുള്ള ദേവാരമുറിയിൽ അനുമതി കൂടാതെ പ്രവേശിച്ച ഗംഭീരൻ ആരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി, ചിത്രത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെട്ട ഉഗ്രഗുരുവരന്റെ മുമ്പിലെന്നപോലെ തന്നെ, ഒരു സങ്കോചത്താൽ കൃശഗാത്രനാക്കപ്പെട്ടു. തന്റെസന്ന്യാസാശ്രമസ്ഥിതിക്കിടയിൽ ആർക്കും തന്നെ അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായ ഒരു പീഠത്തെ യോഗീശ്വരൻ തന്നെ അനന്തപത്മനാഭൻ പടത്തലവർക്ക് നീക്കിക്കൊടുത്തു. ഇരുട്ടിലും കാണ്മാൻ ശക്തിസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പടത്തലവന്റെ നേത്രങ്ങൾ ഭഗവതീവിഗ്രഹത്തിന്റെ പാദത്തോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ചിത്രത്തെ ദർശിച്ചു. യോഗീശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ച സന്ദേഹമെല്ലാം അസ്തമിയ്ക്കുകയാൽ അദ്ദേഹം ഹരിപഞ്ചാനനനേയും ഇരുത്തി സംഭാഷണം തുടങ്ങി. കൌരവവ്യൂഹത്തിൽ കുടുങ്ങി തന്നെ ആവരണംചെയ്തു ചതുരംഗസേനാനിരയെ ഭേദിച്ചു പുറത്തുചാടുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ കുഴങ്ങി

നിന്ന അഭിമന്യുവിന്റെ അവസ്ഥ വായനക്കാൎക്ക് ഊഹ്യമാണല്ലൊ. ആ സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ, അശരണനായി, യശോജീവഹാനിക്ക് ഉന്മുഖനായിത്തീൎന്നു എങ്കിലും, ഹരിപഞ്ചാനനല്ലുരൻ തന്റെ അച്ഛന്റേയോ മാതുലന്റേയോ നാമമന്ത്രങ്ങളെ വചിച്ച് പരിപന്ഥിഹനനത്തിന് ഉദ്യമിച്ചില്ല. സമുദ്രത്തിനും വേടന്മാൎക്കും മദ്ധ്യസ്ഥനായ വ്യാഘ്രത്തിന്റെ കഥയും വായനക്കാർ കേട്ടിരിക്കുമല്ലൊ. പ്രാണഭീതനായ ആ ഹിംസ്രമൃഗത്തിന്റെ ക്രൂരസാഹസത്തെയും ഹരിപഞ്ചാനനയജ്ഞൻ അനുകരിച്ചില്ല. സൂൎയ്യചന്ദ്രവംശ്യന്മാരായ ചക്രവൎത്തികളുടെ അനുഗാമികളായി ഭാരതവൎഷത്തെ ഭരിച്ച ചന്ദ്രകലാമുദ്രാങ്കിതന്മാരായ സാൎവ്വഭൌമന്മാരുടെ പ്രഭാവനാട്യത്തോടുകൂടി, അവരുടെ ഭാഷയിൽ പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ തുടങ്ങി. രണ്ടുപേരുടേയും സംവാദം നയവിഷയത്തിൽ ഭീമസേനദുൎയ്യോധനന്മാരുടെ ഗദായുദ്ധം പോലെ വിദഗ്ദ്ധസമരമായി. രാജനീതിയേയും സമുദായനീതിയേയും സംബന്ധിച്ച് സരസവും സാരഗൎഭവുമായ അഭിപ്രായങ്ങളെ അവർ പ്രയോഗിച്ച് പരസ്പരം സാമൎത്ഥ്യപരക്ഷണം ചെയ്തു. രണ്ടുപേരുടേയും ബുദ്ധിയിൽ ഉൽപാദിച്ച പരസ്പരാഭിമാനത്തോടുകൂടി, വിരുദ്ധഗതികന്മാരാകയാൽ പരസ്പരബന്ധുത്വത്തിനു മാൎഗ്ഗമില്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടുപേരുടേയും അന്തരംഗത്തിൽ അതിയായുള്ള ശോകം പ്രസരിച്ചു. ശ്യാമളാംബികാപാദസ്ഥമായ ആ ചിത്തത്തെ പ്രാപിച്ച ഹരിപഞ്ചാനനാപാംഗത്തിൽ വജ്രമണിപോലെ ഒരു അശ്രുബിന്ദു തിളങ്ങി എങ്കിൽ, പടത്തലവന്റെ രണ്ടുകണ്ണുകളിലും ഒരു ബാഷ്പച്ഛായ പ്രകാശിച്ചു. ഉണ്ണിത്താന്റെ സന്നിധിയിൽവച്ചു തന്റെ മുഖത്തു സന്ധാനം ചെയ്തതുപോലെയുള്ള ഭാവഭേദങ്ങൾ എന്നുമാത്രമല്ല, സ്വരഭേദങ്ങളും, ചേഷ്ടാഭേദങ്ങളും, ഹരിപഞ്ചാനനൻ പടത്തലവന്റെ മുമ്പിലും അഭിനയിച്ചു. ഈ വക പ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടും അഭിനയവിദ്യയിൽ യോഗീശ്വരനെപ്പോലെ അഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധനല്ലെങ്കിലും, അതിലും സാമാന്യപരിശീലനം ചെയ്തിട്ടുള്ള പടത്തലവനെ വഞ്ചിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പരമബന്ധുക്കളെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ പരസ്പരദൎശനത്തിന് ശ്രദ്ധാലുക്കളായി രണ്ടുപേരും പിരിഞ്ഞു. പടത്തലവൻ പുറത്തി

റങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടതു കളപ്രാക്കോട്ടത്തമ്പിയുടെ ചില ഭൃത്യന്മാരെ ആയിരുന്നു. വസ്ത്രധാരണക്രമവും മറ്റും കണ്ടു തെക്കൻ നായന്മാരെന്നു മനസ്സിലാക്കി, അദ്ദേഹം അവരെ ചില ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു വട്ടംചുറ്റിച്ചിട്ട്, ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേയ്ക്കു നടന്നു.

ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ പടത്തലവൻ അഗ്നിജാതനായ സാക്ഷാൽ ദേവസേനാപതി തന്നെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തിൽ സ്ഫുരിച്ച രക്തകാന്തി വസ്ത്രത്തിലും പ്രതിബിംബിച്ചു. അദ്ദേഹം ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, ആ ഭവനവാസികൾ സകലരും ആഗ്നേയമായുള്ള ഒരു സത്വത്തിന്റെ ആഗമനമെന്നു ഭയന്ന് ഓരോ കോണുകളിൽ മറഞ്ഞു. യുവസിദ്ധവേഷധാരിയായ കേശവപിള്ളയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ ആവശ്യപ്പെടുന്നതായി ഒരു സിംഹഗർജ്ജനം കേട്ട്, ആ യുവാവ് അറപ്പുരക്കെട്ടകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ചുറ്റുമുള്ള സകലരേയും അകലത്താക്കീട്ടു പടത്തലവൻ സ്നേഹത്തെയും ആദരത്തെയും മറന്നു കേശവപിള്ളയെ ഇങ്ങനെ ഭത്സിച്ചു:—"നീ എന്തു കണ്ടു, എന്തറിഞ്ഞു? മലകൾ മറിച്ച മറിപ്പുകൾ എവിടെ? ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആര്,—എവിടന്ന്, എന്തിനു വന്നു? ആ ചിലമ്പിനേത്തെ ഉടയാൻ അവിടെ എന്തിനു ചെന്നു? എറുമ്പുകടിച്ച് ഈച്ച ചത്തു, ഈച്ചനൊച്ചി പൂച്ച പെറ്റു, അതൊക്കെ എന്തു കഥകൾ? തമ്പുരാനെ സേവിക്കുന്നവർ ഇത്ര മന്ദതിനുന്നമിട്ടമായൊ? നീ ബ്രഹ്മാണ്ഡബുദ്ധിമാൻ, കാണാക്കാഴ്ച്ചമെല്ലാം 'കാണുന്ന നെട്ടങ്ങണ്ണൻ! എന്നിട്ടെന്തുകണ്ടുനീ? നിന്റെ കണ്ണിൽവിളയുന്നതു മരമോ മണ്ണോ? ഛായ്!" കേശവപിള്ളയുടെ ബുദ്ധി ഭ്രമിച്ചു: പാദങ്ങൾ ശക്തിയോടുനിവന്നു: ഇമകൾവിടന്നു: അധരങ്ങൾ അമന്നു. ആ പ്രഭുവിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളെ സ്മരിച്ചുള്ള കൃതജ്ഞതാബന്ധം ശ്ലഥമായി, അയാളുടെ ധർമ്മകോപം പുറത്തൊട്ടു വഴിയുമെന്നുള്ളനിലയിൽ കരകവിഞ്ഞു.

പടത്ത—(തുടരുന്നു) "ഹരിപഞ്ചാനനനെ നീകണ്ടില്ലേ ? ആ അമ്മാളുക്കുട്ടിയേയും നിന്റെകണ്ണല്ലേ കണ്ടതു്?എന്നിട്ട്?"

കേശ—(പരുഷഹാസസ്വരത്തിൽ) "അയാൾ അവളെ വെട്ടിക്കൊണ്ടുപോകട്ടെ. ചേതം. എനിക്കെന്തുചേതം?" പടത്തലവന്റെ ഗാത്രം ഏതോ ചിന്താവേഗം കൊണ്ടു വിറച്ചു. "കഷ്ടം! കഷ്ടം! കൊണ്ടും കൊടുത്തുംപോകുന്ന കാര്യം ആരു പറഞ്ഞിവിടെ?" (ശാന്തസ്വരത്തിൽ) "നിനക്കു പ്രായംകുറഞ്ഞുപോയി അപ്പനെ— അതു നിന്റെ കുറ്റമല്ല. ഒന്നും ഒന്നും രണ്ടെന്നു പറവാൻ വളരെ എളുപ്പം. എന്നാൽ അതിനും വയസ്സു മൂന്നുനാലെങ്കിലും ചെല്ലണം. നാക്കുപല്ലിനിടയിൽ അകപ്പെട്ടപോലാണ് എന്റെ സ്ഥിതി. നീ അമ്മ എന്നു വിളിക്കുന്ന എന്റെ ഭാര്യ ഉഗ്രൻകഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ മകളാണെന്നു നീ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയൊ? ഞാനൊന്നും പറകയില്ല. രാജ്യത്തിൽ ആണുങ്ങളില്ലെങ്കിൽ അതു കാടുകേറട്ടെ. നീ നിന്റെ ബുദ്ധിചെലുത്തി, അറിഞ്ഞു, പറഞ്ഞാൽ, ഞാൻ ആ വസ്തുത തിരുമനസ്സറിയിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീപത്മനാഭൻ എല്ലാം വെളിപ്പെടുത്തട്ടെ. പരമാർത്ഥംപറയാതെ ഉണ്ണിത്താൻ ഒഴിയുന്നു. ഞാനും അങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞേക്കാം." (ഗൌരവം ആവർത്തിച്ച്) "ബോധമില്ലാത്തപോലെ നീ അവിടെ നിൽക്കുന്നതെന്ത്? ആ പെണ്ണ് ആര്? അതുപറവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, അണ്ണാവയ്യനെക്കൊന്നതും നീ, കേശവൻകുട്ടിയെ മോഷ്ടിച്ചതും നീ, ആ ഉമ്മിണിയെക്കൊന്നതും നീ—ഏറുകഴക്—ഏറടിക്കഴക്—ഞാൻ കൈവിട്ടു." പടത്തലവന്റെവാക്കുകൾ കേശവപിള്ളയുടെ ക്രോധത്തെ സ്തംഭിപ്പിച്ച്, ബുദ്ധിയെ വെളിവാക്കി പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. ആ യുവാവ്, അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള ആജ്ഞാനസാരിതപത്തെത്തുടർന്ന്, അമ്മാളുക്കുട്ടിയുടെ രൂപത്തെ സങ്കല്പംകൊണ്ടു തന്റെ മുമ്പിൽ ആകർഷിച്ചു. ആ രൂപത്തിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനരൂപത്തെയും നിലകൊള്ളിച്ചു; ശ്വാസരഹിതനായിനിന്ന്, മനശ്ചക്ഷുസ്സിന്റെ സമഗ്രമായുള്ള പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് ആ രൂപങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാമ്യത്തെ അവലോകനംചെയ്തു. അഭ്യസനം കൂടാതെ, അവമാനദുഃഖാധിക്യംകൊണ്ടു സാധിച്ച ഈ ത്രാടകകർമ്മത്തിൽ രണ്ടു രൂപത്തിലേയും കേശസമൃദ്ധിയും, അതിന്റെ വിശേഷനീലിമയും ഫാലദേശത്തിന്റെ ആകൃതി

യും, ഭ്രൂക്കളുടെ ദൈർഘ്യവക്രതകളും, നേത്രങ്ങളുടെ വടിവും തേജസ്സും——എന്നിങ്ങനെ മുഖത്തിന്റെ നാനാംഗങ്ങളുടെ വിശേഷലക്ഷണങ്ങൾക്കും, രണ്ടുപേരുടെയും സ്വരവൈശിഷ്ട്യത്തിനും, തമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷമായ തുല്യത ആ യുവാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു ദീപോദയം പോലെ ഉജ്വലിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ മുഖം അതിപ്രസന്നമായി. തന്റെ സർവ്വാഹങ്കാരങ്ങളും ശമിച്ച്, ആ യുവാവ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണാഭിമാനത്തെ സമ്പാദിച്ച മഹാശക്തന്റെ മുമ്പിൽ ലജ്ജയോടും സങ്കോചത്തോടും നിന്നു. അപ്പുറം ആ ഗുരുവരനിൽനിന്ന് "ആരപ്പനേ ഹരിപഞ്ചാനനൻ?" എന്നു മുദ്രവായുണ്ടായ ചോദ്യത്തിന് "അമ്മാളുക്കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ" എന്ന് ആ യുവാവ്, രണ്ടുപക്ഷത്തിനു വിഴിയില്ലെന്നുള്ള തീർച്ചസ്വരത്തിൽ, ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

പടത്ത—"വെച്ചോ—പുറത്തുപറയണ്ടാ, അതു്. അമ്മയാകാത്തതു ഭാഗ്യം. എങ്കിലും 'അപ്പൂപ്പൻ' എന്നു പറയുന്ന ഉണ്ണിത്താനെക്കാളും നീ ഭേദം — എന്നല്ല, വളരെ ഭേദം. അക്കുടുംബത്തിന്റെ പുരാതനങ്ങൾ നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടല്ലോ- അതുകൊണ്ടു്, നീ സമർത്ഥൻ! നടന്നതു് - അധികം പുറത്തുകാണേണ്ട, കേട്ടോ. നിന്റെപക്കീർസായുടെ ഉപദേശം വിലപിടിച്ചതു്— ഹരിപഞ്ചാനനൻ കട്ടക്കിലാകട്ടെ. പിന്നീടേ നീ പുറത്തു ചാടേണ്ടു."

പടത്തലവൻ ഉടനെതന്നെ മുഖം കാണിച്ച്, അറിയിക്കാവുന്ന വസ്തുതകൾ തിരുമനസ്സറിയിച്ച്, ആവശ്യമുള്ള കല്പനകൾ വാങ്ങി വീട്ടിൽപോന്ന്, വേണ്ടആജ്ഞകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പടത്തലവന്റെ ഒന്നാമത്തെ ആജ്ഞ സേനാനായകനായ കുമാരൻ തമ്പിക്കും, രണ്ടാമത്തേതു് ഭഗവതിഅമ്മക്കും ആയിരുന്നു. ശ്രീവരാഹക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്ന് ആ സ്ത്രീയെവരുത്തി, പടത്തലവൻ പലകാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞതിന്, പതിന്മടങ്ങുകാരണങ്ങളും പറയേണ്ടിവന്നു. തന്നെ ഏല്പിക്കുന്നതുപോലുള്ള ഒരു പണിക്കാണ് തന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടതെന്നു ഭഗവതിഅമ്മ ആദ്യമേ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പടത്തലവൻ തന്നെ ഏല്പിച്ചപണിയിൽ അന്തർഗ്ഗതമായുള്ള വിശ്വാസത്തെ ഭഗവതിഅമ്മ വലിയൊരു സർട്ടിഫിക്കേറ്റായി കൈക്കൊണ്ടു. അവസാനത്തിൽ

“കേയ്യന്റെ തലപോണകാൎയ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടു്——” എന്നു പറഞ്ഞു പടത്തലവൻ ഭഗവതിഅമ്മയുടെ ഉത്സാഹത്തെ ഊൎജ്ജിതപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, ആ സ്ത്രീ “തലയും മെലയും ഒന്നും പോവൂല്ലങ്ങുന്നെ, അങ്ങുന്നിരിക്കണവം. പിന്നെ, അങ്ങുന്നല്ല്യോ ചൊല്ലിവിടണത്? കള്ളപ്രാക്കോട്ടിയെ പുത്തൻകോട്ടിയാക്കീം പുള്ളിയെ റാഞ്ചിക്കൊണ്ടു വന്നൂട്ടുല്ല്യോ പവതി” എന്ന് ആ പ്രളവൎയ്യനോടും തന്റെ വീരവാദനിയമത്തിനു കുറവു വരുത്താതെ ഉത്തരംപറഞ്ഞു. ഭഗവതി അമ്മയുടെ നാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതും ഈ കഥാരംഭത്തിലെ ബാലന്റേതുപോലെ ഒരു അറമായിത്തന്നെ ഇരുന്നില്ലേ?

അദ്ധ്യായം ൧൧.

" നല്ലതിന്നുക്ക ഞാൻ ചൊല്ലുവൻ കേൾക്കുന്നാകിൽ
നല്ലതല്ലേതും നിനക്കിങ്ങൊരീഷലേറിനി. "

പടത്തലവന്റെ ആഗമനത്തെ മഹാരാജാവു് ക്രിയാകാണ്ഡപ്രവേശനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഗണപതിസ്തവമായിട്ടാണു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചതു്. എന്നാൽ, പാദബന്ധം ചെയ്ത തന്റെ ഇംഗിതഗംഗയിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള അസംഖ്യം പ്രഭുക്കളോടുകൂടി, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ഹസ്തലിഖിതമായ ഒരു 'യന്ത്രം' തനിക്കു സിദ്ധമായിരിക്കുന്നതിനെ പ്രയോഗിച്ചു്, ഉണ്ണിത്താൻപ്രഭുവിനെയും തള്ളിവിട്ടപ്പോഴും, പടത്തലവനായ ഒററക്കൊമ്പൻ തകർത്താലും സ്വപ്നസങ്കല്പനിർമ്മിതമായുള്ള പ്രമദാവനം ഭഞ്ജിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നു യോഗിമാന്ത്രികൻ സമാശ്വസിച്ചു. മഹാരാജാവു് ദീക്ഷാനുവൃത്തനായി അടുത്തദിവസം മുതൽ കാപ്പുകെട്ടി ശുദ്ധവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനിടയിൽ പടത്തലവനു മഹാരാജസന്ദർശനത്തിനു് അവസരലബ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും, താൻ ഹൈദർമഹാരാജാവിനയച്ചിട്ടുള്ള ലേഖനം ആ ദീക്ഷാവസാനമായ ദക്ഷിണായനാരംഭത്തിനു മുമ്പിൽ ഫലപ്രാപ്തിയായി തന്റെ യജ്ഞത്തിന്റെ യൂപസ്ഥാപനത്തിനു സൌകൎയ്യപ്പെടുത്തുമെന്നും, അദ്ദേഹം ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു. തന്റെ മനസ്സിനെ ഇങ്ങനെ പൂൎവസ്ഥിതിയിൽ ഉത്സാഹപൂരിതമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ 'ബഹാദൂർഷാ' തന്റെ 'വസീർ' പ്രധാനനായ കളപ്രാക്കോട്ടത്തമ്പിയെ സൽക്കരിക്കുന്നതിനു വട്ടംകൂട്ടി.

ഹരിപഞ്ചാനനരാജരാജന്റെ ഭാവനാവൈഭവത്താലായിരിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ, ഹരിപഞ്ചാനനമാരീചന്റെ മായാപ്രയോഗംകൊണ്ടെന്നു വരട്ടെ, ആ യോഗീശ്വരവസതിയുടെ അന്തൎഭാഗം "സ്വൎണ്ണരത്നവ്രാതനിൎമ്മിത" മായുള്ള ഒരു രാജഗേഹം പോലെ വിരാജമാനമായി. ഹരിപഞ്ചാനനപ്പെരുന്തച്ചപ്രാഗ

ത്ഥ്യധൈൎയ്യത്താൽ വിശ്വസ്വരൂപിണിയുടെ പ്രത്യക്ഷ ബിംബമായി, അനവധിസഹസ്രം ഭക്തിപൂൎണ്ണാത്മാക്കളാൽ വന്ദിക്കപ്പെടുന്ന ശ്യാമളാംബികാവിഗ്രഹത്തിന്റെ വിചിത്രശില്പനിമാനമായുള്ള കനകമണിവാഹനം ആ സന്ദൎഭത്തിലേക്കു് ഒരു രാജസിംഹാസനമാക്കി പരിവൎത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഖേടകഖഡ്ഗ, ചാപ, ബാണ, തൂണീര, ശൂല, ശല്യാദി ക്ഷാത്രവീൎയ്യചിഹ്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ആ ഭദ്രാസനം സമുചിതമാംവണ്ണം ഭാസുരമാക്കപ്പെട്ടു. കുപ്പായങ്ങളും തലക്കെട്ടുകളും ധരിച്ചുള്ള 'ബക്ഷി' പ്രമുഖരായ സേവകജനങ്ങളും, ബാലാ മുതലായ ആയുധങ്ങൾ വഹിച്ചുള്ള മഹൽദാരന്മാരും, രാജമന്ദിരാംഗണങ്ങളിലെന്നപോലെ പാദശബ്ദങ്ങളെപ്പോലും മന്ദമാക്കി സഞ്ചരിക്കുന്നു. എങ്ങാണ്ടൊരു കോണിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന തേവാരത്തിന്റെ നാഗസ്വരവാദ്യം, ആ രാജൎഷിസങ്കേതം ഭാരതവൎഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതെന്നു, ശോധകന്റെ ഭ്രാവകാശത്തെ എന്നപോലെ, നിരന്തരമായി മുരളുന്നു. പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ പ്രാബല്യാഹങ്കാരത്തോടു തകൎക്കുന്ന ഷഹനാ (കാഹളു) സമന്വിതമായ നകാരഭേരി, "പൌരസ്ത്യം" എന്ന അഭിധാനച്ഛത്രത്തെ അവലംബിക്കുന്നതു് "സൽഭാവം" എന്നു ശബ്ദസൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി അനുക്ഷണം ഘോഷാവൎത്തനം ചെയ്യുന്നു. ശ്രീഭഗവതീമണ്ഡപസ്ഥനായ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിരാജൻ ചേരമണ്ഡലപ്പെരുമാളായി, കേരളീയശുഭ്രാംബരങ്ങൾ ധരിച്ചും, മൂൎദ്ധാവിലെ കേശത്തെ മാത്രം കുടുമയാക്കി കെട്ടി വഴികാട്ടിപോലെ മുന്തിച്ചും, തങ്കപ്രഭയോടുകൂടിയ ഭുജദേശത്തിൽ ഉദയം ചെയ്ത ശംഖശുഭ്രതയോടുകൂടിത്തിളങ്ങുന്ന ഉപവീതത്തെ നഖങ്ങൾ കൊണ്ടു മൃദുവായി വീണാവാദനം ചെയ്തും, വിധിനന്ദനനായ ദക്ഷനെപ്പോലെ പ്രാജാപത്യഗൎവ്വനായും, സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. നന്ദനപുഷ്പകാവിലെ സൌരഭ്യപൂരത്തിനു തുല്യമായി, സൌന്ദൎയ്യപ്രഭാവനായ ആ അഭിനവചേരമാൻപെരുമാളുടെ "കസ്തൂരീ തിലകാഞ്ചിതഫാല"ത്തിൽ നിന്നു് അലൌകികമായുള്ള ഒരു പരിമളം പ്രസരിക്കുന്നു. പരമശുദ്ധാശയനായ തമ്പിയുടെ പ്രവേശത്തിനായി, ആ സഭാഗൃഹദ്വാരം തുറക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ, ഭക്തിവിനയങ്ങളുടെ അനിവാൎയ്യപ്രസരം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രകപാടങ്ങൾ അടഞ്ഞു;

എങ്കിലും, സമ്പുടന്യായേന അർക്കകിരണം സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത തമ്പിയുടെ അടഞ്ഞനേത്രങ്ങൾക്കും, യോഗീശ്വരന്റെ പ്രഭാവദീപ്തിയുടെ ഉഗ്രത ദൃശ്യമായിരുന്നു. അഷ്ടൈശ്വര്യസമ്പന്നനായ ആ യോഗിരാജർഷിയെ രാജധാനിക്കു യുക്തമായ ആഡംബരങ്ങളോടും ഗാംഭീര്യത്തോടും കണ്ട്, കുലപ്രാക്കോടിക്കുടുംബത്തിന്റെ ഭാവിഭാഗധേയത്തിനു പ്രതിശ്രയമായി ആ ദിവ്യപാദങ്ങളെ വരിച്ച തന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവത്തെ അപ്പോൾ ഓർത്ത്, തമ്പിയുടെ മാനസത്തുമ്പിൽ ഗൂഢവാസം ചെയ്തിരുന്ന ചില താന്തതകളും അന്തർദ്ധാനഗമനം ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ചാരിതാർത്ഥ്യഭരിതനായപ്പോൾ തമ്പിയുടെ ഗിരികായത്തിന്, സ്വഗുരുവായ തേജശ്ചക്രത്തിന്റെ പരിവേഷദേശത്തുപോലും എത്തുവാൻ വേണ്ട ലഘിമൈശ്വര്യം നഷ്ടമായിച്ചമഞ്ഞു. സബൃഹസ്പതിയായ രാജയോഗസ്ഥന്റെ തിരുമുമ്പിൽ ആ ഗജരാജൻ തളർന്നു, വിയർത്തു, കരങ്ങളെ കൂമ്പിച്ച് ഉച്ചിയോളം പൊക്കി, മുഖം കാണിച്ചു. യോഗിരാജൻ കനിഞ്ഞ്, നാടകങ്ങളിലെ ദേവേന്ദ്രന്മാർക്കു നിയമമായുള്ള ദിഗ്ഭ്രമണാന്വേഷണച്ചോദ്യക്കൂട്ടത്തിനെ പ്രശ്നം നമ്പ്ര ൧ മുതൽ അവസാനംവരെ അഭിനയത്തിൽ രസഭംഗം വരാതെ,——മുനങ്ങി. ഹൈദർഖാനായ 'രാവണൻ തന്റെ വരവുണ്ടിനിയിപ്പോൾ' എന്നും മറ്റും അവിടത്തെ അന്തർഗ്ഗതം മുഴുവൻ യോഗിരാട്ട് തമ്പിയെ ധരിപ്പിച്ചു. "കല്യബ്ദം ൪൮൬൬-ന് യുഗാദിനം ൧൭,൭൭,൩൦൬-ം കൊല്ലം ൯൱൪൰-ാമതിൽ കർക്കടക ഞായറാഴ്ച, സർവ്വജിദബ്ദേ, ശ്രാവണമാസാരംഭേ, പുഷ്യനക്ഷത്രയുക്ത, പ്രഥമ സൂര്യവാരാദിസംഘടിതശുഭദിനേ, കർക്കടകരാശി ശുഭമുഹൂർത്തേ" നടക്കുന്ന തന്റെ യജ്ഞത്തിനും തദനന്തരമുള്ള അവഭൃഥസ്നാനത്തിനും തമ്പിയും പടയും മുൻകൂട്ടി വന്നു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തു സകലവും മംഗലമായി പരിണമിപ്പിക്കണമെന്നു യോഗിരാജൻ കല്പനകൊടുത്ത്, തേവാരിയെക്കൊണ്ടു വടകപ്രസാദവും നൽകിച്ചു. പ്രസന്നവദനനായിരുന്നരുളുന്ന യോഗിസാമ്രാട്ടിന്റെ ഓരോ മധുരവചനദ്രവത്തോടുകൂടിയും, തമ്പിയാൽ ചിരകാലപ്രാർത്ഥിതമായുള്ള കണക്കു, ചെമ്പകരാമൻ, തമ്പി, എന്ന ഓരോ സ്ഥാനങ്ങൾക്കുമുള്ള നീട്ടും ചിട്ടിയും, ദളവാപദത്തിനുള്ള പിടിവാളും വളർവാളും, മുദ്രാംഗുലീയവും പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തോഷപ്രവാഹത്തെ പെരുകിച്ചു. തമ്പി

യുടെ വിസ്തൃതമായുള്ള ഹൃദയോദരങ്ങളിലും അതിനെ സംഭരിക്കുന്നതിനു സ്ഥലം പോരായ്കയാൽ സപത്നീസാഹായ്യത്തെ ആഗ്രഹം മനഃകർണ്ണികയിൽ കാംക്ഷിച്ചു. തന്റെ 'ഇമ്പവും ഇയിരും' പോക്കും ഗുരുതിരുവടികളുടെ 'തിരുവുള്ളപ്പെരുവെള്ളത്തിരത്തള്ളലിൽ' തമ്പിയുടെ മനസ്സ്, കടിച്ചും, നീന്തിയും, കരകേറി, ആത്മപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയാകുന്ന മന്ദരഗിരിതടത്തെ പ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ അണിമാശക്തി സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശരീരമോ— അതു അവിടെത്തന്നെ നിലകൊണ്ടു പോയതിനാൽ, തമ്പി കല്പനകൾക്കെല്ലാം 'അടിയൻ' മൂളി. ഭദ്രദീപത്തിനായി കാപ്പു കെട്ടിന്ന മഹാരാജാവായ 'മൂത്ത അപ്പനോട്ട' തമ്പിയെ ആ സന്ദർഭത്തിൽ മുഖപരിചിതനാക്കാൻ സൌകര്യപ്പെടാത്തതിനെക്കുറിച്ച്, യോഗീന്ദ്രൻ വളരെ ക്ലേശിച്ചു. പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ആയുധങ്ങൾ സഹിതം യോഗീശ്വരന്റെ തൃച്ചേവടിയുഗളം സേവിച്ച്, അവിടത്തെ പരിശുദ്ധപതാകാനുഗാമികളായി, പടക്കളത്തിൽ ജീവത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിന് ആയിരത്തിൽപരം രക്ഷോവരസമന്മാരായ ഭടജനങ്ങൾ സഞ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ധരിപ്പിച്ച്, തമ്പി സ്വാമികളുടെ തിരുവുള്ള പൂർത്തിയെയും സമ്മാനമായി ഒരു പാരസീകഖഡ്ഗത്തെയും സമ്പാദിച്ചു. യോഗിരാജനാൽ നൽകപ്പെട്ട ആശിസ്സ്, വിശ്വനാഥൻ കണ്ഠപീഠാടിപ്പടക്കപ്പലിനെ ആനന്ദാംബുധിയിൽ ഇറക്കി, സന്തോഷക്കാറ്റിന്റെ തകരത്തിൽ ഓടിച്ച്, കല്പ്രാക്കോട്ടത്തുറമുഖത്ത് ഭദ്രമായി നംകൂരമിടീച്ചു.

ഭദ്രദീപസംബന്ധമായി മഹാരാജാവ് ആശ്രമവാസമാരംഭിച്ചു. ഹൈദർമഹാരാജാവായ ബകനു വാർഷികോദനമായി ഒരു വലിയ കപ്പം നൽകാൻ തിരുവിതാംകൂർ ഉടമ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ, ആ ഏകചക്രഗ്രാമത്തെ ഒരുദിവസത്തെ ഉദരവൃത്തിയിലെ ഉപാദാനമാക്കി അശനംചെയ്തു കളയുമെന്നു മഹാരാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്, മൂകിയിരിക്കുന്നതായി ഒരു ഭീഷണശ്രുതി പരന്നു. ദക്ഷിണ തിരുവിതാംകൂറിൽ മറവരുടേയും, ഹരിപഞ്ചാനനബന്ധുക്കളായ പലഗ്രഹസ്ഥന്മാരുടെ ഭവനങ്ങളിലും മായപ്പൊടി മലുക്കുവിന്റെയും, ശല്യങ്ങൾ ആവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന് ഒരു ശ്രുതിയും പ്രബലമായിത്തീർന്നു. തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനദിവാകരൻ അണഞ്ഞതുപോലെ ഒരി

ങ്ങൾ രാജ്യത്തിൽ എങ്ങും അടങ്ങി. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു് അധർമ്മഫലമെന്നു പൌരജനങ്ങൾ ശോചിച്ചു. സംസ്ഥാനത്തിൽ രാജാധികാരം ഭദ്രീഭവിച്ചതുപോലെ, മഹാരാവിന്റെയും ഹരിപഞ്ചാനനന്റെയും എന്നുള്ള കക്ഷിവ്യത്യാസം അഷ്ടഗ്രഹവിക്രമികളുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതിലും അധികം ഗൌരവമായി സ്ഫുടീകരിച്ചു. രാജസൈന്യത്തിനിടയിൽ അനല്പമായ അസന്തുഷ്ടിയും ആജ്ഞാലംഘനവും കൊണ്ടു് ആ ശക്തിയിലും ചില ഛിദ്രങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനജനസംഘത്തലവന്മാർ പ്രത്യക്ഷമായി ഹരിപഞ്ചാനനനെ രാജ്യകാര്യനേതാവായും ഉപദേഷ്ടാവായും സ്വീകരിച്ചു്, അവരുടെ ജീവജീവിതവൃത്തികളെ അദ്ദേഹത്തിനു പണയമാക്കി. ഇങ്ങനെ സർവാഭീഷ്ടസിദ്ധിയാകുന്ന ശയ്യ ഹരിപഞ്ചാനന“സംസ്ഥാന”ന് സിദ്ധിച്ചു എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുമെയ്യിലും തിരുവുള്ളത്തിലും ത്രിശൂലതുല്യം കുത്തിത്തറക്കുന്ന ഒരു കണ്ടകം ആ ശയ്യയുടെ കാർപ്പാസധൂളിക്കകത്തു കടന്നുകൂടി. അനന്തപത്മനാഭൻ പടത്തലവൻ മന്ത്രക്കൂടഭവനത്തിലെ അതിഥിയായി അവിടെ താമസിച്ച സംഭവം ഹരിപഞ്ചാനനസിദ്ധന്റെ ശ്രവണങ്ങളിൽ പതിച്ചു. ധർമ്മദ്രഷ്ടാ പൂജ്യനെങ്കിലും, ജയാപജയവിഷയത്തിൽ പരമശത്രുവായ ആ പ്രഭുവിന്റെ കഴക്കൂട്ടദർശനം യോഗിനാഗരാജന്റെ വിഷവഹ്നിയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു. ഇന്ദ്രകുലിശംപോലെ സംഹാരപ്രകോപംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം ആതപപ്രഭമായി. സ്വഹസ്തഗതമായുള്ള ലേഖനവൈഷ്ണവചാപംകൊണ്ടു് ഉണ്ണിത്താൻ പരശുരാമനെ ശമിതമദനാക്കി പടത്തലവനെ“കൂട്ടംപിരിച്ചു” ഏകനാക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പ്രഭുവെ ഉടനെ വരുത്തി, ആ എഴുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു് “ഇതൊന്നു വായിക്കണം” എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തു. ഉണ്ണിത്താൻ അതിലെ കയ്യക്ഷരംകണ്ടു്, തന്റെ പുത്രന്റേതാണെന്നു മനസ്സിലായി എങ്കിലും, സ്തോഭമൊന്നും ബാഹ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ കണ്ണട എടുത്തുമൂക്കിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ വായിച്ചു:—

“ഞാൻ ബന്ധനത്തിൽകിടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. അച്ഛനമ്മമാരേയും അമ്മാവനേയും കാണാഞ്ഞുള്ള വേദന ഇത്രയെന്നു പറവാനില്ല. ആ മഹാപാപി നീട്ടെഴുത്തുകേശവപിള്ള

എന്നെ വഞ്ചിച്ചു. എന്നെ ശിക്ഷിച്ചാലും ശിക്ഷിക്കാഞ്ഞാലും അപകടമുണ്ടെന്നു ഭയന്നു് ൟ വിദ്യയെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുവാൻ തമ്പുരാനും നമ്മുടെ ദുഷ്കാലം കൊണ്ടു് അനുവദിച്ചു എന്നു് തോന്നുന്നു. അമ്മാവനൊ അച്ഛനൊ എന്നെ ഉടനെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുപോകണം. പരബ്രഹ്മശ്രീഹരിപഞ്ചാനനതീൎത്ഥപാദപരമഹംസർ തിരുമുമ്പിനു് അമ്മാവന്റെ ഗുരുവായി വെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അച്ഛനു വലിയ പത്ഥ്യവുമാണല്ലൊ. ആ സന്നിധികൾ കടാക്ഷിച്ചാൽ എന്റെ മോചനം ഏററവും ലഘുവായി സാധിക്കും. അതിലേക്കു് എന്തുചെയ്തും ആ തൃപ്പാദത്തെ കാത്തു് അനുഗ്രഹത്തെ പ്രാൎത്ഥിക്കണം. ഇതു് അമ്മാവനൊ അച്ഛനൊ ബോധിപ്പാൻ തീൎത്ഥപാദർതിരുമുമ്പിലെ സമൎത്ഥനായ ഒരു ഭൃത്യമുഖേന അയച്ചുകൊള്ളുന്നു. ശ്രീഭഗവതിരക്ഷിക്കട്ടെ. ശുഭം"————എഴുത്തുവായിച്ചതിന്റെ ശേഷം "ഇതിൽ വിശേഷവിധിയായി ഒന്നുമില്ലല്ലൊ" എന്നു് ഉണ്ണിത്താൻ പറഞ്ഞു.

ഹരി—"മകന്റെ കൈപ്പടതന്നല്ലേ അതു്?" ഇതിനുത്തരമുണ്ടായതു് മരം വെട്ടുന്നതിനു അതിന്റെകൊമ്പു്, തായ്ത്തടി, നീളം, വണ്ണം, എന്നിതുകളുടെ ഗുണദോഷത്തെ വിവേചനം ചെയ്വാൻ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതുപോലുള്ള ഒരു നോട്ടമായിരുന്നു. നവനീതപ്രകൃതനായുള്ള ആ പ്രഭു ആപൽശൃംഖലിതനായുള്ള പുത്രന്റെ ഹസ്തലിഖിതമായുള്ള അപേക്ഷാദൎശനത്തിലും കലുങ്ങാത്ത സ്ഥിരധീയാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ യോഗനാളം ഒന്നു ഉൽത്രസ്തമായി. എങ്കിലും, ആ പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്തു പ്രസരിച്ചതു കോപമോ ഹാസ്യമൊ അല്ലെന്നും ഭക്തിവിനയാദരങ്ങളാണെന്നും കാണുകയാൽ യോഗീശ്വരൻ വിസ്മയത്താൽ ഉപഹതനായി. ഉണ്ണിത്താൻ പ്രഭു എന്തോ പറയുന്നതിന് ഉദ്ദേശിച്ചു എങ്കിലും, നിശ്വാസവേഗത്തോടെ നിൽക്കുന്നതല്ലാതെ അന്തൎഗ്ഗതത്തെ വചനമാൎഗ്ഗമായി ബഹിഷ്കരിക്കുന്നില്ല. അന്തൎമ്മേദസ്സിനെ വിസൎജ്ജനം ചെയ്യിക്കാനെന്നപോലെ ഒരു പ്രശ്നകഷായത്തെ യോഗീശ്വരൻ, ഭിഷഗ്ദക്ഷന്റെ പടുതയോടുകൂടി പ്രയോഗിച്ചു:— "ഇപ്പോൾ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടില്ലേ, നാം മുമ്പു ചന്ത്രക്കാരനോടും മററും പറഞ്ഞയച്ചതു്? കേശവപിള്ളയുടെ കൂട്ടും ബന്ധുത്വവും നല്ല പന്തിയിലല്ലാ എന്നു പറഞ്ഞതു നിങ്ങളുടെ പരിഭവത്തെ വൎദ്ധി

ല്പിച്ചു. രാജ്യത്തിലെ ധൎമ്മഗതിയും സ്ഥിതികളും ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലേ?"

ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവന കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ണിത്താൻ സഹസ്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ണുകൾ പൊത്തി, ഭഗവൽപ്രാൎത്ഥന ചെയ്യുന്ന നിലയിൽ ചിന്തയോടുകൂടി തന്റെ പാദങ്ങളെ നോക്കിനിന്നു. ഉണ്ണിത്താന്റെ ചിന്താപഥം ഹരിപഞ്ചാനനനും ഉഹ്യമായി.

ഉണ്ണി—"എന്നെ ഈ പെരുവഴക്കിൽ കൊണ്ടു ചാടിക്കാൻ അവിടേക്കു തോന്നുന്നല്ലൊ. കഷ്ടം! ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ ഗുരുസ്ഥാനമല്ലേ അവിടത്തേക്കു്"? ഉണ്ണി അവിടത്തെ രക്ഷയിൽ ആണെന്നു കുറച്ചു മുമ്പുതന്നെ എനിക്കു മനസ്സിലായി ആശ്വസിച്ചിരിക്കയാണ്. ഈ അന്തൎഗ്ഗതം ഞാനാരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവിടന്ന് എന്തു വ്യാപാരത്തിലേക്കാണ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്?"

ഉണ്ണിത്താന്റെ ചോദ്യം യോഗീശ്വരന്റെ രാജദ്രോഹശ്രമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ചോദ്യമേ ഉണ്ടായില്ലെന്നുള്ള ഭാവത്തിലും, തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നീതീകരിക്കുമാറും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"അണ്ണാവയ്യൻ ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എന്നിവരുടെ കൊലകൾക്കു എന്തുചോദ്യമുണ്ടായി? രാജ്യം നശിച്ചു പോകുന്നതു കാണുന്നില്ലേ? ഈ സ്ഥിതിയിൽ പ്രജകൾക്ക് എന്തു രക്ഷ? നാലു നാൾക്കുള്ളിൽ ഭദ്രദീപപ്രതിഷ്ഠ ഉളകി ഒരു നവകൃതവിഷ്ണുജൻ വേറൊരു ദീപത്തെ സ്ഥാപിച്ചേക്കാം."

ഉണ്ണി—"ജനങ്ങൾ പ്രജാധൎമ്മമനുസരിച്ച് രാജഭക്തിയെ അനുവൎത്തിച്ചാൽ ഭദ്രദീപം വാടാതെയിരിയും. അങ്ങനെ ഏകമനസ്കതയോടു തടുത്താലും അതിനെ അണയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു വീരനാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ മലകേറട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ കടലാടട്ടെ. ശത്രുക്കൾ കല്ലുംമണ്ണുമെടുത്തു വാഴുകയും ചെയ്യട്ടെ. എന്തായാലും അവിടത്തേക്കു് ഇക്കാൎയ്യങ്ങളിൽ എന്തു ബന്ധം? യോഗിയെങ്കിൽ ധ്യാനസമാധിയിലിരിക്കണം. ഭക്തനെങ്കിൽ ഭഗവൽസേവചെയ്യണം. ഋഷിയെങ്കിൽ വനവാസമാചരിക്കണം. അദ്വൈതാവധൂതനെങ്കിൽ പ്രാസംഗികസഞ്ചാരണം ചെയ്യണം. രാജ്യവും രാജ്യകാൎയ്യവും അധികൃതന്മാൎക്കു വി

ടെയ്യണം. അതിന്നു മനസ്സില്ലെങ്കിൽ, പണ്ടു കാട്ടേണ്ടിയിരുന്നപ്പോൾ മറന്നിരുന്ന വൈരം ഇപ്പോൾ എവിടന്നുവന്നു എന്നു ചോദിക്കുന്നതിന്ന് ഉത്തരം പറയണം.

ദുശ്ശീലനെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഉണ്ണിത്താൻ ഇങ്ങനെ മുട്ടുചോദ്യം ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹവും അടുത്തുകൂടാത്ത ഒരു പ്രതിബന്ധകൻതന്നെ എന്നു യോഗീശ്വരൻ കണ്ടു. താൻ മീനാക്ഷിയുടെ മാതാമഹനായ കുട്ടിക്കൊന്തിസ്സനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി പരിഭവിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തോടു രാജഭക്ത്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി വാദിക്കുന്നതു നിഷ്പ്രയോജകമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ സംഗതിയിൽ യോഗീശ്വരൻ വീണ്ടും പ്രവേശിച്ചു. "ഏഹേ! ശാന്തന്മാർ ഇങ്ങനെ ഊർജ്ജിതവാദം ചെയ്യരുത്. നാം നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുംവണ്ണമുള്ള ആളല്ല. ശ്രീഭഗവതിയാണസത്യം." (സത്യത്തിന്റെ സ്വരവും നിർവ്യാജതയും കണ്ടു ഉണ്ണിത്താന്റെ വിശ്വാസം ഒന്നിളകി.) "നിങ്ങടെ ഈ സ്വർഗ്ഗസദൃശമായ രാജ്യം സംബന്ധിച്ചു നമുക്ക് ഒരു കാര്യവുമില്ല. ശ്രീപത്മനാഭൻ പള്ളികൊള്ളുന്ന പുണ്യസ്ഥലമെന്നു അഭിമാനിച്ചാണ് നാം ഈ സംസ്ഥാനത്തു വന്നതു. ചന്ത്രക്കാരനെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ നിങ്ങളോടും, അതുകൊണ്ടു നിങ്ങടെ പുത്രനോടും ഒരു വാത്സല്യമുണ്ടായി. അയാളെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോരാൻ——————"

ഉണ്ണി—(വീണ്ടും ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മുഖത്തേയും സ്വരത്തേയും നല്ലതിന്വണ്ണം പരിശോധിച്ചതിൽ തന്റെ വിശ്വാസത്തിന്നു കുറച്ചു മുമ്പിലുണ്ടായ ചലനം തീരുകയാൽ) "ശ്രീപത്മനാഭന്റെ കാര്യങ്ങൾ അവിടത്തെ ദാസനായി ഉടവാൾ എടുത്തിട്ടുള്ള തിരുമേനി സൂക്ഷിക്കും. എന്റെ മകന്റെ ആപത്തിന്——————അവരേക്ക് ആപത്തുണ്ടായപ്പോൾ നേത്തുനിൽപ്പാൻ കരുത്തില്ലാതെ——" (അതികോപസ്വരത്തിൽ) "എന്തുഭോഷ്ക്കുകളാണിതു? അവിടത്തെ ചാക്ഷുഷി, തിരസ്കരണി—ഈ വലിയ വിഷമപദങ്ങൾ വിളമ്പി ആളുകളെ പാട്ടിലാക്കിച്ചതിക്കാൻ, അവിടത്തെ പ്രായമെന്ത്, പഠിത്തമെന്ത്? സ്ഥിതി സകലതും മറന്നു യുവതിളപ്പുകാട്ടേണ്ട ആളാണൊ അവിടന്ന്? പ്രതിക്രിയക്കാണെങ്കിൽ ഒരു സന്ധിയിലാണൊ വേണ്ടിയിരുന്നതു? ഒരുധൂർത്തപ്രഭുവിന്റെ ആക്രമം അനുഭവിക്കുന്ന തങ്ക

ത്തെ നോക്കി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, അവിടത്തെ ധ്യാനങ്ങളും സിദ്ധിയും—ഹൊ ഹൊ! കഷ്ടം! നാട്ടുനീങ്ങിയ സിംഹമിരുന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ വീഴ്ച്ചകൾ കെട്ടി പൂകയത്രെ വച്ചിരുന്നില്ലേ? ഇനിയും അതെല്ലാം അവിടിരിക്കട്ടെ. ആ കിഴവിയും കുട്ടിയുമെങ്കിലും ഒരു വീടുചേർന്നു സുഖമായി കഴിയട്ടെ. അവിടുന്നും നന്ദിയതെയ്യു്പോരണം——" ഹരിപഞ്ചാനനു നിയമപ്രകാരമുള്ള ചിരിയും ചിരിപ്പാൻ ശക്യമായില്ല. ശമദമസിദ്ധികളും സമഭാവനകളും അനീഹതയും വസിക്കേണ്ടതായ ആ സിദ്ധന്റെ മാനസസരോജത്തിൽ വാൾ, വിഷം, കഠാര എന്നീ വിഹംഗമങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ വിഹരിച്ചു. ആ ജീവന്തികകളുടെ ഭാരം യോഗീന്ദ്രന്റെ കണ്ഠകാണ്ഡത്തെ നമനം ചെയ്യിച്ച്, അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു ഭൂരേണുഗണനം ചെയ്യിച്ചു. "അരുപാടില്ല, മഹാപാതകം!" എന്നു് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ധർമ്മചിന്ത അദ്ദേഹത്തോടു ഗുണദോഷിച്ചു. "പാതകമോ? അതിലേയ്ക്കല്ലേ നീ നിയോജ്യൻ? ശത്രുസംഹാരം പാതകമാകുന്നതു് ഏതു് അമരത്തിൽ? പ്രതിബന്ധമാർജ്ജനം പാതകമാകുമെങ്കിൽ, ഭഗവൽക്കഥകൾ നരകസംഹിതകളത്രെ. ചീരവസനനായ ശ്രീരാമൻ ബാലിയെ ഒളിയമ്പുകൊണ്ടു കൊന്ന വൃത്താന്തത്തെ സ്മരിക്കുക" എന്നു് ആകാശസഞ്ചാരിയായ ഒരു ദേഹി ഹരിപഞ്ചാനനനെ ശാസിച്ചു. "ഇദ്ദേഹം പ്രതിബന്ധിയല്ലല്ലോ. ശത്രുസംഹാരമല്ലാതെ, ബന്ധുസംഹാരം നമുക്കു ധർമ്മമാകുമോ?" എന്നു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആ ശാസകശക്തിയോടു ചോദ്യംചെയ്തു. "നമ്മുടെ ശത്രുപക്ഷനാഥന്റെ പരമഭക്തൻ ബന്ധുവല്ലല്ലോ! ചാരന്മാർ വധ്യഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടും." എന്നു് ദുഷ്പ്രേരകസത്വം ഹരിപഞ്ചാനനനെ സ്മരിപ്പിച്ചു. "നമ്മുടെ പരമാർത്ഥത്തെ ഒരു വിധം ഗ്രഹിച്ചു എങ്കിലും, ഇദ്ദേഹം ശത്രുവായിത്തീരുന്ന ഖലനല്ലല്ലോ." എന്നു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ തർക്കിച്ചു. "ഛീ! ഛീ! നിന്റെ ഇദംപ്രഥമമായുള്ള മനശ്ശ്ലഥത നമ്മുടെ ഉപദേശശക്തിപ്രവർത്തനത്തെ ഹനിക്കും." എന്നു് അശരീരഗുരു ധാർഷ്ട്യം വദിച്ചു. "ബാലികയായ മീനാക്ഷിയുടെ ക്ഷേമപ്രാർത്ഥിയാണ് ഇദ്ദേഹം" എന്ന സ്മർത്തവ്യ

ത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഉണർത്തിച്ചു. ദോഷോപദേഷ്ടാവിന്റെ ഉപദേശസാരങ്ങൾ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ആത്മശ്രവണകർണ്ണികയിൽ ധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു പെട്ടെന്നു നിലച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ പൌരുഷം ശമിച്ചു. ഇല്ല—അഗ്നിഭയസന്ദർഭങ്ങളിൽ രാജധാനികളിൽ ഘണ്ടാഘോഷമുണ്ടാകുന്നതിന്നും അത്യാരവത്തോടുകൂടി ഒരു അശരീരിസ്വനത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ അന്തഃകർണ്ണങ്ങൾ ശ്രവണം ചെയ്യുന്നു. "നിന്നെ അദ്വൈതപഠനം ചെയ്യിച്ചു് അശ്മമനസ്കനാക്കിയതു് ഇങ്ങനെ ദൃഢബന്ധങ്ങൾക്കു വശനായി ക്ഷീണകാഠിന്യനാകുന്നതിനോ?" ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ജിഹ്വാ തളർന്നു എങ്കിലും, ക്ഷമായാചകനായി ഇങ്ങനെ ബോധനംചെയ്തു:—"സ്വാമിൻ! വിശ്വാമിത്രൻ മേനകയെ ശകുന്തളാസഹിതം പരിത്യജിച്ച ധൈര്യം അവിടത്തെ ശിഷ്യനുണ്ടാകുമോ? അടിയൻ ജന്മസുഖം രുചിച്ചു വിരക്തനായിട്ടില്ലല്ലോ. അനപേക്ഷമായി സംഭവിച്ച സംഘടനയിൽ ജന്മബന്ധാൽപാദിതമായുള്ള പ്രേമം ഉണർന്നു് ഇവനെ ബന്ധിച്ചുപോയി. അതു ക്ഷന്തവ്യമല്ലേ?" ആത്മീയശാസകൻ ഈ പ്രാർത്ഥനാവാദത്തെ കൈക്കൊണ്ടില്ല. "സന്ദർഭംപോലെ, നാം മന്ത്രശുദ്ധിചെയ്തു തന്നിട്ടുള്ള വിഷകാരത്തെ പ്രയോഗിക്ക. പ്രതിജ്ഞാതക്രിയക്കു് പ്രതിബന്ധത്തിന്റെ ഗുരുലഘുത്വധർമ്മാധർമ്മചിന്തനങ്ങൾ അനാവാദനീയമല്ല. ഗുരുജീവന്മാർ കേണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ശ്രവിക്ക! ദയനീയമായുള്ള അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയെ നിരസിക്കാതെ. നാം സംസ്കരിച്ചു നൽകിയ നാമത്തെ യഥാർത്ഥീകരിക്ക. അസ്തുജയം!" ഘടികായന്ത്രം ക്ഷീണപ്രവർത്തനമായി നിലകൊള്ളും പോലെ അന്തശ്ശാസകന്റെ പ്രചോദനങ്ങൾ നിലകൊണ്ടു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഈ ചിന്തകൾക്കിടയിൽ പ്രത്യുത്തരത്തിനുണ്ടായ വിളംബനവും ആ യോഗിവര്യന്റെ മുഖപ്രശാന്തതയും നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ സംശയത്തെ ഒന്നുകൂടി സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ഹരിപഞ്ചാനനൻ ശാന്തമാനസനായപ്പോൾ പൃച്ഛകനോടുകൂടി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—"അവിടുന്നു വൈദ്യനാണല്ലോ-രക്തശുദ്ധിക്ക വല്ല ഗവ്യവും സേവിക്കണം. അവസ്ഥാരദോഷം ബലമായുണ്ടു്" ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽ തന്റെ നർമ്മദാതീരോത്ഭവത്തെയും, സിദ്ധിപ്രഭാവങ്ങളെയും ധാർമ്മികത്വം ഹേതുവാൽ ചെ

യ്യുന്ന ലോകസഞ്ചാരത്തേയും കുറിച്ച് ഊർജ്ജിതമായി ഒട്ടു പ്രസംഗിച്ച്, തന്റെ പൂജാമുറിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനും ആ ഭാഷയിൽ തന്നെ ഹരിപഞ്ചാനനവൃത്തിയെ ഭത്സിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തിറങ്ങി നടകൊണ്ടു്. ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ ശയ്യയിൽ വീണുകൊണ്ടു ചിന്തകൾ തുടങ്ങി. നന്തിയത്തേയും രാമവർമ്മത്തേയും പ്രഭുക്കൾ ചേർന്നു മന്ത്രക്കൂടത്തെ ഭരണംകയ്യേല്ക്കമ്പോൾ തന്റെ ശക്തിക്ഷയവും ശ്രമഭംഗവും ഉണ്ടാകമെങ്കിലും, ഇദ്ദേഹം നിഷ്പക്ഷനായി പ്രവൃത്തിക്കുകയല്ലാതെ തനിക്കു പ്രത്യക്ഷശത്രുവായി സ്വമേധയാ പുറപ്പെടുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം സമാധാനപ്പെട്ടു. എങ്കിലും, സാദിശുംഭബന്ധുക്കളുടെ പ്രശ്രയാനുകൂല്യങ്ങളെ അവലംബിച്ചുകൂടാ, എന്നും, ആ രണ്ടു പ്രഭുക്കളോടും പടവെട്ടി അവരെ തോല്പിക്കുകയൊ, ഹനിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്ന കൃത്യം ചന്ത്രക്കാരമഹിഷാസുരനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുക, എന്നും യോഗീശ്വരന്റെ ബുദ്ധി അദ്ദേഹത്തോടു ഗുണദോഷിച്ചു.

രണ്ടു നാഴികകൊണ്ടു ചന്ത്രക്കാരൻ ഹരിപഞ്ചാനനസമക്ഷത്തിൽ സേവതുള്ളിത്തുടങ്ങി. "എന്താ ചന്ത്രക്കാറർ! പ്രദോഷനൃത്തം തുള്ളുറയേ! ഹൈദർഘാ വരവാച്ചു്. തമ്മ ഭാവുകം ഉദയമാകവാച്ചു്—അടടാ! നമ്മ ഭഗവതിപൂജാർത്ഥം എന്നവാവളു മാലിഖാൻ തണ്ണു പോററവേണ്ടാമാ—ഇതുക്കട്ടും! ശേഷകാരവസാൻകാര്യത്തിലെ ഇങ്കറയേ! പടിയും, ഇന്ത കടിതത്തെപ്പടിയും." എന്നു പറഞ്ഞു് കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ എഴുത്തിനെ ചന്ത്രക്കാരന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

ചന്ത്ര—"അത്തറ വിശ്വാസമില്ലെന്നോ സാമീ? ഭരസ്പരം [പരസ്പരം] വിശ്വാസമില്ലേല് ഹ്രാലോഹം ഒരു ദൈവസം ഉരുട്ടിച്ചുണ്ടാവുമോ? കയ്പിച്ചു് വായിച്ചാ മതിയെമതി." എങ്കിലും പ്രകൃത്യാ ഉള്ള തന്റെ പരവഞ്ചനാധർമ്മത്തെ സ്മരിച്ച്, ഉത്തമസാക്ഷിയായുള്ള സ്വന്ത നേത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് എഴുത്തിലെ ലേഖാർത്ഥത്തെ ധരിക്കവാനായി ചന്ത്രക്കാരൻ അതിനെ കയ്യിൽ വാങ്ങി. സാഹിത്യപാഠത്തോടും ചാർച്ചയെ അവകാശപ്പെടുന്ന ആ സർവ്വജ്ഞൻ ഏകദേശം ഒരു നാഴികകൊണ്ട് എഴുത്തിലെ ചില അക്ഷരങ്ങളെ വിഴുങ്ങിയും, ശേഷത്തെ ഏണ്ണിയും വായിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനമർമ്മജ്ഞായിട്ടു

കൊള്ളുംവണ്ണം "തേസ്സിയും വയ്ക്കുല്ല—എടവും വയ്ക്കുല്ല—ചെവിത്തകെട്ടകൊച്ചങ്ങള്" എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഹരി—"അതുകൾക്കെന്തു പ്രാധാന്യം? നാം പറഞ്ഞതിനെ നാം സ്ഥാപിച്ചു. ഇനി, പ്രബലന്മാരായ അച്ഛനും അമ്മാവനും ചേൎന്ന്, മിടുക്കരെങ്കിൽ കൊണ്ടുപോരിൻ. ആളുണ്ട്, മുതലുണ്ട്, സകലവൈഭവങ്ങളുമുണ്ട്."

ചന്ത്രു—"ആഹാ! അത്തറസ്സു ചിത്തവും ചൊണയുമൊണ്ടെങ്കി ഇതോ ഐശ്വൎയ്യം? ഞങ്ങള് തെങ്കടിപുളിയടി എന്നിട്ടടിച്ചിട്ട് ഒഴക്കൊഖളവെങ്കിലും നീങ്ങിയൊ? ഉരുവറിഞ്ഞവൻെറ ഹൊരി കേട്ടപ്പം, ഡൽ! ഡൽ! എന്നല്ല്യോ നട? കണ്ടുപിടിച്ചപോലെ സാമിതന്നെ വരുത്തിംതരണം."

ഹരി—"ദേവനെ പുറത്തെഴുന്നള്ളിക്കണമെങ്കിൽ ശ്രീഭൂതബലി ആദ്യം കഴിക്കണം. അതിനു മുതലെവിടെ? നാം ഭിക്ഷു!"

ചന്ത്രു—(ആത്മഗതം) "അച്ചാരം കിട്ടാൻ നാക്കുനൊണയുന്നു! എൻെറസാമി അതിലൊന്നിത്തിരി ചങ്കിച്ചിരിക്കും" (പ്രകാശം) "അയ്യാവ്! ഇത്തടിയനെ ഇപ്പോം കമത്തീം മലത്തീമിട്ടടിച്ചാലും, ഊറപ്പെൻനോലും നള്ളിയെടുപ്പാൻ കാണുല്ല. വീട്ടുംകുടിയുമൊക്കെ വലിയ ഔട്ടുതന്നെ. അഹംപൊള്ള സാമി, വെറുംപൊള്ള."

ഹരി—"അല്ലാ! ഇങ്ങനെയാണോ പറവച്ചുളക്കാമെന്നു ചെയ്ത വാഗ്ദത്തത്തിൻെറ നിറവേററം?"

ചന്ത്രു—(കിഴങ്ങൻലോഭിയുടെ സ്വരം മാറി ചന്ത്രക്കാരധനനായി) "അതൊസാമീ? അതുചരക്കുവേറെ—കച്ചവടംവേറെ—കാൎയ്യംവേറെ. ധൂലുത്താൻെറ പട ആറാമ്മഴിക്കകത്തു് ഒരടിവയ്ക്കട്ട്—ഹപ്പം, ആ മൊതല്ല ശരിവരെ തിരുനമ്പിഷ്ഠോരിയും. മൈസൂർ തിരുവടി തിരുവുള്ളംകൊണ്ടു നീട്ടിൻെറ വാൎകണ ഇക്കണ്ണു കളിരെക്കാണണടെ. ഹപ്പം, രൊക്കപ്പടി—റൊക്കപ്പടി. അല്ലെങ്കി, ആരാണൊന്നു കേട്ടൊണ്ട് അന്നപോടണം പത്തരമാററു കൊണ്ടു മൊങ്കാൻകൊമ."

ഹരി—"സന്തോഷം! സ്ഥിതികൾ താൻ കാണുന്നില്ലേ? കേൾക്കുന്നില്ലേ? ഹൈദർമഹാരാജാവു ശുക്രോദയം ചെയ്തു

ന്ന പ്രഭുകണ്ടകളെ അമ്പിച്ചു തുടങ്ങീല്ലേ? തുടങ്ങു, തന്റെ സംഭാരമൊതുക്കൽ, അനന്തരവനുവേണ്ടി ഇവിടെ പാട്ടുകിടന്നാൽ കേൾപ്പതെന്തു ദർബാർ?—ചന്ത്രക്കാറരെ താങ്കൾ സൌധത്തിലിരുത്തു്, അംബികവിളംഗം ദീപസന്നിധിയിലെ വയ്ത്തു്, ഉശിരുക്കശിരാക ദത്തമാകിന പ്രതിജ്ഞയെ നിറവേററി ശെൽവം കാപ്പാത്തും."

ചന്ത്രു—"ആഹാ! അതിനാലീദ്ദാണ മെന്തിന്? മലയാം പാഴയ്ക്കു വഴങ്ങാത്ത വലിയകാൎയ്യമൊ അതു്? ചന്ത്രക്കാറന്റെ സദൃത്തിനു വെത്യാസമൊണ്ടോ? 'ഉരച്ചാൽ ഉരയും, പിന്നെ—ചെയ്യുചെയ്യുയും, ആവണം' ഇതാണ് ആണൊങ്ങടുത്ത സത്യം" ഉടയാമ്പിള്ളക്കവിയുടെ നീതിശ്ലോകാൎത്ഥത്തിന്റെ താല്പൎയ്യം ഹരിപഞ്ചാനനപണ്ഡിതനു മനസ്സിലായി, ചിരിച്ചു. ഉടയാമ്പിള്ളയ്ക്കു കാളിദാസപദവി കിട്ടിയതുപോലെ ചാരിതാൎത്ഥ്യസന്തോഷവും, തന്റെ മുതലിൽ തൊടാതെ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ട ദ്രവ്യം വസൂലാക്കി അടയ്ക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തിനു മനോധൎമ്മാദയവും ഉണ്ടായി. ഗുരുപാദങ്ങളെ തൊഴുതുകൊണ്ടു് അയാൾ യാത്രയാരംഭിച്ചപ്പോൾ, അയാളുടെ ഉത്സാഹത്തിനു മൂൎച്ഛ കൂട്ടുന്നതിനായി താൻ വരുത്തിയ ഉദ്ദേശ്യത്തെത്തുടൎന്നുള്ള സംവാദത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആരംഭിച്ചു:—"നില്ക്കു! ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? നിങ്ങൾക്ക് ആലോചനക്കുറവിന്റെ ദോഷം ചിലപ്പോളുണ്ടു്. കഴക്കൂട്ടത്തെയ്ക്കല്ലേ ഇപ്പോൾ പോകുന്നതു്?

ചന്ത്രു—"അതേ, അല്ലാണ്ടു് ഈ വഹക്കാൎക്ക് ഏതു തെങ്കരാഞ്ചിയൊണ്ടു്? സാമിയെപ്പോലക്കൊള്ളവൎക്ക് കണ്ടടമെല്ലാം കൈലാസം! ചെന്നടമെല്ലാം വൈകുണ്ഠലോഹം! അങ്ങനെയൊള്ളയോഹം ഈ ഏവൻകൂട്ടത്തിനൊണ്ടോ?"

ഹരി—"അങ്ങോട്ടു പോയിട്ടിപ്പോൾ കാൎയ്യമില്ല. തന്റെ പരമബന്ധു അനന്തപത്മനാഭൻപടത്തലവർ അവിടെ ഈയിട കാലുവച്ചുപോയി."

ചന്ത്രു—"ഹാരു് ? "

ഹരി—"പടത്തലവൻ — ചെമ്പകശ്ശേരിയിലെ, അല്ലെങ്കിൽ രാമവൎമ്മത്തെ"

ചന്ത്രു—(താൻ കാംക്ഷിക്കുന്ന നിധി അവിടത്തെ ആകാശത്തും സഞ്ചാരണം ചെയ്യുന്നുവോ എന്നു നോക്കുന്നപോലെ അവരന്നു്, ഘോരാട്ടഹാസസ്വരത്തിൽ) "ഏതു ചെമ്പകശ്ശേരി? ഏതു രാമവർമ്മ? ഏതൊരുവൻ കഴുത്തുപോവാൻ കഴള്ളിട്ടത്തുകാലുവച്ചുന്നു? സാമീടെ ശാഴിച്ചുഴി വിദ്യകൊണ്ടു കണ്ടതാണോ അതും?"

ഹരി—"ചോദ്യമൊന്നും ചെയ്യണ്ട—പോയി അന്വേഷിച്ചറിയൂ. ചന്ത്രക്കാറന്റെ പരാക്രമം ഇപ്പോൾ വഴിപോലെ കാട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ആ അനന്തപത്മനാഭസഹസ്രകവചൻ ചിലമ്പിനേത്തു വെന്നതെ ചാമ്പലാകും. നാം തനിക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാക്കിയ നിധിയെ കരസ്ഥവുമാക്കും."

ചന്ത്രക്കാറൻ വായുസ്തംഭനവിദ്യയും സാധിക്കാത്ത വിധം ഭൂമിയിൽ നിന്നുയർന്നു് പൂർവസ്ഥിതിയിൽ നിലകൊണ്ടു. ഇങ്ങനെ പരാക്രമത്തിനുചിതമായ ഒരു ഞെട്ടൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ പൂർവഘോരാട്ടഹാസസ്വരത്തിൽ, വിട നൽകുന്നതിന്നു് യോഗീശ്വരഗുരുവര്യനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. ചന്ത്രക്കാറന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ സ്വകാര്യമുറിക്കകത്തു കടന്നു്, ഒരു പെട്ടി തുറന്നു്, വിരലോളം നീളമുള്ളതും, വ്യാഘ്രദംഷ്ട്രത്തിൽ നീലവർണ്ണമായുള്ള ഇരുമ്പുശലാക ഇറക്കി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതും, ആയ ഒരു കഠാരയെ ഒരു തുകലുറയിൽനിന്നെടുത്തു കാണിച്ചിട്ടു് പൂർവസ്ഥിതിയിൽ ഉറയ്ക്കകത്താക്കി അതിനെ ചന്ത്രക്കാറനു നീട്ടി.

ചന്ത്രു—(കഠാരയെ വാങ്ങിക്കാതെ) "ഞങ്ങക്കു് അതൊഴിലില്ല സാമീ. നേർകത്തി, കുറുന്തടി, കവൺകല്ലു്, അവനോങ്കയ്യു്—ഇവ്വകകൊണ്ടു വെല്ലാക്കാര്യ്യം വേണ്ട വേണ്ടുന്നു വച്ചേക്കാം. അവനൊന്റുള്ളം അവനൊന്നു്. ഉമ്മിണിയെക്കൊന്ന കത്തി ചന്ത്രക്കാറൻ കയ്യെക്കണമെന്നോ? അതു നടവാനടവാ-പട്ടരെ കട്ടക്കനെ പിടിച്ചേല്പിച്ചപ്പോപ്പറഞ്ഞു പറ്റി. രണ്ടാം പറ്റിനു ചൂമാട്ടു കെട്ടാനകൊണ്ടു്, മറ്റൊരാളുവൻ കണ്ണും ചന്ത്രു നടക്കുന്നൂന്നു സാമി നെനയ്ക്കരുതു്. ആ ചാവത്തിനെ വന്ന തടവിയപ്പം ഉമ്മിണിയുടെ കയ്യെഴുത്തോല കൊണ്ടിട്ടു് എവൻ കണ്ടില്ലെന്നോ സാമീ? പൊല്ലാപ്പിനു പൊല്ലാപ്പു്,

കോളിന്നു കോളു്, പോരിന്നു പോരു്—ചന്ത്രക്കാറൻ എല്ലാത്തിനും ആളുതന്നെ. അവനോടെൻെറ വഴി മാത്രം അവനോടു്. പൊരുളു ചന്ത്രക്കാറൻ കൊണ്ടുതരും. പിടിപ്പതു് ഇട്ടു കണ്ടാൽ അതിൻെറ അളവും തരും. ഇല്ലെങ്കിലു്————അന്നും ഇന്നും ചൊല്ലുണതു്, ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാറൻ കാളി ഉടയാൻ, പേർ ഒന്നു് – രണ്ടല്ല!”

ചന്ത്രക്കാറൻ, ഉമ്മിണിപ്പിള്ള വിഷസൂചി പ്രയോഗം കൊണ്ടു നിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു എന്നു ധരിക്കയും കേശവപിള്ളയുടെ മേൽ അപരാധത്തെ ചുമത്തുന്നതിനു് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള എഴുതിയ സങ്കടഹർജിയെ താൻ ശവശരീരത്തിനടിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചതിനെ കാണുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു് ഹരിപഞ്ചാനനനായ തീശൻ ഗ്രഹിച്ചു. തക്കംപോലേ ഉണ്ണിത്താനെൻറയും പടത്തലവൻെറയും നേർക്കു ചന്ത്രക്കാറൻ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനായി ഹരിപഞ്ചാനനനാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട കഠാരയെക്കണ്ടപ്പോൾ, തൻെറ സംബന്ധിയുടെ വധകർത്താവു് ആ യോഗീശ്വരൻ തന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തെ തൊഴുക പോലും ചെയ്യാതെ, തൻെറ പ്രതിജ്ഞാനിർവഹണത്തിനായി അയാൾ യാത്ര തുടങ്ങി. ഹരിപഞ്ചാനനനു തന്നെ ബോദ്ധ്യമുണ്ടായതായ ഒരു പ്രഥമബുദ്ധിമോശത്തെ വിചാരിച്ചു് അദ്ദേഹം നിരുഖേദവിഷണ്ണനായി നിന്നു.

യോഗിവാടത്തിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയ ചന്ത്രക്കാറൻ, പടത്തലവനല്ല, മൂർത്തികളും അവരുടെ പത്നിമാർ ഒരുവരും ചേർന്നുതന്നെ തന്നെ തടുത്താലും, കഴുത്തിടം വക നിധിയെ അന്നു രാത്രി കൈസ്ഥലാക്കുന്നുണ്ടെന്നും ‘പാലം കടന്നാൽ കുരായണ്' എന്നുജപിച്ചേക്കാവുന്ന യോഗീശ്വരൻെറ സഖ്യത്തെ മേൽ കാണുന്ന തക്കം പോലെ പുലർത്താനും നിശ്ചയിച്ചു. നിധി കയ്യിലാകുമ്പോൾ, പോക്കുകെട്ട പുലിയെപ്പോലെ പുല്ലുംതിന്മാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്ന യോഗീശ്വരനും തൻെറ കമ്പിക്കമെന്നു് അനാകുലഹൃത്തം തുള്ളുകയില്ലേ? മഹാരാജാവിൻെറ പുള്ളിപട്ടാളത്തെത്തന്നെ അട്ടിപ്പേർ കൊൾവാൻ ആ നിധികൊണ്ടു് പോരുന്നതല്ലേ? ചന്ത്രക്കാറൻ കൈവീശി, കാൽ നീട്ടി, തവളച്ചാട്ടമല്ലെങ്കിലും, ഏണിപ്പടി കയറുംപോലെ പുതിയൊരു ആയംകൊണ്ടു കുതിച്ചു നട തുടങ്ങി. നെടിയ കാലന്മാരായ പരിചാരകഗണം അദ്ദേഹത്തെ തുടരുന്നതിനു് ഓടേണ്ടിവന്നു. ഇതാ ധൂർത്തനായ

ഒരു മീശക്കാരൻ നെട്ടമ്പനപോലെ ചന്ത്രക്കാര പ്രമഥവിഗ്രഹന്റെ ഗതിയെ തടയുന്നു. ചന്ത്രക്കാരന്റെ നേത്രഗോളങ്ങൾ ആ ഗർവ്വപൂർണ്ണമായുള്ള മീശയെ ഭസ്മീകരിപ്പാൻ തീക്ഷ്ണകിരണങ്ങളെ ഉദ്വമിക്കുന്നു. സാലകായനായ ജനറൽ കുമാരൻതമ്പി ആ ദശകണ്ഠപ്പെരുമാളുടെ പരാക്രമത്തെ പരമാർത്ഥഗ്രഹണം ചെയ്യാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുകളിൽ ഒന്നു തലോടി, കർണ്ണങ്ങളിൽ ഒരു സദുപദേശത്തെ സൽബന്ധുവായി നൽകുന്നു. "അവിടന്ന് ആടിപ്പുണ്യം തുടങ്ങിയാൽ ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു വീട്ടിലടങ്ങിയിരിക്കണം. പിന്നെക്കല്പനപോലെ." ഈ ചുരുങ്ങിയ മന്ത്രോപദേശത്തെ ഭൃത്യജനങ്ങൾ ശ്രവിച്ചില്ല. മഹാരാജാവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി പടത്തലവനാൽ കുമാരൻതമ്പിമുഖേന നൽകപ്പെട്ട ഈ ശാസനത്തെ കേട്ടയുടനെ ചന്ത്രക്കാരന്റെ മുഖമൊ പുള്ളിരിങ്ങയൊ അധികം ജൃംഭിച്ചതെന്നു വ്യവസ്ഥീകരിക്കുക മഹാ വിഷമം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹ്രസ്വകായം ആസകലം ഒന്നുപോലെ ചുവന്നതിനു പുറമേ, മണ്ഡൂകസാദൃശ്യത്തെ യഥാർത്ഥമാക്കുമ്പടി വീൎക്കുകയും ചെയ്കയാൽ അംഗവ്യത്യാസങ്ങൾ നഷ്ടമായിച്ചമഞ്ഞു. തന്റെ ഉള്ളിലുദിച്ച കോപത്തെ അയവെട്ടി, അകത്തിറക്കി, "കാണാം" എന്നുള്ള ഏകപദോച്ചാരണത്തോടുകൂടി, ജനറൽ കുമാരൻതമ്പിയെയും ഞെരിച്ചുകൊണ്ട്, ചന്ത്രക്കാരകണ്ഡോദരൻ കഴക്കൂട്ടത്തുഗൃഹം വക നിധിയെ ഭക്ഷിപ്പാൻ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം ൨൩.

"ശത്രുതൻ ചന്ദ്രഹാസമിളക്കി ചാലുതരം
പക്ഷിനായകന്തന്റെ പക്ഷങ്ങൾ ഛേദിച്ചപ്പോ-
ൾ ക്ഷിതിതന്നിൽ വീണാനാശുഗനായിട്ടവൻ."

രാമനാമഠത്തിൽപിള്ളയായ 'തന്തപ്പെരുമാന്,' ദശകണ്ഠപ്പെരുമാൾക്ക് ഇന്ദ്രജിത്തെന്നപോലെ, ശാശ്വതവിഖ്യാതിയെ സമ്പാദിപ്പാൻ ഉപകരിച്ച ചന്ത്രക്കാരൻ, സ്വഭവനത്തിൽ പുനഃപ്രവേശംചെയ്യുമ്പോൾ, മന്ത്രക്കൂടഗൃഹത്തിലെ വാസികളായ വൃദ്ധയും മീനാക്ഷിയും വിനോദസംഭാഷണനർമ്മമായ സരളപ്രവാഹത്തിൽ മുങ്ങി സകല ആപത്തുകളേയും ദുഃഖങ്ങളേയും മറന്നിരിക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനഫണത്തിന്റെ വിജൃംഭണകാലം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കുപ്പശ്ശാരും മറന്ന് സ്വസ്വാമിനികളുടെ സൌഹാർദ്ദജലക്രീഡയിൽ ശുശ്രൂഷകനായി ചേരുന്നു. മായാവേഷ്ടിതരായ ഈ സാധുജനങ്ങൾക്കു ദൃശ്യമാകാത്ത വിധത്തിലുള്ള ഒരു അതിലോലശരീരനും ആ വിഹാരസാക്ഷിയായി എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത് ജനാന്തരിതസംഹാരിയായ മൃത്യുതന്നെ ആയിരുന്നു. ഒരു സംഘട്ടനംകൊണ്ടുണ്ടായ പരവശതകൊണ്ടെന്നപോലെ, രാത്രിയിലെ ഏകാദശചന്ദ്രൻ ആർത്തിക്ലാന്തനായിരിക്കുന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ പടത്തലവന്റെ ഉപദേശപ്രതിജ്ഞകൾകൊണ്ട് ഉന്മേഷിതയാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മീനാക്ഷിയുടെ ഉത്സാഹകളരവം പെട്ടെന്നു നിലകൊണ്ടു. ഹരിപഞ്ചാനനവികൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രജ്ഞകൊണ്ടുണ്ടായ ഗൂഢാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളേയും ദൂരത്തു മാററിവച്ച്, കന്യകയുടെ ഹിതാനുവർത്തിയായി ചേർന്നു ചേർന്നിരുന്ന കുപ്പശ്ശാർക്ക് ബാലികയുടെ മൌനാനുഷ്ഠാനം ഉത്സാഹഭംഗപാരുഷ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കി. തന്റെ പ്രിയവത്സയെ ആ സന്ദർഭത്തിനു ചേരുന്നതായ ഉപായംകൊണ്ട് ഉദ്ധൃതോത്സാഹയാക്കുന്നതിന് അവളുടെ ചില വിരഹചേഷ്ടകളെ അയാൾ

അതിഗോഷ്ഠിയായി അഭിനയിച്ചു. വൃദ്ധയും മീനാക്ഷിയുടെ മനഃക്ഷീണത്തെക്കണ്ടു വ്യാകുലയാകയാൽ കപ്പസ്സാരുടെ ഉപായം അവൾക്ക് ഏററവും രസിച്ചു. മീനാക്ഷി 'കാകൻപറന്നു പുനരന്നങ്ങൾ പോയവഴി—പോകുന്നപോലെയിഹ നാരായണായനമഃ' എന്ന ഹരിനാമകീർത്തനഭാഗത്തെ ഗാനംചെയ്തു. മീനാക്ഷിയുടെ മുകതയ്ക്കു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ചികിത്സ ഇങ്ങനെ ഫലിച്ചതുകൊണ്ട്, കപ്പസ്സാർ ജയിച്ചു.! വൃദ്ധ കപ്പസ്സാരുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു കണ്ണിറുക്കി, അയാളുടെ വിദൂഷകതയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് "അമ്പടി ഹംസികെ! കപ്പാ! കാക്കയ്ക്കും നടന്നുകൂട എന്നു ചോദിക്ക്," എന്ന് ഒടുവിലത്തെ ഉപദേശത്തിൽ എന്തൊ ബുദ്ധിവൈശിഷ്ട്യമോ സരസയുക്തിയോ അന്തർഭവിച്ചിരുന്നതുപോലെ, പറഞ്ഞ് മദ്ധ്യമവയസ്ഥയെ അഭിനയിച്ചു. തന്റെ മാതാമഹിയുടെ പ്രായാവരോഹം കണ്ടപ്പോൾ, അവരുടെ ഉത്സാഹഭ്രമവും മീനാക്ഷിയിൽ പകന്ന്. "അമ്മ അമ്മ! കപ്പമ്മാരെ സ്ത്രീവേഷം കെട്ടിച്ചാൽ എന്തുരസം!" എന്നു ബാലകസ്തുതിക്കു യുക്തമായ സ്വരഭൂഷണത്തോടുകൂടി ആ കന്യക ചോദ്യംചെയ്തു. കപ്പസ്സാർ തോല്പാൻ ഭാവമില്ല. "അതിനും ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു." എന്ന് അനല്പമായ സന്തുഷ്ടിഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞ്, അയാൾ രണ്ടാമതു യോഗീശ്വരന്റെ അടുത്തു പോയപ്പോൾ മന്ത്രക്കുടവേനാക്ഷയെ ഭരമേററിരുന്ന വിവിഭമുഖനെ "ഏ" പ്രമാണമാക്കി വാദിച്ചു.

വൃദ്ധ—"ആ കനകക്കട്ടി എങ്ങനെ യോഗീശ്വരന്റെ അടുത്തു ചെന്നുചേന്നു? 'അപ്പനക്കപ്പിറന്താൽ ഇപ്പിടിത്താൻപിറക്കണം'. എങ്കിലും അതിശയമാണ്! കടിക്കാലത്തെ തോന്ന്യാസം വിട്ടുകളഞ്ഞ് ഒടുവിൽ ഇങ്ങുതന്നെ വന്നു ചേന്നിരിക്കുന്നല്ലോ!"

മീനാ – "അതെഅതെ! അച്ഛനും മകനും ഒന്നുപോലെ തങ്കക്കുടങ്ങൾ! സ്വാമിയാരിവിടെ വന്നന്ന് അച്ഛസ്സാക്ക് എന്തു പിടപ്പായിരുന്നു! അന്നുതന്നെ അതു പറഞ്ഞുമാളാതെ ഇരയുള്ളവരെ വേവുപിടിപ്പിച്ചു."

കപ്പശ്ശാർ എന്തോ അതിദൂരത്തുള്ള സംഗതിയെ ചിന്താനേത്രംകൊണ്ടു ദൎശനംചെയ്‌വാൻ സാഹസപ്പെടുന്നതുപോലെ ഇരുന്നതിനിടയിൽ, അയാളുടെ ബോധശൂന്യമായ നാവ് "ഇങ്ങനെ അന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ നേരം വെളുക്കാതെപോവും" എന്നു പറഞ്ഞു. "വിധിമതവും തഥൈവ"എന്ന് അദൃശ്യനായി, ആ വിഹാരസഭാംഗനായി, വൎത്തിക്കുന്ന അതിലോലഗാത്രൻ മന്ത്രിച്ചു.

മീനാ—"അതുപോലെ ഇന്നും ഒന്നുണ്ടാകണം കപ്പമ്മാൻ. പൂക്കൊലയിടാതെ തുള്ളുന്നതു കാണട്ടെ——അമ്മേ കപ്പശ്ശാൻ അമ്മാ—എനിക്ക്, ആ ഭൈരവശ്ശാർ. ഓരോ വിളിക്കും 'കാലഭൈരവ' സ്തോത്രത്തിന്റെ ഫലംകൂടിയുണ്ട്"

വൃദ്ധ—"അതിനു മോഹിക്കണ്ടമകളെ— കപ്പൻ വകയൊന്ന്—അതു വകവേറെ. ഭൈരവനല്ലാ—വൈരവനാണ്"

കപ്പ—"ഞ, ഞ്ഹേ ! അന്ത വിജയസിങ്ഹണനേ-ള്ളുണകപ്പുണ്ഹി അവൻ! കൊണ്ഹണ്ടില്ല്യാ ദേങ്ങവൺദ. ഞെഞ്ഞാഞ്ഞങ്ങുണ്ണിനെ?" [കണ്ടെ അതുവിശ്വസിക്കരുതെ ചുണക്കുട്ടി അവൻകൊണ്ടതുല്ലയോ, കേശവൻകുഞ്ഞുകൊച്ചുങ്ങുന്നിനെ]

കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കപ്പശ്ശാരുടെ 'ചുണക്കുട്ടി' വീണ്ടുകൊണ്ടു വരുമെന്നുള്ള സൂചകം മീനാക്ഷിയുടെ ആമയത്തെ ഉണൎത്തി. അതുകണ്ടപ്പോൾ കപ്പശ്ശാരുടെ പൂൎവോപായത്തെ അനുഷ്ഠിച്ച്, ആ കന്യക ഓരോ മൂലകളിൽ ചെന്നിരുന്ന് ചിണുങ്ങുന്നതും, തല കെട്ടാൻ മറന്ന് ആകാശത്തു നോക്കി ഏങ്ങുന്നതും, വാവൽ പോലെ ഒരു സ്ഥലത്തും ഒതുങ്ങാതെ പതറുന്നതും, പാളവിശറികൊണ്ടു വേവു വീശി തുലയ്ക്കുന്നതും, ആപത്തു വന്നപ്പോൾ ഭക്തിയും നാമജപവും വൎദ്ധിച്ചതും—മററും ഓരോന്നായി എണ്ണി, കുററം ചുമത്തി, ആക്ഷേപിച്ചു. അതിന് ഓരോന്നിനും സമ്മാനമായി ഓരോ കിക്കിളിയിടൽ മീനാക്ഷി കൊടുക്കുന്ന തകൃതികണ്ടു വൃദ്ധ ചിരിച്ചു. മീനാക്ഷിയുടെ വിനോദപോഷണത്തിനായി കപ്പശ്ശാർ തിരിഞ്ഞും, പിരിഞ്ഞും, ഒഴിഞ്ഞും, തടഞ്ഞും—ഇങ്ങനെ കുറേ നേരത്തെ കളി കഴിഞ്ഞ്

ഗൌരവത്തെ അവലംബിച്ച്, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ എന്നു തിരിച്ചു കിട്ടുമെന്ന് ഠംശചാരപരീക്ഷകൾ ചെയ്തു, പ്രശ്നങ്ങൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അതുകളെ മീനാക്ഷി ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടു മിണ്ടാതിരിക്കുകയാൽ, "ഇപ്പോൾ എന്റെ അമ്മിണീടെ കിക്കിറി എവിടെപ്പോയി ?" എന്നു കപ്പ്ലാർ ഹാസ്യമായി ചോദ്യം ചെയ്തു. അതിലേക്കു ശിക്ഷയായി പരിഭവിച്ചും, കോപിച്ചും, കപ്പ്ലാരുടെ തല പിടിച്ച്, ഊക്കോടു ഒന്നു കുലുക്കി. മീനാക്ഷിയുടെ കോപം കണ്ടു കപ്പ്ലാർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വൃദ്ധബാലസങ്കലിതമായുള്ള ഈ സാളലീലാസന്ദർശനത്തിൽ, ആ സഭാംഗമായിരുന്ന ച്ഛായാസംഭവൻ ആനന്ദഭരിതനായി, സ്വകൃത്യത്തിന്റെ അനിവാര്യതയെ സ്മരിച്ച്, പ്രപഞ്ചത്തിൽ തന്നോളം ദുർഗ്ഗനായുള്ള ഒരു സൃഷ്ടി ഇല്ലെന്നു പരിതപിച്ചു. കപ്പ്ലാർക്ക് ഏററ കുലുക്കിനിടയിൽ അയാൾ മുറുക്കി വായിൽ ഒതുക്കിയിരുന്ന താംബൂലം നാസികാരന്ധ്രങ്ങളിൽ കടന്ന് അയാളെ വളരെ പീഡിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ ചുമകൊണ്ടുള്ള കണ്ഠക്ഷോഭത്തിനും, നാസികാദ്വാരങ്ങളിൽക്കൂടിയുണ്ടായ താംബൂലശകലവിസർജ്ജനത്തിനും ഇടയിൽ മീനാക്ഷി "കണക്കായിപ്പോയി" എന്ന് ആക്ഷേപിച്ചു. എങ്കിലും, അയാളുടെ നാസാസ്രവഫലമായി ചില രക്തത്തുള്ളികൾ കൂടി പുറപ്പെടുന്നതുകണ്ട്, അയാളുടെ ശിരസ്സിലും മാറത്തും തടവി ആശ്വാസശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തു. നിഷ്കളങ്കസ്നേഹഭാരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമായ ആ ശുശ്രൂഷയാൽ കപ്പ്ലാർ ആനന്ദതുന്ദിലനാക്കപ്പെട്ട്, തന്നെ സ്പർശിച്ച ഹസ്തങ്ങളെ പിടിച്ച് തന്റെ ഏകനേത്രത്തിൽ ചേർത്ത്, സ്നേഹധർമ്മപൂർണ്ണയായ ആ കന്യകയ്ക്കു് ജീവാവസാനപര്യന്തം ദുസ്സഹമായുള്ള ഒരു സ്മൃതിയെ ഉണ്ടാക്കുമാറു്, ആനന്ദാശ്രുക്കൾകൊണ്ടു കുലപരമ്പരാസ്വാദിതമായുള്ള ദുരിതലാഞ്ഛനങ്ങളെ കലശകർമ്മത്താലെന്നപോലെ ശുദ്ധിചെയ്തു: ഗദ്ഗദബഹളത്തോടു കൂടി അയാൾ ആ വത്സയ്ക്കു് ആശിസ്സുകൾ നൽകി: തന്റെ അപ്പോഴത്തെ ഭാഗ്യാനുഭൂതിക്ക്, അയാളുടെ സേവനാഭ്യസനത്തിൽ വശ്യമായിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രതയോടുകൂടി, തന്റെ ഭക്തിസർവ്വസ്വത്തെയും ജഗച്ഛക്തിസമക്ഷത്തിൽ സമർപ്പണം ചെയ്തു. പെട്ടെന്നു വിളക്കണഞ്ഞു. സദസ്യർ നിശ്ശ

ബ്ധവും നിശ്ചേഷ്ടവുമായി; മീനാക്ഷിയുടെ മനസ്സ് വേദനയോടുകൂടി തന്റെ കമിതാവിന്റെ ആവാസദേശത്തെ ആരാഞ്ഞു. വൃദ്ധയുടെ കരങ്ങൾ ദൌഹിത്രിയുടെ മൃദുശരീരത്തെ ആവരണം ചെയ്തു. കുപ്പശ്ശാരുടെ ആത്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ തന്നെ ക്രോധവശനായി അധിക്ഷേപശാസനം ചെയ്തു ഉഗ്രകേസരിയുടെ പരിസരത്തെ പ്രാപിച്ചു. വൃദ്ധ, ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി "എന്റെ ചാമുണ്ഡീ— രക്ഷിക്കണേ മായാമയേ!" എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. കുപ്പശ്ശാരുടെ മനസ്സ് തത്പ്രായമായി. മീനാക്ഷി മാതാമഹിയെ തലോടി.

ചെറുതായ ഒരു മേഘശലാക പ്രാചീനാദ്രിശിരസ്സിൽ ഉദയം ചെയ്തു. സഹ്യപർവ്വതനിരതന്നെ ധൂമീകൃതമായതുപോലെ, കാർമ്മേഘം പൊങ്ങി ആകാശമെങ്ങും പരന്നു. മന്ദവീജനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ജഗൽപ്രാണനാം ഹതപ്രാണനായി. ചിലമ്പിനേത്തു ഗൃഹരക്ഷകനായ ഒരു വൃദ്ധശ്വാനൻ, ബുധന്മാർക്കും അന്തകദർശനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുമാറുള്ള ഒരു ദീനസ്വരത്തിൽ ദീർഘമായും ഉച്ചത്തിലും മോങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഭയങ്കരിയായ മഹാകാളിയുടെ കോപാരംഭമായ ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ സ്വൈരസഞ്ചാരത്തിന് ഏകാകിനിയായി പുറപ്പെട്ട സ്വപതിയെ അന്വേഷണം ചെയ്തു, കിഴക്കുള്ള ഇടവഴിയിൽകൂടി പുറപ്പാടു തുടങ്ങിയ ഒരു കാട്ടുമാർജ്ജാരവിരഹി അതിനിഷ്കൃപമായി ചണ്ഡരോദനം ചെയ്തു. അന്ധകാരത്തിന്റെയും നിശ്ശബ്ദതയുടെയും പ്രവർദ്ധനത്തിനിടയിൽ ഉണർന്ന് ചിറകിളക്കി ഉന്മേഷംകൊണ്ടു ദ്രുമസഞ്ചയങ്ങൾ, ദൌഷ്ട്യസഹകാരികളായി സ്വസംബോധനകൾകൊണ്ടു ഖലകർമ്മത്തെ അനുവദിച്ചു. അണഞ്ഞ ദീപത്തെ വീണ്ടും കത്തിക്കാതെ മന്ത്രക്കൂടത്തിലെ പാട്ടുകാർ നിദ്രയും, നാലാമവൻ അലംഘനീയമായുള്ള ബ്രഹ്മാജ്ഞയെ നിവർത്തിപ്പാനും ആരംഭിച്ചു. വൃദ്ധയും ദൌഹിത്രിയും നാലുകെട്ടിനകത്ത് ദുശ്ശകുനശങ്കയാൽ ആതുരമനസ്വിനികളായും, നിർഭയനായ കുപ്പശ്ശാർ നിയമപ്രകാരം പുറവരാന്തയിൽ കിടന്ന്, കുട്ടിക്കൊന്തിശ്ശനെ സ്വപ്നം കണ്ടും, നിദ്ര തുടങ്ങി.

ചന്ത്രക്കാരൻ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും ചിലമ്പിനേത്തെത്തിയതും അത്താഴം കഴിച്ചതും സുബോധത്തോടുകൂടി അല്ലായിരു

നു. തന്റെ വിശ്രുതമായുള്ള പനയോലസുധൎമ്മയിൽ മഹിഷാസുരപ്രാഭവത്തോടിരുന്ന്, ഭൃത്യരെ വരുത്തി ഒരു ദേശകാൎയ്യവിചാരം തുടങ്ങി. "യേവനെടാ, ചന്ത്രക്കാറനറിയാണ്ടു കഴക്കൂട്ടം തീണ്ടിത്തൊടക്കിയ നീശൻ ആരെടാ?" "ഉഗ്രൻ യജമാനന്റെ മകളുടെ ഭൎത്താവ്" എന്നു മറുപടി നൽകിയ ഭൃത്യന്റെ തലയിൽ ചന്ത്രക്കാറന്റെ "മൊങ്കാൻകൊമ" തന്നെ ഒന്നു പതിച്ചു. "ഹെല്ലാം മുടിച്ച്, മുട്ടം മുടിപ്പാൻ വന്ന ആ കാലനെ വീട്ടിക്കേറ്റിയ, ചെവിതേം ചെമ്മരണ്ടേം കെട്ട പേയനാരവൻ? അതുപറവിൻ!" എന്നു രണ്ടാമതുണ്ടായ ചോദ്യത്തിന് "ഇവിടെ ആരും കേറ്റീല്ല— അങ്ങേതിലെ അയാള്—കുപ്പച്ചാരാണു പെഴച്ചതെല്ലാം" എന്നു മറ്റൊരു ഭൃത്യൻ പ്രഹരമേല്ക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചു ദൂരത്തു മാറിനിന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ചന്ത്രക്കാറൻ ചിന്തകൾ തുടങ്ങി. തന്റെ ഭവനത്തിൽ യോഗീശ്വരപ്രവേശം ഉണ്ടായതു മുതൽ തനിക്കു മാനക്ഷയവും കാൎയ്യവിഘാതവും സ്വജനനാശവും സംഭവിച്ചു, സ്വഗൃഹവാസസൌഭാഗ്യം നഷ്ടമാവുകയും ചെയ്തു. ആ സഖ്യം ഹേതുവായിട്ടാണു തന്നെ രാജധാനിയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചുള്ള കല്പന പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. രാജ്യമോ വലിയ വൈതരണിയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്നെ കുട്ടിക്കുരങ്ങാക്കി ചുട്ട ചോറു വാരിക്കാൻ നോക്കുന്ന യോഗീശ്വരന്റെ ബുദ്ധിയും, വൈഭവവും, ധൂൎത്തതയും തനിക്കു് അടുത്തുകൂടാത്തതായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പണ്ടത്തെ വിധത്തിലുള്ള ഭരണത്തിനു താൻ നിസ്സംശയം പോരുമായിരുന്നു. തൽക്കാലസ്ഥിതികൾക്കു തന്റെ ബുദ്ധികൊണ്ടു മതിയാകുമോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. എന്നുവരികിലും, നീട്ടിയ കാൽ മടക്കുകയോ? പാടില്ല!!! അതുകൊണ്ടു, ചിലമ്പിനകംഭവനത്തിന്റെ മേച്ചിൽപഴയോലയടക്കവും, കഴക്കൂട്ടത്തെ നിധിയും യോഗീശ്വരന്റെ പാദങ്ങളിൽ സമൎപ്പിച്ച്, തന്നെ അവമാനിച്ച അധികാരത്തെയും മന്ത്രിജനങ്ങളെയും സംഹരിച്ച്, അവരുടെ രക്തംകൊണ്ട് ഒരു നവസമന്തപഞ്ചകതീൎത്ഥത്തെ ഉണ്ടാക്കി സ്നാനം ചെയ്ത്, ആത്മതുഷ്ടിവരുത്താതെ താൻ അടങ്ങുന്നതായാൽ— പിതൃവധപ്രതിക്രിയയായിട്ടല്ലേ കേരളസ്ഥാപകനായ പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയകുലനിഗ്രഹത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചത്? അതുകൊണ്ട്, ശേഷം കണ്ടുകൊണ്ടാടേ! —— ചിന്തകൾ അവസാനിച്ചു. "ഹെടാ!

ഖൊണ്ടാ——ഹവനെ ഖൊണ്ടാ- വീരമാർദ്ധാണ്ഡൻ ഖെട്ടി ഖെട്ടി വരിഞ്ഞിറുക്കപി, ഹാ ദേവീടെ ഏളുട്ടകാട്ടിൽ ഖൊണ്ടാ- നോക്കിൻ—സാമി ഏഴ്ശനെള്ളീ ിക്കു— നൊസാഖാൎയ്യം—ഹടിയന്തരം—കണ്ടേധീര്ര്- ഏന്നു പറവിൻ- ഹപ്പം വരുമവൻ- നമ്മടെ ഘുരുപാഥരെച്ചതിപ്പാൻ ആ ഹടത്തലവൻ കൊലമാടനെ അവൻ ഹൃയിച്ചില്ല്യോ?" എന്നായിരുന്നു ചന്ത്രക്കാരന്റെ ഉപദേശം, വിധി, കല്പന. യോഗീശ്വരന്റെ നാമപ്രയോഗം ഭൃത്യജനത്തിന്റെ വീൎയ്യത്തിനു ചൂട്ടുകൊള്ളിച്ചു.

അപഹൃതസാന്നിദ്ധ്യയായ ചാമുണ്ഡീദേവിയുടെ ക്ഷേത്രമിരുന്നിരുന്ന സങ്കേതസ്ഥലം അന്ന് അൎദ്ധരാത്രികഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിറകൊണ്ടു, തുള്ളി, കീഴ്മേൽ മറിയുന്നു. ചിലമ്പിനേത്തു വൃദ്ധനായ ശ്വാനനും, പഥികനായ വനമാർജ്ജാരനും, തരുവാസികളായ ഭൂമനിവഹവും തങ്ങളുടെ ആക്രന്ദനപ്പണികളെ വായുഭഗവാങ്കൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ചന്ത്രക്കാരന്റെ ആസുരകഠോരമായ ആരംഭത്തെക്കണ്ട് ആ ഭഗവാൻ തന്നെ, നിവേദ്യാന്നശൂന്യയായി ക്ഷീണനിദ്രയിൽ ലീനയായുള്ള ഭഗവതിയെ പള്ളിയുണർത്തുന്നതിന് പാഞ്ചജന്യഘോരാരവത്തിൽ ശംഖനാദം ചെയ്യുന്നു. ആ അത്ഭുതപൂൎവനായ സമഗ്രദ്രോഹ്യനെ സംഹരിക്കുന്നതിനായി സഞ്ചയിക്കുന്ന മോഹതിമിരങ്ങളെ പലായനം ചെയ്യിക്കുന്നതിന് വൃക്ഷങ്ങളെ ഉദ്ധൂനനം ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതിദേവാംശജരായ ആ ബലകൃത്യസഹായികളെ പ്രളയസമുദ്രാരവത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം കോപാട്ടഹാസംചെയ്ത് അപഹസിക്കുന്നു. ചാമുണ്ഡീക്ഷേത്രസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള അണുമാത്രത്തെയും നാരകീകരിപ്പാൻ പരമോദ്യതനായി നില്ക്കുന്ന ചന്ത്രക്കാരന്റെ സമീപവൎത്തികളായ തരുജാലങ്ങൾ അവരുടെ ശിരസ്സുകളെ നിലത്തറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹസോദ്യമത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനു യാചിക്കുന്നു. കരയും കടലും കായലും ഇളകി, ആശാമുഖസകലത്തിൽ കൂടിയും "മഹാപാതകം" എന്ന് ഐകകണ്ഠ്യേന നിരോധപ്രാൎത്ഥന ചെയ്യുന്നതും ചന്ത്രക്കാരനെ വൎദ്ധിതശൌൎയ്യനാക്കുന്നതേയുള്ളു. തന്റെ കിങ്കരന്മാർ വരാൻ താമസിച്ചതുകൊണ്ട്, അംബികാവിഗ്രഹത്തെ തന്നെ സിംഹാസനമാക്കി, അതിന്മേൽ ആ ലോകഡിംഭനിസ്സുംഭൻ ഇരുന്ന്, അന്തകച്ഛാഖോടം ആടുന്നു,

ഈ പരമൈശ്വൎയ്യത്തെ കണ്ടപ്പോൾ തനിക്കുപോലും ശ്വാസോച്ഛ്വാസവൃത്തിക്കു സഹകാരിയാകാതെ വായുഭഗവാനും സ്തംഭിച്ചു. വൎഷിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ മേഘങ്ങളും ആ സന്ദൎഭത്തിൽ ആൎദ്രവൃത്തികൾ അനുചിതമെന്നു ചിന്തിച്ച്, അടങ്ങി. പവനശാസനങ്ങൾ കൊണ്ടു സ്വസ്ഥരാക്കപ്പെട്ട അന്ധകാരപടലങ്ങളും ചന്ത്രക്കാറനെക്കണ്ട്, സഹജദൎശനഭ്രമം ഉദിക്കുകയാൽ, തങ്ങളുടെ മാതാവായ ഛായാദേവിയുടെ പരിസരത്തിലേക്കു മണ്ടി. മൃതശരീരമെന്നപോലെ കുപ്പശ്ശാർകെട്ടിയെടുത്തു കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. യോഗീശ്വരന്റെ നാമമന്ത്രത്തെ കേട്ടു വശീകൃതനായ ആ ശുദ്ധൻ യമഭടതുല്യന്മാരായ സാഹസികളാൽ ഇതാ ചന്ത്രക്കാറന്റെ പാദങ്ങളിൽ ശയിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. വൃദ്ധൻ ചന്ത്രക്കാറന്റെ യഥാൎത്ഥോദ്ദേശ്യം മനസ്സിലായി, താൻ ബാല്യത്തിൽ കൈതൊഴുതിട്ടുള്ള ഭഗവതിയുടെ പാദങ്ങളിൽ തന്റെ ദേഹിയെ സമൎപ്പിച്ചു. കഴക്കൂട്ടത്തുഭവനത്തിന്റെയും അതോടുസംബന്ധിച്ച സകലരുടെയും സമസ്താപരാധങ്ങളേയും തന്റെ ജീവദാനംകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടയായി, ക്ഷമിച്ച്, തന്റെ യജമാനനായ കടിക്കോന്തിശ്ശൻ തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിട്ടുള്ള വൃദ്ധയേയും അവരുടെ ദൌഹിത്രിയേയും ശ്രീഭഗവതി കാത്തുരക്ഷിച്ച്, കുലനാശം വരാതെ പുലൎത്തിക്കൊള്ളണേ എന്ന് അയാൾ പ്രാൎത്ഥിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു മുക്തമാകാൻ പോകുന്ന അയാളുടെ ജീവബുദ്ധി, ഹരിപഞ്ചാനനനേയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൃത്യനും തന്റെ പുത്രനും ആയ ചെറുകരടിത്താനേയും സ്മരിച്ചു. അല്പപ്രാണിയായ തന്റെ ജന്മം ചന്ത്രക്കാറനായ ഘോരഘാതകന്റെ ദുരിതപൂൎണ്ണമായുള്ള കരങ്ങളാൽ അവസാനിക്കുന്നതിനെമാത്രം വിചാരിച്ച്, ആ ഭക്തശിരോരത്നം ക്ലേശിച്ചു. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതും ഈശ്വരേച്ഛകൊണ്ടെന്ന് ഒടുവിൽ സമാധാനപ്പെട്ടു.

ചന്ത്രക്കാറൻ "ഹെലേടാഹേഷ് ക്ഷൂടരേ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അനുചരന്മാരെ ദൂരത്തു മാററി നിറുത്തി, കുപ്പശ്ശാരുടെ അടുത്തുചെന്ന്, "സാമീടെ ബയ്പന—ബഴയ് ക്ഷൂടിത്തെത്തൊഞ്ഞ് നമ്മെ യെപ്പിപ്പാൻ ബന്ന. ഹെവിടെയിരിക്കണു ഹറ—

എന്നു സ്വരം പ്രതിനിഷ്ഠുരതയെസ്ഫുരിപ്പിച്ചു ചോദ്യം ചെയ്തു. കപ്പസ്ത്രാരിൽ നിന്നു മറുപടി ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. "ഹേടാ! ചെമ്പിനേത്തുമാളികയിൽവച്ചു ഖുത്താടിയതും , തെരുതെരെ തിരുവന്ധാത്തുപെയ്തതും മറന്നോ? നിന്റെ ആ അപ്പാപ്പന്റെ ബുയ്പന. ഉയിരുവേണമെങ്കിപ്പറ—ചന്ത്രക്കാറൻറട്ടത്തെട്ടക്കാതെനിന്റെ ധാവഴികള്! " എന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ ഭയങ്കരമായിപിന്നെയും ഗർജ്ജിച്ചു. എന്നിട്ടും കപ്പസ്ത്രാരിൽ നിന്നും മറുപടിയായി ഒരു ശബ്ദവും പുറപ്പെട്ടില്ല. വൃദ്ധയുടെ ബന്ധാൻജിയും പ്രധാനോപദേഷ്ടാവും ആയ കപ്പസ്ത്രാരുടെ കഥകഴിഞ്ഞാൽ വൃദ്ധയിൽനിന്നു് ഉടനെ നിധി കരസ്ഥമാകുമെന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ തീർച്ചയാക്കി. "ഫറയണോ, ഗുഖയണോ?" എന്നു തന്റെ കണ്ഠത്തിനു നേക്ക് ആ ഭൂമിയിൽവച്ചു് ഓങ്ങപ്പെട്ട പിശ്ശാത്തിയെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു്, അട്ടഹാസംപോലെ പുറപ്പെട്ട ചോദ്യം ചന്ത്രക്കാരൻ നിന്നിരുന്ന ഭൂകോശത്തിൽനിന്നു തന്നെ ആയിരുന്നു. അതു് അത്രത്തോളം ഭയങ്കരമായ ഒരു ധ്വനിയിൽ മുഴങ്ങി. കലാനാഥൻ ശീതളകരങ്ങളെ നീട്ടി സൽക്കാരഭാവത്തെ കൈക്കൊണ്ടു. മീനാക്ഷീവിനോദദായകന്റെ ലബ്ധിയെ സമീക്ഷിച്ചു് താരപോതങ്ങൾ നേത്രങ്ങളെ തുറന്നു് അംബരതളിമത്തിൽ തുള്ളിക്കളിയാടി. ചന്ത്രക്കാരനെഭരമനു് ശേഷമുള്ള കൃത്യം ക്ഷണമാത്രക്രിയയായിരുന്നു. ചോദ്യം ചെയ്‌വാനായി എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞു്, അടുത്തുകിടന്നിരുന്ന ചാമുണ്ഡീവിഗ്രഹത്തെ അനായാസേന എടുത്തു് നിധിലോഭിയായ ചന്ത്രക്കാരൻ കപ്പസ്ത്രാരുടെ ശിരോദേശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഒന്നു കീഴ്പ്പെട്ടുതോണ്ടി, ബഹുഃകോടിജന്മങ്ങളിൽ ആ അമാനുഷനെ തുടരാൻ പോരുന്ന ഒരു മഹാപാപനിധിയെ സമ്പാദിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരന്റെ അനുഗാമികൾ മഹിഷമേധകന്റെ ശക്തിയോടുകൂടിയുള്ള ആ കരപ്രയോഗത്തെക്കണ്ടും, "ദേവീ" എന്നു് അതിദയനീയമായ ഒരു വിളി കപ്പസ്ത്രാരുടെ കണ്ഠത്തിൽനിന്നു ഉൽഗളിതമായതുകേട്ടും, വ്യാജകഥകളാൽ തങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുപോയെന്നു പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊണ്ടു്, സാക്ഷാൽ ശക്തി സ്വരൂപിണിയുടെ നിദേശത്താൽ പ്രതിക്രിയേ ചതുക്കളായെന്നപോലെ അവർ അവിടെനിന്നു പലായനംചെയ്തു.

പ്രകൃതിദേവന്റെ ഭയങ്കരമായ വികൃതികൾക്കിടയിൽ ഉണൎന്നു്, സുഖനിദ്രകൂടാതെ രാത്രിയെ നയിച്ച വൃദ്ധ, നാലുകെട്ടിന്റെ വാതുക്കൽ ആരോ മൎയ്യാദലേശംകൂടാതെ മുട്ടി വിളിക്കുന്നതിനെക്കേട്ടു്, വിളക്കു കത്തിച്ചു്, വാതൽതുറന്നു. ആ ശബ്ദവും കേട്ടുണൎന്ന മീനാക്ഷി മാതാമഹിയുടെ പുറകിൽ എത്തി. നിണമണിഞ്ഞുള്ള ചന്ത്രക്കാരന്റെ ഗാത്രത്തെക്കണ്ടു രണ്ടുപേരും അത്യന്തഭയംകൊണ്ടു വിറച്ചു. പൈശാചത്വം നേത്രഗോചരമാംവണ്ണം രൂപീകരിച്ചുള്ള ആ രാക്ഷസന്റെ രോമങ്ങൾക്കു് അകത്തുള്ള ഹൃദയത്തെക്കാളും മനുഷ്യത്വമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അവകൾ തങ്ങളുടെ ജന്മഭൂവായ ആ ശരീരത്തോടു വിദ്വേഷംകൊണ്ടെന്നപോലെ ജൃംഭിച്ചുനിൽക്കുന്നു. "മനസ്യന്യം വചസ്യന്യം കൎമ്മണ്യന്യം" എന്നുള്ള ശബ്ദത്രയം നരകപ്രണവമായി ഏകീകരണവും മൂൎത്തീകരണവും ചെയ്തുള്ള ആ സത്വത്തെ കണ്ടപ്പോൾ, നിദ്രാരംഭസമയത്തെ ദുശ്ശകുനം എന്തോ കഠോരകൃത്യത്തിൽ പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വൃദ്ധ സങ്കല്പിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരൻ ദീൎഘവാദിയായില്ല. അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പുറപ്പാടിൽ തന്നെ സ്പഷ്ടമാക്കി:—"ഖഴക്കൂട്ടത്തെ നിധി, എവിടെ കുഴിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നെന്നറിവാനാണ ഫോന്നതു്." കഥ അത്രയിലധികം ഒരക്ഷരം പോലുമില്ല.

വൃദ്ധ—"ഏതുവക? എന്തുവക?"

ചന്ത്ര—"ഖഴക്കൂട്ടത്തുവഹയേ കഴക്കൂട്ടത്തുവഹ. നിധിയേ, നിധി. രാത്ര്യ വെട്ടൊഴിപ്പിച്ചവരെ ഹീട്ടുവെപ്പ്—ഹെബെറന്നോരു്———"

വൃദ്ധ—" നിൽക്കു, നിൽക്കു—ഞങ്ങടെ വകയെക്കുറിച്ചാണോ താനിത്ര അവകശ്യമായിചോദിക്കുന്നതു്? എന്നു മുതൽക്കാണു് ഉഗ്രനമ്മാവന്റെ ശേഷക്കാരൻ താനായതു്?"

ചന്ത്ര—" ഹെന്നമൊതലെന്നും മറവും ഖെപ്പാറൊണ്ടോ? ഹെവന്നു് ഖോന്നിയപ്പമൊതലു്."

വൃദ്ധ—"അതിനു താനിക്കെന്തവകാശം?"

ചന്ത്ര—(വൃദ്ധ ആ തറയിൽ ജനിച്ച ധൈൎയ്യഗുണത്തെ കാട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു നയവാദമായി തുടങ്ങുന്നു.) "താനൊന്നു മറവുമൊള്ള ഏടു് കെട്ടിവച്ചേക്കണം. ധിവന്റെ ആവിശ്യത്തിനല്ല. ഹവഃനാന്റെ വയററിനുവേണ്ടതും മീഗ്ഗം ഹാണെ

ല്പോലെ കരുതീട്ടൊണ്ട്. ഹരിപഞ്ചാനനസ്സ്വാമി ഖയ്പിച്ചു. ഖേശവൻകുട്ടിയെവിടീപ്പാനേ, ഉദ്യോഗപ്പട്ടികളെ, നക്കാപ്പിച്ചാ, വല്ല കരുവാട്ടിത്തലച്ചുമെങ്കിലും അടിക്കണമെന്ന്."

വൃദ്ധയുടെ മനസ്സ് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നേൎക്ക് അപ്രമേയമായ വാത്സല്യത്താൽ ആകൃഷ്ടമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ആജ്ഞയെ അനുസരിക്കുന്നതിനുള്ള കാലത്തെ അവർ ദീക്ഷിച്ചും ഇരിക്കയായിരുന്നു. താൻ ആദ്യം വിചാരിച്ചതിനു വിപരീതമായി, ചന്ത്രക്കാരന്റെ അന്നത്തെ ദൎശനം ശുഭശകുനമാണെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചു. ഉണ്ണിത്താൻ, പടത്തലവൻ, എന്നീ ബന്ധുക്കൾ അവരുടെ ആദരസോപാനത്തിൽ മൂന്നാംപടിയിലേക്കു വഴുതി. തന്റെ കുടുംബകാൎയ്യത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനനുണ്ടായ താൽപൎയ്യം ദൈവസങ്കല്പം തന്നെ എന്ന് അവർ പരമാനന്ദത്തെ കൈക്കൊണ്ടു. "സ്വാമികല്പിച്ചാൽ ആ നിധി മുഴുവൻതന്നെ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളാമല്ലോ. ഞങ്ങൾ പട്ടിണികിടന്നു കഴിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കപ്പശ്ശാരെ വിളിച്ചു. ഏതുകപ്പശ്ശാർ വിളികേൾക്കുന്നു? ആത്മസാധകത്താൽ ഭൂതപ്രാൎത്ഥനാരെക്കൊണ്ടു വിളികേൾപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള മതത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികളുടെ കാൎയ്യാൎത്ഥമായിട്ടും ഉണ്ടായ ആ വൃദ്ധയുടെ വിളിക്ക് ഉത്തരം കൂടാതെയാണു കഴിഞ്ഞത്.

ചന്ത്രു—(പരുഷനായി) "ഹെട്ടത്തവാക്കിനു കപ്പാ-കപ്പാ—കപ്പാ-——"

വൃദ്ധ—"അതിന്റെ കിടപ്പെല്ലാം അവനേ അറിയാവൂ."

ചന്ത്രു—(ഉള്ളിൽതീകത്തി) "ഹെന്തര്? വഴിയെപോണവന് അതിൽ ഖാൎയ്യമെന്തരെന്നേ? ചന്ത്രക്കാറൻറട്ടത്തു ഹിതപാട്ടിക്കെട്ടിഴിക്കപാതിൻ-ഹൊരുത്തനെ വിളിക്കണമെങ്കില്, യെവൻ ഘടിപോലെ അടുത്തു നിക്കണവനെ വിളിപ്പിൻ!"

വൃദ്ധ—"അങ്ങനെയല്ല അതിന്റെ കിടപ്പ്. ഉഗ്രനമ്മാവനു മീനാക്ഷിയുടെ അപ്പൂപ്പനെ മാത്രമേ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിനു കപ്പനേയും. അതാതുകാലത്ത് ഓരോ ആൾമാത്രമേ എവിടെ എന്നറിഞ്ഞിരിക്കാവൂ—അല്ലെങ്കിൽ അതു പാതാളം പാഞ്ഞുപോകും, എന്നുള്ളതു താനും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ——"

വാവനായ ദൈവമേ! ആ കോന്തിമൂപ്പൻ ഭാൎയ്യയെയും വിശ്വസിക്കാതിരുന്ന ചതി ആരറിഞ്ഞു? ചന്ത്രക്കാരൻ വിഷണ്ണനായി, ഒരു പ്രത്യേകവേദനയോടു കൂടി ചോദിച്ചു. "ഹതപ്പം അക്കഴുവൻ കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കു ചൊല്ലിത്തന്നിട്ടില്ലയോ?"

വൃദ്ധ—"മരിക്കാറാകുമ്പോൾ കേശവൻകുഞ്ഞിനോടു പറയണമെന്നു ഞങ്ങൾ തീൎച്ചയാക്കിയിരുന്നു."

ചന്ത്രു—"ഹെന്നാൽ മഹാപാപി ചതിച്ചു!" എന്നു പറഞ്ഞു, തന്റെ ദേഹത്തും വസ്ത്രത്തിലും ഉള്ള രക്തത്തെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നും പാഞ്ഞു. വൃദ്ധ നിന്നിരുന്നേടത്തുവീണു. അതിനെയും സാരമാക്കാതെ ചന്ത്രക്കാരൻ തന്റെ കോവിലകമായ ചിലമ്പിനേത്തു ക്ഷണംകൊണ്ടെത്തി. വാതൽ തുറന്നുകിടന്നിരുന്നു. തന്റെ പതിവിൻപ്രകാരം വരാന്തയിൽ ചെന്നു്, ഇരുത്തിക്കെട്ടിയ ഭീമനായി ഇരുന്നു്, കാലും തുള്ളിച്ചു്, പിശ്ശാത്തിയും ചുഴററി, ഭൃത്യരെ വിളിച്ചു. ഒരുവൻ പോലും വിളികേൾക്കുന്നില്ല. തന്റെ ബിരുദനാമത്തിലെ ത്ര്യക്ഷരസംഘടനയ്ക്കു ചേരുംവണ്ണം ത്ര്യക്ഷകോപനായി കല്പാന്തഗൎജ്ജനം ചെയ്തു. ദിഗന്തങ്ങൾ പ്രതിധ്വനിക്കമാത്രം ചെയ്തു. ഈ ഉപേക്ഷകൾ അവൎണ്ണനീയമായുള്ള ഒരു അനുരാഗത്തെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കയാൽ അടുക്കളക്കാരിയായ ചന്ത്രക്കാരിണിയെ വിളിച്ചു. പ്രതിധ്വനിയുമില്ല: പുത്രിയായ പെണ്ണിനെ വിളിച്ചു: മറുപടിതന്നെവച്ച. ചന്ത്രക്കാരൻ എഴുന്നേററു്, ഔദാസീന്യശാസനം ചെയ്‌വാനായി ആ ഭവനക്കററികളെയും കലുക്കമ്പടി തുള്ളിച്ചാടി ഭവനമെല്ലാം ചുററിത്തകൎത്തു. മനുഷ്യവാഗ്ഗണങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ കാണുന്നില്ല. പറമ്പിൽ അമ്പരന്നുനടന്നു. ഭൃത്യരുടെപൊടിപോലും നാസ്തി. പുറത്തിറങ്ങി അങ്ങുമിങ്ങും മണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു. കാണുന്ന കാണുന്ന ജനമെല്ലാം ഭൂതത്തെക്കണ്ടപോലെ പാഞ്ഞുമണ്ടുന്നു. പലേടത്തും കടന്നു. സ്വച്ഛായാമാത്രത്താൽ സൎവ്വതഃ സൽകൃതനാകുന്നു. ഏഴാമങ്കക്കൂടിയാട്ടം അഭൂതപൂൎവ്വമായുള്ള "ഏകഛത്ര"ത്വത്തിൽ തന്നെ ആയി പരിണമിക്കുന്നു.

ഈ ഐശ്വൎയ്യസാകല്യത്തിന്റെ 'സാരസൎവ്വസ്വനെ' കഥാരംഭത്തിൽ രാവണനോടുപമിച്ച അപരാധത്തെ വായനക്കാർ ക്ഷമിപ്പിൻ! ആ ചക്രവൎത്തിയെ പുരാണങ്ങൾ നീചത്വത്തിന്റെ

സംക്ഷേപമായി വിവക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വീൎയ്യസാഫല്യപ്രാപകമായുള്ള സമരാങ്കണത്തിൽ ആയുധപാണിയായി ദിവ്യകരങ്ങളാൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യായുധമേറ്റു നിൎവ്വാണത്തെപ്രാപിച്ച്, സാക്ഷാൽ ശ്രീരാമാജ്ഞയാ ചിതയിൽ ആരോഹിതനായ വീരവീരാഭിമാനികളിൽ സമഗ്രോത്തംസമായിരുന്നു. ഈ ധൂൎത്തന്റെ മഹാവമാനത്തിൽ അനുവൎത്തിച്ചതു് ഓൎക്കുമ്പോൾ——"ഇട്ടിക്കെണ്ണു കടിക്കണപട്ടികള്"! ചാവുന്നുങ്ങടെ പിണത്തിന് അളുക്കണ അറിവാവം!" എന്നു് പരഘോഷാക്ഷരങ്ങളും മറന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, വാതലടച്ചു്, ഭവനത്തിനകത്തുകയറി ഇരിക്കമാത്രം ചെയ്ത ഈയാളുടെ ധൃതിയെ ഓൎക്കുമ്പോൾ——ക്ഷമിക്കണേ.

ഹരിപഞ്ചാനന സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നാം വിട്ടിരിക്കുന്ന അനന്തരവന്റെ അവസ്ഥ എന്തെന്നുകൂടി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. സാക്ഷാൽ സിദ്ധാൎത്ഥമഹൎഷിയെപ്പോലെ സാത്വികതേജോമയനായുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനമഹൽസിദ്ധന്റെ സമക്ഷത്തിൽ കേശവൻകുഞ്ഞ് അപഹൃതപൌരുഷനായി. തന്റെ സമചിത്തതയെ പുനരവലംബനം ചെയ്വാൻ അയാൾ അസാമാന്യമായി വിഷമിക്കേണ്ടി വന്നു. യോഗീശ്വരൻ മോക്ഷദാനത്തെച്ചെയ്വാൻ സന്നദ്ധനെന്നപോലെ, അവിടത്തെ ശിലാശയ്യയിന്മേൽ ഇരുന്ന്, തന്റെ ഉപാന്തസ്ഥനാവാൻ ആംഗ്യംകൊണ്ടു് യുവാവിനെ ക്ഷണിച്ചു. സ്വർല്ലോകഗമനത്തിന് ഉച്ചൈശ്രവസ്സു തന്നെ തന്റെ കൈവശത്തിലുണ്ടെന്നുള്ള ഭാവനയോടുകൂടി യോഗമഹിമയെ അഭിനയിക്കുന്ന ആ സിദ്ധന്റെ കായത്തിൽ ഉഗ്രമായുള്ള തപോവൃത്തിയിലെ ആതപസഹനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശുഷ്കത ലവലേശവും കാണാത്തതിനാൽ, തന്റെ മനസ്സങ്കല്പപ്രകാരമുള്ള തപസ്ഫൂൎത്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ആ യുവാവു നിശ്ചയിച്ചു. തന്റെ കാരണവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ അത്യാഡംബരത്തോടുകൂടി എഴുന്നള്ളിയ കാമൎദ്ദ്യമായുള്ള ശരീരത്തോടു കൂടിയ മല്ലവരൻതന്നെയാണു തന്റെ മുമ്പിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് അയാൾ ആ സിദ്ധഗാത്രത്തെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനചെയ്തു തീർച്ചയാക്കി. എന്നാൽ കടുതായ വേനലിന്റെ ഊഷ്മാവുള്ള കാലത്തു ദൃഷ്ടമായിരുന്ന ത്ര്യംബകോഗ്രത വസ്തുവിലെ ശിശിരതയാൽ ശാന്തകോമളമാ

ക്കപ്പെട്ടതായ ഒരു വ്യതിരിക്തസ്ഥിതിയെ ദൎശിക്കയും ചെയ്തു. തന്റെ ദിവ്യത്വത്തിനു ഹാനിവരാതെ ദേവഭാഷയിൽതന്നെ യോഗീശ്വരൻ ആ യുവാവോടു് ഈ ഭാവാൎത്ഥത്തിൽ സംഭാഷണം തുടങ്ങി:—"വത്സാ! സ്ഥാണുമൂൎത്തി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. നിന്റെ മുഖത്തിൽ നിന്നു ഗളിതങ്ങളായ അപഹസനങ്ങൾക്കു് ഈ സാധു എങ്ങനെ അൎഹനായി?"

കേ—കു— (തന്റെ വചനങ്ങളെ യോഗീശ്വരൻ പതുങ്ങിനിന്നു കേട്ടു എന്നു തീൎച്ചയാക്കി) "അതുകളെ വാണീദേവി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിപ്പിച്ചു. അന്തഃസത്വത്തെ ജിഹ്വാഗ്രം ഉച്ചരിച്ചു."

ഹരി—"പുത്രാ! സന്യാസമാകുന്ന അഗ്നിശുദ്ധികൊണ്ടുള്ള ഈ പവിത്രശരീരം നിന്റെ യുവനേത്രങ്ങൾക്കു പക്ഷേ പ്രാപഞ്ചികന്റേതെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എങ്കിലും സകലദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ചു്, മത്സരശീലം വെടിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട നിനക്കു് ക്ഷാത്രത്തെയുണ്ടാക്കാൻ നാം എന്തപരാധം ചെയ്തു?"

കേ—കു "സ്വാമിൻ! പരമാൎത്ഥമല്ലേ പറയേണ്ടതു്? എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അവിടത്തെക്കു ഈശ്വരാൎപ്പിതമായി, വാദംകൊണ്ടു് അനവച്ഛേദ്യമായി, ഒരു പ്രബലസംശയം വേരൂന്നിപ്പോയിരിക്കുന്നു."

ഹരിപഞ്ചാനനലിക്കു തന്റെ മന്ദഹാസസഞ്ചികയിൽ നിന്നു് വശ്യശക്തിയിൽ മോഹനതമമായുള്ളതിനെ എടുത്തു തന്റെ മുഖത്തു ചാൎത്തിക്കൊണ്ടു, ശയ്യയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു്, യുവാവിന്റെ സമീപത്തേക്കു ദ്രുതപാദനായി ഗമനം ചെയ്തു, അയാളുടെ സ്കന്ധങ്ങളിൽ കുസുമതുല്യമൃദുലതയോടു കൂടിയ തന്റെ ഹസ്തതലങ്ങളെ ഗുരുതരമായ വാത്സല്യത്തോടുകൂടി സ്ഥാപനം ചെയ്തു. യുവാവിന്റെ നഖശിഖാന്തമുള്ള സ്നായുവല്ലികകൾക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടെന്നപോലെ ഒന്നായൊരു പ്രേംഖണമുണ്ടായി. ആ കരസ്പൎശത്തെ അതിനു മുമ്പിൽ താൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ആ യുവാവിൽ ഒരു സംസ്മൃതിയുണൎന്നു. സ്ഥലവും സന്ദൎഭവും ഏതെന്നു പരിസ്ഫുടമായില്ല. യോഗീശ്വരന്റെ പ്രതിഭ, രൂപം, ചേഷ്ടാപ്രഭാവം, സ്വരം—എന്നുവേണ്ട, നിശ്വാസഗന്ധം പോലും—ആ യുവാവെക്കൊണ്ടും ഒരു ത്രാടകവിദ്യാനുകരണം സാധിപ്പിച്ചു. ഗുരുശാസനീയമായ ഒരു സങ്കല്പം കൂടാതെ അനുഷ്ഠിക്ക

പ്പെട്ട ആ മഹത്തായ വിദ്യയുടെ ഫലം ഭിന്നകാലങ്ങളിലും, ഭിന്നലിംഗങ്ങളിലും, വിശേഷിച്ചും ഭിന്നപ്രകൃതിയിലും, രണ്ടു സൃഷ്ടികൾ— പരസ്പരസംബന്ധംകൂടാതെയും —ഏകമാതൃകയിൽ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതു സംഭാവ്യമാണെന്നുള്ള ഒരു ആശ്ചര്യബോധമായിരുന്നു. തനിക്കു ബോദ്ധ്യമായ രൂപസാമ്യം അയാളുടെ മനസ്സിൽ അത്ഭുതപൂർവമായുള്ള ആശ്ചര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കി. എങ്കിലും, മീനാക്ഷി പ്രേമത്തിനും ശാശ്വതവിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായ പരമസാധ്വിയും, തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന പ്രതിച്ഛായ—പക്ഷേ അകാരണവും അവിഹിതവും ആയിരിക്കാം—വിദ്വേഷപാത്രമായുള്ള കൃത്രിമാസ്പദവും ആണെന്ന് ആ യുവാവു വ്യവച്ഛേദിച്ചു. യുവാവിന്റെ ഔർജ്ജ്യാരസ്സാരത്തെക്കണ്ട്, താൻ മീനാക്ഷിയുടെ പ്രാർത്ഥനാനുസാരമായി അയാളെ കേശവപിള്ളയുടെ വക്രശൃംഖലകളിൽ നിന്നു മോചനം ചെയ്വാൻ പോന്നിരിക്കയാണെന്നു യോഗീശ്വരൻ കരുണാമൃതവർഷത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിച്ചു. ഭുവനം തുറന്നു, തന്നെ ഭക്ഷിച്ചുകളകയൊ, അല്ലെങ്കിൽ, ആകാശം തകർന്നുവീണ് തന്നെ പരമാണുക്കളായി ധൂളീകരിക്കയൊ ചെയ്താലും, അങ്ങിനെയുള്ള വിധിപ്രപാതത്തിന്റെ കർത്താവിനെ അവസാനശ്വാസത്തിലും അയാൾ ആരാധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ആ യോഗിവര്യന്റെ നാവിൽ ഉച്ചാരണകാലമാത്രമെങ്കിലും, തന്റെ പരിശുദ്ധപ്രേമക്ഷേത്രമായ "മീനാക്ഷി" എന്ന നാമധേയം ആവസിച്ചതു്—ദുസ്സഹം! പരമദുസ്സഹം!—ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിലും ക്ഷന്തവ്യമല്ലായിരുന്നു. യോഗീശ്വരനിൽ പണ്ഡിതവര്യന്റെ ആഭിചാരചതുരനെയും, തന്റെ പ്രണയവിഷയത്തിൽ ഒരു മത്സരിയെയും ആ യുവാവ് ദർശനംചെയ്കയാൽ, പുറം തിരിഞ്ഞു നിലകൊണ്ടു. യോഗീശ്വരൻ ആ ക്രിയയുടെ ദർശനമാത്രംകൊണ്ടു തന്റെ ശ്രമത്തിന്റെ ദുസ്സാദ്ധ്യതയെ സൂക്ഷ്മമാനം ചെയ്തു.

ഹരി—"വത്സാ! ശ്രീപത്മനാഭസങ്കേതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, നിന്നിലുള്ള വാത്സല്യംകൊണ്ട്, നിന്നോടു സംഗതനായിരിക്കുന്ന ക്ഷണകാലത്തെ സപ്രയോജനമാക്കാതെ വൃഥാ സംഭാഷണംകൊണ്ട് വ്യർത്ഥമാക്കണമോ? ഇവിടെ വസിക്കുന്നു എങ്കിൽ നിന്റെ അവസാനം അടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്നോടുകൂടി വ്യോമതരണം ചെയ്യുന്നതിനു സന്നദ്ധനാവുക. എന്നാൽ നിന്റെ പ്രിയ

തമ്മു വേണ്ടി, നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ അംഗീകരിക്ക. നീ മഹാരാജാവെന്നു ഗണിക്കുന്ന പുരുഷൻ ചന്ത്രക്കാരനായ നമ്മുടെ ശിഷ്യപ്രഭുവിന്റെ ജീവസമ്പത്തുക്കളെയും, അവിടത്തെ സേവകൻ നമ്മുടെ മീനാക്ഷീ—അല്ലാ—നിന്റെ—ആ—കന്യകാവരണത്തെയും കാംക്ഷിക്കുന്നു.”

കേ—കു—(‘തീർന്നസന്ദേഹമെല്ലാം’ എന്ന സ്ഥിതിയിൽ തിരിഞ്ഞു്) “ഹാ! കഷ്ടം! അവിടന്നു് ഇത്ര ഗുരുലാഘവതാമില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നതെന്തു്? ധർമ്മപരനായ മഹാരാജാവിന്റെയും ആ ഭൃത്യപാലന്റെയും നാമങ്ങളെ ഒരേ ശ്വാസത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു് നിർമ്മര്യാദമല്ലേ?”

ഹരി—(കന്യകാ വിഷയത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായ പിഴയെക്കുറിച്ചു ചോദ്യമുണ്ടാകാത്തതിനാൽ സന്തോഷിച്ചു്) “വത്സാ എന്തു്! ഈ കാരാഗൃഹത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്ന ആളുകൾ രാജഭടന്മാരെന്നു കാണുന്നതിന് നിനക്കു നേത്രങ്ങളില്ലേ?”

കേ-കു—“ഉണ്ടു്-ശരീരസിദ്ധമായുള്ള രണ്ടിനും പുറമെ രണ്ടു വക കൂടിയുണ്ടു്. കലാസിദ്ധവും ജ്ഞാനസിദ്ധവും. അതുകൾ മോക്ഷമാർഗ്ഗമായി ഇവിടന്നു് ഉപദേശിക്കുന്ന ഈ പർവ്വതശിരസ്സിൽ നിന്നുള്ള ആകാശഗമനം ജീവനാശകമെന്നും, പിന്നെയും പലതും, ദർശിപ്പിക്കുന്നു.”

ഹരി—“ബുദ്ധാ! പരമബുദ്ധാ! എങ്കിലും, കഠിനഹൃദയാ! നിന്റെ രാജഭക്തികൊണ്ടുള്ള ആത്മബലിയിൽ സഹാത്മത്യാഗം ചെയ്‌വാൻ സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്ന ആ സതിയുടെ വേദനകളെക്കുറിച്ചു് നീ എന്തു ചിന്തിക്കുന്നു?”

കേ—കു—“സന്ന്യസ്തകർമ്മാവായ അവിടത്തേക്കു് ഈ ഇന്ദ്രിയബന്ധവിഷയങ്ങളിൽ ബന്ധമെന്തു്? രാജന്യകുലീനയായ ആ പരമപാവനയുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നതിലേക്കു് എന്തവകാശംഎന്നു് അരുളിച്ചെയ്താൽ, ആ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയാം.”

കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ “രാജന്യ” പദപ്രയോഗം യോഗീശ്വരന്റെ മനക്കമ്പിയെ അതിമഞ്ജുളമായുള്ള നിസ്വാനത്തിനുതക്കവണ്ണം മീട്ടുകയാണു ചെയ്തതു്. “അല്ലയോബാലകാ! എന്റെ ജീവിതത്തെയോ ചരിത്രത്തെയോ കുറിച്ചു് നീ എന്തറി

ത്തേ? ” എന്നു് അർത്ഥമാകുന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു പ്രചരിച്ചു. ആ യുവാവോടുള്ള സംവാദത്തെ അന്നത്തേയ്ക്കു നിറുത്തുന്നതു് ഉചിതമെന്നു വിചാരിച്ചു്, അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ഖണ്ഡിച്ചു് ഒരു ചോദ്യംചെയ്തു:— “ആകട്ടെ, നമ്മുടെ നിയന്ത്രണത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു മനസ്സുണ്ടോ എന്നു തീർത്തുപറയുക.”

കേ—കു—“അവിടത്തെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയണമെങ്കിൽ, മീനാക്ഷിയോടു് അവിടത്തേയ്ക്കുള്ള ബന്ധമെന്തെന്ന് ആദ്യമായി എന്നെ ധരിപ്പിക്കണം.”

ഹരി—(‘അതാവനു മർമ്മചോദ്യം’, എന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു്)“അതും അതിലധികവും നീ ധരിക്കുന്നതായ കാലം അടുക്കുന്നു. ആ ബാലികയിൽ ഒരു മനുഷ്യന് എന്തു് അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകാമോ, അതുകൾക്കവകാശി നാം തന്നെ.”

കേ—കു—(ഭർത്തൃസ്ഥാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നു ധരിച്ചു്) “കഷ്ടം! സുഭദ്രാഹരണകഥ————”

ഹരി—(തടുത്തു്) “കടന്നേ! ദൈവവിരോധമുണ്ടാകുന്ന വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കാതെ. സർവജ്ഞനെന്നുള്ള അഹങ്കാരം വിദ്യാതപത്തെ ഹനിക്കും. അരുത്! ഭാഷണം നിറുത്തുക.”

കേ—കു—“എന്നാൽ അവിടത്തെ ഭാഷണവും നിറുത്തുക.”

ഹരി—“പരമകഷ്ടം! പരമകഷ്ടം! നിന്റെ ഈ മനോഹരശരീരം ഈ ക്രൂരഗുഹാന്തരത്തിൽവച്ചു മൃതിയെ പ്രാപിക്കും. നിന്റെ മൃദുലമാംസം ദ്രവിച്ചു വഴുതിയിറങ്ങി ഈ ശിലാതളിമത്തെ ദുർഗ്ഗന്ധപൂർണ്ണമാക്കിച്ചെയ്യും. നിന്റെ അസ്ഥികൾ ശുഷ്കിച്ചു്, ഉളുത്തു്, ഭസ്മമാകും. ഒരു ദിവസം, നല്ലൊരുദയത്തിൽ, ഈ ശിലാകപാടങ്ങൾ ദൃഢബന്ധങ്ങളാകും. ഈ സംഭവങ്ങളെ ഈ കണ്ണുകൾ കാണുന്നു. പോരിക. എന്റെ മാറോടു ചേർന്നു പോരിക. നാം നിനക്ക് ഒരു പിതാവായും, അതിലധികമായും ഭവിക്കും. ഈ ശിലാമന്ദിരത്തിന്റേയും രാജമന്ദിരങ്ങളുടേയും സാക്ഷികൾ നിന്റെ കല്പനകൾപോലെ അതുകളുടെ നാളങ്ങളിൽ തിരിയും. നിന്റെ പാദങ്ങൾ മിതിക്കുന്ന ഭൂമിയെ

നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കളും പുണ്യഭൂമിയായി തൊട്ടുകണ്ണിൽവയ്ക്കും. അങ്ങനെയുള്ള പദവികൾക്കു പോരിക." ഈ ആപൽസൂചനകളും ഐശ്വൎയപ്രദാനവും കേട്ട് കേശവൻകുഞ്ഞു കണ്ണുകൾ പൊത്തി. ഹരിപഞ്ചാനനൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.

നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനെ തന്റെ കക്ഷിയിൽ ചേൎക്കുന്നതിന് മന്ത്രക്കൂടത്തെ വ്യാഘ്രമുഖാന്തരം ചെയ്ത ശ്രമം നിഷ്ഫലമാവുകയാൽ, മറെറാരു മാൎഗ്ഗമായി കരുതിയിരുന്ന, കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ലേഖനത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു ചെയ്ത ശ്രമവും ഇങ്ങനെ ഭഗ്നമായി. എന്നാൽ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ ഹതികഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, വേണ്ടിവന്നാൽ ചന്ത്രക്കാറനോട് എതിൎക്കുകവേണ്ടിവന്നാലും തന്റെ സ്വാധീനങ്ങളെ പൂൎണ്ണബലമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനായി ഉണ്ണിത്താന്റെ ബന്ധുത്വത്തെ പിന്നെയും ഹരിപഞ്ചാനനൻ ഇച്ഛിച്ചു. അതിനാൽ കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ ലേഖനത്തെ തന്റെ ക്ഷുദ്രപ്രയോഗം കൊണ്ടു തന്നെ കൈവശമാക്കുന്നതിനു യോഗീശ്വരൻ കച്ചകെട്ടി. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ വധത്തിനു ശേഷം ഒന്നു രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞ് ഒരു രാത്രി കേശവൻകുഞ്ഞ് പരമാനന്ദചിത്തനായി നിദ്രചെയ്യുമ്പോൾ, തിരുവനന്തപുരത്തെ ബന്ധനഗൃഹത്തിൽവച്ചുണ്ടായതുപോലെ, മീനാക്ഷീസമാഗമത്തെ ദൎശനംചെയ്തു. എന്നാൽ, അതു സ്വപ്നവിഭ്രമവും മീനാക്ഷീസാന്നിദ്ധ്യവും അല്ലെന്നും, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ക്ഷുദ്രക്രിയാഫലമാണെന്നും ഗ്രഹിപ്പാൻ വേണ്ട സമയംവരെ ആ യോഗീശ്വരന്റെ വൈദ്യുതാഭിചാരത്തെ ആ യുവാവിന്റെ ബുദ്ധി എതിൎത്തു. ദീപപ്രഭകൊണ്ടു ശോഭ വൎദ്ധിച്ചിരുന്ന സിദ്ധനേത്രജ്യോതിസ്സിന്റെ സ്ഫുരണം, ആ യുവാവ് ഉണരുന്നതിനുമുമ്പിൽ തന്നെ അയാളുടെ നേൎക്കു പ്രയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞ കൎമ്മങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടു ക്ഷീണപ്രായമായിത്തീൎന്നിരുന്ന അയാളുടെ നിയന്ത്രണശക്തിയെ തീരെ നഷ്ടമാക്കി. യോഗീശ്വരന്റെ നിയോഗാനുസാരം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുളപ്പാടിനെ അക്ഷരവ്യത്യാസം കൂടാതെ ഒരു ഓലയിൽ ആ യുവാവു ലേഖനം ചെയ്തു. അനന്തരസംഭവങ്ങൾ തൽക്ഷണമുണ്ടായ സുഷുപ്തിയിൽ വിസ്മൃതമായി. ആ ഗിരിഗുഹാഗൃഹത്തിൽ ആദ്യം പ്രവേശനം ചെയ്തപ്പോൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ശിരോമാന്ദ്യത്തോടുകൂടി ആ യുവാവ് ഉണൎന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനനും രാജസചി

വന്മാരുടെ ബന്ധുവാണെന്ന് ആ യുവാവു തീർച്ചയാക്കി. അദ്ദേഹം തനിക്ക് ഒരു ദർശനം നൽകി എന്നല്ലാതെ തന്നെക്കൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യിച്ചു എന്ന് ഓർമ്മ ഉണ്ടായില്ല.

കുപ്പശ്ശാരുടെ നിഗ്രഹവൃത്താന്തം തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയ ഉടനെ തന്നെ ആപൽക്കരമായ പ്രതിക്രിയ ഒന്നും അയാളുടെ പുത്രനായ ഭൈരവവിവിടമുഖൻ അനുഷ്ഠിച്ചുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി, യോഗീശ്വരൻ മററുചില ദൈത്യങ്ങളോടുകൂടി, അയാളെ കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ രക്ഷാകാര്യത്തെ ഭരമേല്പിച്ച്, മരുത്വാൻമലയിലേയ്ക്ക് യാത്രയാക്കി. നിയമപ്രകാരമുള്ള പരിചാരകൻ മാറി ഭൈരവന്റെ പരിചരണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ കേശവൻകുഞ്ഞ്, ശ്രീരാമാന്തികത്തിൽ അന്തകന്റെ ഗൂഢാഗമനമുണ്ടായ പുരാവൃത്തത്തെ സ്മരിച്ചു: ആ ഭൃത്യൻ ആരാച്ചാരുടെ കിങ്കരനാണെന്നും, അതിനാൽ തന്റെമേൽ മരണശിക്ഷ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ശങ്കിച്ചു: മാതൃപിതൃപ്രണയിനികളുടെ പ്രേമസ്മരണങ്ങളെ നിറുത്തി, ഇഹവാസമെന്നുള്ള മോഹത്തെ പാരമാർത്ഥസംഗനിവൃത്തന്റെ നിലയിൽ ഖണ്ഡിച്ച്, ഏതാനം ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചു.

ഒരു ദിവസം നാലാംയുഗനാഥന്റെ പ്രതിച്ഛായയായുള്ള ഭൃത്യന്റെ ആഗമനവും സ്നാനസൽക്കാരവും ഭക്ഷണദാനവും ഉണ്ടായില്ല. യോഗീശ്വരൻ ദീർഘദർശനംചെയ്ത "നല്ലദയം" സമാഗതമായോ എന്നു മനസ്സിൽ ഒരു കമ്പനമുണ്ടായി കുറച്ചുനേരം കഴിച്ച്, തനിക്കു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന മഹാദുർവിധിയെ സ്മരിച്ച് മദ്ധ്യാഹ്നംവരെ ആ യുവാവ് പരിതപിച്ചു. സമീപത്തിരുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പാരായണംകൊണ്ട് ക്ഷീണശമനം ചെയ്യാമെന്നു വിചാരിച്ച് അതിനെ എടുത്തതിൽ ഭാരമുള്ള ഒരു സാധനമായിത്തോന്നി. ഗുഹാമാർഗ്ഗങ്ങളെ തരണംചെയ്ത്, പുറത്തേയ്ക്കുള്ള വാതലിനടുത്തു ചെന്ന് ഒന്നുരണ്ടു നാഴികനേരം ദ്വാരപാലവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചു. തന്റെ ബഹിർഗ്ഗമനത്തെ തടയുന്ന വാതൽ മനുഷ്യവർജ്ജ്യമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന നിശ്ചലതയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും അന്തഃപ്രവേശനം നൽകുന്നില്ല. തന്റെ ബന്ധനശാലയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി, ആ പകൽമുഴുവൻ ഉപവാസമായിക്കഴിച്ചു. ജാലകപങ്ക്തിയിൽക്കൂടി അന്ധകാരത്തിന്റെയും അനന്തരം

ചന്ദ്രകിരണങ്ങളുടേയും പ്രവേശനമുണ്ടായിട്ടും, ഭടന്റെ സാന്നിധ്യമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഉപവാസാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് ആത്മശുദ്ധി വരുമെന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അവലംബിച്ച് നാമജപങ്ങളോടുകൂടി യുവാവ് നിദ്രയ്ക്കാരംഭിച്ചു. കോകിലഗാനങ്ങളും ചകോരകൂജനങ്ങളും വണ്ടുകളുടെ ഝങ്കാരധ്വനികളും ഉക്കമരച്ചുവട്ടിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന കാഹളധ്വനികളെന്നു തോന്നിച്ചുംകൊണ്ട്, അയാളെ പ്രഭാതത്തിനുമുമ്പ് ഉണർത്തി. സൂര്യോദയംകണ്ട്, സ്വല്പം ആനന്ദമുണ്ടായി എങ്കിലും, ഭടന്റെ ആഗമനം അന്നും കാണാതെ കഴിഞ്ഞ ഓരോ മാത്രയിലും അയാളുടെ ബുദ്ധിക്ഷയം വർദ്ധിച്ചു. യോഗീശ്വരനു വശംവദനാകാതെ, അദ്ദേഹത്തോടുള്ള തന്റെ മനോവിരുദ്ധതയെ പ്രകടിപ്പിച്ചതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങൾ ദർശനം ചെയ്യുമാർഗത്തിൽ തന്നെ മൃതി സംഭവിപ്പിച്ചു ശിക്ഷിക്കണം എന്നു തീർച്ചയാക്കി. അകക്കാമ്പിൽ വർദ്ധിച്ച ദാഹാഗ്നിയെ പാദപ്രക്ഷാളനാദികൾക്കു വെച്ചിരുന്ന ജലശിഷ്ടത്തെക്കൊണ്ടു ശാന്തിവരുത്തി. സന്ധ്യാസമയമടുത്തപ്പോൾ കാളരാത്രിയുടെ സമാഗമമെന്നും, പർവതനിരകൾ കാലദൂതന്മാരെന്നും, തന്റെ വസതിക്കുള്ളിൽ തിക്കിത്തിരക്കി പ്രവേശിക്കുന്ന ചേമന്തി, വനമല്ലികാദികളുടെ സൗരഭ്യം നരകഗന്ധകധൂമമെന്നും, അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അമ്പുകൾ പോലെ പറന്ന് മരക്കൊമ്പുകളിൽ ഒതുങ്ങുന്ന ശുകചകോരാദിപക്ഷികൾ പിണ്ഡകാംക്ഷികളായ കാകജാതി എന്നും, അയാളുടെ ക്ഷതേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു തോന്നി. നാവു തളർന്നു എങ്കിലും, ദിവ്യങ്ങളായ ഓരോ അഷ്ടകങ്ങളും ദശകങ്ങളും മന്ത്രിച്ച്, ദൈവകരുണാമൃതത്തെ യാചിച്ചു. ശുചീന്ദ്രക്ഷേത്രവാസിയായ സ്ഥാണുമാലയപ്പെരുമാൾ കേൾക്കുമാറ് ആ ശിലാഗൃഹത്തിൽ ബദ്ധനായ മൃകണ്ഡുപുത്രൻ വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു. ഈ ഘോഷങ്ങളെല്ലാം തൽക്കാലം സമീപവർത്തികളായ കുരരികളെ സാഗ്രഹഭ്രഷ്ടരാക്കി പലായനം ചെയ്യിക്കമാത്രം ചെയ്തു. ചുറ്റും ആവരണം ചെയ്യുന്ന പ്രശാന്തശീതളപവനൻ സൗന്ദര്യപുഷ്ടികമായുള്ള ഒരു മഹാരന്ധ്രത്തിലേക്കു തന്നെ നയിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. ആ അവഗാഹനം നിദ്രയോ, ബോധക്ഷയമോ, മൃതിയോ എന്നു സംഭ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ അയാളുടെ നാഡികൾ സ്തംഭിച്ച്, ശരീരം സുഷുപ്തിപ്രചുരമായി. മണ്ഡപവലയിനിയായ പ്രകൃതീശ്വരി, സ്വാക്ഷദേശത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന അപ

മൃത്യുവെ സ്വൈരിണിയുടെ സമദൃഷ്ട്യാ ഉരരീകരിച്ചു്, ജഗന്മോഹനകരിയായി വിലസി. സമീപഗുഹാദ്വാരവാസികളായമഹാത്മാക്കളുടെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുകളും ആ അകാലാസന്നമൃതിയെ ദർശിക്കുന്നില്ല. നിശാനടി തൻെറ കാന്തനായ ചന്ദ്രനെത്തുടൎന്നു് ഭൂരംഗത്തെ കൃതാന്തകൃത്തായ ദ്വാദശാൎക്കനൃത്തത്തിനു് ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. ആ ശിലാമണ്ഡപം അപ്പോൾ സാക്ഷാൽ സത്യശക്തിയുടെ പരീക്ഷാസങ്കേതമായി പ്രകാശിച്ചു. വിരാട്സ്വരൂപത്തിൻെറ മഹായോഗോപാധിപ്രശാന്തത ബന്ധിച്ച ആ മണ്ഡപത്തെ സൎവ്വത്ര അധിരോധ്യരായ യമകിങ്കരന്മാർ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം ൨൪.

> "നില്ക്കുന്നതാതം പുറത്തിനിവാനരം
> നാരക്കങ്ങൾക്കു കുറിക്കമതിലുകൾ,
> ശ്രാന്തരൊക്കെയും മുക്കിലെരെന്നകൾ,
> ഗോപുരമൊന്നായി നിരത്തിട്ടും."

കഥാവസാനം അടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ കഥാരംഭരംഗമായ കളപ്രാക്കോട്ടവനത്തിന്റെ ക്ഷേമസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നതു സമുചിതമായിരിക്കുമല്ലോ. പതിമൂന്നു വ്യാഴവട്ടവും നാലിലധികം സൂര്യസംക്രമവും കഴിഞ്ഞിട്ടും, ആ വനം ബാലശാപംകൊണ്ടു ക്ഷയത്തെ പ്രാപിക്കാതെ, നേരെമറിച്ചു പുരാതനകാലത്തെ ദേശാധിപത്യപ്രാമാണ്യത്തെയും കവിഞ്ഞുള്ള രാജപുത്രപ്രഭുതാപത്തിന്റെ വിക്രമയശസ്തംഭത്തെ നാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിരാജസന്ദർശനംകഴിഞ്ഞു കാര്യത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ ദൃഷ്ടിദോഷം, നാവിൻദോഷം എന്നിവകളെ പരിഹരിച്ചു കോട്ടയകം പൂകിപ്പാൻ വട്ടകയിൽ ആരത്തവെള്ളവും (കുരുതിയും) ദീപവുംകൊണ്ട് അരത്തമപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയുടെ മുമ്പിലായി പുറപ്പെട്ട തോഴി, പാണ്ഡവാരാധകരായ വേലർവർഗ്ഗത്താൽ ഉപാസ്യയായ ഒരു വനയക്ഷി തന്നെ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ വിതത്തുള്ള കാർപ്പിരിമുടിയും, കർണ്ണങ്ങളിൽ ഊഞ്ഞാലാടുന്ന രുദ്രാക്ഷകുണ്ഡലവും, ദൈവികമായുള്ള ഭയങ്ങൾക്കു രക്ഷാസൂത്രമായണിഞ്ഞുള്ള കരിമ്പടനൂൽകണ്ഠഹാരവും, ജരാസംഹാരിയായുള്ള ആനവാൽകങ്കണങ്ങളും, കൈവിരലുകളെ അലങ്കരിക്കുന്ന ശംഖതാമ്രമോതിരങ്ങളും, പാദാഭരണങ്ങളായ ഇരുമ്പുവലയങ്ങളും, നെറ്റിയിലും കണ്ണുകളെവലയംചെയ്തും തെളിയുന്ന ഭസ്മപ്പുരികകളും, എങ്ങും നടപ്പില്ലാത്ത സമ്പ്രദായത്തിൽ ശരീരത്തെ ആവരണംചെയ്യുന്ന കാവിവസ്ത്രങ്ങളും, എല്ലാത്തിലും വിശേഷമായി നാസികാഭരണസ്ഥാനത്തു മാന്ത്രിക

ധ്വജമായി പൊങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഈർക്കിൽമുക്കുത്തിയും കണ്ടപ്പോൾ, ഹരിപഞ്ചാനനനോടുള്ള പ്രത്യാനുഗ്രഹമായി തനിക്കു ഒരു കരിംകൃത്യാകിങ്കരിയെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു തമ്പി സന്തോഷിച്ചു. ഭഗവതിയമ്മയുടെ മനം തമ്പിയുടെ ദർശനത്തിൽ അമ്മയെക്കാണാൻ ഉഴറാത്തതു് അവരുടെ മന്ത്രശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരുന്നു. തമ്പിയേക്കാൾ പത്തുപതിനഞ്ചു നാഴികക്കു മുമ്പിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും ശരവും പക്ഷിയും, ചന്ദ്രനും, രാഹുവും, ഗുളികനും, പിന്നെ പത്തുപത്തുണ്ടു് 'നവഗ്രഹങ്ങളും' നോക്കി, പടത്തലവന്റെ നിദേശപ്രകാരം ഭഗവതിയമ്മ കളപ്പാക്കോട്ടയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കദളീവനത്തിൽ കേട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ, വൈയാകരണപടുവായ ശ്രീഹനുമാന്റെ സമാധിബന്ധലംഘനം ചെയ്യിക്കുമായിരുന്ന പദവ്യതിരേകങ്ങളോടുകൂടി ആ വിഷ്ണുഭക്തന്റെ നാമദശകത്തെയും ജപിച്ചുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ ദൂതി നടന്നുതുടങ്ങിയതു്. പ്രാർത്ഥനകളിൽ ശബ്ദമല്ല, ധ്യാനമാണു പ്രധാനമെന്നു തെളിയിക്കുമാറു്, ഭഗവതിയമ്മയുടെ "അജ്ഞനാസൂനു"വായുള്ള "വായുപുത്ര" നാമമന്ത്രത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തികൊണ്ടു് ആ സ്ത്രീ തമ്പിയെമുന്നിട്ടു കളപ്പാക്കോട്ടയിൽ അടുത്തു്, തമ്പിപ്രഭു എത്തുന്നതിനു മുമ്പിൽ ആ ഭവനത്തിലെ നായികയേയും അടുക്കളയേയും തന്റെ ചൊൽകീഴാക്കി. തമ്പിയുടെ പ്രത്യാഗമനാഘോഷമായി പരിപ്പും നെയ്യും കൂട്ടിയുള്ള ഊണിനിരുന്നപ്പോൾ, മനോരമ്യമായുള്ള പാചകചിന്താമണിപ്രയോഗങ്ങളെ തങ്കച്ചി തളികകളിൽ പകർന്നു. ഭഗവതിയമ്മയുടെ കൈപ്പുണ്യസാക്ഷ്യങ്ങളായ സദ്യവിഭവങ്ങളെക്കാളും തമ്പിക്കു രുചിച്ചതു്, ആ തോഴിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരമുള്ള തങ്കച്ചിയുടെ 'തലചൊരുക്ക്' മുതലായുള്ള ഒരുക്കങ്ങളായിരുന്നു. തമ്പി ഭാഗ്യഹിമവാന്റെ അഗ്രസാനുവിൽ കയറി കണ്ണുരണ്ടു: ഭക്ഷണാനന്തരം ലജ്ജയേയും ഉഴട്ടി, വിശ്രമക്കട്ടിൽ ആനന്ദാന്ദോളമഞ്ചത്തിൽ, 'സർവവിഘ്നപ്രകരദേവ'നായി കശാൽകൊണ്ടു് ഇരിപ്പായി. നവവേഷം ധരിച്ചതുകൊണ്ടു് വ്രീളാവതിയായിരിക്കുന്ന തങ്കച്ചി താംബൂലദാനം ചെയ്യുന്നതും ഒരു നവസമ്പ്രദായത്തിലായിരുന്നു. ഒടിച്ചുമടക്കി കശക്കിയല്ലാതെ, ഞരമ്പറുത്തു ചുണ്ണാം തടവി നിരപ്പാക്കി, തിരുത്തു്, അഗ്രത്തെ ചുണ്ണശകലംകൊണ്ടു് ഒട്ടിച്ചു്, തെറ്റുഗുളികയായി നല്കിയ വെററിലച്ചുരുൾകൊണ്ടു്, തമ്പി

സപത്നിയേയും നവഗുണോപദേശകർത്രിയേയും ഒന്നുപോലെ അഭിനന്ദിച്ച്,കരിമ്പുതോട്ടം തകർക്കാനൊരുങ്ങുന്ന ഗജത്തെപ്പോലെ രസമദംകൊണ്ടു കണ്ണങ്ങി. അദ്ദേഹം യോഗിരാജന്റെ രാജസ്‌പൃക്കിലും ' രാജധാനിയിലെ ' അലവലാതി'ത്വവും ഭാര്യയെ കേൾപ്പിച്ചു. "കേട്ടില്ലയോ തങ്കച്ചി, തമ്പുരാന്റെ സേവൻ, ഒരു കേശവൻ, ബ്രഹ്മഹത്തിചെയ്തതു്? അവിടങ്ങളൊക്കെ കടി പൊറുതികെട്ടുപെയ്യ്! സാമിതന്നെ അവിടങ്ങക്കൊക്കെ ഇപ്പോ ത്തമ്പുരാനും പത്മനാസ്സാമിയും." ഭർത്താവുപറഞ്ഞതും അതിൽ കൂട്ടലായ രാജ്യവൃത്താന്തങ്ങളും ഭാര്യ അറിഞ്ഞിരുന്നു. "കേശവന്മാരെ പേരുവാഴ്‌ക്കയേ പൊല്ലാത്തതു്!" (തന്റെ അഭിപ്രായം പ്രസംഗവിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കിമാത്രം പുറപ്പെട്ടതെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ) "അച്ഛനിയനാരവൻ? പിന്നെ—ഒരു മാടമ്പിള്ളയോ, എന്തൊരുവനൊ—അയ്യോണ്ടെ കൊച്ചിനെ എന്തരാണ്ടോ ചെയ്തിട്ടാത്!" എന്ന് ആ മഹതിക്കുള്ള അറിവിനെ ഭർത്താവിനെ ധരിപ്പിച്ചു.

വിജ്ഞനായതമ്പി—"ഹാ മടലെ! മാടമ്പിള്ളയോ? എളേഢസ്ഥനാട്ടിലെ ഒരു മാടമ്പീടെ മോനെ. ' മാടമ്പി ' എന്നുവച്ചാൽ 'തിരു'വില്ലാത്തമാടമ്പു്—മാടമ്പേ, പൂണൂലിടല്—കഴിഞ്ഞവൻ-എന്നൊമറ്റൊ ആണ് അതിന്റെ വ്യക്തി. അതേ—അങ്ങനേയും ഒരന്യായം നടന്നു."

തങ്കച്ചി—"തള്ളേം തവപ്പനും എങ്ങനെ താങ്ങുവാരോ?"

തമ്പി—"കൊട്ടത്തവന് ഒടനേകൊണ്ടേ- അവിടങ്ങളിൽ എട്ടാവട്ടത്തു ചവിട്ടാൻ എടവരാണ്ടേപെയ്യ്." (സംഗതിയുടെ കഠോരത ചിന്തിച്ചുണ്ടായ ദുസ്സഹതയാൽ രണ്ടുകൈകൊണ്ടും തങ്കച്ചിയുടെ നെഞ്ചിലടിച്ചുകൊണ്ടു) "ചെല്ലിപ്പറഞ്ഞോണ്ടല്ല്യോ എണ്ണയെക്കത്ത്യൂട്ടി!"

തങ്കച്ചിക്കു തമ്പിയുടെ ഉൾക്കോറിയ ശോചനോർജ്ജിതം പുറത്തും ഉള്ളിലും ഒന്നുപോലെ കൊണ്ടു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ കേശവപിള്ള എന്നൊരു രായസപ്രൌഢൻ കൊല്ലുമെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്തതും, പറമ്പുകിളക്കുംപോലെ നിവർന്നുനിന്നു കാച്ചി ജീവഹതിചെയ്തതും, തങ്കച്ചിയുടെ കണ്ണുകളിൽ കാണുംവണ്ണമുള്ള ചമൽക്കാരത്തോടുകൂടി തമ്പി വർണ്ണിച്ചു. പരിചിതന്മാർ,

സ്നേഹിതന്മാർ എന്നിങ്ങനെ ചേൎന്നുകഴിയുന്ന വൎഗ്ഗങ്ങളുടെ അടുത്ത പടിയിലുള്ള 'ഇണ' ദമ്പതിമാരാണല്ലൊ, എന്നു ചിന്തിച്ച് തങ്കച്ചിയുടെ ഘനമാൎന്ന ഹൃദയം വ്യാകുലമായി. രായസംപിള്ളയുടെ നാമം 'കേശവപിള്ള' എന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടു താൻ കേട്ട കഥയെ "മാവാരതത്തെ"ക്കാളും പരമാൎത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചു. ദമ്പതിമാരുടെ സംഗതിയാകുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയുള്ള കേശവനാമവാന്മാരായ ഭൎത്താക്കന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാർ എന്നും മൃത്യുവദനസ്ഥകളാണല്ലൊ എന്നു തന്റെ ഹൃദയസ്ഥനായിരിക്കുന്ന കേശവബാലനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓൎമ്മകൊണ്ടു തോന്നി, കേശവനാമാവല്ലാത്ത തന്റെ ഭൎത്താവോടണഞ്ഞ്, ദയാനുരാഗങ്ങൾ സമ്പുടമായ ഒരു അശ്ലാലിംഗനത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ശോചിച്ചു:—"എന്നും എതിരും ഇരുന്നോണ്ടു്, എണങ്ങ്യൂണയായി വാഴ്‌വോരു്, ഉരുട്ടിയരുത്താലു്, തവിച്ചുനീരെയും എങ്ങനെ നമ്പുവാര്?" (തന്റെ ഹൃദയമാലിന്യത്തിന്റെ ഊൎജ്ജിതംകൊണ്ടു്)"പേരുവാക്കെന്നോ! പേരുവാക്കു്!"

സൌഭാഗ്യവമദ്ധ്യത്തിനും ഉപരിയായുള്ള ആകാശാരോഹണം സമീപിച്ചിരിക്കുന്ന ആ സന്ദൎഭത്തിൽ, തനിക്കു തക്കതായ ഒരു രായസക്കാരനില്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്താപരിഭൂതനായിരിക്കുന്ന തമ്പിയുടെ മനസ്സിൽ തങ്കച്ചിയുടെ പരിരംഭണാരംഭം ഉറവുകൊള്ളിച്ച പ്രണയരസത്തെ, തന്റെ പ്രിയനായ ചെറുസിക്രുട്ടരിയെ അപഹസിച്ചുണ്ടായ ഒടുവിലത്തെ സ്വരവിന്യാസം ഉദയമുഖംവരെ വറ്റിച്ചു. "കേശവൻ! കേശവൻ! അപ്പുറിവിടെ ജവിക്കാണ്ടായിട്ടു് എത്ര പൂവു കഴിഞ്ഞു! 'നഞ്ചൻ! നഞ്ചൻ' എന്നു പറഞ്ഞോണ്ടു്, അവനെ കൊന്നോ കുഴിച്ചുമൂടിയോ, എന്തരു ചെയ്തോരോ? കൊണ്ടിരുന്നോണ്ടു കലംപോലെ ഞെളിഞ്ഞുവച്ചു മിണ്ടാണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ താനേ ചാടി ഉള്ളതും ഉള്ളിരിപ്പും."

തങ്കച്ചി—"ഹയ്യൊ! ഈ കൊലംപേയണ കാൎയ്യവും മററും എടുക്കണൊ ചൊല്ലോ, മേനിയോ? ആ പൂപ്പൊടീടെ മെമ്മേസ്സു് ഉച്ചിച്ചൂടികൊണ്ടൂടായിരുന്നോ? ഇങ്ങോരു കൊല്ലുണതും കൊലയ്യൂണതും?"

ഭഗവതിഅമ്മ ഇതക്കംനോക്കി ഇടയ്ക്കു ചാടി മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം വഹിച്ച്, ഭഗിനിമാരുടെ ശണ്ഠയെ ഒതുക്കി. പ്രതാപസിംഹനായിരിക്കുന്ന തമ്പിയോടു സംസാരിപ്പാൻ സന്ദർഭംകിട്ടിയ ഭഗവതിയമ്മ, പത്മനാഭൻ പള്ളികൊണ്ടുകിടന്ന് പന്ത്രണ്ടുകോടി അരി ദിവസേന അമൃതേത്തു കഴിക്കുന്നതും, പൊന്നുതമ്പുരാൻ കാർത്തവീര്യചക്രവർത്തിയെപ്പോലെ ആയിരം കയ്യാൽ അന്നദാനം ചെയ്യുന്നതും, തുടങ്ങിയുള്ള മഹാരാജപ്രഭാവങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു. തമ്പി അതുകളെ ഭക്തിയോടു കേട്ടതല്ലാതെ, താൻ ഉദ്ദേശിച്ചുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് രാജവിരോധലക്ഷ്യങ്ങൾ ഒന്നും കണ്ടില്ല. തമ്പി അരാജകകക്ഷിയെന്നു പടത്തലവനുണ്ടായിട്ടുള്ള സംശയം അകാരണമായുള്ളതെന്നു ഭഗവതിഅമ്മയ്ക്കു തോന്നി. എങ്കിലും, തന്റെ ശ്രമപരീക്ഷണങ്ങളെ അവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചില്ല. ആ ഭവനം പ്രേതാദിബാധകളുടെ സങ്കേതമെന്നു താൻ കേട്ടിട്ടുള്ളതുകളെ തന്റെ മാന്ത്രികക്രിയകൾകൊണ്ട് ആവാഹനംചെയ്ത്, ആ ദേഹികൾക്കു മോക്ഷദാനം ചെയ്‌വാൻ ഭഗവതിയമ്മ ഏറ്റു. തമ്പിയുടെ നാസികാഗ്രത്തിൽ മുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യദശയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ ഗൃഹശുദ്ധ്യനുകൂലം കൂടി ലഭ്യമായികിട്ടുന്നതു പരമഭാഗ്യമായി. കളപ്രാക്കോട്ടത്തളങ്ങളിൽ പൂജാദിസംഭാരങ്ങൾ കുമിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഓരോ മുറിയും അറയും കല്ലറയും തുറക്കപ്പെട്ടു. ഭഗവതിമാന്ത്രിക കത്തിയുടുത്ത്, കുറിയും ചാർത്തി, പല്ലുകടിച്ച്, കണ്ണുതുറിച്ച്, ദേഹം ആഞ്ഞുവിറച്ചും, തലയാട്ടി ഭീഷണികാട്ടിയും, ഇളിച്ചും, ഇരച്ചും, ചീറിത്തുമിച്ച് "ഖാ"ദിവകയങ്ങളും "ളു"കാരയുതമായി തെള്ളിപ്പൊടി തീയിൽ അർപ്പണംചെയ്തും, ആ ഭവനത്തിന്, വഴിപോലെ ഉച്ചാടനശുദ്ധി കഴിച്ചു. ഈ "മാണിക്കച്ചെമ്പഴുക്കാ" ട്ടത്തെല്ലാം ആടീട്ടും കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ പൊടി അവിടെങ്ങും കാണ്മാനില്ല. ചെമ്പകശ്ശേരിയിലുള്ളതിലും അധികം അറകളും കല്ലറകളും ഉണ്ടെന്നുള്ള അറിവിൽ പടത്തലവനു തെറ്റിട്ടില്ല. കേശവൻകുഞ്ഞിനെ അതുകളിൽ ബന്ധനം ചെയ്തിരിക്കുമെന്നുള്ള ഊഹം—എന്തുകഥയോ—അബദ്ധമായി. യോഗീശ്വരൻ ആ ഭവനത്തിന്റെ രക്ഷാമൂർത്തിയാണെന്നു തന്റെ ചികിത്സാസഹായത്താൽ പാട്ടിലാക്കപ്പെട്ട ചില ഭൃത്യരിൽനിന്നു ഭഗവതിയമ്മ ഗ്രഹിച്ചു. തമ്പി പട കൂട്ടുന്ന വൃത്താന്തത്തെയും, അവർ

സമ്മതിച്ചു എങ്കിലും, കേശവൻകുഞ്ഞെന്നൊരുവനെ ആ ഭവനത്തിനകത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ, എന്ന ചോദ്യത്തിനു ചില സംശയഭാവങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള നിഷേധോത്തരമാണുണ്ടായത്. ഭഗവതിയമ്മ ക്രാസ്സും മറുതലക്രാസ്സും ചോദ്യങ്ങൾ തുടങ്ങി. ആയിടയിലും യോഗീശ്വരൻ കളപ്പുരക്കോട്ടവക പടനിലത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരുന്നു എന്ന് ആ ഭൃത്യർ സമ്മതിച്ചു. തക്കതായ കാരണമുണ്ടാക്കി, ഭഗവതിയമ്മ പടക്കളരിക്കെട്ടിടങ്ങളേയും സന്ദർശിച്ചു. എന്നാൽ ആ സ്ഥലത്തിലെ പടവാട്ടങ്ങളുടെ “ഉമാകണിശം” തന്റെ മാന്ത്രികാതപത്തിന് അടുത്തുകൂടാത്തതായി കാണപ്പെടുകയാൽ ഭഗ്നോത്സാഹയായി മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. ഈ തോൽവി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, തന്നെ സംശയിച്ചു തുടങ്ങുന്നതുപോലെ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളും ഭഗവതിയമ്മ കണ്ടു. ഭഗവതിയമ്മ വചനതന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള പണികളെ നിറുത്തി, ശ്രവണേന്ദ്രിയാംഗങ്ങളെ തന്റെ യത്നസാദ്ധ്യത്തിനായി ഏകാഗ്രമാക്കി.

തമ്പി ചിന്താഗ്രസ്തനായി നടക്കയും പലരെയും വരുത്തി പല ആജ്ഞകളും നൽകുകയും ദ്രവ്യശേഖരവും വ്യയവും ചെയ്കയും, തങ്കച്ചി ഉന്മേഷം പെരുകി ഒന്നുകൂടി വീക്കുകയുംചെയ്തു. ആ ഭവനത്തിനകത്തു കാഷായവസ്ത്രക്കാരുടെ വരവു പെരുകി. പടനിലത്തിലെ ആരവങ്ങൾ ഭവനത്തിലും കേൾക്കുമാറായി. അടുക്കള അക്ഷയപാചകശാലയായി. തമ്പി ഇടയ്ക്കിടെ നെട്ടംകുപ്പായശരായികൾക്കകത്തു കടന്ന്, നടുക്കെട്ടും തലക്കെട്ടും ധരിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനനാൽ സമ്മാനിക്കപ്പെട്ട ഖഡ്ഗവും നടുക്കെട്ടിൽ തിരുകി, മഹമ്മദീയമന്ത്രിവേഷത്തെ അഭ്യസനം ചെയ്യുന്നതും കണ്ടുതുടങ്ങി. താൻ പോന്നകാര്യം നിവർത്തിക്കാതെ മടങ്ങേണ്ടിവരുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഭഗവതിയമ്മ വളരെ വ്യസനിച്ചു. കന്യാകുമാരിമുതൽ സകല ഗൃഹങ്ങളും വഴിയമ്പലങ്ങളും കാടും കുഴിയും കുന്നും മലയും പരിശോധിച്ച് ഒരു കാനേഷുമാരി കണക്കെടുത്തെങ്കിലും, കേശവൻകുഞ്ഞിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ വിജയമുണ്ടാകുവാൻ ചില “ഉക്കര”മന്ത്രങ്ങളെ ജപിച്ചു. സന്ധ്യകഴിഞ്ഞയുടനെ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു. ഒരു കാവിവസ്ത്രക്കുപ്പായക്കാരൻ ഓടിക്ഷീണിച്ച്, സംഭ്രമവശനായി, വാടിതളർന്ന്, അവിടെ എത്തി, ചില വസ്തുതകൾ

തമ്പിയെ ഗൂഢമായി ധരിപ്പിച്ചു. ഭഗവതിയമ്മ, മസൂരിയാൽ ഇരട്ടിക്കപ്പെട്ട തന്റെ കൃഷ്ണവൎണ്ണം ഇരുളിനോടു ചേരുന്ന ലയചാതുരിയുടെ ആനുകൂല്യത്തിൽ, തന്റെ ശ്രവണങ്ങളെ ആ സംഭാഷണസ്ഥലത്തേക്കു നിയോഗിച്ചു. തൽക്കാലമുണ്ടാകുന്ന ഒരു മഹാപത്തിൽ കലുങ്ങാതെ, തന്നെ വിശ്വസിച്ചു കാത്തു്, മരുത്വാൻഗിരിയിൽ അല്പകാലഭജനംചെയ്തു്, ഹരിശ്ചന്ദ്രസമനായി തമ്പിയുടെ പ്രതിജ്ഞാമഹത്വത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നു് ഹരിപഞ്ചാനനൻ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി ആഗതനായ ദൂതൻ തമ്പിയെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു . ആപത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്നു ചോദിച്ചതിൽ, ദൂതനു രൂപമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തമ്പി ക്ഷീണപാണനായി, തന്റെ കട്ടിലിന്മേൽ ചെന്നുവീണു. "മരുത്വാമലയോ?" എന്നു ഭഗവതിയമ്മയുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു ചോദ്യം ഉദിച്ചു.

ഈശ്വരൻ ശരീരത്തെ കൈക്കൊണ്ടു്, സകല സ്ഥലത്തും ഈശ്വരനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു്, പ്രപഞ്ചഭരണത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുന്നില്ല. ദൃശ്യവും ചേതനവും ആയുള്ള ഓരോ സത്വങ്ങളുടെ പ്രവൎത്തനങ്ങൾ, സൎവ്വനിയന്ത്രിണിയായ ഒരുശക്തിക്കുള്ള സൎവ്വാധികൃതത്വത്തെ ലോകത്തെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുണ്ണും തന്നെ രാജ്യകാൎയ്യനിൎവ്വഹണത്തിലും ഒരു ഭദ്രകേന്ദ്രത്തിൽ ഒന്നോ ഏതാനുമോ ബുദ്ധികൾ സംഘടിക്കുന്നു; ആ സംഘടനയിൽ ചില സങ്കല്പങ്ങൾ സമാവിഷ്ടങ്ങളാകുന്നു: ആ സങ്കല്പങ്ങളുടെ സമവായത്തിൽ അവകൾക്കു ക്രിയാജീവൻ ജാതമാകുന്നു: ആ ജീവൻ നിൎവ്വാഹകരൂപങ്ങൾമുഖേന പ്രവൎത്തനം ചെയ്യുന്നു. ആ പ്രവൎത്തനത്തിനു രാജ്യഭരണം എന്നു ജനങ്ങൾ അഭിധാനദാനം ചെയ്യുന്നു. ഭദ്രദീപയജ്ഞാനുവൎത്തനത്താൽ വൎദ്ധിതഭദ്രകീൎത്തനനായ രാമവൎമ്മധൎമ്മരാജന്റെ മന്ത്രമണ്ഡപത്തിൽ ചിലമ്പിനകം, കളപ്പാക്കോട്ട എന്നിത്യാദി ഭവനങ്ങളുടെ ആയുൎദ്ദായരജിസ്ത്രുകൾ സാചിവ്യാമന്ത്രണത്തിനു വിഷയമായി ഭവിച്ചു. അതുകളിൽ, വാൎദ്ധക്യവ്യാധിപാതകാദികൾകൊണ്ടു് ആയുഃഖണ്ഡനത്തിനു പ്രഥമഗണനീയമായിക്കണ്ട കളപ്പാക്കോട്ട ജന്മപത്രികയെ, പടത്തലവന്റെ ആജ്ഞാനുകാരിയായി പാണ്ടിദേശങ്ങളിലേക്കു ഭഗവതിഅമ്മയെ തുടൎന്നു യാത്രയാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കേശവപിള്ള അറിവാൻ സംഗതിവരാതെ, മന്ത്രിമാർ കിഴിവെഴുതി. അതിഗൂഢമായുണ്ടായ ആ വിധിയെ ഹരിപ

ഞ്ചാനനൻ അറിഞ്ഞ് തമ്പിക്കു വ്യക്തമല്ലാതുള്ള ഒരു മുന്നറിവു കൊടുത്തു. ആ സ്ഥിതിക്ക്, മന്ത്രിമാരിൽ ഒരാളായ "ജെണ്ട്റാളമ്മാവൻ" വഴി തലവർകുളത്തിലും ആ വസ്തുതയുടെ സൂക്ഷ്മച്ഛായതന്നെ എത്തിയതു് ആശ്ചര്യമല്ലല്ലൊ.

തമ്പിയുടെ ബുദ്ധിക്ഷയത്തിന്റെ കാരണമറിവാൻ തങ്കച്ചി ചോദ്യം തുടങ്ങി. "പെണ്ണാതി അറിയേണ്ട കാൎയ്യമല്ല" എന്നു തമ്പി, പത്നിയുടെ ആശ്വാസപ്രശ്നത്തിന് ആവശ്യമില്ലെന്നും, തന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കാലുഷ്യം നിസ്സാരമെന്നും പ്രൌഢിയോടു അഭിനയിച്ചു, പറഞ്ഞു. തങ്കച്ചിക്കു തമ്പിയുടെ വാക്കും ഭാവവും ബോദ്ധ്യമാകാതെ, അദ്ദേഹത്തെ പിന്നെയും ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ട് അസഹ്യപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, ഹരിപഞ്ചാനനബോധവിഷയത്തിലുള്ള തങ്കച്ചിയുടെ നിരന്തരനീരസം, ദുശ്ശകുനമായി രോഷാവേശത്തിൽ കലാശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിച്ച്, "മനംപോലെ മംഗല്യം" എന്നു, തമ്പി ആപത്സംഭവഭയത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി ആക്രോശിച്ചു.

തങ്കച്ചി—(തന്റെ ഗുണദോഷോപദേശങ്ങളെ ഹസിച്ചുണ്ടായ തമ്പിയുടെ പരുഷവാക്കിൽ കുപിതയായി) "കെട്ടുടാത്ത പെണ്ണാതിയെപ്പിന്നെ വീട്ടിക്കെട്ടിവലിച്ചിട്ടിരിക്കണതെന്തരിന്? ചാമിയാരെ ആള് എന്തരു പൊടിമായവും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കണൊരോ എന്തോ? നീക്കം പോക്കമില്ലാത്ത വിനയായല്ല്യോ അത്യം——"

തമ്പി—"അമ്മാച്ചന്മാരെ അധികാരങ്ങളൊന്നും കളപ്രാക്കോട്ടയിലെടുക്കണ്ട, കേട്ടോ?"

തങ്കച്ചി—"ഉം! അതിനിങ്ങാക്കും വ്യാക്കമില്ല. പണ്ടും കളപ്രാക്കോട്ടമേമകണ്ടല്ലല്ലൊ തമ്പാർകളും പടച്ചതു്!"

തമ്പി—"ഛൂ! പുല്ലേ! വാവിട്ടാണം ചൊല്ല്വാലൊണ്ടല്ലോ!"

തങ്കച്ചി—"മോന്ത്യക്കു മോന്ത്യക്കു അമ്പണം വിളിച്ച്, മൂധേവിതൊറപ്പാൻ ഇനി എന്തൊരൊണ്ടു്? കേറിക്കെടപ്പാൻ ചൂരയില്ലാക്കൊമ്പലെപ്പോലെ, പുല്ലേ, പുകിലേന്ന്, എവളെ മൂഞ്ഞീ താറാറിയാലക്കൊണ്ടു് ചേതമൊണ്ടു്."

തമ്പി—(സ്വകാൎയ്യമായ മോഹഭംഗഭ്രാന്തിനാൽ) "ഏറെ നൂറാതെ നില്ല്—തന്തറയിൽനില്ല്. ചേതവും ചേതാരവും ചൊല്ലിത്തെറിക്കാതെ."

തങ്കച്ചി—"ഏറെ നൂന്നിററല്ല്യോ, ഇപ്പംകാണണ കനിഞ്ഞിരിപ്പിന് ഇടവന്നതു്?" (കനിവോടു) "വന്നച്ചൂനെന്തരെന്നു ചൊല്ലണോ, ഏവടെ പാടിക്ക ശെവനെന്നു പോട്ടോ?"

ഭാൎയ്യയുടെ കനിവു ഭൎത്താവിന്റെ കോപത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. തമ്പി—"ശെവനോ നന്നോ, ഹരനെന്നോ, ഏതു തൊലയിലെങ്കിലും പോയിമാട്ടു്. ചേരാത്തടത്തു ചേന്നാൽ കൊണ്ടുകൂടാത്തതു കൊള്ളുമെന്നു പറഞ്ഞതു മെയ്യു്! ഇന്നലെപ്പെയ്ത മഴയിൽ ഇന്നു കുരുത്ത തകരയ്ക്കു പച്ചപ്പുള്ളിട്ടം. കണ്ടും ഉണ്ടും നിറയാത്ത ഏക്കറെള്ളിട്ടം! ഛ്സ്സു!" തമ്പി ഒന്നു തുപ്പുകയും ചെയ്തു.

തമ്പിയുടെ സ്വകാൎയ്യകണ്ഠിതകോപം കൊണ്ടു തങ്കച്ചിയുടെ മഹിമയുള്ള തറവാട്ടു് ഇങ്ങനെ ഹീനമായി അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, ആ പ്രഭ്വി തുള്ളിച്ചാടി, തന്റെ പ്രത്യേക അരമനയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു്, ആ ഭവനം മുഴുവൻ കുലുങ്ങുംപടി അവൾ പ്രത്യേകപാടവം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഉളകിയാട്ടം തുടങ്ങി:—എങ്ങാണ്ടോ നിന്നു വന്നു്, ആരും തൊട്ടുതിന്നാതെ കഴിഞ്ഞു്, അവസ്ഥനടിച്ചു്, കത്തിക്കുവന്നും കൊലചെയ്തും ധനം പെരുക്കി, പ്രതാപംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ വീട്ടിലെ പൊറുതി നിറുത്തി, സ്വന്തഭവനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങാൻ താൻ തയ്യാറാകുന്നു എന്നു് ആദ്യമായിത്തകൎത്തു. യോഗീശ്വരന്റെ ചരിത്രവും അദ്ദേഹത്താൽ ആ ഗൃഹത്തിനുണ്ടായതും ഉണ്ടാകുന്നതും ആയ അനൎത്ഥങ്ങളും തമ്പി തുടരുന്ന അനൎത്ഥപഥങ്ങളും ആയിരുന്നു ആ കോപപ്രസംഗത്തിലെ രണ്ടാംഘട്ടം. അവനോന്റെ ഭാൎയ്യയെ ഒളിച്ചു് വേണ്ടാസനങ്ങൾ തുടരുന്ന ഭൎത്താക്കന്മാർ പതിവ്രതകളുടെ പ്രണയത്തിന് അവകാശികളല്ലെന്നും, ആയിട അതിഗൂഢമായി എന്തോ ചില സംഗതികൾ പടക്കളപ്പുരകളിൽ നടത്തിവന്നതിനെ താൻ നിരോധിച്ചതുകൊണ്ടു്, അനന്തരക്രിയകളെല്ലാം തന്നിൽനിന്നു് ഒളിക്കുന്നു എന്നും, പടശേഖരം ചെയ്യുന്നതു് തിരുവനന്തപുരത്തും മരുത്വാമലയിലും കാലത്തും വയ്യിട്ടും ദൎശനംകൊടുക്കുന്ന സ്വാമിക്കുവേണ്ടിയല്ലാതെ, തമ്പുരാൻ തിരുവടിക്കുവേണ്ടി അല്ലെന്നും, ഇതുകൾക്കെല്ലാം മേലിൽ താൻകൂടി

ഇല്ലെന്നും, മൂന്നാംഭാഗമായി ഉച്ചത്തിൽ വെളിപാടുകൊണ്ടിട്ട്, തങ്കച്ചി തന്റെ ചെറുകുട്ടികളേയും വിളിച്ചു ഭാണ്ഡവും മുറുക്കി. ഈ ചൊല്ലിയാട്ടത്തിന്റെ മൂന്നാംചരണം കേട്ടപ്പോൾ, മുളകു പുളി മുതലായ രസങ്ങൾ കണക്കിനു ചേൎന്ന ഒരു പുളിയിഞ്ചിയെ ആസ്വാദിക്കുംപോലെ ഭഗവതിയമ്മ രസിച്ചു നുണച്ച്, ഒരു സീൽക്കാരവും പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇക്കഥകൾ അറിഞ്ഞിട്ടും, തമ്പിയുടെ ഗൌരവം ഭാൎയ്യാസാന്ത്വനത്തിനു പുറപ്പെടാൻ ഉദ്യുക്തമാകാതെ രൌദ്രകഠിനമായി പ്രഭാവപ്പെട്ടു. തമ്പിയുടെ പടയാളികൾ ഹരിപഞ്ചാനനാതുരൻ വരിച്ചിരുന്ന ദൈത്യമെന്നെന്നു ഗൃഹം ചുററി തിരക്കിത്തുടങ്ങി.

ഈ കലാപങ്ങളെ പരിപുഷ്ടീകരിപ്പാൻ തങ്കച്ചിയുടെ കാരണവരും, ഒന്നു രണ്ടു മേനാവും അനവധി ബന്ധുജനങ്ങളും ഭൃത്യന്മാരും കളപ്രാക്കോട്ടയിലെത്തി. കാരണവപ്പാടു തന്റെ ഉൾഖേദംകൊണ്ട് അന്തൎഗ്ഗൃഹപ്രവേശനം ചെയ്യാതെ, പുറമുററത്ത് അന്യഥാഭാവത്തെ കൈക്കൊണ്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. ഈ ആഗമനവൃത്താന്തമറിഞ്ഞിട്ടും, തമ്പി തന്റെ കെട്ടിനകം വിട്ടു ഭാൎയ്യാമാതുലനെ സൽക്കരിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടില്ല. ആവശ്യക്കാരനായ കാരണവപ്പാട്, തന്റെ തറവാട്ടവസ്ഥയേയും അഭിമാനത്തെയും അടക്കി, അകത്തുകടന്ന്, ഒരു ഊണചാപി മിണ്ടാതെ ഇരിപ്പായി. വൃദ്ധന്മാരുടെ ശുദ്ധഗതികൊണ്ടു പൊറുതിയില്ലാതെതീൎന്ന നാട്യത്തിൽ, തമ്പി പുറത്തോട്ടുള്ള വാതലിന്റെ മേൽപടിയിൽ കൈകൾ ഉറപ്പിച്ചു നിലകൊണ്ടു. തങ്കച്ചി അടുത്തുള്ള മുറിയിൽ എത്തി, കാരണവരെ തൊഴുതുകൊണ്ടു, ദേശാചാരമനുസരിച്ചു മറഞ്ഞുനിന്നു. തലവർകളത്തിലെ കാരണവപ്പാടിന്ന് തമ്പിയോടു സംസാരിക്കാതെ, അനന്തരവളോട് ഇങ്ങനെ കാൎയ്യം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ഒളിച്ചുകളിപ്പാനല്ല ഇപ്പം നേരം. പടത്തലവത്തിച്ചമഞ്ഞ്, ഇങ്ങിരുന്നാലക്കൊണ്ട്, മാനംകെട്ടുപോവും. മേനാവുകൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടൊണ്ട്. പിള്ളരെ പിറക്കിയിട്ടോണ്ടു മുമ്പേനട. ഞാൻ പുറവേ വരാം." ഭ്രാന്തചിത്തനായ കഞ്ചുതമ്പി തിരിഞ്ഞു കാരണവപ്പാടോടു കാൎയ്യമെടുത്തു. "മൂത്തൊരെന്നും മറ്റുംവച്ചു, അത്രകേറി അപ്പപ്പെടണ്ട. ഇവനിവിടെ തടിപോലെയിരിക്കുമ്പം, ഇവന്റെ കുട്ടിപ്പൊറുക്കണ പെണ്ണുംപിള്ളയെ എറങ്ങെന്നു കറിപ്പാൻ എങ്ങേക്ക് കാൎയ്യം? ഇതെവിടെക്കേട്ട ഞായം, എസ്സുജാതിക്കടുത്ത മൊറ?"

കാരണവർ—(ശാന്തമായി) "തലപ്പടവന്മാരെയടുത്തു മല്ലിടാൻ നാമാളല്ലാ. ചേഷ്ടകാറിപ്പെണ്ണിനെ മാനമായിക്കൊണ്ടുപോവാൻ നമുക്ക കാര്യമൊണ്ട്. അതു പൊല്ലാപ്പെങ്കിൽ നാലുപേർ പറയട്ട്. തന്റെ കുടിപ്പൊറുത്തതും, കോരിവാരിക്കിട്ടിയതും മതി. കൊച്ചുതമ്പിഎഴുതിഅയച്ചപ്പോൾ,കൊറവായ്പ്പോയി. അവൻ അല്ലു. അവൻറടുത്തെടുത്ത മൊറയൊന്നും നമ്മടേ അടുത്തെടുത്താലൊണ്ടല്ലോ--"(അനന്തരവളോട്)"പെണ്ണേ! ഈ കോട്ട നാളെ പൊഴതിന്—ശിവനേ!—കൊളം—കൊളംകോരിപ്പോവും! കല്പന, കല്പന—അയ്യരുളിന് എതിരുണ്ടോ? മാനമയ്യാരമ്മ, നങ്കമൊറ പോറേണ്ട പെൺകലം കണ്ട പരിഷേടെ ഉന്തുമടിയും കൊള്ളുണതു് ഈ എറ്റാങ്കടക്കാലത്തു് കണ്ടുപൊറുക്കാൻ നമുക്കെന്തു വിധിച്ച വിധി!"

കണ്ടു—"ഇവന്റെ കോട്ട കളംകോരിയാൽ, നിങ്ങടെ മനപ്പടി തുറന്ന് ഒരു ചേക്ക തരണ്ട. ഇക്കൊട്ടയകത്തുവച്ചു തൻകഴം വാഴ്ത്തുണതു് ഇവിടം ചേന്നു നിലയു ചെച്ചും പിന്നാറും അടക്കിക്കൊണ്ടു വേണം."

കാരണവർ—(തമ്പിയോട്) "അടടാ! കിഴട്ടപ്പിച്ചനെ പൊറുത്തോ അപ്പാ." (തങ്കച്ചിയോട്)"നീ എറങ്ങുന്നോ, അതേ—നായരെപ്പോലെ കുടികെട്ടും കൊട്ടുമകാണാൻ നിക്കണോ? കല്പന കല്ലെപ്പിളക്കും പെണ്ണേ, കല്ലെപ്പിളക്കും. കൊടുത്തകൈ എടുത്താലക്കൊണ്ട് മൊറതറ ചെലുത്തിയാൽ ചെല്ലല്ല. അതു നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ്യാ? ഇയാളിവിടെ മാണിക്കമന്തിരമായി മറിച്ച ചൂതെല്ലാം ഉരു തപ്പാണ്ട് അങ്ങടങ്ങു. നാളെ വെടിയെക്കാലം കാണാം, തായ്ച്ചൊല്ലുകേളാത്ത വവ്വാലെപ്പോലെ ഇയ്യാള തലകീഴമേലായ് തൂങ്ങുണതു്."(ദീർഘശ്വാസത്തോടുകൂടി) "അയ്യാളെറങ്ങട്ട് തോന്നിയവഴി പെരുവഴിയില്. ആൺപെറന്ന മുന്നോരെ മുഖം നോക്കി അന്നു കൊടുത്തുപോയി. ഇനി നിനക്കിവിടെക്കിടപ്പാനും നാപെടാപ്പാടുപെടാനും പിടിച്ച വിനയെന്തു്? കൊണ്ടിറങ്ങു വെളിയില്! നില്ല്—അയ്യാടെ കൊച്ചുങ്ങളേയും താങ്ങ്—തൻപിറവിക്കും മുന്ന് അവരെ ഇറക്ക്. അതു് നമുക്കടുത്ത മുറ."

കണ്ടുതമ്പി ഒന്നു കലുങ്ങിയതിനെ പുറത്തുവിടാതെ, കോപഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടി തന്റെ ഭാര്യാമാതുലന്റെ നേർക്കുനോക്കി, "ഈ കോട്ടയ്ക്കകത്തുകേറി ഉന്താനും തള്ളാനും വരുന്ന പേരാര്?

ഇവനരുളീട്ടുള്ള കല്പനക്കു മേൽകല്പനായെന്തു്? പടക്കോപ്പിട്ടെങ്കിൽ, അതിനു തക്കനെ പിടിവാട്ടം കാണും. കൊക്കീപ്പുതപ്പോളള പ്രാണി ഒന്നു് ഇതിനകത്തേക്കുമോ? കാണാം!"

കാരണവർ ഇതിനു നൽകിയ ഉത്തരം "ഇങ്ങനെ ഒരു കാലവും വന്നാനല്ലോ, എന്റെ മണ്ടയ്ക്കാട്ടുദേവീ!" എന്നു വാവിട്ടുള്ള ഒരു ക്രന്ദനമായിരുന്നു. അതു കഞ്ചുകതമ്പിയെ തോല്പിച്ചു. തലവർകുളത്തിൽ മൂത്തകാരണവരായ തമ്പിയെക്കൊണ്ടു കണ്ണീർ ചൊരിയിക്കുന്ന സംഗതി ഗൌരവമേറിയതായിത്തന്നെ ഇരിക്കണം. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദൌത്യം, തന്റെ ഭവനാദികളുടെ നേൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള രാജവിധിയെ സൂചിപ്പിച്ചാണെന്നും തന്റെ ഗുരുരാജർഷിയും തന്നെ തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു കൈവെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും തമ്പിയുടെ കരൾ വറണ്ടു തുടങ്ങി. എങ്കിലും യോഗീശ്വരനിലുള്ള വിശ്വാസബലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഭ്രമത്തെ ശമിപ്പിച്ചു. തമ്പി, വരുന്നതുവരട്ടെ എന്നു ധൈൎയ്യപ്പെട്ടും, മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി അനൎത്ഥത്തിൽ ചാടിക്കേണ്ട എന്നു വിചാരിച്ചും, ഭാൎയ്യയോടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു:--"നീതന്നെകേള്ക്കു്! ഇനി നിങ്ങൾ മാമനാരായി, മരുമകളായി, എന്റെകൂടിയൊള്ള പൊറുതി മുടിച്ചായല്ലോ."

തങ്കച്ചി—(ഗൽഗദത്തോടു്) "പെരുവിനു വന്നു് മാനവും പൊരുളും കെട്ടണു! ഏഴരാണ്ടൻ മുടിയാമുടിവും വരുത്തുണു!" എന്നു് സ്ഥിതിദോഷത്തെ വിശദപ്പെടുത്തിയും, "നോയ്മ്പുനോററു മുടിവു വരുത്തിയതു് ഇന്തമുടിവോ താണുമാലയനേ!" എന്നു കേണും, "കേട്ടോ—ഇങ്ങൊന്നുവരണേ" എന്നു ഭൎത്താവോടു പ്രാൎത്ഥിച്ചു. ആൎത്തമപ്പിള്ളതങ്കച്ചിയുടെ വിളികേട്ടിട്ടും തമ്പി അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു കടക്കാതെ, ഭൃത്യരെ വിളിച്ചു് തന്റെ സ്വന്തമായ മേനാവുകൾ ഇറക്കി, ഭാൎയ്യയേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും കയററി, ഉടനെ തലവർകുളത്തിലേയ്ക്കു് ആൺ പെൺ പരിവാരസഹിതം ദീപയഷ്ടി, പന്തക്കററി എന്നിവകളോടുകൂടി കൊണ്ടാക്കുന്നതിനു കല്പന കൊടുത്തിട്ടു്, "ഉശിരൊന്നുപെയ്യാൽപെയ്യു്." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, നാടവിലങ്ങിയ മദഗജം പോലെനിലകൊള്ളാതെ കടന്നു. അതുവരെ ഭൎത്താവിനെക്കാൾ

പ്രാധാന്യം തനിക്കാണെന്നു നടിച്ചു വന്ന തങ്കച്ചി, പശ്ചാത്താപവനയായി, ഭർത്താവിനെ നോക്കിത്തൊഴുതുനിന്ന് "പിള്ളരുകൂടിപ്പോട്ട്. നന്മയും തിന്മയും വേർതിരിച്ചറി വന്നപോലെ, വലിമയും എളിമയും ഇവളെക്കൂടി" എന്നു കരഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തോടും, "അമ്മാവൻ പിള്ളരേയും കൊണ്ടു പോണം. ഞാൻ എടുത്തകടം മാനമായ് കൊണ്ടിറക്കട്ടെ" എന്നു കാരണവരോടും പറഞ്ഞ്, മുറിക്കകത്തു പായ വിരിച്ചു കിടപ്പായി. തന്റെ ഭാഗിനേയി സ്വകുടുംബമാഹാത്മ്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥിരനിശ്ചയക്കാരി എന്നു ധരിച്ചിരുന്നതിനാലും, ആപത്തിൽ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നതു ഗൃഹസ്ഥധർമ്മോചിതമല്ലെന്നു വിചാരിക്കുകയാലും തങ്കച്ചിയെ തന്റെ തറവാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ കാരണവപ്പാട്ടിന്ന് പിന്നീടു നിർബന്ധിച്ചില്ല. എന്നാൽ കുഞ്ഞുതമ്പി ഭാര്യയുടെ അടുത്തണഞ്ഞ്, തൽക്കാലത്തേക്കു തലവർകളത്തു പോയി താമസിക്കുന്നതു് തന്റെയും ആജ്ഞയും, അപേക്ഷയും, നിർബന്ധവും ആണെന്ന് ഓരോ പടിയായി പറഞ്ഞ്, ഒടുവിൽ ശണ്ഠകൂടുകയും ചെയ്തു. തങ്കച്ചി തന്റെ നിഷ്കളങ്കനായ ഭർത്താവിനെ പ്രേമകാരുണ്യപൂർണ്ണയായി തലോടിയതല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർബന്ധവാക്കുകളെ അനുവർത്തിപ്പാൻ ഒരുമ്പെട്ടില്ല. കാരണവർ കുട്ടികളെയും തമ്പിയാൽ തിരിച്ചുവെക്കപ്പെട്ട ജംഗമസാധനങ്ങളേയും പെട്ടിപ്രമാണങ്ങളേയും കന്നുകാലികളേയും തന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു യാത്രയാക്കിട്ട്, താനും തന്നോടുകൂടി വന്നിട്ടുള്ള ഏതാനും ബന്ധുക്കളും ഭൃത്യരും അവിടെ താമസിച്ചു.

ആ രാത്രി ആ ഭവനത്തിനകത്ത് ആർക്കുംതന്നെ ഊണോ ഉറക്കമോ ഉണ്ടായില്ല. അനന്തമപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചി വീണപായിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നതിനിടയിൽ, "അപ്പീ! വല്ലപ്പഴും ഈ ആളുകളെ തേടിപിടിച്ചാല്, വരണവെനയെല്ലാക്കെ പൊറുപ്പുണ്ടാകാമോന്നു പാപ്പാൻ ആളൊണ്ട്. എന്റെമോൻ, ആ പിള്ളയൊണ്ട്. ഇപ്പം നീടെഴുത്ത്. കൊലചെയ്യുണ കൊറ്റാനം മറുമല്ല. എന്റടുത്തു വരുവിന്! മാനവും ആകായവും പെരുമയും പ്രാതനവും ഒന്നും നിനക്കാതിൻ. ചുമ്മാ വരുവിൻ. എല്ലാം ചെയ്യാകാം. അവളിക്കാതിൻ—മേളിലിരിക്കണവൻ കണ്ണും ചത്തല്ല ഇരിക്കണത്" എന്നു ദേവതിയമ്മ ആ മുറിക്കകത്തു കടന്ന്

സഹകാൎയ്യമായി മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ പാട്ടിലാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രണ്ടുമൂന്നു ഭൃത്യന്മാരൊന്നിച്ച് ചില സാമാനങ്ങളും സംഭരിച്ച് ആ രാത്രിതന്നെ മാൎഗ്ഗദുൎഘടങ്ങളൊന്നും വിചാരിക്കാതെ തന്റെ യത്നനിൎവഹണത്തിന് അതിത്വരയോടു് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ രണ്ടാംസങ്കേതമായി തനിക്ക് അറിവു കിട്ടീട്ടുള്ള മരുത്വാൻഗിരിയിലേക്കു തിരിച്ചു. കഠിനതയെ ധനത്തിലും ജീവനിലും പ്രധാനമായി ഗണിച്ചു വന്നിരുന്ന കഞ്ചുതമ്പി അവമാനലജ്ജാഗ്രസ്തനായി, കൂട്ടിലടച്ച പുലിയെപ്പോലെ വീട്ടിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തും ഉഴന്നു നടന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടാളത്തിൽ പ്രമാണികളായുള്ളവരിൽ ചിലരെ അന്നു സന്ദൎശനം ചെയ്തതിൽ അവർ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗികളെത്തുടൎന്നു സേവിപ്പാനല്ലാതെ, രാജകല്പനയെ എതിൎത്തു കളപ്രാക്കോട്ടയെ രക്ഷിപ്പാൻ ഉടമ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. അടുത്തുള്ള ഓരോ പ്രമാണികൾ "ഇത്തിരിവിത്തെ—വിത്ത്—അതിനെള്ളോളം ഒണക്കൊറ തീൎപ്പാനൊണ്ട്," എന്നും മറ്റും സമാധാനങ്ങൾ പറഞ്ഞും പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. തമ്പി "ഇപ്പഴത്തെ വിത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വറട്ടിണക്കണക്കണം" എന്നു ആപൽസ്ഖലിതമായ ബുദ്ധിപ്രഭാവം കൊണ്ടു ചിന്തിച്ചു.

അടുത്തദിവസം പുലൎച്ചക്കുമുമ്പുതന്നെ കളപ്രാക്കോട്ടപ്പടനിലത്തിലെ കല്ലുമണ്ഡപവും പടവീടുകളും എല്ലാം പൂൎവ്വപ്രകൃതിയായിരുന്ന ഭൂഗൎഭത്തിൽ തന്നെ ലയിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഉദയമായപ്പോൾ ദുൎദ്ദശാകാളിമ ആ ഭവനത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തു് സ്വരൂപിച്ചതുപോലെ രണ്ടു് ഉന്നതഗജവരന്മാർ ദ്വാരരക്ഷികളായി നിലകൊണ്ടു്, ഘനഗൎജ്ജനം ചെയ്തു. ദക്ഷിണമുഖസൎവ്വാധികാൎയ്യക്കാരും, ഏതാനും കാൎയ്യക്കാരന്മാരും, രണ്ടുമൂന്ന് അണിപ്പള്ളിപട്ടാളക്കാരും ഭടജനങ്ങളും ശില്പാദിസൃഷ്ടിസംഹാരവൃത്തിക്കാരും ആനകളുടെ മുമ്പിൽ സഞ്ചയിച്ചു. കളപ്രാക്കോട്ടയുടെ "ഈഴരോരായിര"നായക ചിഹ്നമായുള്ള പുറംപ്രാകാരം അന്നിമിഷംകൊണ്ടുകിടങ്ങിനു ഭക്ഷ്യമായി, രണ്ടും സാധാരണനിലയെ ഒരുപോലെ അവലംബിച്ചു. അന്തിമാളമ്മൻകോവിൽ ഗജഗിരികളുടെ ശ്വാസസംഘട്ടനത്താൽ അടുത്തുള്ള നീരാഴിയിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. അവിടത്തെ അംബികാശക്തിയെ പത്മനാഭപുരംകോട്ടയ്ക്കകത്തു് ഒരു നവക്ഷേത്രവാസിനിയാക്കി സ്ഥലം

മാററി. തമ്പിയെന്നു 'തൻതനിയെ പേരെടുത്തു്, കല്പനസ്സും നാട്ടി മുറസ്സും അടങ്ങാതെ പുലരും' വിശ്വനാഥൻ കഞ്ചുപിരാട്ടിയെ, കാണ്മാൻ രാജകല്പനയും വഹിച്ചു ചെന്നിരിക്കുന്ന സർവ്വാധികാര്യക്കാർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ശാന്തശിരശ്ചലനങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ പുരുഷഗജമായ തമ്പി വിശ്വനാഥൻകഞ്ചുപിരാട്ടി മുന്നോട്ടുചെന്നു. ഉടുചേലയുടെ മുന്തികൊണ്ടു മുഖത്തെ മൂടുപടമായി മറച്ചു്, കരിണിയുടെ ഗർവ്വോടു തങ്കച്ചി ആത്തമപ്പിള്ളയും സഹകാരിണിയായി ഭർത്തൃപാദങ്ങളെ തുടൎന്നു ചെന്നു്, അദ്ദേഹത്തിനെ കൈതാങ്ങി നിന്നു. സർവ്വാധികാര്യക്കാർ ഈ കാഴ്ചകണ്ടു് ആകാശവും ഭൂമിയും നോക്കി, താടിക്കു കൈകൊടുത്തു. തലവർകളത്തിലെ കാരണവപ്പാടായ തമ്പി സർവ്വാധിപസ്ഥാനികനെ കുറച്ചു ദൂരെ മാററി ഒരു സംഭാഷണം നടത്തീട്ടു്, ആ ദമ്പതിമാരോടു ചിലതു ഗുണദോഷിച്ചു. "ഞങ്ങടെവഴി ഞങ്ങൾക്കു്" എന്നു തമ്പി ബഹുവചനത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം, ദളവാ സുബ്ബയ്യൻ കൈയൊപ്പിട്ടു്, കളപ്രാക്കോട്ടവീട്ടിൽ പാക്കും തലവർകളത്തിൽ തങ്കച്ചി ഉമയമ്മപ്പിള്ള ആത്തമപ്പിള്ളയുടെ വകയും മേൽപ്പേർവകയ്ക്കു് വിശ്വനാഥൻ കഞ്ചുപിരാട്ടിത്തമ്പിവഴി അടങ്ങീട്ടുള്ളതായുമുള്ള മുട്ടുമുട്ട പൊന്നുവെള്ളിവെങ്കലപാത്രം പെട്ടികട്ടിൽ കന്നുകാലി ഉരുവെടുപ്പും നീക്കി, മേല്പടിവീടും ചോരുമാനങ്ങളും പൊളിച്ചിറക്കി, മേല്പുര, നിര, പടി, കൽക്കെട്ടറവെ മാററി, നടക്കല്ലുമിളക്കി, കുളംകോരിയും, മേല്പടി തറവാട്ടുപേർകൊണ്ട വസ്തുവകകളെപ്പേർപ്പെട്ടിവയും പണ്ടാരവകയ്ക്കു കണ്ടുകെട്ടി അടക്കിയും, തമ്പിയെ വീടിറക്കിയും, ചെയ്യുമ്പടിക്കു്, ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഉത്തരവിനെ കൂടിയ ഉടമസ്ഥരും ഊർപ്പേർകളും കേൾക്കെ സർവ്വാധിപന്റെ ആജ്ഞാനുസാരം മുഖത്തുകണക്കനായ പിള്ള വായിച്ചു. തമ്പിയും ഭാര്യയും തലവർകളത്തിലെ കാരണവരെ തൊഴുതുകൊണ്ടു്, കോട്ടയിൽ കാല്പൊടിതട്ടി പുറത്തിറങ്ങി. ശകുനം തങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഗജദ്വന്ദ്വം തന്നെ ആയിരുന്നു. തങ്കച്ചിയുടെ സ്വന്തമായ സ്ത്രീധനം മുതലുകൾ ചുമന്നുകൊണ്ടു് കോട്ടവകയും തലവർകളം വകയും ആയുള്ള ചില ഭൃത്യന്മാർ ആ ദമ്പതിമാരെ ഭക്തിപൂർവ്വം തുടൎന്നു. തലവർകളത്തിലെ കാരണവപ്പാട്ടു് തങ്കച്ചിയുടെ ശേഷിച്ച മുതലുകൾക്കു പറവൂചീട്ടികൊടുത്തു് ഏററു് അവയുംകൊണ്ടു് വാവിട്ടുകരഞ്ഞു്.

കോട്ടഭവനത്തെ കഞ്ചുത്തമ്പിയുടെ പ്രതിനിധിയായി, രാജകല്പനയ്ക്കു വണങ്ങി, കൈക്കുപേക്ഷിച്ചു പിരിഞ്ഞു. സർവ്വാധിപപ്രധാനൻ രാജോർജ്ജിതയോഗ്യമായ ഗുഹാന്തർഭാഗപ്രതിധ്വനിസ്വരത്തിൽ ഒന്നു മൂളി. ഭടജനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പരശ്ശുധരൻ മുമ്പോട്ടു കടന്ന്, കളപ്രാക്കോട്ടഭവനത്തിന്റെ പൂട്ടുപുരപ്പടിയിൽ തന്റെ ആയുധവായിറക്കി, തൊട്ടു കണ്ണിൽവച്ച്, വിഘ്നേശ്വരഗുരുസ്തവങ്ങൾ കഴിച്ചു. ആ ഉദയത്തിനു മുമ്പ് കളപ്രാക്കോട്ടയെക്കണ്ട് അസ്തമിച്ചുള്ള ദിവാകരകോടികൾക്ക് ശുദ്ധീകരണോചിതമായി കിഴക്കേ ഭവനദ്വാരത്തെ ഹസ്തിവരന്മാർ പൊടിച്ച് പടിഞ്ഞാറോട്ട് അർപ്പണം ചെയ്തു. യോഗീശ്വരന്റെ പ്രശ്നസമ്പത്താൽ പരിപൂതമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പൂമുഖം ഉഗ്രബലന്മാരായ ആ താപ്പാനകളുടെ ഒരു തൈക്കിൽ വടക്കോട്ടു ചാഞ്ഞ്, "അജ്ഞാതപാതമിദന്തം" എന്ന ധർമ്മദേവപ്രാർത്ഥനയിൽ ഭൂമിയിൽ നമനം ചെയ്തു. ദക്ഷിണദേശനാടടക്കമുള്ള കരകൌശലകുശലന്മാർ കളപ്രാക്കോട്ടഭവനകാളിയന്റെ ഫണനിരകളിൽ സഹസ്രകൃഷ്ണഗാത്രരായി നിരന്ന് മർദ്ദനനൃത്തം തുടങ്ങി. ഭവനത്തിന്റെ മേച്ചിൽ ശകലിതമായി, ഭയാക്രാന്തരായ കാകവൃന്ദംപോലെ നാലുപാടും പറന്നു. അതിന്റെ ധൂളിഗന്ധം പൈശാചവൃത്തിയോട് ആകാശമെങ്ങും പരന്നു. കഞ്ചുത്തമ്പിയുടെ ഭടജനഗണങ്ങളുടെ അണിവെടിച്ചുടചടിതം പോലെ മേൽക്കൂട്ടം തകർന്നു പൊടിഞ്ഞു. ആ പട്ടുവൃദ്ധഗൃഹത്തിന്റെ തട്ടുവിതാനങ്ങൾ ദീനസ്വരവിലപനങ്ങളോടുകൂടി, പൊളിഞ്ഞിളകിക്കീറി നിലത്തുപതിച്ചു. ഗജവരപുരോഹിതന്മാർ അവരവരുടെ ശംഖങ്ങളെ മുഴക്കി, ഉത്തരസ്ഥായികളെ ഭഞ്ജനംചെയ്തു. നിരപ്പലകപ്പന്തികൾ ഭിന്നബന്ധങ്ങളായി ഇതളിതളായി വിടർന്നു ചുവരിനിടയിൽ പുതഞ്ഞു. കളപ്രാക്കോട്ടയുടെ അസ്ഥിശേഷങ്ങളായ സ്ഥൂണാശതങ്ങളെ ഗജവരന്മാർ ഇളക്കി, ആകർഷണമനോരഥത്തോടു ദ്രോഹശിക്ഷാദണ്ഡങ്ങളായി നാട്ടി, നിലത്തുത്യജിച്ചു. ആ ഭവനാസ്ഥിവാരത്തെ ഭൂശേഷമാക്കിത്തീർപ്പാൻ ഭിത്തികാരകന്മാർ ഭ്രംശനംചെയ്തു കിണറുകളെ തൂർത്തു. കല്ലോത്തുംഗാദി പ്രഭാവങ്ങൾ ശകലശേഷം കൂടാതെ ദക്ഷിണഗംഗാതടത്തെ പ്രാപിച്ചു. കളപ്രാക്കോട്ടക്കല്ലറകൾ ക്ഷാരചികിത്സയാൽ നികരാത്ത വിദ്രധിരന്ധ്രങ്ങൾ പോലെ ശേഷിച്ചു.

മായാശക്തികൊണ്ടെന്നപോലെ സകലവും സന്ധ്യാഗമനത്തിനുമുമ്പ് അവിടെനിന്നും മാററപ്പെട്ട്, വിശ്രുതമായ കളപ്രാക്കോട്ടുഗൃഹം പരിശുദ്ധമായ സ്ഥലമാത്രമായി. ഈ ക്രിയകളുടെ സാക്ഷികളായി, ദൂരത്തുമാറി ദേഹക്ലമങ്ങൾ മറന്നു നിന്നിരുന്ന തമ്പിയും പത്നിയും, ആ പുരാതനഗൃഹത്തെ ആകാശശേഷമായിക്കണ്ടപ്പോൾ, തമ്പി ശബ്ദശൂന്യനായി: ഉരശ്ചലനം നിലച്ചു: നേത്രങ്ങളിൽനിന്ന് ചില ജലകണങ്ങൾ ദ്രവിച്ചു; തങ്കച്ചി ആ നിർമ്മലചിത്തനെ തലോടി ആ ദർശനപ്രാന്തത്തിൽ നിന്ന് മാററുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. തന്റെ ഭവനശേഷമായ ആകാശദർപ്പണത്തിൽ കൂടി അസ്തമനദിവാകരനെ ശ്രീപത്മനാഭസുദർശനായുധം പോലെ ചെങ്കനൽപ്രഭമായിക്കണ്ടപ്പോൾ, "ഇനി എങ്ങോട്ടിപ്പീ?" എന്നു ഭാര്യയോടു നിശ്ശൗതുഷ്ടനായ തമ്പി വൈവശ്യാലിംഗനപൂർവം ചോദിച്ചു. "ആശർവരാക്കടലിരിക്കെ മനംകലങ്ങാൻകാര്യമെന്ത്?" എന്നു തങ്കച്ചി പ്രൗഢധൈര്യത്തോടുകൂടിപ്പറഞ്ഞു. സമുദ്രത്തിൽ നീരാടുകയേ! തമ്പിയുടെ അന്തഃകരണം രാജയോഗാദികൾകൊണ്ടു പരമഹംസനായും ആശ്ചര്യകർമ്മപ്രവൃത്തനായുമുള്ള തന്റെ ഗുരുവരനെ ധ്യാനിച്ചു. പശ്ചിമാകാശത്തിലെ അരുണജാജ്വല്യത്തിന്നിടയിൽ സ്വർണ്ണപ്രഭമായുള്ള ഒരു നവസൗധത്തെ തമ്പിയുടെ വിഭ്രാന്തി ദർശനം ചെയ്തു. ഈ മോഹാവേശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹത്തെ ഉദ്ദീപിച്ചു. മരുത്വാൻമലയിലേക്കു ഭാര്യയുടെ ഹസ്തത്തെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു തമ്പി നടതുടങ്ങി. സമീപസ്ഥരായ ചില ഗൃഹസ്ഥന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ സൽക്കരിക്കുന്നതിനു രാജനിരോധമില്ലെന്നുള്ള ധൈര്യത്തോടുകൂടി അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലേക്ക് ആ ദമ്പതിമാരെ ക്ഷണിച്ചു. തങ്കച്ചി തമ്പിക്കുവേണ്ടി തലയാട്ടി, ഭർത്താവിനെയും കൊണ്ടു നടതുടർന്നു. ബഹുശതവത്സരങ്ങളായി തന്റെ ഗൃഹത്തിന്റെ 'മാടമ്പ്'മുദ്രയായി രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പടകളും അതിന്റെ ശ്മശാനഭൂമിപോലെ തുറന്നു കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ, കല്ലുമണ്ഡപം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന തറയിൽ ചെന്ന്, തമ്പി വീണുരുണ്ടു. "ഇതെന്തുപാട്!" എന്നു ഖേദിച്ചുകൊണ്ട് തങ്കച്ചിയും നിലംപററി. ഹൃദയഭേദകമായ ഈ അധഃപതനത്തെ കണ്ടു ഭൃത്യന്മാർ വാങ്ങിനിന്നു ശോചിച്ചു. ശതഗുണിതമായുള്ള അന്നത്തെ നിശാകാളിമയുടെ ദർശനത്തിൽ, ബഹുസംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പു കഴിഞ്ഞ ഒരു രാത്രിയും, ദേവീദർശനത്തിനായി താൻ ബഹുലാഭരണ

ഭൂഷിതയായതും, കുമതികളായ ചില ഭൃത്യന്മാരുടെ ദുഷ്പ്രേരണയിൽ താൻ സാഹസിനിയായി പുറപ്പെട്ടതും, അനന്തരം രാക്ഷസമായുള്ള ഒരു കൃത്യത്തെ താൻ ചെയ്തുപോയതും, ആപത്സംസ്കരണത്താൽ സംശുദ്ധമായുള്ള ആ പ്രൌഢിയുടെ ദേഹി തന്മയത്വത്തോടുകൂടി ദർശനം ചെയ്തു. താൻ പൂർവ്വദിവസത്തിൽ വിദ്വേഷിച്ചതിനെന്നുമുള്ള ഒരു നരഹത്യയായും സംഭവിച്ചേയ്ക്കാമായിരുന്ന തന്റെ ദുഷ്കൃത്യത്തെ ഓർത്ത് തങ്കച്ചി വിറച്ചു: ആ രക്തധാരയെ സന്ദർശനം ചെയ്ത മനസ്സു തളർന്നു: അവമാനോൽഭൂതമായുള്ള പരിതാപത്തോടു സഹതപിക്കാൻ അല്പസംജ്ഞാനസിദ്ധിയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ആ പ്രൌഢി, ആ ബാലൻ, അവന്റെ കോപാമർഷങ്ങളെ അമർത്തിനിന്നു വിറകൊണ്ടതിന്റെ മഹത്വത്തെ മഹാനീതനസംഭവംപോലെ കണ്ട്, അഭിനന്ദിച്ച്, ക്ഷമാപ്രാർത്ഥിനിയാവാൻ സന്നദ്ധയായി. ഏതു ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചു എങ്കിലും, സ്വജഠരജാതനെന്നപോലെ വിചാരിച്ച്, ആ ബാലന്റെ അന്നത്തെ ഉദരാർത്തിയെ താൻ ശമിപ്പിക്കാതെ, തന്റെ ധനപുഷ്ടിയിൽ അഹങ്കരിച്ചും, അവന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തെ വിനിന്ദിച്ചും, താൻ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള മഹാ ദുർഭരപാതകത്തിന് ആ ബാലനോടു തനിക്കു സംഘടനയുണ്ടാവാൻ തങ്കച്ചി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഭർത്തൃഗൃഹത്തിനും തന്റെ സൌഭാഗ്യത്തിനും നഷ്ടം ഭവിച്ചു എങ്കിലും, ആ പശ്ചാത്താപ സംസ്കാരം മനസ്സിൽ ഒരു ആനന്ദത്തെ സഞ്ജാതമാക്കി അവരുടെ ഗാത്രത്തെ വിറപ്പിച്ചു. തന്റെ മാതൃയുടെ ഖിന്നതാക്ഷോഭത്തെക്കണ്ടു നമ്പി ആ മഹതിയെ പ്രണയപ്രഹർഷത്തോട് ഹസ്താവലംബനംചെയ്ത്, 'വിസ്തീർണ്ണപ്രഥപി'യെ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

തന്റെ ഉച്ചാടന ക്രിയകൾ ഉടനടി കല്പ്രാക്കോട്ടഭവനത്തിനുണ്ടാക്കിയ ശുദ്ധീകരണത്തെ കാണാൻ നിൽക്കാതെ ഭഗവതിയമ്മ അടുത്ത പുലർച്ചയോട് മരുത്വാമലയുടെ താഴ്വരയിൽ എത്തി, മല കേറി, ഋഷിവാസഗുഹകളെ ആരാഞ്ഞു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രധാനമണ്ഡപത്തിന്റെ വാതൽ ബന്ധിച്ചു കാണപ്പെട്ടു. ഭൃത്യന്മാർ കരിങ്കല്ലു കൊണ്ടു നികത്തിട്ടും അത് അഭേദ്യമായിരുന്നു. ഭഗവതിയമ്മയ്ക്കു താൻ ആരായുന്ന വസ്തു ആ മണ്ഡപത്തിനകത്തുണ്ടെന്ന് ഒരു ആത്മോദയമുണ്ടാകുകയാൽ, വാതല്പടിയിലിരുന്നു കണ്ണടച്ചു ധ്യാനം തുടങ്ങി.

തന്റെ കൎണ്ണങ്ങൾക്കു പരിചയമുള്ള ഒരു സ്വരം കേട്ട് ഭഗവതിയമ്മ ചുററുമുള്ള “വാനവും വാത[ബോധ]ക്കോട്ടയും, മാനവും മലഞ്ചടലും, ചോലയും ചൊനക്കഴിയും, താഴത്തുള്ള പരപ്പും പച്ചപരപ്പും, തീരാപാങ്കടലിന്റെ തിരയിരപ്പും, കാണാൻ ആൾക്കൂടി തലയിവരച്ചു!” എന്നു കോപിച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണുതുറന്നു. “ഹമ്പ! തമ്പിയങ്ങുന്നു പൊറവെ വന്നൂട്ടൊ?” എന്നു ഭയപ്പെട്ടു ചാടി, സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ, ഭഗവതിയമ്മ നെഞ്ചിലും തലയിലും തുടയിലും അറഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “ഹങ്ങനെ ഓടിവാകട്ടണാച്ചി”എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആഗതനെ മണ്ഡപദ്വാരബന്ധകമായിരുന്ന ഇരുമ്പുപൂട്ടിനെ കാട്ടി. ആഗതന്റെ ഒററക്കൈ ഞെരിപ്പ് ഒന്ന്. പൂട്ട് തകൎന്നു വീണു. ഭഗവതിയമ്മ ഭയഹീനയായി ഗുഹാദ്വാരത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു. കേശവൻകുഞ്ഞിനാൽ പ്രാൎത്ഥിതമായ സാക്ഷാൽ ദൈവശക്തിയുടെ നേതൃത്വത്താൽ എന്നപോലെ, ആ സ്ത്രീ അന്ധമിരുട്ടും തടയാതെ എല്ലാ വക്രവിലങ്ങളേയും കടന്ന്, ദിവ്യവിഗ്രഹനായി, സ്വപ്നപ്രഭനായി, ആസന്നനിൎവ്വാണനായി ശയിക്കുന്ന യുവാവിന്റെ സമീപത്തിൽ അടുത്തു. ഭഗവതിയമ്മ നടുങ്ങി, തന്റെ ധൈൎയ്യം നിഷ്ഫലമായോ എന്നു ശങ്കിച്ചു പരിഭ്രമിച്ചു. “മക്കളെ!” എന്ന് സ്ത്രീകൾക്കും അസാമാന്യമായുള്ള ആൎദ്രതയോടുകൂടി വിളിച്ചുകൊണ്ട്, ആ യുവാവിന്റെ അടുത്തിരുന്ന്, അയാളെ തലോടി ഒരു നാഡിപരിശോധനയും കഴിച്ചു. ബുദ്ധിമതിയായ ഭഗവതിയമ്മയുടെ അടുത്തക്രിയ ആശ്ചൎയ്യകരമായിരുന്നു. തന്റെ സഹഗാമികളുടെയും നവമിത്രത്തിന്റെയും പരമാൎത്ഥസ്വഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ച നിശ്ചയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, ആ യുവാവ് അണിഞ്ഞിരുന്ന വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങളെ എല്ലാം അഴിച്ച് തന്റെ ഭാണ്ഡക്കെട്ടിനകത്താക്കി. അനന്തരം പുറത്തുചാടി ആരാഞ്ഞ്, ചില പച്ചിലകൾ പറിച്ചുകൊണ്ട്, വീണ്ടും ഗുഹാമന്ദിരത്തിനകത്ത് പ്രവേശിച്ച്, അതുകൾ കശക്കി തനിക്കു വശമുണ്ടായിരുന്ന ചികിത്സകൾ ആരംഭിച്ചു. “ശങ്കരാ!” എന്നുള്ള പ്രാൎത്ഥനോച്ചാരണത്തോടുകൂടി ആ യുവാവ് ഉണൎന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ രാത്രിയിലെ ദീനസ്വരക്രന്ദനത്താൽ ആനീതമായ സ്ഥാണുമാലയമൂൎത്തിയുടെ സാൎവ്വത്രികസാന്നിദ്ധ്യം ആ ദേവനെ പ്രാൎത്ഥിച്ച ഭഗവതിയമ്മ സന്ദൎശിച്ച്, അവരുടെ ശുചീന്ദ്രത്തേയ്ക്കുള്ള “കാശിയാത്ര” ഗുണസമാപ്തമാക്കി.

അദ്ധ്യായം ൬.

"പുരന്ദരസുതൻ പുരുഷകുഞ്ജരൻ,
പുരഭേദസേനാപതി സമൻ പാൎത്ഥൻ,
ചമച്ചു ചന്ദ്രാൎദ്ധപ്രഭമാകും വ്യൂഹം-
ഭ്രമിച്ചുഴലുന്നു കരിവരഗണം."

ഭഗവതിയമ്മ കളപ്രാക്കോട്ടയിലേയ്ക്കു യാത്രയാക്കപ്പെട്ട ദിവസം ഇരുട്ടി, സ്വല്പം ആശ്വാസത്തോടുകൂടി പടത്തലവൻ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ, "നിന്തിരുവടിതന്നെ അന്തികേകണ്ടതിനാൽ—സന്തോഷം വളരുന്നു ചിന്തയിൽ—" എന്നിങ്ങനെ ഗാനംചെയ്തുകൊണ്ട് മാമാവെങ്കിടൻ ഭദ്രദീപാരംഭത്തിന്റെ അത്താഴം ഊട്ടിലുള്ള യഥേഷ്ടഭുക്തിയാൽ ഉദരപൂൎത്തിയോടും ഹൃദയതുഷ്ടിയോടും അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു. മാമന്റെ ഗാനം കേട്ടു ബാലസംഘവും, പടത്തലവന്റെ ഭാൎയ്യയും പുത്രിയും അയാളെ വളഞ്ഞുകൂടി.

പടത്ത—(മാമനെ ഇരുത്തീട്ട്) "മനുഷ്യരൊക്കെ വയസ്സാകുന്നു. മാമന് മുപ്പതിനും നാല്പതിനും ഇടയ്ക്ക്, 'സരിഗമ' എന്നു കയറുമ്പോൾ 'സനിധപ' എന്നു വഴങ്ങുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കള്ളും വല്ലതും സേവിക്കുന്നോ, ഹേ?"

മാമ— "ശിവശിവ! മാമപ്പട്ടര് ആ ഹരിയല്ല, ശ്രീ കുടി ഉടിയപഞ്ചബാണസ്വാമീടെ ഭക്തനാവുകേ? അവന്റെ 'ധാ'ടിക്ക് ഒരു 'മീ'ക്കും കൊടുത്തുകൊണ്ട്, 'ഗാഢമിന്നു വാടാരണത്തിന്' എന്ന് ഒരു ശിശുപാലവധം കഴിക്കാൻ കൈ കൊതിക്കുന്നു." പോൎവട്ടം ചൊല്ലുകയാൽ മാമൻ അതിനു ചേൎന്ന ആട്ടവും കഴിച്ചു. അതുകണ്ട് ഉത്സാഹഭ്രാന്തിളകിയ കുട്ടികളിൽ ചിലർ തോന്നിയ താളങ്ങളിൽ ആട്ടവും മറ്റുള്ളവർ അൎത്ഥശൂന്യമായ പാട്ടുകളും തുടങ്ങി. "വല്ലതും രണ്ടുമൊഴി ചൊല്ലാനും കേൾപ്പാനും സമ്മതിക്കില്ലല്ലോ, ശനിപിടിച്ചു കൂട്ടം കൊച്ചുങ്ങള്" എന്നു പാൎവതിപ്പിള്ള ദേഷ്യപ്പെട്ടു. പടത്തലവൻ ചിന്താവിഷ്ടനായി പരിസരസംഭവങ്ങൾക്കു ചേതനനല്ലാതെ ഇരു

ന്നു. "കൊച്ചമ്മാ! ഇവിടത്തെ ശാരികയല്ലേ മാമൻ? എത്ര കേക്കണം പാട്ട്? വേണെങ്കിൽ രാപ്പകൽ കിടന്നു കൂപ്പിടാം" എന്നു മാമൻ പറയുന്നതിനിടയിൽ, വൃദ്ധന്റെ കുടുമയെ ഒന്നു രണ്ടു ബാലന്മാർ വിടുർത്തി, കടിഞ്ഞാണാക്കി, ചിലർ തുടകളിൽ രഥാരോഹണവും ചെയ്തു. മാമൻ കീഴ്സ്വരത്തിൽ ബാലസ്വരത്തെ അനുകരിച്ച്, ബാലഗാനത്തിന് ഉപഗായകനായി. കുട്ടികൾ വൃദ്ധനിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട ബാലസ്വരസാദൃശ്യസൂക്ഷ്മതയെ അനുമോദിച്ച്, എല്ലാവരുംകൂടി വൃദ്ധന്റെ പുറത്തു കുമിഞ്ഞു. അവരുടെ ഉത്സാഹത്തെ അനുവദിച്ച് വൃദ്ധൻ വായുന്നും ഭവിത്ര്യയുംകാട്ടി ഉരുണ്ടു വീഴുന്നതിനിടയിൽ, കുപ്പായധാരിയായ ഒരാൾ തെക്കേപ്പടിക്കൽ എത്തി, ചില കടലാസ്ലേഖനങ്ങളെ അകത്തോട്ടു നീട്ടി. പടത്തലവൻ അതുകളെ വാതുക്കൽചെന്നു വാങ്ങി, മടങ്ങി, ഓരോന്നായി വായിച്ച്, ഒപ്പിടുന്നതിനിടയിൽ, മാമൻ എഴുന്നേറ്റു തെക്കേവശത്തിറങ്ങി, കുപ്പായക്കാരനോട്ട് ഒരു വ്യവഹാരവിഹാരം തുടങ്ങി:—"സന്യാസിപ്പിള്ളേടെ വേഷത്തിന്റെ പേരെന്താണ്?"

വേഷച്ഛന്നനായ കേശവപിള്ള—(ശബ്ദവിഡംബനത്തോടുകൂടി) "മാതേവൻ—ഇടിഞ്ഞുമരിച്ച കാളിയമ്പിപ്പിള്ളേടെ രണ്ടാമത്തെ അനുജൻ"

മാമ—"അടടാ കള്ളാ! കാളിയമ്പിപ്പിള്ളയ്ക്ക് എത്രനുജൻ? പഞ്ചബാണക്കളരിയിൽ കയറാൻ കരളും കച്ചകെട്ടി മെയ്യുണ്ടാക്കിയോ നീയ്?"

കേശ—"ക്ഷമിക്കണം ഭാഗവതരേ."

മാമ—"ഹ്ാ കാറോടാ! നിന്റെ ഭാഗവതരോ? യരേ! ധൂർത്തിയാ! കുലശേഖരപ്പെരുമാളെക്കാൾ നീ വലിയവനോ?" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വിഹാരകലഹമായി കേശവപിള്ളയെ താഡിപ്പാൻ ആ യുവാവിന്റെനേർക്ക് മാമൻ അടുത്തു. കേശവപിള്ള ഒഴിഞ്ഞു നീങ്ങുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. കാലുകൾ വിരിച്ച്, വട്ടം പിടിച്ച്, 'ത തത തത തത്ത' എന്നു താളം ചൊല്ലി, കലാശം ചവുട്ടി, കേശവപിള്ളയെ അടുത്തു പിടിപ്പാൻ മാമൻ മെയ്പ്രയോഗങ്ങൾ തുടങ്ങി.

കേശ—(ആത്മഗതമായി ഉറക്കെ.) "ഗ്രഹപ്പിഴയായി!"

മാമ—"ഗ്രഹപ്പിഴയോ? എടാ ഭ്രഷ്ടാ! മാമന്റെ പ്രഹരം കിട്ടിയാൽ അരുവിയരുവിയായി അകന്നൊഴുകുന്ന മധുരപ്പുഴയല്ലേ? ഗ്രഹപ്പിഴ—ആ പദം ഇവിടെ എഴുന്നുമോ? അതു്" (ദുസ്സഹകോപത്തോടു്) "നിന്റെ പൌരോഹിത്യ്—ഇതാ ഞാനും കണ്ടതല്ലേ? ആ പഞ്ചബാണഘാതകൻ, നിന്റെ ഗുരുവ്, കരുകരുത്താകെട്ടി കാലൻ, ആ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയെ പച്ചയെ ഹനിച്ചതു്? എന്റെ അപ്പൻ, ആ കേശവപിള്ളസ്സാധുവെ, ആ പരമദ്രോഹി ചതിക്കയല്ലേ ചെയ്തതു്? കാട്ടാളവേഷത്തിൽ അയാളെ ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് ഒരു ഗർവുകാണും. മാമനു് അവനെ പേടിയില്ലകേട്ടോ. ഇതുകൂട്ടി കൊണ്ടോരാൻ പറ ആ വിദ്വാനെ. നീ അവിടത്തെ ശിഷ്യനായി ആടിക്കൂടിനടക്കു്. ഒരു ദിവസം കാലത്തു്, എന്റെ കുട്ടനും 'കപാ കപാ'ന്നു വാപൊളിച്ചു്, നാലുകാലും പറിച്ചു്, അവസ്ഥയ്ക്കു പക്കേ കിഴക്കേനടയിൽ, പല്ലുകിറിച്ചു്, ഉറുമ്പെരിച്ചു്, കിടക്കുന്നതുകാണാം. നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടേ കഥയെല്ലാം?" [മാമാ, ഹേ പരമമൂഢാ! വാക്കിൽ ഗുളികദോഷം എന്നൊരുകഥയുണ്ടു്. ആളറിഞ്ഞു പുലമ്പുക]

കേശ—"ആട്ടക്കഥകളോ അറിയാവുന്നതു്? മറ്റെന്തറിയാം? അറിയാമെങ്കിൽ, പടത്തലവനദ്ദേഹം ഇന്നലെ പോയതെവിടെയെന്നു കേൾക്കട്ടെ."

മാമൻ—(തയ്യാറായി) "എന്താ അതിൽ ഒളിക്കാനുള്ളതു്?"

കേശ—"എന്തെന്നു് കേശവപിള്ള എന്ന ആ പെൺകൊതിയനും, ദൂതിനായി നടന്ന ആൾക്കും അറിയാം"

മാമ—"ഹോടാ പൈതൃഹാരാ! നീ എന്നത്തെത്തെരിഞ്ചു ശൊല്ലുറായെടാ ബാവാജീ? ധൂതനായിനടന്ന ആൾക്കും അറിഹാം! അടേബിലെ ശിന്നമിസ്സണ്ഡി! പോട്ടിട്ടവൻ പാർ!"

കേശ—"ആ വകയൊന്നും ഞാനല്ല"

മാമ—"എന്തെടാ? മാമനോടു പടവെട്ടിക്കളയാമെന്നോ? അസംബന്ധക്കക്ഷി! അധികപ്രസംഗി! വൈരാവണഭീരോ! നിന്റെ അച്ചച്ചാച്ചന്റെ പ്രായമുണ്ടു്. അതും നിനയ്ക്കാണു്—ശണ്ഠീ!!!"

പടത്തലവൻ ആവശ്യപ്പെടുകയാൽ കേശവപിള്ള വഴക്കു നിറുത്തി, അകത്തു കടന്നു. ഒപ്പിട്ട എഴുത്തുകളെ എല്ലാം പട

തലവൻ കേശവപിള്ളയെ ഏല്പിച്ചും, മഹാരാജാവിനാൽ ആനവടികളപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭൃത്യജനങ്ങളോടുകൂടി, രാജമന്ദിരംവകഅശ്വവാടത്തിലെ കുതിരകളിന്മേൽ രാത്രിതന്നെ തിരുനൽവേലിക്കു തിരിച്ച്, എഴുത്തിലെ മേൽവിലാസക്കാരായ പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ട്, ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹരിപഞ്ചാനനന്മാർക്കുണ്ടാകാവുന്ന സഹായങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു, വേണ്ടപോലെ വിജയിയായി വരണമെന്നും മറ്റും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ഗുണദോഷിച്ചും, അനുഗ്രഹിച്ചും, ആ യുവാവിനെ യാത്രയാക്കി. അനന്തരം മാമനെ അകത്തുവിളിച്ച് "വല്ലതും ഒന്നു ചൊല്ലിമാട്ടുമേ! അല്ലെങ്കിൽ പാർവതിപ്പിള്ള കലഹിക്കും. ഞാൻ ശ്രുതിപിടിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു മാമനെ ഇരുത്തി. മാമൻ രണ്ടുനാഴികവരെ കനച്ചും കുരച്ചും, കയത്തു കഫിച്ചിരുന്ന കണ്ഠത്തെ തെളിയിച്ചും, 'തോടി'രാഗത്തിൽ 'അ'കാരത്തെ വളച്ചും പുളപ്പിച്ചും ത്വരിതഗമനം ചെയ്യിച്ചാൽ എത്രദൂരത്തോളം എത്തിക്കാമോ, അത്രയും ദൂരം 'ആനന്ദ'മോ 'അ—നന്ത'മോ ആയി ഓടിച്ച്, "പ്രീതേയം പ്രിയദർശനത്തിനുഴറിപ്പീഡാം വെടിഞ്ഞാളുപോയ്" എന്നു പിടിച്ച്, ആ ശ്ലോകത്തിന്റെ നാലു പാദങ്ങളിലും നാലുപടിയായി ക്രമേണ ആരോഹം ചെയ്തു, കിതച്ചു. അനന്തരം താൻ തന്നെ പ്രഥമാനുഭോക്താവായി രസിച്ച്, "എങ്ങാനുമുണ്ടോ കണ്ടു തുംഗാനുഭാവനാംനിൻ ചങ്ങാതിയായുള്ളവനെ" എന്ന്, കേണും കേഴിച്ചും ഉണ്ണായിവാരിയകവിവരന്റെ വാണീമധുരിമയെ പ്രവഹിച്ചു. കൊച്ചമ്മിണിക്കുട്ടിയായ സഹവാസിനിയുടെ മുഖം തുല്യദുഃഖയായ ദമയന്തിയുടെ സംപൃച്ഛനത്തെക്കേട്ട്, കറുത്തു. പടത്തലവൻ ഭർത്തൃദർശനകാംക്ഷകൊണ്ടു വിവശയായി വലയുന്ന പുത്രിയുടെ മനഃസ്ഥിതിയെ ധരിച്ച്, ആ ഗാനത്തെ നിറുത്തുന്നതിന് ആംഗ്യംകൊണ്ടു മാമനെ മനസ്സിലാക്കി. ബ്രാഹ്മണന് ആ പ്രൌഢയുടെ വിരഹദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചു സ്മരണയുണ്ടായി, പടത്തലവനോടിങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—"അങ്ങുന്നേ! നമ്മുടെ കേശവൻകുട്ടി എങ്ങോട്ടാണു പോയിരിക്കുന്നത്?"

പടത്ത—"ഓം പടവും അയാളുടെ പോക്കും തമ്മിൽ എന്താണു സംബന്ധം?"

മാമ—"മൈസൂർക്കാ, പാലക്കാട്ടേയ്ക്കോ, എങ്ങോട്ടാണ്ടോ ഒക്കെ ഒരു സവാരി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. അയാൾ കനകക്കുട്ടിയാണ്. നമ്മുടെ ഈ കുഞ്ഞിന്റെ——" മാമൻ വാക്കുകൾ നിറുത്തി.

പടത്ത—"പറയൂ! പറയൂ! ഒന്നും ഒളിക്കേണ്ട. ഇവളുടെ ഭർത്താവ് അവിടെ എങ്ങോട്ടാണ്ടോ ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങളും കേട്ടു. കേശവൻ എന്തുപറഞ്ഞു എന്നു വിസ്തരിച്ചു പറയണം."

മാമ—"അങ്ങേക്കു സന്തോഷമുണ്ടാക്കാൻ, ജീവൻകളഞ്ഞും, ആ തമ്പിയെ കൊണ്ടുവരുമെന്ന് എന്റെകുട്ടിൻ സത്യം ചെയ്തു. എന്തോ സൂക്ഷ്മമായ അറിവുകിട്ടീട്ടുണ്ട്. നല്ല ഉറപ്പായിട്ടാണു പറഞ്ഞതു്. കയ്യിൽ കിട്ടിയപോലെ പറഞ്ഞു."

പടത്തലവൻ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി "ആ കേശവനെ ഇങ്ങു വിളിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞുംപോയി. മാമൻ കണ്ണുകൾ തുറിപ്പിച്ചു്, കേശവപിള്ള എവിടെ ഉണ്ടെന്ന് ആശ്ചര്യം അഭിനയിച്ചു്, നോക്കി.

പടത്ത—"അല്ലെങ്കിൽവേണ്ട. പുറകേ വിളിക്കേണ്ട. പോയിട്ടു നാഴികയും രണ്ടു മൂന്നു കഴിഞ്ഞല്ലോ." താൻ ശാസിച്ച യുവാവു കേശവപിള്ളയാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി മാമൻ ഇളിഭ്യനായി.

കൊച്ചമ്മിണി—"അച്ഛാ———."

പടത്ത—"ക്ഷമിക്കു മകളേ! കേശവൻ ഏറ്റു. എന്റെ ഭാരം നീങ്ങി. നിങ്ങൾക്കും അവൻ നല്ലൊരു തുണയായിരിക്കും. ഇത്രകാലം പൊറുത്തില്ലേ? ഇനി കുറച്ചുകാലം കൂടി ക്ഷമിക്കു. അവൻ കൊണ്ടുവരുമെന്ന് എന്റെ ഹൃദയവും പറയുന്നു." മാമൻ എഴുന്നേറ്റു. പടത്തലവന്റെ മകൾ ക്ഷമിക്കട്ടെ, താൻ കേശവപിള്ളയെക്കാണുന്ന കാര്യത്തിൽ ക്ഷമിക്കുന്നതിന് പടത്തലവനല്ല തലത്തലവൻതന്നെ കല്പിച്ചാലും സന്നദ്ധനല്ല. തന്റെ വത്സനെ ഉടനേ വരുത്തണമെന്ന് പടത്തലവരോടു നിർബ്ബന്ധമായി. പടത്തലവൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. തന്നോടു സംഭാഷണം ചെയ്തതു കേശവപിള്ളതന്നെയാണെന്നു ധരിക്കാത്ത തന്റെ ബുദ്ധിമോശത്തെ അവഭാഷണങ്ങളാൽ ശാസിച്ചുകൊണ്ടു്, ബ്രാഹ്മണൻ പുറത്തുചാടി, കേശവപിള്ളയെ അന്വേഷിച്ചു് ഓട്ടം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മുതൽ പരമാകാംക്ഷ

യാകുന്ന ഒരു മേഘപ്രസരം ആ ഭവനത്തിന്റെ ഉന്മേഷദീപ്തിയെ ആവരണം ചെയ്തു. നിശ്ചലമനസ്കനായ പടത്തലവനും ക്ഷീണസത്വനായിക്കാണപ്പെട്ടു.

അടുത്തദിവസത്തെ സന്ധ്യ പടത്തലവന് ഇതിലും കഠിനമായ മനശ്ചാഞ്ചല്യത്തെ ഉണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹവും നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനും മാമനും കൂടി, ചന്ത്രക്കാറനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കീട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് സംഭാഷണം നടക്കുന്നതിനിടയിൽ, "കലികൃതമഖിലമഘം അകന്നിതു" എന്നു പാടിക്കൊണ്ടു മാമൻ, ഭഗവതിയമ്മ ഇരട്ടിഭയശംഖവും വിളിച്ചുപുറപ്പെടുന്നതിനേയും, ചന്ത്രക്കാരമൂർഖപ്പാമ്പു കൂട്ടിൽകിടന്നു പലരേയും ദംശനം ചെയ്യുന്നതിനേയും അഭിനയിച്ചു. മററു രണ്ടു വൃദ്ധന്മാരും മാമന്റെ വിഡ്ഢിയാട്ടം കണ്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഉണ്ണിത്താൻ "കരയാൻ എന്തോയോഗമുണ്ട്. അതാണിത്രചിരിച്ചുപോകുന്നത്." എന്നു തന്റെ അന്ധവിശ്വാസത്തെ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇങ്ങനെ ആ വൃദ്ധസദസ്സു ഗൌരവവിനോദസല്ലാപങ്ങളോടുകൂടി നടക്കുന്നതിനിടയിൽ, തെക്കേവശത്തു വാതലിനടുത്തു ആരോ ചുമച്ചു. പടത്തലവന്റെ ക്ഷണനപ്രകാരം അകത്തു കടന്നതു്, മാമനു സഹകാരിയായി പരിഭ്രമം വിട്ടു ജപിഹ വേഷം ധരിച്ചു പുറപ്പെട്ടിട്ടുപോലെ ആഗമിച്ച, ഒരു കഴക്കൂട്ടത്തുകാരനായിരുന്നു. അവന്റെ രൂപം കണ്ടു്, തംബുരുവെ മീട്ടി, "ഞരമ്പറക്കടിച്ചതിനു പച്ചമാംസഭക്ഷിരക്ഷസാം" എന്നു പാടാൻ തുടങ്ങിയ മാമൻ ആഗതന്റെ ഭാവം നോക്കീട്ടു്, അദ്ധ്യാനത്തിൽ വിരമിച്ചു. എന്തോ വലുതായ ആപത്തു സംഭവിച്ചുപോയി എന്നു ഉണ്ണിത്താൻ തീർച്ചയാക്കി.

പടത്ത—"എന്താന്നെടാ?"

ഭൃത്യൻ—"അവിടത്തെ കൊച്ചു ചെല്ലിഅയച്ചു." അർദ്ധവിരാമം.

പടത്ത—"എവിടത്തെകൊച്ചു്?"

ഭൃത്യൻ—"ചെല്ലിഅയച്ചു—ഉണ്ണിത്താനേമാൻ—..."പൂർണ്ണവിരാമം. പടത്തലവൻ തോററു ചോദ്യം നിറുത്തി.

ഉണ്ണി—"നീ പരിഭ്രമിക്കാതെ. ചിലമ്പിനേത്തുന്നല്ലേ നീ? അവിടെ വിശേഷമെന്തു്?"

ഭൃത്യൻ: "മന്തറക്കൊടുത്തു, മരുന്നുമറവുമൊക്കെ കൊടുക്കണേനും, അനന്തിപ്പിഴിയണേനും പേരുകളൊന്നും ചെല്ലാണ്ട്, ഏമാൻറ്റുത്തു ചെല്ലാൻ അക്കൊച്ചു ചെല്ലിഅയച്ചതും" പറഞ്ഞപ്പോൾ മീനാക്ഷിയുടെ മാതാമഹിക്കു രോഗാവസ്ഥനമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ, തന്നെ മീനാക്ഷി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടാണെന്ന്, ഉണ്ണിത്താൻ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തു പടത്തലവനെ ധരിപ്പിച്ചു. ഈ പരിഭാഷണം ഭൃത്യനെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തുകയാൽ ചന്ത്രക്കാരൻ കഴുത്തറുത്തു കാട്ടിയ കഠിനവിക്രമങ്ങളെ അവൻ വർണ്ണിച്ചു. കുപ്പശ്ശാരുടെ വധവൃത്താന്തം കേട്ടപ്പോൾ വൃദ്ധന്മാർ മൂന്നുപേരും ചന്ത്രക്കാരന്റെ നേർക്കു പടവെട്ടാനെന്നപോലെ വിജൃംഭിതകോപാർത്തന്മാരായി എഴുന്നേറ്റു. മാമാവെങ്കിടൻ തലയറഞ്ഞ്, കുപ്പശ്ശാരെ സ്തോത്രങ്ങൾ ചെയ്ത്, ആർത്തനായി, വിഷ്ണുശങ്കരനാമങ്ങളെ മണ്ഡപനമസ്കാരത്തിലെന്നപോലെ വിളിച്ച്, കരഞ്ഞു. ഉണ്ണിത്താൻ ലോകഗതിയുടെ വക്രതകളെ വിചാരിച്ച് ഗതചിന്താവശനായി കിടന്നു. പടത്തലവൻ "നല്ലോർക്കും ഇങ്ങനെയാകും" എന്നു പറഞ്ഞു ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചിട്ട്, തന്റെ മേനാവിനെ ഉടനെതന്നെ തയ്യാറാക്കി, ഉണ്ണിത്താന്റെ ഭൃത്യരെയും സാമാനങ്ങളെയും വരുത്തി, ആ പ്രഭുവെ മന്ത്രക്കൂടത്തേക്കു യാത്രയാക്കി, പുറത്തെ പടിവാതൽ വരെ അനുയാത്രയായിച്ചെന്ന്, വൃദ്ധ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ള ലക്ഷണം കണ്ടുതുടങ്ങുമ്പോൾ, ആ വസ്തുത തന്നെ തെര്യപ്പെടുത്തണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ച്, അറപ്പുരയിലേക്കു മടങ്ങി.

ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ചാരദോഷം മൂർദ്ധന്യത്തെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, അതു രാജ്യഭരണകേന്ദ്രവർത്തികളുടെ പ്രതികൂലവീക്ഷണത്തിനു ഗോചരീഭവിച്ചു. മന്ത്രിമാരുടെ കേന്ദ്രസംയോജനം ഭദ്രദീപസംക്രമാനന്തരമായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു, രാജ്യകായത്തിൽ സംവർദ്ധിതമായി കാണപ്പെട്ട മഹാവ്യാധിയുടെ നിഷ്കാസനത്തിനായി എല്ലാ മന്ത്രിമാരും പടത്തലവനും ചേർന്ന്, ചികിത്സോപായനിരൂപണം തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകോട്ടു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളായ ഇംഗ്ലീഷ്കമ്പനിക്കാർക്കും മറ്റും സമാധാനകാരണ

മായി ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കലാപങ്ങളുണ്ടാക്കി, അവരെക്കൊണ്ട് തന്റെ പ്രവേശനത്തെ അപേക്ഷിപ്പിപ്പാൻ ഹൈദർമഹാരാജാവിന് അന്തർഗ്ഗതമുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ച് അതിലേക്കായി ഹരിപഞ്ചാനനൻ പണിചെയ്യുന്നു എന്ന്, മന്ത്രിമാർ തങ്ങളുടെ സഭാവേദിയിൽ അർപ്പിതമായ ചാരസാക്ഷ്യങ്ങളിന്മേൽ നിർദ്ദേശിച്ചു. സാമാന്യേന രാജഭക്തിയെ മതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പരിശുദ്ധഗണ്യതയോടുകൂടി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ വൈദഗ്ദ്ധ്യപ്രാഭവം കൊണ്ട്, വശീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിനേയും ജനങ്ങൾക്ക് ആ യോഗിയോടുള്ള ഊർജ്ജിതമായ ഭക്ത്യാദരങ്ങളേയും രാജസദസ്സിലെ ബുദ്ധിസംഹതി അത്യന്തം ഉൽക്കലികയോടെ പരിച്ഛേദിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രതാപം വിട്ട് ഉപജാപകൗടില്യങ്ങളെ അനുവർത്തിക്കുന്ന മുഷ്കരന്മാർക്ക് ദൃഷ്ടാന്തപാഠമാകുന്ന ഒരു ദണ്ഡനക്രിയയെ ഉടനെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെന്നു അവർ വിധിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനബന്ധുക്കളായ പ്രധാനികളുടെ പട്ടിക അടുത്തപോലെ ഗൌനിക്കപ്പെട്ടു. ചന്ത്രക്കാരന്റെ പേര് ഒന്നാം നമ്പ്രായിനിന്നു. അയാളുടെമേൽ കൊലക്കുററം ആരോപിക്കപ്പെട്ടു, എന്നാൽ തൽക്കാലം ദൈവഗത്യാ ബുദ്ധിഭ്രമശിക്ഷ ഏററു പരാളുതനായും ഇരിക്കുന്നു. അതിനു പുറമെ അയാൾ ആയുധസഞ്ചീകരണംചെയ്തു ജനമഠത്തെ അപരോക്ഷപടക്കളരിയാക്കിത്തീർത്തിട്ടില്ലെന്നുള്ള അപരാധബാഹുല്യതയും കാണപ്പെട്ടു. രണ്ടാംപേരുകാരൻ കളപ്രാക്കോട്ടയിൽ തമ്പി വിശ്വനാഥൻകുഞ്ചുപിരാട്ടി. ഇദ്ദേഹം അതിഗോപനഭാവമൊന്നും കൂടാതെ ആയുധസാമഗ്രികളോടുകൂടി സൈന്യശേഖരംചെയ്യുന്നതും, രാജശക്തിക്കു പരാങ്മുഖനായി യോഗീശ്വരവിജയത്തിനു ദ്രവ്യസഹായം ചെയ്യുന്നതും, മന്ത്രിസഭയിൽ നിവേദിക്കപ്പെട്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ പൂർവ്വാദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട ഗൃഹധ്വംസനം മന്ത്രിസഭയാൽ വിധിക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. ഹരിപഞ്ചാനനാപരാധകന്റെ സംഗതി ആലോചനയ്ക്കു് എടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, മന്ത്രിമാർ പ്രചണ്ഡമായ ഒരു മന്ത്രാവർത്തത്തിൽ അകപ്പെട്ടു. പ്രജകളുടെ ഭക്താഹംകൃതികളോടു ആ പരമദിവ്യനെ എങ്ങനെ സംഘടിപ്പിക്കും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാരമാർത്ഥനിലയും സ്ഥിതിയും

എന്ത്? എത്രതെല്ലാം ആചാൎയ്യപീഠങ്ങളോടും ആശ്രമങ്ങളോടും ആ യോഗീന്ദ്രനു സാഹിത്യമുണ്ടെന്നും, എത്രതെല്ലാം രാജ്യാധിപന്മാരുടെ സഖ്യത്താൽ ആ ശാങ്കരസൎവ്വകലാവല്ലഭൻ നിഷ്കൃതശാത്രവനായി, യശോമണ്ഡധാരണം ചെയ്യുന്നു എന്നും, എങ്ങനെ നിൎണ്ണയിക്കും? ശാലിവാഹനപ്രതാപനായ ഹൈദർ മഹാരാജാവിനാൽ നിയുക്തനായ ഒരു പ്രതിപുരുഷനല്ല ഇദ്ദേഹമെന്ന് എങ്ങനെ വ്യവസ്ഥാപിക്കും? തങ്ങളുടെ സ്വച്ഛന്ദപ്രവൎത്തനത്തിന് അന്തൎഗ്ഗൂഢപ്രതിബന്ധിയായി, യുവരാജാവ് ഗുരുരക്ഷണത്തിനു സന്നദ്ധനായും ഇരിക്കുന്നു. സ്ഥിതികളുടെ അവിതൎക്കിതഗ്രഹണം കൂടാതെ പരാക്രമികളായ വിദേശഭൂപന്മാരോടും സമുദായാധിപന്മാരോടും കലഹത്തിനു സംഗതിയുണ്ടാക്കുന്നതു് ഉച്ചസാചിവ്യമായി ഭവിക്കയില്ലേ? ഇങ്ങനെയുള്ള ഗൌരവനിമന്ത്രണങ്ങളോടുകൂടി ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനയതീന്ദ്രൻ ആരെന്ന് ഏകദേശസൂക്ഷ്മതയോടു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന പടത്തലവൻ ഈ ആലോചനകളിൽ ശ്രോതൃസ്ഥാനത്തെ മാത്രം അവലംബിച്ചു. മന്ത്രക്കൂടത്തു വൃദ്ധയുടെ മൃതിസമീപകാലത്തു് ആ യോഗിയോടു ദ്രോഹകൃത്യത്തിനു പുറപ്പെടാൻ അദ്ദേഹം വളരെ ശങ്കിച്ചു. എങ്കിലും, കളപ്രാക്കോട്ട, ചിലമ്പിനകം എന്നീ രണ്ടു ഉഭയബന്ധുക്കൾ നഷ്ടമായിട്ടും, "ഹരിപഞ്ചാനനികന്മാർ" എന്നൊരു ഗണം തിരുവനന്തപുരത്തു നിറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നതായിക്കാണുകയും തിരുനെൽവേലിക്കു പോയിരിക്കുന്ന കേശവപിള്ളയുടെ ചില എഴുത്തുകളിൽ നിന്നു യോഗീശ്വരപക്ഷവൎത്തികളായി ബഹു സംഘങ്ങൾ ആ പ്രദേശങ്ങളിലും തിരുവിതാംകോട്ടെന്നപോലെ തന്നെ മഠസ്ഥാപനവും സേനാഭ്യസനവും ചെയ്തു വരുന്നു എന്ന് അറിയുകയും ചെയ്കയാൽ, പടത്തലവൻ ക്ഷണദണ്ഡനൌചിത്യത്തെ പരിഗ്രഹിച്ചു. അടുത്തു കിട്ടിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ പടത്തലവന്റെ അകൃത്രിമമായ ലോകതത്വജ്ഞാനത്തെയും ഉൽഖനനം ചെയ്യുന്നതായ ഒരു വൃത്താന്തം കൂടി അടങ്ങിയിരുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരൻ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇന്ദ്രിയനിവൃത്തനായി, ആത്മമാത്രകനായി, വ്യോമചാരത്വം സാധിച്ചിട്ടുള്ള ബ്രഹ്മൎഷിതന്നെയോ എന്നു പടത്തലവൻ ശങ്കിച്ചു. ആ യോഗീശ്വരൻ, തന്റെ ഭവനത്തിനടുത്തുള്ള പാന്ഥവാടത്തിൽ

സമഗ്രപ്രതാപനായി, മഹോത്സവാരംഭംചെയ്തു്, ബഹുജനാവദനത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹം ചാരന്മാർ മുഖേന ക്ഷണംപ്രതി അറിയുന്നു; മിത്ഥ്യാവാദങ്ങളും അന്ധഭ്രമങ്ങളും കൊണ്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നവനല്ലാതെ തന്നെപ്പോലെതന്നെ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണസമർത്ഥനായിരിക്കുന്ന കേശവപിള്ള മറ്റൊരു ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ പ്രവൎത്തനത്തെ അയാൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന ദേശങ്ങളിൽ കാണുന്നുപോലും. എന്താശ്ചര്യം! യോഗീശ്വരൻ എത്ര! ഗാഢമായുള്ള പരമഹംസതയെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, രാജകുടുംബത്തിനും രാജ്യത്തിനും ഭീഷണമായ പ്രളയദുരന്തം ഉപപന്നമാകുന്നു. പരമാൎത്ഥപരമഹംസതയും ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ തൃഷ്ണാജന്യമായുള്ള കൗടില്യനിഷ്ഠുരതകളും സംയോജിക്കുന്ന അവസ്ഥ അസംഭാവ്യമെന്നു് ശാസ്ത്രങ്ങളും സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും അവിതൎക്കിതമായി ദർശിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ രണ്ടു സ്ഥലത്തു് ഏകകാലത്തു വ്യാപരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു താനും ചില കഥകൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. തന്റെ സംശയനിവൃത്തിക്കുള്ള ഭൂതക്കണ്ണാടി സ്വാധീനമായിരിക്കുമ്പോൾ, ഊഹാപോഹശ്രമങ്ങളിൽ വിഷമപ്പെടുന്നതെന്തിനു്? കേശവൻകുഞ്ഞു് അപഹരിക്കപ്പെട്ട രാത്രിയിൽ അയാളെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഭടന്മാരെ ഉടനെ വരുത്തി. ഹരിപഞ്ചാനനൻ പട്ടാംബരങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ചന്ദനകുങ്കുമാദിലേപനങ്ങളും അണിഞ്ഞു്, സ്വർണ്ണപ്രഭയോടുകൂടി തങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി എല്ലാവരെയും ബോധം ക്ഷയിപ്പിച്ചു എന്നും, ഭ്രാമകങ്ങളായ ഭക്ഷണങ്ങൾക്കോ, നിദ്രാക്ഷീണത്തിനോ വശപ്പെട്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നും അവർ പരിഭ്രമം കൂടാതെ പടത്തലവന്റെ വിനോദചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരമായി ധരിപ്പിച്ചു. അവഞ്ചകരും നിർവ്യാജഭക്തന്മാരും ആയ ഭടന്മാരെ യാത്രയാക്കീട്ടു്, പടത്തലവൻ മീശയെ തടകിത്തിരുകി, ചിലതിന്റെ വേരിളക്കി: നാസികയെ കശക്കിച്ചുവപ്പിച്ചു: നെറ്റിത്തടത്തെ മർദ്ദനംചെയ്തു് കപോലങ്ങളിലെ ഞരമ്പുകളെ ജൃംഭമാണങ്ങളാക്കി: ഒടുവിൽ കണ്ണടച്ചിരുന്നു് അത്യഗാധമായ മാനസികസമാധിയിൽ ലയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോനേത്രം ഭൂതസംഭവപടലങ്ങളെ ഭേദനംചെയ്തു് തന്റെ ദാമ്പത്യകാലാരംഭത്തിലെ പ്രഥമസന്താനലാഭദശയിൽ കടന്നു. അക്കാലത്തു സപത്നീക്ഷേമത്തെ അന്വേ

ഷിക്കുന്നതിനായി വന്ന ത്രിപുരസുന്ദരിക്കുഞ്ഞമ്മ ഗർഭധാരണത്താൽ അസാമാന്യവ്യാകുലയായിരുന്നതിനെ സന്ദർശനം ചെയ്യു. ആ ഗർഭത്തിന്റെ ഫലം——!" കൈ കൊട്ടി, ഉറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, പടത്തലവൻ ഉണർന്നു. "പടച്ചതമ്പുരാനെ! പിത്തിയൊണ്ടാണെങ്കി മനിയരു ചാമെണ്ടാ?" * എന്നു തന്റെ യുവകാലപരിചയങ്ങളുടെ സ്മൃതിയിൽ നാവിലുദിച്ച ഭാഷകൊണ്ട് മനുഷ്യരുടെ ക്ഷുദ്രപരിമാണകമായ ബുദ്ധിയെ അപഹസിച്ചു. എന്നാൽ, ഈ അപഹസനം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം, രാജ്യത്തെ രക്ഷണം ചെയ്യു പരമവിജയിയായി ശ്രമനിവൃത്തനായതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു് ഒരു പുഞ്ചിരിപോലും ഉദയം ചെയ്തില്ല. ഈ മുഖസ്ഥിതി കണ്ടതു മുതൽ പാർവതിയമ്മ ബാലവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ലീലാബഹളങ്ങളെയും അറപ്പുരയിലേയ്ക്കുള്ള ബന്ധുജനാഗമനങ്ങളെയും മാമാവെങ്കിടന്റെ വിനോദസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെയും നിരോധിച്ചു.

ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സത്രമഹോത്സവം വളരെ അടുത്തു. അടുത്തദിവസത്തെ മാധ്യന്ദിനത്തിനു ശേഷം തന്റെ യജ്ഞശാലാപ്രവേശനത്തിനുള്ള ഘോഷയാത്ര നടത്താൻ ആ യോഗീശ്വരനും, യജ്ഞധ്വംസനത്തിനുള്ള തന്റെ യാത്രാഘോഷം കോട്ടയ്ക്കകത്തുള്ള യോഗിവാടമുഖമായി നടത്താൻ പടത്തലവനും നിശ്ചയിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടേയും, ഭഗവതിയമ്മയുടേയും പ്രത്യാഗമനമുണ്ടാകാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹം അസ്വസ്ഥനായെങ്കിലും, രാജദർശനം കഴിച്ച്, ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി, കുമാരൻതമ്പിയെ വരുത്തി, തന്റെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെയും മഹാരാജാവിന്റെ അഭിമതങ്ങളെയും ധരിപ്പിച്ചു. പടത്തലവൻ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതായി ധരിപ്പിച്ച ഉദ്യമം സാഹസമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു കുമാരൻതമ്പി ആലോചിച്ചു എങ്കിലും, ഒന്നും മിണ്ടാതെ തന്റെ ഗുരുബന്ധുവരെക്കുറിച്ച്, അദ്ദേഹം പ്രവൃദ്ധാദരനായി തൊഴുതുകൊണ്ടു നടന്നു. അനന്തരം പടത്തലവൻ അനുഷ്ഠിച്ച കൃത്യം തന്റെ ആയുധങ്ങളുടെ പരിശോധനയും ശുശ്രൂഷണവും ആയിരുന്നു. സന്ധ്യയോടുകൂടി ചിന്താവിവശനായി, തന്റെ നിയമസ്ഥാന

* ബുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യർ ചാകുമോ?

ഈ ഉപധാനാവലംബിയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, താൻ പാതിക്കു ദൈവാർഥസ്ഫുടീകരണമായി, മന്ത്രക്കൂടത്തെ വൃദ്ധസ്സു ദീനം അത്യാസന്നമാണെന്നും, പടത്തലവനെ കാണുന്നതിന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും, ഉണ്ണിത്താന്റെ ഒരു ദൂതൻ എത്തി ധരിപ്പിച്ചു. "ശരി! തിരുമേനി! മഹാഭാഗ്യവാൻ! അവിടത്തേയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള പുറപ്പാടിലേയ്ക്കു് എത്ര ന്യായമായ കാരണം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു." എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ മാമാവെങ്കിടൻ എത്തി. അസാധാരണമായുള്ള ഒരു ഗൂഢഗതി കൊണ്ടു് "മന്ത്രക്കൂടത്തെ വലിയമ്മ മൂട്ടിയ സ്ഥിതിയിലായി. ഹരിപഞ്ചാനനമൂസിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോകുന്നു." എന്നു പടത്തലവൻ മാമനെ ധരിപ്പിച്ചു.

മാമ—"എന്നാൽ, കട്ടിപ്പട്ടരായി മാമൻകൂടിയുണ്ടു്"

പടത്ത—"വേണ്ട—ഞാൻ തനിച്ചുമതി"

മാമ—"ആ പഞ്ചമഹാപാതകൻറവിടെ തനിച്ചു പൊയ്ക്കൂടാ."

പടത്ത—"പോയാൽ———?"

മാമ—"അയാളുടെ പേരുതന്നെ നാലുകാലന്മാരുടെ അരചൻ ഇരട്ടിച്ചതല്ലേ?"

പടത്ത—"എപ്പോഴെങ്കിലും ഒന്നു മരിക്കണ്ടേ ഹേ?"

മാമ—"മരിപ്പാൻ നല്ല വാരാണാസി നോക്കിച്ചെല്ലണം അയാളുടെ കയ്യിൽ എട്ടടിവീരന്റെ വിഷമാണുള്ളതു്. മാമനിതാ— ഓം! ഉഃ!- സ്വാഹഃ ബ്രഹ്മസ്വം പിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യാം. ആ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളേടെ ഉടല്‌———"

പടത്ത—"നാശം! അക്കഥ കേട്ടു കാതു തഴമ്പിച്ചു———"

മാമ—"കൊണ്ടു തഴമ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സുഖമല്ലേ?"

പടത്ത—"ഇന്നത്തെ എന്റെ യാത്ര തനിച്ചാണു്. നേരത്തെ കാലത്തെ പോയി ഉറങ്ങണം. ഒററപ്പട്ടർ ശകുനത്തിന് ഇവിടെ നിൽക്കണ്ട."

മാമ—(അത്യാനിർബന്ധമായി) "അങ്ങുന്നേ———"

പടത്ത—"പോകൂ ഹേ!"

പടത്തലവന്റെ നിശ്ചയത്തിനു ബലമായി ഏതോ ഒരു പരോക്ഷവേരുണ്ടെന്നു മാമനു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും കരുതീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, കണ്ടിട്ടാവട്ടെ, മാമനും ചിലതു കരുതുന്നു. സംശയം കൂടാതെ എഴുന്നേററ്, മിണ്ടാതെയും, അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കള്ളനെപ്പോലെ നോക്കി ചൂണ്ടുവിരലുകളെ മറിച്ചും തിരിച്ചും മുട്ടി ചില നിശ്ശബ്ദതാളങ്ങൾ പിടിച്ചും, മാമൻ പുറത്താകുന്നതുവരെ സാവധാനപ്രൗഢിയോടു നടന്ന്, മുററത്തിറങ്ങി, പറന്നോ പറന്നില്ലയോ, ബ്രാഹ്മണൻ ഇതാ ജനറൽ കമാൻഡറുടെ ഭവനത്തിൽ എത്തി. അദ്ദേഹത്തിനെ അന്വേഷിക്കുന്നു. ആ സേനാനി കുറച്ചുമുമ്പു തന്നെ തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നു കേട്ട്, ദളവാമഠത്തിലെത്തി, ആ ബ്രാഹ്മണർ ഉരുട്ടി ഉയർത്തിയ ചോററിനെത്തടഞ്ഞ്, ഒരു "പാർത്ഥവധം" നാട്യപ്രബന്ധത്തെ കഥനം ചെയ്യുന്നു. കഥാമദ്ധ്യമായപ്പോൾ, ആ മന്ത്രിപ്രവരന്റെ ക്ഷുത്കോപവും അക്ഷമതയും ചേർന്ന് "പോംപോടാ!" എന്നു കൊടുത്ത ഒരാട്ട്, മാമനെ മഹാരാജാവിന്റെ മണിയറദ്വാരത്തിൽ എത്തിക്കുന്നു. അവിടത്തെ നിശ്ശബ്ദതയും കാറുമാറും കണ്ടിട്ടും മാമൻ സങ്കോചപ്പെടാതെ ദ്വാസ്ഥന്മാരെ തകർത്തിട്ട് തിരുമുമ്പിൽ കടന്നുവീഴുന്നു. "നല്ലാരുപട്ട—പ്രജെ—ശാകപ്പ്രാറാർസ്വാമി! നാങ്ങളാരു ശൊന്നാലും കേക്കമാട്ടാർ. ഹരിപഞ്ചവാനര—രാവണ—ചന്ദ്രാനന——"എന്നിങ്ങനെ തന്റെ സങ്കടത്തെ ഉണർത്തിക്കുന്നു. പടത്തലവന്റെ ഗൗരവതീവ്രതയെ പാർവ്വണേന്ദൂപമമാക്കുന്ന നൈർമ്മല്യം ഉജ്ജ്വലിച്ചുള്ള മുഖത്തോടിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട "പോകൂ തന്റെ പാട്ടിന്!" എന്നുള്ള സപ്തമുഖശൂലം മാമനെ കത്തിയെടുത്തു പരമതീർത്ഥക്കരയിലാക്കുന്നു. "വെത്തിആരെമുക്കാൽ ശനി!" എന്നു പുലമ്പിക്കൊണ്ട്, ഒരു അശ്വത്ഥത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്ന് രണ്ടാംമുണ്ടുകൊണ്ടു വീശി ക്ഷീണം മാറി, പുത്രികളായുള്ളവരുടെ നിർഘൃണത്വത്തെ തൃപ്തിയാവോളം ശകാരിച്ചപ്പോൾ, ഒരു യുക്തിയുദിച്ച്, വൃദ്ധൻ മണക്കാട്ടു മഹമ്മദീയരുടെ വാസദേശത്തേക്കു മണ്ടിത്തുടങ്ങുന്നു. അതികഠിനമായുള്ള കൂരിരുട്ടിൽ, പല ഇടവഴികളിലെ കയ്യാലകളെ ഞെരിച്ചിട്ട്, തിരക്കുന്നതിനിടയിൽ പ്രാർത്ഥിതനായ ഭീമകായനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. ആ സരസസാലഗാത്രനെ പിടിച്ചുനിറു

ത്തി, കലുക്കി, തന്റെ ശ്വാസമുട്ടിനിടയിൽ പല താഡനങ്ങളും മീശക്കൊയ്ത്തും വസ്ത്രാക്ഷേപവും തൊപ്പിഹനനവും കഴിച്ച്, അയാളുടെ "ഭീമസേന" വിദ്യകളുംകൊണ്ട് ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിൽ പടത്തലവനു സഹായിയായി എത്തണമെന്നു കല്പിക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനപടത്തലവന്മാരുടെ നാമദ്വന്ദ്വത്തെ ഒന്നിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ഭീമാകാരനായ പക്കീർസാ മണ്ടിത്തുടങ്ങിയതിന്റെ വേഗവും സംഭ്രമവും മാമാവെങ്കിടനെക്കൊണ്ടു നക്ഷത്രമെണ്ണിപ്പിക്കുന്നു. ഭഗ്നേച്ഛനായി തിരിച്ചുനടന്ന്, കിഴക്കേപ്രാകാരദ്വാരത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഭാഗ്യതാരം തെളിഞ്ഞതുപോലെ, അനുചരന്മാർസഹിതം ഗമനം ചെയ്യുന്ന കുപ്പായവസ്ത്രധാരിയായ ഒരാൾ ഇരുട്ടിനിടയിൽക്കൂടി മാമന്റെ ആകാരത്തെ കണ്ട്, തന്റെ പരമാർത്ഥസ്വരത്തിൽ "ആരത്?" എന്നു ചോദ്യംചെയ്യുന്നു. ഊട്ടുപുരവഴിയെരിശ്ശേരിവാർപ്പിനെ ഒറ്റക്കയ്യാൽ പൊക്കുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്ന മാമന്റെ രണ്ടുകൈകളും ചേർന്ന് പഥികന്റെ ആകാരാരോഹണം നിഷ്പ്രയാസം സാദ്ധ്യമാക്കുന്നു. പഥികൻ പിടഞ്ഞ്, പുളഞ്ഞ്, കൈകാൽ കുടഞ്ഞ്, പല പ്രാർത്ഥനകളും, ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, മാമാവെങ്കിടന്റെ ബുദ്ധിക്കു വിശേഷപ്രകാശമുണ്ടായി. പാന്ഥയുവാവിനെ താഴത്തു നിറുത്തി, "മുഞ്ഞൂറു—" എന്നുപാടി "വച്ചിരുക്കുനേക്ക്—പാർ," എന്നു ഭയപ്പെടുത്തി. ചുംബനവർഷവും ചെയ്ത്, പടത്തലവന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. അയാളും പക്കീർസായെപ്പോലെ ചിറകൊതുക്കിപ്പായുന്ന പക്ഷിക്കുതുല്യം ആകാശത്തെ ചീന്തി മറയുന്നു. മാമൻ ആശ്ചര്യഭരിതനായി, തോറ്റ്, അമ്പി, ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേക്കു മടങ്ങി, പാർവതിപ്പിള്ളയോടു സഹതപനത്തിന് ഹാജരു കൊടുക്കുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ചില വിശേഷസംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നു. മാമാവെങ്കിടൻ പടത്തലവനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ്. ആ പ്രൗഢ ചിന്തകളോടുകൂടി ഇരിക്കുമ്പോൾ, വിജയാത്മകമൂർത്തി തന്നെ ഉത്സാഹപൂർണ്ണമനസ്കനാക്കുന്നതിനായി അവതരണം ചെയ്തതുപോലെ, സൌന്ദര്യൈശ്വര്യലാളിത്യങ്ങളുടെ ധാമമായ ഒരു യുവാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി, മുകുളീകൃതപാണിയായി നിന്നു. തന്റെ മുമ്പിൽ അഭ്യു

വർഷംചെയ്തു നിൽക്കുന്ന സൗമ്മാഹനകരനായ കോമളകുമാരനെക്കണ്ടു്, പടത്തലവൻ ആനന്ദക്ഷീണനായി എങ്കിലും, എഴുന്നേററു്, യുവാവിൻെറ അടുത്തുചെന്നു്, മുഖത്തെ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കീട്ടു്, സ്നേഹവിവശനായി അയാളെ തലോടി, വിജയലക്ഷ്മിയാൽ സമ്പ്രാപ്തനായി "കഴക്കൂട്ടത്തുനിന്നു വരികയാണോ?" എന്നു ചോദ്യംചെയ്തു. ആഗതനായ കേശവൻകുഞ്ഞു്, "അല്ലാ. എനിക്കു് ഒരു ജന്മം കഴിഞ്ഞുപോയി. രണ്ടാം ജനിക്കു് അച്ഛൻ അവിടന്നാണ്. അതുകൊണ്ടു്, ആദ്യമായി ഇവിടെ കണ്ടുതൊഴാൻ പോന്നു." ശബ്ദാകർഷണം പടത്തലവനെ പനിനീർക്കുളത്തിൽ മുക്കി. എന്നാൽ, ഇതിനിടയിൽ നാലുകെട്ടിനകത്തു് ഒരു വലിയ ഒച്ച കേട്ടുതുടങ്ങി. അതു ഭഗവതിയമ്മയുടെ വിജയപൂർവമായ പ്രത്യാഗമനം കൊണ്ടുണ്ടായ ബഹളം തന്നെ ആയിരുന്നു. ആ വിജയിനി കളപ്രാക്കോടിമർദ്ദിനി എന്ന പ്രഭാവത്തോടുകൂടി, പടത്തലവനോടു വിട്ടുവായ്പടവെട്ടാൻ അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു. "പവതിപെറ്റാ ചുമ്മാവരുമോങ്ങുന്നേ? അമ്പമ്പടോ! പവതിപ്പെണ്ണു എലങ്കചാടിയ രാമായണം ചൊല്ലിയാ പുരായമാറ്റം. ആണുങ്ങളു കെട്ടിച്ചുമച്ചാലല്യോ, പൊരാണങ്ങളു്? പവതി പെട്ടപാടും കണ്ടവരോണ്ടെ. അതൊക്കെ എൻെറ പിള്ള കവിസക്കെരന്ധമാക്കുവം അങ്ങത്തേക്കും കേക്കാം."

പടത്തലവൻ ആ സന്ദർഭത്തിൽ കളിവാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നതിനും പറയുന്നതിനും സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. കേശവൻകുഞ്ഞിനെ പിടിച്ചു്, അടുത്തിരുത്തി, വീണ്ടും തലോടി, സംഗതികളെല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ഭഗവതിയമ്മയെ അടുത്തുവിളിച്ചു്, തൻെറ കയ്യിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു വിലയേറിയ മോതിരത്തെ അവരുടെ കൈപിടിച്ചു വിരലിൽ ഇട്ടുകൊടുത്തു. "ഇത്രയുമല്ലാ, അകത്തുപോയിരിപ്പിൻ. ഇനി എനിക്കു കുറച്ചു ജോലിയുണ്ടു്."

പവതി—"ഇനി എൻെറപിള്ളേത്തരണം."

പടത്ത—"നിങ്ങടെപിള്ള രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. അവൻ നിങ്ങൾക്കു കനകം ചൊരിയും. അതുചുമക്കാൻ അകത്തുപോയി നിറച്ചുണ്ടു് കരുത്തുണ്ടാക്കിൻ." കേശ

വൻകുഞ്ഞിനെ പടത്തലവൻ ക്ഷണത്തിൽ ഊണുകഴിപ്പിച്ച്, ഉണ്ണിത്താൻ ഉപയോഗിച്ച മേനാവിൽതന്നെ കയററി ചിലമ്പിനേത്തേക്കു യാത്രയാക്കി. അങ്ങനെ യാത്രയാക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ ആ യുവാവോട് ഒരു ചോദ്യം ചെയ്തു:—"കല്ലിച്ച് ഒരു മോതിരം കാണിച്ചതു് എന്റെ അപ്പൻ വിററതല്ലേ?"

കേ—കു—"അതുപോലെ ഞാനൊന്നു വിററു. എന്നെ കാണിച്ചതിൽ കല്ലുകൾ കൂടുതലുണ്ട് ഉപയോഗിച്ചുവന്നതുമാണ്." ഈ ഉത്തരം കേട്ട ഉടനെ ആ യുവാവു നിരപരാധി എന്നു വിധിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള കല്പനനീട്ട് താൻ വാങ്ങി വച്ചിരുന്നതിനെ പടത്തലവൻ ആ വിദ്യാധനന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു്, ആ കോമളവദനന്റെ ചെകിട്ടിൽതട്ടി, "ഞാൻ പുറകെയുണ്ട്. മീനാക്ഷിക്കുട്ടിയെ ഒരു ദിവ്യരത്നമായി വിചാരിക്കണം" എന്നും മററും ചില ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി. പടത്തലവന്റെ പാദങ്ങളെ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും ഭക്തിപൂർണ്ണതയോടുതൊട്ട്, അദ്ദേഹത്തെയും വടക്കേക്കെട്ടിൽ കടന്ന് ഗൃഹനായികയെയും, നവമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിലേക്കു് ആരോഹണം ചെയ്യുമാറു് ഭഗവതിയമ്മയെയും തൊഴുതുകൊണ്ട് കേശവൻകുഞ്ഞ് യാത്രയാരംഭിച്ചു. ഒടുവിലത്തെ ക്രിയയെ, യുവാവിനെ തുടൎന്നുചെന്നിരുന്ന പടത്തലവൻ സൂക്ഷിച്ചു "പവതിക്കൊച്ചി" ആ മുഹൂർത്തം മുതൽ പവതിപ്പിള്ള എന്ന ജ്യോതിഷ്മതി ആയി രാജ്യസമുദായമണ്ഡലങ്ങളെ വിതാനിച്ചു.

കേശവൻകുഞ്ഞിനെ യാത്രയാക്കി, അഞ്ചാറുനാഴിക കഴിയുന്നതുവരെ പടത്തലവൻ ഭഗവതിയമ്മയോടു സംഭാഷണം ചെയ്തിരുന്നു. അനന്തരം ആ സ്ത്രീയെ അടുക്കളക്കെട്ടിലേക്കു യാത്രയാക്കീട്ട്, വടക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള ഒരു മുറിക്കകത്തു കടന്നു. കാൽ നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ അറയ്ക്കകത്തു നിന്നു നിഷ്ക്രമിച്ചതു് രാമവൎമ്മത്തു് അനന്തപത്മനാഭനല്ല, രാമവൎമ്മമഹാരാജനിയുക്തനായ ഒരു വീരഭദ്രൻ ആയിരുന്നു. കുത്തിമരവേലകൾ ചെയ്തുള്ള ചല്ലടമിട്ട് നടുക്കച്ച വലിച്ചുകെട്ടിമുറുക്കിയും, അതിന്റെ മുകളിൽ ഇരട്ടിവസ്ത്രം ഇറുകെ ഉടുത്തും, അതിനിടയിൽ ത്രികോണാകൃതിയായ ഒരു കഠാരി തിരുകിയും, ഇതെല്ലാം മറച്ച് ഒരു വെൺപട്ടുസാൽവാ പുതച്ചും, തലചേൎന്ന

മരുന്ന ഉരുക്കുതൊപ്പിയെ ചെമ്പട്ടുകൊണ്ടു വാലിട്ടു പുറം ചുറ്റിയും, വലതുകയ്യിൽ ഉറയിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള ഒരു നെടിയ വാൾ ധരിച്ചും, മുഖം വീരപ്രചുരിമയാൽ അരുണിതമായും പടത്തലവൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൃതാവു് ഇരുഭാഗത്തോട്ടും കോതി വികസിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന സുഗ്രീവോഗ്രതയും, സ്വസാങ്കേതികാഭ്യസനത്തിന്റെ പ്രയോഗസംഭാവനയാൽ ഉണൎന്നുള്ള വിശ്രാന്തിയും, കച്ചകെട്ടി മുറുക്കിയതുകൊണ്ടു വൎദ്ധിച്ച വക്ഷോവിസ്തൃതി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സംഹാരകത്വവും, ആ പുരുഷനെ ഒരു സിംഹപ്രഭനായി പ്രജ്വലിപ്പിക്കുന്നു. ക്രൂരഖഡ്ഗം ധരിച്ചുള്ള ദീൎഘപാണിയായി, ശത്രുരക്തമധുദ്രമംകൊണ്ടു് ഉന്മത്തനെന്നപോലെ, രണോത്സാഹിതനായ മല്ലന്റെപട്ടരയോടു പടത്തലവവ്യാജേന പ്രസ്ഥിതനാകുന്നതു് അന്നു് ആദ്യമായി കാണുകയാൽ, പതുങ്ങി നോക്കിനിന്നിരുന്ന ആശ്രിതജനങ്ങൾ വിഷണ്ണരായി. കാൽ നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൈത്തോക്കുമുതലായ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചു്, മറ്റുവിധങ്ങളിൽ പടത്തലവനെപ്പോലെ തന്നെ ഒരുങ്ങിയ ഒരാൾ അറപ്പുരയുടെ തെക്കേവശത്തെത്തി. പടത്തലവൻ എഴുന്നേറ്റു്, തുല്യവേഷനായി ആഗമിച്ച സേനാനായകൻ കുമാരൻതമ്പിയെ മുന്നിട്ടു്, യാത്രതുടങ്ങി.

രാത്രി ഏകദേശം പതിനഞ്ചുനാഴിക അടുത്തു എങ്കിലും നഗരത്തിലെ പ്രധാനവീഥികൾ ഉൽഗതജീവപ്രസരങ്ങളായിരിക്കുന്നു. രാത്രി പകലായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന ആ അവസ്ഥ ഹരിപഞ്ചാനനപരമഹംസരുടെ യജ്ഞദിവസത്തിന്റെ ഉപസ്ഥിതികൊണ്ടു തന്നെ ആയിരുന്നു. കാഷായവസ്ത്രപ്രചുരിമ രാത്രിയുടെ ശ്യാമതയെ പിശംഗതയും ശാന്തതയെ ഉത്സവകോലാഹലവും ആക്കി, സ്ഥലകാലസ്ഥിതികളെ പാടെ അവസ്ഥാന്തരീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനജയപ്രണാദങ്ങൾ മാൎഗ്ഗസന്ധികളിൽ മുഴങ്ങുന്നു. ഭക്ഷ്യതാംബൂലാദിവാണിജ്യസങ്കേതങ്ങൾ രാജ്യസമൃദ്ധിയെ ബഹുധാ ലക്ഷ്യീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, രാജ്യലക്ഷ്മീകാന്തൻ മുഖത്തെ വിവൎണ്ണപ്പെടുത്തി, പടത്തലവന്റെ ഛായയിൽ വേഷംധരിച്ചു്, "കല്ലുമണ്ഡപം" എന്നു് [ഇപ്പോൾ നഷ്ടമായിരിക്കുന്ന] രാജനിലയത്തിൽ

അനവസ്ഥിതനായി, അവിടെയുള്ള ഒരു കൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ നോക്കി ആത്മഗതം ചെയ്യുന്നു:--"പാൎത്ഥസാരഥിയായി അവിടന്നു് പോൎക്കളത്തിൽ പരിക്ലേശിച്ചില്ലേ? സത്യത്തെ ലംഘിച്ചും ആശ്രിതരക്ഷണത്തിനായി ഭീഷ്മനിധനത്തിന് ആയുധമെടുത്തില്ലേ? കഷ്ടം! ഞാൻ ഇവിടെ സുഖമായി ഉറങ്ങുകയും, ആ ഭക്തശിരോമണിയായ യോദ്ധാവു് അവിടെ——കൊല്ലുമെന്നല്ലേ മാമൻ പറഞ്ഞതു്? ആ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ സ്നേഹമഹത്വം എന്റെ കൎത്തവ്യമെന്തെന്നുള്ള പാഠത്തെത്തരുന്നു. എന്നിട്ടും ഇങ്ങനെ ചഞ്ചലമനസ്സോടു നിൽക്കുകേ? ഭഗവൽപ്രസാദംപോലെ വരട്ടെ." രണ്ടു മൂന്നു യുദ്ധവിദഗ്ദ്ധരായ സേവകരോടൊന്നിച്ചു മഹാരാജാവും നടന്നുതുടങ്ങി. രാജമന്ദിരത്തിലെ ഗാൎഡുകൾ ഇരട്ടിയും മൂവിരട്ടിയുമായി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ഇളയരാജാവു് തന്റെ മണിയറയിൽ രാജാജ്ഞയാൽ ആ രാത്രികാലത്തോളം ബന്ധിക്കപ്പെടുകകൊണ്ടു്, അവിടെ അസ്വാസ്ഥ്യനായി ഉഴന്നു നിദ്രകൂടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. ശ്രീപാദനിലയനവാസിയായ അമ്മതമ്പുരാട്ടി എന്തോ സംരംഭമുണ്ടെന്നു ശങ്കിച്ചു്, ശ്രീപത്മനാഭസേവനിയായിത്തന്നെ രാത്രികഴിക്കുന്നു. രാജനിലയനങ്ങളിലെ പരിചാരകജനങ്ങൾ അന്നു രാജസേവനമൌനത്തെയും സങ്കോചത്തെയും സശ്രദ്ധം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു: മതിലകത്തെ ഗോപുരദ്വാരപാലകന്മാർ അന്നത്തെ രാത്രിയിൽ നിന്നുറങ്ങാതെ, ദ്വാരരക്ഷണത്തെ അത്യുജ്ജ്വലരായി അനുവൎത്തിക്കുന്നു: അടുത്തദിവസത്തെ ഘോഷയാത്രാഡംബരത്തെക്കുറിച്ചു 'ഹരിപഞ്ചാനനിക' ന്മാരിൽ കവികളായുള്ളവർ അഡ്വാൻസു [മുമ്പേറു്] കവനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിഘോഷിക്കുന്നു. ഇതിനിടയിൽ,ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗം പുറത്തെന്നപോലെ അസാധാരണമായുള്ള ജീവജാലപ്രചുരിമകൊണ്ടു നിബിഡമായിരിക്കുന്നെങ്കിലും, നിശ്ശബ്ദതയാൽ ആ സങ്കേതാധിപന്റെ സമാധിസമഗ്രതയെ സ്ഫുടീകരിക്കുന്നു. രാജപഥസഞ്ചാരന്മാരായ കാഷായവസ്ത്രക്കാരുടെ സംഖ്യ പെട്ടെന്നു പെരുകുന്നു. തിക്കിത്തിരക്കിക്കൂടുന്ന നവസംഘക്കാരിൽ ചിലർ ഉദ്ദപദന്മാരായും, ശീമക്കന്നക്കുഴലുകളെ വസ്ത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ മിടുക്കോടു മറച്ചും, അവരവരുടെ

സാന്നിദ്ധ്യത്തെത്തന്നെ ശങ്കിക്കുന്ന ചോരന്മാരെപ്പോലെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നോക്കിയും, ഒന്നൊന്നായി ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള പറമ്പുകളിലെ മരച്ചുവട്ടുകളിലും, കെട്ടിടങ്ങളുടെ മറവുകളിലും, ചുവരുകളുടെ പുറകിലും ചെന്നൊതുങ്ങുന്നു. ഈ മഹാതിമിരോപജീവികളായ ഗണം ഹരിപഞ്ചാനനമഹാഗുരുക്കൾക്ക് ശ്രീപത്മനാഭസങ്കേതത്തിൽതന്നെ ഹോമഗർത്തനിർമ്മാണം ചെയ്‌വാൻ നിയുക്തന്മാരായുള്ള നന്ദിഭൃംഗിപ്രമുഖരായ ഭൂതങ്ങളോ——വൈഷ്ണവകിങ്കരന്മാരോ അല്ല, ധർമ്മരാജഭടന്മാരോ?

അദ്ധ്യായം ൨൫.

"ഇതിനി വരാതവണ്ണം പോയാൻ തെക്കോട്ടവൻ"

കുപ്പശ്ശാരുടെ രക്തത്തിൽ അഭ്യംഗസ്നാനം കഴിച്ചതോടുകൂടി ചന്ത്രക്കാരന്റെ പൂർവ്വവിശ്രുതിയിൽ നാരകീയമായ ഒരു അസുരത്വം കൂടി സംഘടിച്ചു. എന്നാൽ, അതു ചന്ത്രക്കാരന്റെ ഹൃദയകുട്ടിമത്തെത്തന്നെ പ്രഥമമായി ഭൂകമ്പസംഭ്രമണം ചെയ്യിച്ചു. വിക്രമികൾ സന്ദർഭങ്ങളാൽ സൃഷ്ടങ്ങളായി സന്ദർഭങ്ങളാൽ വിച്ഛേദ്യരാകുന്നു. അവരുടെ പരാക്രമശക്തികൾക്കു ദുർദ്ദശാവൈവശ്യം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, അവരാൽ വിക്ഷതന്മാരാക്കപ്പെട്ട സത്വങ്ങളും ക്ഷതദാനത്തിനു ബലിഷ്ഠന്മാരാകുന്നു. ചന്ത്രക്കാരാനുഗരെല്ലാം ആ ധന്യനെ കൈവെടിഞ്ഞ മാത്രയിൽ, തന്നാൽ പാദക്ഷതം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രിമികൾ, ജിഹ്വയുടെ സംഖ്യയിലും പ്രചാരവിസ്തൃതിയിലും പ്രയോഗോർജ്ജിതത്തിലും, നാഗരാജതുല്യന്മാരായി. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മന്ത്രചര്യകളെ ക്രമാനുസാരം കൂടാതെ അനുവർത്തിക്കയാൽ, ചന്ത്രക്കാരദുർമ്മതി ഉന്മാദവാനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നൊരു ശ്രുതി കഴക്കൂട്ടം പ്രദേശത്തു പരന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ചന്ത്രക്കാരാനുകൂലികളായി വർത്തിക്കുന്നവർ രാജ്യാധികാരത്താൽ ദണ്ഡ്യരോ, ബധ്യരോ ആകുമെന്നു് ഒരു ഭീഷണിവാദവും സർവ്വത്ര വ്യാപരിച്ചു്, ചന്ത്രക്കാരന്റെ മേൽപതിച്ച സാമുദായികശിക്ഷയെ പൂരിപ്പിച്ചു. സാമുദായ്യോർജ്ജസ്വലതയുടെ ഈ വിജൃംഭണത്തിന്റെ ഫലമായി ചിലമ്പിനേത്തു ദശാസ്യൻ ദേശനായകത്വത്തിൽ നിന്നും സമുദായാംഗതയിൽ നിന്നും ഏകയാമംകൊണ്ടു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. അനവരതമായുള്ള ഉപേക്ഷാതാപത്താൽ പ്രണയത്തെ ശുഷ്കമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചന്ത്രക്കാരിണി (പുത്രീസമേതം) ജനപ്രവാദവാത്യയുടെ പ്രഥമക്ഷോഭത്തിൽ തന്നെ മർത്ത്യതരുവിൽനിന്നു വേർപെട്ടു.

ആ ഖലകുലസാമ്രാട്ടിന്റെ പരപീഡനൌത്സുക്യം ഇപ്രകാരം സ്വജനാക്ഷേപത്തിൽ പര്യവസാനിച്ച ദിവസവും, സകല

ലോകങ്ങൾക്കും തപനനായ ദേവൻ അയാളോടു സഹതാപം ഭാവിക്കാതെ ഉദയവും അസ്തമയവും ചെയ്തു. എന്നാൽ, 'സൌജന്യം' എന്നുള്ള ധർമ്മം കൊണ്ടു്, മററു ജീവതതിയിൽ നിന്നു മനുഷ്യജാതി വ്യത്യസ്തപ്പെടുന്ന പ്രമാണത്തെയും തൃണീകരിക്കുന്ന ചന്ത്രക്കാരൻ സഹതാപസാന്ത്വനാദിക്രിയകളെ "ഊട്ടാത്ത" ഗോഷ്ഠിവർഗ്ഗത്തിൽ ഗണിച്ചിരുന്നു. ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ ബ്രഹ്മാണ്ഡപരിചാരകനായ സൂര്യന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ദൈനംദിനകർത്തവ്യങ്ങളായിരുന്നു. അന്യഗോളകാര്യങ്ങൾ അവരവരെ ബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടക്കട്ടെ. തന്റെ മഹൽഗോളപ്രവർത്തനത്തെ തന്റെ സുഖഹിതസൌകര്യാനുസാരമായി— അതായതു്, തന്റെ സ്വകാര്യജ്യൌതിഷികപ്രമാണങ്ങളാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമാകുന്ന 'കാലവും കർമ്മവും' ഒപ്പിച്ചു്—താൻതന്നെ യഥാവശ്യം നിയമനവും പരിരക്ഷണവും ചെയ്തുകൊള്ളും. ദൃഷ്ടാന്തം—ആ ഗോളസ്ഥമായുള്ള ഉദരഘടികാരത്തിലെ ബോധിനിയന്ത്രം അസ്തമനത്തിനു ശേഷം ഉത്തുടനം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ, ചന്ത്രക്കാരപ്രഭുതന്നെ പാചകവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചു്, ഉഷ്ണമായി ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു്, ഉച്ചപ്പൂജയും പഴഞ്ചോറു വച്ചടച്ചു്, തന്റെ സ്വധർമ്മസ്ഥാനത്തിൽ ദക്ഷിണാസനനായി ശരശയനം ചെയ്തു്, കാലുകൾകൊണ്ടു കൊട്ടുകൊട്ടിച്ചു്, ചൈതന്യത്തിന്റെ അഭാവപുഷ്ടിയെ അനുഭവിച്ചു. അനന്തരം, പറമ്പുകളിൽ വീഴുന്ന ഫലങ്ങളെ പെറുക്കാനായി അയാൾ പക്ഷികൾക്കു മുമ്പു് ഉണർന്നു.

ദുശ്ശാസ്യതയിലുള്ള തിതിക്ഷ മനുഷ്യരുടെ ധീരോദാത്തതയ്ക്കു് ഒരു മാനദണ്ഡമാണെങ്കിൽ, ചന്ത്രക്കാരൻ വീര്യപൌരുഷങ്ങളിൽ ലങ്കാധിപദശാസ്യനേയും ജയിച്ചു. കേവലം മദമൂർച്ഛയാലോ, അന്ധതയാലോ അല്ല, ആത്മപ്രമാണങ്ങളുടെ സ്പഷ്ടത, വീര്യം, ദാർഢ്യം എന്നിവകൾകൊണ്ടുതന്നെ, ചന്ത്രക്കാരൻ തന്റെ ആപന്നതയെ തൃണീകരിച്ചു. അതിന്റെ ഹേതുഭൂതന്മാരെന്നു തന്റെ ബുദ്ധിയിൽ തോന്നിയവർക്കു തന്റെ ശകാരനിഘണ്ടുവിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത ചില മുക്താപ്രവാളങ്ങളെ അയാൾ സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തു. മുഖം രക്തകാളിമയോടു പ്രജ്വലിപ്പിച്ചും, മുഖച്ചുണ്ടകൊണ്ടു് തന്നെ ആകാശത്തിൽ ചന്ദനമരച്ചും, താൻ ലോകഗതിയെ അനുശാസിക്കേണ്ട ഒരു അംഗ

മല്ലെന്നു് തെളിഞ്ഞു, കൈവീശിനടന്നും, അധഃപതനകളങ്ങൾ സംഭവിച്ചവരെന്ന തലോടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു് ചന്ത്രക്കാരൻ തന്റെ മണിമന്ദിരത്തിന്ന ബോധ്യമാക്കി.

തന്റെ വൃത്താന്തത്തെക്കുറിച്ചു് ഇതേവരെയും അന്വേഷണം ചെയ്യാത്ത ഹരിപഞ്ചാനനതീർത്ഥപാദരെയും ചന്ത്രക്കാരൻ സ്വരചിതമായ നിഘണ്ടുവിലെ ചിലനാമങ്ങളുടെ പര്യായമാക്കി. താൻ നടത്തിയ വധാപരാധത്തിൽ രാജാധികാരപ്രവേശമുണ്ടാകാത്തതു്, തന്റെ പരാക്രമത്തെ ഭയന്നാണെന്നു് അയാൾ മതിച്ചു. എന്നാൽ, ആ ഭവനത്തിന്റെ കോട്ടച്ചുവരുകളുടെ മുകളിൽകൂടി ഒരു തിരോധാനം കഴിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു പരിചയമില്ലാത്ത ചില നാഗരികജനങ്ങളെ അദ്ദേഹം ദർശനം ചെയ്തു. ചന്ത്രക്കാരസരസന്റെ പുരികങ്ങൾ ഞെരുങ്ങി; നേത്രങ്ങൾ അപഹാസ്യപ്രസരം കൊണ്ടു പ്രകാശിച്ചു; ഓഷ്ഠാധരങ്ങൾ സൂചിരാകൃതിയായി സമുച്ചയിച്ചു് ഒരു മുരളീഗീതത്തെ വിസർജ്ജിച്ചു. "ഇങ്ങുവരുവിൻ—ഒടയാൻചെറുക്കന്റെ നെട്ടോട്ടം പിടിപ്പാൻ കരുത്തൊള്ളവരു്—തള്ളമാരെത്തൊഴുതു വായ്ക്കരിമിടച്ചു് ഇങ്ങുവരുവിൻ" എന്ന ഒപ്പനഘോഷത്തോടുകൂടി ഭവനതളത്തിൽ കടന്നു്, മുട്ടുകൾതമ്മിൽ മുട്ടിച്ചു്, മുമ്പിലത്തെ വേണവാദനത്തിൽ വിട്ടുപോയിരുന്ന താളത്തെ ആ വീരവാദ്യൻ മേളിച്ചു. എന്തായാലും, കാഴ്ചയ്ക്കു വന്നുള്ള ഒരു ബന്ധുവിന്റെ സാഹചര്യം പരിസരാവസ്ഥകൾക്കു് അപേക്ഷിതമെന്നു വിചാരിച്ചു്, പൂർവാചാരിയായ പിശ്ശാത്തിയെ വാരിയിൽ തിരുകി, ഒരു വെട്ടുകത്തിയെ അദ്ദേഹം ജന്യായുധമായി വരിച്ചു. കോട്ട ബന്ധിച്ചുള്ള തന്റെ ഏകാന്തവാസം എത്രകാലത്തോളം നിവർത്തിക്കാമെന്നു കണക്കുവരുത്താൻ ചന്ത്രക്കാരൻ കലവറയും ധാന്യവും ഒന്നു വഴിയെ പരിശോധിച്ചു. ഈ യുദ്ധസന്നാഹത്തിനിടയിൽ ചന്ത്രക്കാരവെട്ടുകത്തിധരൻ, ഔചിത്യങ്ങളുടെ ആദ്യദിശതകൊണ്ടെന്നപോലെ, ഒരു ഇരായ്പും [തളപ്പു] അരയിൽ ബന്ധിച്ചു. ചന്ത്രക്കാരവൈശ്രവണൻ തന്റെ കലവറയുടെ താഴ്വര ചൂറ്റി രക്ഷാകടിസൂത്രമായി അണിഞ്ഞു്, വസ്ത്രവിതാനംകൊണ്ടു് അന്യചക്ഷുർഗോചരമാകാതെ ഗോപനംചെയ്തു പടിയറഞ്ഞാണം, അതിൽ അടക്കം ചെയ്തി

ഒന്ന വജ്രാദിമണികളുടെ വിശിഷ്ടതകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹത്തെ രത്ന
വ്യാപാരപ്രദർശനശാലകളെ ലജ്ജിപ്പിക്കുമായിരുന്നു? ഒരു "അ
രമടിസ്ത്രീ" യായിരുന്നു. ആഭരണസജ്ജീകരണം ത
ന്നെ കാമകാമവൈരികൾക്കു സമാനമാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു
ചന്ത്രക്കാരൻ പരിതുഷ്ടനായി, "ഇനി എന്തു തിരുവനന്തപുരത്തോ—
തൃച്ചൂരോ — ത്രീരങ്കപട്ടണത്തോ [ശ്രീരംഗപട്ടണത്തോ] ചെന്നു
ടാ? സൌധങ്ങള് [സൌധങ്ങൾ] തൊടുപ്പാൻ മണിമംചകളു
തന്നെ മുണ്ടല്ലൊ?" എന്ന് ആഢ്യമായ നാളികേരവിടപസമാ
ജത്തിന്റെ സമക്ഷത്തിൽ, ധനസാമൂഹ്യ നിരൂപണങ്ങളെ സം
ബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു വിഷമപ്രശ്നത്തെ അർപ്പിച്ചു. ഞേറ്റാളെ,
കാലനോ കബന്ധനോ, മൂടനോ കാവലോ ഇട്ടാലും, തന്റെ
"ഒററപ്പുരക്കൈ"യ്യെ നിവൎത്തിച്ചു, "പുള്ളിക്കിടങ്ങളുകൂടി മറയ
ത്തു ചൊല്ലിരിക്കണേ" ചിലവിനെന്നു ചന്ത്രക്കാരന്റെ നാമത്തെ
ശാശ്വതസ്മരണീയമാക്കിയല്ലാതെ താൻ വിടുന്നതല്ലെന്ന് ആ
ധീരപാഷണ്ഡൻ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ, ആ മഹാതന്ത്രി
നും ഒരു ഉത്തരായണസമാഗമം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതായുണ്ട്.
"വാരേ — ചെറുകർവാരേ — അപ്പം കാണിച്ചുകൊടുക്കാം പയ്യ
പോലുംമയാപ്പുള്ളുകൾക്കു ചന്ത്രക്കാരന്റെ തനിക്കൊണം"
എന്നു കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ തിരിച്ചുവരവിലേയ്ക്കു മാത്രമായി ച
ന്ത്രക്കാരന്മാലു തന്റെ "പെരുക്കൈ"പ്രയോഗത്തെ നീക്കി
വച്ചു.

ആ ഏകാന്തവാസവും തന്നെ വധയംചെയ്യുന്ന ആപത്തി
ന്റെ അനിവാര്യതയും കൂടിച്ചേർന്ന്, രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞ
പ്പോൾ, ആ വജ്രശിലാഹൃദയനെ കഷായിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി.
"ആടിയകാലും പാടിയവായും" പോലെ, ചന്ത്രക്കാരപ്രകൃതി
കളും അനായാസസാഹസതയെ അവലംബിക്കുന്നവകളല്ലായി
രുന്നു. ചന്ത്രക്കാരൻ പ്രമത്തനും, ഹനനാഭിലാഷിപ്രവാദകനും
ആയിരുന്നെങ്കിലും, ആ ഗോളനിൎമ്മിതി നിധനകൎമ്മത്തിനും നി
ധനധൎമ്മത്തിനും വിരുദ്ധപ്രകൃതിയിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ, കല്പ
ള്ളാരുടെ വധലാഭ്യത്തിന്, കാര്യക്കുടുക്കായ താൻ എങ്ങനെ
പ്രചോദിതനായി എന്നൊരു ശങ്കാശല്യവും അയാളുടെ കഷാ
യതപത്തെ കഴപ്പിച്ചു. "അല്ലെപ്പോല്ലാതെ ചാവുണ്ണിനമ്പിടി
യാരെ മായാമയക്ക്!" എന്ന് ആ ബുദ്ധിക്കുറപ്പാടിനും ചന്ത്ര

കാരമകതൻ സമാധാനം കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്നിട്ടും, ബഹുസഹസ്രജനസേവനവും, ക്ഷണംപ്രതിയുള്ള സംഭാരാഗമനവും, രാപ്പകൽ ഭേദം കൂടാതുള്ള ഉന്മത്തസഞ്ചരണവും, ആ ബന്ധനത്താൽ തളസ്സപ്പെട്ടിട്ടുപ്പോൾ, ചന്ദ്രക്കാരമഹാനുഭാവൻെറ മമ്മർഷിതമായുള്ള അന്തഃസ്സൂത്രം ഒന്നു പിടയുകതന്നെ ചെയ്തു. ഹിമവൽപാർശ്വംപോലെ വിസ്തൃതവും കഠിനവുമായുള്ള തൻെറ വക്ഷോനിരപ്പിൽ തട്ടി, തടവി, കൈമലൎത്തി, നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗങ്ങളെ പുനശ്ച ആലോചിച്ചു. അത്യന്തം ശാന്തചിത്തനായിരുന്ന്, ശിരോദേശത്തിരുമഹിനിടയിൽ, അവിടത്തെ സഞ്ചാരികളിൽ അനവധി തിലമാത്രഗാത്രന്മാരെ ഹനനം ചെയ്ത് "അതേ—അങ്ങനെ തൊല്ല ഒളെക്ക്യാലോ?" എന്ന് ആത്മഹത്യയായുള്ള നിർവ്വതിപഥത്തിൻെറ മനോഹരസൌകര്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തനം ചെയ്തു. തന്നാൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായി, സംരക്ഷിതമായി മഹൈശ്വൎയ്യക്ഷേത്രമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചിലമ്പിനേത്തു സൌധാദിസമ്പത്തു "കണ്ട, എങ്ങാനും ചാടിക്കടക്കണ എരപ്പക്കോമാളിത്താൻ" അപഹരിച്ചടക്കി, ഭാഗ്യാനുഭൂതിയോടു വാണാലോ, എന്നുള്ള അത്യസൂയ ആ ആലോചനയെ സമൂലം വിച്ഛേദിച്ചു. തൻെറ ആപന്നതയിൽ തന്നാൽ നിൎമ്മിതമായുള്ള ഭവനം മനോഹരത്വത്തെ അവലംബിച്ചു നിൽക്കുന്നതിനെ ഒന്നു ദേഹനം ചെയ്തു ഭസ്മീകരിപ്പാനും, ആ പ്രകൃതിഭേദ്യൻെറ അകത്തു കത്തുന്ന കോപവിഷാഗ്നി ഒന്നു പ്രജ്വലിച്ച്, ആഞ്ഞു. തന്നെ ഭ്രാന്തനെന്നു ജനങ്ങൾ ദുഷിച്ചേയ്ക്കുമെന്നുള്ള അഭിമാനപവമാനൻ ആ തീയെകെടുത്തു. കൊട്ടാരക്കരെത്താമസിക്കുന്ന സ്വജനങ്ങളോടു ചേൎന്ന് തൽക്കാലം ഗൂഢവാസം ചെയ്കയോ എന്ന് ആലോചിച്ച്, ഒരു ചീറാം കൊണ്ട് അതിനെ അവസാനിപ്പിച്ച്. ഹരിപഞ്ചാനനപാദങ്ങളിൽ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്ത്, ആജ്ഞോല്ലംഘനാപരാധപാപത്തിനു നിവൃത്തി പ്രാൎത്ഥിക്കെ, എന്നും ചിന്തിച്ചു. മന്ത്രങ്ങളാൽ അഭേദ്യവും ബുദ്ധിയാൽ ദുർഗ്രാഹ്യവുമായുള്ള മന്ത്രതന്ത്രവേദാന്തോക്തികളുടെ വ്യാപാരകനായ ആ വഴിപിണക്കിഭൂതത്താൻെറ ഗുരുപാദർതാൻ ആയി, ആ "ചെപ്പടിപ്പേച്ചുനേ" അഞ്ചാലിൽതൂക്കി, ഗാന്ധാരിമുളകിട്ടു പുകച്ചു കണ്ണും കെട്ടുത്ത്, മേൽതൊലി "വാർവാറന്നു" വാങ്ങി, കൊലവിളി വിളിപ്പിച്ചു കമ്പിടീച്ചില്ലെ

ങ്കിൽ ഹന്ത്!———" ഈ ചിന്താവാചകത്തെ, അതിലെ ക്രിയാപദത്തിനു പകരം മുഖത്തെ കീഴ്മേൽ തെരുതെരെ ആട്ടി, ചെറുവിരൽകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ ഒരു അനുസ്വാരചിഹ്നവും വാലും വരച്ച്, ആ സാഹിത്യസംബന്ധി അവസാനിപ്പിച്ചു. തന്റെ ദ്രോഹാലോചനകൾക്കു മതിയായ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തു മഹാരാജപാദങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ചാലോ? ഈ ആലോചനയ്ക്കു സമാധാനമായി പുറപ്പെട്ടത്, "പെരുങ്കൈ നോക്കന്മാരെ മെനക്കെടുക്കാൻ കരുത്തുംകെട്ടി തന്തയ്ക്കു പിറന്ന ചെറുക്കൻ" എന്നൊരു ക്രോശോച്ചാരണമായിരുന്നു.

ചന്ത്രക്കാറന്റെ ദുഷ്കാവശകനായ ജെണ്ട്റാൾ കമാരൻതമ്പി, ആ ബലപ്രമത്തന്റെ ഗുരുവും സംബന്ധത്താൽ മിത്രവും ആയ ഹരിപഞ്ചാനന'തിമിംഗല'നെ തന്റെ സേനാവലയത്തിനകത്തു ബന്ധിപ്പാൻ വ്യൂഹസജ്ജീകരണം ചെയ്തു. ഈ ഉരുക്കളെ പൂരിപ്പിക്കാനുള്ള കരുതലോടുകൂടി ആ സമയത്തു തന്നെ ചിലമ്പിനേത്തു ഗൃഹമാകുന്ന വ്യൂഹവും, അന്ധകാരവ്യൂഹവും, തന്റെ പാപകർമ്മവ്യൂഹവും, വളഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചന്ത്രക്കാറനേയും ഒരു ചെറുതായ സേനാവ്യൂഹംകൊണ്ടുകൂടി ആ സേനാനായകൻ ആവരണം ചെയ്തു. ക്ഷണാദിദിനചര്യകളിലും നിദ്രയിലും ആസ്ഥകരന്ത്. തന്റെ ആപൽഗൌരവാകന്ദത്തിൽ സമസ്ത കരണങ്ങളേയും സമാഹരിച്ച് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചന്ത്രക്കാറൻ ഈ വസ്തുതയും ധരിക്കുന്നു. തന്റെ ഭവനത്തിലെ മുപ്പത്തിആറുകെട്ടുകളുടേയും വാതലുകൾക്കുള്ള ഈരണ്ടു സാക്ഷകളേയും ദൃഢമായി ഉറപ്പിച്ച്, വാതലുകളെ ബന്ധിച്ച്, ഗൃഹപ്രവേശസാഹസത്തിനു തുനിയുന്ന രാജഭടന്മാരെ തന്റെ ഗൃഹസമേതം വെണ്ണീറാക്കുന്നതിന്, ഗൃഹമദ്ധ്യസ്ഥമായുള്ള അങ്കണത്തിൽ ഒരു ഹോമം ആരംഭിച്ച്, അഗ്നിജ്വാലകളെ പോഷണംചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ നവചന്ദ്രഹാസത്തെ ധരിച്ച്, ശ്രവണങ്ങളെ സൂക്ഷ്മപ്രവർത്തകങ്ങളാക്കി ഇരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ചന്ദ്രഹാസത്തിന്റെ വായ്ത്തലയും കിളിച്ചുണ്ടും ഹോമപ്രഭ തട്ടി, രജതപ്രഭയോടുകൂടിയ ഉഗ്രരശ്മികളെ ഉദ്വമിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആ ചന്ദ്രഹാസത്തി

ന്റെ ഉടമസ്ഥൻ, വെള്ളകിലിന്റെ വൎണ്ണവും ഗോളാകൃതിക യും പകൎന്നു്, മിശ്രവൎണ്ണനായി, ലംബമാംസനായി, പിംഗള ദന്തനായി, ജൃംഭിതസടാകേശനായി, ജരാക്രാന്തനായി, പ്രാ ണായാമസ്ഥനായി കാണപ്പെടുന്നു. തന്റെ ഭരണസൌഭാ ഗ്യം അനുഭവിക്കാതെ ദുൎദ്ദശാവിലത്തിൽ പതിക്കാൻ പോകുന്ന സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗധേയവൈകൃതത്തെ തന്റെ മദാത്യയ വിഭ്രാന്തികൾക്കിടയിൽ, ആ ധൂൎത്തൻ ശപിച്ചു് അപഹസി ക്കുന്നു. അശ്മഹൃദയനായി, പരോപദ്രവവ്രതനായി, നീതിനി ഗമാദിസകലധൎമ്മാധാരങ്ങളുടേയും വിദ്വേഷകനായി, ഐ ശ്വരമായുള്ള സൎവ്വഭൂതികളേയും ഹതം ചെയ്യുന്ന നഗ്നപാ ഷണ്ഡനായുള്ള ആ കലികാലവേനന്റെ ശാപം ആ കുടില ബുദ്ധിയുടെ നേൎക്കുതന്നെ പ്രതിപതനം ചെയ്യുന്നു. എങ്ങാ ണ്ടൊരു കെട്ടിന്റെ പുറപ്പുറത്തു് ആൾസഞ്ചാരത്തിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടതുപോലെ ആത്മരക്ഷാസമഗ്രചിത്തനായ ചന്ത്ര ക്കാരനു തോന്നുന്നു. ചന്ത്രക്കാരൻ ശ്രവണശക്തിയെ സമഗ്ര ജാഗ്രത്താക്കി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, തനിക്കു കേട്ടതായി തോ ന്നിയ ശബ്ദം തന്റെ സംശയബുദ്ധിയുടെ ഫലമാണെന്നു തീൎച്ച യാക്കി എങ്കിലും, ദളവാപദകാംക്ഷിയായ അയാൾ സന്ദേ ഹോപേക്ഷകൊണ്ടു ഹതനായിപ്പോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനാ യി ഹോമത്തെ ഒന്നു കൂടി വളൎത്തി പുഷ്ടിയാക്കി. തന്റെ ഏകാഗ്രചിന്തകളുടെ ഫലമല്ലെന്നു തീൎച്ചയാകുമാറു്, ഒരു ശ ബ്ദം പരമാൎത്ഥമായി താൻ ഇരിക്കുന്ന കെട്ടിനകത്തു ചന്ത്ര ക്കാരൻ കേൾക്കുന്നു. വാതലുകൾ ബന്ധിക്കുന്നതിനിട യിൽ, ശത്രുക്കളും തന്നെ മുന്നിട്ടു് ഓരോ കെട്ടുകളിൽ പ്രവേ ശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു്, ഹോമകുണ്ഡത്തിന്റെ സ മീപത്തു ചാടി കത്തി എരിയുന്ന ഒരു കൊള്ളിയെടുത്തു്, ബഹു സഹസ്രം ജനങ്ങളുടെ ശ്രമപ്രവൃത്തികൊണ്ടു നിൎമ്മിതമായുള്ള ആ മഹാമന്ദിരത്തെത്തന്നെ സംഹാരവഹ്നിയിൽ ഹോമിക്കുന്നതി ന്നു്, ചന്ത്രക്കാരപുരോചനൻ കൊള്ളിയെ ഉയൎത്തി മിനുന്നു. ആ പ്രഭാവിസരണത്തിൽ, അതിദ്ദൂരത്തല്ലാതെ അതികൃഷ്ണവൎണ്ണനായി, ജൃംഭിതശരീരനായി, അവ്യക്തരൂപനായുള്ള ഒരു ഭൂതം ചന്ത്ര ക്കാരനു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അത്ര പെരുമ്പടപ്പിലുള്ള ഭവനത്തിലെ ഏകാന്തതയിലും, ഹോമത്തിന്റെ അനവസ്ഥിതമായ പ്രകാ

ശത്തിലും, തന്റെ വിചാരകാളിമസ്സിടയിലും, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ദർശനം ഉണ്ടായപ്പോൾ, തന്റെ മർദ്ദനത്താൽ വക്രിതശരീരനായ കപ്പസ്സാരുടെ പ്രേതം, തന്നെ ബാധിപ്പാൻ ശവഗാത്രം ഭേദിച്ചു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണെന്നു ചന്ത്രക്കാറൻ വിചാരിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു അമെരമദർശനത്തിനെങ്കിലും ആ ഘട്ടത്തിൽ സന്ദർഭമുണ്ടാക്കിയ ഭൂതത്തെ അഭിനന്ദിച്ച്, ആ ഭൂതഗ്രസ്തൻ എഴുന്നേറ്റ്, "വാ അമ്മിണാ വാ — കൂട്ടില്ലാണ്ട് ചന്ത്രക്കാറന്റെ കുത്താട്ടങ്ങള് മോടിയാവണില്ല" (മേഷയുദ്ധസമർത്ഥന്മാർ പലകപിടിക്കുംപോലെ വെട്ടുകത്തിയെക്കാട്ടി) "ബാഹാ! ചന്ത്രക്കാറന്റെ കരളിലെ ഉപ്പൊന്നു നക്കാൻ ഹിങ്ങ വാ!" എന്നു കാളിഉടയാനായ ചന്ത്രക്കാറൻ തന്റെ നാമാർത്ഥത്തെ യഥാർത്ഥീകരിച്ച്, അന്ധാളിപ്പിന്റെ ച്ഛായപോലും കൂടാതെ ഒരു നിമന്ത്രണം നൽകി, മേഷശിരസ്സിൽ തല്ലി അതിനെ പുറം പായിപ്പിക്കുന്ന ചോടിൽ മുന്നാഞ്ഞു കുതംകൊണ്ടു നിന്നു. ഭൂതം ചന്ത്രക്കാറന്റെ നാടകത്തിന്റെ ധാരാപ്രകാരം കണ്ട് അതിന്റെ ലേഹനാനുഗ്രഹത്തിൽ കൌതുകിയാകാതെ വാതൽ തുറന്ന്, അടുത്ത കെട്ടിൽ ചാടി. "പെയ്യച്ചു വാ നല്ലനേരംപററി" എന്നു ചന്ത്രക്കാറൻ പറഞ്ഞു എങ്കിലും, ആദ്യത്തെ ശങ്കോദ്വേഗം ആ ഭൂതത്തിന്റെ മടക്കം കണ്ടു നീങ്ങുകയാൽ, ആ സന്താപത്തെ തുടർന്നു. അത്രത്തോളം ഹിംസാശ്രമത്തിനു സംഗതിയുണ്ടായത് ചന്ത്രക്കാറന്റെ ഇഷ്ടഭോന്മത്തതയ്ക്കു മാധ്വീകമായി. ഭൂതത്താൻ ആ ഭവനത്തിലെ മുപ്പത്തിആറുകെട്ടുകളിലും നൃത്തംചെയ്തു ക്ഷീണിച്ച്, അവസാനത്തിൽ എന്തോ ഭീഷണഗർജ്ജനം ചെയ്യുന്നു. ചന്ത്രക്കാറൻ നിലയിൽനിന്ന് ഭൂതത്താന്റെ ആകാശവാണികൾക്കു ചെവിനൾകുന്നു. തന്റെ ഭാഗിനേയന്റെ ദുർഗതികഥയേയാണു ഭൂതം വർണ്ണിക്കുന്നത്. ഒരു കല്ലറയിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട്, ആ മനോഹരകുമാരൻ, കഷ്ടനായ വൃദ്ധവിരൂപൻ മൺകുഴിയിലെന്നപോലെ ദ്രവിച്ചു, കീടഭക്ഷ്യമായിത്തീരുന്നു എന്നു ഭൂതം പ്രഹസിക്കുന്നു. ചന്ത്രക്കാറനാൽ വധിക്കപ്പെട്ട ആ വികൃതഭൃത്യധാമനും സർവവന്ദ്യനായ തന്റെ ഭാഗിനേയപാരിജാതത്തിനും, വിധിവശാൽ ഏകഗതിതന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഭൂതത്താൻ ക്രൂക്കുവിളിച്ചുകൊണ്ട്, ആ ഭവനത്തിലെ നവാങ്കണങ്ങളിലും ചന്ത്രക്കാറന്റെ വ്യാകുലത കാണ്മാനുള്ള ഉത്സാഹഭ്ര

മദത്തോടു തുള്ളിക്കളിയാടി. "ഏതു് മഹാപാപി അക്കൊട്ടമഠത്തൂട വരുന്നതീ?" എന്നു് അമ്പുകൊണ്ട ഗജത്തിന്റെ ഘനാരാവധ്വനിയിൽ ചന്ത്രക്കാരൻ ചോദ്യം ചെയ്തതിനു്, ഭൂതത്താൻ ഹരിപഞ്ചാനനനാമത്തെ സമസ്തബിരുദസമേതം ഉച്ചരിച്ചു. യോഗിവാടത്തിൽവച്ചുണ്ടായ ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരണാവസരത്തിലെ ഉക്തികളേയും തന്നെക്കാണിച്ച ലേഖനത്തെയും ഓൎത്തു്, ആ യുവാവിന്റെ സംഗതിയിൽ ആദിമുതൽ അന്തംവരെ ആ യോഗീശ്വരൻ പരമപാതകത്വത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ക്ഷണവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു്, ഉള്ളിൽ എരിഞ്ഞ തീയോടുകൂടി, "എരിഞ്ഞു കരിഞ്ഞൊടുവടിച്ചു്, നശിച്ചു പറന്നുപോട്ടെ പഞ്ചപാതകൻ" എന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ ശപിച്ചു. ഭൂതത്താൻ ആ പുരസ്ഥം പറമ്പിനു പുറത്തുചാടി കമാരൻതമ്പിയുടെ ഭടജനവലയത്തിൽ അകപ്പെട്ടു.

കോരവൻകുഞ്ഞിന്റെ മൃതിവൃത്തശ്രവണം ചന്ത്രക്കാരനിൽ ശേഷിച്ചിരുന്ന നാസ്തികത്തെയും ചൈശാചീകരിച്ചു. തന്നെ ആ സ്ഥലത്തോടു ബന്ധിച്ചിരുന്ന ഏകതന്തുവും ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, ചന്ത്രക്കാരൻ ഹരിപഞ്ചാനനോപദേശങ്ങളുടെ സഹായംകൂടാതെയും, തന്റെ ഇച്ഛാമാത്രത്താൽ സന്യാസിയായും, ധൂമപ്രായമായ തന്റെ ബുദ്ധിയെ സപ്തഹൃദയവൎത്തിയായ തമോബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചു. ഗൃഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യാങ്കണത്തിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അഗ്നികുണ്ഡത്തെ പാദപ്രപാതംകൊണ്ടണച്ചു്, പശ്ചിമപ്രാകാരമുഖമായുള്ള ശീതളതളിമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, ബൃഹൽപിണ്ഡാസനാസ്ഥനായി, സമാധിനിഷ്ഠനായി സ്ഥിതിചെയ്തു. തന്റെ മനസ്സിനും ചക്ഷുസ്സിനും ഗോചരമാകുന്ന അന്ധകാരവസ്തു തന്റെ അവസ്ഥകളെ ഗ്രഹിച്ചു ചെയ്യുന്ന സന്തുഷ്ടികൊണ്ടു്, അയാളുടെ ആസുരബുദ്ധി ഏകാഗ്രതയോടു അതിനെ സൎവ്വാന്തൎയ്യാമിയായി സാക്ഷാൽക്കരിച്ചു് ആരാധിച്ചു. ആ ഉഗ്രസമാധിയാൽ ഉപാസ്യമായ മൂൎത്തി ക്ഷിപ്രപ്രസാദിയായി അയാളുടെ മൂൎത്തിയിൽ പൂൎണ്ണാനുഗ്രഹത്തോടു് അധിവാസം ചെയ്തു. തന്നിൽ വ്യാപരിച്ചിരിക്കുന്ന ദേവന്റെ നിവേദ്യമായോ, ഭവനത്തിൽ ഘാതകൎമ്മം നടന്നു എന്നു തെളിവുണ്ടാക്കാനോ

കേവലം ദുർദ്ദശാചകിതതയാലുള്ള ചിത്താന്ധതയാലോ ആ തമ്മപ്പെണ്ണൻ തന്റെ വിരലുകളുടെ അഗ്രങ്ങളെ കടിച്ചുമുറിച്ച് ആതളിമത്തെ ചില രക്തമണികൾകൊണ്ടു മണ്ഡിതമാക്കി. ദശ്നസാദമം ഉണ്ടായെങ്കിൽ, കാലൻ തന്നെ വിറകൊള്ളുമായിരുന്ന അപ്രാകൃതരൂപനായി, ആ പിണ്ഡാകാരൻ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്നു. അംഗുലികളിൽ നിന്നും ദ്രവിക്കുന്ന രക്തസ്രവത്തെ അറിയാതെ അയാൾ തന്റെ കൈകളെ നീട്ടി, നാവന്ന്, വക്ഷസ്സിനെ വിസ്തൃതമാക്കി, മനസ്സിൽ ശാപോദയത്തോടുകൂടി ഗർജനം ചെയ്യുന്നു. ശവശുശ്രൂഷാസന്തുഷ്ടികൊണ്ടു യുദ്ധഭൂമിയിൽ നൃത്തംചെയ്യുന്ന പൈശാചികളിയെപ്പോലെ അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. "എടാ ഇതല്ലാ! വിഴുങ്ങ് വാളുറന്ന്, മെ മെണ്ണയന്റെ, നീയല്ലാണ്ട്, കാലകമത്, ചെലിയേല്? ഉശിരുടയോനേകാലനും നീ തന്നെടാ പടച്ചപോതിളെ! നീയല്ലാണ്ട് പുലവന്ന് ആരെടാ നെട്ടനെലകൊള്ളണ പേതനെപ്പോലെ? തായെന്നു ചെല്ലിയവടെ കൊടവിരുട്ടിൽ തോററി, മനുഷ്യാവരെ പൊട്ടിരുട്ടിൽ ഇതളിവെടിയ പെലന്ന്, തിരിമ്പാ പാംകുപ്പയിരുട്ടിൽ ഘോഷയണ ഇക്കൊണ്ണം കെട്ടി, തെ റെന്റ അളന്ന്, കതംക്കുറിതളെ നീയ നെട്ടലെതി!" എന്നും മറ്റും അതിവിശിഷ്ടങ്ങളായ ചില അദ്വൈതപ്രമാണങ്ങളെ ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട്, മുറ്റത്തിറങ്ങി, പുറകോട്ടു നടന്ന്, ഇഷ്ടദേവതയായ ആദിയും അന്തവും ഇല്ലാത്ത അന്ധകാരബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ, കാളിയുടയോനായി ജന്മമെടുത്ത്, സംവിധമെല്ലാം നിവർത്തിച്ചവന്റെ ഉടൽ പാഞ്ഞു——

* * * * * * * * *

"കദംബവനവാസിനീം മുനികദംബകാദംബിനീം... ...
ത്രിലോചനകുടുംബിനീം ത്രിപുരസുന്ദരീ മാശ്രയേ"

ഈ സ്തോത്രഗീതത്തിന്റെ അമൃതധാരാമാധുരിയെ വഹിച്ചുള്ള പ്രശാന്തപവനൻ മന്ദംമന്ദം ഭവനത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന ശൈത്യബാഹുല്യത്തെയും ഭേദിച്ച്, പിശുനസമ്പർക്കം കൊണ്ടു ദൂഷിതമായ ചിലമ്പിനഴിയത്തെ വായുമണ്ഡലത്തെ, അതിന്റെ യുവനാഥന്റെ സുഖസഞ്ചാരണത്തിനായി ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു. ആ സംഗീതവാഹിനി അത്യന്താധിജന്യങ്ങളായുള്ള പരമഭദ്രാലോകങ്ങളിൽ തടഞ്ഞ്, തിങ്ങിപ്പെരുകി, കവിഞ്ഞ്, ധാരികയായി ആലാപസമേതം പ്രവാഹം ചെയ്ത്, പ്രാ

ങ്ങളെയും ദൈന്യശിശിരിതമാക്കമാറു്, വിലപനകല്ലോലങ്ങളായി തരതരണം ചെയ്യുന്നു. "ത്രിപുരസുന്ദരി" എന്ന സങ്കല്പത്തിൽ, ശിവശക്തിസ്വരൂപിണിയുടെ കരുണാമൃതത്തെ അഭിവാഞ്ഛിച്ചുണ്ടായ പ്രാർത്ഥനാഗാനം മന്ത്രക്കൂടത്തു നടക്കുന്ന "മൃത്യുക്രീഡ"യിലെ രണ്ടാംകളത്തിൽ "മൃത്യുഞ്ജയ"മായി കഥനീയമായ ഒരു "ചന്ദ്രഹാസം" ആയിരുന്നു. രക്താഭിഷിക്തമായ ചന്ത്രക്കാരന്റെ ശരീരാവയവങ്ങളെക്കണ്ടു് തന്റെ ഭൃത്യന്റെ ദുർഗ്ഗതിയെ ഊഹിച്ചു വീണ സ്വാമിനിയെ, ഭാഗ്യവശാൽ ആ ഘാതകന്റെ ഉന്മാദഗതികളെ പതുങ്ങിനോക്കി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ചില കരനാഥന്മാർ, ഉടനേ നേരിട്ടമായിരുന്ന മൃതിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി. വൃദ്ധയും മീനാക്ഷിയും ആ ക്ഷണംമുതൽ കഴക്കൂട്ടം ദേശവാസികളുടെ ഹൃദയംഗമമായ സ്നേഹോപചാരശുശ്രൂഷണങ്ങൾക്കു പാത്രങ്ങളായി ഭവിച്ചു. ആയുർവേദവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ വൈദ്യന്മാരും, ആയുർവേദനകളിൽ പരിചരണവിദഗ്ദ്ധകളായ വൃദ്ധകളും കൂടി വൃദ്ധയേയും മീനാക്ഷിയേയും കയ്യേറ്റു്, വേണ്ടപോലെ കാര്യാന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി. ഭാഷാകവീന്ദ്രനായ കണിശപ്പണിക്കർപോലും, പിശുനനായ തന്റെ ദേശനാഥനെ തൃണീകരിച്ചു്, മന്ത്രക്കൂടത്തെത്തി, പ്രമാണികളുടെ തുരുതുരെയുള്ള വരവിനിടയിൽ "നിലം പൊത്താൻ" ഇടകിട്ടിയില്ലെങ്കിലും, ആയുർദ്ദായപരീക്ഷകൾ നടത്തി, അല്പപ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു്, ചില അറാളുവങ്ങളെ കവടിസ്സഞ്ചിയിൽ കണ്ടു. പൊടുന്നനവെ നേരിട്ട അത്യാപത്തിൽ ബുദ്ധിക്ഷയം സംഭവിച്ചിരുന്ന മീനാക്ഷി ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും ഒരു വിധം മനസ്സ്വാസ്ഥ്യത്തെ അവലംബിച്ചു്, നന്തിയത്തുണ്ണിത്താനെ വരുത്താൻ തന്റെ പരിസേവകമഹാസംഘത്തിൽ നിന്നു്, ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ വച്ചു നമുക്കു പരിചയപ്പെട്ട ചതുരവാശിയെ നിയോഗിച്ചു. അന്നു രാത്രിതന്നെ ഉണ്ണിത്താൻ മന്ത്രക്കൂടത്തെത്തി, ചികിത്സാമേലധികാരവും ഗൃഹഭരണവും ചാർജ്ജേറ്റു്, വൃദ്ധയുടെ മരണഭയത്തെയും ദൌഹിത്രിയുടെ മഹാപാരവശ്യത്തെയും ഒട്ടേറെശാന്തമാക്കി, രണ്ടുപേർക്കും മനസ്സമാധാനവും ഉണ്ടാക്കി.

ദിവസേന സൂര്യാസ്തമയമാകുമ്പോൾ ആ ദേവന്റെ സന്താനവരൻ ഭടജനസഹിതം ത്രിപുരവീഥികളോടുകൂടി ത്രിപുരസുന്ദരി

വലിയമ്മയുടെ ജീവനോടു പോൎക്കടുക്കും. രാമാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടു കൂടി ആ മഹതിയുടെ കായം സഞ്ജീവധാമപ്രതിയോഗികളോടു നേരിട്ടുനിന്നു, ദിനേശാഗമനമുണ്ടാകുമ്പോൾ, അവരെ പായിച്ചൊളിപ്പിക്കും. ഉദയം മുതൽ അസ്തമയംവരെ കാലഭടന്മാർ തങ്ങളുടെ പടനിലയനങ്ങളിൽ അമൎന്നു, വിശ്രമിച്ചു രാത്രി മടങ്ങുമ്പോഴെയ്ക്കു പ്രവൃദ്ധവീൎയ്യന്മാരാകും. ഇങ്ങനെ സംരബ്ധവത്തും രാപ്പടവെട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും, വൃദ്ധയുടെ ദേഹജീവന്മാർ യോജിച്ചു, അപരാജിതരായി ശേഷിക്കുന്നു. വൃദ്ധയുടെ സാരഥിയായ ഉണ്ണിത്താൻ, തന്റെ ധന്വന്തരിദേവതങ്ങളായ അസ്ത്രങ്ങൾ ഒടുങ്ങുകയാൽ, "കാണംപോന്നു പുറത്തുനിന്നുകരയും" എന്ന മട്ടിൽ കൎത്തവ്യനിശ്ചയംകൂടാതെ വിഷണ്ണനായി. ഒരു രാത്രിയിലെ മഹാസമരം ഭാസ്കരോദയത്തോടും അവസാനിച്ചില്ല. മീനാക്ഷി, ആ ഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ദുൎമ്മുഹൂൎത്തത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടായ പ്രണയോദയത്തെയും, പ്രിയന്റെ വിരഹത്തെയും, തന്റെ രക്ഷകന്റെ ദുൎമൃതിയേയും, ശേഷിച്ച ബന്ധുവായ മാതാമഹിയുടെ ആസന്നമായ അവസാനഗതിയേയും സ്മരിച്ചു, മാതാമഹിയോടൊന്നിച്ചു തന്റേയും ദേഹവിയോഗമുണ്ടാകണേ എന്നുള്ള പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടി, രോഗിണിയുമായി സഹശയനംചെയ്തു, വിവേകശൂന്യയായി പലതും പുലമ്പി. മീനാക്ഷിയുടെ ആ സമയത്തിലെ അംഗസ്പൎശവും ശോകസ്വരവും ബോധരഹിതയായിക്കിടന്നിരുന്ന വൃദ്ധയെ ഉണൎത്തുകയാൽ, അവർ സ്നേഹഗൌരവത്തോടുകൂടി ഉണ്ണിത്താനെ നോക്കി, തന്റെ കുടുംബമഹത്വത്തിനു ചേൎന്ന പ്രതാപഭാവത്തോടു കൂടി മറു സകലരേയും പുറത്താക്കുന്നതിന്നു ഒരു കല്പന കൊടുത്തു. അതിക്ഷീണയായ രോഗിണിയിൽനിന്നു ആജ്ഞാരൂപമായി പുറപ്പെട്ട അപേക്ഷയെ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സമസ്തജനങ്ങളും ഈൎഷ്യകൂടാതെ ആദരിച്ചു. വൃദ്ധ ഉണ്ണിത്താനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു, മീനാക്ഷിയെ മാറ്റി, ആ കന്യക കിടന്നിരുന്ന സ്ഥാനത്തിരുത്തി, താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ അതിസ്പഷ്ടമായി "ഹരിപഞ്ചാനനസ്വാമികൾ എഴുന്നെള്ളിയോ?" എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു. നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്നു ഈ ചോദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനാശം ഉണ്ടാക്കിയതിലും കടുതായ വേദനയെ ഉണ്ടാക്കി. ഹരിപഞ്ചാനനൻ, കഴിക്കോന്തിൻ കല്പസേവനംകൊണ്ടു യുവപ്രാ

യനായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള യോഗിയാണെന്ന് ഉണ്ണിത്താൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നതായി പല പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നും വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമല്ലൊ. ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ കലൎന്നുണ്ടായ ഈ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ, ഉണ്ണിത്താന്റെ ഈ വിശ്വാസം സുസ്ഥിരമായി. വൃദ്ധയും യോഗീശ്വരന്റെ പരമാൎത്ഥത്തെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി, അനൎത്ഥകരമായ സംഭാഷണത്തിനു സംഗതിവരുത്താതെ ഒഴിയുന്നതിന് അദ്ദേഹം മിണ്ടാതെയിരുന്നു.

വൃദ്ധ— (ക്ലേശമോഹക്ഷീണങ്ങളോടുകൂടി) "ഉണ്ണീ! ഞാൻ മരിക്കും. എന്നെ ചതിക്കരുത്. അന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല." (ഭാഷണശക്തി ക്ഷയിക്കയാൽ അല്പനേരം കിടന്നിട്ട് ശ്വാസത്തടവോടുകൂടി) "മഹാപാപിയായ എനിക്ക് അന്ന് മനസ്സിലായില്ല. സ്വാമികളല്ലെ" (കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) "എന്തുപറയുന്നു? കുപ്പൻ അന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കി. ഇപ്പോൾ എന്തോ ഒരു ഉണൎച്ച് എനിക്കും ഉണ്ടാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ—എന്റപ്പനെ—ഉഗ്ര!— ഓമനസ്സാതാ! അംബോ!——" വൃദ്ധ ബോധക്ഷയത്തിൽ ലയിച്ചു. മീനാക്ഷി ആശ്ചൎയ്യഭാവത്തിൽ ഉണ്ണിത്താന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. അദ്ദേഹം ആ കന്യകയെ തലോടി, തന്റെ ധാരണയെ സ്വകാൎയ്യമായി പുറത്തു പറഞ്ഞു. യോഗീശ്വരനെ ഉടനെ തന്നെ വരുത്തണമെന്ന് ആ കന്യക ബാല്യശാഠ്യത്തോടുകൂടി കരഞ്ഞു നിർബന്ധം തുടങ്ങി. ഉണ്ണിത്താൻ അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള പൂൎവ്വകഥകൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞ്, വൃദ്ധയേയും യോഗീശ്വരനേയും പരസ്യമായി സംഘടിപ്പിക്കുന്നത് ആ രണ്ടുപേൎക്കും, കന്യകയ്ക്കും, തനിക്കും—എന്നുമാത്രമല്ല, എത്രയോ ഗൂഢമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തന്റെ പുത്രന്റെ മേൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മോതിരവിക്രയം സംബന്ധിച്ച്, അയാൾക്കും—ആപത്തുണ്ടാക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു, മീനാക്ഷിയെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. ആപത്തുകൾക്കെല്ലാം നിവൃത്തി പടത്തലവനായ "അമ്മാവൻ" ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് കന്യക ഉണ്ണിത്താനെ ധരിപ്പിച്ചു. ആ സംഗതിയിലെ അനന്തരവിധേയങ്ങൾ ആ സേനാനായകന്റെ വിധി അനുസരിച്ചു നടത്തുകയാണ് വിഹിതമെന്നു പ്രഭുവും കന്യക

യും സമ്മതിച്ചു്, ഉടനെതന്നെ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേക്കു് രണ്ടാമതും ഒരു ദൂതനെ നിയോഗിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ പടത്തലവന്റെ നിയോഗപ്രകാരമെന്നു പറഞ്ഞു്, ചില രാജഭടന്മാർ ചന്ത്രക്കാറന്റെ ആക്രമങ്ങൾ കൂടാതെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു, മന്ത്രക്കൂടത്തു താമസിച്ചു്, ചുററുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു വന്നിരുന്നു. പടത്തലവനെ വരുത്തുന്നതിനു ദൂതനെ നിയോഗിച്ച ദിവസം അസ്തമിച്ചു് എട്ടുപത്തു നാഴികയായപ്പോൾ, ആ ഭടജനസംഖ്യ ബഹുഗുണമായി. വൃദ്ധയുടെ രോഗവും അതിമൂർച്ഛയെ പ്രാപിച്ചു. അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രോഗിണി പൂർണ്ണശക്തിയോടുണർന്നു്, യുവപ്രഭാവിനിയെപ്പോലെ ഉണ്ണിത്താനെ നോക്കി, തന്റെ ഭർത്താവാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു്, ചില അപേക്ഷകളും ശാസനകളും സരസസംഭാഷണങ്ങളും തുടങ്ങി. മീനാക്ഷിയെ ആ കന്യകയുടെ മാതാവായ സാവിത്രിയാക്കി, നിസ്സ്നേഹഭാവേനയായി നിൽക്കുന്നതിൽ കയർത്തു്, കഠിനഗർഹണം ചെയ്തു. പുത്രരായ ഉഗ്രശാന്തന്മാരുടെ ബാല്യക്രമങ്ങളിൽ, ജ്യേഷ്ഠകുമാരന്റെ ഉഗ്രമായ വികൃതിതകൾകൊണ്ടു്, സ്നേഹകോപങ്ങളുടെ വഴക്കാവസ്ഥകൾക്കിടയിൽ അകപ്പെട്ടു്, വൃദ്ധ അതിവ്യഥാപരവശകയായി. ഇതിന്റെ ഫലമായി, കുടുംബിനിയവരുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും രക്തം വർഷിപ്പിക്കുമാറു്, ആ രോഗിണി ഓരോ ചാപല്യങ്ങൾ കാട്ടി. ഉഗ്രബാലൻ ശാന്തനായ കനിഷ്ഠനെ ക്രീഡാമദ്ധ്യത്തിൽ അസ്വാസ്ഥ്യഹേതുവായി പീഡിപ്പിച്ചു എന്നു് ജ്വരഭ്രാന്തിക്കിടയിൽ തോന്നി, അനുജസന്താനത്തിൽ ദാക്ഷിണ്യശീലയായി "ശാന്താ! എന്റെ കുഞ്ഞേ! നീ ഇങ്ങ് അമ്മേടടുത്തുപോരേ. ഉഗ്രനോടു കളിക്കാൻ നീയാളല്ല. അവൻ വല്ല പൂച്ചക്കുട്ടിയേയും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു കളിക്കട്ടെ" (ശാന്തനോടുപരിഭവിച്ചു) "അതതെ—തരുന്നതു വാങ്ങാൻ സുഖമെങ്കിൽ കൊള്ളു്. എന്റെ എല്ലുമ്പോ ഞെരിയുന്നതു്——ആരാ! അമ്മ പറഞ്ഞില്ലേ,' നോവിക്കരുതെന്നു്? കായാതിങ്ങുപോരെ" (കോപത്തോടു) "ഉഗ്രാ! ഏറക്കുട്ടിക്കാതെ പോ, അച്ഛന്റടുത്തുപോ. നീ അവി

ടെയല്ലാതെ മനുഷ്യർ ചെയ്യുല്ലാ" എന്നിങ്ങനെ സ്പഷ്ടമായി മാത്ര കാര്യക്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനെ കണ്ടും കേട്ടും നിന്നവർ—വിശേഷിച്ച്, ആ കോമളാംഗിയേയന്മാരുടെ ദർശനാനന്ദം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവർ— സകലരും ക്ലേശിച്ചു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധയുടെ നേത്രങ്ങൾ തുറിച്ച്, വായ് തുറന്ന്, നാവിസർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു മഹാഭയസംരംഭം തുടങ്ങി:—തീയ്യ്! ഉഗ്രാ! അച്ഛനെ വിളിച്ചു പുരം പൊട്ടി എന്നു പറ. നീ തൊടാതെ. അങ്ങോട്ടു പോണ്ട ശാന്താ—അതാ! അച്ഛൻ വിളിക്കുന്നു. ഉഗ്രാ നീ അങ്ങോട്ടു ചെല്ല്; ശാന്തനേയും ഇഴക്കാതെ. അയ്യോ! നിന്നെക്കൊണ്ടു പൊറുതിയില്ലേ—എന്റെ ഭഗവാനെ—കൊല്ലാതമജനെ. തീയാണത്! അയ്യോ ചതിച്ചു!! ചാമുണ്ഡി ഇവളിത്ര മഹാപാപിയോ? എന്തു കാല കാലാ ഗനി! (കണ്ണടച്ച് അവസാനശ്വാസം എന്നപോലെ) "നാരായണാ! നാരായണാ! അയ്യോ ശാന്താ, എവിടെനീ? അയ്യോ മഹാ പാപിഅമ്മയെ നീയും ചതിച്ചോ! ശാന്താ! ഉഗ്രാ! ശാന്താ! ഉഗ്രാശാന്താ! ജനാർദ്ദനാ! ശാന്താ!" എന്നു മുറവിളികൂട്ടിക്കൊണ്ട് വൃദ്ധ ബോധക്ഷയത്തിൽ ലയിച്ച്, ദീർഘശ്വാസം തുടങ്ങി. ആ മഹാശ്വാസവേഗം കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിലച്ച്, രോഗിണി സുഖനിദ്രയിലെന്നപോലെ ഒട്ടുനേരം കിടന്നു. അനന്തരം ഉണർന്നു പൂർണ്ണസുഖയായപോലെ "മീനാക്ഷി—ആ സ്തോത്രമൊന്നു ചൊല്ല്" എന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. ആ ബാലിക, ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ "ത്രിപുരസുന്ദരീസ്തോത്ര"ത്തെ ഗാനംചെയ്വാൻ തുടങ്ങി. വൃദ്ധയ്ക്കു സ്വരവ്യക്തി പോരെന്നു തോന്നി, "സ്വർഗ്ഗത്തും കേൾക്കണം, ചാവാൻ പോകുന്നവർ കേട്ടുചാവട്ടെ." എന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. മീനാക്ഷി മാതാമഹിയുടെ അപേക്ഷാനുസാരമായി, സ്വകണ്ഠസരളതയുടെ പരമാവധിക്കു ചേരുന്ന സ്ഥായിയിൽ സ്വരാരംഭം ചെയ്ത്, ചിലമ്പിനേത്തു ഭവനത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ച ദിവ്യഗാനത്തെ ആരംഭിച്ചു. അഞ്ചാറു ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, വൃദ്ധ ഒരു അത്യുൽക്കടതൃഷ്ണാവേശത്തോട് "അവിടെ ആരുവന്നു?" എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു. ഈ ചോദ്യവും മരണവിഭ്രമംകൊണ്ടുണ്ടായതെന്ന് അവിടെ കൂടിയിരുന്നവർക്കു തോന്ന

എങ്കിലും, പരമാൎത്ഥം അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നു. വൃദ്ധയുടെ ഭ
യാനകമായ സ്വപ്നം ചില ദൎശനങ്ങളെ നൽകി, ആ മഹതി
യുടെ ജീവിതപാരാള്യസാനങ്ങൾക്കിടയിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള
ജ്ഞാനവൈരാഗ്യത്തെ ദൈവയോഗം കൊണ്ടെന്നപോലെ ന
വീകരിച്ചു. കട്ടിക്കോന്തിശ്ശൂന്റെ ഉഗ്രനിഷ്ഠകളേയും സിദ്ധാ
ന്തങ്ങളേയും അനുവൎത്തിച്ചും, വലുതായ ദുഃഖങ്ങളെയും ആപത്തു
കളെയും സഹിച്ച് ധൎമ്മപത്നീവ്രതത്തെ നിൎവ്വഹിച്ചും, അദ്ദേഹ
ത്തിനാൽ ഉപദിഷ്ടങ്ങളായ മന്ത്രാദികളുടെ ധ്യാനപാരായണ
ങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചും,—ഇങ്ങനെയുള്ള മഹൽസം
സ്കരണങ്ങളാൽ ധൎമ്മദാൎഢ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആ മഹാ
മനസ്വിനിയുടെ മനസ്സിൽ തന്റെ ദൎശനങ്ങൾ എന്താ
യിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായിരുന്നു എങ്കിലും, അവർ അതു
കളെ ദൈവാനുഗ്രഹസിദ്ധമായുള്ള ഒരു ഗുരൂപദേശത്തെ
പ്പോലെ ഗോപനം ചെയ്തു. അവരുടെ കൎമ്മകാരുണ്യവൈഭ
വമായുണ്ടായ ദൎശനത്താൽ സിദ്ധിച്ച ബുദ്ധിയിൽ, ആ മഹ
തിയുടെ അന്തൎന്നേത്രം ഒരു ദുരാഗമനത്തെയും എങ്ങനെയോ
അതു സംഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ സന്ദൎശനം ചെയ്തു. രണ്ടു മിനി
ട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കേശവൻകുഞ്ഞു പടിക്കൽ മുട്ടി. ഹേ! പ്രാ
ൎത്ഥിതസൌഭാഗ്യമേ! ആ കരസംഘട്ടനത്തെ ഒന്നു കൂടി കേൾ
ക്കുന്നതു ജന്മമോക്ഷമെന്നുള്ള ധ്യാനത്തിൽ സദാ തല്പരിയാ
യിരുന്ന കപ്പ്ളൂർ ഈ തപഃഫലത്തെ കാണുന്നില്ല. ബ്രഹ്മാ
ണ്ഡയന്ത്രം മുൻപോലെ ക്രമപ്രവൎത്തനം ചെയ്‌വാൻ ശക്ത
മല്ലാതെ അതിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥമായ ഒരു ചക്രദന്തം ശകലി
തമായിരിക്കുന്നു. ആ കരസംഘട്ടനത്തിന് ഉത്തരക്ഷണമുണ്ടാ
കേണ്ട കപ്പ്ളൂരുടെ ദ്വാരമോചനം, ശൃംഖലിനൎത്തനം, നാസി
കാമുരളനം, വിവിധപരിരംഭണം, എന്നുവേണ്ടാ മല്ലബാണ
സാദൃശ്യസൂക്തികളും, ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്—രാജദത്തകൃതിയിൽ
പൊളിഞ്ഞ വാതൽ പുനസ്സു യഥാപൂൎവ്വം നിവൎത്തിക്കാറില്ലെന്നു; കാ
ലാന്ത്യപ്രാന്തത്തെ ദൎശനം ചെയ്ത യുവാക്കന്മാർ മങ്ങി വന്നി
രിക്കുന്നു; കാലസമരം ചെയ്ത വൃദ്ധ വിജയിനിയായി ശോഭി
ക്കുന്നു; ആ ഭാഗ്യത്തിന്റെ മററ് അനുഭോക്താക്കളും അകി

ളു നില്ക്കുന്നു— ആ പരമാനന്ദത്തെ സ്വൎഗ്ഗാനന്ദത്തിപോലെ ആത്മതുഷ്ടിപൂൎവ്വം ആസ്വദിക്കുമായിരുന്ന ദ്വാരപാലൻ മാത്രം തന്റെ സ്വാമിനിയുടെ പ്രവേശനത്തിന്ന സ്വൎഗ്ഗകവാടത്തെ തുറപ്പാൻ സ്വധൎമ്മത്തെ തുടൎന്നപോലെ. ദിവംഗതനായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആ ഗസ്സഫാപൂൎണ്ണകുംഭവാഹകന്റെ ആനന്ദാശ്രുവായ ഹിമജലപ്രോക്ഷണംകൊണ്ടു് ആ യുവാവിന്റെ പുനസ്സമാഗമത്തെ ആഘോഷിപ്പാൻ ആ കൃത്യനിഷ്ഠന്റെ സാന്നിധ്യഭാഗ്യം കേരളവൎഷത്തിന്ന ലബ്ധമാകുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨൧.

‘‘......ഇഹ ഞ്ഞ ദോഷമോരോന്നോതാതെ ഉദിതോത
ജലനിധി തരണം ഗതി തുരായതാപചേതാവതല്ലി
വരയാണമമറെറ വിഗ്ഗപ്രാകാരം തരതിനി ജനതാപം ’’

മാമാവെങ്കിടനാൽ പ്രേരിതനായ കേശവപിള്ള, മറെറാന്നും ആലോചിക്കാതെ, തന്റെ താമസസ്ഥലത്തു പറന്നെത്തി, ആവശ്യോചിതങ്ങളായ ആയുധങ്ങളും ഹരിപഞ്ചാനനശിഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ചു്, വഴിയിൽ ചില ഗാഢപരിചിതരെ കണ്ടുമുട്ടി എങ്കിലും, അവരോടു വേണ്ട ഉപചാരങ്ങൾക്കു നിൽക്കാതെ, ആ യോഗിവാടത്തിന്റെ പ്രാഗ്ഭാഗപ്രാകാരത്തെ ചാടി, ജീവഭയം കൂടാതെ അകത്തു കടന്നു്, ശിഷ്യസംഘാതത്തിരക്കിനിടയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭൃത്യന്മാർ ഗഞ്ജാദിധൂമസേവകൊണ്ടു പ്രമത്തരായി, ചിലർ ഉറങ്ങുകയും ചിലർ ഹരിപഞ്ചാനനാജ്ഞാദീക്ഷിതന്മാരായി കാത്തിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനിസംഭാഷകരായ ചില സേനാപ്രധാനന്മാരെ ആ ഭാഷയിൽ തന്റെ ചാടുവചനപ്രയുക്തികൾകൊണ്ടു വശീകരിച്ചും, അടുത്തദിവസം ഒരു ഘോഷയാത്രയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് അതിനു മഹൽഭൎബ്ബാകരുളെ ദൎശനംചെയ്യുള്ള ദേശസഞ്ചാരിയുടെ നിലയിൽ പ്രവൎത്തനക്രമങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചും കേശവപിള്ള ഓരോ മുറികളിലായി ഉലാത്തിത്തുടങ്ങി. നടപ്പുരകൾകൊണ്ടു ശൃംഖലിതമാക്കീട്ടുള്ള ചതുശ്ശാലകളും, ആ ശാലകൾ കണക്കില്ലാത്ത മുറികളായും ഓരോ നെടുമുറിയും ചിറററകളായും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും, കോണികൾ സംഘടിച്ചുള്ള മച്ചിൻപുറങ്ങളും കല്ലറകളും, പരിചയരഹിതന്മാരെ കുഴക്കുന്നതായ വാതലുകളുടെ സംഖ്യയും കണ്ടു്, ആ മന്ദിരം ദ്രോഹാലോചനകളുടെ സുഖപ്രസവത്തിനുള്ള സൂതികാലയം തന്നെ എന്നു കേശവപിള്ള സമൎത്ഥിച്ചു. പാണ്ഡവനാശത്തിനായി നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ട അരക്കില്ലത്തിലെ തുരങ്കത്തിന്റെ അനുല്യത്തിൽ കേശവപിള്ള ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ശയനമണിയറയും, വിശ്രമതളിമവും, മന്ത്രമണ്ഡപവും, ഭാണ്ഡാഗാരവും, പൂജാ

രംഗങ്ങളും, സമാധിവേദിയും, ഒഴികെ ശേഷമുള്ള എല്ലാ മുറികളെയും പരിശോധിച്ചു. അനേകകച്ചവടപ്പാണ്ടികശാലകളിൽ വ്യാപാരകനായിരുന്ന കേശവപിള്ളയുടെ നേത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഇരുട്ടുമുറികളിൽ അധികം ഉപയോഗപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, അയാളുടെ ഘ്രാണഭാഗേന്ദ്രിയശക്തികൾ, ആശ്രമയോഗ്യമായ സമിൽകുശാദികൾക്കു പകരം സംഗ്രാമോപയുക്തങ്ങളായ ഖഡ്ഗപട്ടിസാദ്യങ്ങളാണു് ആ സ്ഥലത്തു സംഭൃതമായിരിക്കുന്നതെന്നു അറിവപ്പെടുത്തി. അടുത്ത വാതൽ കടന്നു്, വായുപ്രചാരശൂന്യമായ ഒരു മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു്, ഒന്നു രണ്ടടി മുന്നോട്ടു നടന്നപ്പോൾ തുളസിമാടംപോലെ കെട്ടിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയ ഉയർന്ന അറ കാണപ്പെട്ടു. യജ്ഞസംഭാരമായ ആജ്യത്തിന്റെ കുടീരമെന്നു ശങ്കിച്ചു് പരിശോധനയെ ഒന്നു സൂക്ഷ്മതരമാക്കി. എന്തൊരു ഗന്ധമാണു് ആ മണ്ഡപമധ്യത്തെ ഭേദിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതു്? ആ ഗന്ധം കേശവപിള്ളയുടെ മനസ്സിൽ എന്തു വികാരങ്ങളെ ഉദിപ്പിക്കുന്നു? അയാളുടെ അവയവസന്ധികൾ ക്ഷീണിക്കുന്നതെന്തു്? കൈക്കുള്ളിൽ തടഞ്ഞ ഒരു ഭാണ്ഡക്കെട്ടിനെ അയാൾ സാഹസപ്പെട്ടു ഗോപനം ചെയ്യുന്നതു് മഹാപൽപ്രതീക്ഷണം കൊണ്ടല്ലേ? സേനാരക്ഷിതമായുള്ള നഗരപ്രാകാരങ്ങളെ കടന്നു്, അതിഗൂഢസങ്കേതമായ ഈ സ്ഥലത്തു ഇത്രയും സന്നാഹം കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, പാളയസ്ഥലമായ ആയുധശാലയിലും നഗരത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗസ്ഥമായുള്ള യജ്ഞശാലയിലും, കോപ്പുകൾ എന്തായിരിക്കും? ഈ ചിന്തയെക്കാൾ പ്രധാനമായുള്ള ഒന്നാണു് ആ യുവാവിനെ ആ സന്ദർഭത്തിൽ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചതു്. ധൃഷ്ടത കൈവിട്ടു്, വഴിയറിവാൻ പാടില്ലാതെ കുഴങ്ങി, അങ്ങുമിങ്ങും തടഞ്ഞു മുട്ടിയും, കാൽ ഇടറി മടങ്ങി മുട്ടുകൾ ഏറ്റും, എങ്കിലും വലിയ അപായങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതെയും കേശവപിള്ള മറുദ്വാരത്തോടു ചേർന്നു്, അതിശയമായി ആ നവസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അഭിനയിച്ചു. ഒരുവന്റെയും സംശയത്തിനും നോട്ടത്തിനും ഇടവരുത്താതെ ഝടിതിയിൽ യോഗിവാടത്തിന്റെ പറമ്പിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. ആ ധൃഷ്ടയുവാവിന്റെ ദേഹശരീരം ആപാദമസ്തകം വിറയ്ക്കുന്നു. പടത്തലവന്റെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ട മാർഗ്ഗത്തെ കരുതുന്നതിനു മുമ്പിൽ, പ്രധാനമായി അന്വേഷ്യമായിട്ടുള്ള കർമ്മം തന്റെ യാത്രാമധ്യത്തിൽ ദൃഷ്ടനായ ഒരു പുരുഷന്റെ ജീവരക്ഷണമാണെന്നു നിശ്ചയി

ച്ചു. ഭാഗ്യയോഗം കൊണ്ട് കെട്ടിടത്തിന്റെ അടുത്തുപ്പെട്ടി ഒരു ജാലകപ്പൊളിവിൽകൂടി നോക്കി, അകത്തു നടക്കുന്ന സംഭാഷണശ്രവണത്തിനു കർണ്ണദാനം ചെയ്തു നിന്ന ഒരു ആളെ കണ്ട് സപാർശ്വക്കാരനെന്നു കരുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു. അദ്ദേഹം “തടിയവള്ളി ’ എന്ന ആയിരുന്നു. തന്റെ അന്തർഗതത്തെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടതിനുള്ള മനസ്സാന്നിദ്ധ്യം കേശവപിള്ളയെ കൈവെടിഞ്ഞു. ഗൂഢശോധനം ചെയ്തു നിന്നിരുന്ന പുരുഷൻ കേശവപിള്ളയുടെ ആഗമനം കണ്ട്, എന്താണ് സംഗതി എന്നു ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഭാവത്തിൽ നിലകൊണ്ടു. “ പോകണം.” എന്നുള്ള ആംഗ്യത്തെ കേശവപിള്ള ആദരവോടുകൂടി കാണിച്ചു. ആജ്ഞാദാനപാത്രങ്ങൾ ആജ്ഞാനുസരണോദ്യുക്തന്മാരായി വർത്തിക്കണമെന്നുള്ള പാഠത്തിനു മാർഗ്ഗദർശകനായി ആ സ്ഥലത്തു നിന്നിരുന്ന ക്ഷണഗ്രാഹിയായ ഇവൻ ചോദ്യം കൂടാതെ ആ യുവാവിനെ അനുഗമിച്ചു. അവർ രണ്ടുപേരും പറമ്പിന്റെ പുറത്തു ചാടുന്നതു കണ്ട്, അതിനകത്ത് അവിടവിടെ നിന്നിരുന്ന മറ്റുചിലരും ആ വഴിയെത്തുടർന്നു നിർഗ്ഗമിച്ചു. കേശവപിള്ള പടിഞ്ഞാറെ തെരുവിലേയ്ക്കു നടന്നപ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരും ആ സ്ഥലം വിട്ടു യാത്രയായി. അവിടത്തെ ജനബാഹുല്യത്തിനിടയിൽ വച്ച് ശീഘ്രമായി ഒരു ചെറിയ ആലോചന നടന്നു. വേഷപ്രച്ഛന്നനായ പ്രധാനി കേശവപിള്ള ധരിപ്പിച്ച വർത്തമാനത്തെ കേട്ട് ‘ എന്നാൽ, അതിനകത്ത് ഒരു കച്ചവടവും വേണ്ട. പടത്തലവനും ജെണ്ട്രാളും അവിടെ എങ്ങാണ്ടോ ഉണ്ട്. അവരും നീയും അവിടുന്നു വേഗം പോരണം. ഉളവായും ജെണ്ടറാളുമായി നാളെ വേണ്ടതു നടത്തട്ടെ” എന്ന് ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ പറഞ്ഞതിന് “ആപത്തുകൂടാതെ അവിടത്തെ ദാസന്മാരായ അടിയങ്ങൾ പോരാം” എന്ന് ആ ഭാഷയിൽ തന്നെ ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കേശവപിള്ള വീണ്ടും ഹരിപഞ്ചാനനഗുഹയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിട്ടും ജനശൂന്യമാകാത്ത രാജവീഥിയിൽ നിലകൊണ്ട സംഘക്കാരിൽ പ്രധാനൻ രാജ്യക്ഷേമതല്പരനായ മഹാരാജാവായിരുന്നു. വടക്കുകിഴക്കായി ഉയർന്നു പൊങ്ങിയ കാർമേഘത്തിന്റെയും ആകാശമദ്ധ്യത്തിൽ തെളിയുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും വർണ്ണവ്യത്യാസത്തെ നോക്കി, അതിന്മൂലം ആപൽ

സന്തോഷങ്ങളുടെ സമീപ്യം ശോകാനുഭവത്തിൽ നിരന്തരസംഭവമായി കാണപ്പെടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവിടന്നു തത്വവിചാരം തുടങ്ങി. വായുകോണിൽനിന്നു വീശുന്ന ആ ദിശാനാഥൻ ഊർജ്ജിതപ്രവർത്തനനായി നിശാഭ്രശോഭികളായ ദീപമണ്ഡലകോടിയെ ശോച്ചുന്നതാക്കിയാൽ, സ്വപക്ഷാപഹതിയുടെ സൂചകമാകയാണല്ലോ എന്ന് അവിടന്ന് അസാംഗതമായി ഒരു അപശകുനത്തെ അന്തർദ്ദർശനം ചെയ്ത്, ശ്രീപത്മനാഭപാദങ്ങളെ ധ്യാനിച്ചു. കഠിനതന്ദ്രിയോടു് ഉറങ്ങുന്നിരുന്ന ഘനപടലം ക്രമേണ ഉയർന്ന്, പവനപ്രക്ഷിപ്തങ്ങളായി പൂർവാദ്രിതടം നോക്കി, യാനമാരംഭിച്ചു. ഘോരപ്രാർത്ഥിതാർത്ഥലാഭത്തിൽ സന്തുഷ്ടനായ മഹാരാജാവ് സ്വധർമ്മനിഷ്ഠാപ്രചോദിതനായിപ്പുറപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം ആപച്ഛ്രവണമാത്രത്തിൽ ഭീരുവെന്നപോലെ മടങ്ങിപ്പോന്നതിനെ ചിന്തിച്ചു ലജ്ജിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനദർശനത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തെത്തന്നെ അക്ഷമയോടു തിരിച്ചു. അനുഗാമികൾ രാജഹിതത്തെ അനുവർത്തിച്ചു പിൻതുടർന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനാശ്രമത്തിന്റെ ഭോജനദേശം അടുക്കാറായപ്പോൾ ഗംഭീരമായ ഒരു മുഴക്കത്തിനിട മഹാരാജാവിന്റെ സ്ഥാനമഹത്വത്തെയും നിസ്സാരമാക്കി, ആ സംഘത്തെ വലയംചെയ്ത് അപ്രതിഹതമായ പ്രവാഹത്തിൽ വഹിച്ച്, ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്ര ശിലാപ്രാകാരത്തിന്റെ അഗ്നികോണായ ഭാഗത്ത് തറയമർന്ന്, നിരപിരിഞ്ഞ്, മുഷ്കരശിരസ്സുകൾ ശ്രീപത്മനാഭദാസനെ നമിച്ചു. ശേഷം സർവേന്ദ്രിയസ്തംഭനമാംവണ്ണം ഭയാനകം!!!

ചന്ത്രക്കാരന്റെ മൂർഖതയും കളിപ്രാക്കോടിത്തമ്പിയുടെ ജളതയും കൊണ്ട്, ആ രണ്ടുവഴിക്കുമുള്ള ബന്ധുസഹായം നഷ്ടമായിത്തീർന്നെങ്കിലും, ഹരിപഞ്ചാനനയോഗികളുടെ പരിശ്രമപക്ഷങ്ങൾ ക്ഷീണങ്ങളാകാതെ കിരീടസ്പൃഹാകാശത്തിന്റെ അത്യുന്നതിയിൽ സ്ഥിതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു സഞ്ചാരണം ചെയ്തു. ദിവ്യങ്ങളും അപ്രത്യക്ഷങ്ങളുമായ അക്ഷയബാണബാണാസനങ്ങൾ ധ്യാനമാത്രത്തിൽ ഹസ്തപ്രാപ്തമാകുംവണ്ണം ഉപദിഷ്ടനായുള്ള ഒരു ധനുർവേദജ്ഞന്, കേവലം ഓണക്കളിക്കുള്ള രണ്ടു ചാപവില്ലുകൾ നിഷ്പ്രയോജകീഭവിച്ചാൽ, ഉദ്യമഭംഗകരണത്തിന് അധീനനാവാൻ എന്താണവകാശം? തന്റെ തന്ത്ര നൈപുണിയാൽ

തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രജാസമുച്ചയത്തിന്റെ ആത്മശക്തികൾ ആവാഹിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു: തന്റെ തന്ത്രനൈപുണിയാൽ ദേശസ്വാധിഷ്ഠാനന്മാരായുള്ള ആ ദാസന്മാർ, സന്ദർഭാഗമനത്തിൽ ക്ഷണക്ഷുഭിതരാക്കി അടക്കളത്തിലേക്കു മോചിക്കപ്പെട്ടു: തന്റെ മഹാമാന്ത്രികതന്ത്രനൈപുണിയാൽ അനന്തശയനമുദ്രാങ്കിതമായുള്ള വഞ്ചിരാജശേഖരഖഡ്ഗം, സ്വഹസ്താഗ്രത്താൽ ചലപ്രഭയെ സ്വയംവരിച്ച് ശത്രുരാജകങ്ങളുടെ ഗളഖണ്ഡനം ചെയ്യുകയില്ലേ? അടുത്തദിവസത്തെ യാത്രാദർശനത്തിനായി ആഗമിച്ചിട്ടുള്ള ദശസഹസ്രപരമായ ഭക്തതതിയോടു പാണ്ഡ്യദേശത്തുനിന്നു യാത്രാരംഭം ചെയ്തിരിക്കുന്ന 'ശിഷ്യ' നിവഹം സംഘടിക്കുമ്പോൾതന്നെ, തന്റെ സൈനികബലം എന്തായിരിക്കും! രാജ്യതന്ത്രാന്ധനായ മഹാരാജാവിന്റെ സേനയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും, തന്റെ കൈവശമുള്ള ചാതുരിക്ക് അധീനന്മാരായിട്ടുള്ളവർകൂടിയും ഇങ്ങോട്ടു ചേരുമ്പോഴത്തെ കഥ പിന്നെ പറവാനുണ്ടോ? ഇതിനും പുറമേ, അനുമതിയും അനുഗ്രഹവുംകൊണ്ട് സിംഹാസനരാജ്യസമ്പാദനങ്ങൾക്കു, തന്നെ നിയുക്തനാക്കിയിരിക്കുന്ന വിജയസിംഹൻ, സാക്ഷാൽ മൈസൂർ ഹൈന്ദവരാജകുലധ്വംസകൻ, സ്വയംവർദ്ധിതജ്യോതിഷ്പൂർത്തനായ ധീരധീരോത്തംസൻ, ഹൈദരാലിഖാൻ ബഹദൂർ രാജാധിരാജൻ, നമ്മുടെ ശ്രീനാരായണൻ എന്നപോലെ, അവതീർണ്ണനായി പ്രസരിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. അതിനു പുറമേ, തന്നെ ജീവപ്രതിഷ്ഠയും ജീവപദ്ധതിസംസ്കരണവും ചെയ്ത്, ഒരു ഉദ്യമത്തിലേക്കു നിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിക്രിയാചഞ്ചുവായ മഹാത്മാവ് തന്റെ ജീവനെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ സമ്മിശ്രനായി, ഓജ്ജ്വലശക്തിപ്രദനായി സദാ ആവസിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ അവധൃഷ്യനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള തന്റെ സത്രസാക്ഷിയായി കത്തിക്കപ്പെടുന്ന ദീപം ആചന്ദ്രതാരം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഒരുദീപസ്ഥാപനമായി ഭവിക്കും. അപ്പോൾ, ഇന്നു ഗുരുപാദങ്ങളെന്നു കല്പിച്ചു തന്റെ പാദങ്ങളിൽ തൊട്ടുനമിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ, രാജപാദനഖപത്മരാഗപ്രഭയാൽ നിമീലിതനേത്രന്മാരായി, ദൂരത്തുവാങ്ങിനിന്ന്, ഭൂമിയിൽ ഫാലഘട്ടനം ചെയ്തു, താണു

വീണുനമിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രഭാവത്തെ സന്ദർശിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ യോഗീശ്വരന്റെ സൗഹൃദയാവസതിയായുള്ള മനസ്സ് ഒരു വിഷമത്തേയും സന്ദർശിച്ചു. തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്ന ബന്ധുവും ശിഷ്യനുമായ യുവരാജാവ്! അതേ, ആ രാജകുമാരൻ ശിഷ്യനും ബന്ധുവും തന്നെ. അതിനെന്ത്? ശത്രുശേഷത്തെ ശേഷിപ്പിക്കുന്ന നയം ബുധാഗ്രഗണ്യന്റെ ജഡത്വമാവുകയില്ലേ? രാജകുമാരന്റെ പൗരുഷത്വം വികസിതപ്രായമാകുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ഗുരുവായ തന്നോടും നിഷ്കരുണനയനായിത്തന്നെ വർത്തിക്കും. അകാരണമായുള്ള ബുദ്ധിക്ഷീണത്തിൽ താൻ വലഞ്ഞുകൂടുന്നതെന്തിന്? എത്ര ജനങ്ങളെ ഈശ്വരൻ തന്റെ കൃത്യഗതികളായ രോഗദാരിദ്ര്യാദികൾകൊണ്ട് ആത്മഹത്യപോലും ചെയ്യിക്കുന്നു? ഹരിപഞ്ചാനനനായ സൂക്ഷ്മപ്രകൃതിതത്വജ്ഞന് ഒരു ഒററ ധൂർത്തരാജാവിനെ പീഡിപ്പിച്ചുകൂടെന്നോ? യുക്തിഭംഗം! ബ്രാഹ്മണധർമ്മവും രാജധർമ്മവും തമ്മിൽ ഒരംശലും ഭേദമില്ല. അറിവും ചോദ്യം ചെയ്തുകൂടാത്ത ദുഷ്കൃതികളും മർമ്മഭേദകങ്ങളായ ദുഃഖവിതരണങ്ങളും ജീവികളെ ഞെരിക്കും; അവർ സഹിക്കും; ഇതുകൾ അപ്രമേയഗതികൾ എന്ന് അജ്ഞന്മാർ വാദിക്കും. അങ്ങിനെയുണ്ടാകുന്ന പണ്ഡിതസംഹതിയുടെ അഭിഘോഷണം നമ്മുടെ ഭണ്ഡാരപ്പുരാമതപ്രമത്തയും ഏകാദശാവതാരസംഹിതയാക്കിത്തീർക്കട്ടെ. ഇങ്ങനെ വാദിച്ചും വാങ്ങരിച്ചുംകൊണ്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ ആശ്രമത്തിലിരുന്ന് സ്വാന്തകാരികളായ വൃകങ്ങളെ യുദ്ധാങ്കണവേട്ടയ്ക്ക് ശൃംഖലാബന്ധം വേർപെടുത്തി വിടേണ്ടതിനുള്ള ഒരു കാര്യപരിപാടി പള്ളിച്ചാർത്തുചെയ്തു: സൂര്യനും അസ്തമിച്ചു.

അസ്താചലപ്രാപ്തനായ ആദിത്യന പകരമായി, ഹരിപഞ്ചാനനമന്ദിരത്തിലെ സന്ധ്യാരാധനദീപങ്ങൾ ലോകപ്രശോഭനമാകുന്ന പണിയെ അന്യൂനാഗതസമ്മതിയോടെ നിർവഹിക്കുന്നു. ആ ലക്ഷദീപപ്രഭയോടുള്ള നക്ഷത്രതതിയുടെ പ്രഭാസമ്മേളനത്തിനിടയിൽ യോഗീശ്വരൻ പൂർണ്ണശശാങ്കസമനായി വിലസി, ഭക്തഹൃദയകമലങ്ങളെ ഹിമജലാഭിസ്നാനം ചെയ്ത്, ഫുല്ലങ്ങളാക്കുന്നു. പുഷ്പസമൃദ്ധി കാലാനുകൂല്യത്താലും, ഭക്തവൃന്ദങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി ഉത്സവാരംഭാനന്ദയാത്രയ്ക്കുവേണ്ടിയും, സാമാന്യത്തിലധികം അനവധികത്വത്തോട് ആ പൂജാശാലയെ ഹരിപഞ്ചാനനപാദാലിംഗനകമ്പടമാക്കുന്നു. ആ രാജസാ

മുക്തതയുടെ സങ്കേതത്തിൽ നിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന സുഗന്ധാനാതപം അടുത്തുള്ള ക്ഷേത്രമുററവെളികളിലും വ്യാപിച്ചു അവയെ പരമാനന്ദയാലുക്കളാക്കിത്തീക്കുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദീപാരാധനയെ ദശ്നംചെയ്തു പ്രസാദങ്ങളുംവാങ്ങി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സന്തുഷ്ടചിത്തന്മാരായി പോകുന്നു, ബ്രഹ്മസഹസ്രങ്ങൾ നിരനിരക്കി തള്ളിത്തളന്നു് ആ യോഗിവാടത്തിനകത്തും പുറത്തും അണിയിടുന്നു.

ഒരു നവപ്രഭാകരന്റെ ഉദയമുണ്ടായി, ഹരിപഞ്ചാനനനിശാകരൻ പെരിനാട്ടെന്ന ആ വിന്ധ്യാദ്രിശിരസ്സിന്റെ പുറകിൽ മറയുന്നു. ഇങ്ങനെ അപ്രതീക്ഷിതമായി അസ്തമിച്ച ഹരിപഞ്ചാനനൻ പുനരുദയം ചെയ്യുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തസംഘക്കാർ, ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാകോലാഹലങ്ങളെക്കേട്ടു് നിരാശ്വാസം കണക്കാക്കുന്നു. ആ ക്ഷേത്രകർമ്മങ്ങളിലെ പല ഘട്ടങ്ങളിലെയും നാഗസ്വരശംഖനാദങ്ങൾ അപ്രതിബന്ധമായി കഴിയുന്നതു് അവരെക്കൊണ്ടു രാജഭക്തിയുടെയും രാജയോഗഭക്തിയുടെയും ലൗകികാന്തരത്തെ പരിഗണനം ചെയ്യിക്കുന്നു. രാത്രിയിലെ ശീവേലിഘോഷങ്ങൾ ചതുഷ്പ്രദക്ഷിണാവൃത്തിയിലും കഴിഞ്ഞതു് അവരുടെ ഹൃദയതടങ്ങളെയും ഭേദിച്ചു്, ഉദരാഗ്നികുണ്ഡത്തെ പ്രജ്വലിപ്പിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീന്ദ്രന്റെ, [ഇതെങ്ങനെ സാധിച്ചു എന്നറിയുന്നില്ല] നാലെട്ടു തൃക്കൈകളോടും ആത്രയും ആയുധങ്ങളോടുംകൂടിയ മഹിഷമർദ്ദിനീനടനം കാണുന്നതിനു കാത്തുനിന്ന ആ ഭക്തന്മാർ ഭക്താകർഷിതരായപ്പോൾ, ഒരു ശിഷ്യപ്രധാനന്റെ അസാധാരണ്യമായുള്ള തീയുഴിച്ചലിനെ കണ്ടു മുഷിഞ്ഞു്, "സ്വാമികൾക്കെന്തോ ക്ഷീണം" എന്നു പറഞ്ഞു പലഹാരക്കടകളിലേയ്ക്കു ഇരുതുരെ ഗമനം തുടങ്ങി.

നിശ്ശബ്ദത—ശ്മശാനദേശത്തെ നിശ്ശബ്ദത—പ്രേക്ഷകജനങ്ങളുടെ മനസ്സ്ഖലനം ചെയ്യുമാറുള്ള നിശ്ശബ്ദത, ആ യതിവരാശ്രമത്തെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ദീപപ്രവാളകോടികൾ വൈധവ്യപാതത്താൽ എന്നപോലെ ശിഖാമുണ്ഡിതരായി മംഗല്യാസ്തമയത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും ശേഷിക്കുന്ന രണ്ടു മൂന്നു ദീപികാസുമംഗലികൾ സ്വസഹോദരീസംഘാസ്തമയത്തിൽ സഹദീനതയാൽ ക്ലാന്തമായ നേത്രങ്ങളോടുകൂടി നില്ക്കുന്നു. ആ മന്ദിരത്തെ അനന്തശയനാലയ വൈകുണ്ഠത്തിലും

അത്ഭുതരംഗമാക്കിത്തീർത്തിരുന്ന രംഗവിതാനപ്രഭയും, ദീപനിർദ്ധൂതിയോടു സഹപ്രവാഹണം ചെയ്തു മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പരിസരവാതം രാജകോപതൈക്ഷ്ണ്യത്തെ വഹിച്ച് ആതപകാരിയായി പ്രചരിക്കുന്നു. ആ വാടത്തിൽ യോഗധർമ്മപ്രവർത്തനം പ്രവർദ്ധിതമായി, ദ്രോഹഗരിമാതപത്തെ അവധാനം ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, പ്രശാന്തത—ഉഗ്രാന്തപ്രശാന്തത, കേശവപിള്ളയുടെ ദൈവാനുഗ്രഹീതമായുള്ള വാണിയിൽ ഉദിച്ച് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ അക്ഷോഭ്യതയെ അനുസ്മരിപ്പിച്ച "ശരാസ്യകാലം" എന്ന അവസ്ഥയെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടു മൂന്നു പ്രധാനമുറികളിലായി, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ പാരദേശികഭടന്മാർ അമ്പതോളം പേർ ആയുധപാണികളായി, ആപൽപ്രതീക്ഷകരായി, ഏതു കൃത്യത്തിനും ബദ്ധകങ്കണന്മാരായി, സഞ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളവർ "ദാമസ" സരസ്സിൽമുങ്ങി, ആ ഋഷിവാടസംരക്ഷണത്തിന്, ജീവമോഹസന്ന്യസ്തരായി, ആജ്ഞാപ്രതീക്ഷന്മാരായി ഇരിക്കുന്നു. യോഗീശ്വരന്റെ തൽക്കാലാജ്ഞകളെ നിർവഹിപ്പാനായി നിൽക്കുന്ന ചില ജവാന്മാരും പൂജാഭാഗദ്വാരത്തിൽ ഗാട്ടുസേവിക്കുന്ന ഒന്നു രണ്ടു ശല്യധരന്മാരും മാത്രം അന്തർഗ്ഗൃഹത്തിനുപുറത്തുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ, കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഹരിപഞ്ചാനനശത്രുവായ കേശവപിള്ളയും, ഗുരുപാദതല്പരന്മാരായ ഏതാനും നാട്ടുഭക്തന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ആ രംഗകാളിമയിൽ ഒരു നടാംഗത്തെ നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. മാമാവെങ്കിടന്റെ കല്പനകേട്ടു ഉണർന്നുതുടങ്ങിയ പക്കീർസായുടെ ഭീമാകാരം, മതപ്രതിബന്ധംകൊണ്ടായിരിക്കാം, ശുദ്ധാശ്രമഭംഗസാഹസത്തിനു സന്നിഹിതമായിട്ടില്ല.

ഹരിപഞ്ചാനനപരമഹംസൻ ആകട്ടെ, അനുരാത്രി വിദ്യായോഗ അരണ്യങ്ങളിലെ പഞ്ചാനനനായിട്ടില്ല, സാക്ഷാൽ വൃക്ഷനിബിഡമായുള്ള ആരണ്യത്തിലെ മൃഗരാജപഞ്ചാസ്യനായിത്തന്നെ, തന്റെ പൂജാമുറിയുടെ മുൻഭാഗത്തുള്ള ശാലയിൽ അസ്വസ്ഥമനായി, നിസ്സാരമായ ഭക്ഷ്യമൃഗത്താൽ അപഹൃതനായ പോലെ ദംഷ്ട്രാനഖരങ്ങളെ പുറത്തുകാട്ടി, ക്രൂരതയെ പ്രകാശിപ്പിച്ച്, വട്ടക്കൺമണികളെ വിഭ്രമവേഗാഗ്രതകളോടുരുട്ടി, മേഘനാദ കഠോരതയെയും താഴ്ത്തുന്ന ഉഗ്രഗർജ്ജനങ്ങൾകൊ

ണ്ടു ശത്രുഭഞ്ജനശപഥങ്ങൾ ചെയ്തു്, ദൎശനത്തിന്ന് ഒരു മഹാവിക്രമപൂൎണ്ണമായി കാണപ്പെടുന്നു. ഐരാവതദന്തചതുഷ്ടയത്തെ തകൎത്തിട്ടതോടു തുല്യമായ, ആ യതീശ്വരന്റെ വക്ഷഃദേശം കോപാവേഗശ്വാസങ്ങൾകൊണ്ടു് ഉയൎന്നു താഴുന്നതു് ആ വിസ്തൃതിയിലെ മാംസപുഷ്ടിയെ സംവരണം ചെയ്യുന്ന നീലതന്തുകളും മരതകതന്ത്രികളെപ്പോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. സൈംഹക്രൌൎയ്യത്തിന്റെ പാരമ്യയെ പരിസരിക്കുന്ന കോപാവേശവും കാകമായ ശത്രുശോണിതവും, രക്താംബരവേഷ്ടനങ്ങളായ കുടൽമാലയും സംയോജിച്ചു്, മഹാഭയങ്കരനായിചമഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആ അൎദ്ധാന്ധകാരരംഗത്തിൽ സാക്ഷാൽ നരസിംഹനടനത്തെ പുനഃപ്രകടനം ചെയ്യുന്നു.

കാപട്യമാകുന്ന അഭേദ്യകൃഷ്ണശിലയാൽ രചിതമായ ആ 'കലിധൎമ്മദ്യോതിനി' നാടകശാലയുടെ, അന്തൎഗൃഹമദ്ധ്യത്തിലെ ഗൂഢസോപാനം നിരോധസ്ഥിതിപ്രവൎത്തനത്തിനായി ദീപപ്രസരം താഴ്ത്തി ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഭിനയിക്കപ്പെടുന്നതു് ഒരു "അന്തകസഭ"യാണെന്നു വിജ്ഞാപിതമാകുംവണ്ണം, രംഗത്തിന്റെ പാൎശ്വാദിഭാഗങ്ങൾ കാളിമാപ്രചുരിമകൊണ്ടു സമസ്തരംഗസാമഗ്രികൎമ്മങ്ങളാൽ സവിശേഷം ഭയാനകരസാന്ദ്രിലമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിസിംഹന്റെ വിഭ്രമസോപാനം അപ്രാകാശ്യതയും, പ്രശാന്തതയും മഹാവിലതുല്യമായുള്ള സാധനശൂന്യതയുംകൊണ്ടു വിലക്ഷണീകൃതമായതിന്റെ പരിഹരണത്തിനായി, അത്ഭുതപൂൎവ്വവും അനന്യസാധാരണവുമായുള്ള ഒരു വൈദ്യുതമഹാശ്ചൎയ്യം ആ സങ്കേതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നു. സപ്തതാന്മാർ തങ്ങളുടെ വ്യാവൎത്തനത്വക്കിനേയും ശലഭങ്ങൾ ശൽക്കങ്ങളേയും വെടിഞ്ഞു് നവശരീരരാകുന്നതു നാം കണ്ടിരിക്കാം. ഭ്രാന്തിസമീപസ്ഥന്മാർ ഏകദീപശിഖയെ ദ്വിതയമായി കാണുന്ന അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു നാം കേട്ടിരിക്കാം. ഏകശരീരം ദ്വന്ദ്വീഭവിക്കുന്ന ബ്രഹ്മവിദ്യാവിധാനം, ഇതാ, നവബ്രഹ്മാത്മകനായ ഹരിപഞ്ചാനനയോഗികൾ പ്രദൎശിതമാക്കി, അതിന്റെ സാധ്യതയെ നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാക്കുന്നു. ഉൽക്കല കോപാഗ്നിയുടെ നിൎഗ്ഗമംകൊണ്ടു് ഭിന്നമായതുപോലെ, ഹരിപഞ്ചാനനകായം ദ്വൈധീഭാവത്തെ കൈക്കൊള്ളുന്നു. യോഗീശ്വരന്റെ രാജയോഗപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു് ആ ദി

വ്വന്റെ സ്ഥൂലശരീരം സാക്ഷാൽ ജഡകായമായും, അതിൽ ആവാസംചെയ്തിരുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരം ദേവന്മാർക്കുംകിട്ടാത്തുള്ള ഇച്ഛപ്രതയോട് ആത്മകായമായും ഐക്യപ്രയോഗത്തെ ബന്ധനം ചെയ്തുള്ള ആർഷപ്രമാണങ്ങളാണ് ആ ശ്രീമൽ പതഞ്ജലിപ്രഭാവപുണ്യാശ്രമത്തിൽ യഥാർത്ഥക്രിയയായി സംഭവിക്കുന്നത്. ആ ദേഹദേഹിമൂർത്തികളിൽ പ്രസിദ്ധമായുള്ള ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ലക്ഷണങ്ങൾ, ഈ രണ്ടുവിഗ്രഹങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു. പുരാണസ്ഥാപത്തിന്റെ കിഴക്കേഭാഗത്താണ് ഈ മഹായോഗാഭ്യാസപാഠങ്ങളും നിർവ്വർത്തിതമാകുന്നത്. പരസ്പരാഭിമുഖമായും, അനിശപ്രഭാവം കൊണ്ട് ജ്യോതിസ്സുരിവേഷന്മാരായും നിൽക്കുന്നവരിൽ, ദക്ഷിണപാർശ്വസ്ഥമായ വിഗ്രഹം ആപാദമസ്തകം രൗദ്രാഗ്നേയവും, ഉത്തരപാർശ്വസ്ഥമായുള്ളത് വൈഷ്ണവസൗമ്യവും ആയി പ്രകൃതിവിപത്തുങ്ങളെ സ്ഖലിപ്പിക്കാൻ, ദക്ഷിണവിഗ്രഹം അംഗാരാഗ്നിഗന്ധകാദ്യാത്മകമായ വെടിമരുന്നുപോലെ സദ്യോദാഹകനായും, ശീഘ്രസംഹാരകനായും, മറ്റേവിഗ്രഹം തൈലസമുദ്രസ്ഥമിത്രനായും ആശ്രിതജനായും, പ്രയോഗാനുസരണമായി പോഷണദഹനങ്ങൾക്ക അനുകൂലനായും, നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ, കല്പാന്തകാലേശൻ ഐഹികഭ്രമവശനായി ശഠിക്കുകയും ശപിക്കുകയും, മറ്റേവിഗ്രഹം ശാന്തതയെ അപേക്ഷിച്ച് "ദൈവാധീന"ാദിപ്രമാണങ്ങളെ മന്ദസ്വരത്തിൽ വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഗ്രഹങ്ങൾ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ജഡദേഹികൾ ദൈവാധീഭവിച്ച് മൂർത്തിധാരണം ചെയ്യുവയല്ലെങ്കിൽ, ആ ഭിന്നധർമ്മാത്മകന്റെ സൃഷ്ടിക്ക സംരൂപിക്കപ്പെട്ട ധർമ്മാധർമ്മസാധനങ്ങൾ ഭിന്നിച്ചു മൂർത്തിധാരണം ചെയ്തുനിൽക്കുന്ന രൂപങ്ങൾ എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു സംവദിക്കാവുന്നതാണ്. അപരാധശീലനായി ഭവിച്ചു എങ്കിലും സ്വപ്രധാനിഷ്ഠാകൗതുകനും, മേധാസമ്പന്നനുമായുള്ള ശാന്തവിഗ്രഹത്തിൽനിന്നു "ദൈവാധീന" പ്രമാണം ഉൽഗളിതമായപ്പോൾ, അക്ഷാന്തിമൂർത്തിയായ ഉഗ്രസിംഹം അരോചകമൂർച്ഛകൊണ്ടെന്നപോലെ പൈശാചമായി ഘനനാഹ്വാനങ്ങൾ ചെയ്ത്, ആഗ്നേയാണിയായ ഒരു ഭാഷയിൽ ഗർജിക്കുന്നു:—"ദൈവാധീനം! ഹാ! ആ ആദർശപദം എന്റെ

സവസ്സൂത്രപുടങ്ങളേയും ഭേദിക്കുന്നു. അഹോ! യതി, മാത്ര, വൃത്തം ഈ ലക്ഷണങ്ങളുടെ അജ്ഞതകൊണ്ടു ദൂഷിതനായ പദ്യകാരകൻ അഭിമാന്യനോ? സൃഷ്ടിസ്ഥിതികളുടെ സംഹാരകനും ദുഷ്ടിയല്ലേ ദൈവം? ജീവകോടികളെ [illegible] പീഡിപ്പിച്ച്, സംഹരിക്കുന്ന ധൂർത്തസ്വേച്ഛാപ്രഭു 'ജ്ഞാനവൈരാഗ്യ' യോഗവാനായ ദൈവമോ? സൃഷ്ടിരക്ഷകളുമില്ല, സംഹാരവുമില്ലാ. കർത്താവും ഭർത്താവും ഹർത്താവുമില്ല. ചൈതന്യവിഹീനം പ്രപഞ്ചം! അവിജ്ഞേയമായുള്ള ഒരു ശക്തി വളരുന്നു: പണിയുന്നു: രൂപാവർത്തനം ചെയ്യുന്നു. സർവ്വം മഹാ മഹേന്ദ്രജാലം! ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ചാർവ്വാകമതം. ഇതിരിക്കട്ടേ, ഇതര വിഷയങ്ങളിലാകട്ടെ, ഉപദേഷ്ടൃസ്ഥാനത്തെ നീ എടുക്കണ്ട. ആജ്ഞാനിർവാഹകന്റെ നിലയിൽ ഉപന്യസിക്ക. ആ പാണ്ഡ്യദ്രോഹികൾ, വഞ്ചകന്മാർ, എങ്ങനെ നമ്മോടു കരാറുലംഘനം ചെയ്തു? നമ്മുടെ [illegible]ക്ക് ഇതോ പ്രതിഫലം? അവിടന്ന് [illegible] ഉദ്ദാമനാസ്തികനേ യോ?" ഹരിപഞ്ചാനനയോഗികളുടെ ശിവാരാധനകർമ്മത്തിനും കാളിന്ദിത്വത്തിനും ആരംഭമായ "[illegible]", ഇതാ വെളിപ്പെട്ടു.

പ്രതിഷ്ഠായി—"[illegible]"——ആ നാമത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല—നമ്മുടെ [illegible]—സർവ്വതള്ളവും നശ്വരമാകുന്നു. അതിരിക്കട്ടെ, ഒരു യുവാവ് ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച്, [illegible]ന്മാർ ശാക്യമതത്തെ [illegible] നമ്മുടെ ശക്തിയെ ധ്വംസിച്ചു. [illegible] പുറമെ, ഒരു പ്രസിദ്ധസ്ഥാനപതിയുടെ ശാസനപത്രങ്ങളും അവൻ വായിച്ചിരുന്നു. ആ [illegible]പ്രതിയോഗികളെ ഉണ്ടാക്കിയതു് അവിടത്തെ ധർമ്മഭ്രംശമല്ലേ?"

അനസൽ—"ധർമ്മഭ്രംശമോ? കർമ്മസോപാനങ്ങളുടെ [illegible]കൾക്കു നീ ഭക്തശ്രവണനായി. ശരീരത്തെ ആത്മാവ് വഞ്ചിക്കുന്നതാണ് അധമാധമമായുള്ള ധർമ്മഭ്രംശം. സഹജാതത്വത്തെയും സഹപ്രതിഷ്ഠിതത്വത്തെയും മറന്ന്, അപരമാർഗ്ഗനായി, നീ ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള ധർമ്മഭ്രംശത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു."

പ്രതി— "കനിഷ്ഠതകൊണ്ട് ഈ ആത്മാഭിപ്രായശാസനാധീനം തന്നെ എങ്കിലും, ഇങ്ങനെ കല്പിക്കരുതു്. നമ്മു

ടെ പ്രതിഷ്ഠാവ് നമ്മെ മാനുഷ്യകമായ ഒരു ഗൌരവകാൎയ്യത്തിലെയ്ക്കു നിയോഗിച്ചു. പുരുഷായത്തം, വീരധൎമ്മം, ധൎമ്മസ്ഥത്വം, രാജ്യതന്ത്രം, ഇതുകളുടെ അനുയായികളായി വൎത്തിച്ച്, ദൈവാനുഗ്രഹേന നമ്മുടെ പ്രതിഷ്ഠാപനോദ്ദേശ്യത്തെ സാധിപ്പാനാണ നാം നിയുക്തന്മാരായിരിക്കുന്നതു്. ഭവാൻ ആൎഷസമ്മതമായും, ശാശ്വതങ്ങളായുമുള്ള ധൎമ്മങ്ങളുടെ ഭ്രംശത്തോടു നമ്മെയുംബന്ധിച്ചു. അവിടത്താൽ വാഗ്ദത്തമായ മാതൃദൎശനത്തിലുള്ള തൃഷ്ണകൊണ്ട് ഞാനും പാപകൎമ്മപിശുനനായി. പരമശുദ്ധനും നിൎമ്മലപ്രകൃതനും ആയ നമ്മുടെ താപിക്കു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥാന്തരത്തെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ പരമാൎത്ഥത്തെ രാജസമക്ഷത്തിൽ ധരിപ്പിപ്പാനും എന്റെ മനസ്സു സന്നദ്ധമാകുന്നു." (അസൽച്ഛായയുടെ നീലത്തീക്കണ്ണുകൾ പുകഞ്ഞു.) "ബാല്യം മുതൽ അവിടത്തെ ശക്ത്യുത്സാഹങ്ങളുടെ അതിപ്രസരത്തിന് എന്റെ സഹവാസോപദേശങ്ങൾ കടിഞ്ഞാണായിനിയമനം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്നെ തിരസ്കരിച്ച്, അവിടന്ന് പരമാസുരബുദ്ധിയെ സ്വീകരിച്ചുകളഞ്ഞു. അന്നു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരുന്നപ്പോൾ ഒന്നും ധരിച്ചില്ല. അതിനു സമയവും സന്ദൎഭവും തന്നതുമില്ല. നമ്മുടെ ധനവിക്രേതാവ് അണ്ണാവയ്യൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ?"

അസൽച്ഛായയുടെ കോപപ്പുക പ്രതിച്ഛായയുടെ ശാസനങ്ങളാൽ വൎദ്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. "മാനുഷ്യകം, ദൈവികം, ആസുരം, ആൎഷം—ഈ വിധം നിരൎത്ഥശബ്ദങ്ങളെ അമരസിംഹൻ ഹാരാവലികളായി സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാഠശാലാമന്ത്രങ്ങളായി അതുകൾ അവശേഷിക്കട്ടെ. നാം ഇപ്പോൾ രാജ്യലക്ഷ്മീവരണത്തിനു സൂത്രബന്ധധരനായിരിക്കുന്ന, ക്ഷാത്രധൎമ്മപ്രബുദ്ധൻ, എന്നുമാത്രമല്ല, സമഗ്രപ്രവീണനും ആണ്. ആ കന്യാഹരണത്തിനുള്ള ശൃംഗാരകൌമുദികൾ നിരവധി നീതിപ്രവാദകന്മാരായ ഭട്ടാൎയ്യന്മാരിൽ നിന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാജ്യപുഷ്ടിക്കു ബഹുജീവമേധങ്ങൾ സമാപിക്കേണ്ടിവരും. ആ വീരസംസ്കൃത്യംഗത്തെ ധൎമ്മഭ്രംശം എന്ന് എങ്ങനെ വിധിക്കും?"

പ്രതി—"ഹാ കഷ്ടം! അണ്ണാവയ്യൻ അവിടത്തെ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ബന്ധുവല്ലേ? അയാളെ ആ ക്രൂരൻ ശൈവനെ

കൊണ്ടു വധിപ്പിച്ചു. രാജ്യലക്ഷ്മീപാണിഗ്രഹണത്തിനുള്ള സമാവർത്തനം ഇതാണോ?"

അസൻ—"നീ നമ്മുടെ ജീവാത്മാവിന്റെ പ്രധാനാംശമെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ആത്മാവെന്നുള്ള അംശത്തിന്റെ സുഷുപ്തിയിൽ നീ അവസംഗ്രഹണംകൂടാതെ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ജീവിതധർമ്മിയായ നാം സ്വകർമ്മപ്രാതികൂല്യങ്ങളെ ശിഥിലീകരിപ്പാൻ ഉദ്യമിക്കുമ്പോൾ, പ്രസ്തുത വധങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ വിധേയങ്ങളായേയുള്ളു. ഭൈരവൻ നമ്മുടെ ആജ്ഞയെ നിർവഹിച്ചു. നമ്മുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഗംഗാനദിപോലെ ചിലടത്തു പങ്കസ്പൃഷ്ടയായും, ചിലടത്തു പങ്കാപഹയായും, പ്രവഹിക്കുന്നു. ആ പ്രവാഹഗതിയെ തടയുന്നതിനു വിന്ധ്യനെന്നവണ്ണം മറാക്കമതിയും, നിന്നെ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ പരാജിതനാക്കിയവനും ആയ കേശവനാമവാൻ ഇടയ്ക്കുവീണു. അവൻ എന്റെ കൈകൾക്ക് എത്താഞ്ഞതാൽ, രാജകരത്താൽ ദണ്ഡ്യനാകുന്നതിന്, നമ്മുടെ മതമറിഞ്ഞു ഭൈരവനും, നാം സ്വയമായും, എന്തെല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചു എന്നു നമുക്കുതന്നെ ഇപ്പോൾ രൂപമില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണൻ യവനവൈരിയെ മുചുകുന്ദനെക്കൊണ്ടു കൊല്ലിച്ചില്ലേ?"

പ്രതി—"പുരാണോപമാനത്തെ ഇതിൽ വഹിക്കരുത്. ഉപായവും ചാപലവും ഭിന്നനീതികളല്ലേ?"

അസൻ—"ശെ! ശെ! അമാന്തം! ബുദ്ധിയുടെ ദൗർമ്മനസ്സുടത ആത്മസത്വവന്മാർക്ക് ഉണ്ടാവില്ല. രണ്ടും വധം തന്നല്ലേ?" (തമിഴിൽ) "യപ്പാ! ശ്രീ കൃഷ്ണരാലും അജയ്യനാന യവനസിംഹർ എങ്കെ, അന്നാപ്പട്ടർ, പണപ്പാപ്പാനെങ്കെ?"

പ്രതി—(കണ്ണുകൾ പൊത്തിനിന്നിട്ട്) "കഷ്ടം! കഷ്ടം! ആ ഉപമാപ്രമാണം——"

അസൻ—(മലയാളത്തിൽ) "എന്തപ്പനേ എന്ത്? സിംഹാസനങ്ങൾ, കിരീടങ്ങൾ, ഉടവാളുകൾ—ഇതുകൾ ധർമ്മശാലകളിൽ ദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല: വൃക്ഷങ്ങളിൽ കായ്ക്കുന്നില്ല: മഴയോടും മഞ്ഞോടും വർഷിക്കുന്നില്ല: ഭിക്ഷാടനം ചെയ്താലും കിട്ടുകയില്ല: അങ്ങാടികളിൽ വിൽക്കപ്പെടുന്നുമില്ല: അതിനാൽ

ശൈലൂകമുഖ്യ പ്രകൃതികളുടെ നയത്തെത്തുടൎന്നു് കൊന്നും, വെന്നും, തീവച്ചു മുടിച്ചും, അവരെ നേടണം. നിന്നോടിതാ അന്തൎഗ്ഗതത്തെ തുറന്നു പറയുന്നു."

പ്രതി—"വധിക്കണം: ജയിക്കണം: കൃപയുണ്ടെങ്കിൽ ഇവനെ ഉപേക്ഷിച്ചേയ്ക്കണം. അമ്മയെ കാട്ടിത്തരാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലേ ആ കേശവൻകുഞ്ഞിനെ ഞാൻ വഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടുപോയി, പിന്നേയും വഞ്ചിച്ചതു്. എനിക്കു വാഗ്ദത്തമായുള്ള ആനന്ദമയമായ ദൎശനം തന്നു് അനുഗ്രഹിക്കണം. നമുക്കു് സുശൎമ്മപ്രദായിനികളായ ആ ദേവിമാർ എവിടെ ?. ദൈവന്റെ കൈകളിൽ അവിടത്തെ നിയോഗമനുസരിച്ചു് ഏല്പിക്കപ്പെട്ട മധുരാംബികാപ്രിയൻ എവിടെ?"

അസൽ – (അത്യധികമായ പരിഭവം നടിച്ചു്) "ആ ഹാ! നഷ്ടസാഹായ്യനായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ശല്യർ കൎണ്ണനെ എന്നപോലെ വചനംകൊണ്ടു നമ്മെ ക്ഷീണനാക്കുന്നതിനാണോ നീ പോന്നിരിക്കുന്നതു്? കൃത്യമാൎഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം നാം നിശ്ചയിച്ചുപോയി. നിന്റെ സഹകരണംകൊണ്ടു നമുക്കു ശക്തിപൂൎണ്ണതയെ ദത്തംചെയ്യുക. ധൎമ്മോപദേശങ്ങൾ, പിതൃരാജ്ഞയെ നിൎവ്വഹിച്ചു് പിതൃപ്രീതിവരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം ആവാം. വധം, നരഹത്യ, ബ്രഹ്മഹത്യ— ഹു! എന്തു സ്ത്രീത്വം! പരശുരാമതപോവൃത്തന്റെ കൃത്യങ്ങളെ സ്മരിക്കുക."

പ്രതി—"പിതൃരാജ്ഞയനുസരിച്ചു്, പിതൃരാത്മപ്രീതിക്കായി——"

അസൽച്ഛായാ "അഹഹഹ! നമ്മുടെ ജന്മകാരകൻ മാതൃജാരനോ? പിതാവല്ലെന്നോ? ആ ഗാന്ധൎവ്വമഹിമപൂൎണ്ണൻ ജമദഗ്നി തുല്യനല്ലെന്നോ?" എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തും, ആശ്ചൎയ്യത്തെ നടിച്ചു തൊഴുതുപിടിച്ചു്, കൈവിരലുകളെ നാസികാഗ്രത്തിൽ മുട്ടിച്ചുകൊണ്ടും, നിലയായി.

പ്രതി—"പ്രബുദ്ധാത്മാവേ! പിതൃപ്രീതിക്കു് ആ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നിഗ്രഹം ആവശ്യമായിരുന്നോ?"

ജഡപഞ്ചാനനന്റെ ജഠരാഗ്നി കത്തിജ്വലിച്ചു: ആ പശുസമനായ ആത്മധൎമ്മാനുഷ്ഠാപകനെ തന്റെ കോപാഹുതിക്കു 'പശു'വാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സുണ്ടായി എങ്കിലും, 'ചിത്രതരമോക്ഷനേരം അത്ര നിന്റെ ദുൎവിചാരം' എന്നു ചു

ണ്ടുവിരലുകൾകൊണ്ടു് ഒരു വിചിത്രനൃത്തം കഴിച്ചിട്ടു്, "മഹാബലം! ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ അവൻ ഹതനായി. പ്രതിയോഗി യുദ്ധസമൎത്ഥനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മററവനെ ഹനിച്ചു. ഹനിക്കുമെന്നു് അതിനുമുമ്പുതന്നെ പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തിരുന്നു, എന്നു് വാദിച്ചു.

പ്രതി—"കഷ്ടം! പിന്നെയും ആത്മാവെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവനെ വഞ്ചിക്കുന്നല്ലോ! അവിടത്തെ ആയുധങ്ങൾ എനിക്കു പരിചയമില്ലേ? ആ നായർ, പ്രതിയോഗിയാൽ വീഴ്ത്തപ്പെട്ടേടത്തു വച്ചു മരിച്ചു എങ്കിൽ അവിടത്തെ വാദം സാധുതന്നെ. അവിടന്നു്, തൊട്ടു നടകൊള്ളിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണു് അയാൾ മരിച്ചതു്. ഒക്കെപ്പാടെ, നമ്മുടെ ഭൂജീവിതം ഇനി അവസാനിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. അവിടുന്നു് ജനകോടിയെ അന്തകപുരിയിലേയ്ക്കുള്ള ഗമനത്തിനു ദക്ഷരയനം ചെയ്യിച്ചിരിക്കുന്നു. പതിയുന്ന ഇടി എവിടമെല്ലാം, എന്തെല്ലാം, നഷ്ടമാക്കുമെന്നു് ആരറിയുന്നു? നാം ശ്രീപത്മനാഭന്റെ പുറകിൽ പാൎക്കുന്നെങ്കിലും, ആ പരമപുരുഷന്നു് നേത്രങ്ങൾ പുരോഭാഗത്തു മാത്രമല്ല. മഹാരാജാവു ധൎമ്മപരൻ. നമുക്കു പരാജയത്തിനേ മാൎഗ്ഗമുള്ളു. ഹൈദർസഖ്യമാണു നമ്മുടെ പ്രഥമ ധൎമ്മവിഗതി. പിതൃശാസനത്താൽ ശ്രമമാത്രത്തിനേ നാം നിയുക്തന്മാരായിട്ടുള്ളു. നാം സഞ്ചയിച്ച സകല സഞ്ചയങ്ങളും ഇപ്പോൾ നഷ്ടമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, ഈ രാത്രി തന്നെ ഇവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു രക്ഷപ്പെടാം. പാപനിവൎത്തനം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം, നവപഥത്തെ അവിടന്നു് അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളണം. ഞാൻ വല്ല പുണ്യക്ഷേത്രത്തെയും ശരണംപ്രാപിച്ചുകൊള്ളാം. ആ ഭക്തനായ വൃദ്ധഭൃത്യനെ ലോഭിയും തൃഷ്ണാവശനും ആത്മവിഹീനനുമായ ആ മാംസമാത്രനെക്കൊണ്ടു വധിപ്പിക്കാൻ സംഗതിയാക്കിയതും വലുതായ ഒരു ശത്രുവെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭൈരവന്റെ അച്ഛനാണു് ആ ഭൃത്യൻ. അവൻ നമ്മുടെ അച്ഛന്റെ ആജ്ഞയെ അനുസരിച്ചു നമ്മെ അതിഭക്തിപൂൎവം സേവിച്ചു. എന്നിട്ടും, ആ അവന്റെ അച്ഛനെ അവിടന്നു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടില്ല. ആ നരഹത്യയും അവിടത്തെ ദുരുപദേശകാരണത്താൽ സംഭവിച്ചതെന്നു ഭൈരവൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നും ശുഭമല്ല."

ആസർ — (കേശവൻ കുഞ്ഞിനെ ഭൈരവന്റെ രക്ഷയിലാക്കിയതു ബുദ്ധിയുടെ അമർഷമായിപ്പോയി എന്നു തോന്നി എങ്കിലും, തന്റെ നിലയെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ സന്നദ്ധനാകാതെ) "ലക്ഷണങ്ങളുടെ ഗുണദോഷപരിഗണനം ചെയ്വാൻ അവകാശം ബുദ്ധിക്കാണ്. ആത്മാവായ ശുദ്ധസത്വാവിന് അതിനെന്തവകാശം? നിന്റെ ആത്മപൂർണ്ണമായ സഹകരണംകൊണ്ട് എന്റെ ശക്തിക്കു പൂർണ്ണത്വം നൽകിയാൽമാത്രംമതി. നമ്മെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള സത്യത്തെ ഓർമ്മിക്ക. ശ്രമമാത്രമല്ല നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. സാധുപ്രകൃതനായ നിനക്ക് അവിടത്തെ ദിവ്യാശയത്തിന്റെ പൂർണ്ണഗതി ഉപദിഷ്ടമായിട്ടില്ല. അവിടത്തെ വത്സൻ നാം ആയിരുന്നു. നീ മാതൃസ്വാമ്യം———കേൾക്ക. ഗുരുത്വം അതിശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ള ധർമ്മം. നമ്മുടെ ജന്മകാരകൻ നമ്മുടെ സകല ക്രിയകളെയും, അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെയും അറിയുകയും കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീബാലവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു സഹജമായുള്ള ചാപലമാനസതയോടുകൂടി നീ കാംക്ഷിക്കുന്ന മാതൃദർശനപുണ്യവിഭവത്തിന് നാം ഉടനെ മാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കാം." (പ്രതിച്ഛായയുടെ മുഖം വലുതായ ആനന്ദസ്തോമംകൊണ്ടു ശോഭിച്ചു). "നിന്റെ ആനന്ദപ്രസാദം നമുക്കു വലുതായ ശക്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. സ്വർഗ്ഗങ്ങൾ പിളർന്നു പതിയ്ക്കട്ടെ: നരകങ്ങൾ കിളർന്നു പൊതിയട്ടെ: സമുദ്രരാശികൾ പ്രളയപ്രവാഹംകൊണ്ടു കഴുകട്ടെ: നാം വിജയപതാകയെ ഈ ഭൂസ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കും. മാതാപിതാക്കന്മാരായ ലക്ഷ്മീനാരായണവൈകുണ്ഠപരിസരത്തിൽ, കൌപീനമാത്രന്മാരായി, കിങ്കിണീകടകങ്ങളുടെ മധുരകൂജിതങ്ങളോടു, വിഹരിച്ച ആനന്ദവിഭൂതിയെ സ്മരിക്ക." ആ കുടിലഹൃദയൻ സ്വാർത്ഥമായ ഭദ്രമനസ്കനെ ഇങ്ങനെയുള്ള മോഹോൽപാദനംകൊണ്ടു വഞ്ചിച്ചും, "ശാന്തം—ശരണ്യം—വരേണ്യം." എന്നു ഛന്ദസ്സ്വരൂപത്തിൽ, സാക്ഷാൽ ചതുർമ്മുഖോൽഗളിതഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടി ആ പദങ്ങളെ വദിച്ചും, തന്റെ കരദണ്ഡങ്ങളെ വിടുർത്തിയും, സർവ്വാംഗങ്ങളുംകൊണ്ടു സാപേക്ഷയെ ആജ്ഞാരൂപമാക്കിത്തീർത്തും, ആ രണ്ടു കായങ്ങളാലും ആരാധനീയനായുള്ള ഒരു ഭഗവാന്റെ തൽഛായയായി, പ്രവൃദ്ധമായ ഗാന്ധർവ്വഗാംഭീര്യത്തോടു നില

കൊണ്ടു. ആ ദൎശനത്തിൽ പ്രതിച്ഛായയുടെ ആത്മധാരോഗ്രത കേവലം 'മാതൃസ്വ' നായ ശാന്തകുമാരന്റെ നിലയിൽ പൊലിഞ്ഞു. "അമ്മയെ ഒന്നു കാണാൻ അനുവദിച്ചാൽ———." എന്നുപറഞ്ഞു തുടങ്ങിയതിനെ അസൽച്ഛായ തടഞ്ഞു:—"വിജയികളായി! കണ്ടുകൊള്ളാനല്ലേ അച്ഛന്റെ അനുജ്ഞ?"

പ്രതി—"ജ്യേഷ്ഠൻ കണ്ടുവല്ലോ—"

അസൽ—"നീ എന്തു വിഡ്ഢിക്കുട്ടൻ! ആ യുദ്ധാരംഭം എന്നെ ഭ്രമിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു— നാരായണ" (ശംശപാനാമത്തെയും സന്ദൎഭയോഗ്യതയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചു.) "രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തേക്കുമാത്രം ക്ഷമിക്കൂ. നമുക്കു രണ്ടുപേൎക്കും ചേൎന്ന്, ആ പരിശുദ്ധപാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു്, കടിമീനാക്ഷി കനകബാലികയേയും ദൎശനം ചെയ്തു്, പൂൎവ്വകഥകളെ ധരിപ്പിക്കാം. നാം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് ആ മഹതി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പോരൂ— ഒന്നിച്ചുപോകാം. എന്റെ രാജൻ,—ഇതാ നോക്കൂ—അച്ഛൻ കല്പിക്കുന്നപോലെ—അതെ—അച്ഛൻതന്നെ—നമ്മുടെ അച്ഛൻ കല്പിക്കുന്നപോലെ വിചാരിക്കൂ. അമ്മ, പരമസാധു, അമ്മയുടെ അനുഗ്രഹപ്രാപ്തന്നും ആദരിക്കൂ——" ഇങ്ങനെ കരുണാനിദാനകേന്ദ്രമേടിയായുള്ള ഉദ്ദാമമായുള്ളയാചനയോടു് അസൽച്ഛായ പിന്നെയും കരങ്ങളെ വിടുൎത്തി. പ്രതിച്ഛായ, സ്നേഹശാല്യം കൊണ്ടു കലഹിച്ചിരുന്ന ബാലൻ മാതൃവക്ഷസ്സോടുചേരുംവണ്ണം, ആ കരങ്ങൾക്കിടയിൽ പാഞ്ഞു പതിച്ചു; ആ മൂൎത്തിദ്വയം വീണ്ടും ഏകീഭവിച്ചു........പടിവാതുക്കൽ കാത്തുനിന്നിരുന്ന ഒരു ഭടൻ പ്രവേശിച്ചു "പടത്തലവനാർ" എന്നു ബോധിപ്പിച്ചു.

ഹരി—"ഏകനോ?"

ഭടൻ—"ആം സ്വാമീ!"

ഹരി—"ആയുധപാണിയോ?"

ഭടൻ—"അപ്പടിയേ, തിരുവടി!"

ഹരി—"നല്ലതു്! വരച്ചൊൽ"

ഭടൻ തന്റെ ആജ്ഞാനിൎവ്വഹണകൃത്യത്തിനു തിരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൨൯.

"വിശുദ്ധപ്രതിമയാളു നിധിചോരാദ്ധ്യം കാണന്നോരു
വൃത്താന്തമെല്ലാമറിയിച്ചു ഭോഗരാജൻ,
അനന്തരമരികേ വിരഞ്ഞു വാമവലയം-
ഉണ്ടോരോതാകൂടുമാറ്റം ചെയ്തുതുടങ്ങി"

നമുക്ക പരിചയമുള്ള മുഗ്ദ്ധസ്മേരവദനനും കാരുണ്യകടാക്ഷാവലോകനപ്രവീണനും കനകഗാത്രനും ആയുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനസിദ്ധൻ മാത്രം ആ രംഗത്തു ശേഷിച്ചു. "ശരി! എല്ലാം കലാശിച്ചുവരുന്നു! ശകുനം നന്നല്ല. അച്ഛൻ ഗന്ധൎവ്വാംശജനെന്നു സംശയമില്ല. അവിടത്തെ കല്പനയ്ക്കു വിരോധമായി, ആമയെക്കണ്ടെന്നു തുടങ്ങി ഗ്രഹപ്പിഴ. എങ്കിലും, ഹൈദർമഹാരാജാവിന്റെ ഉള്ളറിയുന്നതുവരെ പയറ്റുകതന്നെ. ഈ അകാലപ്പുറപ്പാട്? ഉണ്ണിത്താനെപ്പോലെ ഇദ്ദേഹവും ബന്ധുവാണ്. ആദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് അച്ഛനെന്നു മനസ്സിലാക്കി, മൂപ്പിൽ ചാടിത്തിരിച്ചിരിക്കയാണ്. വരട്ടെ. മനഃപൂൎവ്വം കടന്നു നമ്മെ ദ്രോഹിക്കയില്ല. എങ്കിലും കരുതണം" ഇങ്ങനെ ആത്മഗതമായി സ്ഥിതിവിവേചനം ചെയ്ത്, രണ്ടുലഘുവായ നാരാചകാദികളെ എടുത്ത് അരയിൽ തിരുകിയും, യോഗവേഷ്ടിയാൽ അതുകളെ മറച്ച് കടീതടത്തെ ദൃഢമായിബന്ധിച്ചും, തൈവിപ്രളവിന നൽകിയതുപോലുള്ള ഒരു വക്രവാൾ ഉറയോടുവഹിച്ചും, രാജസച്ഛ്വാഞ്ചാദിതത്തോടുകൂടി, അതിഥിസൽക്കാരശാലയിലേക്കു യോഗീശ്വരൻ നടകൊണ്ടു. പടത്തലവൻ ഹരിപഞ്ചാനനനെക്കണ്ടപ്പോൾ, "ഉറങ്ങിപ്പോയില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. നാളത്തെയ്ക്കുവേണ്ട ശ്രമങ്ങളുണ്ടല്ലൊ" എന്നു തന്റെ അകാലാഗമനത്തിനു സമാധാനമായി പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പുതച്ചിരുന്ന സാൽവകൊണ്ട് കണ്ഠത്തിനു കീഴ്വശമുള്ള ഒരംശം, തലക്കെട്ടിനാൽ അകത്തുള്ള രക്ഷയും, മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും, ഹരിപഞ്ചാനനഗുരുവിന്റെ നോട്ടത്തിന് ആ സന്നാഹങ്ങളുടെ യാഥാൎത്ഥ്യം ക്ഷണം കൊണ്ടു മന

സ്ഥിലായി. തന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതു, സംബന്ധതല്പരകാംക്ഷിയായി, മുമ്പിൽ പിരിഞ്ഞ ഗൃഹസ്ഥനായ രാമവർമ്മത്തു പിള്ളയല്ലെന്നും, ശ്രീപത്മനാഭദാസനായ കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ കിരീടപതിയുടെ സ്ഥാനപതിയാണെന്നും ഹരിപഞ്ചാനനയോഗികൾ ധരിച്ചതിനാൽ, അതിനുമുമ്പിൽ അനാവദിച്ചു ആസനപ്രദാനോപചാരം ചെയ്യാതെ, യോഗാശ്രമനിയമത്തെ അനുകരിച്ചും, അതിഗൂഢസ്ഥിതിയെ അവലംബിച്ചുനിന്നും, കാര്യാവലോകനം ചെയ്യാമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. എങ്കിലും, ശിരസ്സും [illegible]നേത്രങ്ങളും, അധരങ്ങളും കംബുഗ്രീവവും, രക്തപ്രഭമായ ഹസ്തപത്മങ്ങളും ചേർന്ന് ഒരു പത്മബാണവിലാസം അഭിനയിച്ച്, സ്വാഗതാഭിനയത്തിൽ ഒരു പടിയും വിടാതെ, ഹരിപഞ്ചാനനപ്രവീണൻ സ്വാഗതചേഷ്ടാമര്യാദകളെ അനുഷ്ഠിച്ചു: "ഏകനല്ല—ഏകസഹസ്രമെങ്കിലും നമ്മെ വധിയ്ക്കാൻ ചെയ്യുന്നു," എന്നു ക്ഷണസങ്കലനാഹ്ലാദത്തെ മനസ്സുകൊണ്ടു കരിച്ചു ചഞ്ചലമനസ്കനായി. അതിനെയും ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ യമിത്വവൈഭവം കൊണ്ട് ഉപഗൂഹനം ചെയ്തു. ആസനദാനം ചെയ്യാത്തുള്ള ഉപചാരത്തിന്റെ ന്യൂനതയെ പടത്തലവനും പരിഗണനം ചെയ്തു. അയ്യോ! ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മനക്കാമ്പ് നിയമവിരോധമായി ക്ഷുബ്ധകതന്നെ ചെയ്യുന്നല്ലോ! രാജരാജന്മാരോടും നേരിടാൻ വീര്യസന്നദ്ധനായുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനന് പടത്തലവനായ വൃദ്ധന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാത്രവും അസഹ്യകരമാകുന്നു. സാൽവാ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്ന ഖഡ്ഗത്തിന്റെ ഭാരവും, ശരീരം ആവരണം ചെയ്യുന്ന വിക്രമത്തിന്റെ ഉത്സാഹപ്രസരവും, വാർദ്ധക്യത്താൽ എത്രത്തോളം ക്ഷയമായിട്ടുണ്ടെന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ ശക്യമാകാത്തതിനാൽ, തന്നോടു തുല്യനായ ഒരു അപരിജ്ഞേയബലിഷ്ഠൻ തന്നെയാണു തന്നെ നേരിട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനൻ അഭിമാനിച്ചു. സംഖഡ്ഗത്തെ ഗാഢപരിരംഭണം ചെയ്തുകൊണ്ടു, "അവിടത്തേയ്ക്കു ഒരു കാഴ്ചവെയ്ക്കായിട്ടാണ് ഇതിനെ കൊണ്ടുന്നതു്. അന്നു തിരക്കത്തിൽ പിരിഞ്ഞു. ഇന്നു സാവകാശമായി സംസാരിപ്പാൻ പോന്നതു് എത്ര സന്തോഷം! ഇവിടന്നു യജ്ഞശാലയിലേയ്ക്കു വളരെമാറുന്നു. സംഗപരിത്യാഗേച്ഛുക്കൾക്കും പ്രാരബ്ധമൊഴിഞ്ഞിരിപ്പാൻ സൌകര്യം കിട്ടുന്നില്ല. അവരും ലോകകാര്യധുരന്ധരന്മാരായി, ഞങ്ങ

ന്നെ പരിശ്രമമാർഗ്ഗങ്ങൾ പരിചയിച്ചാലല്ലേ, പ്രപഞ്ചതത്വസ്സമാധിയിൽ നിൽക്കൂ" എന്നു ലളിതമായി പ്രസംഗിച്ചു.

പടത്ത—"വിഷമവിഷയങ്ങളിൽ ഞാൻ അജ്ഞൻ—അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ തക്കഗുരുക്കന്മാരും ഉണ്ടായില്ല. അവിടത്തെ അഭിപ്രായത്തിനെ ശരിവയ്ക്കുവാനും കുറച്ചൊക്കെപഠിപ്പു വേണമല്ലോ."

"അച്ഛൻ നമ്മെ അഭ്യസനം ചെയ്യിച്ചതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതല്ലേ ഇത്? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കഷ്ടം ഇവിടെയുമല്ലേ നിൽക്കുന്നത്!" എന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനൻ സംഗീതത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ച്, ആശ്ചര്യസാഭിനയമായി ഒരുവിലാസനാട്യവും കഴിച്ച് "ഞാൻ ചിരിച്ചതു ലോകത്തിന്റെ വിപരീതഗതിയെ നിനച്ചാണ്. അവിടത്തെപ്പോലുള്ള 'അജ്ഞ'ന്മാരാണല്ലോ, ഓരോ മണ്ഡലാധിപന്മാരുടെ ഗോർദ്ധബന്ധങ്ങളായി അവരുടെ പാണികൾക്ക ഭരണാധാരശക്തികളെ നൽകുന്നത്. ആശ്ചര്യമല്ലേ അത്?"

പട—"അങ്ങേ നിന്ദാസ്തുതി വളരെ ഭംഗിയായി. എന്നാലിപ്പോൾ ഭംഗിപറഞ്ഞു നാം പരസ്പരം രസിപ്പിപ്പാനുള്ള കാലമല്ല. നമുക്ക രണ്ടുപേർക്കും ഒരു ദുഃഖം നേരിടാൻ പോകുന്നു."

ഹരി—"ആഹാ! പ്രേമാളകരേ! നമുക്ക സമാനദുഃഖമുണ്ടെങ്കിൽ, നാം സഹൃദയന്മാരാണ്. ഞാൻ ബന്ധുവിഹീനനുമല്ലാ ഭാഗ്യശാലിയായുള്ള ഒരു മഹാപുരുഷന്റെ മാതുലസ്ഥാനത്തിന് സന്യസ്തമായ എന്റെ ഹൃദയവും സ്പൃഹിക്കുന്നു."

പട—"ആ നിലയിൽതന്നെയാണ് ഇങ്ങോട്ട് പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഈ സ്ഥലത്തും, ഈ സമയത്തും, ഞാൻ വരില്ലായിരുന്നു. അല്പദൂരത്തൊരു സ്ഥലത്തു് എന്നോടുകൂടി പുറപ്പെടണമെന്ന് അപേക്ഷയുണ്ട്."

ഹരി—"ഞാൻ ഈ ചൊറിയവാൾ ഒന്നു മാറിക്കൊള്ളട്ടെ. അവിടുന്നു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു കയ്യിലിരിക്കുന്നതു തന്നെയല്ലേ? രണ്ടും തുല്യമായിരിക്കേണ്ടേ?"

പട—(തന്റെ ഖഡ്ഗത്തെ ഉറയോടെ പുറത്തു കാണിച്ചിട്ട്) "സമാനമായി ഇതുതന്നെ"

ഹരി—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "ഇതു സ്നേഹബന്ധവും കവിതയ്; ഇരുബന്ധത്തെ സന്ധിക്കുന്നതാണല്ലോ. ദൂരത്തേക്ക്

ന്നപോകുന്നു. 'ശ്രേയസ്യശീഘ്രം.' ഇവിടെവച്ചു തന്നെ കഥ കഴിയട്ടെ. സമീപത്തെ ക്ഷേത്രത്തിന് അശുദ്ധിവരുമെന്നോ? അതു പേടിക്കേണ്ട. നമുക്ക് അതിനകത്തുതന്നെ സമാധിസ്ഥാപനസ്സു് അവകാശമുണ്ടു്. ഞാൻ അവിടത്തെ പ്രായത്തെ വിചാരിച്ചു നിരായുധനായി പരീക്ഷിക്കാം." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് യോഗീശ്വരൻ വിനോദഭാവത്തിൽ അരക്കച്ചയെ ഒന്നുകൂടി മുറുക്കി.

പട—"ഞാൻ വൃദ്ധനെങ്കിൽ അങ്ങ് ഐഹികനിവൃത്തനാണ്. നാം തമ്മിൽ കളിവാക്കുപോലും ചേരുന്നതല്ല. പിന്നെ, ചണ്ഡയുദ്ധകാര്യം ആലോചിപ്പാനെങ്കിലുമുണ്ടോ? അങ്ങ് ചെയ്യേണ്ട ഒരു കൃത്യത്തെ ചെയ്യിക്കാനാണ്, ഞാൻ ക്ഷണിച്ചതു്." ഹരിപഞ്ചാനനൻ പടത്തലവന്റെ ശാന്തതയും സ്ഥാനാപതിക്രമത്തിൽ കാര്യം തൊടാതെകണ്ടുള്ള കാര്യകഥനവും സൂക്ഷിച്ചു. തന്റെ മഹൽപ്രഭാവത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു് ആ കൂടിക്കാഴ്ചയെ അവസാനിപ്പിച്ചാലൊ എന്നു് ആലോചിച്ചു. "പാടില്ലാ വിദഗ്ദ്ധത്തംകൊണ്ടു തോറ്റുകൂടാ" എന്നിങ്ങനെ ചിന്തചെയ്തു പറയുന്നു:—"എന്തോ ഞാനും വിചാരിച്ചുള്ളു. ചെറുപ്പം കൊണ്ടു കളിവാക്കു പറഞ്ഞുപോയി. ക്ഷമിക്കണം" (കുറച്ചു് ആലോചിച്ചു വിസ്മയത്തെ നടിച്ചു്) "അങ്ങോട്ടു കൂടിയുള്ള പ്രയാണത്തിന് ഒരു വിഘാതമുണ്ടു്. ഏഴുവെളുപ്പിന് ഒരു ഹോമം തുടങ്ങണം."

പട—"ആ ഹോമത്തെക്കാൾ വലുതായ ഒരു കർമ്മം അങ്ങേ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മാതൃപൂജയെക്കാൾ വലുതായ കർമ്മം മനുഷ്യനു മറ്റൊന്നുണ്ടോ?" ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഹൃദയം കർപ്പൂരംപോലെ ക്ഷണത്തിൽ അഗ്നിസ്പൃഷ്ടമായി കത്തി. തന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ പടത്തലവൻ ഗ്രഹിച്ചു എന്നു് ആ പ്രഭുവിന്റെ ആദ്യമായ ഉത്തരത്തിൽനിന്നു സംശയിച്ചതു് സ്ഥിരപ്പെട്ടു. ഏതു സജ്ജനസമാജം കേട്ടാലും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു കാരണത്തെയാണ് വൃദ്ധൻ ആഖ്യാപനംചെയ്‌വാൻ പോകുന്നതെന്നു തീർച്ചയാവുകയാൽ, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ പാദങ്ങൾ ഒരു സാവധാനതാളം ചവുട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവിനെ സരസ്വതി ഇങ്ങനെ നടനവും ചെയ്യിച്ചു:—"അല്ലേ! ഇതെന്തു് 'അജ്ഞ'ത്വം? ഇതിനു മഹായോഗിമാരും ശിഷ്യപ്പെടുമല്ലോ. മാതൃപൂജാമാ

ഹാത്മ്യം ഗ്രഹിച്ച മഹാനുഭാവൻ ‘അജ്ഞ’ത നടിച്ചാൽ ‘അ’കാര ‘വി’ കാരഭേദങ്ങൾ നശിച്ചുപോകുമല്ലേ? ‘മാതൃപൂജ’തന്നെയായാണു നാമും എന്നും, ത്രികാലങ്ങളിലും, അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്. അകത്തുണ്ടു്. കാണാം. അതിവിശേഷസാന്നിദ്ധ്യമുള്ള ദുർഗ്ഗാവിഗ്രഹം. സാക്ഷാൽ ശ്രീ ഹലായുധസംസേവ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. അർജ്ജുനൻ, ശ്രീ പരീക്ഷിത്തു്——”

പട—(ഭാവഭേദമൊന്നും കൂടാതെ) “പ്രസവിച്ച അമ്മയുടെ സംഗതിയാണു ഞാൻ പറയുന്നതു്.”

ഹരി—“മഹാഭാഗ്യവാൻ! അമ്മ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു ഇല്ലേ? പരമപുണ്യവതി! പുത്രധനത്തിൽ———”

ഈ കന്നത്വം പടത്തലവനെ ചിരിപ്പിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനൻെറ ദുരുയുക്തിസ്വാരസ്യത്തെ അഭിമാനിച്ചു്, ആ മഹാ അവിവേകിയെ രക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി ഉറച്ചു. അതിനാൽ യോഗീശ്വരൻെറ വാക്കുകളെ തടഞ്ഞു് “ആ ഭാഗ്യവതി വിഷ്ണുപദം ചേർന്ന കാലം കുറച്ചധികമായി” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഹരി—(പുരികം ഉയർത്തി നെററിയെ ചുളുക്കി സംഗതിയുടെ ദുർഗ്രാഹ്യതയെ അഭിനയിച്ചു) “നമുക്കു കഥയൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. കുറച്ചുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കിപ്പറയണം. അത്യാവശ്യമെങ്കിൽ യജ്ഞത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചും അവിടത്തെ ഇഷ്ടത്തെ അനുഷ്ഠിക്കാം.”

ഇപ്രകാരമുള്ള ഉദാരവചനകൌശലക്കാരനോടു് അന്തരംഗത്തെ ആ ഘട്ടത്തിൽ വച്ചുതന്നെ തുറന്നുകാട്ടണമെന്നു പടത്തലവൻ നിശ്ചയിച്ചു. “അതു് ഗുണബുദ്ധി! അങ്ങു്, ഈയിട ചിലമ്പിനേത്തു പോയിരുന്നില്ലേ?”

ഹരി—(പുരികക്കൊടി പൊട്ടുമാറു് വക്രിപ്പിച്ചു്, ഏകനഖംകൊണ്ടു് നെററി ചൊറിഞ്ഞു്) “ ‘ചിലമ്പിനേടം ’! ചിലമ്പിനേടത്തെന്നാൽ? —— ഹൊ ശരി! ചന്ദ്രകാരപ്രഭുവിൻെറ മഠം. മനസ്സിലായി!—കഴൽക്കൂടം എന്ന സ്ഥലത്തല്ലേ? അവിടെ നമുക്കു കേമമായ ഒരു ഭിക്ഷാസൽക്കാരം നടന്നു.”

പട—“അതിൻെറ തെക്കേ വീട്ടുവാതുക്കൽ വച്ചുണ്ടായ സൽക്കാരവും ഒരു വിധം കേമമായിരുന്നില്ലേ?”

ഒരു ചോദ്യം ജീവഘാതകമായ ശല്യമായിക്കൊണ്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ എരിഞ്ഞു പൊരിഞ്ഞിരുന്ന കരൾ പൊടിഞ്ഞു. പാണ്ഡ്യദേശത്തു തന്നോട് ഉടമ്പെട്ടിരുന്ന സഹായികളെ തടഞ്ഞ ഒരു ശനി, സ്വവർഗ്ഗക്കാരായ കാട്ടാനകളെ പിടിപ്പാൻ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ട താപ്പാനകൾ സാധിക്കുംപോലെ, ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിഗജത്തെ തടഞ്ഞ് ഇതാ കൊപ്പത്തിലാക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം എങ്ങനെയോ സംഗതി ഏതാണ്ടല്ലോ—സൂക്ഷ്മമായി മുഴുവനും തന്നെ—ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ആഹാ! ഇവിടെ ഉണ്ണിത്താനോടനുഷ്ഠിച്ച നവനീതനയം സ്വാത്മനാശകമായ ഗരളാഗ്നിയായി ഭവിക്കും. ഹരിപഞ്ചാനനയോഗീശ്വരനും അനന്തപത്മനാഭൻപടത്തലവനും ഒന്നിച്ചു ഭൂമിയിൽ ശത്രുനിലയിൽ വർത്തിക്കുക അസാധ്യം! മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ധനുർവ്വേദസഹാന്തേവാസിയായ ഒരു ഭീഷ്മസമൻ തന്നോടു ജന്യപരീക്ഷയിൽ നിൽക്കുകയില്ലെങ്കിലും, 'ഏകനല്ല, ഏകസഹസ്രം' എന്നു താൻ മുമ്പിൽ വിചാരിച്ചത് യഥാർത്ഥമായിരുന്നാലോ? തന്റെ സ്വന്തമായ ഭടന്മാർ അമ്പതിൽ പരവും, ഭക്തസംഘത്തിൽ ചിലരും ആ വാടത്തിനകത്തുണ്ടെങ്കിലും, രണ്ടാം വകക്കാർക്ക് ഒരു ദൃഢസ്ഥിതിയുടെ ഗ്രഹണമില്ല: അവർ ആയുധവിതരണംകൊണ്ടു സന്നദ്ധരാക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. ഇതല്ല തക്കം. ഹൈദർ മഹാരാജാവിന്റെ കല്പനമറുപടി രണ്ടു ദിവസത്തിനകം എത്തുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, യജ്ഞാവസാനംവരെ ഒന്ന് "ഉരുളുകതന്നെ" എന്ന് ഹരിപഞ്ചാനനൻ നിശ്ചയിച്ചു. തന്റെ ഏതു ചേതനയും അഗാധചിന്തകളും അതാത് ഇന്ദ്രിയകേന്ദ്രങ്ങളിൽ വസിച്ചതല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖപേശികളെ ഒരംശമെങ്കിലും ഭേദപ്പെടുത്താൻ ബഹിർഗ്ഗമനം ചെയ്തില്ല. "നാം ഓർമ്മിക്കുന്നു—ആ പാണ്ടിക്കിഴവി ശ്രീശോഭനാംബികാ ലക്ഷണവതി—"

പട—"അതു കണ്ടുപിടിപ്പാനുണ്ടായ സംഗതി?—"

ഹരി—"അവൾക്കു നാം തന്നെ പ്രസാദം നൽകണമെന്നു ചാന്ത്രകാരൻ അപേക്ഷിച്ചു."

പട—(സ്തോഭഭേദമൊന്നും കൂടാതെ സ്വച്ഛജലതരംഗിണിസ്രോത്രങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മഞ്ജുസ്വനത്തിൽ) "എന്നിട്ട്, പ്രസാദംകൊടുത്തോ അനുഭവിച്ചോ?"

ഹരി—(കോപാനലം വിജൃംഭിച്ചതിനെ വൈഷ്ണവപ്രഭാവത്തോടമർത്തി) "അനുഗ്രഹിച്ച്—"

പട—(വർദ്ധിച്ച ഗൌരവത്തോട്) "ആര് ആരെ അനുഗ്രഹിച്ചു എന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കണം."

ഹരി—(തുല്യഗൌരവത്തോടു) "അവകാശമുള്ള ആൾ ആവശ്യമുള്ള ആളെ."

പട—"അതെനിക്കറിയാം. എന്നാൽ, മന്ത്രക്കൂടത്തു വാളുകൾ വച്ച്, വൃദ്ധയായ ആ അമ്മയെക്കണ്ട—ആ സമയത്ത്, ആക്കാണ് അനുഗ്രഹിപ്പാനും അതു സ്വീകരിപ്പാനും കർത്തവ്യം ഉണ്ടായിരുന്നത്? ത്രിപുരസുന്ദരിക്കുഞ്ഞമ്മ—— ——"

ഹരി—(ആശ്ചര്യം നടിച്ചു) "അമ്മയാര്? എന്തായിതു പുതുക്കഥ? പാത്രങ്ങളും പെരുകി വരുന്നല്ലോ!"

പട—(കാപട്യം കണ്ടു വർദ്ധിച്ച രൌക്ഷ്യയെ അമർത്തി) "എന്തായിരുന്നോ? 'പാത്ര'ങ്ങളെന്നും, ആയോ? 'പാത്രം' എന്നു തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ. ആ വിശിഷ്ട'സൽപാത്ര'ക്കാരിയുടെ പാദത്തിൽ എന്തുകൊണ്ട് കണ്ടയുടനെ നമസ്കരിച്ചില്ല? അങ്ങേ ആത്മാവിന്റെ കണ്ണു പൊത്താതെ ഉത്തരം പറയണം."

ഈ ചോദ്യം കേൾക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ നിന്നിരുന്ന കേശവപിള്ളയ്ക്കു അതിന്റെ അർത്ഥവും തന്റെയും ഉണ്ണിത്താന്റെയും ഊഹങ്ങളുടെ സ്ഖലിതങ്ങളും വ്യക്തമായി.

ഹരി—('എന്നെ കൂപ്പീടുവാനായ് സമയമഖിലമടികൾപാലരും നോക്കിവാഴുന്ന' രാവണപ്രഭാവത്തെ നടിച്ചു.) "നാം നമസ്കരിക്കുകേ?"

പട—"അതെ, 'നാം' തന്നെ. അവിടെ കിടന്നു പുഴുപ്പുളയ്പു പിടച്ചതിനെക്കാൾ, തൊഴുതു കാണെങ്കിൽ ദൈവത്തിനും ലോകത്തിനും നിരക്കുമായിരുന്നല്ലോ?"

ഹരി—"നന്തിയത്തുണ്ണിത്താൻ എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പിച്ചു പിടിച്ചിരുന്നു. അവിടത്തേക്കും അതുപോലെ, എന്തോ ഒരു ചിത്തഭ്രമം........."

പടത്തലവന്റെ ഹൃദയരന്ധ്രത്തിലെ രക്തം മേല്പോട്ടു ഉയന്നു. അദ്ദേഹം നിലത്തൂന്നിയിരുന്ന ഉറയിൽനിന്നു വാൾപ്പിടിയും ഒന്നു പൊങ്ങി, "ക്ലിങ്ക്" എന്നു ശബ്ദിച്ച്, പൂർവസ്ഥിതിയിൽ അമന്നു. അകത്തു നിന്നിരുന്ന കേശവപിള്ള തന്റെ ഗുരുബന്ധുവിന്റെ പ്രവൃദ്ധഗൌരവപ്രഭയെ കണ്ട് തനിക്കു സംഭാവന കിട്ടിയ ദിവസത്തെ ഓത്തു. ഭക്ത്യാദരങ്ങളുതാപങ്ങളോടുകൂടി ത

ന്നെ ആദരിച്ചു സംസാരിക്കേണ്ട ഒരാൾ, വ്യാജവേഷത്തിലും നടന്റെ സമ്പ്രദായത്തിലും തന്നോടു ധിക്കാരവചനത്തെ പ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ, ആത്മനിയമനപരീക്ഷയിൽ, അതുവരെ സ്ഥിരപ്രവൃത്തനായിരുന്ന പടത്തലവൻ, ആ ദുർമ്മദധിക്കാരിയോടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോറ്റു് കോപഹാസ്യപ്രച്യുതതയോടു് ഇങ്ങനെ വചനകഠാരികളെ ചെറുശൂലങ്ങളായി വിസർജിച്ചു. "സന്യാസപ്പുകിട്ടുകൊണ്ടു രാജ്യം വെടിക്കളയാമെന്നു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗോസായിതപമാണ് ചിത്തഭ്രമം! പണ്ടു ചില വലിയവരെ കുഴികുടിയിലാക്കിയ ദുർമ്മദക്കോടാലികൊണ്ടു്, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ചോടിളക്കാമെന്നു സ്വപ്നം കാണുന്നതാണ് ചിത്തഭ്രമം! ഒരു ഒററവാൾവീശിനു പോരാത്ത കാവിവസ്ത്രമുള്ളിടം പീരങ്കിയുണ്ടയിൽ ഭസ്മം! എന്നറിയാത്ത അന്ധതയാണു ചിത്തഭ്രമം!" (ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഖഡ്ഗപ്രവാളം ദർപ്പണപ്രഭയോടു പുറത്തു കണ്ടുതുടങ്ങി. ഭൂഷണസ്വരങ്ങൾ പകർന്നു്, ഖരതരക്രൗര്യം കലർന്ന ഭ്രുകുടിഭ്രൂക്ഷങ്ങൾ മുഖത്തെ മഹാരൂക്ഷമാക്കി. വക്ഷസ്സിലെ മരതകപ്രവാളങ്ങൾ നീങ്ങി, രക്തമുക്താഹാരങ്ങൾ തിളങ്ങി. യോഗാഭ്യസനസാധനസമസ്തവും വൈരപ്രകോപസംരംഭത്തിൽ അസ്തമിതമായി. പടത്തലവൻ ജയലബ്ധിയുടെ സന്ദർശനം ചെയ്തു്, ധീരതാമഹാശാന്തതയോടു് തന്റെ വിമർശനത്തെ തുടർന്നു:—"അതെല്ലാംപോട്ടെ——മീനാക്ഷിക്കുട്ടിയായ മരുമകൾക്കു ഭർത്താവുണ്ടാകാൻ പുറപ്പെട്ടവിപ്പിച്ച സ്നേഹത്തെ ഇനിയെങ്കിലും പൂർണമായി ഫലിപ്പിക്കണം. വരണം. മരിക്കാൻ കിടക്കുന്ന അങ്ങേ പ്രസവിച്ച അമ്മയെ തൊഴുതു്, ആശ്വസിപ്പിക്കണം. അവർക്കു തീർത്ഥമൊഴിച്ചു സുഖപ്രയാണമാക്കണം. കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു പരമഗതിയുണ്ടാക്കണം. കുഞ്ഞുക്കുട്ടിപ്പിള്ളമാരുടെ സംബന്ധിയാണ് ഇങ്ങനെ ഗുണദോഷിക്കുന്നതു്." പടത്തലവൻ തന്റെ അന്തർഗതത്തെ ഇങ്ങനെ സ്പഷ്ടമാക്കി പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ തനിക്കു നേരിടാനുള്ള ആപത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു എന്നു ധരിച്ചു: തന്റെ ഖഡ്ഗത്തെ അടുത്ത ചുവരിൽ ചാരിവച്ചിട്ടു്, കുടിലാഭിനയചാതുരിയെ വീണ്ടും പ്രയോഗിച്ചു. ശൃംഗാരരസധാവള്യത്തോടു ദന്തനിരകളെ പുറത്തുകാട്ടി, ചർവണഭാവത്തിൽ അതുകളെക്കൊണ്ടു ചില താളങ്ങൾപിടിച്ചു്, എങ്ങാണ്ടോ നോക്കി, ഏകനേത്രാന്തത്തിന്റെ സങ്കോചനംകൊണ്ടു വൃദ്ധചാപല്യത്തിലുണ്ടായുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ സ്ഫുടമായി പ്രകടിപ്പി

ച്ച്, ഉദാരബുദ്ധിയാൽ ക്ഷമയെ അനുവർത്തിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി, അനന്യശക്യമായുള്ള ഒരു പ്രൌഢനിലയെ അവലംബിച്ചു നിന്നു. പടത്തലവന്റെ അപേക്ഷാവചനങ്ങൾ അവസാനിച്ചപ്പോൾ, 'കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളമാരുടെ സംബന്ധി'യായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖഡ്ഗത്തെ ഉറമൂനക്കെട്ടുമുതൽ പിടിവരെ സാഹസനായി നോക്കീട്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനൻ “ധിക്!” പദത്തിന്റെ ഉത്സർജ്ജനം കൂടാതെ അതിന്റെ ഭാവഭൂയിഷ്ഠമായ സ്വരത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദ്യംചെയ്തു:— “ഇതല്ലേ കുടമൺപിള്ളയെ ജരാസന്ധഭേദനം ചെയ്തു, സിദ്ധിചേർത്തതു്?” ഈ ചോദ്യമുണ്ടായതു് താൻ ബന്ധുത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഗുണദോഷിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്നു പടത്തലവനു മനസ്സിലായി. ദീപശിഖകൾ കാറ്റുകളുടെ വികൃതിത്വത്താൽ ചിലപ്പോൾ ഒട്ടിണങ്ങപ്പെട്ട് രക്ഷിജനങ്ങളുടെ ദ്രുതശാസനകൊണ്ട് ആ ക്രിയ പൂർത്തിയാകാതെ, വീണ്ടും പൂർവ്വപ്രഭയെ പ്രാപിക്കുംപോലെ കാർയ്യജ്ഞനായ പടത്തലവൻ ഒന്നു അന്ധാളിച്ചു എങ്കിലും, തന്റെ ക്രിയയുടെ ധർമ്മാനുസൃതിയെ സ്മരിച്ച്, അദ്ദേഹം തക്കൊരു പ്രത്യുത്തരദാനത്തിനു സന്നദ്ധനായി. പക്ഷേ, ക്ഷിപ്രദണ്ഡനനയത്തെ അനുകരിക്കേണ്ട ഘട്ടത്തെ പ്രാപിച്ചുപോയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ, സൌഹൃദത്തെ തുടരാനുള്ള വൈമനസ്യം പ്രബലപ്പെട്ട്, യോഗീശ്വരന്റെ ചോദ്യത്തെ തന്റെ ഒരു ചോദ്യവും, അതിലെ അവസാനാക്ഷരത്തിന്റെ അസാമാന്യഹ്രസ്വീകരണവുംകൊണ്ടു എതിർത്തു:—“ആണെങ്കിൽ?”

ഹരി—“ഇപ്പോൾ വീട്ടിൽ തന്നല്ലേ താമസം?”

പട—“അതേ, കണ്ട വേഷംധരിച്ച്, ആണവനേയും പെണ്ണവരേയും ദ്രോഹിക്കാതെ, പരമസുഖമായിട്ട്.”

ഹരി—“അതിനേ സംഗതിയുള്ളൂ. പക്ഷേ ഫലകാംക്ഷകൂടാതെ കൊല തുടങ്ങിയുള്ള വലിയ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനെ ചിലർ ചിത്തഭ്രമത്തിൽ ചേർക്കുന്നില്ലേ എന്ന് ഒരു 'ശങ്ക' ഉദിച്ചു ചോദിച്ചു. അതല്ലാതെ അവിടത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷയെ അധിക്ഷേപിച്ചില്ല. അക്കാർയ്യം വിട്ടേക്കാം. വാദിക്കേണ്ട ദർശനഭേദങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ഭിന്നമതങ്ങൾ തന്നെ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്. അവിടത്തെ നേത്രമാണ് സൂക്ഷ്മദർശനം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ. മഹാദേവിയായ ബ്രഹ്മാണ്ഡഭാവി അനുഭവിപ്പിക്കും!”

പടത്തലവൻ ആ ആത്മശക്തനാൽ അവിടത്തെ അല്പപ്രഭ ഭ്രൂടിയിലും വിസർജിക്കപ്പെട്ട നേത്രരശ്മിയുടെ ഉഗ്രതയാൽ അന്ധനാക്കപ്പെട്ടു. ഹരിപഞ്ചാനനൻ മൃഗപ്രകൃതനല്ലായിരുന്നു. ഒടുവിലത്തെ ദീർഘദർശിജ്ഞാനം വദിക്കപ്പെടുന്നതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു മഹാലോകോപദേഷ്ടാവിന്റെ വൈദ്യുതജ്യോതിസ്സോടു ശോഭിച്ചു. ആ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്രതസമുദ്യാപനത്തെ സമാപിച്ചു. കേവലബിരുദാർത്ഥിയായ ഒരു മല്ലന്റെ മത്സരകാലുഷ്യം തിളച്ചു വാളത്തെ ദീർഘിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചും, എന്നാൽ തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന രാജ്യാഭിമാനിയെ അഭിമാനിച്ചും, അദ്ദേഹം വിഷയത്തെ മാറ്റി "എന്റെ അമ്മ നർമ്മദാതീരത്തിൽ, ഗൃഹത്തിൽവച്ചു, മരിച്ചു. അച്ഛൻ, എന്നെക്കൊണ്ടു കർമ്മവും ചെയ്യിച്ചു" എന്നു പടത്തലവനെ ധരിപ്പിച്ചു. പടത്തലവന്റെ ബുദ്ധി ഈ വചനങ്ങളിൽ സ്ഫുടമായ പ്രകാരാന്തരത്തെ ഗ്രഹിച്ചു കലങ്ങി:—"ഒരു മാതൃകർമ്മം കൂടി എന്റെ അപേക്ഷയിന്മേലും ആകട്ടെ"

ഹരി—"ഭൂലോകത്തുള്ള സ്ത്രീകളെല്ലാം എന്റെ അമ്മമാർ തന്നെ. പിന്നെ, അവിടത്തെ അപേക്ഷയും കൂടി ആകുമ്പോൾ ഞാനെന്താണു ചെയ്യാതുള്ളതു്? ഈ യജ്ഞം എന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? ആ തടസ്ഥത്തിനു പരിഹാരത്തെ ആലോചിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവിടന്നു ശണ്ഠകൂട്ടി"

പട—"യജ്ഞം അവിടെ നിൽക്കട്ടെ"

ഹരി—"ഈ സംഭാരങ്ങളെല്ലാം കണ്ടില്ലേ? എന്തുപേക്ഷ ഇച്ഛാഭംഗമാകും?"

പടത്ത—"അതിനെ മാറ്റി വയ്ക്കണം. ഞാൻകൂടിച്ചേർന്നു ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ യജ്ഞമായിത്തന്നെ പിന്നീടു നടത്താം. അങ്ങെ ബന്ധുവായി ഞാൻ ഗുണദോഷിക്കുന്നു. നന്തിയത്തുണ്ണിത്താന്റെ ആൾ്വന്നു്, അങ്ങെ അമ്മയ്ക്കു ശ്വാസവികാരം മുറുകിയിരിക്കുന്നു എന്നു തെര്യപ്പെടുത്തിപ്പോയിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ള പുറപ്പാടുകളെല്ലാം നിറുത്തിവച്ചു് ഉടനെ പുറപ്പെടണം"

ഹരി—"മരണശ്വാസത്തെ ഒരു വാരം ആ സ്ഥിതിയിൽ നിറുത്തുന്നതിനു മരുന്നു് ഞാൻ തരാം. ഞാൻ വരുന്നതിനകം

മരിക്കയില്ലെന്നു സത്യവും ചെയ്യാം. യജ്ഞം നടത്തീട്ടു വന്നാൽ പോരേ?”

പടത്തലവന്റെ ക്ഷമ അസ്തമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വരം ഒന്നു പൊങ്ങി:—“മാതൃകർമ്മം കഴിഞ്ഞല്ലാതെ യജ്ഞകർമ്മത്തിനു കോപ്പിടണ്ടാ,” എന്ന് അദ്ദേഹം ഉർജ്ജിതപ്രഭാവനായി ആജ്ഞാപിച്ചു.

ഹരി—“അങ്ങനെ ഒരു കല്പന ഈ ധർമ്മരാജ്യത്തു പുറപ്പെട്ടുമോ?

പട—“ആശൌചം ഇന്നോ നാളെയോ തുടങ്ങും. അതു കഴിയുന്നതുവരെ യജ്ഞദീക്ഷ പാടില്ലെന്നുള്ളതിനെ ധർമ്മരാജ്യമല്ലയോ പ്രധാനമായി ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തേണ്ടതു്?”

ഹരി—“ആ ആശൌചം നമ്മെ ബന്ധിക്കുന്നതെങ്ങനെ, എന്നാണ് നാം ചോദിക്കുന്നതു്?”

പട—“ആശൌചമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് ഒന്നാമത്തെ സാക്ഷി ഞാൻതന്നെ. അവിടത്തെ ആകൃതി, ശബ്ദം, ചേഷ്ടകൾ,—എല്ലാം എനിക്കു മുഖപരിചയമുള്ളതല്ലേ? കൊന്തി അച്ഛന്റെ ആകൃതി എനിക്കു നല്ല ഓർമ്മയില്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മഛായയിലുള്ള ഉഗ്രൻകുട്ടിയെ കണ്ടാൽ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത കുരുടനാണോ ഞാൻ? ഉഗ്രശാന്തന്മാരെ പ്രസവിച്ച ആ ഉദരം തപിക്കുന്നതു്, ഉഗ്രനായ—ത്രിവിക്രമനായ അങ്ങേ ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിലും തപിപ്പിക്കുകയില്ലേ? കഷ്ടം! ഈ താപസവേഷത്തെ രാജ്യദ്രോഹത്തിനുപയോഗിപ്പാൻ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയ ദുഷ്ടത എവിടെ തീർത്ഥമാടി കഴുകാം? ഈ നാട്യവും കപടവും കൊണ്ടു് എന്നെ വഞ്ചിപ്പാൻ സാധിച്ചാലും, രാജ്യത്തെ മുടിപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെട്ടാലും, പ്രസവിച്ച ജീവന്റെ ആവാഹനയെ തടയുന്നതിനു ഉപയോഗപ്പെട്ടില്ല. അതു് അമ്മതന്നെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. അങ്ങേ കണ്ട മാത്രയിൽ വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടു ശുഷ്കിച്ച മുലകൾ ചുരന്നു എന്നു് അവർ പറയുന്നതും ഞാൻ കേട്ടു. അവരുടെ ദുഃഖം കണ്ടു് ഇവന്റെ മനസ്സുതന്നെ എത്ര നൊന്തു! ‘ഉഗ്രശാന്തന്മാർ’ എന്ന പേരുകൾ പറയുന്നതിന്റെ അരിമതന്നെ ഏതു മനസ്സിനെ അലിക്കുകയില്ല? ദൈവദ്രോഹത്തിനും മാതൃദ്രോഹത്തിനും ഇടയിൽ, അങ്ങുടെ രാജദ്രോഹം വിജയിക്കുമോ? പുറപ്പെടണം—ഇക്ഷണത്തിൽ പുറപ്പെടണം. അല്ലെങ്കിൽ മഹാപാതകം !”

ഹരിപഞ്ചാനനൻ പടത്തലവന്റെ അധിക്ഷേപശാസനങ്ങളെ കേട്ട് ശിലാനിശ്ചലതയെയും ശമമൌനത്തെയും അവലംബിച്ചും, എന്നാൽ അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ സംഘർഷണത്തിനു സന്നദ്ധനായി തിളച്ചും, നിന്നു. പടത്തലവർ തുടരുന്നു:— "ആപത്തൊഴിവാനും ദൈവം കനിഞ്ഞു തരുന്ന വഴിയാണിത്. കൈക്കൊള്ളണം." (വൃദ്ധയുടെ സ്വരത്തെ അഭിനയിച്ച്) "'ശാന്താ!—ഉഗ്രാ!' എന്ന് അവർ ബോധക്ഷയത്തിനിടയിൽ ഒന്നു വിളിച്ചു കരയുന്നുപോലും—"

"ശാന്താ" എന്ന ദയനീയരോദനപദം മാതൃസ്വരസാമ്യത്തിൽ പടത്തലവന്റെ നാവിൽനിന്ന് ഉൽഗളിതമായ മാത്രയിൽ, ശാന്തകിരണനായ ഒരു നവ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആ രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷമായി, അവിടെ നിന്നിരുന്ന അത്യുഗ്രകിരണനായ ഹരിപഞ്ചാനനനെ തൊഴുതുകൊണ്ട്, "ജ്യേഷ്ഠാ,! നമ്മുടെ അമ്മ—" എന്ന് ഒരു പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ആരംഭിച്ചു. ആ ദ്രുതപ്രവേശനദർശനത്തിൽ സാക്ഷാൽപഞ്ചാനനൻ ഒരു സ്വപ്നഭ്രമത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ ഉണർന്നു: പ്രാർത്ഥനാരംഭത്തെ കേട്ടപ്പോൾ, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഉദ്ബുദ്ധപ്രാപ്തമായുള്ള ക്ഷാത്രാഗ്നി വിഷതൈക്ഷ്ണ്യനീലിമയോടു പ്രജ്വലിച്ചു: ആ പ്രതിക്രിയാകർമ്മപ്രവൃത്തന്റെ ഉദ്പ്രദ്യോതനത്തിനു നിശ്ചലശിഖയായി കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന രാജ്യതൃഷ്ണാഗ്നി ധൂമരേഖയായിത്തീർന്നു മേല്പോട്ടുയർന്നു: ആ നഷ്ടമോഹന്റെ അരയിൽ തിരുകിയിരുന്ന ലഘുകഠാരികളിൽ ഒന്ന് തന്റെ സഹജാതനും, പ്രതിച്ഛായയും, ത്രിപുരസുന്ദരിവലിയമ്മയുടെ 'ജനാർദ്ദന'സന്താനവുമായ ശാന്തന്റെ വക്ഷോസ്ഥിയെ ഭേദിച്ച്, ജീവകേന്ദ്രത്തിൽ സജ്ജിച്ചു.

അകത്തെക്കെട്ടിൽനിന്ന് "ആഹാ" എന്നു ഒരു വിലാപഘോഷം പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ശാന്താനുചരന്മാരുടെ അമർഷസംഭ്രാന്തമായ പ്രവേശനാരംഭത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ വികൃതമായുള്ള മുഖത്തിന്റെ കൃതാന്തകാളിമ പ്രതിബന്ധിച്ചു. "ആഹാ" എന്നു പടത്തലവനും നിലവിളിച്ചു. "ഈ മഹാദുരിതം കാണ്മാനോ ഈ പ്രായത്തിൽ, ഈ രാത്രിസമയത്തു, ദൈവം എന്നെ ഇവിടെ ചാടിച്ചതു? അടടാ! ഇതെന്തു കർമ്മബന്ധം!"

എന്നു പടത്തലവൻ പരിതപിച്ചതു്, ശാന്തഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഹൃദയത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേൎക്കു ഒന്നുകൂടി ആകൎഷിച്ചു. ഹതപ്രാണനായ ആ സിദ്ധയോഗി അത്യാൎദ്രകടാക്ഷങ്ങളാൽ മാതുലസ്ഥാനികനായ ആ പ്രഭുവിനെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു്, അത്യുഗ്രബലിഷ്ഠന്റെ വീരധൎമ്മത്തെ അനുകരിച്ചു്, കഠാരിഗ്രസ്താംഗത്തോടെ ജ്യേഷ്ഠഗുരുപാദങ്ങളിൽ വീണു്, സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. ആ കുടിലായുധത്തിനു ഭൂദേശത്തുണ്ടായ സംഘട്ടനത്തോടുകൂടി അതിന്റെ വിഷലിപ്തമായ അഗ്രം വക്ഷോബന്ധത്തെ മുഴുവൻ ഭേദിച്ചു്, പശ്ചാൽഭാഗപ്രവിഷ്ടമായി ആ ഘാതകനെ സൌഹാൎദ്ദാഭിവാദനം ചെയ്തു. തന്റെ കഠോരക്രിയകളുടെ ഈദൃശം പരിണാമം ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ശ്വാസനാളത്തിൽ ഒരു മാംസഖണ്ഡം ഉദയംചെയ്തു വിലങ്ങിനിന്നതുപോലെ തോന്നിച്ചു. എങ്കിലും, പടത്തലവന്റെ ധാൎമ്മികത്വംകൊണ്ടുള്ള പരിവേദനങ്ങളെയും തന്റെ അനുജന്റെ വീരധൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തെയും കണ്ടപ്പോൾ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ആസുരത്വം സഹസ്രശഃ അഭിവൃദ്ധമായി. തന്റെ കടിവേഷ്ടനത്തിൽനിന്നു രണ്ടാമത്തെ കഠാരിയെയും ഹരിപഞ്ചാനനൻ വലിച്ചൂരി, ക്രോധാന്ധതയോടുകൂടി, ആ രോധനത്തിൽ സന്നദ്ധനല്ലാതെ നിന്ന പടത്തലവന്റെ നേൎക്കു്, ഒരു സിംഹക്കുതിപ്പുകൊണ്ടു. രാമവൎമ്മമഹാരാജധാൎമ്മികന്റെ സൽഭക്തണാപൂൎവ്വമുണ്ടായുള്ള ആജ്ഞയുടെ നിൎവ്വഹണം ഇതാ ഒരു ഭക്തജീവഹനനത്തിൽ പൎയ്യവസിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു! തന്റെ ചിന്താനേത്രങ്ങൾ അന്നു പകൽസമയത്തു ദൎശനംചെയ്തു അതികോമളഗാത്രന്മാരായ ബാലയുഗളത്തെ ആ പരമസങ്കടസ്ഥിതിയിൽ കണ്ടതിനാൽ, പടത്തലവന്റെ മനസ്സു് അവരുടെ മാതാവായ വൃദ്ധരോഗിണിയുടെ പ്രാന്തത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. കഠാരി ഉയരുന്നു: ഹരിപഞ്ചാനനൻ കുതംകൊണ്ടു മുന്നോട്ടായുന്നു: ആ സംഹാരകൎത്താവിന്റെ കഠാരിയുതമായുള്ള ദീൎഘബാഹുദണ്ഡം ആകാശവീഥിയിൽ ഇന്ദ്രധനുസ്സിനെ ലേഖനംചെയ്യുന്നു. തനിക്കു നേരിടുന്ന ആപത്തിനു സംഭ്രമസഹിതം ജാഗരൂകനായ പടത്തലവനു കഠാരിയുടെ ദുരാപതനത്തെക്കണ്ടു് ദൈവഗതിയെന്നു സമാധാനിപ്പാനേ സമയം കിട്ടുന്നുള്ളു. എന്നാൽ, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കരദണ്ഡം ഒരു മഹാസാലകായന്റെ ഹസ്തങ്ങളാൽ അമോച്യമായി, ദൃഢതരം ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ഭാര

പാലനെ മർദ്ദനംചെയ്ത്, മറെറാരു സാലശരീരനും ആ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, പടത്തലവനെ ബലേന പിടിച്ചു പുറകോട്ടു മാററി, ഹരിപഞ്ചാനനകഠാരിയെ സ്വഖഡ്ഗത്താൽ അങ്കണത്തിൽ തെറിപ്പിക്കുന്നു. ആ സാലകായനായ കുമാരൻതമ്പി തനിക്ക് അഭിമുഖനായി പ്രജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്ന മഹാസാലകായൻവൃദ്ധസിദ്ധന്റെ നേർക്കു സ്വപക്ഷാനുകൂലക്രിയനെന്നുള്ള സംഗതിയെ വിസ്മരിച്ചും, ഹരികഥാരംഗത്തിൽ വച്ചു തന്റെ ഖഡ്ഗത്തെ പ്രതിബന്ധം ചെയ്തതിനെ പ്രധാനമായി സ്മരിച്ചും, വാളോങ്ങി അടുക്കുന്നു. വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ നെടിയദണ്ഡം ഒരു മഹാഭുജംഗസ്വരത്തെ, അതിന്റെ ആകാശവീജനത്തിടനിയിൽ ഗീതം ചെയ്യുന്നു. ഹന്ത അവമാനമേ! അജിതപരാക്രമസേനാനായകനായ കുമാരൻതമ്പിയുടെ ഖഡ്ഗത്തോടുകൂടിയ ഹസ്തത്തെ ഇതാ ഒരു യുവസിദ്ധനും പ്രതിബന്ധിക്കുന്നു. ഈ പ്രതിബന്ധകൻ സ്വപക്ഷനായ കേശവപിള്ളയാണെന്നറിഞ്ഞ്, കുമാരൻതമ്പി അടങ്ങുന്നു. ജെൺട്രാൾ കുമാരൻതമ്പിയുടെ പുറകിലായിത്തീർന്ന പടത്തലവന്റെ നേത്രങ്ങൾ വിടർന്ന്, അതുകൾക്കു സാദ്ധ്യമായുള്ള പരമവിസ്തൃതിയിൽ വികസിക്കുന്നു. നേത്രഗോളങ്ങൾ ദർശനസന്ദിഗ്ദ്ധതയിൽ ചട്ടുലങ്ങളായി ഇളകി, പരമമോഹാവേശത്തെ സ്മരണം ചെയ്യുന്നു. 'സ്വപ്നമോ മായയൊ മന്മതിഭ്രാന്തിയൊ' എന്നുള്ള ചിന്തയാൽ അദ്ദേഹം പരിഭ്രമനാകുന്നു. വൃദ്ധസിദ്ധൻ പടത്തലവന്റെ പരവശഭാവം കണ്ട് മുഖത്തെ നമനംചെയ്തു നിലകൊള്ളുന്നു. സന്തോഷവാർത്താകഥനത്തിനു ലബ്ധമാകുന്ന അഭിമാനം പ്രഥമമായി തനിക്കുതന്നെ സിദ്ധിക്കണമെന്നുള്ള മോഹാധിക്യത്തോടുകൂടി യുവസിദ്ധനായ കേശവപിള്ള കുമാരൻതമ്പിയുടെ കൈയ്ക്ക് അർത്ഥവത്തായി ഒന്ന് അമർത്തി, അദ്ദേഹത്തെയും പുറകോട്ടു നീക്കിക്കൊണ്ടു, പടത്തലവന്റെ അടുത്തണഞ്ഞ്, "അതേ! അദ്ദേഹം തന്നെ. തിരുമനസ്സിലെ സൌഭാഗ്യം നമുക്കും ഭാഗ്യം ചൊരിയുന്നു" എന്നു ധരിപ്പിക്കുന്നു. പടത്തലവൻ ദുഃഖാനന്ദതരംഗങ്ങളുടെ പ്രതിസ്പന്ദതാഡന മധ്യസ്ഥനായി പരമവിവശതയിൽ പെടുന്നു. ഇത്രയും ക്ഷണമാത്രത്തിനിടയിൽ കഴിയുന്നു.

തന്റെ ക്രൂരകഠാരി സാധിക്കുമായിരുന്ന പിതൃപ്രീതികരകർമ്മത്തെ തടഞ്ഞതു വൃദ്ധസിദ്ധനാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ

ഹരിപഞ്ചാനനനിൽ ഉണ്ടായ ദ്വേഷ്യവും അപഹാസനഭാവവും വൃദ്ധസിംഹനെ ഹനിക്കാഞ്ഞതു് ഒരു ആശ്ചര്യസംഭവമായിരുന്നു. വൃദ്ധസിംഹൻ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ചിലതു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, തന്റെ പിടിവിടുർത്തി, കുപ്പായത്തിനിടയിൽ തിരുകിയിരുന്ന ഒരു കടലാസ്സുലേഖനത്തെ എടുത്തു്, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ സംസ്ഥാനസ്പൃഹാഗ്നിപ്രഭയിൽ ആ ലേഖനത്തെ ക്ഷണത്തിൽ വായിച്ചു. രാമരാജാ ബഹദൂർ സംസ്ഥാനാധിപന്റെ നേൎക്കുള്ള ഉപജാപങ്ങളെ നിറുത്തി വയ്ക്കണമെന്നു് ഹൈദരാലിനവാബ് തിരുവുള്ളംകൊണ്ടു് അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു് ധരിപ്പിപ്പാൻ അവിടത്തെ ഒരു സേവകപ്രധാനൻ, ആജ്ഞാനുസാരം, എഴുതിയിരുന്ന ആ ലേഖനത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ക്ഷണംകൊണ്ടു് അണുമാത്രങ്ങളാക്കി ത്യജിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാർദ്ദൂലനേത്രങ്ങൾ അനുജനേയും വൃദ്ധസിംഹൻ പടത്തലവൻ കുമാരൻതമ്പി എന്നിവരേയും വീക്ഷിച്ചില്ല. തന്റെ അനുചാരന്മാരുടെ വേഷത്തെ ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന യുവസിംഹൻ കേശവപിള്ളയുടെ നേൎക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോചനദ്വന്ദ്വം സുദർശനപാത്രപതങ്ങൾപോലെ പ്രപാതംചെയ്തു. വൃദ്ധസിംഹനും തടയാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ്, സകല ജയമാർഗ്ഗങ്ങളും നഷ്ടമായിക്കണ്ട ഹരിപഞ്ചാനനൻ സമീപത്തു് ചുവരിൽ ചാരിവച്ചിരുന്ന ഖഡ്ഗത്തെ ഉറയിൽ നിന്നു് ഊരി വീശിക്കൊണ്ടു്, ബുദ്ധിപ്രമാണനായ ആ യുവാവിന്റെ പ്രതിരോധനത്തെ ശിക്ഷിപ്പാനായി, ശശിവധത്തിനു ചാടിയ ബലരാമദേവന്റെ വീര്യോഗ്രതയോടുകൂടി സാഹസപ്ലവനംചെയ്തു. വൃദ്ധസിംഹൻ പടത്തലവന്റെ ആംഗ്യത്താൽ തടുക്കപ്പെട്ടു. ജെണ്ട്രാൾകുമാരൻതമ്പിയും കേശവപിള്ളയും പടത്തലവന്റെ ഒരു കൈവീശുകൊണ്ടു മാറ്റി നിറുത്തപ്പെട്ടു. ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിയുടെ അഭിനവഖഡ്ഗവും അനന്തപത്മനാഭൻപടത്തലവന്റെ പട്ടവ്യാളഖഡ്ഗവും തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു. അഷ്ടഗൃഹപ്രധാനന്മാരുടെ പൌരുഷത്തിന്റേയും വഞ്ചിരാജശക്തിയുടേയും ചിരകാലമാത്സര്യത്തിന്റെ അവസാനരംഗമായി മഹാപാടവത്തോടുകൂടി പ്രതിയോഗികളാൽ സമുചിതപ്രൗഢതയോടു് ആ സംഗ്രാമം അഭിനീതമാകുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്കനും ദൃഢഗാത്രനും മല്ലപ്രവീണനും സമരവിശേഷജ്ഞനായ ഹരിപഞ്ചാനനനെ പടത്തലവന്റെ വാൾ പ്രദക്ഷിണം

ചെയ്യുന്ന വേഗത്തിനിടയിൽ, യോഗിവൎയ്യനായ ഝന്യാചൎയ്യൻ സ്വഗാത്രത്തെ സൂക്ഷ്മതമമാക്കിക്കൊള്ളുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഭടജനങ്ങളും പടത്തലവന്റെ അനുജ്ജലികളും വൃദ്ധബാഹുവിക്രമിയുടെ പാദനിശ്ചലതയേയും കരഭ്രമണദ്രുതതയേയും കണ്ട് ആശ്ചൎയ്യത്താൽ സ്തംഭിതന്മാരായി നിലകൊണ്ടു പോകുന്നു. അനന്തപത്മനാഭസേനാനിയുടെ ഖഡ്ഗം അനന്തമായ മിന്നൽപിണർപോലെ പ്രകാശിച്ചും, അസ്തമിച്ചും, ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ നേത്രങ്ങളെ ചലിപ്പിച്ച്, സന്ധ്യാസമയത്ത് ആവാടത്തെ ലക്ഷ്മീപൂൎണ്ണമാക്കിയ ദീപകോടികൾ അവിടെ ആപതനംചെയ്തപോലെ തോന്നിക്കുന്നു. ഇത്രയൊക്കെ വരുമെന്നു യോഗീശ്വരൻ യാതൊന്നും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. പടത്തലവന്റെ വാൾ, പാട്ടും മാട്ടും മുനയും വായും, എങ്ങിനെയെന്നറിഞ്ഞില്ല, പ്രതിയോഗിയോഗിയുടെ മുതുകും, ഉരവും, വക്ഷസ്സും, പക്ഷങ്ങളും തലോടി, വസ്ത്രശകലങ്ങളെമാത്രം അപഹരിച്ചു സന്തുഷ്ടി അടയുന്നു. ഹരിപഞ്ചാനനൻ നടനസരസതയെ സന്ധാനംചെയ്തു പടത്തലവന്റെ ഖഡ്ഗഭ്രമണത്തെ അഭിവാദനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, പടത്തലവന്റെ മോഹഭ്രമം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങളെ വൃദ്ധസിംഹന്റെ നേൎക്ക ഒന്നു നയിക്കുന്നു. ആക്ഷണത്തിൽ ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആകാശചാരിയായപോലെ ഉയൎന്നു, തന്റെ പാരസീകഖഡ്ഗത്തെക്കൊണ്ടു സുദൎശനചക്രകരങ്ങളാലെന്നപോലെ പടത്തലവനെ വലയംചെയ്ത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖഡ്ഗത്തെയും അങ്കണത്തിൽ പതിപ്പിച്ചു. പാരസീകഖഡ്ഗം പടത്തലവന്റെ കവചത്താൽ പ്രതിബന്ധിക്കപ്പെടുകയാൽ, സാൽവയെ അപഹരിച്ച്, രണ്ടാമതും സൎപ്പബാഹുല്യതുല്യം നാനാഭാഗങ്ങളിലും പ്രചലിച്ച് ശത്രുഗാത്രലക്ഷ്യമായി ധാരാനിപാതം ചെയ്തു. വൃദ്ധസിംഹന്റെ ദണ്ഡം ആ ഖഡ്ഗധാരിയായ ഹസ്തത്തെ ഒരു ലഘുപ്രപാതംകൊണ്ട് അസ്തശക്തമാക്കി ഖഡ്ഗത്തെ നിലത്തു പതിപ്പിച്ചു.

പടത്തലവന്റെ സാൽവാ നീങ്ങിയപ്പോൾ അരയിൽ തിരുകപ്പെട്ടിരുന്ന കൈത്തോക്കുകളെക്കണ്ട് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു മാഹായുക്തി ഉദയംചെയ്തു. പ്രാണായാമപ്രവൃ

ത്തനായിരുന്ന ശാന്തനെ നോക്കി "ഉഗ്രാ" എന്നു സിംഹനാദത്തിൽ ഒരു കല്പനകൊടുത്തും, ആ ജീവാംശത്തെ തന്റെ പ്രയോഗശക്തമായ ഹസ്തത്താൽ ഗ്രഹിച്ചും, ഉച്ചവും ഉഗ്രവുമായ സ്വരത്തിലും പടത്തലവനും മനസ്സിലാകാത്തതായ ഒരു ഭാഷയിലും സ്വഭടന്മാർക്കു ചില കല്പനകൾ നൽകിയും, ഹരിപഞ്ചാനനത്രിവിക്രമൻ ആ രംഗത്തുനിന്നു മറഞ്ഞു. കിഴക്കും മററുവശങ്ങളിലുമുള്ള വാതലുകൾ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കല്പനയ്ക്കനുസരണമായി ക്ഷണത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. "ഞങ്ങൾ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ ഉഗ്രനും ശാന്തനും ഒന്നിച്ച് കൂടിയുണ്ടെന്ന് അമ്മയെ ധരിപ്പിക്കണം. അമ്മയുടെ അവസാനശുശ്രൂഷകൾ അവിടന്നു ചെയ്യണം" എന്നു പടത്തലവനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ട് ശാന്തപഞ്ചാനനൻ ജ്യേഷ്ഠപഞ്ചാനനനോടു സഹഗമനം ചെയ്തു.

പടത്തലവൻ ആദ്യമായി മഹാവമാനചകിതനായി, സന്ദർഭവിശേഷങ്ങളാൽ സംഭ്രമിതനായും, വൃദ്ധസിദ്ധദർശനത്തെ പുനഃകാംക്ഷിച്ച് ആ ശ്രമത്തിൽ ഭഗ്നചിത്തനായും, ഉഗ്രശാന്തന്മാരുടെ അനന്തരോദ്യമം എന്തെന്നു ചിന്തിപ്പാൻ ശക്തനല്ലാതെയും നിന്നുപോയി. പടിഞ്ഞാറുള്ള ഒരു മുറിയിൽ എന്തോ തല്ലിത്തകർക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങി. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ദ്രുതഗമനം കണ്ടു ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാഘോരമായ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ഊഹിച്ച കേശവപിള്ള പടത്തലവനെ പിടികൂടി "വേഗം ഇവിടന്നു കടക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു പുറകോട്ടു നടത്താൻ ശ്രമിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ ശ്രമത്തെ വൃദ്ധസിദ്ധൻ സഹായിച്ചു. പടത്തലവൻ നിന്നിരുന്ന നാലുകെട്ടിൽ ഭടന്മാർ പെരുകിത്തുടങ്ങി. പടിഞ്ഞാറുള്ള തകർപ്പ് അതിതകൃതിയിലായി. "വിടരുത്" എന്ന് ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ഘോഷനാദം ആ കെട്ടിടത്തിൽ മുഴങ്ങി, സേനാകോലാഹലധ്വനിപോലെ സ്വഭടന്മാരെ മദോദ്ധതന്മാരാക്കി. അനന്തപത്മനാഭൻ പടത്തലവൻ പൂർവ്വവൽജീവപ്രസ്വസ്ഥനായി. ഒട്ടുകാലമായി അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്ന വിശ്രമത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചും, തങ്ങളുടെ സഹസേവിയായ ഖഡ്ഗം ഹരിപഞ്ചാനനനോടുണ്ടായ വിഹാരസമരത്തെ ആസ്വദിച്ചപ്പോൾ തുള്ളിയുണർന്നും വർത്തിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ഠ

രികൾ ഏററവും പ്രീതിപ്രദമായുള്ള ക്രീഡകളെ തുടൎന്നു. പ്രതിയോഗികളുടെ ആയുധത്തലകളും തലകളും മുറിഞ്ഞുവീണു്, ആയുധത്തലകളുടെ പതനങ്ങളും ചിലരെ രക്തസ്രാവണം ചെയ്യിച്ചു. രക്തസ്പൎശവും മരണദൎശനവും യോഗീശചാരകജനങ്ങളെ പൃഥുലക്രൌൎയ്യന്മാരാക്കി. അവർ വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ യമദണ്ഡമേറ്റു തെരുതെരെ വീഴുന്നു. കുമാരൻതമ്പിയുടെ നെട്ടനാദകം പടത്തലവനു വഴി തെളിയിക്കുന്നു. നാരാചസവ്യസാചിയായ കേശവപിള്ളയും തന്റെ കാരനാരാചംകൊണ്ടു ഒന്നുരണ്ടു ഗണപതിക്കു കുറിക്കുന്നു. പരിപന്ഥികളെ നീക്കി, വാതൽനോക്കി നടകൊള്ളുന്നതിന്നിടയിൽ "തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എവിടെ?" എന്നു പടത്തലവൻ കേശവപിള്ളയോടു മന്ത്രിക്കുന്നു. "അതെല്ലാം ഭദ്രമാക്കീട്ടുണ്ടു്" എന്നു കേശവപിള്ള മറുപടി പറയുന്നു. അകത്തും പുറത്തും നിന്നു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വാതൽ വൃദ്ധസിദ്ധനാൽ ചുഴുകുററികളിൽ നിന്നു് ഇളക്കി മാററപ്പെടുന്നു. പടത്തലവനും അനുഗാമികളും പുറത്തുനിന്ന കാവൽക്കാരനെ തള്ളിയിട്ടു് പുറത്തു ചാടുന്നു. "ഇവിടുന്നു പറക്കണം. അയാൾ തീവെച്ചാൻ അറപൊളിക്കയാണു്. താക്കോൽ ഞാൻ എടുത്തൊളിച്ചുകളഞ്ഞു." എന്നു കേശവപിള്ള ഉപദേശിക്കയാൽ, ആ സംഘം ഓടിത്തുടങ്ങി, മഹാരാജപ്രഭൃതികളോടു സംഘടിച്ചു പൂൎവ്വഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ച പ്രകാരം പ്രവാഹൌൎജ്ജിതത്തോടു ധാവനം ചെയ്യുന്നു.

ശേഷം അതിഭയാനകമെന്നു് ൨൦ം അദ്ധ്യായത്തിലെ പ്രഥമഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽത്തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിഭയാനകമെന്നാൽ, ദൎശനത്താലല്ലാതെ വൎണ്ണനത്താൽ ഗ്രഹണത്തിനു ദുസ്സാദ്ധ്യമായുള്ള, ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനഭൂതമായ അഗ്നിഭഗവാന്റെ ഉഗ്രദാഹപ്രവൎത്തനമാണു് ആ വൈഷ്ണവപ്രതിഷ്ഠാപ്രാന്തത്തിൽ സംഭൂതമായതു്. പടത്തലവനും ബന്ധുക്കളും അവരുടെ യുദ്ധവൈഭവംകൊണ്ടു് ആ ദസ്യുഗുഹാഗൎഭത്തിൽ നിന്നു് ആകാശമണ്ഡിതമായ ക്ഷേത്രവീഥിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, സമരപ്രവൃത്തരായിരുന്ന യോഗിഭടന്മാർ ഹരിപഞ്ചാനനൻ വെടിമരുന്നറയെ തകൎക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ കേട്ടു് അവൎക്കു സമുപസ്ഥിതമാകുന്ന സംഭാവ്യതയെ അനുമിച്ചു. ആ ക്ഷണത്തിൽ

തന്നെ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കണ്ഠീരവരവത്താൽ അവർ അനുക്ഷണം അനുവൎത്തിക്കേണ്ട ചില വിനാശാജ്ഞകളും മററും ഉക്തങ്ങളുമായി. അതുകളെ തുടൎന്ന്, ആ മന്ദിരഗഹ്വരങ്ങൾക്കകത്തു സംഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിവിധശുഷ്ക സാധനങ്ങൾക്ക് ആ ഭടന്മാർ തീ കൊളുത്തി, മൃതരും അസ്വാധീനരും ആയ സഹചരന്മാരെ കൈവെടിഞ്ഞ്, അവിടെ നിന്നും ദൂരദൂരെ പറന്നു. ഇങ്ങനെ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ചിരകാലനിശ്ചിതമായുള്ള യജ്ഞത്തിന്റെ പ്രഥമദീപം ശ്രീപത്മനാഭ സങ്കേതത്തിന്റെ പരിസരത്തിൽവച്ചു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തമായ പുരോഹിതജനങ്ങളാലും ആ അമാനുഷഗുരുനിദേശാനുസാരമായും പ്രതിഷ്ഠാപിതമായി.

യോഗിവാടത്തിലെ അങ്കണങ്ങളിൽക്കൂടി ഓരോ ധൂമസ്ഥൂണങ്ങൾ ഉയൎന്ന്, ആ മന്ദിരത്തിന്റെ പരിസരാകാശത്തിൽ മേഘസമുച്ചയങ്ങളായി പരന്നു. 'കിരുകിര' ശബ്ദത്തോടുകൂടി ബഹുദ്രവ്യങ്ങൾ എരിഞ്ഞ്, ആ വാടത്തെയും അതിനകത്തു കടന്ന ഭടജനങ്ങളെയും ദഹനംചെയ്ത്, പഞ്ചാസ്യകുലജാതന്മാരുടെ മനോരാജ്യാജസപ്രഭാവത്തിനും ഉചിതമായുള്ള ആതപത്രങ്ങൾപോലെ രക്തച്ഛവിയോടുയൎന്നു. ഈ അപ്രതീക്ഷിതസംഭവത്തിന്റെ ദൎശനത്തിൽ കുമാരൻതമ്പിയാൽ സജ്ജീകൃതമായിരുന്ന വ്യൂഹം ഭിന്നിച്ച്, വീഥികളിലും മററു ഉന്നസ്ഥലങ്ങളിലും തങ്ങൾക്കുണ്ടാകേണ്ടുന്ന അനന്തരാജ്ഞകളെ ദീക്ഷിച്ചു സന്നദ്ധന്മാരായി ആപൽപ്രദേശത്തിൽനിന്ന് ഒട്ടകന്നു പ്രചാരണം ചെയ്തു. ഹരിപഞ്ചാനനഭക്തസംഘം യോഗിവാടത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കു മുതിൎന്നു. അഗ്നിഭയസംഭവത്താൽ സമീപത്തുള്ള അഗ്രഹാരങ്ങളിലെയും ഗൃഹങ്ങളിലെയും പാൎപ്പുകാർ ഇളകി, വാടപ്രാന്തത്തിലേയ്ക്ക് ഓടിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ജനബഹളം പെരുകി, അഗ്നിശിഖാവിജൃംഭണങ്ങളെ കണ്ട്, "ഹാഹാ" ശബ്ദം മുഴക്കുന്നതിനിടയിൽ, ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹഭേദകമായുള്ള ഒരു മഹാരവം വിശ്വകൎമ്മനിൎമ്മിതമായുള്ള ഒരു "മഹാളുകമ്പിനി" പീരങ്കിപ്രയോഗത്താലെന്നപോലെ ആ സങ്കേതത്തെ, എന്നല്ലാ ഭൂമിയെത്തന്നെയും, പാതാളമേഖലവരെയും ഇളക്കിക്കലുക്കി. ഹരിപഞ്ചാനനമന്ദിരമധ്യത്തിൽനിന്നു സഹസ്രസുദൎശനങ്ങൾ യോജിച്ചെന്നപോലെ ഒരു അഗ്നി

ഗോപുരം, ബ്രഹ്മഗർജ്ജരവത്തോടു. മേല്പോട്ടുയർന്നു. സപ്തസമുദ്രങ്ങളും അഷ്ടദിക്കുകളും കല്പാഗ്നിരൂപമവലംബിച്ചുവന്നു. ഘോരമേഘാരവപടലികളോടു വിസ്ഫുടപദസംഘർഷകങ്ങളുടങ്ങളായി തിരിഞ്ഞ്, സമുദ്രഗിരികാനനപ്രാന്തങ്ങളെയും പ്രജ്വലിപ്പിച്ചു, സഹസ്രകോടി ആഗ്നേയശലാകകളുടെ പ്രളയവർഷംകൊണ്ടു് നക്ഷത്രപഥത്തെയും ഒട്ടുനേരം ക്ഷതംചെയ്തു. ഭൂഗർഭത്തിൽ നിന്ന് ഏകമുഹൂർത്തജാതങ്ങളായ നിരവധി ധൂമകേതുക്കൾപോലെ ആ അഗ്നിനിര അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിടർന്നെരിഞ്ഞു, തങ്ങൾ വഹിച്ചിരുന്ന പാതകഭാരത്താൽ ക്ഷീണങ്ങളായി, അമർന്നും വീണ്ടും ഉജ്ജ്വലിച്ചും, പതിച്ചും, കിളർന്നും, ക്രമേണ പ്രഥമജ്വാലയുടെ നിരപ്പിൽ അമർന്നു.

അത്യുച്ചാരവം, ദീനാരവം, മരണാരവം, സജ്ജനശാപാരവം, ദുർജ്ജനഭർത്സനാരവം, പ്രാണഭീതിയാൽ മണ്ടുന്ന പാദാരവം, അഗ്നിസംശമനത്തിന് അടുക്കുന്ന ധീരജനങ്ങളുടെ സാഹസാരവം, കാണികളായി ഓടിയടുക്കുന്ന വിവിധജനങ്ങളുടെ കൌതുകാരവം, പൊട്ടിയും, തകർന്നും, ഞെരിഞ്ഞും പൊരിഞ്ഞും, പടർന്നെരിയുന്ന അഗ്നികലാപാരവം—ഇതുകൾക്കിടയിൽ അതാ കുമാരൻതമ്പിയുടെ സേനാകാഹളം ഹരിപഞ്ചാനനവധത്തിന്റെ മഹാശംഖധ്വനികളായി അഷ്ടദിഗന്തങ്ങളിലും അപനയാപജയബോധകമായി ഉൽഘോഷണം ചെയ്തു. ഹരിപഞ്ചാനനയുഗളത്തിന്റെ മഹാത്യാഗവൈരാഗ്യയുതമായുള്ള വീര്യധാമങ്ങൾ ജനനത്തിലെന്നപോലെ മൃതിയിലും ഗാഢാലിംഗനംകൊണ്ടു് ഏകശരീരത്തെ അവലംബിച്ചു്, ആ കല്പാന്താഗ്നിസ്യന്ദനത്തിൽ ആരൂഢന്മാരായി, ചതുരാശ്രമങ്ങളിലും അനിവാര്യമായുള്ള അവസാനസംസ്കൃതിശാന്തിയെ, കലിധർമ്മാനുസൃതമായ മഹാബലിഷ്ഠതയോടു, പ്രാപിച്ചു്, ജീവിതസത്രത്തെയും സമാപിച്ചു.

ഉത്തരാഖ്യാപനം

പ്രക്ഷോഭാകലിതമായ ഒരു രാത്രിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനം അത്യുഗ്രമായ ഒരു സന്നിപാതസന്ധിയെ തരണം ചെയ്തു എന്നു സൂക്ഷ്മദൃക്കുകളായുള്ള രാജ്യകാര്യഗ്രഹണേച്ഛുക്കൾ ധരിച്ചു എങ്കിലും, ആ സംഭവത്തിന്റെ സവിസ്തരമായ വിവരങ്ങളെ രാജഭൃത്യപ്രധാനന്മാരുടെ ഏകാന്തങ്ങൾ നിഗൂഹനം ചെയ്തു. ഇവരും ഒരു ബദ്ധജിഹ്വാവ്രതം കൊണ്ട്, കാപാലവർത്തിയായ ഒരു ഉഗ്രബുദ്ധിയുടെ ക്രമപരിണാമത്തിൽ നിന്നു ഗ്രാഹ്യമായുള്ള ദൃഷ്ടാന്തപാഠം വിസ്മൃതികടീരങ്ങളിൽ സംഗ്രാഹ്യങ്ങളായി, വിദ്രവത്തെ പ്രാപിച്ചു.

രാജഭടന്മാരാൽ പിടിക്കപ്പെട്ട ഭൈരവന്റെ സാക്ഷ്യം ഹരിപഞ്ചാനനകൗടില്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേശവപിള്ളയ്ക്ക് അനുപദം ഉണ്ടായ അനുമാനദർശനങ്ങളെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ഉഗ്രശാന്തന്മാരായ സന്താനയുഗളത്തെ അവരുടെ അച്ഛൻ തന്നെ മാതൃരക്ഷണത്തിൽ നിന്നു തസ്കരിച്ച്, ബ്രാഹ്മണരായ ഓരോ കലാവിദഗ്ദ്ധന്മാരെക്കൊണ്ടു ബ്രഹ്മചര്യവും യോഗചര്യവും നിവർത്തിപ്പിച്ച്, ആദ്യം ഉഗ്രൻമുഖേന തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനസ്ഥിതികളുടെ പരിശോധനം സാധിച്ചു: അനന്തരം അനുഗ്രഹശക്തിയുടെ ഉദ്ധാരണവും പുനഃസ്ഥാപനവും ചെയ്വാനായി പുത്രദ്വന്ദ്വത്തെയും മഹോപദേശസഹിതം നിയോഗിച്ചു. രാജ്യതൃഷ്ണാവശനായ ഹൈദർ കേരളഗ്രസനത്തിന് ഒരുമ്പെടുന്ന വൃത്താന്തത്തെ ഗ്രഹിച്ചു ജ്യേഷ്ഠഹരിപഞ്ചാനനൻ, ആ മഹാരാജാവിനെക്കണ്ട് അവിടത്തെ ചാരസ്ഥാനത്തിന് അധികൃതനായി. എന്നാൽ, അതിതന്ത്രകുശലനായിരുന്ന ഹൈദർ ആലിഖാൻ നവാബ് വിശ്വസനീയരായ ചില മഹമ്മദീയപ്രധാനന്മാർ മുഖേന ഹരിപഞ്ചാനനചാരന്റെ ഗതികളെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു വിശേഷാൽ ഒരു പ്രണിധിയെ കൂട്ടി നിയോഗിച്ചു. ഇങ്ങനെ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നമ്മുടെ വൃദ്ധസിദ്ധൻ ആയിരുന്നു. വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ കായഗരിമയും സ്വഭാവപ്രൗഢതയും വൈശിഷ്ട്യവും ഹൈദർമഹാരാജാവി

ന്റെ അഭിമാനത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും സമ്പാദിച്ചു. ആ പ്രണിധിയുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് അദ്ദേഹം അന്യൂനാദരത്തോടു് അനുമതികൾ നൽകിവന്നിരുന്നു. മഠാധിപന്റെ നിലയിൽ പുറപ്പെട്ട ഹരിപഞ്ചാനനനു, ഹൈദർ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രധാനകാര്യസ്ഥന്മാർ അണ്ണാവയ്യനെ ബാങ്കരായി ഏർപ്പെടുത്തികൊടുത്തു. വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ സാഹചര്യത്താൽ ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ സ്വേച്ഛാവിഹാരം ഏറക്കുറെ പ്രതിബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. സർവ്വവന്ദ്യശ്രീമാനായ മഹാരാജാവിനും, പടത്തലവന്റെ കൃപാഭാജനമായ കേശവപിള്ളയ്ക്കും ഹരിപഞ്ചാനനനിൽ നിന്നു് അത്യാപത്തുണ്ടാകാതെ വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ ശക്തങ്ങളായ കരങ്ങൾ ഗൂഢമായും നിരന്തരമായും ത്രാണനം ചെയ്തു.

രാജഭണ്ഡാരത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ അനന്തമുദ്ര മോതിരത്തിന്റെ അപഹാരണം കേശവപിള്ളയുടെ മേൽ സംശയത്തെ ജനിപ്പിക്കാനായി ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്നെ നിവർത്തിച്ചതാണെന്നും; സ്ഥലം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അണ്ണാവയ്യനെയും കുടുക്കിലാക്കാൻ വേണ്ടി ആ ബ്രാഹ്മണനെ ഏല്പിക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു അനന്തമുദ്രമോതിരത്തെ ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ പക്കൽ ഏല്പിച്ചിരുന്നു എന്നും; ആ വധരാത്രിയിലും ശ്രീവരാഹക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുരോഭാഗവീഥിയിൽവച്ചും, ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ പക്കൽ താൻ അതിനെ കൊടുത്തപ്പോൾ ചന്ദ്രികാസഹായംകൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണൻ മോതിരം മാറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു് ഹരിപഞ്ചാനനനെ രാജദ്രോഹിയെന്നും മറ്റും അപഹസിച്ചതിനാൽ അയാളുടെ അന്തം താൻ വരുത്തിയതാണെന്നും; തന്റെ അച്ഛനെ ചന്ത്രക്കാറൻ വധിച്ചതിലേയ്ക്കു കേശവൻകുഞ്ഞിനെ മരിക്കുമാറു ബന്ധനസ്ഥനാക്കി ദ്രോഹിക്കയും, അതുകൊണ്ടും തൃപ്തിയാകാതെ, പിതൃഹന്താവിനെത്തന്നെ വധിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചതിൽ അയാളുടെ പൈശാചത്വം കണ്ടു താൻ തോറ്റുമണ്ടി എന്നും മറ്റും രാജാധികാരികളുടെ മുമ്പിൽ ഭൈരവൻ മൊഴികൊടുത്തു് നിയമകല്പിതമായ അഗ്ര്യദണ്ഡനത്തെ സഹിച്ചു. ഈ കഥകൾ പ്രാഡ്വിപാകന്മാരുടെ കടിമങ്ങൾക്കിടയിൽ ആഭിചാരനിർമ്മാല്യങ്ങൾ എന്നപോലെ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു്

അനന്തരകാലീനനായ ഒരു സംഗീതപ്രവീണന്റെ ഹരികഥാമണ്ഡപം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുകൊണ്ട്, ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മാലിന്യം മുഴുവൻ ദൂരീകരിക്കപ്പെട്ടു. അണ്ണാവയ്യന്റെ കണ്ഡലങ്ങൾ അയാളുടെ വിധവയ്ക്കു തിരിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടു. അവരുകളുടെ പ്രഭാതിശയപൂർണ്ണിമകൊണ്ടു വിശ്രുതമായ ഒരു കോടീശ്വരകുടുംബത്തെ ഇന്നും മാണിക്യരത്നപ്രഭാവത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കുന്നുപോലും.

വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ കഥ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഒത്താവെയുള്ള സ്ഥാനത്തിൽ, ബുദ്ധിസംയുക്തനായ ഒരു കബ്ബുത ബിക്കുന്ന ആയിരുന്നു കായപരിഷ്കൃതിയും ദേഹബലവുംകൊണ്ടു സ്ത്രീശക്തിയാൽ അടുചിഗിയനായി അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും, കാലാനുസാരമായുള്ള രക്തദർശനസഹനശക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃകോശത്തിൽ ഒട്ടുംതന്നെ സഞ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. മകായികൾക്കൊച്ചുകുറുപ്പായിരുന്നിച്ചു്, മാർത്താണ്ഡർ വലിയ പടവീട്ടിൽ ചെറിയൊരു രാജസമക്ഷസേവകനായി വർത്തിച്ചുവന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുന്യൂനതയ്ക്കു ശിക്ഷയായ കൊച്ചുതമ്പിക്കളിയാൽ പരിഹസിക്കപ്പെട്ടും മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനാലും പടത്തലവനാലും ശാസിക്കപ്പെട്ടും പോന്നിരുന്നു. ഇതുകൾ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ദുസ്സഹമായിത്തീരുകയാൽ, അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്യോഗത്തെയും ശിക്ഷയെയും ഉപേക്ഷിച്ചു സ്വരാജ്യസമുദായരംഗങ്ങളിൽ നിന്നു നിഷ്ക്രാന്തനായി. എന്നാൽ, തന്റെ അപഹാസകരെ പ്രത്യപഹസിപ്പാൻ ശക്തമാക്കുന്ന ഒരു വിദ്യയെ ഗ്രഹിച്ചു്, എന്തെങ്കിലും ഒരു വിജയകൃത്യംകൊണ്ടു് പടത്തലവന്റെയും സകലത്തിന്റെയും വിശേഷസമ്മാന്യതയെ വരിപ്പാനായി, അദ്ദേഹം മന്ത്രവിദ്യാചതുരനായ മായപ്പാടിമല്ലുകരുവിന്റെ ശിഷ്യപ്പെട്ടു് ആ ഗുരുകുലവാസകഷ്ടങ്ങളെയും അനുഷ്ഠിച്ചു്, ആ അപൂർവകലയിൽ സമഗ്രപടുത്വം സമ്പാദിച്ചു: ബഹുജനങ്ങൾക്കു സൂക്ഷ്മദർശനപ്പിടി കിട്ടീട്ടില്ലാതിരുന്ന ആ ഭൂപുരവിട്ടാന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ, അയാളുടെ നാമത്തെ വിനോദാർത്ഥം ധരിച്ചു്, മഹമ്മദീയജനസംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ഇടയിൽ പരമബന്ധുവും പരമോപകാരിയുമായി കുറച്ചുകാലം കഴിച്ചു്, പോക്കുമൂസ്സാമരക്കായരുടെ പരമമിത്രമായിത്തീർന്നു്, പരദേശസഞ്ചാരങ്ങളും ചെയ്തു്, തന്റെ വിശിഷ്ടങ്ങളായ മന്ത്ര

വിദ്യാപ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടു് മഹാപുരുഷന്മാരുടെയും മഹജ്ജനങ്ങളുടെയും അഭിമതിയും, മഹാബിരുദങ്ങളും സമ്പാദിച്ച്, ഹൈദരുടെ സമക്ഷത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, ഹരിപഞ്ചാനനസഹചാരിയായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട്, തിരുവിതാംകൂറിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനപാദത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് തന്റെ ഭാര്യയുടെ വരണത്തിന് പ്രഥമകാംക്ഷിയായി പുറപ്പെട്ടിരുന്ന ഉമ്മിണിപ്പിള്ള രണ്ടാംസപത്നീഭാവാകാംക്ഷിയായും യത്നിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞ്, ആ ചപലന്റെ ചാപല്യങ്ങളെ വൃദ്ധസിദ്ധൻ സൂക്ഷിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ നാമത്തെ ആ സ്ത്രീയുടെ നാമത്തോട് ഉമ്മിണിപ്പിള്ള സംഘടിപ്പിച്ചുവന്നതു വൃദ്ധസിദ്ധൻ ധരിച്ച്, പരമാർത്ഥസ്ഥിതി അറിയുന്നതിനായി പക്കീർസായുടെ വേഷത്തിൽ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലെ ഗാഢമിത്രമായ കേശവപിള്ളയുടെ സഹകാരിയായി. അതിന്റെ പരിണാമം, ആ യുവാവിന്റെ ഉഭയധാർമ്മികത്വത്തെ ധരിച്ച വൃദ്ധസിദ്ധൻ അയാളുടെ ആത്മമിത്രമായിത്തീർന്ന്, അയാൾക്ക് അപ്പോഴപ്പോൾ വേണ്ട അറിവുകളും ആജ്ഞകളും കൊടുത്തു മഹാവിജയിയാക്കിയതായിരുന്നു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ വധകർമ്മസമയത്ത് ആ സ്ഥലത്തുകൂടി എത്തിയിരുന്ന വൃദ്ധസിദ്ധൻ ഹരിപഞ്ചാനനനോടുള്ള സഖ്യത്തെ ബന്ധിച്ച്, ആ അപനയവൃത്താന്തം ഹൈദർ മഹാരാജാവു ധരിപ്പാനായി അടുത്തദിവസം തന്നെ ഒരു ലേഖനത്തെ അയച്ചു. ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ ലേഖനം ഹൈദർസമക്ഷത്തിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പായി ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് വൃദ്ധസിദ്ധന്റെ നിവേദനപത്രമായിരുന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞിന്റെ അപഹരണം ഹരിപഞ്ചാനനനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്ന് വൃദ്ധസിദ്ധൻ ഊഹിച്ചു എങ്കിലും, ആ യുവാവിന് ആ ബന്ധനംകൊണ്ടു യാതൊരാപത്തുമില്ലെന്നും വൃദ്ധസിദ്ധൻ അനുമാനിച്ചിരുന്നു. വൃദ്ധസിദ്ധന് ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ കുടുംബസ്ഥിതിപരമാർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു യാതൊരറിവും സംശയവും അന്ത്യത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഹരിപഞ്ചാനനൻ തന്റെ ജന്മഭൂസ്നേഹംകൊണ്ടു കഴക്കൂട്ടത്തെ യാത്രയിലും, വൃദ്ധയെ സന്ദർശനം ചെയ്തപ്പോഴും, പിന്നീടു കല്പ്പിച്ചുകണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിലും, പ്രകടിപ്പിച്ച മൈത്രീസൂചനങ്ങളിൽ നിന്ന്

അയാൾ ചിലതെല്ലാം ഊഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം ചില അന്വേഷണങ്ങൾ ചെയ്തു കേശവപിള്ളയുടെ അന്തൎഗതങ്ങൾ അറികയും ചെയ്തുകൊണ്ട്, ഹരിപഞ്ചാനനസംഭാഷണങ്ങളേയും ക്രിയകളേയും സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ, പരമാൎത്ഥസ്ഥിതി മിക്കവാറും ധരിച്ചു. ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയുടെ നിഗ്രഹാനന്തരം വൃദ്ധസിദ്ധൻ ദക്ഷിണദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തു് ഹരിപഞ്ചാനനശിഷ്യസംഘങ്ങളെ രാജ്യകാൎയ്യവ്യാപാരങ്ങളിൽ നിന്നു പിൻവലിപ്പാൻ ഗുണദോഷിച്ചു. ഈ ഉപദേശം കല്പാക്കോട്ടത്തറവിളയുടെ ഭജനങ്ങളിലും ഫലിച്ചു. ഒരുവൻ ഹരിപഞ്ചാനനസേവനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച വൃത്താന്തം അറിഞ്ഞപ്പോൾ, മരുത്വാന്മലയിലെ അവസ്ഥകളെ ആരായുവാൻ വൃദ്ധസിദ്ധൻ പുറപ്പെട്ടു്, ഭഗവതിഅമ്മയോടു സംഘടിച്ചതായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു മടങ്ങി എത്തി, കേശവപിള്ളയുടെ മടക്കത്തെ കാത്തു പാൎത്തു് പക്കീർസായുടെ വേഷത്തിൽ നടക്കുമ്പോൾ, പടത്തലവനു നേരിടുന്ന ആപത്തിനെക്കുറിച്ചു മാമാവെങ്കിടനിൽ നിന്നു് അറിവു കിട്ടി. വൃദ്ധസിദ്ധൻ ഝടിതിയിൽ ഓടിയതു് ആയുധശാലയിലുള്ള ഹരിപഞ്ചാനനവാടത്തിലേയ്ക്കായിരുന്നു. അവിടെ എത്തി, തന്റെ വൃദ്ധസിദ്ധവേഷത്തെ ധരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ദൈവാധീനവിശേഷംകൊണ്ടു് ഡെഹൎനായിക്കു് മഹാരാജാവിന്റെ മറുപടിക്കല്പന അവിടെ എത്തി, അദ്ദേഹത്തെ പരമോത്സാഹത്തിനും തൽക്കാലക്രമത്തിൽ വിജയത്തിനും ശക്തനും ആക്കി.

പടത്തലവന്റെ പുത്രിയുടെ വിരഹദുഃഖശാന്തി ആ മഹതിയുടെ പ്രിയതമലബ്ധികൊണ്ടു പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു്, ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ഒരു മഹോത്സവം ആയിരിക്കുന്നെങ്കിലും, ആ പ്രള അപരിഗ്രഹധനായതുകൊണ്ടോ, പ്രേക്ഷാവത്തുക്കളായ രണ്ടു തരുണന്മാർ അനിയന്ത്രണരാകകൊണ്ടു കുപഥചാരികളായി അകാലദുൎമ്മരണത്തെ പ്രാപിച്ച സംഭവത്തിൽ തനിക്കുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു് അനുതപിച്ചോ, പടത്തലവർ ഏകാന്തമനസ്കനായ്ഭവിച്ചു. ഉഗ്രശാന്തന്മാരുടെ [illegible]ത്തെ മനസ്സിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു, അദ്ദേഹം [illegible]ത്തിന്റെ അപക്ഷപാതസ്സാരം അടുത്ത ദിവസം ഉച്ചയോടുകൂടി മന്ത്രണത്തെ നടത്തി, തന്റെ വാഗ്ദത്താനുസാരം മീനാക്ഷിയുടെ സംരക്ഷണത്തെ ഏറ്റു്, ശാന്തപഞ്ചാനനന്റെ പ്രാൎത്ഥനാനുസാരം സഹോദരസ്ഥാന

ത്തിൽ, പുത്രകഥാപ്രസ്താവന കൂടാതെയും പൂർണ്ണബോധത്തോടുകൂടിയും ഭർത്തൃപാദസ്മരണവും ദേവീപാദധ്യാനവും ചെയ്തു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ച സ്വസംബന്ധിനിയുടെ ഉദകക്രിയകൾ ചെയ്തു. മരണസംബന്ധമായുള്ള അടിയന്തരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് പടത്തലവൻ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയപ്പോൾ, മീനാക്ഷിയേയും ആ ഭവനത്തിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

൲൬൰-ാം കൊല്ലത്തിന്റെ ഉദയം ഒരു മഹാലോകബന്ധുവെ സാർവത്രികകാരണവത്വത്തിൽ നിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്തു. അനന്തശയനപുരത്തിലെ ഗൃഹം ഓരോന്നും "മാമാ" എന്ന പ്രാജാപത്യമഹാമുദ്രയുടെ അപഹരണവാർത്താശ്രവണംകൊണ്ട് സ്വൈരവിഹീനമായി. "ധർമ്മരാജാ" എന്ന പദത്തിലെ "ധ" കാരം എങ്ങനെയെല്ലാം രൂപാന്തരപ്പെട്ടു എന്ന് ആ പദത്തിന്റെ അനവധാനപ്രയോഗം മാറിയും മറിച്ചുംതുടങ്ങിയ "മാമ" ആഗതവർക്ക് രൂപമുള്ളൂ. ഈ സംഭവസംബന്ധമായുള്ള "താടകാരാഘവം" കേശവപിള്ള തന്റെ പ്രത്യേകാധീനതയിൽ ആക്കിയിരിക്കുന്ന പൂർവഭവനത്തിൽ വച്ച് അസൂകലാശപുഷ്ടിയോട് അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു:—താടകയായ ഭഗവതിയമ്മ—"ഹേയ്യ്! അല്ല്യാ, വിശാരിപ്പാറസ്സ്വാമീ! ഇതെന്തൊരു ചൂതാണേ? തെരുവഴിയേ മാരടിച്ചോണ്ടു നടന്നാലക്കൊണ്ട്, വാ കഴയ്ക്കുല്ലിയോ?"

രാഘവനായ മാമൻ "ഹടീ! ശപ്പടാച്ചീ! 'വിശാരിപ്പുകാരസ്വാമിയെ' വൈകുണ്ഠസ്വർഗം കടത്ത് 'കാളി നീ പോടി കടിലേ മഹാശഠേ—പാടവമുസ്കാതെ വിരവേ ദൂരെ—കാളീ' ശാന്തംപോടാ സ്വാമിയാട്ടം, നീ പേച്ചിക്കാളിയും കൂത്താടുന്നോ? വിശാരിപ്പുകാര്! അടിയേ! അതുക്കാക നാൻ തപസ്സു ശെയ്യുന്നാ?"

ഭഗവ—"അല്ലല്ലാ. എന്നു വല്ലോരും ചൊല്ലേല്യാ? പാട്ടിന്റെ രാഗം ഉച്ചാണിക്കേറി ഘടകത്തെ വിഴുങ്ങുമ്പം അതുംകൂടി ഇറക്കൂട്ടി." പിന്നത്തെ സമരം സമപരാക്രമത്തോടുകൂടി നടന്നു. പൂർവകഥയുടെ ചുരുക്കം ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു. പലനാരാശ്രീ വെങ്കിടേശചന്നണ്ണാവി മഹാരാജാവിന്റെ ഉപാന്തസേവനത്തിന് "അകത്തെപ്രവൃത്തിവിചാരിപ്പുകാർ" എന്ന ഉദ്യോഗത്തിലേയ്ക്കു നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥാനപ്രാപ്തിയിൽ "മാമാ"

എന്നുള്ള കണ്ണാശ്രുതം ചന്ദ്രപാദത്തോടു സംഘടിച്ചു. മാമന്റെ ജീവിതാനന്ദം 'അമ്മാർക്കമേ' അന്തൎദ്ധാനംചെയ്തു. ക്ഷണംപ്രതി തന്റെ നവ“വിചാരിപ്പുകാരെ” മഹാരാജാവു് ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, മാമന്റെ “അസഹ്യത” പൊറുക്കക്കൂടാഞ്ഞു്, അയാൾ ബധിരതയെ അവലംബിച്ചു. മഹാരാജാവിനുണ്ടായ അസഹ്യതയും വർദ്ധിച്ചു. “പൊട്ടാ!” എന്നു അവിടത്തെ തിരുവുള്ളക്കേടു പൊട്ടിച്ചതിനെ, രാജകീയാസ്ഥാനലിത്തികൾ പ്രഭുമതമറിഞ്ഞു്, സംഗ്രഹണംചെയ്തു. “അങ്ങനെയെങ്കിലും രണ്ടക്ഷരപ്പട്ടം” വീണ്ടും ലഘ്വായ ഗൌരവത്തിൽ മാമൻ ആശംസിച്ചുതുടങ്ങി, മഹാരാജാവിന്റെ ഭക്താഗ്രഗണ്യനായും ബന്ധുലോകത്തിനു സ്നേഹമധുരിമാപ്രവർഷകനായും ജീവിതശേഷത്തെ അതിലഘുഭാരമായി വഹിച്ചു.

വൃദ്ധയുടെ മരണാനന്തരം തൊണ്ണൂറാം ദിവസവും മറ്റും കഴിഞ്ഞു്, മീനാക്ഷിയുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു ഈ ക്രിയയ്ക്കു കല്പനാവാദം വാങ്ങുവാൻ പടത്തലവനും ഉണ്ണിത്താനും ഒന്നുചേർന്നുമുഖം കാണിച്ചു വസ്തുത തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. മഹാരാജാവിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ ഉദിച്ച വിചാരങ്ങൾ നേത്രപക്ഷ്മങ്ങളെ ഇളക്കി, അവിടത്തെ കൃപാസ്തോമനിദാനമായുള്ള വദനത്തെ ദന്തുരതരംഗങ്ങൾകൊണ്ടു് പ്രചലിതമാക്കി. ഉണ്ണിത്താൻ മഹാരാജാവിന്റെ അന്തർഗതത്തെ മിഥ്യാധാരണംചെയ്തു. “ചിലർക്കുവേണ്ടി ക്ഷമാപ്രാർത്ഥനചെയ്‌വാൻ അടിയൻ വട്ടംകൊള്ളുമെന്നു മുമ്പു അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മീനാക്ഷിയുടെ കുടുംബാപരാധത്തെ കല്പിച്ചു തിരുവുള്ളമലിഞ്ഞു്, ക്ഷമിച്ചരുളണം.”

മഹാ—“ഹേ! അതൊന്നുമല്ല വിചാരിച്ചതു്. അക്കാൎയ്യത്തിൽ, അപരാധിനിയല്ലെന്നും നമ്മുടെ അനുകൂലയാണെന്നും ജനനം മറ്റെങ്ങാണ്ടോ ആകയാൽ നമ്മുടെ പ്രജയുമല്ലെന്നും, കേശവൻ വാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പോരേ! വാദക്കാരന്റെ കാൎയ്യത്തിലാണു് ഇവിടെ വിഷമം. ഉണ്ണിത്താൻ തന്നെ പറയൂ, ഇപ്പോൾ, 'കാൎയ്യം മനസ്സിലായി' എന്നു മുഖം പറയുന്നു.”

ഉണ്ണി—“അതിൽ എന്തെങ്കിലും സംശയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അടിയങ്ങൾ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ കല്പനവാങ്ങാൻ വിട്ടുകൊ

ള്ളകയില്ലായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും തന്നെ ആ കാൎയ്യങ്ങൾ സംസാരിച്ചൊതുക്കി. ആ ഭഗവതി എന്ന സ്ത്രീയെക്കൂടി മകൻ കിടാത്തതു വേണമെന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചപ്പോൾ 'അതു പാടില്ല. എല്ലാം യഥാസ്ഥിതിയിലിരിക്കട്ടെ. മീനാക്ഷി നന്തിയത്തേക്കും അക്കൻ പൂൎവസ്ഥിതിയിലും പോരട്ടേ' എന്നു് കേശവപിള്ള ഭാഗം ചെയ്തു വിധിച്ചു"

മീനാക്ഷിയുടെ വിവാഹത്തിന് തിരുമനസ്സിലെ സന്തോഷസാക്ഷ്യങ്ങളായി വേണ്ട പുരകളും വിഭവങ്ങളും കല്പിച്ചു് അനുവദിച്ചു എങ്കിലും, അവിടത്തെ നയനങ്ങൾക്കു പടത്തലവന്റെയും ഉണ്ണിത്താന്റെയും കണ്ണുകളെക്കാൾ ദർശനസൂക്ഷ്മം കൂടിയിരുന്നു. തന്നാൽ അവമാനിതനായ ഘട്ടങ്ങളിലും സുസ്ഥിരഭക്തിയെ ഉദാരധർമ്മനിഷ്ഠയോടു് അനുഷ്ഠിച്ച ആ ഭൃത്യൻ തന്റെ ശ്രേയസ്സംഭരണത്തിനുള്ള ആയാളുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കിടയിൽ മീനാക്ഷിയോടു സംഘടിച്ചതു നിമിത്തം, ആജീവനാന്തം നിലനിൽക്കുന്നതായ ഒരു മോഹാവരണം ആ യുവാവിന്റെ മനോമണ്ഡലത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് അവിടത്തെ ജീവധർമ്മപ്രബുദ്ധത ദർശനം ചെയ്തു. കേശവപിള്ളയുടെ മനസ്സ മീനാക്ഷിയുടെ സൌന്ദൎയ്യപ്രഭാവത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു എന്നും, എന്നാൽ, അയാളുടെ സ്വേച്ഛാവൎജ്ജനപൌരുഷം കൊണ്ടു് അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനില്ലെന്നും അവിടത്തേക്കു ബോധ്യമായി. തന്റെ ഭൃത്യന്റെ ദമശക്തിവൈശിഷ്ട്യത്തെ അത്യാശ്ചൎയ്യപൂൎവം അഭിനന്ദിച്ചു.

മഹാരാജാവിന്റെ ദർശനവൈശദ്യം വേറൊരു സംഗതിയിലും സ്പഷ്ടീകരിക്കപ്പെട്ടു. മീനാക്ഷിയുടെ പരിണയനദിവസത്തിലും കേശവപിള്ള മഹാരാജസന്നിധാനത്തിൽ തന്റെ ഉദ്യോഗസംബന്ധമായി മുഖം കാണിച്ചു വിടവാങ്ങാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, മഹാരാജാവു് ഇങ്ങനെ ചോദ്യം ചെയ്തു:— "ഇന്നല്ലേ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലെ മുണ്ടുകൊട? നീ ശ്രമക്കാരനായി അവിടെ നിൽക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ലേ?"

കേശവ—"വേലുത്തമ്പി അമ്മാവനോടു് ഒരുപക്ഷം പേക്കൂത്തും പറവാൻ. വലിയമ്മാവൻ എപ്പോഴും വലിയ ക്ഷീണ

ത്തിൽ കിടക്കുന്നു, അതു കാണാൻ അടിയന്റെ പഴമനസ്സിനു——"

മഹാരാജാവു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി "അത്രെയുള്ളൊ" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒരു സഹതാപാവേശത്തോടുകൂടി കേശവപിള്ളയുടെ മുഖത്തുനോക്കി. രാജസമക്ഷത്തിൽ അനുവദനീയമല്ലാത്ത പ്രതിവീക്ഷണത്തെ അനന്തം സ്വാന്തഃക്ഷോഭംകൊണ്ടു കേശവപിള്ള അനുഷ്ഠിച്ചുപോയി. സമഗ്രധർമ്മഗാംഭീര്യത്തിന്റെ നിലയനമായുള്ള മഹാരാജാവിന്റെ വദനപ്രതീക്ഷണത്തിൽ കേശവപിള്ളയുടെ അന്തർബ്ബന്ധമായുള്ള പ്രേമസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന സംശയം സ്ഥിരപ്പെട്ടു. കേശവപിള്ളയുടെ ഈ മനഃസ്ഥിതികൊണ്ടുണ്ടായ ജീവിതഗതിഭേദങ്ങൾ ഭാവികഥാഭാഗങ്ങളാകയാൽ ആ വിഷയങ്ങളിൽ ആക്രമിക്കുന്നതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉചിതമായിരിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ പ്രസ്തുതകാര്യസംബന്ധമായുള്ള ശേഷം കഥയെമാത്രം വിസ്തരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കേശവപിള്ളയുടെ ദൈന്യാവസ്ഥ കണ്ടു് ദീനദയാലുവായ മഹാരാജാവ് മുന്നോട്ടുനീങ്ങി, തന്റെ ഭക്തനോടു് ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:—"കേശവാ ഒരു പ്രഭുകുടുംബം ബോധിച്ചുവോ അതിൽനിന്നു് ഒരു കുട്ടിയെ നിശ്ചയിക്കു. ശേഷം നാം ഏറ്റു— എന്നാൽ അതിനു മുമ്പായി ഒരു ക്രിയകൂടി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ൯൦൪-ൽ ദേവികോട്ടു വീട്ടുവക അന്യാച്ഛേദ സംഗതി നാം തീർച്ചയാക്കീല്ലേ? അന്നു നമ്മുടെ മുമ്പിൽവന്ന സങ്കടം കേശവന്റെ കൈയ്യക്ഷരത്തിലാണെന്നു് നമുക്കു മനസ്സിലായി. ശേഷം ഊഹിച്ചും അന്വേഷിച്ചും അറികയുംചെയ്തു. ഈശ്വരകൃപകൊണ്ടു് നിന്റെ അമ്മയും സഹോദരജനങ്ങളും അവിടെ സുഖമായിത്താമസിക്കുന്നു. ഇനിപ്പോയികാണുക. 'ചിലവിനു വേണ്ടുമുതലും കൊണ്ടുചെല്ലാം' എന്നൊരുവാതുണ്ടു്—ഇല്ലേ? അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ അതും നിറവേറിയിരിക്കും."

അധികം താമസംകൂടാതെ കേശവപിള്ള വലിയകൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ബാല്യത്തിൽ വേർപെട്ട മാതാവിനെ പുനർദ്ദർശനം ചെയ്‌വാനായി രാജപ്രസാദപൂർണ്ണതയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളായ പരിവാരങ്ങളോടും സാമഗ്രികളോടും, ധൂർത്തനായ ഒരു മാതുലനാൽ അപഹരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തന്റെ തറവാട്ടുഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഗൃഹപ്രാന്തമടുത്തപ്പോൾ ഒരു

റവും വലഞ്ഞു ക്ഷീണിച്ചു നടകൊള്ളുന്ന ഗജവിഗ്രഹരായ ദമ്പതിമാരെക്കണ്ടു് കേശവപിള്ള തരളമനസ്കനായി, ആ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെ തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു് ക്ഷണിച്ചു സ്നാനംകഴിപ്പിച്ചും മററും യഥായോഗ്യം സൽക്കരിക്കുന്നതിനു ആജ്ഞകൾ നൽകീട്ടു തന്റെ ഭവനദ്വാരംകടന്നു് അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ആ ദമ്പതിമാരുടെ ദർശനാനന്തരമായുണ്ടായ ഗൃഹപ്രവേശനം, ആ ദർശനത്തിലുദിച്ച സ്മരണകളും രാജപ്രസാദം കൊണ്ടു് ഉടനെ സിദ്ധിച്ച അനുഗ്രഹവും സംയോജിച്ചു് സന്ദിഗ്ദ്ധമംഗളകമാകുന്നു. തന്റെ തീട്ടെഴുത്തുദ്യോഗത്തിലേക്കു നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കേശവൻകുഞ്ഞു കേശവപിള്ളയെ എതിരേൽക്കുന്നു. തന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ദർശനത്തിൽ സന്തോഷത്തെക്കാൾ ആശ്ചര്യം മുന്നിട്ടു്, കേശവപിള്ള നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ, കേശവൻകുഞ്ഞു് താൻ വഹിച്ചിരുന്ന ഒരു രാജശാസനത്തെ, കേശവപിള്ളയുടെ കയ്യിൽകൊടുത്തു്, 'ആ ഭാവുകത്തിന്റെ ദീർഘാനുഭൂതിയെ ആശംസിക്കുന്നു. കേശവപിള്ള തന്റെ സ്നേഹിതൻ വഹിച്ചിരുന്ന തീട്ടിനെ അത്യാദരത്തോടു വാങ്ങി, നേത്രങ്ങളിൽ അണച്ചു അഭിവാദനം ചെയ്തതിന്റെശേഷം, വായിച്ചു നോക്കിയതിൽ കുളപ്രാക്കോട്ട വകയായി പണ്ടാരവകയ്ക്കു കണ്ടുകെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തു വകകൾ സകലതും, തനിക്കു നൽകി, തന്നെ പ്രതിജ്ഞാനിർവാഹകനാക്കിയ, തിരുവുളപ്രമാണമാണെന്നുകണ്ടു് ആനന്ദാശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായ നേത്രങ്ങളോടുകൂടി മഹാരാജകൃപാധോരണിയെ അനുസ്മരിച്ചു നിന്നു.

കേശവപിള്ള കുളികഴിഞ്ഞപ്പോൾ "ഉണ്ണിനു മൂന്നുപേർക്കു് ഇല ഇടട്ടെ" എന്നു് ആജ്ഞകൊടുത്തു്, ഗജവിഗ്രഹനായ ഭർത്താവിനെ അറപ്പുരയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തെ തൊഴുതു. ഗജവിഗ്രഹൻ തന്റെമുമ്പിൽ മഹമ്മദീയ സമ്പ്രദായത്തിൽ കേശവും മീശയും വളർത്തി ഒതുക്കി നിൽക്കുന്ന യുവപുരുഷകേസരിയെക്കണ്ടു്, വല്ലാതെ സങ്കോചപ്പെട്ടു. കേശവപിള്ള ഗജവിഗ്രഹനെ രണ്ടു കൈകളാലും പിടിച്ചു്, ക്ഷണപ്പന്തിയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തു ബലാൽക്കാരേണ ഇരുത്തി, താനും സ്നേഹിതനും ഓരോ വശത്തായി ഇരുന്നു. അന്നാദിവിഭവങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ടു പരിചാരണത്തിനു പുറപ്പെട്ട ജനനിമാതാവിനെയും രണ്ടാം മാതാവായ ഭഗവതിയമ്മയെയും തടഞ്ഞു്, കേ

ശവപിള്ള കണ്ണുകൊണ്ടു തന്റെ അന്തൎഗ്ഗതത്തെ ഭഗവതി അമ്മയെ ധരിപ്പിച്ചു. ക്ഷണംകൊണ്ടു ഭഗവതിയമ്മ ഗജവിഗ്രഹിണിയായ ആത്തേമ്പ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയെ ആ രംഗത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അനന്തരം വിളമ്പുപണി ഏല്ക്കുന്നതിന് തന്റെസമീപവൎത്തിയായ അതിഥിയുടെ ഭാൎയ്യയോടു് കേശവപിള്ള അപേക്ഷിച്ചു.

തങ്കച്ചി—"എൻറപ്പീ! പടുവിന ചൂൾന്ന എവൾ വെളമ്പിത്തന്നാല് എൻറപ്പീടെ പെരുഞ്ചിയും കെട്ടുപോവും"

കേശവ—"വിളമ്പണം—ഉണമേവരു. വൎത്തമാനങ്ങളെല്ലാം പിന്നീടുപറയാം. നിങ്ങൾ ഈ സമയത്തു്, ഇവിടെ വന്നുചേരാൻ സംഗതിയായതു് ഈശ്വരനാം പ്രസാദിച്ചതുകൊണ്ടാണു്. വിളമ്പിത്തരണം." കേശവപിള്ളയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഭഗവതി അമ്മയുടെ ഉപദേശം ബുദ്ധിപൂൎവ്വമായി നൽകപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നി, ആത്തമ്പ്പിള്ളത്തങ്കച്ചിയുടെ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ടു വികസിച്ചു. "അന്നു് വെപ്രാളപ്പെട്ടവും ഈ പവതിക്കൊച്ചച്ചി എൻറടുത്തുപറഞ്ഞു അപ്പീ—അപ്പീടടുത്തു വന്നാല് എല്ലാം ചെവ്വക്കുമെന്നു്. അടുത്തിരിക്കണ അമ്പലത്തിനെ ഒരു പഞ്ചപാവിസ്സാമി ചൂതും ചൂതും വച്ചു വെളുക്കി, രണ്ടുകണ്ണും പൊടിയിട്ടുമയക്കി, കുടിയിരുന്നവീടും കൊളങ്ങൊരിച്ചു. കുടിപാപ്പും മുടിച്ചു. അപ്പാപനെത്തേടി മുള്ളും പടപ്പും ചവുട്ടി കാലുംവെളുത്തു. എൻറപ്പീടടുത്തുവരാൻ വരുമ്പം, വീട്ടി വരുന്നെന്നു് കേട്ടു്, ഞങ്ങളും ഇങ്ങുവരുന്നു. ഇനി എന്റെ അപ്പൻതന്നെ ചൊല്ലുവിൻ, സാമി പോയപോക്കു് എങ്ങോട്ടു്? ഞങ്ങൾക്കു് വഴിയെന്തു്? അല്ലാണ്ടു്; ഇദ്ദ്യം—ഇരിക്കക്കുടിയൊള്ളടമൊണ്ടു്; വേണ്ടുവതും വേണ്ടപോലുമൊണ്ടു്; അങ്ങു കേറ്റമില്ലാ; അവരൊ വേണ്ട വേണ്ടാന്നും വച്ചു്. ഒരു പിടിയെ പിടിച്ചിരിക്കണേ. അല്ലും പകലും അറുപതു നാഴിയയും പ്പുറാറിറും, അപ്പിടിയേ സാമീ! സാമീന്നു നിക്കണോ—എൻറപ്പീ, ദൈവമറിയപ്പെറന്നു പെതും പെതുമസ്സു വഴികൊണ്ടിരിക്കണോനല്ലോ. നല്ലതുളൊന്നു ചൊല്ലിന്." ഈ കഥനവും അപേക്ഷയും കേട്ടു്, തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ നിൎബ്ബന്ധത്താൽ ആൎഭാടലഹളത്തിനുപോന്ന തന്റെ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു കോപിച്ചുകൊണ്ടു് കുഞ്ഞുതമ്പി കനിഞ്ഞിരുന്നു. കേശവൻകുഞ്ഞു് യോഗീശ്വരനാൽ തന്നെപ്പോലെയും അധികവും പരിഭൂതനാക്കപ്പെട്ടി ഹ്യ

തമ്പിയെക്കണ്ടു് സഹതപിച്ചു. കേശവപിള്ള പിന്നെയും അ
രത്തമപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചി വിളമ്പിക്കൊടുക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ നിർബ്ബ
ന്ധമായി ഞെരുക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും, തങ്കച്ചി വൈമനസ്യം
കാട്ടിയപ്പോൾ, ഭഗവതിയമ്മയുടെ രസനാഗ്ര[illegible] അവർ
പ്രയോഗിച്ചു. "അയ്യോ! ഇതെന്തൊരു മെനയും [illegible]യും?
കാര്യംകാണാൻ വന്നവര് കഴുതകളെപ്പോലും പി[illegible]
നതമ്പുരാൻപോലും കൊണ്ടാടുന്ന എന്റെ [illegible]യി
യാല്, കൈമുട്ടു് ഉരയ്ക്കുമോ? ശിവ ശിവ! [illegible]!
കൊച്ചോ കുരങ്ങോ ആണോ, ഇക്കൊച്ചമ്മ[illegible]?" എന്നു
അപഹാസപ്രയോഗത്തെ തുടർന്നു, ബലാൽ[illegible]ടി ആ
പ്രിയംവദ ഉപയോഗിച്ചപ്പോൾ, പ്രഭാവതി[illegible] കേ
ശവപിള്ളയുടെ മുമ്പിൽ നഗ്നാസ്യയായി നി[illegible]പ്പെട്ടു.
ഐശ്വരമായുള്ള ഒരു പ്രബോധത്തിന്റെ [illegible] ഭാ
നപാത്രത്തെ വഹിച്ചു എങ്കിലും, കവിതയായ [illegible]ർത്ത്രാ
ങ്ങളുടാതെ പരപുരുഷദർശിയാകുന്നതിനു, [illegible]ം അന്യ
ഭവനത്തിൽവച്ചു്, സന്നദ്ധയായില്ല. [illegible]ദശ
യിലെ സ്വാമിനിയുടെ ഉപാന്തസംസ്ഥിതി[illegible]വി
തമായ മുഖത്തോടുകൂടി കേശവപിള്ള എഴു[illegible]തി
കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ചു് [illegible] തച
വിമർശനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു് നഗ്നശിര[illegible] നിന്നു,
തന്റെ തലമുടിയെ വകുന്നു്, മൂർദ്ധാവിൽ [illegible]പമായി
വട്ടക്കെട്ടീട്ടുള്ള ഒരു തഴമ്പിനെ തങ്കച്ചിയെ കാണിച്ചു. താൻ അ
ന്യനല്ലെന്നും അതിനുമുമ്പും തനിക്കു വിളമ്പി[illegible] തങ്കച്ചി
യെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനായി, കേശവപിള്ളയാൽ അനുഷ്ഠി
ക്കപ്പെട്ട ഒരു ക്രിയയിൽ, ആ മഹതി ഭൂചക്രഭ്രമണം സംഭവിപ്പി
ച്ചിട്ടുള്ള വിപരീതാവസ്ഥ[illegible]യുംകൂടി തന്റെ [illegible]ത്തിനു
പരമാവധിയായുള്ള ബന്ധനത്തെ ദർശനംചെയ്തു. താൻ[illegible]
കൃത്യത്തിനു [illegible]തിയായ അന്തസ്താപസഹനമാ[illegible]ത്തിനു
ത്താൽ പാപശാന്തി വരുത്തീട്ടുണ്ടെന്നും, [illegible]തനി
നും പരിപീഡിതനും ആയ ബാലന്റെ ദർശ[illegible] അനുഗ്ര
ഹിക്കുന്നതിന് അദൃശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ [illegible]ത്തിൽ
തന്റെ ഹൃദയാശ്രുധാരകളെ പ്രവർഷിപ്പിച്ചി[illegible]. അ
ന്നത്തെ സംഘടനം തന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ [illegible]മെ
ന്നും ചിന്തിച്ചു് തങ്കച്ചി ധൈര്യത്തെ അവലംബിച്ചു. ഇതിനിട
യിൽ "അന്നു തന്നതും കൊണ്ടതും നല്ലവാക്കു[illegible]......" എ

ന്നു കേശവപിള്ള തങ്കച്ചിയെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി. "തന്നതിനും കൊണ്ടതിനും, തന്നേടവും കൊണ്ടേടവും ഒത്തുപോലെ കൊണ്ടു, മകനേ! ഇനി എല്ലാം പൊറുപ്പിൻ" എന്നു ഗദ്ഗദത്തോടുകൂടി തങ്കച്ചി ഒരു അപരാധസമ്മതത്തെ വദിച്ചു. അതു കേട്ട്, തമ്പി ചോദ്യംതുടങ്ങി:—"ആ! അതെന്തപ്പീ? കൊണ്ടതാരു കൊടുത്തതാരു, പൊറുപ്പാനുള്ള എടവാടെന്തു്?" തങ്കച്ചി തന്റെ അപരാധത്തെ സങ്കോചഹീനമായി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു......തങ്കച്ചിയുടെ അപരാധവിവരണംകേട്ട് ക്ഷീണചിത്തനും ക്ഷതവീൎയ്യനുമായി ഇരുന്നിരുന്ന, തമ്പി പരിപൂൎണ്ണാനന്ദനായി എഴുന്നേറ്റ് കേശവപിള്ളയെ ആലിംഗനംചെയ്തു. തന്റെ ഭവനാദരത്തെയും യശഃക്ഷതത്തെയും, തന്നാൽ അഭ്യസ്തനായ ബാലകാൎയ്യസ്ഥൻ മഹാരാജകാൎയ്യസോപാനത്തിൽ "തലതിരിച്ചിൽ" ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു പടിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തട്ടിക്കഴിച്ചു. കഴിഞ്ഞ ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം ഒരു സ്വപ്നംപോലെ തോന്നുകയാൽ തമ്പി പൂൎവ്വവൽ തന്റെ ഗൃഹത്തിന്റെയും ഭാൎയ്യയുടേയും ഭൎത്താവായി, പ്രതാപോഗ്രതയോടു കാൎയ്യവിചാരം തുടങ്ങി. തന്റെ ചെറുസിക്രട്ടറിയെ "ശംശപൻ തിരിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുമ്പോൾ, തമ്പികരയ്ക്കുന്നതെന്തിന്? "വെറും ചുമ്മായിട്ടാണോ ഒക്കെ പേപിടിച്ച് പെയ്യുന്നത്? നോവാനെന്തും കനിയാമനവും ആളുണ്ടും കൊളും കോരിപ്പെയ്യുന്നതോ കൊടുമ?" (ഭാൎയ്യക്കു ധൎമ്മോപദേശമായി) "ആബോതിയെ ഒളിച്ചുവ് ഇതോ വന്നു?" എന്നിത്യാദി പ്രസംഗങ്ങളോടുകൂടി, തന്റെ രായസക്കാരനെ പിടിച്ചിരുത്തി, ആ മന്ദിരപരിജനാദികളെല്ലാം തനിക്കു അധീനംതന്നെ എന്നു ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ഉഗ്രമായി ഭക്ഷണംകഴിച്ചു. ഊണുകഴിഞ്ഞു ഭഗവതി അമ്മയുടെ സമ്മാനമായി താംബൂലദാനപരിചരണം കൂടി ഉണ്ടായപ്പോൾ, തമ്പി ചിന്തകൾകൊണ്ടു അമ്പരന്ന്, മാറിൽ കൈവച്ചു തടവി, "ആക്കൊട്ടമ്പാവി, കെട്ടത്ത കെട്ടവിനു എന്തരു താൻ ചൊല്ലുണേ?" എന്നു കേശവപിള്ളയെ നോക്കി ഒരു ചോദ്യംചെയ്തു. പ്രത്യുത്തരിക്കു കേശവപിള്ള വിഷമിക്കുന്നതിനിടയിൽ തമ്പി തന്റെ പരമാൎത്ഥങ്ങളുടെ കഥനത്തിനു പീഠികയിട്ടു:— "എന്റെപിള്ളയെ തൊറത്തിയപ്പം, അങ്ങ് എല്ലാം അക്കാളുടത്തു നന്മയും തിന്മയും ചൊല്ലിത്തരാനാളില്ലാണ്ട്, എവ്വഴിയും കെട്ടി കാടുകേറി. ഇനിയെങ്കിലും നേരുവഴി ചൊല്ലിത്തന്ന് ഇവന്റെ കരതിപ്പിൻ. പൊന്നുതമ്പു

രാന്റെ അങ്ങൊണ്ടോ നമ്മടെ തിരുവടികൾ?” കേശവപിള്ളയ്ക്കു “തിരുവടികൾ” ഹരിപഞ്ചാനനൻ ആണെന്നു മനസ്സിലായി. എന്തു മറുപടി പറയേണ്ടുമെന്ന് ആ യുവാവു ചിന്തിക്കുന്നതിടയിൽ, തമ്പി തന്റെ അനുഭവസംക്ഷേപത്തെ പ്രസ്താവിച്ചു:— കളപ്രാക്കോട്ട ഭവനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഗുരുവായി വരിക്കപ്പെട്ട ഹരിപഞ്ചാനനൻ, ഒരിക്കൽ തമ്പിയെ മരുതാൻ മലയിലെ ഒരു ഗംഭീരഗുഹാസ്ഥലത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ച്, അവിടെവച്ചു നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന ഹോമങ്ങൾക്കിടയിൽ തമ്പിയെക്കൊണ്ടു രക്തസാക്ഷ്യസഹിതം സത്യംചെയ്യിച്ച്, ആ ദിവ്യപുരുഷന്റെ രൂപത്തെ ധരിപ്പിച്ചു. ആ യോഗിവേഷധാരൻ, ശരീരത്തോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തനായ വേണാട്ടു ഒരു കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ തിരുവടികളാണെന്നും, സ്വവംശജാതനായ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിനു ദൈവത്തിൽ നിന്നു നേരിടാവുന്ന പീഡയെ പരിഹരിപ്പാൻ ഉപ്രവിഷ്ടനായിരിക്കുന്നതാണെന്നും ചില പരലോകഗ്രഹങ്ങളെയും തമ്പിയെ ധരിപ്പിച്ചു. തമ്പിക്കു പൂർണ്ണബോദ്ധ്യമുണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടി, പെരുമാൾ തിരുവടി ഉപവാസകാലത്തു വഹിച്ചിരുന്ന കാഷായത്തെയും സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ശരീരത്തെയും, ഒരേ സമയത്തു ചേദപമായും, പരിസ്ഫുടമായും, കാട്ടിക്കൊടുത്തു. ഇരണിയൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു മഹാരാജാവ് ഉടവാൾവെച്ചു സ്വർഗ്ഗപ്രവിഷ്ടനായിട്ടുണ്ടെന്നു നടപ്പുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി, തമ്പി ഹരിപഞ്ചാനനനെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു. താൻ അറിഞ്ഞ രഹസ്യത്തെ സ്വപത്നിയിൽ നിന്നുപോലും ഗോപനംചെയ്തും, രാജകുടുംബത്തെയും രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തെയും കാംക്ഷിച്ചും, തമ്പി ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ അപേക്ഷകളെയും ആജ്ഞകളെയും നിസ്സംശയമായും അനർഗ്ഗളഭക്തിയോടും നിർവഹിച്ചു. തമ്പിയുടെ ശംലടഗ്രസ്തമായ രാജഭക്തിക്കു കിട്ടിയ ശിക്ഷയ്ക്കുശേഷം മരുതാൻ മലയിലും പല ദേശങ്ങളിലും ഹരിപഞ്ചാനനനെ അന്വേഷിച്ചിട്ടും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

അഞ്ചാറുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പരമാർത്ഥമായുള്ള രാജമന്ദിര പ്രവേശനത്തിനും മഹാരാജദർശനത്തിനും കളപ്രാക്കോട്ടത്ത ിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. തലവർകളും മുതലായ ഭവനക്കാർ കൂട്ടമി തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. തമ്പിയുടെ ദുർഗ്ഗതികഥയെ കേട്ട്, മഹാരാജാവു അസ്തഗൌരവനായി. ബുദ്ധിശൂന്യനെങ്കി

വും മഹിമയിൽനിന്നുള്ള അഭിമാനവും ബുദ്ധിപൂൎണ്ണനായ ഭൃത്യന്റെ [illegible]പ്രാൎത്ഥനകളും ചേൎന്നപ്പോൾ, മഹാരാജാവിന്റെ [illegible] സന്ദൎഭമാകുന്ന പരമവൈഷമ്യത്തെ സഹിപ്പാൻ [illegible] ദൃഢതയെ നൽകി.

മഹാരാജാ:—(ഗൌരവഭാവത്തിൽ) "സ്വൎഗ്ഗം ചേൎന്ന ഭാഗ്യവാന്മാര[illegible] പുറത്തു പറയരുതു്. വലിയരഹസ്യമാണതു്. പുറ[illegible]താൽ അനൎത്ഥങ്ങൾ പലതുമുണ്ടു്. തമ്പിയുടെ കാൎയ്യം [illegible] നാം ഏറ്റു—എല്ലാം ശരിയാകും" ഇങ്ങിനെയും [illegible]ളിച്ചെയ്തു്, കുഞ്ചുതമ്പിയുടെ അഭിലാഷങ്ങ[illegible]പദമായുള്ള 'കണക്ക തമ്പിചെമ്പകരാമൻ' എന്ന[illegible]ങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തെ അവകാശിയാക്കി, ആ സായൂജ്യ[illegible]ക സാമീപ്യദാനങ്ങൾക്കുള്ള നീട്ടിനെ തൃക്കൈകൊണ്ടു് [illegible] വൈഡൂൎയ്യപ്രഭാപ്രസ്തുതവും കോമളാനന്ദപരിപൂൎണ്ണവും [illegible]വദനത്തോടുകൂടി, മഹാരാജാവു നൽകി, തമ്പിയേയും [illegible]ന്റെ പത്നിയേയും തുല്യസ്ഥാനികരാക്കി. തമ്പി [illegible]ൎഷംകൊണ്ടു് അഭിഷിക്തനായതുപോലെ, ആകാരം [illegible]കളുത്തു്, [illegible]ഗാത്രനായി, സംകുചിതസ്വര[illegible]ടിവെട്ടിക്കിട്ടുന്ന നാവുകൊണ്ടു, തന്റെ ചാരിതാ[illegible]പ്രകടനമായി:—"പൊന്നുതിരുമേനി.........[illegible]റി [illegible]ചെന്നു്......പേരും പെരുമയും ചേൎന്നു് ....നാടാകെ [illegible]കല്പനമായി.........ചെൽവവും നിറചെൽവും [illegible]......എൺതിശയും ഇലങ്ക......ആണ്ടരുള......മുമ്മൂൎത്തിയും [illegible]ണ്ട.........മുവുലകടയ......താണമാലയപ്പെരുമാൾ [illegible].........അടിയൻ! അടിയൻ! "

ശുഭം

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി